

Åbenbaring 18: det høje råb —2018-2030

*"Hun er faldet, hun er faldet,
Babylon den Store! »
"Kom ud fra hendes midte, mit
folk..."*

Samuel præsenterer

Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig

Profetiske beviser på, at Gud
eksisterer
sine ultimative åbenbaringer for
sine udvalgte

I dette værk: Hans projekt - hans
dømmekraft

jeg hørte en mands røst midt i Ulai;

*han råbte og sagde: Gabriel, forklar ham synet” Daniel
8:16.*

Forklarende note til omslaget

Fra top til bund: Meddelelser fra de tre engle i Åbenbaringen 14.

Disse er tre sandheder fra Daniels Bog, åbenbaret for de hellige efter retssagen i foråret 1843 og efter retssagen den 22. oktober 1844. Ignorerede sabbattens rolle, kunne de tidlige adventister ikke forstå den sande betydning af disse budskaber. Adventister, der ventede på Kristi genkomst, havde knyttet deres oplevelse til "midnatsråbet" eller "midt om natten" citeret i lignelsen om de "ti jomfruer" fra Matt.25:1 til 13, hvor annonceringen af "genkomsten" af *Brudgommen* nævnes.

- 1- **Temaet om dommen** udviklede sig i Dan.8:13-14 og emnet for den første *engels budskab* i Åb.14:7: "Frygt Gud og giv ham ære, for timen for hans dom er kommet og tilbed ham, der har gjort jorden, himlen og vandkilderne! »: tilbagevenden til lørdag, den eneste sande syvende dag i den guddommelige orden, den jødiske sabbat og ugentlige hviledag, kræves af Gud i det fjerde af hans ti bud.
- 2- **Fordømmelsen af det pavelige Rom**, "lille horn" og "anderledes konge" i Daniel 7:8-24 og 8:10-23 til 25, som modtager navnet "Babylon den store" i budskabet fra den anden engel af Apo. 14:8: "Babylon den Store er faldet, hun er faldet! ": hovedsagelig, på grund af søndagen, den tidligere "solens dag" arvet fra kejser Konstantin I, ^{der} etablerede den den 7. marts 321. Men dette udtryk "det faldt" er retfærdiggjort af åbenbaringen af dens forbandede natur af Gud, da han introducerede det til sine adventisttjenere efter 1843, i 1844, ved at genoprette den forladte sabbats praksis. "Hun er faldet" betyder: "hun er taget og besejret." Sandhedens Gud bekendtgør således sin sejr over de religiøse løgnes lejr.
- 3- **Temaet for den sidste dom**, hvor "den anden døds ild" rammer de kristne oprørere. Dette er billedet præsenteret i Dan.7:9-10, temaet er udviklet i Åb.20:10-15, og det er emnet for den tredje *engels budskab* i Åb.14:9-10: "Og en anden, en tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og får **et mærke** på sin pande eller på sin hånd, skal han også drikke Guds vredes vin, udgydt

udenfor blandes i hans vredes bæger, og han vil blive pint med ild og svovl foran de hellige engle og foran Lammet " : Her identificeres søndagen med " dyrets mærke " .

Bemærk den identiske korrespondance af tallene på de målrettede vers i Daniel 7: 9-10 og Åbenbaringen 14: 9-10.

Den fjerde engel : han optræder kun i Apo.18, hvor han afbilleder den endelige proklamation af de tre foregående adventistiske budskaber, som nyder godt af alt det guddommelige lys, der er kommet for at oplyse dem siden 1994 og indtil verdens ende, dvs. forår 2030 Det er den rolle, som dette arbejde skal spille. Det lys, der kom til at oplyse det, afslører de på hinanden følgende skyld: den katolske religion, siden 538; af den protestantiske religion, siden 1843; og den officielle adventistinstitution siden 1994. Alle disse åndelige fald havde på deres tid årsagen: afvisningen af lyset foreslået af Guds Hellige Ånd i Jesus Kristus. " *På endens tid* " nævnt i Dan.11:40, samler den katolske kirke i sin forbandelse alle religiøse grupper, kristne eller ej, som anerkender dens tjeneste og autoritet; dette under ledelse af sin såkaldte "økumeniske" alliance, som efter protestantismen sluttede sig til den officielle adventisme i 1995.

2 Korintherbrev 4:3-4

" ...Hvis vort evangelium stadig er tilsløret, er det tilsløret for dem, der går til grunde; for de vantro, hvis intelligens denne tidsalders Gud har forblændet, så de ikke kan se glansen af evangeliet om Kristi herlighed, som er Guds billede . »

"Og hvis det profetiske ord forbliver misforstået, vil det kun forblive sådan for dem, der må gå tabt"

I opsummering af åbenbaringerne præsenteret i dette dokument ved også, at for at " *retfærdiggøre helliged* ", siden foråret 1843 oprettet ved dekret fra skaberen og lovgiveren Gud i Daniel 8:14, ifølge hans " *evige evangelium* ",

over hele jorden, hver mand og enhver kvinde,

skal døbes i Jesu Kristi navn ved total nedsænkning for at opnå guddommelig nåde,

skal overholde lørdag , den syvendeds sabbatshvile, helliget af Gud i 1. Mosebog 2, og 4. ^{af} hans 10 bud citeret i 2. Mosebog 20; dette for at bevare hans nåde,

skal ære de guddommelige moralske love og kostlove, der er foreskrevet i Bibelen, i 1. Mosebog 1:29 og 3. Mosebog 11, (kroppens hellighed)

og må ikke " foragte hans profetiske ord ", for ikke at " udslukke Guds Ånd " (1 Thess.5:20).

Enhver, der ikke opfylder disse kriterier, er dømt af Gud til at lide den " anden død " beskrevet i Åbenbaringen 20.

Samuel

FORKLAR – MIG DANIEL OG APOKALYPSEN

Sideinddeling af dækkede emner

Første del: Forberedende bemærkninger

Bruger automatisk søgning af sidetal i den anvendte software

Titelside

07	Præsentation
12	Gud og hans skaberværk
13	Sandhedens bibelske grundlag
16	Grundlæggende note : 7. marts 321, den forbandede syndens dag
26	Guds vidnesbyrd givet på jorden
28	Bemærk : Forveksle ikke martyrdøden med straf
29	Første Mosebog: et vigtigt profetisk resumé
30	Tro og vantro
33	Mad til det passende vejr
37	Den sande tros åbenbarede historie
39	Forberedende noter til Daniels Bog
41	Det hele begynder i Daniel – DANIELS BOG
42	Daniel 1 - Daniels ankomst til Babylon
45	Daniel 2 - <i>Statuen</i> af kong Nebukadnezars syn
56	Daniel 3 - De tre ledsagere i <i>ovnen</i>
62	Daniel 4 - kongen ydmyget og omvendt
69	Daniel 5 - Kong Belsazzars dom
74	Daniel 6 - Daniel i <i>løvenes hule</i>
79	Daniel 7 - <i>Den fire dyr</i> og det <i>lille</i> pavehorn
90	Daniel 8 - Pavelig identitet bekræftet – det guddommelige dekret i Dan.8:14.
103	Daniel 9 - Bekendtgørelsen af tidspunktet for Jesu Kristi jordiske tjeneste.

- 121 Daniel 10 - Meddelelse om den *store ulykke* - Visioner om ulykken
- 127 Daniel 11 - Syriens syv krige.
- 146 Daniel 12 - Adventistens universelle mission illustreret og dateret.
- 155 Introduktion til profetisk symbolik
- 158 Adventismen
- 163 Det første blik på apokalypsen
- 167 Roms symboler i profetien
- 173 Lys på sabbaten
- 176 Guds dekret af Daniel 8:14
- 179 Forberedelse til Apokalypse
- 183 Apokalypsen i sammendrag
- 188 **Anden del: den detaljerede undersøgelse af Apokalypsen**
- 188 **Åbenbaring 1** : Prolog-Kristi Genkomst-Adventist-temaet
- 199 **Åbenbaring 2** : Kristi forsamling fra dens begyndelse til 1843
- 199 1. periode: *Efesos* - 2. periode : *Smyrna* - 3. periode : *Pergamum* -
4. ^{era} : *Thyatira*
- 216 **Åbenbaring 3** : Kristi forsamling siden 1843 - den apostoliske kristne tro
genoprettet
- 216 5. periode : *Sardis* - 6. periode : *Philadelphia* -
- 223 Adventismens skæbne åbenbaret i Ellen G. Whites første syn
- 225 7. ^{era} : *Laodikea*
- 229 **Åbenbaringen 4** : himmelsk dom
- 232 Bemærk : GUDDOMMELIG LOV profeterer
- 239 **Åbenbaring 5** : Menneskesønnen
- 244 **Åbenbaring 6** : Skuespillere, guddommelige straffe og tegn på den kristne
æra - De første 6 segl
- 251 **Åbenbaring 7** : Syvendedags adventisme besejlet med " *Guds segl* " :
sabbatten og det hemmelige " *syvende segl* " .
- 259 **Åbenbaring 8** : De første fire " *basuner* "
- 268 **Åbenbaring 9** : Den 5. og 6. " *basuner* "
- 268 den 5. " *trompet* "
- 276 den 6. " *trompet* "
- 286 **Åbenbaringen 10** : den " *lille åbne bog* "
- 291 Slutningen af den første del af Åbenbaringen
Anden del: temaerne udviklet
- 292 **Åbenbaring 11** : pavelig regeringstid - national ateisme - den 7. " *basun* "
- 305 **Åbenbaringen 12** : den store centrale plan
- 313 **Åbenbaring 13** : den kristne religions falske brødre
- 322 **Åbenbaring 14** : Tiden for syvendedags adventisme
- 333 **Åbenbaring 15** : Afslutningen af prøvetiden
- 336 **Åbenbaring 16** : *De syv sidste plager af Guds vrede*
- 345 **Åbenbaring 17** : den prostituerede er afsløret og identificeret
- 356 **Åbenbaring 18** : den prostituerede modtager sin straf
- 368 **Åbenbaring 19** : Jesu Kristi *Armageddon-kamp*
- 375 **Åbenbaring 20** : de *tusinde år* af det 7. årtusinde og den sidste dom
- 381 **Åbenbaring 21** : det herliggjorte *Nye Jerusalem* symboliseret

- 392 **Åbenbaring 22** : Evighedens endeløse dag
405 **Bogstaven dræber, men Ånden giver liv**
408 **Jesu Kristi jordiske tid**
410 **Hellighed og helliggørelse**
424 **Første Mosebogs adskillelser – fra Første Mosebog 1 til 22 –**
525 Opfyldelsen af løfterne givet til Abraham: Første Mosebog 23 til...
528 Udvandringen og den trofaste Moses – Fra Bibelen i almindelighed – Det sidste valgs time – Syvendedags adventisme: En adskillelse, et navn, en historie – Guds store domme – Guddommelig fra A til Z – Forvrængninger af bibeltekster – Ånden genopretter sandheden.
547 **Den sidste dedikation**
548 **Det sidste kald**

Bemærk: oversættelser til fremmedsprog udføres ved hjælp af automatisk oversættelsessoftware, forfatteren er kun ansvarlig for tekster på fransk, sproget i den originale version af dokumenterne.

Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig

Præsentation

Jeg er født og bor i dette yderst afskyelige land, eftersom Gud symbolsk navngiver dets hovedstad " *Sodoma og Egypten* " i Åb.11:8. Dens samfundsmode, republikansk, misundt, blev efterlignet, spredt og adopteret af talrige folk over hele verden; dette land er Frankrig, et dominerende monarkisk og revolutionært land, der eksperimenterer med fem republikker med offentlige regimer fordømt af Gud. Stolt proklamerer og fremviser den sine tabeller over menneskerettigheder, der er skandaløst i modsætning til tabellerne over menneskelige pligter skrevet i form af "ti bud", af skaberen Gud selv. Siden dets oprindelse og dets første monarki har det taget forsvaret af sin fjende, den romersk-katolske religion, hvis lære aldrig er holdt op med at kalde "ondt", hvad Gud kalder "godt", og at kalde "godt", hvad han kalder "ondt". ". Dens revolution fortsatte sit ubønhørlige fald og førte det til at adoptere ateisme. Således er Frankrig som et væsen, en gryde med jord, engageret i en standoff, der modsætter sig den almægtige Gud, en autentisk gryde af jern; udfaldet var forudsigeligt og profeteret af ham; hun vil opleve skæbnen for " *Sodoma* " skyldig i de samme synder før hende. Verdenshistorien i de sidste 1700 år eller deromkring er blevet formet af dens onde indflydelse, især dens støtte til det romersk-katolske pavelige regimes autoritet, fra dets første monark, Clovis I, den første konge af ^{frankerne}. Han blev døbt i Reims, den 25. december i år 498. Denne dato bærer tegnet af en julefejring, som Rom, uretfærdigt og skandaløst, forbinder med en falsk fødselsdato for Jesus Kristus, den inkarnerede Gud, verdens skaber og alt hvad der lever eller eksisterer; som med rette hævder titlen " *sandhedens Gud* ", fordi han afskyr " *løgnen, som har Djævelen som fader* ", som Jesus erklærede.

Vil du have et ubestrideligt bevis på, at ingen romersk pave er legitim til at hævde at være en Jesu Kristi tjener? Her er det, præcist og bibelsk: Jesus sagde i Matt.23:9: " ***Og kald ingen din far på jorden; thi en er din Fader, som er i Himmelen.*** »

Hvad hedder paven på jorden? Alle kan se det, "hellige *far* ", eller endda, "meget hellige *far* ". Katolske præster kaldes også " *fædre* ". Denne oprørske holdning får mængden af præster til at placere sig selv som formodede uundværlige mellemlid mellem Gud og synderen, mens Bibelen lærer ham fri adgang til Gud legitimeret af Jesus Kristus. På den måde infantiliserer den katolske tro mennesker til at fremstå som uundværlige og essentielle. Denne afledning fra Jesu Kristi direkte forbøn vil blive fordømt af Gud i en profeti, i Dan.8:11-12. Spørgsmål-Svar : Hvem kan tro, at den magtfulde skaber, Gud kunne tage som sine tjenere mennesker, der ikke adlyder ham med sådan en skandaløs " *arrogance* ", som *fordømmes i Dan.7:8 og 8:25*? Det bibelske svar på denne infantilisering af menneskets sind er i dette vers fra Jer.17:5: " *Så siger*

YaHWéH: Forbandet er den mand, der stoler på mennesket, som tager kødet til sin støtte, og som vender sit hjerte fra YaHWéH bort.! »

Fordi det var Frankrig, der i høj grad formede den religiøse historie i en stor del af den kristne æra, gav Gud en franskmand missionen om at afsløre sin forbandede rolle; dette ved at belyse den skjulte betydning af hans profetiske åbenbaringer krypteret i en strengt bibelsk kode.

I 1975 modtog jeg annonceringen af min profetiske mission gennem en vision, hvis sande betydning jeg først forstod i 1980, efter min dåb. Døbt til den syvendedags adventistiske kristne tro har jeg siden 2018 vidst, at jeg har været sat i tjeneste i et jubilæumstid (7 gange 7 år), som slutter i foråret 2030 med genkomsten i herlighed af Herren Gud, den Almægtige, Jesus Kristus.

At anerkende Guds eller Jesu Kristi eksistens er ikke nok til at opnå evig frelse.

Jeg husker her, før Jesus vendte tilbage til himlen, henvendte Jesus til sine disciple ordene i disse vers fra Mat.28:18 til 20: "Da Jesus kom nær, talte han således til dem: Al myndighed er givet mig i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslag til disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." Hans guddommelige Ånd inspirerede i apostlen Peter denne anden formelle og højtidelige erklæring fra Apostlenes Gerninger 4:12: "Der er frelse i ingen anden; thi der er intet andet navn under himlen givet blandt mennesker, ved hvilket vi skal blive frelst."

Forstå derfor, at den religion, der forsoner os med Gud, ikke er baseret på en religiøs arv på grund af menneskelige traditioner. Tro på det forsonende frivillige offer, som Gud frembyder gennem hans menneskelige død i Jesus Kristus, er den eneste måde at opnå vores forsoning med den fuldkomne retfærdighed i hans guddommelige hellighed. Også, hvem du end er, uanset din oprindelse, din nedarvede religion, dit folk, din race, din farve eller dit sprog, eller endda din status blandt mennesker, kommer din forsoning med Gud kun gennem Jesus Kristus og tilslutning til hans lære, som han henvender sig til, til sine disciple indtil verdens ende; som det fremgår af dette dokument.

Udtrykket "Fader, Søn og Helligånd" betegner tre på hinanden følgende roller, som den ene Gud spillede i hans frelsesplan, der blev tilbudt til en skyldig synder, dømt til den "anden død". Denne "treenighed" er ikke en samling af tre guder, som muslimer tror, hvilket retfærdiggør deres afvisning af dette kristne dogme og dets religion. Som "Fader" er Gud vores skaber for alle; som "Søn" gav han sig selv et legeme af kød for at sone for sine udvalgte synder i deres sted; i "Helligånd" kommer Gud, den opstandne Kristi Ånd, for at hjælpe sine udvalgte til at lykkes med deres omvendelse ved at opnå "den helliggørelse, uden hvilken ingen vil se Herren", ifølge hvad apostlen Paulus lærer i Heb.12 : 14; "Helliggørelse" er, at være adskilt for og af Gud. Det bekræfter hans accept af den udvalgte og viser sig i hans tros gerninger, i hans kærlighed til Gud og hans inspirerede og åbenbarede bibelske sandhed.

At læse dette dokument er afgørende for at forstå **det meget høje niveau af forbandelse**, der tynger jordens folk, deres religiøse institutioner og dem i den vestlige kristne verden, især på grund af deres kristne oprindelse; fordi den vej,

Jesus Kristus sporer, udgør den **unikke** og **eksklusive frelsende vej** for Guds projekt; som følge heraf forbliver den kristne tro det primære mål for angreb fra djævelen og dæmonerne.

Grundlæggende er frelseprojektet designet af skaberen Gud enkelt og logisk. Men religion antager en kompleks karakter på grund af det faktum, at de, der underviser i den, kun tænker på at retfærdiggøre deres religiøse opfattelse, og ved at praktisere synd, ofte af uvidenhed, er denne opfattelse ikke længere i overensstemmelse med Guds krav. Som et resultat rammer han dem med sin forbandelse, som de tolker til deres fordel og ikke hører den guddommelige bebrejdelse.

Dette værk er ikke beregnet til at modtage en litterær pris; for skaberen Gud er hans eneste rolle at sætte sine udvalgte på prøve af tro, som vil give dem mulighed for at opnå evigt liv vundet af Jesus Kristus. Du vil finde gentagelser der, men det er den stil, som Gud bruger ved at hamre den samme lære, som han åbenbarer gennem forskellige billeder og symboler. Disse talrige gentagelser udgør det bedste bevis på deres ægthed og vidner om den betydning, han tillagde de pågældende illustrerede sandheder. De lignelser, Jesus underviste i, bekræfter denne betoning og gentagelse.

Du vil i dette værk finde åbenbaringer givet af den store skaber Gud, som besøgte os under menneskets navn Jesus fra Nazareth, som kom under titlen "salvede" eller "messias", ifølge det hebraiske "mashiah" citeret i Dan. 9:25, eller "christus", fra det græske "christos" af den nye pagts skrifter. I ham kom Gud for at ofre sit fuldkomne rene liv som et frivilligt offer, for at validere de ritualer for dyreofre, der gik forud for hans komme siden den oprindelige synd begået af Eva og Adam. Udtrykket " *salvet* " betegner en, der modtager Helligåndens salvelse symboliseret ved oliventræernes olie. Den profetiske åbenbaring givet af Gud i Jesu Kristi eneste navn og hans forsoningsværk leder hans udvalgte på den vej, der fører til evigt liv. Fordi frelse af nåde alene ikke forhindrer de udvalgte i at falde i fælder, som han ikke er klar over. Det er derfor for at fuldende hans tilbud om nåde, at Gud i Jesu Kristi navn kommer for at åbenbare eksistensen af de vigtigste fælder, som tillader hans sidste tjenere på endens tid, at analysere, dømme og forstå klart **de** forvirrede situationen for den universelle kristne religion, som hersker i denne sidste epoke af jordisk frelse.

Men før såning er det tilrådeligt at rykke op; fordi skabergudens natur er forvrænget af læren om de store monoteistiske religioner, der er fremherskende på jorden. De har alle det til fælles, at de påtvinger den ene Gud ved tvang og dermed vidner om deres adskillelse og fra ethvert forhold til ham. Den tilsyneladende frihed knyttet til den kristne tro skyldes kun tidens aktuelle omstændigheder, men så snart Gud tillader dæmonerne at handle frit, vil denne intolerance over for dem, der ikke følger dem, dukke op igen. Hvis Gud havde ønsket at handle gennem tvang, ville det have været nok for ham, ganske enkelt, at gøre sig selv synlig for deres øjne, at opnå fra sine skabninger, at de adlyder alle hans viljer. Hvis han ikke handlede på denne måde, er det fordi hans valg af folkevalgte **udelukkende hviler** på det frie valg om at elske ham eller afvise ham; frit valg, som han giver til alle sine skabninger. Og hvis der er en begrænsning, er det kun den naturlige karakter af de udvalgte, som bliver skubbet og tiltrukket af deres individuelle frie

natur af kærlighedens Gud. Og dette navn kærlighed passer godt til det, fordi det sublimerer det, ved at tilbyde dets skabninger en demonstration sat i værk, som gør det uomtvisteligt; dette ved at ofre sit liv for i Jesu Kristi person at sone for de synder, som er arvet og begået af hans udvalgte **alene** på tidspunktet for deres uvidenhed og svaghed. Opmærksomhed ! På jorden tager dette ord kærlighed kun form af følelse og dens svaghed. Guds ord er stærk og fuldkommen retfærdig; hvilket gør hele forskellen, fordi det tager form af et princip, hvor følelsen er fuldstændig kontrolleret. Den sande religion, som er godkendt af Gud, hviler derfor på fri tilslutning til hans person, hans tanker og hans principper fastlagt i love. Alt jordisk liv er bygget på dets fysiske, kemiske, moralske, psykiske og åndelige love. Ligesom tanken om at undslippe loven om jordisk tyngdekraft og få den til at forsvinde ikke ville trænge ind i menneskets sind, kan dets ånd kun blomstre harmonisk i respekt og lydighed mod de love og principper, som er fastlagt af Gud, som skaberen. Og disse ord fra apostlen Paulus fra 1.Kor.10:31 er således fuldkommen berettigede: "**Enten du spiser eller drikker eller gør noget andet, så gør alt til Guds ære** ." Anvendelsen af denne gratis invitation er muliggjort af det faktum, at i Bibelen, og den alene, har Gud udleveret og åbenbaret sine guddommelige meninger. Og det er vigtigt at tage hans mening i betragtning, når han udfører arbejdet med "**helliggørelse uden hvilken** ", ifølge Hebr.12:14, "**ingen vil se Herren** ." Nogle gange har hans mening form af en recept, men den er ikke mere diskutabel end den, der gives af den speciallæge, som mennesket skynder sig at adlyde, og mener, at han handler i sin bedste interesse for sit helbred. hvis han tager fejl). Skaberguden er langt frem for alt den eneste og sande sjælelæge, som han kender i deres mindste detaljer. Det gør ondt, men heler, når situationen er gunstig. Men i sidste ende vil han ødelægge og udslutte alt himmelsk og jordisk liv, som har vist sig ude af stand til at elske ham og derfor adlyde ham.

Religiøs intolerance er derfor den afslørende frugt af den falske monoteistiske religion. Det udgør en meget alvorlig fejl og synd, fordi den fordrejer Guds karakter, og ved at angribe ham risikerer den ikke at opnå hans velsignelse, hans nåde og hans frelse. Men Gud bruger det som en svøbe til at straffe og ramme den vantro eller utro menneskehed. Jeg stoler her på bibelske og historiske vidnesbyrd. Faktisk lærer den gamle pagts skrifter os, at for at straffe hans folks utroskab, nationen kaldet Israel, brugte Gud det "filisterske" folk, hans nærmeste nabo. I vores tid fortsætter dette folk denne aktion under navnet "palæstinenser". Senere, da han ønskede at afsløre sin dom og sin endelige fordømmelse af dette jordiske kødelige Israel, kaldte han på den kaldæiske kong Nebukadnezars tjenester; dette tre gange. I den tredje, i – 586, blev nationen ødelagt, og de overlevende blev ført til deportation til Babylon i en periode på "70 år", profeteret i Jer.25:11. Endnu senere, for sin afvisning af at anerkende Jesus Kristus som sin messias, blev nationen igen ødelagt af romerske tropper ledet af Titus, kejser Vespasians arving. Under den kristne æra, der officielt faldt tilbage i synd i 321, blev den kristne tro overgivet til pavernes intolerance fra 538. Og denne dominerende katolske tro søgte skænderier med de mellemøstlige folk, der var blevet religiøst muslimske i det samme 6. århundrede . Den vantro kristendom har der fundet en evig formidabel modstander. Fordi den religiøse

opposition i de to lejre er som polerne, totalt modsat indtil verdens ende. Den vantro er også stolt og søger eksklusivitetens ære; ikke opnår det fra Gud, tilskriver han det til sig selv og accepterer ikke at blive udfordret. Denne beskrivelse af individet karakteriserer, også kollektivt, de medlemmer, der tilhører de forskellige forsamlinger og grupperer sig i de forskellige falske religioner. At fordømme intolerance betyder ikke, at Gud er tolerant. Intolerance er en menneskelig praksis inspireret af den dæmoniske lejr. Ordet tolerant indebærer tanken om intolerance, og ordet om sand tro er godkendelse eller misbilligelse ifølge det bibelske princip "ja eller nej." På sin side støtter Gud ondskabens eksistens uden at tolerere det; han støtter det i en tid med frihed planlagt i hans projekt at udvælge sine folkevalgte. Ordet tolerance gælder derfor kun for menneskeheden, og begrebet optrådte i Henrik IV's Edikt af Nantes af 13. april 1598. Men efter nådetidens udløb vil ondskaben og dem, der gør, blive ødelagt. Tolerance havde erstattet den religionsfrihed, som Gud gav mennesket fra begyndelsen.

Menuen for dette værk annonceres; beviserne vil blive præsenteret og demonstreret på siderne.

Gud og hans skaberværk

Det åndelige leksikon, der bruges af mænd i Latineuropa, skjuler væsentlige budskaber leveret af Gud. Sådan er det først og fremmest med ordet Apokalypse, som i dette aspekt fremkalder den store katastrofe, som mennesker frygter. Alligevel ligger bag dette skræmmende udtryk oversættelsen "Åbenbaring", som åbenbarer for hans tjenere i Kristus uundværlige ting, der er nødvendige for deres frelse. Ifølge princippet, som dikterer, at nogles lykke forårsager ulykke for andre, dem i den modsatte lejr, er budskaberne i absolutte modsætninger meget rige på undervisning og meget ofte foreslået i den meget hellige "Åbenbaring", der er givet til apostlen Johannes.

Et andet udtryk, ordet "engel" skjuler vigtige lektioner. Dette franske ord kommer fra det latinske "angelus" selv taget fra det græske "aggelos", som betyder: budbringer. Denne oversættelse afslører for os den værdi, som Gud giver sine skabninger, sine modstykker, som han skabte frie og relativt uafhængige. Livet er givet af Gud, denne uafhængighed bevarer logiske begrænsninger. Men dette udtryk "budbringer" afslører for os, at Gud ser sine frie modstykker som levende budskaber. Hvert væsen repræsenterer således et budskab sammensat af en livserfaring præget af personlige valg og positioner, som udgør det, Bibelen kalder "en sjæl". Hver skabning er unik som en levende sjæl. For hvad de første himmelske modstykker skabt af Gud, dem som vi traditionelt kalder "englene", ikke vidste, er, at den, der gav dem liv og retten til at leve, kan tage dem tilbage. De blev skabt til at leve evigt og kendte ikke engang betydningen af ordet død. Det er for at afsløre for dem, hvad ordet død betyder, at Gud skabte vores jordiske dimension, hvor den menneskelige art, eller Adam, ville spille rollen som dødelig efter synden i Edens Have. Det budskab, vi repræsenterer, er kun behageligt for Gud, hvis det er i overensstemmelse med hans standarder for godt og godt. Hvis dette budskab opfylder sin standard for ondskab og ondt, er den, der bærer det, af den oprørske type, som det dømmes til evig død, til en endelig ødelæggelse og udslettelse af hele hans sjæl.

Sandhedens bibelske grundlag

Gud så det godt og rigtigt først at afsløre oprindelsen af vort jordsystem for Moses, så ethvert menneske ville vide om det. Han angiver dér en prioritet af åndelig undervisning. I denne handling præsenterer han for os **grundlaget for sin sandhed**, som begynder med at regulere tidens rækkefølge. For Gud er ordenens og ædle konsistens Gud. Vi vil opdage, sammenlignet med dens standarder, det dumme og usammenhængende aspekt af vores nuværende orden etableret af syndens menneske. For det er i sandhed synden og allerede arvesyndens, der ændrer alt.

Men det er væsentligt at forstå før noget andet, at den "*begyndelse*", som Gud citerer i Bibelen, og det første ord i bogen kaldet "Genesis" er "oprindelse", ikke vedrører livets "*begyndelse*", men *kun* det om hans skabelse af hele vores jordiske dimension, som omfatter stjernerne i det himmelske kosmos, alle skabt på den fjerde dag efter selve jorden. Med denne tanke i tankerne kan vi forstå, at dette specifikke jordsystem, hvor nætter og dage vil følge hinanden, er skabt til at blive det miljø, hvor Gud og hans trofaste udvalgte og djævelens fjendelejr vil konfrontere hinanden. Denne kamp for det guddommelige gode mod Djævelens ondskab, den første synder i livets historie, er hans grund til at være til og grundlaget for hele åbenbaringen af hans universelle og multiversale frelseprojekt. Under dette arbejde vil du opdage betydningen af visse gådefulde ord, som Jesus Kristus talte under hans jordiske tjeneste. Du vil således se, hvor stor betydning de får i det store projekt, der er sat i gang af den ene store Gud, skaberen af alle former for liv og materie. Her lukker jeg denne vigtige parentes og vender tilbage til emnet for den tidsorden, som er fastlagt af denne tilværelsens Højeste Suveræn.

Før synden havde Adam og Eva deres liv struktureret omkring en række syv-dages uger. I overensstemmelse med modellen for det fjerde af de ti bud (eller dekalogen), som **minder om det**, er den syvende dag en dag, der er helliget til hvile af Gud og af mennesker, og ved i dag, hvad denne handling profeterer, kan vi forstå, hvorfor Gud holder fast ved respektere denne praksis. I dets overordnede projekt, som forklarer årsagerne til denne specifikke jordiske skabelse, profeterer ugen, den foreslåede tidsenhed, syv tusinde år, hvorunder det store projekt med den universelle (og multiversale) demonstration af hans kærlighed og retfærdighed vil blive gennemført. I dette program, i analogi med de første seks dage af ugen, vil de første seks årtusinder blive placeret under demonstrationen af hans kærlighed og tålmodighed. Og ligesom den syvende dag vil det syvende årtusinde blive viet til etableringen af hans fuldkomne retfærdighed. Jeg kan opsummere dette program således ved at sige: seks dage (af tusind år = seks tusind år) til at frelse, og den syvende (= tusind år), til at dømme og udslette de jordiske og himmelske oprørere. Dette frelsende projekt vil udelukkende hvile på det frivillige forsonende offer, som skabes af Gud, i det jordiske guddommelige aspekt af den navngivne person, ved hans guddommelige vilje, Jesus Kristus i den græske version eller ifølge den hebraiske, Jesus Messias.

Før synden, i den oprindelige perfekte guddommelige orden, er hele dagen sammensat af to på hinanden følgende lige store dele; 12 timers månenat efterfølges af 12 timers sollys, og cyklussen gentager sig hele tiden. I vores

nuværende tilstand opstår denne situation kun to dage om året, på tidspunktet for forårs- og efterårsjævndøgn. Vi ved, at de nuværende årstider skyldes en hældning af jordens akse, og vi kan således forstå, at denne hældning opstod som en konsekvens af den arvesynd, som det første par, Adam og Eva, begået. Før synden, uden denne tilbøjelighed, var den guddommelige ordens regelmæssighed fuldkommen.

Jordens fuldstændige omdrejning omkring solen angiver årets enhed. I sit vidnesbyrd fortæller Moses historien om hebræernes udvandring, befriet af Gud fra egyptisk slaveri. Og på selve dagen for denne udgang sagde Gud til Moses i 2 Mos.12:2: "*Denne måned vil være den første måned i året for dig; det vil være for dig den første måned .*" En sådan insisteren vidner om den betydning, som Gud tillægger tingen. Den hebraiske kalender på tolv månemåneder svingede med tiden, og bag solordenen var det nødvendigt at tilføje en yderligere trettende måned for at genvinde konkordansen efter flere års ophobning af denne forsinkelse. Hebræerne kom ud af Ægypten "*den 14. dag i årets første måned*" som logisk begyndte på forårsjævndøgn; navn, der betyder netop "første gang".

Denne ordre givet af Gud, "*denne måned vil være årets første måned for jer*", er ikke triviell, fordi den er henvendt til alle mennesker, som vil gøre krav på hans frelse indtil verdens ende; Hebraisk Israel, modtager af guddommelig åbenbaring, er kun fortrop for det store universelle frelseprojekt i dets guddommelige program. Hans månetid vil blive efterfulgt af Kristi soltid, gennem hvilken Guds frelsende projekt åbenbares i alt dets lys.

Den perfekte genoprettelse af disse guddommelige standarder vil aldrig blive gennemført på en jord befolket af oprørske og ugudelige mennesker. Det er dog stadig muligt, i det individuelle forhold, vi har til Gud, denne kraftfulde usynlige skabende Ånd, der forstørker kærlighed lige så meget som retfærdighed. Og ethvert forhold til ham skal begynde med denne søgen efter hans værdier og for det første dem i hans tidsorden. Dette er en troshandling, ganske enkel og uden nogen særlig fortjeneste; et minimum at tilbyde fra vores menneskelige side. Og idet vores tilnærmelse er behagelig for ham, bliver det kærlige forhold mellem skabningen og dens Skaber mulig. Himlen vindes ikke af bedrifter eller mirakler, men af tegn på gensidig opmærksomhed, som udtrykker ægte kærlighed. Dette er, hvad alle kan opdage i Jesu Kristi arbejde, som gav sit liv, frivilligt, som et tegn på et kald, for kun at frelse sin udvalgte elskede.

Efter dette beundringsværdige billede af den guddommelige orden, lad os se på det patetiske aspekt af vores menneskelige orden. Denne sammenligning er så meget desto mere nødvendig, fordi den vil give os mulighed for at forstå de bebrejdelser, som Gud profeterede gennem sin profet Daniel, som Jesus i sin time bekræftede som sådan. Blandt disse bebrejdelser læser vi i Dan.7:25: "*Han vil planlægge at ændre tiderne og loven .*" Gud kender kun én standard for disse ting; dem, som han selv etablerede siden verdens skabelse og derefter åbenbarede for Moses. Hvem turde begå sådan en forargelse? Et dominerende regime, som han tilskriver "*arrogance*" og "*succesen med dets tricks*". Syntesen af disse kriterier, også beskrevet som en "*anden konge*", *antyder religiøs magt*. Desuden, anklaget for at "*forfølge de hellige*", mulighederne for fortolkning indsnævres og omslutter det romerske pavelige regime etableret, **kun** siden 538 ved et dekret på

grund af kejser Justinian ¹. Men Åbenbaringen kaldet Apokalypse vil afsløre det faktum, at denne dato 538 kun er konsekvensen og forlængelsen af et onde bragt mod " *tiden og den guddommelige lov*" fra den 7. marts 321 af den romerske kejser Konstantin ¹. Hans forbrydelse vil ofte blive genkaldt i dette studie, fordi denne onde dato bringer forbandelsen ind i den rene og fuldkomne kristne tro, der blev etableret på apostlenes tid. Denne deling af skyld, i relæ, af det hedenske kejserlige Rom og det romersk-katolske pavelige Rom er en hovednøgle til den profetiske åbenbaring, der er konstrueret i vidnesbyrdet skrevet af Daniel. For den hedenske kejser etablerede den første dags hvile, men det er det kristne pavelige regime som religiøst påtvang det i dets " *forandrede* ", særlige og menneskelige form, af Guds ti bud.

Grundlæggende note: 7. marts 321, syndens forbandede dag

Og kraftigt forbandet, for den 7. marts 321 blev resten af den hellige syvende dag på sabbatten, efter ordre fra et dateret kejserligt dekret, officielt

erstattet af den første dag. På det tidspunkt blev denne første dag dedikeret af hedningerne til tilbedelsen af solguden, SOL INVICTVS, det vil sige den uhyrlige UBESJREDE SOL, allerede genstand for tilbedelse fra egypternes side på tidspunktet for udvandringen af Hebræerne, men også, i Amerika, af inkaerne og aztekerne, og indtil i dag af japanerne (land med den "opgående sol"). Djævelen bruger altid de samme opskrifter til at lede mennesker ind i hans fald og fordømmelse af Gud. Den udnytter deres overfladiskhed og deres kødelige sind, hvilket får dem til at foragte det åndelige liv og erfaringerne fra den historiske fortid. I dag, den 8. marts 2021, når jeg skriver dette notat, vidner nyhederne om vigtigheden af denne forargelse, en sand guddommelig læse-majesté, og endnu en gang får guddommelig tid sin fulde betydning. For Gud begynder et års tid om foråret og slutter i slutningen af vinteren, det vil sige i vores nuværende romerske kalender, fra den 20. marts til den følgende 20. marts. Det ser således ud til, at den 7. marts 321 var for Gud den 7. marts 320, altså 13 dage før foråret 321. Følgelig var det for Gud året 320, som blev markeret ved sin afslutning, af den afskyelige handling, der blev anlagt mod hans retfærdige og hellige guddommelige lov. Ifølge Guds tid udgør året 2020 17-årsdagen¹⁷ (17: antal domme) i antal århundreder siden år 320. Det er derfor ikke overraskende, at den guddommelige forbandelse fra begyndelsen af år 2020 er gået ind i en aggressiv fase i form af en smitsom virus, som har forårsaget panik, i Vesten, samfundet af mænd, hvis tillid og tro udelukkende er blevet sat til videnskaben og dens fremskridt. Panik er konsekvensen af manglende evne til at præsentere en effektiv kur eller vaccine på trods af de høje tekniske færdigheder hos nuværende videnskabsmænd. Ved at give disse 17 århundreder en profetisk værdi, opfinder jeg ikke noget, for for Gud har tallene en åndelig betydning, som han afslører og bruger i konstruktionen af sine profetier, og netop i Åbenbaringen er kapitel 17 viet til temaet " dommen over skøgen, som sidder på mange vande " " Babylon den store " er dens navn, og *de involverede "store farvande "* antyder " *Eufratfloden "*, som Gud sigter mod i den " *sjette trompet "*-budskab i Åb.9:13, symbol på den kommende Tredje Verdenskrig. Bag disse symboler er pavelig katolicisme og utro kristne Europa, kilder og mål for hans vrede. Kampen mellem Gud og mennesker er lige begyndt; jerngryden mod jordgryden, udfaldet af kampen er forudsigeligt; bedre, det er profeteret og programmeret. Hvordan skulle Gud markere det 17. århundrede¹⁷ den 7. marts 320 (320 for ham og hans udvalgte; 321 for den falsk religiøse eller profane verden)? Jeg har længe troet, at det ville være gennem indtræden i verdenskrig, men en verdenskrig, som vil ende i atomform, fordi Gud profeterede det, tre gange, i Dan.11:40 til 45, Ezekiel 38 og 39, og til sidst. , i Åb.9:13 til 21. Den kamp, som Gud indledte mod den oprørske menneskehed siden foråret 2020, er af samme type som den, han førte mod Egyptens farao på Moses' tid; og slutresultatet vil være det samme; Guds fjende vil miste sit liv der, ligesom Farao, der i sin tid så sin førstefødte søn dø og miste sit eget. Den 8. marts 2021 bemærker jeg, at denne fortolkning ikke blev opfyldt, men jeg havde været forberedt på det i omkring en måned, efter at have indset ved guddommelig inspiration, at 321 var for Gud 320, og at han derfor havde planlagt at forbande, ikke bare dagen den 7. marts 2020, men hele det år, som denne forbandede dag er knyttet til, og anvender således princippet citeret i Nom.14:34 for denne straf:

“Ligesom du har brugt fyrré dage på at udforske landet, skal du skal bære straffen for dine misgerninger fyrré ár, **et ár for hver dag** ”.

Men til denne observation f6jés én ting. Vores falske kalender er ikke kun forkert om begyndelsen af áret, den er ogsá forkert om datoen for Jesu Kristi f6jdsel. Forkert, i det 5. ^{árhundrede}, placerede munken Dionysius den Lille den på d6jdsfaldet for kong Herodes, som virkelig fandt sted i - 4 i hans kalender. Til disse 4 ár skal vi f6jje de " to ár ", som Herodes vurderede som várende den Messias' alder, som han 6jnskede at slá ihjel if6jølge Matt.2:16: " *Da Herodes sá, at han var blevet narret af kloge mænd blev meget vred, og han sendte for at drábe alle b6jrn fra to ár og derunder, som var i Betlehem og i hele dets område, if6jølge den dato , som han omhyggeligt havde spurgt de vise mænd om* . Sá når han tæller árene, tilf6jjer Gud 6 ár til vores sádvánlige falske og vildledende dato, og Jesu f6jdsel fandt sted i foráret det ár – 6. Som et resultat var áret 320 for ham: 326 og det 17. ^{sekulære} ársdagen for vores ár 2020 var for ham áret 2026 fra det sande 6jeblik for Jesu Kristi f6jdsel. Dette tal 26 er nummeret på tetragrammet "YHWH", på hebraisk "Yod, Hé, Wav, Hé", som Gud gav sig selv navn efter, efter Moses' sp6jrgsmål: "Hvad er dit navn ? » ; dette if6jølge 2. Mosebog 3:14. Den store Skaber Gud havde derfor endnu en grund til at markere med sit personlige kongelige segl denne dag práget af hans almægtige guddommelige forbandelse; og dette indtil verdens ende. Sv6jbe af smitsom sygdom, der dukker op i dette ár 2026 af guddommelig tid, har netop bekræftet kontinuiteten af denne forbandelse, som vil tage forskellige former i l6jbet af de sidste ár af livet på planeten Jorden. En tredje atomverdenskrig vil markere " afslutningen " på " nationernes tider " annonceret af Jesus Kristus i Matt.24:14: " *Denne gode nyhed om riget vil blive forkyndt over hele verden, som et vidnesbyrd for alle nationer. Sá kommer enden* ." Denne " slutning " vil begynde med slutningen af henstandsperioden; tilbuddet om frelse vil ende. En trospr6jve baseret på respekt for hans hellige sabbat vil endegyldigt adskille "fárene " s lejr fra " bukkenes " i Matt.25:32-33: " *Alle nationer vil blive samlet foran ham. Han vil adskille den ene fra den anden, ligesom hyrden adskiller fárene fra bukkene; og han vil lægge fárene på sin højre hånd og bukkene på sin venstre side* ." Lovdekretet, der g6jrer romersk s6jndag obligatorisk, vil i sidste ende resultere i, at Jesu Kristi sande udvalgte hellige bliver d6jmt til d6jden. Denne situation vil opfylde disse ord i Dan.12:7: " *Og jeg h6jorte manden klædt i linned stá over flodens vand; han l6jftede sin højre hånd og sin venstre hånd til himlen, og han svor ved ham, der lever for evigt, at det skal ske i en tid og tider og en halv tid, og at alt dette vil ende, når folkets styrke helgen vil blive fuldstændig knust* ." Fra et menneskeligt perspektiv vil deres situation váre desperat og deres d6jd nært forestáende. Det er sá, at disse Jesu Kristi ord citeret i Matt.24:22 kommer frem i lyset: " *Og hvis disse dage ikke blev forkortet, ville ingen blive frelst; men for de udvalgtes skyld vil disse dage blive forkortet* ." Ár 6000 vil ende f6jr den 3. april 2036 af guddommelig tid, det vil sige den 3. april 2030 i vores falske kalender, som kommer 2000 ár efter dagen for Jesu Kristi korsfæstelse, fuldf6jrt på den 14. dag efter begyndelsen af ^{foráret} . 30. Og disse " **dage** " skal " **forkortes** " eller formindskes. Det betyder, at datoen for anvendelsen af d6jdsbekendtg6jrelsen gá forud for denne dato. For det er n6jdsituationen, der kráver, at Kristus griber direkte ind for at frelse sine udvalgte

. Vi må da tage Guds prioritet i betragtning med at forherlige standarden for " *tid* ", som han gav til sin jordiske skabelse. Det er ham, der vil inspirere de sidste dages oprørere til at vælge en dato, der med nogle få dage vil overskride den første dag i foråret 2030, bag hvilken lukker de 6000 års jordiske historie. To muligheder byder sig derefter: en dato, som vil forblive ukendt indtil udgangen, eller den 3. april 2030, som markerer den maksimalt mulige og åndeligt meningsfulde grænse. Tænk på, at på trods af dens ekstreme betydning, er den 14. ^{dag} i året for Jesu Kristi korsfæstelse ikke egnet til at markere afslutningen på 6000 års verdenshistorie, meget mindre begyndelsen af det 7. årtusinde. Det er derfor, jeg sætter min præference og min tro på forårsdatoen den 21. marts 2030, datoen for den " *forkortede* " profetiske tid den 3. april eller en mellemliggende dato. Præget af naturen skabt af Gud, er foråret afgørende, når vi vil tælle de 6000 år af menneskets historie; hvilket bliver muligt fra det øjeblik, Adam og Eva syndede. I den bibelske beretning om Første Mosebog var dagene op til dette første forår evige dage. Tiden, som Gud har talt, er tiden for syndens land og de 6000 år, som ugen profeterer, begynder med begyndelsen af det første forår, og de vil ende med slutningen af en sidste vinter. Det var et forår, at nedtællingen til 6000 år begyndte. På grund af synd undergik jorden en hældning af sin akse på 23° 26', og rækken af årstider kunne begynde. I den gamle pagts jødiske helligdage er to helligdage dominerende: den ugentlige sabbat og påske. Disse to højtider er placeret under symbolikken af tallene "7, 14 og 21" på de "7. · 14. ^{og} 21. " dage, som repræsenterer de tre faser af den guddommelige frelsesplan: Det ugentlige sabbatstema i Åb.7, som profeterer belønningen af de udvalgte helgener, for de "7"; Jesu Kristi forløsningsværk, som udgør **midlet** til at tilbyde denne belønning, for de "14". Bemærk, at i påskefesten, som varer 7 dage, er den 15. ^{og} den 21. ^{dag} to sabbatter med profan inaktivitet. Og det tredobbelte "7" eller "21" betegner afslutningen på de første 7000 år og indgangen til evigheden af den nye guddommelige skabelse på jorden, fornyet ifølge Åb.21; dette tal 21 symboliserer fuldkommenheden (3) af fylden (7) af livsprojektet, som var det mål, Gud ønskede. I Åbenbaringen 3 markerer vers 7 og 14 henholdsvis begyndelsen og slutningen af syvendedags ^{adventistinstitutionen} ; her igen de to faser af det samme helligede emne. Ligeledes omhandler Åb.7 emnet beseglingen af de udvalgte adventister, og Åb.14 præsenterer budskaberne fra de tre engle, som opsummerer deres universelle mission. I år 30 blev afslutningen på de 4000 år således fuldført i foråret, og kun af symbolske årsager blev Jesus korsfæstet 14 dage efter den 21. marts i dette forår i år 30, altså 36 for Gud. Gennem disse eksempler bekræfter Gud, at sabbattens "7" og "14" for forløsningen af de udvalgte synder ved Jesus Kristus er uadskillelige. Når således sabbattens "7" i slutningen bliver angrebet, flyver Kristus, Forløseren af "14" ham til hjælp for at give ham ære, de maksimale 14 "dage", som vil adskille de to datoer, vil blive "forkortet" *eller* , undertrykt for at redde sin sidste valgte trofaste.

Ved at genlæse Matt.24 forekom det mig, at Kristi budskab er rettet, især til hans disciple ved verdens ende, til os, der lever i disse sidste år. Vers 1-14 dækker tiden frem til tidspunktet for " *enden* ". Jesus profeterer om rækker af krige, falske profeters optræden og den endelige åndelige afkøling. Derefter, vers 15 til 20, i dobbelt anvendelse, vedrører både ødelæggelsen af Jerusalem udført af

romerne i 70 e.Kr. og nationernes endelige aggression mod de udvalgte jødiskhed, som holder Guds hellige sabbat. Herefter profeterer vers 21 deres sidste " store nød ": " *For da skal der være så stor nød, som ikke har været siden verdens begyndelse indtil nu, og 'der vil aldrig være '*; Bemærk, at denne afklaring " **og der skal aldrig være** " forbyder anvendelsen af apostlenes tid, fordi den ville blive modsagt af læren i Dan.12:1. Det betyder, at begge citater vedrører den samme præstation i den sidste jordiske trosprøve. I Dan.12:1 er udtrykket identisk: " *På den tid vil Michael, den store fyrste, forsvareren af dit folks børn, opstå; og det vil være en nødens tid, sådan som det ikke har været siden nationerne eksisterede indtil den tid . På det tidspunkt vil de af dit folk, som findes skrevet i bogen, blive frelst .* ". " Nøden " vil være så stor, at " dagene " bliver nødt til at blive " forkortet " ifølge vers 22. Vers 23 angiver standarden for sand tro, som ikke vokser i Kristi spontane tilsynekomster på jorden: " *Hvis så du sagde: Se, han er i ørkenen, gå ikke derhen; se, han er i kamrene, tro det ikke .*" I den samme sidste æra vil spiritismen mangedoble sine " vidunderbarn " og dens vildledende og **forførende fremtræden** af den falske Kristus, hvilket vil underlægge dårligt underviste sjæle: " *For falske Kristuser og falske profeter vil opstå; de vil udføre store undere og mirakler, så de vil **bedrage** , hvis det var muligt, selv de udvalgte* "; hvilket bekræftes af Åb. 13:14: " *Og hun **forførte** jordens indbyggere ved de tegn, som det blev givet hende at virke foran dyrets nærhed, idet hun sagde til jordens indbyggere at de skulle lave et billede for dyret, som havde sværdets sår og som levede .* Vers 27 fremkalder den guddommelige Kristus' kraftfulde og sejrrige tilsynekomst, og vers 28 profeterer om " festen ", der tilbydes rovfuglene efter hans indgriben. For de oprørere, der overlever indtil hans komme, vil blive udryddet og overgivet til græsgange " *til luftens fugle* ", som Åb. 19:17-18 og 21 lærer.

Jeg opsummerer her, denne helt nye forståelse af guddommelig skabelse. Ved at etablere den første uge fikserer Gud dagens enhed, som består af en mørk nat og en lys dag, solen vil først oplyse den fra den 4. ^{dag}. Natten profeterer etableringen af synd på jorden på grund af Evas og Adams fremtidige ulydighed. Indtil denne syndehandling udviser den jordiske skabelse **evige** egenskaber . Synden begået, tingene ændrer sig og nedtællingen på 6000 år kan begynde, fordi jorden vipper om sin akse og årstidernes princip begynder. Den jordiske skabning, som er forbandet af Gud, får så sin **evige egenskab** , som vi kender. De 6000 år, der begyndte i det første forår præget af synd, slutter i foråret 6001 med Jesu Kristi genkomst i guddommelig herlighed. **Hans sidste indtog vil blive gennemført på " den første dag i den første måned " i det første år af det 7. årtusinde .**

Når det er sagt, er den 7. marts 2021 i vores falske menneskelige kalender netop blevet religiøst præget af et besøg af pave Frans hos kristne østlige, forfulgt i Irak af muslimske ekstremister. I dette møde mindede han muslimer om, at de havde den samme Gud, Abrahams, og han betragtede dem som sine "brødre". Disse ord, som glæder vestlige vantro, er ikke mindre en enorm forargelse for Jesus Kristus, der gav sit liv som et offer for tilgivelsen af sine udvalgte synder. Og denne indtrængen fra lederen af "eks-korsfarerne" katolske "kristne" på deres territorium kan kun intensivere islamisternes vrede. Denne fredelige handling fra

pavens side vil derfor medføre dramatiske konsekvenser, profeteret i Dan.11:40, intensiveringen af "sammenstødet" mellem den muslimske "sydens konge" mod det pavelige Italien og dets europæiske allierede. Og i dette perspektiv vil det økonomiske sammenbrud i Frankrig og alle vestlige lande af kristen oprindelse forårsaget af deres ledere på grund af Covid-19-virussen ændre magtbalancen og i sidste ende tillade gennemførelsen af "Tredje Verdenskrig" skubbet tilbage til slutningen af de sidste 9 år, der stadig ligger foran os. Afslutningsvis, lad os huske, at ved at forårsage epidemien på grund af Covid-19 og dens udvikling, åbnede Gud vejen for den forbandelse, som skulle karakterisere de sidste ti år af menneskets historie på jorden.

Den 7. marts 2021 var dog præget af voldshandlinger fra unge mellem rivaliserende bander og mod politimyndighederne i flere byer i Frankrig. Dette bekræfter vejen mod en generaliseret konfrontation; positionerne for hver af dem er uforenelige, fordi de er uforenelige. Dette er konsekvensen af sammenstødet mellem to diametralt modsatte kulturer: vestlig sekulær frihed mod samfundet af chefer og kapoer i de sydlige lande, desuden traditionelt og nationalt muslimske. En tragedie er under opsejling som Covid-19, uden nogen kur.

For at fuldende iagttagelsen af den afskyelige orden, legitimeret af menneskeheden, må vi bemærke: ændringen af året efter den 12. måned, som bærer navnet på den 10. måned (december), i begyndelsen af vinteren; skiftet af dagen midt om natten (midnat); kun den præcise og regelmæssige optælling af timer forbliver positiv. Således er den smukke guddommelige orden forsvundet på grund af synden, erstattet af en syndig orden, som vil forsvinde igen, når den herlige skaber Gud viser sig, til afregning af regnskaber, det vil sige i slutningen af de første seks tusinde år. i foråret 2030, for bedragede mennesker, eller foråret 2036 af vor Herre og Frelser Jesu Kristi sande fødsel, for hans udvalgte.

Den etablerede og observerede lidelse vidner om den guddommelige forbandelse, der tynger menneskeheden. For siden jordens hældning har beregningen af tid mistet sin stabilitet og regelmæssighed, idet timerne nat og dag er i evig rækkefølge af stigning og fald.

Den rækkefølge, hvori Gud skaberen organiserer sin frelsesplan, åbenbarer yderligere for os de åndelige prioriteter, som han foreslår mennesket. Han valgte at afsløre sin ophøjede kærlighed ved at give sit liv i Jesus Kristus som en løsesum efter 4000 års menneskelige jordiske oplevelser. Ved at gøre dette siger Gud til os: "Vis mig først din lydighed, og jeg vil vise dig min kærlighed."

På jorden følger mænd hinanden og reproducerer de samme karakterfrugter, men generationen af den sidste tid, som vi gik ind i i 2020, præsenterer en særegenhed; efter 75 år med fred i Europa og en utrolig nylig udvikling af genetisk videnskab, meget logisk, troede europæerne og deres udløbere, fra USA, Australien og Israel, at de kunne reagere på alle sundhedsproblemer, og deres samfund blev i stigende grad rensat. Det er ikke angrebet af en smitsom virus, der er nyt, det er adfærden hos lederne af avancerede samfund, der er ny. Årsagen til denne frygtadfærd er deres eksponering for jordens folk gennem bombardementet af medierne, og blandt disse medier, de nye medier eller sociale netværk, som dukker op på

edderkoppens net, som udgør fri internetkommunikation, hvor vi finde mere eller mindre klare diffusorer. Menneskeheden er således fanget af dens udskejelser af frihed, der falder som en forbandelse over den. I USA og Europa stiller vold etniske samfund op mod hinanden; der er det " *Babels* " -oplevelsens forbandelse, der fornyes; endnu en ubestridelig guddommelig lektie, som ikke blev lært, fordi den er efterkommer af et enkelt par, der nødvendigvis taler det samme sprog, indtil denne skyldige oplevelse, vi stadig ser den i dag, menneskeheden er adskilt af flere sprog og dialekter skabt af Gud og spredt ud over hele verden. jorden. Og ja, Gud holdt ikke op med at skabe efter de første syv dage af skabelsen; han skabte stadig meget for at forbande og nogle gange for at velsigne sine udvalgte, den manna, der blev ofret i ørkenen, til Israels sønner, er et eksempel.

Imidlertid er **frihed** i sin kerne, en vidunderlig gave fra vores Skaber. Det er på den, at vores **frie** forpligtelse til dens sag hviler på . Og dér, må det indrømmes, indebærer denne integrerede frihed eksistensen af tilfældigheder, fordi Gud ikke griber ind på nogen måde; et ord, som mange troende slet ikke tror på. Og de tager fejl, for Gud overlader en stor del til tilfældighederne i sin skabelse, og først og fremmest rollen med at vække blandt de udvalgte, værdsættelsen af hans åbenbarede himmelske normer. Efter at have identificeret sine udvalgte, tager Skaberen ansvaret for dem for at lede dem og lære dem hans sandheder, som forbereder dem til evigt himmelsk liv. De misdannelser og monstrositeter, der observeres ved fødslen af menneskelige væsner, beviser tilfældighedernes handling, som frembringer genetiske fejl i processen med reproduktion af arten med mere eller mindre alvorlige konsekvenser. Udbredelsen af arter er baseret på momentum af reproduktive kæder, som genererer overensstemmelsesfejl fra tid til anden; dette inklusive arvelighedsprincippet eller uafhængigt på grund af chancen for livet. Sammenfattende, hvis jeg skylder min tro chancen for frit liv, skylder jeg tværtimod denne tros belønning og næring, til Guds kærlighed og til de initiativer, der allerede er taget, og som han fortsætter med at tage for at redde mig .

I historien om hans jordiske skabelse kommer den dag, som vil blive forbandet af Gud, først i ugen; hans skæbne er skrevet: hans mål vil være at " *adskille lys fra mørke* ". Udvalgt af falske kristne til at modsige Guds valg, som helliggør den syvende dag, vil denne første dag fuldt ud have opfyldt sin rolle som et " *mærke* " for den ulydige oprørslejr i Åb.13:15. Så meget som den første søndag er forbandet af Gud, er den syvende dags sabbat velsignet og helliggjort af ham. Og for at forstå denne modsætning må vi omfavne tanken om Gud, som er et tegn på helliggørelse af og for ham. Sabbatten vedrører den syvende dag, og dette nummer syv, "7", er et symbol på fylde. Under dette udtryk fylder Gud tanken om det formål, hvortil han skabte vores jordiske dimension, nemlig reguleringen af synd, dens fordømmelse, dens død og dens forsvinden. Og i denne plan vil disse ting blive opfyldt fuldt ud i løbet af det 7. ^{årtusinde}, som den ugentlige sabbat profeterer. Dette er grunden til, at **dette mål er vigtigere for Gud end midlerne** til forløsning, hvormed han vil forløse de jordiske udvalgtes liv, og som han vil opnå personligt, i Jesus Kristus, på bekostning af grusom lidelse.

Her er endnu en grund til, at Gud siger i Præd.7:8: " *en tings ende er bedre end dens begyndelse* ." I Første Mosebog bekræfter rækkefølgen i rækkefølgen

"nat-dag" eller " *aften-morgen* " denne guddommelige tanke. I Es.14:12, under dække af Babylons konge, sagde Gud til Djævelen: " *Her er du faldet ned fra himlen, **morgenstjerne** , søn af daggry! Du er kastet ned til jorden, du, nationernes erobrere !* » Det udtryk, hvormed Gud betegner ham, " **morgenstjerne** ", antyder, at han sammenligner ham med "solen" i vores jordiske system. Han var hans første skabning og under dække af kongen af Tyrus, fortæller Ezé.28:12 om hans oprindelige herlighed: " *Menneskesøn, udsig en klagesang over kongen af Tyrus! Du skal sige til ham: Så siger den Herre, HERRE: **Du satte seglet til fuldkommenhed, du var fuld af visdom, fuldkommen i skønhed** .* » Denne fuldkommenhed måtte forsvinde, erstattet af oprørske adfærd, der gjorde, at han blev fjenden, djævelen og modstanderen, Satan fordømt af Gud, fordi vers 15 erklærer: "Du har været fuldkommen på dine veje, fra den dag, du *var skabt, indtil der blev fundet uret iblandt jer* ." Således skubbede den, der blev betragtet som " **morgenstjernen** ", utro mænd til at ære den guddommelige skabelses " **morgenstjerne** " *som en guddommelighed: "den ubesejrede sol" guddommeliggjort fra den romerske kult, som næsten hele verden vestlig kristendom tilbeder hedensk*. Gud vidste, allerede før hans skabelse, at denne første engel ville gøre oprør mod ham, og på trods af dette skabte han ham. På samme måde meddelte Jesus dagen før sin død, at en af de 12 apostle ville forråde ham, og han sagde endda direkte til Judas: " *Hvad end du skal gøre, så gør det hurtigt!* ". Dette giver os mulighed for at forstå, at Gud ikke søger at forhindre sine skabninger i at udtrykke deres valg, selv når de er i modstrid med hans egne. Jesus opfordrede også sine apostle til at forlade ham, hvis det var deres ønske. Det er ved at efterlade sine skabninger fuldstændig frihed til at udtrykke sig og afsløre deres natur, at han kan vælge sine udvalgte for deres demonstrerede troskab og i sidste ende ødelægge alle sine himmelske og jordiske fjender, de uværdige og de ligegyldige.

Arvesynden

Resten af den første dag får enorm betydning i vores kristne æra, fordi den udgør den " *synd* ", der er genoprettet siden den 7. marts 321, og fordi den bliver mærket på den lejr, der gik i oprør mod Guds helligede lejr. Men denne " *synd* " må ikke få os til at glemme den oprindelige " *synd* ", som dømmes menneskeheden til døden ved arv siden Adam og Eva. Oplyst af Ånden førte dette emne mig til at opdage vigtige lektioner gemt i Første Mosebog. På observationsniveau afslører bogen for os skabelsens oprindelse i kapitlerne 1, 2, 3. Den symbolske betydning af disse tal er stadig fuldkommen berettiget: 1 = enhed; 2 = ufuldkommenhed; 3 = perfektion. Dette fortjener en forklaring. Gen.1 fortæller om oprettelsen af de første 6 dage. Deres definition " *aftenmorgen* " vil kun få betydning efter synd og jordens forbandelse, som bliver det domæne, der domineres af djævelen, hvilket vil være temaet i 3. Mosebog, uden hvilket udtrykket "aftenmorgen" ikke har nogen *betydning* . betydning på det jordiske niveau. Ved at levere forklaringen sætter kapitel 3 fuldkommenhedsseglet på denne guddommelige åbenbaring. Ligeledes får temaet om den syvende dags

sabbat eller mere præcist om resten af Gud og mennesket på den syvende dag i 1. Mosebog først sin betydning efter "arvesynden" begået af Eva og Adam i Gen.3, som giver den sin grund til at være til. Således, paradoksalt nok, fortjener den helligede sabbat uden sin begrundelse givet i 1. Mos. 3 sit "2" symbol på ufuldkommenhed. Det fremgår af alt dette, at jorden blev skabt af Gud for at blive ofret til djævelen og hans dæmoner, så deres sjæles onde frugter kunne materialiseres og vise sig i alles øjne, Guds, engle og mennesker, og at englenerne og mændene vælger deres side.

Denne analyse får mig til at påpege, at etableringen af den syvende dag helliget i hvile profeterer den jordiske "*syndens*" forbandelse, der er etableret i 1. Mos.3, fordi jorden selv er forbandet af Gud, og det er derfor først fra det øjeblik døden og dens proces rammer den, dens tid på seks tusinde år og de tusinde år af det syvende årtusinde får en mening, en forklaring, en begrundelse. Det er passende at bemærke dette: før den jordiske skabelse, i himlen, stiller konflikten allerede djævelens lejr mod Guds lejr, men kun Jesu Kristi død vil gøre individuelle valg endegyldige; som vil blive synliggjort ved fordrivelsen fra himlen af de oprørere, der fra da af er dømt til at dø i den jordiske skabelse. Nu, i himlen, organiserede Gud ikke englernes liv ved "*aftenmorgen*" skiftninger, dette fordi himlen repræsenterer hans evige norm; det, som vil sejre og fortsætte for sine udvalgte for evigt. Stillet over for disse data: hvad med jorden før synden? Bortset fra "*aften-morgen*"-vekslingerne, er dens norm også himlens, tilsyneladende udfolder livet sig i en evig norm; veganske dyr, veganske mennesker og uden død som vil være syndens løn, dage følger dage og det kunne vare evigt.

Men i 2. Mosebog åbenbarer Gud for os sin orden på ugetiden, som slutter på den syvende dag med en hvile for Gud og for mennesker. Dette ord hvile kommer fra verbet "at ophøre", og det gælder både for det arbejde, som er udført af Gud, og for det, der udføres af mennesker. Du kan forstå, før synden, hverken Gud eller mennesker kunne føle sig trætte. Adams krop led ingen lidelse, træthed eller smerte af nogen art. Nu fulgte de syv-dages uger efter hinanden og reproducerede sig selv som en evig cyklus, bortset fra at "*aftenmorgen*"-rækkefølgerne markerede forskellen med den himmelske norm for Guds rige. Denne forskel var derfor beregnet til profetisk at afsløre et program designet af den store skabergud. Ligesom højtiden "Yom Kippur" eller "Forsoningsdagen" blev fornyet hvert år blandt hebræerne, og den profeterede enden på synden gennem dens forsoning, der blev gennemført ved Jesu Kristi død, således profeterer den ugentlige sabbat den syvendes komme. årtusinde, hvor Gud og hans udvalgte vil gå ind i virkelig hvile, fordi oprørerne vil være døde og ondskaben vil være blevet besejret. Men de udvalgte er stadig optaget af "*synd*", da de med Kristus skal dømmes "*synder*" og syndere, som på det tidspunkt vil sove i den dødelige søvn. Det er derfor, ligesom de foregående seks dage, den syvende er placeret under tegnet "*synd*", som dækker og vedrører de syv dage i hele ugen. Og det er først i begyndelsen af det ottende årtusinde, efter at syndere er blevet fortæret i "*den anden døds ild*", at evigheden uden "*synd*" vil begynde på den fornyede jord. Hvis de syv dage er præget af synd, og de profeterer 7000 år, kan optællingen af disse 7000 år kun begynde med etableringen af synd

åbenbaret i 1. Mos.3. Således er de jordiske dage uden synd ikke i normen og logikken for rækkefølgen " *aftenmorgen* " eller " *mørkelys* ", og da denne tid er uden " *synd* ", kan den ikke gå ind i de 7000 år, der er programmeret og profeteret . " inden for syv dages uge.

Denne lære fremhæver vigtigheden af denne handling, som Gud tilskriver det romerske pavedømme i Dan.7:25: " *han vil danne planen om at ændre tiderne og loven* ". " *Ændring af tiderne* ", som er fastsat af Gud, resulterer i, at det er umuligt at opdage den profetiske karakter af den ugentlige sabbat af Guds " *lov* ". Og det er, hvad Rom har gjort siden Konstantin I ' siden den 7. marts 321, ved at bestille den ugentlige hvile på den første dag i stedet for den syvende. Ved at følge den romerske orden bliver synderen ikke befriet fra den oprindelige " *synd* ", som er arvet fra Adam og Eva, men derudover påtager han sig en yderligere " *synd* ", denne gang **frivillig**, hvilket øger hans skyldfølelse over for Gud.

Tidsrækkefølgen " *aften morgen* " eller " *mørkelys* " er et begreb valgt af Gud, og at adlyde dette valg favoriserer og autoriserer adgang til Bibelens profetiske mysterium. Intet tvinger mennesket til at vedtage dette valg, og bevist er, at menneskeheden har valgt at markere sit skifte af dag ved midnat, det vil sige 6 timer efter forårets solnedgang; som profeterer lejren for dem, der vågner for sent til Kristi, brudgommens herlige genkomst, i lignelsen om de ti jomfruer. De subtile budskaber givet af Gud er således uden for hans intellektuelle rækkevidde. Men for hans udvalgte oplyser den guddommelige tids orden alle hans profetier og især Åbenbaringens, hvor Jesus i begyndelsen præsenterer sig selv som værende " *alfa og omega* ", " *begyndelsen eller begyndelsen og enden* ". Hver dag, der går i vores liv , profeterer Guds plan, som han opsummerer i 1 Mos . " *lys* " tid. Det er på dette princip, at den kristne tidsalder ifølge Dan.8:14 er opdelt i to dele: en tid med åndeligt " *mørke* " mellem 321, hvor " *synden* " mod sabbatten er etableret, og 1843, hvor en " *lys* " -tiden begynder for de udvalgte fra denne dato og indtil Jesu Kristi genkomst i foråret 2030, hvor han, som i 1. Mos . , " som han dømte mellem " *slangen, kvinden og Adam* ." Ligeledes i Åbenbaringen profeterer temaerne " *Breve til de syv kirker, de syv segl og de syv trompeter*" " *mørke* " for de første seks og guddommeligt " *lys* " for den syvende og sidste grad af hvert af disse temaer ... Det er så sandt, at den institutionelle adventismes officielle afvisning af dette sidste "lys", det lys, som Jesus har givet mig siden 1982, fik ham til at sige i brevet til "Laodikea" i Åb.3: 17 . : " *Fordi du siger: Jeg er rig, jeg er beriget, og jeg mangler ingenting, og fordi du ikke ved, at du er elendig, elendig, fattig, blind og nøgen...* ". Officielle adventister har glemt dette citat i 1 Peter 4:17: " *For dette er tiden, hvor dommen vil begynde over Guds hus. Hvis det nu begynder med os, hvad vil så være enden for dem, der ikke adlyder Guds evangelium?* » Institutionen har været på plads siden 1863, og Jesus velsignede dens etablering i " *Philadelphia* "-æraen, i 1873. Ifølge det guddommelige princip " *aftenmorgen* " eller " *lysmørke* ", den sidste og syvende æra symboliseret ved navnet " *Laodikea* " " skulle være en tid med stort guddommeligt " *lys* ", og det nuværende værk udgør bevist på det, et stort " *lys* " er i sandhed kommet for at oplyse de profeterede mysterier, i denne sidste æra, på bekostning af den officielle verdensadventistiske institution. Navnet " *Laodikea* " er velbegrundet, da det betyder "dømte mennesker eller dømmende mennesker". De, der ikke tilhører

eller ikke længere tilhører Herren, er dømt til at slutte sig til tilhængerne af "dagen forbandet af Gud". Da de viser sig ude af stand til at dele med Gud sin retfærdige fordømmelse af den romerske "søndag", vil sabbatten ikke længere fremstå for dem så vigtig som i den velsignede tid for deres dåb. Et budskab givet af Jesus Kristus til sin tjener Ellen G. White i hendes bog "Early Writings" og i hendes første syn, oversatte denne situation således: "de mistede synet, og målet, og Jesus... De sank ned i ond verden, og vi ser dem aldrig igen."

lyssets " tid, og dette kapitel af Første Mosebog begynder med **helliggørelsen** af "den *syvende dag* ". Det slutter med dette vers 25: "*Manden og hans kone var begge nøgne, og de skammede sig ikke* ." Forbindelsen mellem disse to temaer viser, at opdagelsen af deres fysiske nøgenhed vil være konsekvensen af tilregnelsen af den "*synd* ", som de vil begå, og som berettes i 1. Mos.3, således fremstår som årsagen til en dødelig åndelig nøgenhed. Ved at sammenligne denne lære med "*Laodikeas* " finder vi sabbatten forbundet med "*synd* ", som gør en "*nøgen* ". I denne sidste sammenhæng er praktiseringen af sabbatten derfor ikke længere tilstrækkelig til at bevare Kristi nåde, for ved at tilbyde sit fulde profetiske lys til de officielle adventistiske myndigheder mellem 1982 og 1991 er kravet om Jesus Kristus øget, og han ønsker dette æra, hvor de udvalgte, der er værdige til hans nåde, med udøvelsen af sin hellige sabbat giver sin interesse, sin tid, sit liv og hele sin sjæl for sine åbenbaringer profeteret i Daniel og Åbenbaringen; men også gennem hele den åbenbarede Bibel, som udgør dens "*to vidner* " ifølge Åb. 11:3.

Guds vidnesbyrd givet på jorden

Hvor vigtigt det end er, bør Guds besøg af menneskeheden i form af Jesus Kristus ikke få os til at glemme hans tidligere besøg på Moses' tid. Fordi det er i denne fjerne sammenhæng, at Gud åbenbarede for ham oprindelsen af den jordiske dimension. Og som en åbenbaring givet af Gud, er beretningen om Første Mosebog lige så vigtig som den om Åbenbaringen åbenbaret for apostlen Johannes. Den form, som Gud har valgt til at organisere det jordiske liv, profeterer hans kærlighedsplan til skabninger, som han giver fuldstændig frihed, så de kan reagere på hans kærlighed og leve med ham evigt eller forkaste den og forsvinde i dødens intet, i overensstemmelse med vilkårene for hans velgørende tilbud.

Hvis Adam er skabt alene, er det for det første, fordi han præsenteres som "*Guds billede* (1 Mos.1:26-27)" i søgen efter kærlighed fra en fri pendant til sit billede, fordi hele tiden i hans forgangne evighed var en af absolut ensomhed. Dette blev uudholdeligt for ham til det punkt, at han var klar til at bære konsekvenserne af den frihed, han ville give sine levende væsner. Skabelsen af Eva fra et af Adams ribben, mens han er nedsænket i en dødssøvn, profeterer skabelsen af hans Kirke, den Udvalgte bestående af hans trofaste udvalgte, frugten høstet af hans dødsforsoning i Jesus Kristus; dette retfærdiggør rollen som "*hjælper* ", som Gud tillægger kvinden, der kom fra ham, og hvis navn Eva betyder

" *liv* ". Den Udvalgte vil " *leve* " evigt, og på jorden har hun kaldet til at tilbyde Gud sin " *hjælp* " til at samarbejde menneskeligt i udførelsen af sit projekt, som har til formål at etablere perfekt fælles og uforstyrret kærlighed i dets evige universer.

Ulydighedens synd kommer ind i menneskeheden gennem Eva eller gennem " *kvinde* "-symbolet på hendes udvalgte, som vil arve denne arvesynd. Også, ligesom Adam, af kærlighed til Eva, i Jesus Kristus, bliver Gud menneskelig at dele og bære i stedet for sin Udvalgte, den dødelige straf, som hendes synder fortjener. Fortællingen om Første Mosebog er derfor både et historisk vidnesbyrd, som afslører vores oprindelse og deres omstændigheder, og et profetisk vidnesbyrd, som afslører det frelsende princip om den almægtige skaber-Guds store kærlige projekt.

Efter de første seks dage af skabelsen nævnt i 1. Mosebog 1, seks dage, som profeterede om de seks tusinde år, som Gud havde reserveret til hans udvælgelse af jordiske udvalgte, i 1. Mosebog 2, under billedet af en evig sabbat, vil den ubegrænsede syvende dag åbne for velkommen de beviste og udvalgte udvalgte.

Gud kender fra begyndelsen resultatet af hans projekt, navnene på hans udvalgte, som vil dukke op i løbet af seks tusinde år. Han havde al magt og autoritet til at dømme og ødelægge de oprørske engle uden at skulle skabe vores jordiske dimension. Men det er netop fordi han respekterer sine skabninger, som elsker ham og hvem han elsker, at han organiserer en universel demonstration på jorden skabt til dette formål.

Gud ophøjer frem for alt sandhedsprincippet. Som annonceret i Sl.51:6, definerer Jesus sine udvalgte som værende " *født på ny* " eller "født af sandheden", så de kan tilpasses standarden for guddommelig sandhed. Ifølge Johannes 18:37 kom han selv for at " *vidne om sandheden* " og præsenterer sig selv i Åb. 3:14 under navnet " *Sandfærdig* ". Denne ophøjelse og forherligelse af sandhedsprincippet er i **absolut modsætning** til løgnens princip, og de to principper antager flere former. Princippet om at lyve har konstant forført jordens indbyggere gennem dens historie. I moderne tid er løgn blevet normen for tilværelsen. Det er vedtaget under udtrykket "bluff" i handelssind, men det er ikke desto mindre frugten af djævelen, " *løgnens fader* " ifølge Johannes 8:44. På det religiøse plan optræder løgne i form af flere forskellige religiøse forfalskninger afhængigt af de pågældende folk og steder på jorden. Og den kristne tro er selv blevet det perfekte billede på "forvirring" (= Babel), da dens mørke forfalskninger er så talrige.

Løgn undervises videnskabeligt. For i modsætning til dens autoritære tilgang, er videnskabelig tankegang ude af stand til at give reelt bevis for sine evolutionære teorier om arter og for de millioner og milliarder af år, som dens videnskabsmænd tilskriver jordens eksistens. I modsætning til denne videnskabelige tanke giver Skaberens vidnesbyrd mange beviser på hans virkelighed, fordi jordhistorien vidner om hans handlinger, hvor vandfloden udgør det første eksempel, attesteret ved tilstedeværelsen af marine fossiler på sletterne og selv på toppen af de højeste bjerge på jorden. Tilføjet til dette naturlige vidnesbyrd er det vidnesbyrd, som menneskeheden har efterladt, Noas

liv, Abrahams liv, hebræernes befrielse fra egyptisk slaveri og det jødiske folks fødsel, levende øjenvidner til dets historie. verdens ende; der er også øjenvidnesbyrdet fra Jesu Kristi apostle, som var vidne til hans mirakler, hans korsfæstelse og hans opstandelse; dette til det punkt, at frygten for døden forlod dem, og de fulgte martyrdødens vej, deres Mester og deres Model Jesus fra Nazareth.

Ved at fremkalde dette ord "martyrium" må jeg her åbne en forklaring.

Bemærk: forveksle ikke martyrdøden med straf

De to ting har det samme ydre udseende og kan derfor let forveksles. Denne forvirring har dog alvorlige konsekvenser, da straffehandlingen risikerer at blive tilskrevet den virkelig udvalgte af Gud, og omvendt kan djævelens barn tilregnes et martyrium for en meget bedragerisk Gud. Så for at se klart, må vi tage følgende analyse i betragtning, som tager udgangspunkt i dette princip; Lad os først stille spørgsmålet: hvad er martyrium? Dette ord kommer fra det græske "martus", som betyder: vidne. Hvad er et vidne? Det er den, der rapporterer trofast eller ej, hvad han har set, hørt eller hvad han har forstået om et emne. Det emne, der interesserer os her, er religiøst, og blandt dem, der vidner for Gud, er der sande og falske vidner. Hvad der er sikkert er, at Gud gør forskellen mellem de to. Sandheden er kendt for ham, og han velsigner den, fordi dette sande vidne på sin side stræber efter at vise sig selv trofast ved at praktisere i " *gerninger* " hele sin åbenbarede sandhed, og han fortsætter på denne vej indtil accepten af sandheden. Og denne død er autentisk martyrium, fordi det liv, der blev tilbudt døden, stemte overens med den hellighedsstandard, som Gud krævede for hans tid. Hvis det tilbudte liv ikke er i denne overensstemmelse, så er det ikke et martyrium, det er en straf, der rammer et levende væsen udleveret til Djævelen for hans ødelæggelse, fordi han ikke nyder godt af beskyttelse og Guds velsignelse. Afhængig af overensstemmelse med den standard for sandhed, som Gud krævede for hver tidsalder, vil identifikationen af "martyrdøden" hvile på vores viden om den guddommelige dom åbenbaret i hans profetier, som sigter mod endens tid; som er formålet og emnet for dette værk.

Det er vigtigt at forstå, at sandheden ikke har kapacitet til at omvende et oprørsisk sind; oplevelsen af den første skabte engel, navngivet af Gud, Satan, siden hans oprør, beviser det. Sandheden er et princip, som de udvalgte naturligt vil føle sig tiltrukket af, dem, der elsker det og er rede til at kæmpe sammen med Gud i Jesus Kristus, løgnen, der skader ham.

Afslutningsvis bygges guddommelig åbenbaring gradvist over seks tusinde års oplevelser og vidnesbyrd levet under de bedste og værste forhold. En tid på seks tusinde år kan virke kort, men for den mand, der kun giver reel interesse for årene af sit eget liv, er det i virkeligheden en lang nok tid, som tillader Gud at strække sig over århundreder, og mere præcist over seks tusinde år, de forskellige faser af resultaterne af hans globale projekt. Eksklusivt i Jesus Kristus giver Gud sine udvalgte i endetiden, hvad angår hans mysterier og gerninger, en klar forståelse forbeholdt denne endetid.

Første Mosebog: et vigtigt profetisk resumé

I denne forståelse leverer beretningen i Første Mosebog de grundlæggende nøgler til de bibelske profetier om Daniel og Åbenbaringen; og uden disse nøgler er denne forståelse umulig. Disse ting vil blive genkaldt, når det er nødvendigt, under det profetiske studium, men fra nu af må vi vide, at ordene "*dybt, hav, jord, kvinde*", vil bære en specifik idé om guddommelig tanke i dens åbenbaring "Apokalypse". De er knyttet til tre på hinanden følgende stadier af jordisk skabelse. "*Afgrunden*" refererer til planeten jorden, der er fuldstændig dækket af vand uden noget liv. Så, på den anden dag, den for adskillelsen af elementerne, vil "*havet*", som et synonym og symbol på døden, kun være befolket af havdyr på den 5. ^{dag}; dens omgivelser er fjendtlige over for mennesker skabt til at indånde luft. "*Jorden*" kommer ud af "*havet*" og vil også blive beboet på den femte dag af dyr og endelig på den sjette dag af "*manden dannet i Guds billede*" og "*kvinden*", som skal dannes på et menneskelig ribben. Sammen skal manden og kvinden undfange to børn. Den første "*Abel*", type af den åndelige udvalgte (*Abel* = Fader er Gud) vil blive dræbt af jalousi af hans ældste "*Kain*", type af det kødelige, materialistiske menneske (= erhvervelse), der således profeterer skæbnen for den typiske udvalgte, Jesus Kristus og hans udvalgte, som vil lide og dø som martyrer på grund af "Kainerne", jøderne, katolikkerne og protestanterne, alle "templets købmænd", hvis successive og aggressive jalousi demonstreres og fuldbyrdes i den jordiske historie. Den lektie, som Guds Ånd giver, er derfor følgende: Fra "*afgrunden*" opstår **successivt** "*havet og jorden*" symboler på falske kristne religioner, som fører til fortabelse af sjæle. For at udpege sin udvalgte forsamling giver han hende ordet "*kvinde*", som er, hvis hun er tro mod

sin Gud, " *hustruen* ", på "*lammet* " billedsymbolet på Kristus selv profeteret af ordet " *mand* " (*Adamen*).). Hvis hun er utro, forbliver hun en " *kvinde* ", men tager billedet af en " *prostituert* ". Disse ting vil alle blive bekræftet i den detaljerede undersøgelse, der præsenteres i dette arbejde, og deres vitale betydning vil blive tydelig. Du kan let forstå, i 2020, at de begivenheder, der er profeteret i Daniels og Åbenbaringens profetier, for det meste allerede er blevet opfyldt i historien, og de er kendt af mænd. Men de blev ikke identificeret for den åndelige rolle, Gud gav dem. Historikere noterer sig historiske fakta, men kun Guds profeter kan fortolke dem.

Tro og vantro

Af natur er mennesker, fra deres oprindelse, af den troende type. Men tro er ikke tro. Mennesket har altid troet på eksistensen af Gud eller guddommeligheder, overlegne ånder, som de skulle tjene, og som de måtte behage for ikke at skulle lide skade forårsaget af deres vrede. Denne naturlige tro strakte sig fra århundreder til århundreder og årtusinder til årtusinder frem til moderne tid, hvor videnskabelige opdagelser tog hjernen i besiddelse af det vestlige menneske, som siden er blevet vantro og vantro. Bemærk, at denne ændring hovedsageligt kendetegner mennesker af kristen oprindelse. For på samme tid forblev troen på usynlige ånder i Østen, Fjernøsten og Afrika. Dette forklares af overnaturlige manifestationer, som de mennesker, der praktiserer disse religiøse ritualer, er vidne til. I Afrika forbyder klare beviser for eksistensen af usynlige ånder vantro. Men hvad disse mennesker ikke ved er, at de ånder, der manifesterer sig kraftigt blandt dem, i virkeligheden er dæmoniske ånder, der er forkastet af Gud, der har skabt alt liv, og dømt til døden på prøve. Disse mennesker er ikke vantro, og heller ikke vantro, som vesterlændingene, men resultatet er det samme, eftersom de tjener dæmoner, som forfører dem og holder dem under deres tyranniske herredømme. Deres religiøsitet er af den afgudsdyrkende hedenske type, som har karakteriseret menneskeheden siden dens oprindelse; Eva var hans første offer.

I Vesten er vantro virkelig resultatet af et valg, fordi få mennesker er uvidende om deres kristne oprindelse; og blandt forsvarerne af den republikanske frihed er der mennesker, der citerer ord fra Bibelen og dermed vidner om, at de ikke er uvidende om dens eksistens. De er ikke uvidende om de herlige kendsgerninger, som det vidner om for Gud, og alligevel vælger de ikke at tage

dem i betragtning. Det er denne type vantrø, som Ånden kalder vantrø, og som er den absolutte oprørske modsætning til sand tro. For hvis han tager de beviser i betragtning, som livet giver ham over hele jorden og især i de overnaturlige manifestationer af afrikanske folk, har mennesket ingen mulighed for at retfærdiggøre sin vantrø. De overnaturlige handlinger udført af dæmoner fordømmer derfor vestlig vantrø. Skaberen Gud giver også bevis for sin eksistens, idet han handler med kraft gennem fænomener frembragt af den natur, som er underlagt ham; jordskælv, vulkanudbrud, destruktive flodbølger, dødelige epidemier, men alle disse ting modtager nu videnskabelige forklaringer, som maskerer og ødelægger den guddommelige oprindelse. Til øjet, denne troens store fjende, tilføjes den videnskabelige forklaring, som overbeviser den menneskelige hjerne og både opmuntrer den i dens valg, som fører den til dens fortabelse.

Hvad forventer Gud af sine skabninger? Han vil blandt dem udvælge dem, der bifalder **hans** livsopfattelser, det vil sige, som omfavner hans tanker. Tro vil være midlet, men ikke målet. Dette er grunden til, at " *tro uden gerninger* ", som den skal bære, siges at være " *død* " i Jakob 2:17. For hvis sand tro eksisterer, eksisterer der også falsk tro. Ret og forkert gør hele forskellen, og Gud har ingen problemer med at identificere lydighed for at skelne den fra ulydighed. Under alle omstændigheder forbliver han den eneste dommer, hvis mening vil afgøre den evige fremtid for hver af hans skabninger, da formålet med hans udvælgelse er unikt, og hans tilbud om evigt liv opnås udelukkende gennem Jesus Kristus. Passagen på jorden er kun berettiget til at tilbyde muligheden for denne udvælgelse af evige udvalgte. Tro er ikke frugten af formidable anstrengelser og ofre, men af en naturlig tilstand opnået eller ej af skabningen fra dets fødsel. Men når den findes, skal den næres af Gud, ellers dør den og forsvinder.

Sand tro er en sjælden ting. For i modsætning til det vildledende aspekt af den officielle kristne religion, er det ikke nok at placere et kors over et væsens grav, for at himlens døre kan stå åbne for ham. Og jeg påpeger dette, fordi det virker overset, sagde Jesus i Matt.7,13-14: " *Gå ind gennem den smalle port. For bred er porten og bred er vejen, der fører til ødelæggelse, og der er mange, der går ind gennem den. Men snæver er porten, og snæver er vejen, der fører til livet, og der er få, der finder den.* » Denne lære bekræftes yderligere i Bibelen i eksemplet med jødernes deportation til Babylon, eftersom Gud finder værdig til hans udvælgelse kun Daniel og hans tre ledsagere og fem mægtige konger; og Ezekiel, der lever i denne æra. Så læser vi i Ezek.14,13-20: " *Menneskesøn, hvis et land synder imod mig i utroskab, og jeg rækker min hånd ud mod det, hvis jeg bryder brødstaven for det, hvis jeg sender hungersnød over hvis jeg udryddede mennesker og dyr fra den, og der var disse tre mænd iblandt den, **Noa, Daniel og Job**, ville de frelse deres sjæle ved deres retfærdighed, siger den Herre, HERRE. Hvis jeg fik vilde dyr til at strejfe rundt i landet, som ville affolke det, hvis det blev en ørken, hvor ingen ville passere på grund af disse dyr, og der var disse tre mænd i dets midte, ville jeg være i live! siger den Herre HERRE, **de vilde ikke frelse Sønner eller Døtre, men de alene vilde blive frelst**, og Landet skulde blive til en Ørken. Eller hvis jeg førte sværdet mod dette land, hvis jeg sagde: Lad sværdet løbe gennem landet! Hvis jeg udryddede mennesker og dyr, og der var disse tre mænd i dens midte, ville jeg være i live! siger den Herre HERRE, **de***

vilde ikke frelse Sønner eller Døtre, men de alene vilde blive frelst . Eller hvis jeg sendte en plage ind i dette land, hvis jeg udøste min vrede mod det gennem jordelivet, for at udrydde mennesker og fæ derfra, og der var blandt det Noa, Daniel og Job, så er jeg i live! siger den Herre HERRE, de vilde ikke frelse Sønner eller Døtre, men ved deres Retfærdighed frelse de deres egne Sjæle. »Vi lærer således, at på tidspunktet for vandfloden var det kun Noa, der blev fundet værdig til frelse blandt de otte mennesker, der var beskyttet af arken.

Jesus sagde videre i Matt.22:14: “ *For mange er kaldet, men få er udvalgt.* »Årsagen er ganske enkelt forklaret med den høje standard af hellighed, som kræves af Gud, som ønsker at indtage førstepladsen i vores hjerte eller intet. Konsekvensen af dette krav er i modsætning til humanistisk tænkning om verden, som sætter mennesket over alt. Apostelen Jakob advarede os mod denne modstand og fortalte os: „ *I ægteskabsbrydere! Ved du ikke, at verdens kærlighed er fjendskab mod Gud ? Den, der ønsker at være verdens ven, gør sig selv til Guds fjende .* » Jesus fortæller os igen i Matt.10,37: ” *Den, der elsker hans far eller hans mor mere end mig er mig ikke værdig , og den, der elsker hans søn eller datter mere end mig er mig ikke værdig .* ” Også, hvis du ligesom mig inviterer en ven til at svare på dette religiøse kriterium, som Jesus Kristus kræver, skal du ikke blive overrasket, hvis han kalder dig en fanatiker; Dette er, hvad der skete for mig, og jeg forstod da, at jeg kun havde Jesus som min sande ven; ham, " *den Sande* " i Åb.3:7. Vi vil også kalde dig en fundamentalist, fordi du viser dig selv at være ærlig over for Gud, en legalist, fordi du elsker og ærer hans allerhelligste lov gennem din lydighed. Dette vil til dels være den menneskelige pris at betale for at behage Herren Jesus, så værdig til vores selvopofrelse og vores fuldstændige hengivenhed, at han kræver.

Tro tillader os at modtage hans hemmelige tanker fra Gud, indtil vi opdager omfanget af hans vidunderlige projekt. Og for at forstå hans overordnede projekt må den udvalgte tage hensyn til englens himmelske liv, som gik forud for den jordiske oplevelse. For i dette himmelske samfund blev opdelingen af skabninger og udvælgelsen af gode engle trofaste mod Gud ikke udført på tro på den korsfæstede Kristus eller på hans afvisning, som det ville være tilfældet på jorden. Dette bekræfter, at på det universelle niveau er korsfæstelsen af Kristus, som forblev syndfri, for Gud **midlet** til at fordømme djævelen og hans tilhængere, og at troen på Jesus Kristus på jorden repræsenterer **det middel**, som Gud har valgt til at have den kærlighed, han føler til sin udvalgte, der elsker og værdsætter ham. **Formålet** med denne demonstration af hans totale selvopofrelse var at være i stand til lovligt at dømme oprørske himmelske og terrestriske skabninger til døden, som ikke deler hans følelse af eksistens. Og blandt sine jordiske skabninger udvælger han dem, der omfavner hans tanker, godkender hans handlinger og hans domme, fordi de er egnede til at dele hans evighed. Til sidst vil han have løst problemet skabt af den frihed, der er givet til alle hans himmelske og jordiske skabninger, for uden denne frihed ville kærligheden til hans udvalgte skabninger være værdiløs og endda umuliggjort. Uden frihed er væsenet faktisk ikke andet end en robot med automatiseret adfærd. Men prisen for frihed vil i sidste ende være udryddelsen af oprørske skabninger fra himmel og jord.

Beviset er således givet, at troen ikke hviler på et simpelt: " *Tro på Herren Jesus, så skal du blive frelst* ". Disse bibelske ord er baseret på, hvad verbet "tro" indebærer, nemlig lydighed mod guddommelige love, som kendetegner sand tro. For Gud er målet at finde skabninger, der adlyder ham af kærlighed. Han fandt nogle blandt de himmelske engle og blandt sine jordiske menneskeskabninger, han udvalgte nogle og vil fortsætte med at udvælge nogle indtil slutningen af nådens tid.

Mad til det rigtige vejr

Ligesom den menneskelige krop har brug for næring for at forlænge sit liv, har den tro, der er frembragt i dens ånd, også brug for sin åndelige næring. Ethvert menneske, der er følsomt over for den kærlighed, Gud har givet i Jesus Kristus, føler et ønske om igen at gøre noget for ham. Men hvordan kan vi gøre noget, der glæder ham, hvis vi ikke ved, hvad han forventer af os? Det er svaret på dette spørgsmål, som vil udgøre vores tros næring. Fordi " *uden tro er det umuligt at behage Gud* " ifølge Heb.11:6. Men denne tro skal stadig gøres levende og behagelig for ham ved dens overensstemmelse med hans forventninger. For Herren Gud, den Almægtige, er dens Ender og dens Dommer. Masser af kristne troende længes efter at have et godt forhold til himlens Gud, men dette forhold forbliver umuligt, fordi deres tro ikke er blevet ordentligt næret. Svaret på problemet er givet til os i Matt.24 og 25. Jesus fokuserer sin lære på vores sidste dage, som kort går forud for tidspunktet for hans anden tilsynekomst, denne gang, i sin guddommeligheds herlighed. Han beskriver det ved at gange billederne i lignelser: lignelse om figentræet, i Matt.24:32 til 34; lignelse om nattyven, i Matt.24:43 til 51; lignelse om de ti jomfruer, i Matt.25:1 til 12; lignelse om talenterne, i Matt.25:13 til 30; lignelser om fårene og bukkene, i Matt.25:31 til 46. Blandt disse lignelser optræder omtalen af " *mad* " to gange: i lignelsen om nattyven og i lignelsen om fårene og bukkene, fordi på trods af Når Jesus siger: " *Jeg var sulten, og du gav mig noget at spise* ," taler han til os om åndelig føde, uden hvilken menneskets tro dør. " *For mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår fra Guds mund* . Matt.4:4". Formålet med troens mad er at beskytte ham mod den " *anden død* " i Åb. 20, den som får en til at miste retten til at leve evigt.

Som en del af denne refleksion skal du rette dit blik og din opmærksomhed mod denne lignelse om nattetyven:

V.42: " *Våg derfor, eftersom du ikke ved, hvilken dag din Herre kommer .* "

Temaet for Jesu Kristi genkomst er defineret, og dets "venten" vil fremprovokere en åndelig opvågning i Nordamerikas Forenede Stater, mellem 1831 og 1844. Det kaldes "adventisme", idet medlemmerne af denne bevægelse er dem -selv udpeget af deres samtidige ved udtrykket "adventister"; ord taget fra det latinske "adventus", som betyder: advent.

V.43: " *Ved det godt, hvis husets herre vidste, på hvilken nattevagt tyven skulle komme, ville han våge og ikke tillade, at hans hus blev brudt ind.* "

I dette vers er " *husets herre* " den discipel, der venter på, at Jesus skal vende tilbage, og " *tyven* " refererer til Jesus selv. Gennem denne sammenligning viser Jesus os fordelene ved at kende datoen for hans genkomst. Han opfordrer os derfor til at opdage det, og vores lytning til hans råd vil betinge vores forhold til ham.

V.44: " *Derfor vær også I rede, for Menneskesønnen kommer i en time, hvor I ikke tænker .* "

Jeg har i dette vers rettet verbernes fremtidsform, fordi disse udsagnsord i den oprindelige græske tid er i nutid. Faktisk siger Jesus disse ord til sine samtidige disciple, som udspørger ham om dette emne. Herren vil i endens tid bruge dette "adventistiske" tema til at sortere kristne ved at sætte dem på prøve af profetisk tro; til dette formål vil han successivt organisere fire "adventistiske" forventninger over tid; hver gang retfærdiggjort af ny belysning givet af Ånden, de tre første vedrørende Daniels og Åbenbaringens profetiske tekster.

V.45: " *Hvem er så den tro og forstandige tjener, som hans herre har sat over sit folk for at give dem mad til rette tid? »*

Pas på ikke at begå en fejl i din dømmekraft, for den " *mad* ", der omtales i dette vers, er lige nu foran dine øjne. Ja, det er dette dokument, som jeg gav navnet "Forklar Daniel og Åbenbaringen", som udgør denne åndelige " *føde* ", der er afgørende for at nære din tro, fordi den giver, fra Jesus Kristus, alle svarene på de spørgsmål, du lovligt kan stille , og ud over disse svar, uventede åbenbaringer, såsom den sande dato for Jesu Kristi genkomst, som forpligter os indtil foråret 2030 i den fjerde og sidste "adventist" "vente".

Da jeg er personligt bekymret over dette vers, præsenterer jeg dette dokument, frugten af min troskab mod sandhedens Gud og af min forsigtighed, fordi jeg ikke ønsker at blive overrasket over Jesu Kristi genkomst. Jesus åbenbarer her sin endetidsplan. Han har for denne gang planlagt " *mad* ", som er egnet til at nære troen hos hans udvalgte, som trofast venter på hans herlige tilbagevenden. Og denne " *mad* " er profetisk.

V.46: " *Velsignet er den tjener, som hans herre, når han kommer , vil finde gøre det! »*

Konteksten for hans glørværdige tilbagevenden bekræftes her, det er den fjerde "adventistiske" forventning. Den pågældende tjener er faktisk allerede meget glad for at kende Guds åbenbarede tanke, hans dom over menneskers tro. Men denne saligprisning vil udvide sig og angå alle dem, der, når de modtager

dette sidste guddommelige lys, igen vil udbrede det og dele det med de udvalgte, der er spredt over hele jorden, indtil Jesu Kristi effektive genkomst.

V.47: " *Sandheden siger jeg jer, han vil sætte det over alle sine ejendele.* »

Herrens goder vil, indtil hans genkomst, vedrøre åndelige værdier. Og tjeneren bliver for Jesus, hans åndelige skats vogter; den eksklusive depositar for dets orakler og dets åbenbarede lys. Efter at have læst hele dette dokument, vil du kunne se, at jeg ikke overdriver ved at give dens bibelske profetiske åbenbaring navnet "skat". Hvilket andet navn kunne jeg give en åbenbaring, der beskytter mod "den anden død" og åbner vejen til evigt liv? Fordi det forsvinder og forsvinder muligheden for tvivl, som er fatalt for tro og frelse.

V.48: " *Men hvis det er en ond tjener, som siger ved sig selv: Min herre lader vente på at komme,* "

Livet skabt af Gud er af den binære type. Alt har sin absolutte modsætning. Og Gud præsenterede mennesker for to veje, to veje til at vejlede deres valg: *liv og godt, død og ondskab; hveden og avnerne; fåret og bukken, lyset og mørket* . I dette vers retter Ånden sig mod den onde tjener, men ikke desto mindre en tjener, hvilket betegner den falske tro, der ikke næres af Gud og frem for alt, den falske kristne tro, som ender med at nå og angå selve adventisttroen i vores endetid . Da denne adventisme ikke længere modtog lys fra Jesus Kristus, fordi han nægtede det, der blev præsenteret for ham mellem 1982 og 1991, og som annoncerede hans komme i 1994, frembragte denne adventisme en frugt af ondskab, som resulterede i udstrålingen fra Guds sendebud i november 1991. Bemærk, at Jesus åbenbarer hjertets skjulte tanker: " *hvem siger i sig selv* ". Fordi tilsyneladende af ekstern religiøs adfærd er ekstremt vildledende; religiøs formalisme erstatter ægte levende tro fuld af iver efter sandheden.

V.49: "... *hvis han begynder at slå sine ledsagere, hvis han spiser og drikker med drukkenboltene,* "

Billedet er lidt ventet til dato, men strålingen udtrykker klart, i fredstid, den modstand og den kamp, der udtrykker og går forud for den virkelige forfølgelse, der vil komme; det er bare et spørgsmål om tid. Siden 1995 har institutionel adventisme " *spist og drukket med drukkenbolter* " i det omfang, at den har indgået en alliance med protestanter og katolikker ved at indgå i den økumeniske alliance. For i Åb.17:2, rettet mod den katolske tro kaldet " *Babylon den Store* ", og den protestantiske tro kaldet " *jord* ", siger Ånden: " ***Det er med hende , at jordens konger har overgivet sig til utugten. , og det er af hans utugts vin, som jordens indbyggere blev fuld.*** "

V.50: " *...denne tjeners herre kommer på en dag, han ikke forventer, og på en time, han ikke kender,* "

Konsekvensen af afvisningen af lyset vedrørende den tredje adventistiske forventning og datoen 1994 viser sig endelig i form af uvidenhed om tidspunktet for Jesu Kristi sande genkomst, det vil sige den fjerde adventistiske forventning om det guddommelige projekt. Denne uvidenhed er konsekvensen af brud på forholdet til Jesus Kristus, så vi kan udlede følgende ting: Adventisterne, der er placeret i denne tragiske situation, er ikke længere i Guds øjne eller, efter hans vurdering, "adventister" .

V.51: " ...han vil rive ham i stykker og give ham sin del med **hyklerne** : der skal være gråd og tænderskæren. »

Billedet udtrykker den vrede, som Gud vil påføre falske tjenere, der har forrådt ham. Jeg bemærker i dette vers udtrykket " **hyklere** ", hvormed Ånden betegner falske kristne i Dan.11:34, men en bredere læsning er påkrævet for at forstå konteksten af den tid, som profetien målrettede, som inkluderer versene 33 og 35: " og de klogeste blandt dem vil undervise de mange. Der er nogle, som for en tid vil bukke under for sværdet og flammen, for fangenskab og plyndring. I den tid, hvor de bukke under, vil de blive hjulpet lidt, og **mange vil slutte sig til dem af hykleri** . Nogle af de vise mænd vil falde, så de kan blive rensset, rensset og hvidgjort, **indtil endens tid** , for den kommer ikke før den fastsatte tid. »Den " onde tjener " er derfor i sandhed den, der forråder Guds, hans Mesters, forventninger, og han slutter sig til " indtil endens tid " i " **hyklernes** " lejr . Han deler, fra da af, med dem Guds vrede, som rammer dem indtil den sidste dom, hvor de bliver tilintetgjort, fortæret i " ildsøen ", som giver " den anden død " endegyldigt, ifølge Åb. 20: 15: " Den, der ikke fandtes skrevet i livets bog, blev kastet i ildsøen ."

Den åbenbarede historie om sand tro

Den sande tro

Der er mange ting at sige om emnet sand tro, men jeg foreslår allerede dette aspekt, som jeg synes er en prioritet. Enhver, der ønsker at etablere et forhold til Gud, må vide, at hans eller hendes opfattelse af livet på jorden og i himlen er den ekstreme modsætning til vores system, der er etableret på jorden, som er bygget på stolte og onde tanker inspireret af Gud. hans fjende og hans sande udvalgte. Jesus gav os vejen til at identificere sand tro: „***På deres frugter skal du kende dem . Plukker vi druer fra torne, eller figner fra tidsler?*** (Matt.7:16).” På grundlag af denne erklæring kan du være sikker på, at alle, der hævder hans navn, og som ikke præsenterer, hans mildhed, hans hjælpsomhed, hans selvopofrelse, hans opofrelse, hans kærlighed til sandheden og hans iver efter lydighed mod budene fra Gud, har aldrig været og vil aldrig være hans tjenere; dette er, hvad 1 Kor.13 lærer os ved at definere karismaen af sand hellighed; det, der kræves af Guds retfærdige dom: vers 6: “ *hun glæder sig ikke over uretfærdighed, men hun glæder sig over sandheden* ”.

Hvordan kan vi tro, at den forfulgte og den forfølgende bliver dømt af Gud på samme måde? Hvad er ligheden mellem Jesus Kristus, frivilligt korsfæstet, og den romerske pavelige inkvisition eller Johannes Calvin, som udsatte mænd og kvinder for tortur indtil deres død? For ikke at se forskellen, må vi ignorere de ord, der er inspireret af bibelske skrifter. Dette var tilfældet, før Bibelen blev spredt over hele verden, men da den har været tilgængelig overalt på jorden; hvilke undskyldninger kan retfærdiggøre menneskers dømmekraftsfejl? Der ikke er nogen. Derfor vil den kommende guddommelige vrede være meget stor og ukontrollabel.

De tre et halvt år, hvor Jesus arbejdede i sin jordiske tjeneste, er åbenbaret for os i evangelierne, for at vi kan kende standarden for sand tro efter Guds mening; den eneste der betyder noget. Hans liv tilbydes os som model; en model, som vi må efterligne for at blive anerkendt af ham som hans disciple. Denne adoption indebærer, at vi deler hans opfattelse af det evige liv, som han foreslår. Egoisme er forvist dertil, såvel som ødelæggende og destruktiv stolthed. Der er

ikke plads til brutalitet og ondskab i det evige liv, der kun tilbydes de udvalgte, som Jesus Kristus selv har anerkendt. Hans opførsel var fredeligt revolutionær, fordi han, Mesteren og Herren, gjorde sig selv til alles tjener, bøjede sig til det punkt, hvor han vaskede sine disciples fødder, for at give konkret mening til sin fordømmelse af de stolte værdier, der er manifesteret af lederne, hans tids jødiske religiøse skikkelser; ting, der stadig kendetegner jødiske og kristne religiøse mennesker i dag. I absolut opposition er standarden åbenbart i Jesus Kristus standarden for evigt liv.

Ved at vise sine tjenere midlerne til at identificere sig selv, deres fjender, Guds falske tjenere, handlede Jesus Kristus for at frelse deres sjæle. Og hans løfte om at være, indtil verdens ende, " *midt* " blandt hans udvalgte, bliver holdt, og det består i at oplyse og beskytte dem gennem hele deres jordiske liv. Den absolutte standard for sand tro er, at Gud forbliver hos sine udvalgte. De bliver aldrig berøvet hans lys og hans Helligånd. Og hvis Gud trækker sig tilbage, er det fordi den udvalgte ikke længere er én; hans åndelige status ændrede sig i Guds retfærdige dom. Fordi hans dømmekraft tilpasser sig menneskelig adfærd. På det individuelle plan forbliver ændringer mulige i begge retninger; fra godt til ondt eller fra ondt til godt. Men det er ikke tilfældet på det kollektive niveau af religiøse grupper og institutioner, som kun skifter fra godt til ondt, når de ikke tilpasser sig de forandringer, som Gud har etableret. I sin undervisning fortæller Jesus os: " *Et godt træ kan ikke bære dårlig frugt, ligesom et dårligt træ ikke kan bære god frugt* (Matt.7:18)." Han gav os således forståelse for, at den katolske religion på grund af sin afskyelige frugt er et " *dårligt træ* ", og at den gennem sin falske doktrin vil forblive sådan, selv når den, frataget monarkisk støtte, holder op med at forfølge mennesker. Og det er det samme med den anglikanske religion skabt af Henrik VIII for at retfærdiggøre hans utroskab og hans forbrydelser; hvilken værdi kan Gud give sine efterkommere og efterfølgere monarker? Dette er også tilfældet med den protestantiske calvinistiske religion, eftersom denne grundlægger, John Calvin, var frygtet på grund af ry for hans hårde karakter og de talrige henrettelser til døden, som han legitimerede i sin by Genève, på en måde meget lig med sin tids katolske praksis, til det punkt at gå ud over dem. Denne protestantisme ville sandsynligvis ikke behage den søde Herre Jesus Kristus, og den kan på ingen måde tages som et forbillede for den sande tro. Det er så sandt, at Gud i sin åbenbaring givet til Daniel ignorerer den protestantiske reformation, idet han kun retter sig mod det pavelige regime i 1260 år og tidspunktet for etableringen af syvendedags adventismens budskaber, bærer af åbenbarede guddommelige sandheder, siden 1844 , indtil verdens ende, som kommer, i 2030.

Historiske onde religiøse forfalskninger har alle aspekter af Guds godkendte model, men de matcher den aldrig. Sand tro næres konstant af Kristi Ånd, falsk tro er det ikke. Sand tro kan forklare mysterierne i Guds bibelske profetier, falsk tro kan ikke. Mængder af fortolkninger af profetier cirkulerer i verden, hver mere fantasifuld end den sidste. I modsætning til dem er mine fortolkninger udelukkende hentet fra citater fra Bibelen; budskabet er derfor præcist, stabilt, sammenhængende og i overensstemmelse med Guds tanke, som det aldrig afviger fra; og den Almægtige våger over det.

Forberedende noter til Daniels Bog

Navnet Daniel betyder Gud er min Dommer. Kendskab til Guds dom er et grundlæggende trosgrundlag, fordi det fører skabningen til lydighed mod hans åbenbarede og forståede vilje, den eneste betingelse for at blive velsignet af ham til enhver tid. Gud søger kærligheden til sine skabninger, som gør det konkret og demonstrerer det gennem deres lydige tro. Guds dom åbenbares derfor gennem hans profetier, der bruger symboler som i Jesu Kristi lignelser. Guds dom bliver først åbenbaret af Daniels Bog, men den lægger kun hovedgrundlaget for hans dom over kristen religionshistorie, som vil blive åbenbaret i detaljer i bogen Åbenbaringen.

Hos Daniel åbenbarer Gud lidt, men dette kvantitative lille er af stor kvalitativ betydning, fordi det udgør grundlaget for den overordnede profetiske åbenbaring. Bygningsarkitekter ved, hvor afgørende og bestemmende forberedelsen af byggepladsen er. I profeti er dette den rolle, som er givet til åbenbaringer modtaget af profeten Daniel. Ja, når deres betydning er klart forstået, opnår Gud det dobbelte mål **at bevise sin eksistens** og give sine udvalgte **nøglerne til at forstå** det budskab, som Ånden leverer. I disse "få ting" finder vi alligevel: annonceringen af en række af fire universelle dominerende imperier siden Daniels tid (Dan.2, 7 og 8); den officielle datering af Jesu Kristi jordiske tjeneste (Dan.9); meddelelsen om det kristne frafald i 321 (Dan.8), den pavelige regeringstid på 1260 år mellem 538 og 1798 (Dan.7 og 8); og "Adventist"-alliancen (Dan. 8 og 12) fra 1843 (til 2030). Jeg tilføjer hertil Dan.11, der, som vi vil se, afslører formen og udviklingen af den ultimative jordiske atomverdenskrig, som stadig mangler at blive fuldbyrdet, før Frelser-Guds herlige genkomst.

På subtilt vis fremkaldte Herren Jesus Kristus Daniels navn for at minde om dets betydning for den nye pagt. " *Når du derfor ser ødelæggelsens vederstyggelighed, som profeten Daniel talte om, etableret på helligdommen, så lad ham, som læser den, tage sig i agt!* (Matt.24:15) »

Hvis Jesus vidnede til fordel for Daniel, er det fordi Daniel havde modtaget læren fra ham om hans første komme og hans herlige genkomst, mere end nogen

anden før ham. For at mine ord kan forstås godt, skal du vide, at Kristus, der kom fra himlen, tidligere præsenterede sig for Daniel under navnet "**Mikael**", i Dan.10:13-21, 12:3, og dette navn er optaget af Jesus -Kristus i Åb.12:7. Dette navn "**Micaël**" er bedre kendt i sin latinske katolske form Michel, navnet givet til den berømte Mont Saint-Michel i Breton Frankrig. Daniels Bog tilføjer numeriske detaljer, som gør det muligt for os at kende året for hans første komme. Jeg vil også gerne påpege, at navnet "**Micaël**" betyder: Hvem er som Gud; og navnet "**Jesus**" oversættes som: YaHWéH frelser. Begge navne vedrører den store skabergud, det første med den himmelske titel, det andet med den jordiske titel.

The Revelation of the Future præsenteres for os som et byggespil med flere historier. I begyndelsen af biografen, for at skabe relieffeffekter i tegnefilm, brugte filmskabere glasplader, hvis forskellige malede mønstre, når de blev overlejret, gav et billede på flere niveauer. Sådan er det med profetien designet af Gud.

Det hele starter i Daniel

DANIELS BOG

Du, der læser dette værk, ved, at den ubegrænsede almægtige Gud er i live, selvom han er skjult. Dette vidnesbyrd fra "*profeten Daniel*" blev skrevet for at overbevise dig om dette. Den bærer seglet på vidnesbyrdet om den gamle og nye pagt, fordi Jesus fremkaldte det i de ord, der blev rettet til sine disciple. Hans erfaring afslører denne gode og retfærdige Guds handling. Og denne bog giver os mulighed for at opdage dommen om, at Gud bærer sin monoteismes religiøse historie, jødisk i en første alliance, derefter kristen, i sin nye alliance, bygget på blodet, der blev udgydt af Jesus Kristus, den 3. april 30. æra. Hvem kan bedre end "*Daniel*" afsløre Guds dom? Hans navn betyder "Gud er min dommer". Disse levede oplevelser er ikke fabler, men vidnesbyrd om den guddommelige velsignelse af hans troskabsmodel. Gud præsenterer ham blandt de tre mennesker, han ville redde i ulykke i Ezek.14:14-20. Disse tre typer af den udvalgte er "*Noa, Daniel og Job*". Guds budskab fortæller os klart, at selv i Jesus Kristus, hvis vi ikke ligner disse modeller, vil døren til frelse forblive lukket for os. Dette budskab bekræfter den smalle vej, smalle sti eller smalle port, som de udvalgte skal passere igennem for at komme ind i himlen, ifølge Jesu Kristi lære. Historien om "*Daniel*" og hans tre ledsagere præsenteres for os som et forbillede på den trofasthed, som Gud frelser i trængsels dage.

Men der er også i denne historie om Daniels liv, omvendelsen af tre magtfulde konger, som det lykkedes Gud at frarive djævelen, som de tilbad i fuldstændig uvidenhed. Gud gjorde disse kejsere til de mest magtfulde talsmænd for hans sag i menneskehedens historie, den første, men også den sidste, fordi disse mønstermænd vil forsvinde, og religion, værdier, moral vil uophørligt falde. For Gud er det en lang kamp at snuppe en sjæl, og sagen om kong "*Nebukadnezar*" er en ekstremt afslørende model af sin art. Det bekræfter lignelsen om Jesus Kristus, denne "*gode hyrde*", som forlader sin flok for at lede efter de tabte får.

Daniel 1

Dan 1:1 *I Judas konge Jojakims tredje regeringsår drog Nebukadnezar, kongen af Babylon, mod Jerusalem og belejrede det.*

1a- *Det tredje regeringsår af Jojakim, Judas konge
Jojakims regeringstid på 11 år fra – 608 til – 597. 3. år i – 605.*

1b- *Nebukadnezar*

Dette er den babylonske oversættelse af navnet på kong Nebukadnezar, "Nabu beskytter min ældste søn." Nabu er den mesopotamiske gud for viden og skrift. Vi kan allerede forstå, at Gud har til hensigt at få denne magt over viden og skrift gengivet til ham.

Dan 1:2 *Og Herren gav Jojakim, Judas Konge, i hans Hånd og en del af Guds Hus's Kar. Nebukadnezar tog redskaberne til Sinears land, til sin guds hus, og lagde dem i sin guds skattehus.*

2a- *Herren gav Jojakim, Judas konge, i hans hænder*

Guds opgivelse af den jødiske konge er berettiget. 2Kr.36:5: *Jojakim var femogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede elleve år i Jerusalem. han gjorde, hvad der var ondt i HERREN sin Guds Øjne .*

2b- *Nebukadnezar tog redskaberne med til Sinears land, til sin guds hus, han lagde dem i sin guds skattehus.*

Denne konge er hedensk, han kender ikke den sande Gud, som Israel tjener, men han sørger for at ære sin gud: Bel. Efter sin fremtidige omvendelse vil han tjene Daniels sande Gud med samme trofasthed.

Dan 1:3 *Kongen befalede Ashpenaz, den øverste af sine Hofmænd, at bringe nogle af Israels Børn af kongelig Afkomst eller af adelig Slægt,*

Dan 1:4 *unge drenge uden lyte på kroppen, smukke af udseende, udstyret med visdom, forståelse og belæring, i stand til at tjene i kongens palads, og som ville blive undervist i kaldæernes bogstaver og sprog.*

4a- Kong Nebukadnezar fremstår venlig og intelligent, han søger kun at hjælpe jødiske børn med at integrere sig i hans samfund og dets værdier.

Dan 1:5 *Kongen tildelte dem for hver dag en del af maden på sit bord og af den vin, han drak, for at opdrage dem i tre år, hvorefter de skulle være i tjeneste hos konge.*

5a- Kongens gode følelser er tydelige. Han deler med de unge, hvad han tilbyder sig selv, fra sine guder til sin mad.

Dan 1:6 *Blandt dem var Daniel, Hananja, Misael og Azarja af Judas Børn.*

6a- Af alle de unge jøder, der blev taget til Babylon, viste kun fire af dem mønstertroskab. De kendsgerninger, der følger, er organiseret af Gud for at vise forskellen i frugten båret af dem, der tjener ham, og som han velsigner, og af dem, der ikke tjener ham, og som han ignorerer.

Dan 1:7 *Og Høvdingen for Hofmændene gav dem Navne: Daniel Beltshazzar, Hananja Sadrak, Misjael Meshak og Azaria Abed-Nego.*

7a- Efterretninger deles af disse unge jøder, som indvilliger i at bære hedenske navne påtvunget af vinderen. Navngivning er et tegn på overlegenhed og et princip undervist af den sande Gud. 1 Mos.2:19: *Og Herren Gud, som af jorden dannede alle markens dyr og alle himmelens fugle, bragte dem til mennesket for at se, hvad han ville kalde dem, og at hvert levende væsen skulle hedde, hvilket menneske ville give ham.*

7b- Daniel "Gud er min dommer" omdøbes til Belteshazzar: "Bel vil beskytte". Bel betegner djævelen, som i fuldstændig uvidenhed disse hedenske folk tjente og ærede, ofre for dæmoniske ånder.

Haniah "Nåde eller givet fra YaHWéH" bliver til "Shadrak "inspireret af Aku". Aku var måneguden i Babylon.

Mishaël "Hvem er Guds retfærdighed" bliver til Meschac "der tilhører Aku".

Azariah "Hjælpen eller hjælpen er YaHWéH" bliver til "Abed-Nego" "Negos tjener" , og der allerede kaldæernes solgud.

Dan 1:8 *Daniel besluttede sig for ikke at besmitte sig med kongens mad og med den vin, kongen drak, og han bad den øverste hofmand om ikke at tvinge ham til at gøre sig uren.*

8a- **At have et** hedensk navn udgør ikke et problem, når du er besejret, men at besmitte dig selv til det punkt, hvor du kaster skam over Gud, er for meget at forlange. De unge mænds loyalitet fik dem til at afholde sig *fra kongens vin og kød*, fordi disse ting traditionelt blev præsenteret for de hedenske guddomme, der blev hædret i Babylon. Deres ungdom mangler modenhed, og de ræsonnerer endnu ikke som Paulus, det trofaste vidne om Kristus, der betragter falske guddomme for at være vind (Rom.14; 1Kor.8). Men af frygt for at chokere dem, der er svage i troen, handler han som dem. Hvis han handler på den modsatte måde, begår han ikke en synd, fordi hans ræsonnement er korrekt. Gud fordømmer besmittelse begået frivilligt med al viden og samvittighed; i dette eksempel det bevidste valg om at ære hedenske guder.

Dan 1:9 *Gud gav Daniel gunst og nåde foran overhofmanden.*

9a- Unge menneskers tro demonstreres af deres frygt for at mishage Gud; Han kan velsigne dem.

Dan 1:10 *Høvdingen for Hofmændene sagde til Daniel: Jeg frygter min Herre Kongen, som har bestemt dig, hvad du skal spise og drikke; for hvorfor skulle han se dit ansigt mere nedslået end unge mennesker på din alder? Du ville blotte mit hoved for kongen.*

Dan 1:11 *Da sagde Daniel til forvalteren, som overhofmanden havde betroet Daniels, Hananjas, Misjaels og Azarjas tilsyn:*

Dan 1:12 *Prøv dine Tjenere i ti Dage og giv os Grøntsager at spise og Vand at drikke;*

Dan 1:13 *Så skal du se på vores ansigter og på de unge mænds ansigter, som spiser kongens mad, og du skal handle med dine tjenere, som du har set.*

Dan 1:14 *Og han gav dem, hvad de bad om, og prøvede dem i ti dage.*

Dan 1:15 *Efter ti dage så de bedre ud og fyldigere end alle de unge mænd, som spiste kongens mad.*

15a- Vi kan etablere en åndelig sammenligning mellem de " ti dage " af Daniels og hans tre kammeraters oplevelse med de " ti dage " med profetiske år med forfølgelser af budskabet fra " Smyrna "-æraen i Apo 2:10 . I begge oplevelser åbenbarer Gud den skjulte frugt af dem, der hævder at være fra ham.

Dan 1:16 *Forvalteren tog den mad og den vin, som var beregnet til dem, og gav dem grøntsager.*

16a- Denne erfaring viser, hvordan Gud kan handle på menneskers sind, så de favoriserer hans tjenere i overensstemmelse med hans hellige vilje. Fordi den risiko, som kongens forvalter tog, var stor, og Gud måtte gribe ind, så han accepterede Daniels forslag. Trosoplevelsen er en succes.

Dan 1:17 *Gud gav disse fire unge Mænd Kundskab, Forstand i alle Bogstaver og Visdom; og Daniel forklarede alle synerne og drømmene.*

17a- *Gud gav disse fire unge mænd kundskab, intelligens i alle bogstaver og visdom*

Alt er en gave fra Herren. De, der ikke kender ham, ved ikke, hvor meget det afhænger af ham, om de er intelligente og kloge eller uvidende og tåbelige.

17 b- *og Daniel forklarede alle synerne og alle drømmene.*

Først for at vise sin trofasthed, bliver Daniel æret af Gud, som giver ham profetiens gave. Dette var det vidnesbyrd, han i sin tid gav til den trofaste Josef, som var fanget af egypterne. Blandt Guds ofre valgte Salomon også visdom; og for dette valg gav Gud ham alt andet, ære og rigdom. Daniel vil til gengæld opleve denne ophøjelse bygget af hans trofaste Gud.

Dan 1:18 *På den tid, som kongen havde fastsat til at bringe dem til ham, præsenterede hovmesteren dem for Nebukadnezar.*

Dan 1:19 *Kongen talte med dem; og blandt alle disse unge Mænd var der ingen som Daniel, Hananja, Misjael og Azarja. De blev derfor optaget i kongens tjeneste.*

Dan 1:20 20 *Hvad angår alle de Ting, som krævede Visdom og Forstand, og som Kongen spurgte dem om, fandt han dem ti gange højere end alle de Magikere og Astrologer, som vare i hele hans Rige.*

20a- Gud viser således " forskellen mellem dem, der tjener ham, og dem, der ikke tjener ham ", som står skrevet i Mal.3:18. Daniels og hans ledsageres navne vil indgå i den hellige bibels vidnesbyrd, for deres demonstrationer af trofasthed vil tjene som modeller til at opmuntre de udvalgte indtil verdens ende.

Dan 1:21 *Sådan var Daniel indtil kong Kyros' første år.*

Daniel 2

Dan 2:1 *I det andet år af Nebukadnezars regering drømte Nebukadnezar drømme. Hans sind var urolig, og han kunne ikke sove.*

1a- Altså i – 604. Gud viser sig i kongens ånd.

Dan 2:2 *Kongen kaldte på magikerne, astrologerne, troldmændene og kaldæerne for at fortælle ham sine drømme. De kom og præsenterede sig for kongen.*

2a- Den hedenske konge henvender sig så til de mennesker, som han indtil da har støttet på, og som hver især er specialister på sit område.

Dan 2:3 *Og Kongen sagde til dem: Jeg har drømt en Drøm; mit sind er ophidset, og jeg vil gerne vide denne drøm.*

3a- Kongen sagde godt: Jeg vil vide denne drøm ; han taler ikke om dets betydning.

Dan 2:4 *Kaldæerne svarede kongen på aramæisk: O konge, leve evigt! Fortæl det til dine tjenere, så forklarer vi det.*

Dan 2:5 *Da svarede Kongen atter og sagde til Kaldæerne: Det er undsluppet mig; Hvis du ikke gør mig opmærksom på drømmen og dens forklaring, vil du blive revet i stykker, og dine huse vil blive reduceret til en dynger af affald.*

5a- Kongens uforsonlighed og den ekstreme foranstaltning, han tager, er enestående og inspireret af Gud, som skaber midlerne til at forvirre hedensk charlatanisme og til at åbenbare sin herlighed gennem sine trofaste tjenere.

Dan 2:6 *Men hvis du fortæller mig drømmen og dens forklaring, skal du modtage gaver og gaver fra mig og stor ære. Fortæl mig derfor drømmen og dens forklaring.*

6a- Disse gaver, gaver og store æresbevisninger forbereder Gud til sine trofaste udvalgte.

Dan 2:7 *De svarede anden gang: Lad kongen fortælle sine tjenere drømmen, så vil vi forklare det.*

Dan 2:8 *Og Kongen svarede og sagde: Sandelig, jeg mærker, at du søger at vinde Tid, fordi du ser, at Sagen er undsluppet mig.*

8a- Kongen spørger sine vise mænd om noget, der aldrig er blevet spurgt, og han opnår det ikke.

Dan 2:9 *Derfor, hvis du ikke gør mig drømmen at kende, vil den samme sætning dække dig alle; du vil forberede dig på at fortælle mig løgne og løgne, mens du venter på, at tiderne ændrer sig. Fortæl mig derfor drømmen, så ved jeg, om du er i stand til at give mig forklaringen.*

9a- du vil forberede dig på at fortælle mig løgne og løgne, mens du venter på, at tiderne bliver ændret

Det er på dette princip, at indtil verdens ende bliver alle falske seere og spåmænd rige.

9b- Fortæl mig derfor drømmen, og jeg vil vide, om du er i stand til at give mig forklaringen

For første gang viser dette logiske ræsonnement sig i tanken om en mand. Charlatanerne har det fantastisk med at kunne fortælle hvad som helst til deres naive og alt for godtroende kunder. Kongens anmodning afslører deres grænse.

Dan 2:10 *Kaldæerne svarede Kongen: Der er ingen på Jorden, som kan sige, hvad Kongen beder om; ingen konge, hvor stor og magtfuld han end måtte have været, har nogensinde krævet noget sådant af nogen magiker, astrolog eller kaldæer.*

10a- Deres ord er sande, da Gud indtil da ikke havde grebet ind for at afsløre dem, så de forstår, at han er den eneste Gud, og at deres hedenske guddommeligheder ikke er andet end intet og afguder konstrueret af hænder og menneskeånder givet over til dæmoniske ånder.

Dan 2:11 *Det er vanskeligt, hvad kongen beder om; der er ingen, der kan fortælle kongen, undtagen guderne, hvis bolig ikke er blandt mennesker.*

11a- De vise udtrykker her en ubestridelig sandhed. Men ved at komme med disse bemærkninger indrømmer de, at de ikke har noget forhold til *guderne*, mens de hele tiden bliver konsulteret af dupede mennesker, der tror, de vil få svar fra skjulte guddomme gennem dem. Udfordringen lanceret af kongen afslører dem. Og for at opnå dette krævede det den sande Guds uforudsigelige og uendelige visdom, allerede sublimt åbenbaret i Salomon, denne guddommelige visdoms mester.

Dan 2:12 *Da blev Kongen vred og meget vred. Han befalede alle Babylons vise mænd at blive dræbt.*

Dan 2:13 *Dommen blev offentliggjort, de vise mænd blev dræbt, og de søgte efter Daniel og hans ledsagere for at udrydde dem.*

13a- Det er ved at stille sine egne tjenere foran døden, at Gud vil oprejse dem i herlighed sammen med kong Nebukadnezar. Denne strategi profeterer den sidste oplevelse af adventistisk tro, hvor de udvalgte vil afvente døden bestemt af oprørerne på en bestemt dato. Men her vil situationen igen være vendt, for de døde vil være de oprørere, der vil dræbe hinanden, når den magtfulde og sejrrige Kristus dukker op i himlen for at dømme og fordømme dem.

Dan 2:14 *Da talte Daniel klogt og klogt til Arjoch, høvdingen for kongens livvagt, som var gået ud for at dræbe Babylons vise mænd.*

Dan 2:15 *Og han svarede og sagde til Arjoch, Kongens Kommandør: Hvorfor er Kongens Dom saa streng? Arjoch forklarede sagen for Daniel.*

Dan 2:16 *Og Daniel gik til Kongen og bad ham om at give ham Tid til at give Kongen Forklaringen.*

16a- Daniel handler i overensstemmelse med sin natur og sin religiøse erfaring. Han ved, at hans profetiske gaver er givet til ham af Gud, som han er vant til at sætte al sin lid til. Når han lærer, hvad kongen spørger om, ved han, at Gud har svarene, men er det hans vilje at gøre dem kendt for ham?

Dan 2:17 *Da gik Daniel til sit Hus og fortalte Hananja, Misjael og Azarja sine Ledsager om denne Sag,*

17a- De fire unge mænd bor i Daniels hus. " *De af samme flokkes sammen* " og de repræsenterer Guds forsamling. Allerede før Jesus Kristus, " *hvor to eller tre samles i mit navn, er jeg i deres midte* ", siger Herren. Broderkærlighed forener disse unge mennesker, som udviser en smuk ånd af solidaritet.

Dan 2:18 og tilskynde dem til at bede om barmhjertighed fra himlens Gud, for at Daniel og hans ledsagere ikke skulle blive udryddet sammen med resten af de vise mænd i Babylon.

18a- Stillet over for en så stærk trussel mod deres liv, er brændende bøn og oprigtig faste de udvalgte eneste våben. De ved det og vil vente på svar fra deres Gud, som allerede har givet dem så meget bevis på, at han elsker dem. Ved verdens ende vil de sidst udvalgte, der er målrettet af dødsdekretet, handle på samme måde.

Dan 2:19 Så blev hemmeligheden åbenbaret for Daniel i et syn om natten. Og Daniel velsignede himlens Gud.

19a- Efter anmodning fra hans udvalgte er den trofaste Gud der, fordi han organiserede prøven for at vidne om sin trofasthed for Daniel og hans tre ledsagere; for at hæve dem til de højeste stillinger i kongens regering. Han vil erfaring efter erfaring gøre dem uundværlige for denne konge, som han vil lede og til sidst omvende. Denne omvendelse vil være frugten af de fire unge jøders trofaste og uanklagelige adfærd, der er helliget af Gud til en enestående mission.

Dan 2:20 Daniel svarede og sagde: Lovet være Guds navn fra evighed til evighed! Visdom og styrke tilhører ham.

20a- En velbegrundet ros, fordi beviset på hans visdom i denne oplevelse unægtelig er demonstreret. Hendes styrke overgav Jojakim til Nebukadnezar, og hun påtvang sine ideer i hovedet på de mænd, der skulle favorisere hendes projekt.

Dan 2:21 Han er det, som ændrer tider og omstændigheder, som styrter og sætter konger, som giver visdom til de vise og kundskab til dem, der har forstand.

21a- Dette vers udtrykker klart alle grundene til at tro på og på Gud. Nebukadnezar vil til sidst konvertere, når han fuldt ud indser disse ting.

Dan 2:22 Han åbenbarer, hvad der er dybt og skjult, han ved, hvad der er i mørket, og lyset bliver hos ham.

22a- Djævelen kan også afsløre, hvad der er dybt og skjult, men lyset er ikke i ham. Han gør det for at forføre og vende mennesker væk fra den sande Gud, som, når han gør det, handler for at frelse sine udvalgte ved at åbenbare for dem de dødbringende fælder, der er sat af dæmonerne dømt til jordisk mørke, siden Jesu Kristi sejr over synden og døden.

Dan 2:23 Mine Fædres Gud, jeg priser og priser dig, at du har givet mig Visdom og Styrke, og at du har kundgjort mig, hvad vi har bedt dig om, at du har åbenbaret Kongens Hemmelighed for os.

23a- Visdom og styrke var i Gud i Daniels bøn, og Gud gav ham dem. Vi ser i denne oplevelse, at princippet, Jesus lærte, blive opfyldt: " bed, så vil det blive givet jer ". Men det er klart, at for at opnå dette resultat skal ansøgerens loyalitet modstå alle prøver. Den kraft, som Daniel modtager, vil antage en form, der virker på kongens tanker, som vil blive udsat for et ubestrideligt åbenlyst bevis, som vil tvinge ham til at indrømme eksistensen af Daniels Gud, som han og hans folk indtil da ikke kendte til.

Dan 2:24 Derefter gik Daniel til Arjoch, hvem Kongen havde befalet at udrydde Babels Vismænd; og han gik hen og sagde til ham således: Ødelæg ikke Babylons vise mænd! Før mig frem for kongen, så vil jeg give kongen forklaringen.

24a- Guddommelig kærlighed læses i Daniel, der tænker på at få liv til de vise hedninger. Dette er igen en adfærd, som vidner for Gud om hans godhed og medfølelse, i en sindstilstand af fuldkommen ydmyghed. Gud kan blive tilfreds, hans tjener herliggør ham ved troens gerninger.

Dan 2:25 *Arjoch førte hurtigt Daniel frem for Kongen og sagde til ham således: Jeg har fundet en Mand blandt Judas Fanger, som vil give Kongen Forklaring.*

25a- Gud holder kongen i stor angst, og blot udsigten til at få det svar, han ønskede, vil få hans vrede til at aftage øjeblikkeligt.

Dan 2:26 *Og Kongen svarede og sagde til Daniel, hvis Navn var Beltsazzar: Kan du vise mig den Drøm, som jeg havde, og Forklaringen deraf?*

26a- Det hedenske navn, der blev givet ham, ændrer intet. Det er Daniel og ikke Beltshazzar, der vil give ham det forventede svar.

Dan 2:27 *Daniel svarede i Kongens Åsyn og sagde: Hvad Kongen beder om, er en Hemmelighed, som Vismændene, Astrologerne, Magikerne og Spåmændene ikke er i stand til at røbe for Kongen.*

27a- Daniel går i forbøn på de vises vegne. Det, kongen bad dem om, var uden for deres rækkevidde.

Dan 2:28 *Men der er en Gud i himlen, som åbenbarer hemmeligheder, og som har kundgjort for kongen Nebukadnezar, hvad der skal ske i tidernes ende. Dette er din drøm og de visioner, du havde i din seng.*

28a- Denne begyndelse af forklaringen vil gøre Nebukadnezar opmærksom, fordi fremtidens emne altid har plaget og nødlidende mennesker, og udsigten til at få svar om dette emne er spændende og trøstende. Daniel retter kongens opmærksomhed mod den usynlige levende Gud, hvilket er overraskende for kongen, der tilbad materialiserede guddomme.

Dan 2:29 *På din seng, o konge, er tanker kommet op til dig om, hvad der skal ske efter denne tid; og han, som afslører hemmeligheder, har gjort dig bekendt, hvad der vil ske.*

Dan 2:30 *Hvis denne hemmelighed er blevet åbenbaret for mig, er det ikke, fordi der er visdom i mig, der er større end alle levendes; men det er, at Forklaringen kan gives Kongen, og at du kan kende dit Hjertes Tanker.*

30a- *det er ikke, at der er i mig en visdom, der er højere end alle levende menneskers; men det er sådan, at forklaringen gives til kongen*

Perfekt ydmyghed i handling. Daniel træder til side og fortæller kongen, at denne usynlige Gud er interesseret i ham; denne Gud mere magtfuld og effektiv end dem, han har tjent indtil da. Forestil dig virkningen af disse ord på hans sind og hjerte.

30b- *og kend dit hjertes tanker*

I den hedenske religion ignoreres den sande Guds standarder for godt og ondt. Konger bliver aldrig spurgt, fordi de er frygtede og frygtede, fordi deres magt er stor. Opdagelsen af den sande Gud vil give Nebukadnezar mulighed for gradvist at opdage sine karakterdefekter; hvad ingen ville have haft den frækhed at gøre blandt sit folk. Lektionen er også henvendt til os: Vi kan kun *kende vores hjertes tanker*, hvis Gud handler i vores samvittighed.

Dan 2:31 *O Konge, du så og så et stort Billede; denne statue var umådelig og af overordentlig pragt; hun stod foran dig, og hendes udseende var forfærdeligt.*

31a- *du så en stor statue; denne statue var enorm og af enestående pragt*

Statuen vil illustrere rækkefølgen af de store jordiske imperier, som vil efterfølge hinanden, indtil Jesu Kristi genkomst i herlighed, deraf dens *enorme udseende*. Dens *pragt* er på hinanden følgende herskere dækket af rigdom, herlighed og hæder ydet af mennesker.

31b- *hun stod foran dig, og hendes udseende var forfærdeligt.*

Fremtiden forudsagt af statuen ligger *foran* kongen og ikke bag ham. Dets frygtelige aspekt profeterer de mængder af menneskelige dødsfald, der vil forårsage, de krige og de forfølgelser, som vil karakterisere menneskets historie indtil verdens ende; magthaverne går hen over lig.

Dan 2:32 *Hovedet på dette billede var rent guld; hans bryst og arme var af sølv; hans bug og lår var af kobber;*

32a- *Hovedet på denne statue var af rent guld*

Daniel vil bekræfte det i vers 38, *hovedet af guld* er selve kong Nebukadnezar. Dette symbol kendetegner ham, fordi han først vil omvende sig og med tro tjene den sande skabergud. Guld er *symbolet* på rensset tro i 1 Peter 1:7. Hans lange regeringstid vil markere religiøs historie og retfærdiggøre hans omtale i Bibelen. Derudover udgør han *lederen* af konstruktionen af arvefølgen af jordiske herskere. Profetien begynder i det første år af hans regeringstid i - 605.

32b- *hans bryst og hans arme var af sølv*

Sølv er af mindre værdi end guld. Det ændrer sig, guld forbliver uforanderligt. Vi er vidne til en forringelse af menneskelige værdier, der følger beskrivelsen af statuen fra top til bund. Fra - 539 vil medernes og persernes imperium efterfølge det kaldæiske imperium.

32c- *hans bug og lår var af messing*

Messing er også af mindre værdi end sølv. Det er en kobberbaseret metallegering. Det forringes frygteligt og ændrer udseende over tid. Det er også hårdere end sølv, selv hårdere end guld, som alene forbliver meget formbart. Seksualitet er i centrum for det billede, som Gud har valgt, men det er også billedet på menneskelig reproduktion. Det græske imperium, fordi det i sandhed er det, vil i sandhed vise sig at være meget produktivt og give menneskeheden sin hedenske kultur, som vil fortsætte indtil verdens ende. De græske statuer i smeltet og støbt messing vil blive beundret af folk til det sidste. Kroppens nøgenhed afsløres, og dens fordærvede moral er grænseløs; disse ting gør det græske imperium til et typisk symbol på synd, som vil vare gennem århundreder og årtusinder indtil Kristi genkomst. I Dan.11:21 til 31 vil den græske kong Antiochos 4 kendt som Epifanes, forfølger af det jødiske folk i "7 år" mellem - 175 og - 168, blive præsenteret som en type af den pavelige forfølger, som han går forud i profetisk beretning om dette kapitel. Dette vers 32 grupperede og fremkaldte successivt de imperier, som førte til det romerske imperium.

Dan 2:33 *hans ben af jern; hans fødder, dels af jern og dels af ler.*

33a- *hans ben, af jern*

Som det fjerde profeterede imperium er Roms imperium kendetegnet ved maksimal hårdning repræsenteret af jern. Det er også det mest almindelige metal, som oxiderer, rustner og ødelægges. Her bekræftes forværringen igen, og den er stigende. Romerne er polyteister; de adopterer de besejrede fjenders guder. Sådan

vil den græske synd gennem deres udvidelse udvides til alle folkene i dets imperium.

33b- *hans fødder, dels jern og dels ler*

I denne fase svækker en lerdel denne hårde dominans. Forklaringen er enkel og historisk. I 395 brød Romerriget op, og efter det ville *statuens ti tæer* gennemføre etableringen af *ti uafhængige kristne kongeriger*, men alle sat under religiøst tilsyn af biskoppen af Rom, som ville blive pave fra 538. Disse ti konger er nævnt i Dan.7:7 og 24.

Dan 2:34 *Mens du så på, faldt en sten ud uden hænder og ramte billedets fødder af jern og ler og knuste dem.*

34a- Billedet af stenen, der slår, er inspireret af praksis med død ved stening. Dette var standarden for henrettelse af skyldige syndere i det gamle Israel. Denne sten kommer derfor til at stene jordiske syndere. Den sidste plage af Guds vrede vil være hagl ifølge Åb.16:21. Dette billede profeterer Kristi handling mod syndere på tidspunktet for hans herlige guddommelige genkomst. I Zak.3:9 giver Ånden Kristus billedet af en sten, den vigtigste af hjørnet, den, hvormed Gud begynder opførelsen af sin åndelige bygning: For se, som for den sten, som jeg stillede foran Josva , *der er syv øjne på denne ene sten; se, jeg vil selv indgrave det, som skal være indgraveret deri, siger Hærskarers HERRE; og jeg vil fjerne dette lands uretfærdighed på én dag.* Så læser vi i Zak.4:7: *Hvem er du, store bjerg, foran Zerubbabel? Du bliver glattet ud. Han vil lægge hovedstenen under akklamationer: Nåde, nåde for hende!* Samme sted læser vi i vers 42 og 47: *Han sagde til mig: Hvad ser du? Jeg svarede: "Jeg ser, og se, der er en Lysestage helt af Guld, med en Vase ovenpå og med syv Lamper med syv Piber til Lamperne, som ere paa Lysestagens Overside ; ... For de, der foragtede den svage begyndelses dag, vil glæde sig, når de ser niveauet i Zerubbabels hånd. Disse syv er Herrens øjne, som løber gennem hele jorden .* For at bekræfte dette budskab finder vi i Åb.5:6 dette billede, hvori stenens og lysestagens syv øjne tilskrives Guds Lam, nemlig Jesus Kristus: *Og jeg så, midt i tronen og de fire levende væsener og midt iblandt de ældste et lam, der var der, som om det var slagtet. Han havde syv horn og syv øjne, som er Guds syv ånder, der er sendt gennem hele jorden.* Dommen over syndige folk bliver udført af Gud personligt, ingen menneskelig hånd griber ind.

Dan 2:35 *Da blev jernet, leret, kobberet, sølvet og gullet brudt sammen og blev som avner, der undslipper en sommertærskelads; vinden førte dem bort, og der blev ikke fundet spor af dem. Men stenen, der ramte billedet, blev et stort bjerg og fyldte hele jorden.*

35a- *Så blev jernet, leret, messing, sølvet og gullet brudt sammen og blev som avner, der undslipper en tærskelads om sommeren; vinden førte dem bort, og der blev ikke fundet spor af dem.*

Ved Kristi genkomst forblev efterkommerne af folkeslagene symboliseret ved guld, sølv, messing, jern og ler alle i deres synder og værdige til at blive udslettet af ham, og billedet profeterer denne udslettelse.

35b- *Men stenen, der ramte billedet, blev et stort bjerg og fyldte hele jorden*

Åbenbaringen vil afsløre, at denne bekendtgørelse først vil blive fuldstændig opfyldt efter de *tusinde år* med himmelsk dom, med indsættelsen af de udvalgte på den fornyede jord, i Åb. 4, 20, 21 og 22.

Dan 2:36 *Dette er drømmen. Vi vil give forklaringen foran kongen.*

36a- Kongen hører endelig, hvad han drømte om. Et sådant svar kan ikke opfindes, fordi det var umuligt at bedrage ham. Den, der beskriver disse ting for ham, har derfor selv fået det samme syn. Og han reagerer også på kongens anmodning ved at vise sig i stand til at fortolke billederne og give deres mening.

Dan 2:37 *O Konge, du er Kongernes Konge, thi Himlens Gud har givet dig Herredømme, Magt, Styrke og Ære;*

37a- Jeg sætter virkelig pris på dette vers, hvor vi ser Daniel tale uformelt til den magtfulde konge, hvilket ingen mand ville vove at gøre i vores perverse og fordærvede dage. Den uformelle adresse er ikke fornærmende, Daniel har respekt for den kaldæiske konge. Tuinalitet er kun den grammatiske form, der bruges af et isoleret subjekt, der udtrykker sig til en enkelt tredjepart. Og "så stor som kongen er, han er ikke mindre en mand", som skuespilleren Molière i sin tid kunne sige. Og driften af uberettigede løfter blev født i hans tid med Louis 14 , den stolte "solokonge".

37b- *O konge, du er kongernes konge, for himlens Gud har givet dig riget*

Mere end respekt bringer Daniel kongen en himmelsk anerkendelse, som han ikke var klar over. Faktisk vidner den himmelske konge af konger om at have bygget den jordiske konge af konger. At herske over konger udgør den kejserlige titel. Imperiets symbol er " *ørnevingerne* " som vil karakterisere det som det første imperium i Dan.7.

37c- *effekt,*

Den betegner retten til at dominere over mængder og måles i mængde, dvs. masse.

Det kan vende hovedet og fylde en magtfuld konge med stolthed. Kongen vil nogle gange give efter for stolthed og Gud vil helbrede ham gennem en alvorlig prøvelse af ydmygelse åbenbart i Dan.4. Han må acceptere tanken om, at han ikke fik sin magt ved sin egen styrke, men fordi den sande Gud gav ham den. I Dan.7 vil denne magt tage det symbolske billede af medernes og persernes *bjørn*

Magt opnås nogle gange ved at føle en tomhed i sig selv og i deres liv, og mænd begår selvmord. Magt får dig til at fantasere om at opnå en stor lykke, der ikke kommer. "Alt nyt, alt smukt" siger man, men denne følelse varer næsten ikke ved. I det moderne liv ender anerkendte og beundrede og berigede kunstnere med at begå selvmord på trods af en tilsyneladende, blændende og glørværdig succes.

37d- *styrke*

Det betegner handlingen, trykket under tvang, som får modstanderen til at bøje sig i en kamp. Men denne kamp kan føres mod en selv. Vi taler så om karakterstyrke. Styrke måles i kvalitet og effektivitet.

Det har også sit symbol: *løven* ifølge Dommerne 14:18: " *hvad er stærkere end løven, hvad er sødere end honning* ". Løvens styrke er i hans muskler; de af dens poter og kløer, men især dem af dens mund, som griber og kvæler dens ofre, før de fortærer dem. Den omvendte åbenbaring af dette svar på den gåde, som

Samson stillede filistrene for, vil blive konsekvensen af en handling af enestående magt fra hans side mod dem.

37.- *og herlighed .*

Dette ord ændrer betydning i dets jordiske og himmelske forestillinger. Nebukadnezar opnåede menneskelig ære indtil denne oplevelse. Fornøjelsen ved at dominere og bestemme skæbnen for alle skabninger på jorden. Det er tilbage for ham at opdage den celestiale herlighed, som Jesus Kristus vil opnå ved at gøre sig selv, Mesteren og Herren til sine tjeneres tjener. Til sin frelse vil han til sidst acceptere denne herlighed og dens himmelske forhold.

Dan 2:38 *Han har givet menneskenes børn og markens dyr og himlens fugle i din hånd, hvor de bor, og han har sat dig til hersker over dem alle; du er den, du er det gyldne hoved.*

38a- Dette billede vil blive brugt til at betegne Nebukadnezar i Dan.4:9.

38b- *du er guldets hoved.*

Disse ord viser, at Gud på forhånd ved, hvilke valg Nebukadnezar vil træffe. Dette symbol, *guldets hoved*, profeterer hans fremtidige helliggørelse og hans valg til evig frelse. Guld er symbolet på rensede tro ifølge 1 Peter 1:7: *for at prøven af din tro, dyrere end forgængeligt guld (som dog prøves ved ild), kan resultere i lovprisning, ære og ære, når Jesus Kristus viser sig*. Guld, dette formbare metal, er billedet af denne store konge, der lader sig forvandle af skabergudens arbejde.

Dan 2:39 *Efter dig skal der opstå et andet rige, mindre end dit; derefter et tredje Rige, som skal være af Kobber og herske over hele Jorden;*

39a- Over tid vil menneskelig kvalitet forringes; sølvet på kisten og statuens to arme er mindre end guldet på hovedet. Ligesom Nebukadnezar vil mederen Darius omvende sig, Kyros 2 perseren også ifølge Esd.1:1 til 4, alle elsker også Daniel; og efter dem Perseren Darius og Artaxerxes 1 ^{ifølge} Esd.6 og 7. I prøvelser vil de glæde sig over at se jødernes Gud komme sine egne til hjælp.

39b- *derefter et tredje rige, som skal være af kobber, og som skal herske over hele jorden.*

Her forværres situationen alvorligt for det græske imperium. Messing, symbolet der repræsenterer det, betegner urenhed, *synd*. Studiet af Dan.10 og 11 vil give os mulighed for at forstå hvorfor. Men allerede nu er der tale om folkets kultur som opfinder af den republikanske frihed og alle dens perverse og korrupte afvigelser, som ifølge princippet ikke har nogen grænse, det er derfor, Gud siger i Ord.29:18: Når der ikke er nogen *åbenbaring*, *folket er uhæmmet; Glad hvis han holder loven!*

Dan 2:40 *Der skal komme et fjerde rige, stærkt som jern; ligesom jern knækker og knækker alt, sådan vil det knække og knække alt, som jern, der knækker alt i stykker.*

40a- Situationen forværres med dette fjerde rige, som er det Rom, som vil dominere de tidligere imperier og adoptere alle deres guddommeligheder, så det vil akkumulere alle deres negative egenskaber, hvilket bringer en nyhed, en jerndisciplin af *uforsømlig hårdhed*. Dette gør det så effektivt, at intet land kan modstå det; så meget, at hans imperium vil strække sig fra England i vest til Babylon på den østlige side. Jern er i sandhed dets symbol, fra dets tveæggede

sværd, dets rustning og dets skjolde, så hæren, når de angriber, ser ud som et skjold med spydspidser, formidabelt effektivt mod uordnede angreb og spredt fra sine fjender.

Dan 2:41 *Og som du har set fødderne og tæerne, dels af pottemagerler, dels af jern, da skal dette rige deles; men der vil være noget af Jernstyrken i den, fordi I så Jern blandet med Ler.*

41a- Daniel specificerer det ikke, men billedet taler. *Fødder og tær* repræsenterer en dominerende fase, der vil efterfølge det hedenske romerske imperium afbildet af *jern*. Splittet vil dette romerske imperium blive slagmarken for de små kongeriger, der er dannet efter dets opløsning. Alliancen af *jern* og *ler* skaber ikke styrke, men splittelse og svaghed. Vi læser *pottemagerler*. Pottemageren er Gud ifølge Jer.18:6: *Kan jeg ikke handle mod dig som denne pottemager, Israels hus? siger Herren. Se, som ler er i pottemagerens hånd, sådan er du i min hånd, Israels hus!* Dette ler er den fredelige del af menneskeheden, hvorfra Gud udvælger sine udvalgte og gør dem til æreskar.

Dan 2:42 *Og ligesom tæerne på fødderne dels var af jern og dels af ler, således skal dette rige dels være stærkt og dels skrøbeligt.*

42a- Bemærk, at det romerske *jern* fortsatte indtil verdens ende, selvom Romerriget mistede sin enhed og sin herredømme i 395. Forklaringen ligger i dets genoptagelse af herredømmet ved den romersk-katolske tros religiøse forførelse. Dette skyldes den væbnede støtte, som Clovis og de byzantinske kejsere gav biskoppen af Rom omkring år 500. De opbyggede hans prestige og hans nye pavelige magt, som gjorde ham, men kun i menneskers øjne, til den kristne kirkes jordiske leder. siden 538.

Dan 2:43 *Du har set jern blandet med ler, fordi de vil blive blandet af menneskelige alliancer; men de vil ikke blive forenet med hinanden, ligesom jern ikke forenes med ler.*

43a- *Føddernes fingre, ti i antal*, bliver *ti horn* i Dan.7:7 og 24. Efter kroppen og fødderne repræsenterer de de vestlige kristne nationer i Europa i den sidste tid, det vil sige vores æra. Ved at fordømme de europæiske nationers hykleriske alliancer åbenbarede Gud for 2.600 år siden skrøbeligheden af de aftaler, der forener folkene i nutidens Europa, netop forenet på grundlag af "Romtraktaterne".

Dan 2:44 *I disse kongers dage skal himlens Gud oprejse et rige, som aldrig skal ødelægges, og det skal ikke gå under et andet folks herredømme; han vil bryde og ødelægge alle disse riger, og han selv skal bestå for evigt.*

44a- *På disse kongers tid*

Sagen er bekræftet, de *ti tær* er samtidige med Kristi herlige genkomst.

44b- *himplens Gud vil oprejse et rige, som aldrig vil blive ødelagt*

Udvælgelsen af de udvalgte sker under Jesu Kristi navn, siden hans tjeneste, under hans første komme til jorden, for at sone for syndene hos dem, han frelser. Men i løbet af de to tusinde år, der fulgte efter denne tjeneste, blev denne udvælgelse gennemført i ydmyghed og forfølgelse fra den djævelske lejr. Og siden 1843 er de, som Jesus frelser, få i antal, hvilket studiet af Dan.8 og 12 vil bekræfte.

De 6000 år af tidspunktet for udvælgelsen af de udvalgte nærmer sig sin afslutning, det 7. ^{årtusinde} åbner evighedens sabbat kun for de udvalgte, der er blevet

forløst ved Jesu Kristi blod siden Adam og Eva. Alle vil være blevet udvalgt på grund af deres trofasthed, fordi Gud tager trofaste og lydige mennesker med sig og udfrier Djævelen, hans oprørske engle og ulydige mennesker til deres sjæles fuldstændige ødelæggelse.

44c- *og som ikke vil gå under et andet folks herredømme*

Fordi det sætter en stopper for jordiske menneskelige herredømmer og arvefølger.

44d- *han vil bryde og ødelægge alle disse riger, og selv skal han bestå for evigt*

Ånden forklarer den betydning, den giver ordet ende; absolut mening. Der vil ske en eliminering af hele menneskeheden. Og Åb.20 vil afsløre for os, hvad der sker i løbet af det 7. årtusinde. Vi vil således opdage det program, som Gud har planlagt. På den øde jord vil djævelen blive holdt fanget, uden noget himmelsk eller jordisk selskab. Og i himlen, i 1000 år, vil de udvalgte dømmes de onde døde. Ved afslutningen af disse 1000 år vil de ugudelige opstå til den endelige dom. Ilden, der ødelægger dem, vil rense jorden, som Gud vil gøre ny ved at forherlige den for at byde sin trone og sine forløste udvalgte velkommen. Billedet af visionen opsummerer derfor mere komplekse handlinger, som Jesu Kristi Apokalypse vil afsløre.

Dan 2:45 *Dette fremgår af den sten, som du så falde ud af bjerget uden nogen hånds hjælp, og som knuste jernet, messingen, leret, sølvet og guldet. Den store Gud har gjort kongen bekendt med, hvad der skal ske efter dette. Drømmen er sand, og dens forklaring er sikker.*

45a- Endelig, efter hans komme, hvor Kristus symboliseres ved *stenen*, den himmelske dom i tusinde år og hans fuldbyrdelse af den sidste dom, på den nye jord, som er genoprettet af Gud, vil det *store bjerg*, der er annonceret i synet, tage form og plads for ham, evighed.

Dan 2:46 *Da faldt kong Nebukadnezar på sit ansigt og tilbad Daniel og befalede at ofre ham og røgelse.*

46a- Stadig hedning, kongen reagerer efter sin natur. Efter at have modtaget fra Daniel alt, hvad han havde bedt om, bøjede han sig for ham og overholdt sine forpligtelser. Daniel har ikke noget imod de afgudshandlinger, han praktiserer over for ham. Det er stadig for tidligt at modsige og sætte spørgsmålstegn ved det. Tiden, som tilhører Gud, vil gøre sit arbejde.

Dan 2:47 *Og Kongen talte til Daniel og sagde: Sandelig, din Gud er gudernes Gud og kongers Herre, og han åbenbarer hemmeligheder, eftersom du har kunnet opdage denne hemmelighed.*

47a- Dette var kong Nebukadnezars første skridt mod hans omvendelse. Han vil aldrig være i stand til at glemme denne oplevelse, som tvinger ham til at indrømme, at Daniel er i forhold til den sande Gud, faktisk *gudernes Gud og kongernes Herre*. Men det hedenske følge, der hjælper ham, vil forsinke hans omvendelse. Hans ord vidner om effektiviteten af det profetiske arbejde. Guds kraft til at sige på forhånd, hvad der vil ske, stiller det normale menneske op mod muren af overbevisende beviser, som den udvalgte giver efter, og de faldne gør modstand mod.

Dan 2:48 *Da oprejste Kongen Daniel og gav ham mange rige Gaver; han gav ham befaling over hele Babylons provins og gjorde ham til øverste hersker over alle Babylons vise mænd.*

48a- Nebukadnezar handlede mod Daniel på samme måde som Faraos havde gjort før ham mod Josef. Når de er intelligente og ikke stædigt lukkede og blokerede, ved store ledere, hvordan man værdsætter tjenerne fra en tjener med værdifulde egenskaber. De og deres folk nyder godt af de guddommelige velsignelser, som hviler på hans udvalgte. Den sande Guds visdom kommer således alle til gode.

Dan 2:49 *Daniel bad kongen om at overgive forvaltningen af provinsen Babylon til Shadrak, Meshak og Abed-Nego. Og Daniel var i kongens gård.*

49a- Disse fire unge mennesker skilte sig ved deres særligt trofaste holdning til Gud ud fra de andre unge jøder, der fulgte med dem til Babylon. Efter denne prøvelse, som kunne være blevet dramatisk for alle, viser den levende Guds godkendelse. Vi ser således den forskel, som Gud gør mellem dem, der tjener ham, og dem, der ikke tjener ham. Han ophøjer sine folkevalgte, som offentligt har vist sig værdige i alle menneskers øjne.

Daniel 3

Dan 3:1 *Kong Nebukadnezar lavede et Billede af Guld, tres Alen højt og seks Alen bredt. Han rejste det i Dura-dalen i Babylons provins.*

3a- Kongen var overbevist, men endnu ikke omvendt af Daniels levende Gud. Og megalomani præger ham stadig. De voksne omkring ham opmuntrer ham på denne vej, som ræven i fabelen gør med raven, de forguder ham og ærer ham som en gud. Også ender kongen med at sammenligne sig med en gud. Det skal siges, at i hedenskab er afdriften let, fordi de andre falske guddomme er ubevægelige og frosne i form af statuer, mens han, kongen, som er i live, allerede er dem overlegen. Men hvor dårligt bruges dette guld til at rejse en statue! Det er klart, at

den tidligere vision endnu ikke har båret frugt. Måske hjalp endda den hæder, som gudernes Gud viste ham, til at bevare og endda vokse hans stolthed. Guld, symbolet på tro renses ved prøvelse ifølge 1 Peter 1:7, vil hjælpe med at afsløre tilstedeværelsen af denne form for sublim tro i Daniels tre ledsagere, i den nye oplevelse, der fortælles om i dette kapitel. Dette er en lektie, som Gud især henvender sig til sine udvalgte i den sidste adventistproces, når et dødsdekret profeteret i Åb.13:15 vil være ved at tage deres liv.

Dan 3:2 *Kong Nebukadnezar tilkaldte Satrapperne, Forvalterne og Landshøvdingerne, Overdommerne, Skatmestrene, advokaterne, Dommerne og alle Landskabernes Magistrater for at komme til Indvielsen af Billedet, som Kong Nebukadnezar rejste.*

2a- I modsætning til Daniels prøvelse i Dan.6, skyldes oplevelsen ikke sammensværgelserne fra folket omkring kongen. Her er det frugten af hans personlighed, der afsløres.

Dan 3:3 *Da samledes Satrapperne, Forvalterne og Landshøvdingerne, de øverste Dommere, Skatmestrene, advokaterne, Dommerne og alle Landsdommerne for at indvie det Billede, som Kong Nebukadnezar havde sat op. De stod foran billedet, som Nebukadnezar havde sat op.*

Dan 3:4 *Og en Herald råbte med høj Røst: Dette er, hvad de befaler eder, Folk, Folk og Mænd af alle Tungemål!*

Dan 3:5 *Når du hører lyden af trompeten, piben, guitaren, sambukken, psalteriet, sækkepiberen og alle slags musikinstrumenter, da vil du falde ned og tilbede den gyldne statue, som kong Nebukadnezar rejste.*

5a- *I det øjeblik, hvor du hører lyden af trompeten*

Signalet om prøvelsen vil blive givet ved lyden af basunen, ligesom Jesu Kristi genkomst symboliseres i Åb. 11:15 ved lyden af den 7. ^{trompet}, og de seks tidligere straffe er også symboliseret ved trompeter.

5b- *du vil lægge dig ned*

Udmattelse er den fysiske form for ære, der ydes. I Åb.13:16 symboliserer Gud det ved menneskers hånd, som vil modtage dyrets mærke, som består i at praktisere og ære dagen for den hedenske sol, som erstattede den hellige guddommelige sabbat.

5c- *og du vil elske det*

Tilbedelse er den mentale form for ære, der ydes. I Åb.13:16 afbilder Gud det gennem panden på den mand, der modtager dyrets mærke.

Dette vers giver os mulighed for at opdage nøglerne til disse symboler citeret i Jesu Kristi Apokalypse. Menneskets pande og hånd opsummerer dets tanker og dets værker, og blandt de udvalgte modtager disse symboler Guds segl i modsætning til dyrets mærke, identificeret med den romersk-katolicismes "søndag", accepteret og støttet af protestanterne siden deres indtræden i den økumeniske alliance.

Hele organiseringen af denne foranstaltning pålagt af kong Nebukadnezar vil blive fornyet ved verdens ende i troskabsprøven for skaber-Guds sabbat. Hver sabbat vil de udvalgte nægtelse af at arbejde vidne om deres modstand mod menneskenes lov. Og på søndag vil deres afvisning af at deltage i påtvunget fælles tilbedelse identificere dem som oprørere, der skal af med. Herefter vil der blive

afsagt dødsdom. Processen vil derfor være helt i overensstemmelse med, hvad Daniels tre ledsagere vil opleve, idet de selv bliver fuldt velsignet af Gud for deres allerede udviste troskab.

Men før verdens ende blev denne lektion først tilbudt jøderne i den gamle alliance, som blev udsat for en lignende prøvelse mellem – 175 og – 168, forfulgt til døden af den græske kong Antiochos 4 kendt som Epifanes. Og Dan.11 vil vidne om, at visse trofaste jøder foretrak at blive dræbt frem for at begå en vederstyggelighed over for deres sande Gud. For i de dage greb Gud ikke ind for mirakuløst at redde dem, lige så lidt som han gjorde efterfølgende for de kristne, der blev dræbt af Rom.

Dan 3:6 *Den, der ikke bøjer sig og tilbeder, skal straks kastes i en ildovn.*

6a- For Daniels ledsagere er truslen den *brændende ovn* . Denne dødstrussel er billedet af det endelige dødsdekret. Men der er forskel på de to oplevelser fra begyndelsen og slutningen, for i sidste ende vil ildovnen være straffen for den sidste dom over aggressorerne, der forfølger Guds udvalgte hellige.

Dan 3:7 *Derfor, da alle folkeslag hørte lyden af trompeten og piben og guitaren og sambukken og psalteriet og af hvert musikinstrument, alle folkene, nationerne og folkene på alle sprog faldt ned og tilbad det gyldne billede, som kong Nebukadnezar havde sat op.*

7a- Denne adfærd med næsten generel og enstemmig underkastelse af masserne til menneskelige love og ordinancer profeterer stadig deres adfærd på tidspunktet for den sidste prøve af jordisk tro. Jordens sidste universelle regering vil blive adlydt med samme frygt.

Dan 3:8 *Ved denne lejlighed og samtidig kom nogle kaldæere og anklagede jøderne.*

8a- Guds udvalgte er målene for djævelens vrede, som dominerer alle sjæle, som Gud ikke anerkender som sine udvalgte. På jorden tager dette djævelske had form i form af jalousi og på samme tid stort had. De bliver derefter holdt ansvarlige for alt det onde, som menneskeheden lider af, selvom det er det modsatte, der forklarer disse onder, som blot er konsekvenserne af fraværet af deres beskyttelse fra Gud. De, der hader de folkevalgte, udklækker planer for at gøre dem til den folkelige henrettelse, som skal slippes af med ved at dræbe dem.

Dan 3:9 *De svarede og sagde til Kong Nebukadnezar: Konge, leve evigt!*

9a- Djævelens agenter kommer ind på scenen, plottet bliver tydeligere.

Dan 3:10 *Du har givet en befaling om, at enhver, der hører lyden af trompet, pibe, guitar, sambuque, psalter, sækkepiber og alle slags instrumenter, skal bøje sig og tilbede det gyldne billede. ,*

10a- De minder kongen om hans egne ord og rækkefølgen af hans kongelige myndighed, som der kræves lydighed mod.

Dan 3:11 *og enhver, der ikke bøjer sig og tilbeder, skal kastes i en ildovn.*

11a- Truslen om døden genkaldes også; fælden lukker for de udvalgte helgener.

Dan 3:12 *Se, der er Jøder, som du har betroet Forvalterskabet af Babels Landskab, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, Mænd, som ikke tager hensyn til dig, o Konge; de tjener ikke dine guder og tilbeder ikke det gyldne billede, som du har sat op.*

12a- Sagen var forudsigelig, de høje stillinger blev betroet til jødiske udlændinge, den perfide jalousi, der blev antændt, skulle vise sin frugt af morderisk had. Og derfor bliver Guds udvalgte fremhævet og fordømt af folkelig hævngherrighed.

Dan 3:13 *Da bød Nebukadnezar, vred og vred, at Shadrak, Mesak og Abed-Nego skulle føres. Og disse mænd blev ført for kongen.*

13a- Husk, at disse tre mænd opnåede fra Nebukadnezar de højeste stillinger i hans rige, fordi de forekom ham klogere, mere intelligente end folket i hans folk. Dette er grunden til, at hans "irriterede og rasende" tilstand vil forklare hans øjeblikkelige glemmer af deres exceptionelle kvaliteter.

Dan 3:14 *Nebukadnezar svarede og sagde til dem: Er det bevidst, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, at I ikke tjener mine Guder og ikke tilbeder det gyldne Billede, som jeg har højt?*

14a- Han venter ikke engang på, at de svarer på hans spørgsmål: Adlyder du bevidst mine ordrer?

Dan 3:15 *Vær nu klar, og når du hører lyden af basunen, piben, guitaren, sambukken, psalteren, sækkepiberen og alle slags instrumenter, vil du bøje dig og tilbede det billede, som Jeg har lavet; hvis du ikke tilbeder ham, vil du straks blive kastet midt i en brændende ovn. Og hvem er den gud, som vil udfri dig fra min hånd?*

15a- Da kongen pludselig indser, hvor nyttige disse mænd er for ham, er kongen klar til at tilbyde dem en ny chance ved at adlyde hans universelle kejserlige orden.

Det stillede spørgsmål vil modtage et uventet svar fra den sande Gud, som Nebukadnezar synes at have glemt, taget af hans kejserlige livs aktiviteter. Endvidere er der intet, der kan fastslå datoen for forholdet.

Dan 3:16 *Sadrak, Meshak og Abed-Nego svarede Kong Nebukadnezar: Vi behøver ikke at svare dig i denne Sag.*

16a- Disse ord fremsat til sin tids mest magtfulde konge virker oprørende og respektløse, men disse mænd, der sagde dem, er ikke oprørske mennesker. Tværtimod udgør de modeller for lydighed mod den levende Gud, som de bestemt har besluttet at forblive trofaste over for.

Dan 3:17 *Se, vor Gud, som vi tjener, er i stand til at udfri os fra ildovnen, og han vil udfri os af din hånd, o konge.*

17a- I modsætning til kongen beholdt de trofaste udvalgte de beviser, som Gud gav dem for at vise, at han var med dem i synets prøve. Ved at forbinde denne personlige oplevelse med de herlige minder om deres folk, der blev udfriet fra egypterne og deres slaveri, af denne samme trofaste Gud, skubber de frimodighed til det punkt, hvor de trodser kongen. Deres beslutsomhed er total, selvom det kommer på bekostning af deres død. Men Ånden får dem til at profetere hans indgriben: *han vil udfri os af din hånd, o konge*.

Dan 3:18 *Ellers skal du vide, o konge, at vi ikke vil tjene dine guder og ikke tilbede det gyldne billede, som du har rejst.*

18a- Og i tilfælde af at Guds hjælp ikke kommer, er det bedre for dem at dø som trofaste udvalgte end at overleve som forrædere og kujoner. Denne troskab vil blive fundet i den prøve, som den græske forfølger pålagde i – 168. Og

derefter gennem hele den kristne æra blandt sande kristne, som indtil verdens ende ikke vil forveksle Guds lov med de onde menneskers lov.

Dan 3:19 *hvorpå Nebukadnezar blev fyldt med Vrede, og han ændrede sit Ansigt og vendte sit Ansigt mod Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Han talte igen og beordrede, at ovnen skulle opvarmes syv gange mere, end den skulle opvarmes.*

19a- Det må forstås, at denne konge aldrig i løbet af sin levetid har set eller hørt nogen modsætte sig hans beslutninger; hvilket retfærdiggør hans vrede og forandringen i hans ansigts udseende . Djævelen går ind i ham for at lede ham til at dræbe Guds udvalgte.

Dan 3:20 *Så bød han nogle af de stærkeste soldater i hans hær at binde Shadrak, Mesak og Abed-Nego og kaste dem i ildovnen.*

Dan 3:21 *Og disse Mænd blev bundet i deres Bukser, deres Kjortler, deres Kapper og deres øvrige Klæder, og blev kastet midt i den Ildovn.*

21a- Alle disse nævnte materialer er brændbare, ligesom deres kødlegemer.

Dan 3:22 *Da kongens befaling var streng, og ovnen var overordentlig varm, dræbte flammen de mænd, som havde kastet Sadrak, Meshak og Abed-Nego ind i den.*

22a- Disse mænds død vidner om den dødelige virkning af ilden i denne ovn.

Dan 3:23 *Og disse tre Mænd, Sadrak, Meshak og Abed-Nego, faldt bundet midt i Ildovnen.*

23a- Kongens ordre udføres, selv dræber hans egne tjenere.

Dan 3:24 *Da blev kong Nebukadnezar bange og rejste sig hurtigt. Og han svarede og sagde til sine rådgivere: "Har vi ikke kastet tre bundne mænd midt i ilden?" De svarede kongen: Sandelig, o konge!*

24a- Kongen af konger på sin tid kan ikke tro sine egne øjne. Det, han ser, er hinsides menneskelig fantasi. Han føler behov for at berolige sig selv ved at spørge dem omkring ham, om handlingen med at kaste tre mænd ind i ilden i ovnen er en realitet. Og disse bekræfter det for ham: *Det er bestemt, o konge!*

Dan 3:25 *Han svarede og sagde: Ja, jeg ser fire mænd uden bånd, gå midt i ilden og ikke have noget ondt; og figuren af den fjerde ligner den af en gudesøn.*

25a- Det ser ud til, at kun kongen havde visionen om den fjerde karakter, som forfærdede ham. De tre mænds eksemplariske tro er æret og besvaret af Gud. I denne ild kan kongen skelne mænd, og han ser en skikkelse af lys og ild stå sammen med dem. Denne nye oplevelse overgår den første. Den levende Guds virkelighed er stadig bevist for ham.

25b- *og figuren af den fjerde ligner den af en gudesøn*

Udseendet af denne fjerde karakter er så forskellig fra mænds udseende, at kongen identificerer ham med *en gudesøn* . Udtrykket er lykkeligt, fordi det i sandhed er en direkte indgriben fra den, der vil blive for mennesker, **Guds Søn** og **Menneskesønnen** , Jesus Kristus.

Dan 3:26 *Da kom Nebukadnezar hen til Indgangen til Ildovnen, og han talte og sagde: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, den Højeste Guds Tjenere, kom ud og kom! Og Sadrak, Mesak og Abed-Nego kom ud af Ilden.*

26a- Endnu en gang forvandler Nebukadnezar sig til et lam i ansigtet på en løvekonge, der er umådelig stærkere end ham. Denne påmindelse vækker

vidnesbyrdet om oplevelsen af den tidligere vision. Himlens Gud appellerer endnu en gang til ham.

Dan 3:27 *Satrapperne, Forvalterne, Landshøvdingerne og Kongens Rådgivere samledes; de så, at ilden ikke havde haft magt over disse mænds kroppe, at håret på deres hoveder ikke var brændt, at deres underbukser ikke var beskadiget, og at lugten af ilden ikke havde påvirket dem.*

27a- I denne oplevelse giver Gud os og Nebukadnezar bevis på hans virkelige almagt. Han skabte jordiske love, der betinger livet for alle mennesker og alle dyr, der lever på hans jord og i hans dimension. Men han har netop bevist, at hverken han eller englene er underlagt disse jordiske regler. Skaberen af universelle love, Gud er over dem og kan efter hans vilje bestille mirakuløse sager, som på sin tid vil bringe ære og ry til Jesus Kristus.

Dan 3:28 *Nebukadnezar svarede og sagde: Velsignet være Shadraks og Mesaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og udfriede sine tjenere, som stolede på ham, og som overtrådte kongens befaling og overgav deres legeme frem for at tjene og tilbede. enhver anden gud end deres Gud!*

28a- Kongens vrede er væk. Når han er på fode igen som mand, lærer han af erfaringerne og udsteder en ordre, som vil forhindre, at tingene sker igen. For oplevelsen er bitter. Gud viste babylonierne, at han er levende, aktiv og fuld af styrke og kraft.

28b- *som sendte sin engel og udfriede sine tjenere, som stolede på ham, og som overtrådte kongens befaling og overgav deres kroppe i stedet for at tjene og tilbede nogen anden gud end deres Gud!*

I en høj grad af klarhed indser kongen, hvor beundringsværdig loyaliteten er hos de mænd, som hans gale stolthed ønskede at dræbe. Der er ingen tvivl om, at han indser, at det på grund af sin magt ville have været muligt for ham at undgå denne dumme prøvelse forårsaget af hans stolthed, som kun får ham til at begå fejl med fare for uskyldige mennesker.

Dan 3:29 *Nu dette er min befaling: Enhver mand, uanset folk, nation eller tungemål, som taler ondt om Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, skal skæres i stykker, og hans hus skal nedbrydes til en bunke affald, for der er ingen anden gud, der kan udfri som ham.*

29a- Ved denne erklæring giver kong Nebukadnezar sin beskyttelse til Guds udvalgte.

Samtidig truer han enhver, der *taler ondt om Shadraks, Meshaks og Abednegos Gud*, og han præciserer, at *han vil blive revet i stykker, og hans hus vil blive reduceret til en bunke affald, fordi han ikke er der. ingen anden gud, der kan udfri som ham.* Stillet over for denne trussel er det sikkert, at så længe kong Nebukadnezar regerer, vil Guds trofaste udvalgte ikke have problemer på grund af sammensværgelser.

Dan 3:30 *Derefter fik Kongen Sadrak, Mesak og Abed-Nego til at trives i Babylons Landskab.*

30a- "Alt er godt, som ender godt" for den levende Guds trofaste udvalgte, skaberen af alt, hvad der lever og eksisterer. For hans udvalgte skal opstå sidst, og de vil gå på de dødes støv, deres tidligere fjender, på den genoprettede jord i evighed.

I den sidste test vil denne lykkelige slutning også blive opnået. Således drager den første prøvelse og den sidste fordel af den levende Guds direkte indgriben til fordel for hans udvalgte, som han kommer for at frelse i Jesus Kristus, Frelseren, eftersom hans navn Jesus betyder "YaHWéH frelser".

Daniel 4

Dan 4:1 *Kong Nebukadnezar til alle Folk, Folk og Tungemål, som bor paa hele Jorden. Må fred blive givet dig i overflod!*

1a- Tonen og formen beviser det, kongen, der taler, er den, der omvendte sig til Daniels Gud. Dens udtryk ligner skrifterne i den nye pagts breve. Han tilbyder fred, fordi han selv nu er i fred, i sit menneskelige hjerte, med kærlighedens og retfærdighedens Gud, den sande, den eneste, den unikke.

Dan 4:2 *Det forekom mig godt at vise de tegn og undere, som den Højeste Gud har gjort mod mig.*

2a- Kongen handler nu, som Jesus sagde til de blinde og krøblinge, helbredt af ham: " Gå hen og vis jer frem i templet og gør kendt, hvad Gud har gjort for jer ". Kongen er besjælet af det samme ønske inspireret af Gud. Fordi omvendelser er mulige hver dag, men Gud giver dem ikke alle virkningen af det, som en konge af konger, en mægtig og stærk kejser, oplevede.

Dan 4:3 *Hvor store er hans tegn! Hvor magtfulde er hans vidundere! Hans herredømme er et evigt herredømme, og hans herredømme varer fra generation til generation.*

3a- Forståelse og vished om disse ting giver ham den fred og sande lykke, der allerede er tilgængelig her nedenfor. Kongen lærte og forstod alt.

Dan 4:4 *Jeg, Nebukadnezar, levede fredeligt i mit hus og lykkeligt i mit palads.*

4a- Stille og glad? Ja, men stadig en uomvendt hedning for den sande Gud.

Dan 4:5 *Jeg havde en drøm, som gjorde mig bange; de tanker, hvormed jeg blev forfulgt på min seng, og mit sinds syner fyldte mig med rædsel.*

5a- Denne kong Nebukadnezar præsenteres i sandhed for os som det fortabte får, som Gud i Kristus kommer for at søge for at hjælpe og redde det fra ulykke. For efter denne fredelige og lykkelige jordiske tid ville kongens fremtid være fortabelse og evig død. Til sin evige frelse kommer Gud for at forstyrre og plage ham.

Dan 4:6 *Og jeg befalede, at alle Babylons vise mænd skulle føres frem for mig, for at de kunne give mig forklaringen på drømmen.*

6a- Det er klart, at Nebukadnezar har alvorlige hukommelsesproblemer. Hvorfor ringer han ikke til Daniel med det samme?

Dan 4:7 *Så kom magikerne, astrologerne, kaldæerne og spåmændene. Jeg fortalte dem drømmen, og de gav mig ikke forklaringen.*

7a- Ting sker som med den første vision, de hedenske spåmænd foretrækker at anerkende deres manglende evne frem for at fortælle fabler til kongen, der allerede har truet deres liv.

Dan 4:8 *Endelig viste Daniel sig for mig, kaldet Beltshazzar efter min Guds navn, og som har de hellige guders ånd i sig. Jeg fortæller ham drømmen:*

8a- Grunden til at glemme er angivet. Bel var stadig kongens gud. Jeg husker her, at mederen Darius, Perseren Kyros, Perseren Darius, Artaxerxes 1. ifølge Esd.1, 6 og 7, alle i deres tid vil værdsætte de udvalgte jøder og deres ene Gud. Herunder Kyros, som Gud profeterer om i Es.44:28, idet han siger: *Jeg siger om Kyros: Han er min hyrde, og han vil gøre al min vilje; han vil sige om Jerusalem: Lad det blive genopbygget! Og om templet: Lad det blive grundlagt! - Den profeterede hyrde vil opfylde Guds profetiske vilje, som han anerkender at adlyde.* Denne anden tekst bekræfter hans profeterede omvendelse: Es.45:2: *Så siger Herren til sin salvede, til Kyros, og i vers 13: Det er mig, som har oprejst Kyros i min retfærdighed, og jeg vil gøre alle hans veje lige. ; Han vil genopbygge min by og sætte mine fanger fri, uden løsepenge eller bestikkelse, siger Hærskarers HERRE.* Og opfyldelsen af denne plan fremgår af Esd.6:3 til 5: *I kong Kyros' første år gav kong Kyros denne befaling om Guds hus i Jerusalem: Lad huset genopbygges, så det bliver et sted, hvor der ofres tilbydes, og at den har et solidt fundament. Den skal være tres alen høj, tres alen bred, tre rækker udhuggede sten og en række nyt træ. Omkostningerne betales af kongens husstand.* Desuden vil de kar af guld og sølv fra Guds hus, som Nebukadnezar havde taget fra templet i Jerusalem og ført til Babylon, blive returneret, ført til templet i Jerusalem til det sted, hvor de var, og anbragt i huset. af Gud. ***Omkostningerne betales af kongens husstand.*** Gud skænker ham den ære, som han havde givet kong Salomon. Vær dog forsigtig! Dette dekret vil ikke tillade beregningen foreslået i Dan.9:25 at blive brugt til at opnå datoen for Messias' første komme; det vil være kong Artaxerxes den perser. Kyros lod templet genopbygge, men Artaxerxes godkendte genopbygningen af Jerusalems mure og tilbagevenden af hele det jødiske folk til deres nationale land.

Dan 4:9 *Beltshazzar, overhovedet for magikerne, som jeg ved har de hellige guders ånd i dig, og for hvem ingen hemmelighed er vanskelig, giv mig forklaringen på de syner, som jeg så i en drøm.*

9a- Vi skal forstå, hvor kongen er. I hans sind forblev han en hedning og anerkendte kun Daniels Gud som en anden gud, bortset fra at han var i stand til at forklare drømme. Tanken om at skulle skifte guder faldt ham ikke ind. Daniels Gud var blot endnu en gud sammenlignet med de andre.

Dan 4:10 *Dette er synerne af mit sind, mens jeg lå. Jeg så, og se, der var et højt højt træ midt på jorden.*

10a- På de billeder, som Jesus vil bruge til at give sine lektioner til de åndelige mennesker, han ønsker at undervise, vil træet være menneskets billede, fra sivet, der bøjer og bøjer til det kraftfulde og majestætiske cedertræ. Og ligesom mennesket kan værdsætte et træs velmagende frugt, værdsætter Gud eller ej frugten, som hans skabninger bærer, fra den mest behagelige til den mindst behagelige, endda afskyelige og afskyelige.

Dan 4:11 *Og dette træ blev stort og stærkt, dets top rakte op til himlen, og det blev set fra hele jordens ende.*

11a- I synet af statuen blev den kaldæiske konge allerede sammenlignet med et træ i overensstemmelse med billedet af den magt, den styrke og det rige, som var blevet givet ham af den sande Gud.

Dan 4:12 *Dens Løv var smuk, og dens Frugt var rigelig; han bar mad til alle; markens dyr lagde sig i ly under dens skygge, og alle levende væsener hentede føde fra den.*

12a- Denne magtfulde konge delte med alle dem i sit imperium rigdommen og den mad, der blev produceret under hans direktiver.

12b- *himlens fugle bosatte sig blandt dens grene,*

Udtrykket er en gentagelse af Dan.2:38. I bogstavelig forstand repræsenterer disse himlens fugle den fred og sindsro, der hersker under hans styre. I åndelig forstand henviser de til Guds himmelske engle, men i denne enkelte reference fra Præd.10:20 er det Gud selv, der er tale om, for han alene ransager hver enkelts tanker: *Forband ikke kongen, selv i dit sind, og forband ikke de rige i rummet, hvor du sover; for **himlens fugl** ville føre din stemme bort, **det bevingede dyr** ville offentliggøre dine ord*. I de fleste citater fremkalder himlens fugle ørne og rovfugle, dominerende blandt de vingede arter. Fugle slår sig ned, hvor deres føde er rigelig; billedet bekræfter derfor velstand og madmætning.

Dan 4:13 *I min ånds syner, som jeg så, mens jeg lå, så jeg, og se, en af dem, som våger og er hellige, kom ned fra himlen.*

13a- Faktisk har de himmelske engle ikke behov for at sove, de er derfor i permanent aktivitet. De, *der er hellige* og tjener Gud, *kommer ned fra himlen* for at bringe hans budskaber til hans jordiske tjenere.

Dan 4:14 *Og han raabte med Magt og sagde saaledes: Fæld Træet og hug dets Grene af; ryst løvet af, og spred frugterne; lad Dyrene flygte under den, og Fuglene fra dens Grene!*

14a- Synet bebuder, at kongen vil miste sit kongerige og sit herredømme over ham.

Dan 4:15 *Men lad stammen blive, hvor rødderne er i jorden, og bind den med lænker af jern og kobber mellem markens græs. Lad ham blive gennemvædet af himlens dug, og som dyrene skal han have jordens græs som sin del.*

15a- *Men lad stammen blive i jorden, hvor rødderne er*
Kongen vil blive i sit rige; han bliver ikke bortvist.

15b- *og bind ham med lænker af jern og kobber mellem markens græs*

Der er ikke behov for lænker af jern eller messing, for Gud vil simpelthen få hans formbare skabning til at miste sin fornuft og sunde fornuft i alle sine aspekter, fysiske, mentale og moralske. Den magtfulde konge vil tage sig selv

som et dyr på marken. De store i hans rige vil derfor blive tvunget til at fjerne herredømmet over riget fra ham.

15c- *Må han blive gennemblødt af himlens dug, og må han, som dyrene, have jordens græs som sin del*

Vi kan forestille os hans voksnes bestyrtelse, der vil se ham spise græs fra jorden, som en ko eller et får. Han vil nægte overdækkede boliger og foretrækker at bo og sove på markerne.

Dan 4:16 *Hans menneskehjerte skal tages fra ham, og et dyrs hjerte skal gives det; og syv Tider skal gaa over ham.*

I denne oplevelse giver Gud endnu en gang bevis på sin virkelige almagt. Fordi Skaberen af alle sine skabningers liv, kan han til enhver tid, for hans ære, gøre en intelligent eller tværtimod for dumme det. Fordi det forbliver usynligt for deres øjne, ignorerer mænd denne trussel, som konstant tynger dem. Men det er rigtigt, at han sjældent griber ind, og når han gør det, er det af en bestemt årsag og formål.

Straffen er udmålt. Det vil gælde for kong Nebukadnezar i **syv gange**, kun syv år. Der er ingen legitimitet i at bruge denne varighed på andet end kongen selv. Her igen, ved at foretage dette valg af tallet "7", initialerer Gud, som skaberen, med sit "kongelige segl" den handling, som er ved at blive gennemført.

Dan 4:17 *Denne sætning er et dekret fra dem, der våger, denne beslutning er en befaling af de hellige, for at de levende må vide, at den Højeste hersker over menneskenes rige og giver det til hvem han vil, og at han opdrager der de slemste mænd.*

17a- *Denne sætning er et dekret fra dem, der ser på*

Ånden understreger den enestående karakter af denne guddommelige indgriben, som han giver en rolle som "dekret" på grund af *dem, der ser*. Mennesket må lære, at trods vildledende tilsynskomster, bliver det konstant overvåget af himmelske væsener. Gud ønsker at gøre dette eksempel til en lektion for mennesker indtil verdens ende. Ved at citere *dem, der ser på*, afslører han den perfekte kollektive enhed mellem englens i Guds lejr, som forbinder dem i hans projekter og hans handlinger.

17b- *for at de levende kan vide, at den Højeste hersker over menneskenes rige, at han giver det til hvem han vil*

Gud styrer alt og kontrollerer alt. Når man glemmer denne skjulte virkelighed, tror mennesket ofte på sig selv at være herre over sin skæbne og sine beslutninger. Han tror, han vælger sine ledere, men det er Gud, der sætter dem i embedet, efter sin gode vilje og sin dom over ting og væsener.

17c- *og at han opdrager der den sjofeleste af mænd*

Ordsproget er sandt: "folk har de ledere, de fortjener". Når folket fortjener en modbydelig mand som leder, påtvinger Gud dem det.

Dan 4:18 *Dette er den drøm, som jeg, kong Nebukadnezar, drømte. Du, Beltshazzar, giver forklaringen, eftersom alle de vise mænd i mit rige ikke kan give mig den; du kan, fordi du har de hellige guders ånd i dig.*

18a- Nebukadnezar gør fremskridt, men han er stadig ikke omvendt. Han huskede stadig, at Daniel tjener *hellige guder*. Monoteisme er endnu ikke forstået af ham.

Dan 4:19 *Da blev Daniel, som hed Beltsazzar, et øjeblik forbløffet, og hans tanker foruroligede ham. Kongen svarede og sagde: Beltsazzar, lad ikke drømmen og forklaringen forurolige dig; Og Beltsazzar svarede: Min Herre, lad drømmen være for dine fjender, og dens forklaring for dine modstandere!*

19a- Daniel forstår drømmen, og det, der kommer til at ske, er så forfærdeligt for kongen, at Daniel foretrækker at se, hvad der sker på hans fjender.

Dan 4:20 *Træet, som du så, som blev stort og stærkt, hvis Top rakte til Himlene, og som blev set overalt på Jorden;*

Dan 4:21 *Dette træ, hvis løv var smukt og dets frugter rigeligt, som bar føde for alle, under hvilket markens dyr beskyttede sig, og blandt hvis grene himlens fugle boede,*

21a- *løvet var smukt*

Fysisk fremtoning og tøj.

21b- *og rigelige frugter*

Overfloden af velstand.

21c- *der bar mad til alle*

Som sikrede hele sit folks mad.

21d- *hvorunder markens dyr ly*

Kongens beskytter af sine tjenere.

21. *og blandt hvis grene luftens fugle boede*

Under hans styre levede hans folk i stor sikkerhed. Fuglene flyver væk og forlader træet ved den mindste fare.

Dan 4:22 *Det er dig, o konge, som er blevet stor og stærk, hvis storhed vokser og ophøjes til himlen, og hvis herredømme rækker ud til jordens ende.*

Dan 4:23 **Og** *Kongen så en af de hellige Vægttere komme ned fra Himmelen og sige: hug Træet ned og ødelægge det; men lad stammen blive i jorden, hvor rødderne er, og bind den med lænker af jern og messing mellem markens græs; lad ham blive gennemvædet af Himmelens Dug, og hans Del være med Markens Dyr, indtil syv Tider er gået over ham.*

Dan 4:24 *Dette er forklaringen, o konge, dette er den Højestes befaling, som skal opfyldes over min herre kongen.*

Dan 4:25 *De skal uddrive dig fra Menneskene, og du skal bo hos Markens Dyr, og de skal give dig Græs at spise som Okser; du vil blive gennemvædet af himlens dug, og syv tider skal gå over dig, indtil du ved, at den Højeste hersker over menneskenes rige og giver det til, hvem han vil.*

25a- *indtil du ved, at den Højeste hersker over menneskenes rige og giver det til hvem han vil.*

Daniel nævner Gud som "den Højeste". Han leder således kongens tanker om den ene Guds eksistens; en idé som kongen har meget svært ved at forstå, grundet disse polyteistiske ophav nedarvet fra far til søn.

Dan 4:26 *Befalingen om at forlade stammen, hvor træets rødder er, betyder, at dit rige forbliver hos dig, når du erkender, at han, der hersker, er i himlen.*

26a- *Når han erkender, at den, der hersker, er i himlen, vil oplevelsen af ydmygelse ophøre, fordi kongen vil blive overbevist og omvendt.*

Dan 4:27 Derfor, o konge, må mit råd behage dig. Sæt en stopper for dine synder ved at praktisere retfærdighed, og på dine uretfærdigheder ved at vise medfølelse med de ulykkelige, og din lykke kan fortsætte.

27a- Når kongen udfører de ting, som Daniel nævner i dette vers, vil han virkelig blive omvendt. Men denne karakter er overgivet til stolthed, hans ubestridte magt har gjort ham lunefuld og ofte uretfærdig, som tidligere afslørede erfaringer har lært os.

Dan 4:28 Alle disse ting blev gennemført på kong Nebukadnezar.

28a- Denne erklæring fra Daniel forbyder enhver anden fortolkning af denne profeti, som fordømmer de profetiske grundlag, som Jehovas Vidner og enhver anden religiøs gruppe har undervist i, til ugyldighed, som strider mod reglen defineret af Daniel. Desuden giver indholdet af hele kapitlet bevis på dette. Fordi historien vil lære os, hvorfor kongen bliver ramt af en forbandelse i træets profeti.

Dan 4:29 Ved slutningen af tolv måneder, mens han vandrede i kongslottet i Babylon,

29a- 12 måneder, eller et år eller " en tid " går mellem visionen og dens opfyldelse.

Dan 4:30 Kongen svarede og sagde: Er dette ikke det store Babylon, som jeg har bygget til en kongelig Bolig ved min Magts Magt og til min Herligheds Ære?

30a- Dette er det skæbnesvangre øjeblik, hvor kongen ville have gjort bedre ved at tie. Men vi kan forstå det, fordi hans Babylon i sandhed var et rent vidunder, der stadig er opført som et af "verdens syv vidundere". Hængende haver frodige med grønt, damme, rummelige pladser og volde på en plads på 40 km på hver side. Volde på toppen af hvilke to kampvogne kunne passere hinanden i hele voldens længde; tidens motorvej. En af dens porte, der er rekonstrueret i Berlin, er i midten af to vægge bestående af blå emaljerede sten, hvorpå kongens emblem er indgraveret: en løve med ørnevinger, som Dan.7:4 nævner. Han havde noget at være stolt af. Men Gud ser ikke stolthed i sine ord, han ser stolthed men frem for alt glemsel og foragt for sine tidligere oplevelser. Denne konge er bestemt ikke det eneste stolte væsen på jorden, men Gud har rettet sig mod ham, han vil have ham i sin himmel, og han vil have ham. Dette fortjener en forklaring: Gud dømmer sine skabninger ud over tilsyneladende. Han ransager deres hjerter og deres sind og genkender, uden nogensinde at tage fejl, de får, der er værdige til frelse. Dette får ham til at insistere og nogle gange udføre mirakler, men metoden retfærdiggøres af kvaliteten af det opnåede endelige resultat.

Dan 4:31 Mens ordet endnu var i kongens mund, lød der en røst fra himlen: Hør, kong Nebukadnezar, at riget skal tages fra dig!

31a- Nebukadnezar er et offer for Guds kærlighed, som satte en fælde for ham og advarede ham om det i sin profetiske drøm. Dommen fra himlen kan høres, men lad os glæde os, fordi det onde, som Gud vil gøre mod ham, vil redde hans liv og gøre det evigt.

Dan 4:32 De skal drive dig bort fra Menneskene, du skal bo hos Markens Dyr, og de skal give dig Græs at spise som Okser; og syv tider skal gå forbi dig, indtil du ved, at den Højeste hersker over menneskenes rige og giver det til, hvem han vil.

32a- I syv år, syv gange, mister kongen sin klarhed, og hans sind overbeviser ham om kun at være et dyr.

Dan 4:33 På samme tid blev ordet opfyldt om Nebukadnezar. Han blev kastet ud af menneskene, han spiste græs som okser, hans legeme var gennemvædet af himlens dug; indtil hendes hår voksede som ørnens fjer og hendes negle som fugle.

33a- Kongen vidner om, at alt, hvad der var meddelt i synet var vel gennemført på ham. Ved at skrive sit vidnesbyrd fremkalder den omvendte konge denne ydmygende oplevelse, idet han taler om sig selv i tredje person. Skam skubber ham stadig til at træde tilbage. En anden forklaring er stadig mulig, nemlig at dette vidnesbyrd blev skrevet sammen af kongen og Daniel, hans nye bror i den sande Gud.

Dan 4:34 Efter den fastsatte tid løftede jeg, Nebukadnezar, mine øjne mod himlen, og fornuften vendte tilbage til mig. Jeg har velsignet den Højeste, jeg har priset og priset ham, som lever for evigt, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis rige varer fra generation til generation.

34a- Den kloge og almægtige Gud opnår kærligheden til de fortabte får. Hun har sluttet sig til hans hjord og mager sin pris for hans herlighed.

34b- han, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis herredømme varer fra generation til generation

Formlen vedrører det 5. ^{rige}, denne gang, evigt, af synet af Menneskesønnen af Dan.7:14: *Ham blev givet herredømme, ære og rige; og alle folkeslag, nationer og mænd af hvert sprog tjente ham. Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, og hans rige skal aldrig blive ødelagt . Og også i synet af billedet i Dan.2:44: I disse kongers dage vil himlens Gud oprejse et rige, som aldrig vil blive ødelagt, og det skal ikke gå under et andet folks herredømme; han vil bryde og ødelægge alle disse riger, og selv vil han bestå for evigt .*

Dan 4:35 Alle, som bor på jorden, er intet i hans øjne: han gør, som han vil, med himlens hær og med dem, der bor på jorden, og der er ingen, der kan modstå hans hånd, og som siger til ham: Hvad laver du?

35a- Ære være den levende Gud! For denne gang forstod kongen alt, og han blev omvendt.

Dan 4:36 På det tidspunkt vendte fornuften tilbage til mig; mit riges herlighed, min pragt og min pragt blev mig tilbage; mine rådgivere og mine ældste spurgte mig igen; Jeg blev genoprettet til mit rige, og min magt blev kun større.

36a- Ligesom den retfærdige og retskaffen Job, som Gud gav sønner, døtre og efterkommere ved slutningen af sin prøvelse, genvinder kongen sine stores tillid og genoptager sin nu kloge regering blandt de sande vise mænd oplyst af den levende Gud . Denne erfaring beviser, at Gud giver riget til hvem han vil. Det var ham, der inspirerede de store kaldære til at bede om deres konge igen.

Dan 4:37 Men jeg, Nebukadnezar, priser og ophøjer og priser Himmels Konge, hvis gerninger alle er sande, og hvis veje er retfærdige, og som er i stand til at ydmyge dem, som vandrer i stolthed.

37a- Han kan sige det, fordi han betalte for at kunne sige det.

For at undgå det værste kan det gøre meget ondt at trække en tand ud; men indsatsen kan retfærdiggøre lidelsen. For at vinde evigheden kan det være nødvendigt at gå igennem hårde eller meget hårde prøvelser; oprykningen af

stolthed vil retfærdiggøre dem, når det er muligt. Jesus Kristus kendte sit potentiale og gjorde Paulus blind på vejen til Damaskus, så den åndeligt blinde "forfølger af sine brødre" ville blive hans trofaste og nidkære vidne efter at have genvundet hans øjnes syn, men frem for alt synet af hans ånd.

Daniel 5

Dan 5:1 *Kong Belsazzar holdt et stort gilde for sine stormænd, tusind i tallet, og han drak vin for deres åsyn.*

1a- Kong Nebukadnezar faldt i søvn i Guds fred, da han var ret gammel, og hans søn Nabonid efterfulgte ham, tøvende med at regere, så han lod sin søn Belshazzar regere i hans sted. Forveksle ikke dette navn, der betyder "Bel beskytter kongen", en udfordring, som Gud har til hensigt at tage op, med den, som Nebukadnezar gav Daniel: Belteshazzar, som betyder "Bel vil beskytte". Ved oprindelsen af disse navne er tilbedelsen af Bel eller Bélial, bag hvem er den eneste organisator af polyteisme: Satan, djævelen. Som vi vil se, fulgte den omvendte konges efterfølgere ham ikke på denne vej.

Dan 5:2 *Da Belshazzar havde smagt vinen, bragte han de kar af guld og sølv, som hans far Nebukadnezar havde taget fra templet i Jerusalem, så at kongen og hans adelsmænd, hans hustruer og hans medhustruer blev brugt til drikke.*

2a- For denne hedenske konge er disse kar af guld og sølv kun bytte fra jøderne. Efter at have valgt at ignorere den sande Gud, som Nebukadnezar havde konverteret til, ignorerer han det faktum, at denne levende Gud dømmes alle hans handlinger. Ved at bruge disse ting, som er indviet og helliget i den skaber-Guds tjeneste, begår han den sidste fejl i sit korte liv. På sin tid vidste Nebukadnezar, hvordan han skulle tage hensyn til jødernes Guds aktive magt, fordi han forstod, at hans nationale guder i sandhed ikke eksisterede. Alle de folk, der var underlagt Babylons konge, havde hørt hans stærke vidnesbyrd til fordel for himlens konge, især hans nærmeste familie. Gud har derfor al mulig grund til nu at vise sig retfærdig og nådesløs.

Dan 5:3 *Så førte de de guldkar, som var taget ud af templet, ud af Guds hus i Jerusalem; og kongen og hans adelige, hans hustruer og hans medhustruer brugte det til at drikke.*

3a- Daniel insisterer på oprindelsen af disse kar, som blev fjernet fra templet, fra Guds hus i Jerusalem. Allerede da den jødiske Gud tillod disse ting at blive fjernet fra sit tempel, burde den unge konge have forstået, at den sande Gud straffer og tugter dem, der tjener ham dårligt. Hedenske guder gør ikke sådanne ting, og deres embedsmænd søger kun at behage mænd, hvis godtroenhed de udnytter.

Dan 5:4 *De drak vin og priste guderne af guld, sølv, kobber, jern, træ og sten.*

4a- Vanhellig brug er forældet, det er afgudsdyrkelse, højden af vederstyggelighed for Gud. Vigtig detalje, i en stor udfoldelse af skødesløshed, fester kongen med sine venner, mens hans by er truet af mederne og perserne, der belejrer den.

Dan 5:5 *I samme Øjeblik kom en Mands Haands Fingre tilsyne, og de skrev over for Lystemagen paa Kalkstenen paa Kongeslottets Mur. Kongen så denne ende af hånden, som skrev.*

5a- Da miraklerne fra Nebukadnezars tid er blevet foragtet, har dette nye mirakel ikke til formål at konvertere, men at ødelægge de skyldiges liv, som vi vil se. Foran onde anklagere, der ønskede en synders død, vil Jesus Kristus også skrive i sandet med sin finger de synder, de begår i det skjulte.

Dan 5:6 *Da skiftede Kongen sin Farve, og hans Tanker foruroligede ham; leddene i hans ryg slappede af, og hans knæ bankede mod hinanden.*

6a- Miraklet frembringer straks sine virkninger. Trods rusen reagerer hans sind, han er rædselsslagen.

Dan 5:7 *Og Kongen råbte højlydt efter Astrologerne, Kaldæerne og Spåmændene; og kongen svarede og sagde til Babels vise mænd: Enhver, som læser dette skriftsted og giver mig en forklaring på det, skal være klædt i purpur og bære en halskæde af guld om sin hals og have tredjepladsen i rigets regering..*

7a- Endnu en gang ignoreres Daniel; hans vidnesbyrd blev foragtet af den kongelige arvefølge. Og igen lover den unge konge i ekstrem angst den højeste hæder til den, der viser sig i stand til at tyde budskabet skrevet på væggen på en overnaturlig måde. Den, der gør dette, vil få tredjepladsen i kongeriget, fordi Nabonid og Belshazzar indtager første- og andenpladsen.

Dan 5:8 *Alle kongens vise mænd kom ind; men de kunde ikke læse Skriften og give Kongen Forklaringen.*

8a- Som under Nebukadnezar forbliver dette umuligt for hedenske vise mænd.

Dan 5:9 *hvorpaa Kong Belsazzar blev meget bange og skiftede Farve, og hans Adelsmænd bleve forfærdede.*

Dan 5:10 *Og dronningen gik på grund af kongens og hans stormænds ord ind i festsalen og sagde således: Konge, lev evindeligt! Må dine tanker ikke plage dig, og måske ændrer dit ansigt ikke farve!*

Dan 5:11 *Der er en mand i dit rige, som har de hellige guders ånd i sig; og i din Faders Dage fandtes der i ham Lys, Forstand og Visdom som Gudernes Visdom. Også kong Nebukadnezar, din far, kongen, din far, gjorde ham til leder for magikerne, astrologerne, kaldæerne, spåmændene,*

Dan 5:12 *For i ham fandtes Daniel, navngivet af kong Beltsazzar, en overlegen ånd, viden og forståelse, evnen til at tyde drømme, forklare gåder og løse vanskelige spørgsmål. Lad derfor Daniel kaldes, og han vil give forklaringen.*

12a- Dette vidnesbyrd fra dronningen er forvirrende, og det fordømmer hele kongefamilien: vi vidste det... men vi valgte ikke at tage hensyn til det.

Dan 5:13 *Så blev Daniel ført for kongen. Kongen svarede og sagde til Daniel: Er du denne Daniel, en af Judas fangne, som min Fader Kongen førte ud af Juda?*

Dan 5:14 *Jeg har hørt om dig, at du har gudernes ånd i dig, og at der er lys, forstand og usædvanlig visdom i dig.*

Dan 5:15 *De har netop bragt Vismændene og Astrologerne frem for mig, for at de kunde læse dette Skrift og give mig Forklaringen; men de kunne ikke give forklaringen på ordene.*

Dan 5:16 *Jeg har lært, at du kan give forklaringer og løse vanskelige spørgsmål; nu, hvis du kan læse dette skriftsted og give mig forklaringen, vil du være klædt i*

purpur, du skal bære en halskæde af guld på din hals, og du vil få den tredje plads i rigets regering.

16a- Tredjeplads efter Nabonid, hans far og ham selv.

Dan 5:17 *Daniel svarede i Kongens Åsyn: Bevar dine Gaver og giv dine Gaver til en anden; dog vil jeg læse Skriften for Kongen, og jeg vil give ham Forklaringen.*

17a- Daniel er gammel og lægger ikke vægt på hæder eller varer og værdier af sølv og guld, men muligheden for at minde denne unge konge om hans fejl, hans synder, som han skal betale for sit liv, gør det ikke nægte, og han er Guds tjener for denne type handling.

Dan 5:18 *O Konge, den højeste Gud gav din Fader Nebukadnezar Herredømme, Storhed, Ære og Pragt;*

18a- Nebukadnezars regeringstid havde været den sande Guds værk og gave, ligesom hans *storhed*, som han fejlagtigt havde tilskrevet sin *egen styrke*, af stolthed, før han blev dum af Gud i syv år.

Dan 5:19 *og på grund af den storhed, som han havde givet ham, frygtede og skælvede alle folkene, folkeslagene, mændene på alle sprog for ham. Kongen dræbte dem, han ville, og han lod dem, han ville, leve; han hævede dem, han ville have, og han sænkede dem, han ville have.*

19a- *Kongen dræbte dem, han ønskede*

Især fik denne gudgivne magt ham til at straffe det oprørske jødiske folk og dræbe mange af deres repræsentanter.

19b- *og han forlod livet for dem, han ønskede*

Daniel og de fangne jøder kom til gavn.

19c- *han rejste dem, han ville have*

Daniel og hans tre trofaste ledsagere blev hævet over kaldærne af kong Nebukadnezar.

19d- *og han sænkede dem, han ville have*

De store i hans rige måtte give samtykke til at blive styret af unge fremmede fra jødisk fangenskab. Ved hans mægtige hånd blev den jødiske nationale stolthed ydmyget og ødelagt.

Dan 5:20 *Men da hans Hjerte blev opløftet og hans Aand forhærdet til Hovmod, blev han kastet ned fra sin kongelige Trone og frataget sin Herlighed;*

20a- Erfaringen fra kong Nebukadnezar giver os mulighed for at forstå *den arrogance*, der tilskrives den pavelige konge af Dan.7:8. Daniel demonstrerer over for kongen, at den absolutte magt er givet af Gud til hvem han vil, ifølge hans program. Men da han mindedes kong Nebukadnezars fornedrelse, minder han ham om, at hvor magtfuld han end måtte være, afhænger en jordisk konge af den himmelske konges ubegrænsede magt.

Dan 5:21 *Han blev drevet ud af Menneskenes Børn, og hans Hjerte blev som Dyrenes Hjerte, og hans Bolig var med Vildæsler; de gav ham græs at spise som okser, og hans krop var gennemvædet af himlens dug, indtil han erkendte, at den højeste Gud hersker over menneskenes rige og giver det til hvem han kan lide ham.*

21a- Jeg bemærker alene i dette vers omtalen "*vilde æsler*". Æslet er et typisk symbol på stædighed: "stædig som et æsel", især hvis det er "vildt" og ikke tamme. Det er symbolet, der repræsenterer menneskets ånd, som nægter at høre de

lektioner, som Gud har givet gennem hans livs oplevelser og gennem hans bibelske åbenbaringer.

Dan 5:22 *Og du, hans Søn Belsazar, har ikke ydmyget dit Hjerte, skønt du vidste alt dette.*

22a- Faktisk var det Belshazzar, der opførte sig som et "vildt æsel" ved ikke at tage hensyn til den oplevelse, som hans "far" (hans bedstefar) levede.

Dan 5:23 *Du har ophøjet dig imod Himlens Herre; hans Husets Kar er bragt frem for dig, og du har brugt dem til at drikke Vin, du og dine Ældste, dine Hustruer og dine Medhustruer; du har prist guderne af sølv, guld, kobber, jern, træ og sten, som ikke ser og ikke hører og intet ved, og som ikke har priset den Gud, som har din ånde og alle dine veje i sin hånd.*

23a- Belsazzar vanhelligede de gyldne kar, der blev helliget for skaberen Gud til den religiøse tjeneste i hans tempel. Men ved at bruge dem til at prise falske hedenske guder, har han opnået højden af **vederstygghed**. Dette billede forbereder det i Åb.17:4: *Denne kvinde var klædt i purpur og skarlagen og prydet med guld og ædelsten og perler. Hun holdt i hånden et gyldent bæger, fyldt med vederstyggeligheder og urenheder fra hendes prostitution*. Hun modtager navnet " *Babylon den store* " i vers 5.

Dan 5:24 *Derfor sendte han denne ende af hånden, som sporede denne skrift.*

24a- Til gengæld opdager Belshazzar for sent eksistensen af den sande levende Gud, som handler og reagerer på en mirakuløs måde på menneskers adfærd.

Dan 5:25 *Dette er skriften, der er skrevet: elritse, elritse, tekel, oufarsin.*

25a- Oversættelse: talt, talt, vejet og delt

Dan 5:26 *Og dette er forklaringen på disse ord. Nummereret: Gud har talt dit rige og gjort en ende på det.*

26a- Den første " *talte* " er rettet mod begyndelsen af regeringen, og den anden " *talte* ", slutningen af denne regeringstid.

Dan 5:27 *Vejet: Du er blevet vejet på vægten, og du er blevet fundet mangelfuld.*

27a- Skalaen er her symbolet på guddommelig dom. Mænd har vedtaget det for at udpege retsvæsenet; en meget ufuldkommen retfærdighed. Men Guds er perfekt og baseret på billedet af en dobbelt skala, vejer han de handlinger på godt og ondt, som den dømte har udført. Hvis det godes plateau er lettere end det ondes, er guddommelig fordømmelse retfærdiggjort. Og dette er tilfældet med kong Belsazzar.

Dan 5:28 *Splittet: Dit rige vil blive delt og givet til mederne og perserne.*

28a- Mens han hengav sig til afskyelige drikkekampe i sit kongelige palads, ledet af kong Darius, gik mederne ind i Babylon ved flodsengen, midlertidigt omdirigeret og tørrede ud.

Dan 5:29 *Og Belsazzar gav straks Befaling, og de klædte Daniel i Purpur og satte en Guldhalskæde om hans Hals, og det blev bekendtgjort, at han ville blive tredje i Rigets Regering.*

Dan 5:30 *Samme nat blev Belsazzar, kaldæernes konge, dræbt.*

Dan 5:31 *Og Meder Darius tog Konget i Besiddelse, da han var toogtresindstyve Aar gammel.*

31a- Dette præcise øjenvidne om Daniel genkendes ikke af historikere, som tilskriver denne handling til den persiske konge Kyros 2 den Store i - 539.

Daniel 6

Læren i dette kapitel 6 er identisk med den i Daniel 3. Den præsenterer denne gang for os Daniel i en prøve af mønstertroskab , for at efterligne og reproducere for alle de udvalgte, der er kaldet af Gud i Jesus Kristus. Kommentarer er nyttige, men bare læs og lær lektien. Kong *Darius* opfører sig som Nebukadnezar på sin tid, og på sin side, *62 år gammel* , vil han bekende Daniels levende Guds herlighed; en omvendelse opnået ved Daniels vidnesbyrd

om trofasthed, da Gud beskyttede ham mod *løverne* . Fra begyndelsen af deres forhold har han kærlighed og interesse for Daniel, som tjener ham trofast og ærligt, og i hvem han kan se *en overlegent sind* .

Dan 6:1 *Det var godt for Darius at sætte hundrede og tyve satraper over riget, som skulle være i hele riget.*

1a- Kong Darius afslører sin visdom ved at betro styringen af riget til 120 guvernører etableret over 120 provinser.

Dan 6:2 *Og han satte tre Høvdinger over dem, blandt hvilke Daniel var, for at disse Satraper skulle aflægge Regnskab for dem, og for at Kongen ikke skulle lide nogen Skade.*

2a- Daniel er stadig blandt de vigtigste ledere, der fører tilsyn med satraperne.

Dan 6:3 *Daniel oversteg fyrsterne og satraperne, fordi der var en overlegen ånd i ham; og kongen tænkte på at etablere det i hele riget.*

3a- Darius bemærker til gengæld Daniels overlegenhed med hensyn til hans intelligente og kloge sind. Og hans plan om at etablere ham frem for alt vil vække jalousi og had mod Daniel.

Dan 6:4 *Da søgte magthaverne og satraperne en lejlighed til at anklage Daniel for rigets anliggender. Men de kunne ikke finde anledning eller noget at irettesætte, fordi han var trofast, og der sås hverken fejl eller noget ondt hos ham.*

4a- Daniel tjener Gud, hvor han placerer ham, så han tjener kongen med samme hengivenhed og trofasthed. Det fremstår saaledes *uforkasteligt* ; et kriterium fundet blandt "Sidste Dages Adventist"-hellige ifølge Åb.14:5.

Dan 6:5 *Og disse Mænd sagde: Vi vil ikke finde nogen Anledning imod denne Daniel, medmindre vi finder en i hans Guds Lov.*

5a- Disse ræsonnementer afslører tanken om den djævelske lejr i den sidste jordiske trosprøve, hvori sabbatshvilen på den syvende dag i Guds lov vil tillade drabet på dens trofaste tjenere, da de ikke vil acceptere at ære resten af den første dag gjort obligatorisk, søndag i henhold til romersk religiøs lov.

Dan 6:6 *Da kom disse fyrster og satraper til kongen i tumult og sagde til ham således: Kong Darius, lev evindeligt!*

6a- Denne tumultariske indgang har til formål at minde kongen om tallenes styrke, dens evne til at skabe forstyrrelser og derfor behovet for, at han styrker sit herredømme.

Dan 6:7 *Alle rigets fyrster, forvaltere, satraper, rådgivere og statholdere mener, at der skal udstedes en kongelig påbud med et strengt forbud, at enhver inden for tredive dage, som beder til nogen. gud eller nogen anden, undtagen dig, o konge, vil blive kastet i løvehulen.*

7a- Indtil da søgte kong Darius ikke at tvinge mændene i sit rige til at tjene én gud frem for en anden. I polyteisme er religionsfriheden fuldstændig. Og for at overbevise ham smigrer planlæggerne ham og ærer ham, kong Darius, som en gud. Her vågner stoltheden igen, som hos alle store herskere, og får ham til at bifalde denne orden, som dog ikke kom fra hans sind.

Dan 6:8 *Nu, o konge, stadfæst forbuddet og skriv dekretet, så det kan være uigenkaldeligt, efter medernes og persernes lov, som er uforanderlig.*

8a- Dette dekret profeterer beundringsværdigt den, der vil gøre romersk søndag obligatorisk ved dages ende. Men lad os bemærke, at denne uforanderlige karakter af medernes og persernes lov etableret af fejlbarlige og syndige mennesker er fuldstændig uberettiget. Uforanderlighed tilhører den sande og levende Gud, Skaberen.

Dan 6:9 *Derpå skrev kong Darius dekretet og dekretet.*

9a- Dette skridt er væsentligt, fordi efter at have skrevet *dekretet og forsvaret*, vil medernes og persernes *uforanderlige lov* skulle respekteres.

Dan 6:10 *Da Daniel vidste, at Befalingen var skrevet, drog han sig ind i sit Hus, hvor Vinduerne i Overstuen var åbne mod Jerusalem; og tre gange om dagen knælede han ned, bad, og han priste sin Gud, som han gjorde før.*

10a- Daniel ændrer ikke sin adfærd og lader sig ikke påvirke af denne menneskelige foranstaltning. Ved at åbne sit vindue viser han, at han ønsker, at hans loyalitet over for den almægtige Gud skal være kendt af alle. På dette tidspunkt vender Daniel sig i retning af Jerusalem, hvor selv ødelagt Guds tempel er placeret. For Ånden åbenbarede Gud sig i lang tid i dette hellige tempel, som han havde gjort til sit hjem, sin jordiske bolig.

Dan 6:11 *Da gik disse Mænd ind på en tumultagtig Måde og fandt Daniel, der bad og påkaldte sin Gud.*

11a- Plotterne lå på lur og så ham for at fange ham i ulydighed mod den kongelige anordning ; i øjeblikket en "flagrant delicto".

Dan 6:12 *Og de stillede sig for Kongen og sagde til ham om den kongelige Forsvar: Har du ikke skrevet et Forsvar, at enhver, som inden for tredivede Dage skulde bede til nogen Gud eller til nogen, undtagen dig, o Konge! smidt i løvehulen? Kongen svarede: Sagen er sikker efter medernes og persernes lov, som er uforanderlig.*

12a- Kongen kan kun bekræfte det dekret, som han selv skrev og underskrev.

Dan 6:13 *Og de talte atter og sagde til Kongen: Daniel, en af Judas Fanger, har ikke lyttet til dig, Konge, og heller ikke den Forsvar, som du har skrevet: Bøn tre Gange om Dagen.*

13a- Fanget på fersk gerning, i handlingen af sin bøn, bliver Daniel fordømt. Kongen sætter pris på Daniel for hans trofaste og ærlige opførsel. Han vil straks skabe forbindelsen mellem sig selv og denne Gud, som han tjener med så megen nidkærhed og troskab, eftersom han beder til ham regelmæssigt *tre gange om dagen*. Dette forklarer den smerte og lidelse, som Daniels fordømmelse vil forårsage ham, og begyndelsen på hans kommende omvendelse.

Dan 6:14 *Kongen blev meget bedrøvet, da han hørte dette; han tog det til sig at udfri Daniel, og indtil solnedgang stræbte han efter at redde ham.*

14a- Kongen indser så, at han er blevet manipuleret, og han går meget op i at redde Daniel, som han sætter stor pris på. Men hans indsats vil være forgæves, og kongen opdager desværre før alt det: *Bogstaven dræber, men ånden giver liv*. Ved senere at give mennesker dette udtryk viser Gud grænsen for respekt for lovene. Livet kan ikke reguleres på lovtekster. I sin guddommelige dom tager Gud hensyn til detaljer, som det døde bogstav i hans skrevne lov ignorerer, og mennesker uden Gud har ikke visdom til at gøre det samme.

Dan 6:15 *Men disse Mænd insisterede på Kongen og sagde til ham: Vid, O Konge, at Medernes og Persernes Lov kræver, at ethvert Forbud eller Befaling, som Kongen har stadfæstet, skal være uigenkaldeligt.*

15a- Plotterne minder om den uigenkaldelige (ubegrundede) karakter af de beslutninger, som kongen af mederne og perserne tog. Han er selv fanget af sin nedarvede kultur. Men han forstår, at han var offer for et komplot mod Daniel.

Dan 6:16 *Da befalede kongen, at Daniel skulle føres og kastes i løvehulen. Kongen svarede og sagde til Daniel: Må din Gud, som du tjener med tålmodighed, udfri dig!*

16a- Kongen er tvunget til at lade Daniel kaste i løvehulen, men han ønsker af hele sit hjerte, at den Gud, han tjener så trofast, vil gribe ind for at redde ham.

Dan 6:17 *De bragte en Sten og satte den på Grubens Aabning; kongen forseglede den med sin ring og med sine adeliges ring, så intet skulle ændres med hensyn til Daniel.*

17a- Her viser Daniels erfaring ligheder med Kristi begravelse, hvis cirkulære stendør også blev forseglede for at forhindre menneskelig indgriben.

Dan 6:18 *Så gik kongen til sit palads; han tilbragte natten med at faste, han bragte ikke en medhustru til ham, og han kunne ikke falde i søvn.*

18a- Denne opførsel af kongen vidner om hans oprigtighed. Ved at gøre disse ting viser han, at han ønsker at behage Daniels Gud og opnå hans frelse fra ham. Dette er begyndelsen på hans omvendelse til den ene Gud.

Dan 6:19 *Kongen stod op ved Daggry og gik med Hast til Løvehulen.*

19a- En forberedelse af renhed efterfulgt af en søvnløs nat på grund af hans sind, der plages af tanken om Daniels død og dette jag mod løvehulen ved daggry, er ikke handlinger udført af en hedensk konge, men handlinger af en bror, der elsker sin bror i Gud.

Dan 6:20 *Da han nærmede sig Graven, kaldte han til Daniel med bedrøvet Røst. Kongen svarede og sagde til Daniel: Kunne Daniel, den levende Guds, din Guds, tjener, som du tjener med tålmodighed, redde dig fra løverne?*

20a- *Da han nærmede sig graven, kaldte han på Daniel med en bedrøvet stemme*

Kongen håber, men han frygter og frygter det værste for Daniel. Men hans håb viser sig ved, at han ringer til hende og stiller hende et spørgsmål.

20b- *Var Daniel, den levende Guds tjener, din Gud, som du tjener med tålmodighed, i stand til at udfri dig fra løverne?*

Ved at udpege ham som "levende Gud", vidner Darius om begyndelsen af sin omvendelse. Men hans spørgsmål "var han i stand til at udfri dig fra løverne?" » viser os, at han ikke kender ham endnu. Ellers ville han have sagt "ønskede han at udfri dig fra løverne?" » .

Dan 6:21 *Og Daniel sagde til Kongen: Konge, leve evindeligt!*

21a- I plotternes mund, i vers 6, havde udtrykket ringe betydning, men i Daniels, profeterede det adgang til evigt liv forbeholdt Guds udvalgte.

Dan 6:22 *Min Gud sendte sin engel og stoppede løvernes gab, som ikke gjorde mig ondt, fordi jeg blev fundet uskyldig for ham; og heller ikke før dig, o konge, har jeg gjort noget ondt.*

22a- I denne oplevelse indser kong Darius, hvor dum, uberettiget og afvist den uforanderlige opfattelse af menneskelige kongelige dekreter er af den sande Levende Gud, som Daniel tjener uden at skjule.

Dan 6:23 *Da blev Kongen meget glad og bød, at Daniel skulle føres op af Graven. Daniel blev taget op af graven, og der blev ikke fundet noget sår på ham, fordi han stolede på sin Gud.*

23a- *Da blev kongen meget glad*

Denne reaktion af naturlig og spontan glæde afslører en fremtid valgt af Gud, fordi kongen nu har visheden om sin eksistens og sin magt.

23b- *Daniel blev taget op af graven, og der blev ikke fundet noget sår på ham*

Ligesom tøjlet fra Daniels tre ledsagere, der blev smidt i den overophedede ovn, ikke blev brændt.

23c- *fordi han havde stølet på sin Gud*

Denne tillid blev åbenbaret i hans beslutning om ikke at adlyde det kongelige dekret, som ville have frataget Gud hans bønner; et umuligt og ufatteligt valg for denne rent menneskelige trosmodel.

Dan 6:24 *Kongen bød, at de Mænd, som havde anklaget Daniel, skulde føres og kastes i Løvehulen, de og deres Børn og deres Hustruer; og før de nåede bunden af gruben, greb løverne dem og brækkede alle deres knogler.*

24a- Gud vendte situationen mod de ugudelige, som planlagde det onde. I løbet af de persiske kongers tid, der kommer, vil oplevelsen blive fornyet for jøden Mordokaj, som lederen Haman vil ønske at slå ihjel med sit folk på dronning Esters tid. Også dér er det Haman, der ender med at blive hængt på galgen, der er sat op for Mordokaj.

Dan 6:25 *Og derefter skrev Kong Darius til alle Folk og til alle Folk og til alle Tungemaal, som bor paa hele Jorden: Fred være med eder i Overflod!*

25a- Dette nye skrift fra kongen er det af en mand, der er erobret af den levende Gud. Da han nu har fuldkommen fred i sit hjerte, bruger han sin dominerende stilling til at tale til alle folket i sit rige, vidnesbyrdet om sin fred, som han modtog fra den sande Gud.

Dan 6:26 *Jeg befaler, at der skal være frygt og frygt for Daniels Gud i hele mit rige. Thi han er den levende Gud og varer evindeligt; hans rige vil aldrig blive ødelagt, og hans herredømme vil vare indtil enden.*

26a- *Jeg befaler det i hele mit riges omfang*

Kongen beordrer, men han tvinger ingen.

26b- *frygt og frygt for Daniels Gud*

Men beriget af denne oplevelse påtvinger han frygten og frygten for Daniels Gud for at afskrække forfatterne til et nyt plot, der blev anstiftet mod Daniel.

26c- *Thi han er den levende Gud, og han består evindeligt*

Han håber, at dette vidnesbyrd vil blive modtaget i rigets folks hjerter, og for at gøre det lovpriser og ophøjer han det.

26d- *hans rige vil aldrig blive ødelagt, og hans herredømme vil vare indtil enden*

statuens 5. rige proklameres igen.

Dan 6:27 *Det er ham, der udfrier og frelser, som gør tegn og undere i himlen og på jorden. Det var ham, der udfriede Daniel fra løvernes magt.*

27a- *Det er ham, der udfrier og frelser*

Kongen vidner om, hvad han har observeret, men denne udfrielse og denne frelse vedrører kun det fysiske legeme, Daniels liv. Vi bliver nødt til at vente på Jesu Kristi komme for at forstå Guds ønske om at befri og frelse fra synd. Men lad os påpege, at kongen naturligvis følte behov for at rense sig selv for at behage den levende Gud.

27b- *som gør tegn og undere i himlene og på jorden*

Daniels Bog vidner om disse tegn og undere, overnaturlige handlinger, som Gud udførte, men pas på, djævelen og hans dæmoner kan også forfalske visse guddommelige mirakler. For at identificere mellem de to mulige oprindelser er det nok at forstå, hvem der har gavn af det leverede budskab. Fører det til lydighed mod skaberguden, eller til hans ulydighed?

Dan 6:28 *Daniel havde fremgang under Dareios og Perserens Kyros.*

28a- Vi forstår, Daniel vil ikke vende tilbage til sit nationale fædreland, men de lektioner, som Gud lærte ham i Dan.9, vil have fået ham til at acceptere uden at lide denne skæbne, som hans Gud har bestemt.

Daniel 7

Dan 7:1 : *I det første år af Belsazzar, kongen af Babylon, drømte Daniel og så syner, mens han lå. Så skrev han drømmen ned og fortalte de vigtigste ting.*

1a- *Belsazzars første år, Babylons konge*

Det vil sige i – 605. Siden visionen af Dan.2 er der gået 50 år. Død, den store konge Nebukadnezar erstattes af hans barnebarn Belshazzar.

Dan 7:2 : *Daniel begyndte og sagde: "Jeg så i mit nattesyn, og se, himlens fire vinde brast over det store hav.*

2a- *himplens fire vinde brød ind*

Dette er de universelle krige, som får dominatorerne til at udvide deres magt i retning af de fire kardinalpunkter, mod nord, syd, øst og vest.

2b- *på det store hav*

Billedet er ikke smigrende for menneskeheden, fordi havet, selv stort, er et symbol på døden. Det er ikke, i Guds projekt, det miljø, der er forberedt til mennesket skabt i dets billede, ifølge 1. Mos. Dens miljø er jorden. Men menneskeheden har siden arvesynden mistet sit guddommelige billede gennem sin

ulydighed, og den er ikke længere i dens rene og hellige øjne end urene og glubske havdyr, som fortærer hinanden under djævelens og dæmonernes inspiration. I denne vision symboliserer havet den anonyme masse af mennesker.

Desuden vedrører det område, der er omfattet af profetien, folk, der er forbundet med deres kystnære aspekter, der grænser op til Middelhavet . Havet spiller derfor *en* stor rolle i de krigeriske handlinger ved dominatoreernes erobringer.

Dan 7:3 *Og fire store dyr kom op af havet, forskellige fra hinanden.*

3a- *Og fire store dyr kom op af havet*

Vi finder i en ny vision undervisningen i Daniel 2, men der *erstatte* dyr statuens kropsdele .

3b- *forskellige l e s fra hinanden*

Ligesom materialerne i *statuen* af Dan.2.

Dan 7:4 *Den første var som en løve og havde ørnevinger; Jeg så til hans vinger blev revet af; han blev taget op af jorden og fik ham til at stå på sine fødder som et menneske, og et menneskes hjerte blev givet ham.*

4a- *Den først var som en løve og havde ørnevinger*

Her bliver *den kaldæiske konges gyldne hoved* af Dan.2 *en løve med ørnevinger* ; emblem indgraveret på Babylons blå sten, kong Nebukadnezars stolthed i Dan.4.

4b- *Jeg kiggede, indtil hans vinger blev revet af*

Profetien henviser til de syv år eller syv gange, hvor kong Nebukadnezar blev gjort dum af Gud. I løbet af disse 7 år (*syv gange*) med ydmygelse profeteret i Dan.4:16, *blev hans menneskehjerte fjernet*, erstattet af et dyrs hjerte.

4c- *han blev taget op af jorden og fik ham til at stå på sine fødder som et menneske, og et menneskes hjerte blev givet ham.*

Hans omvendelse til skaberen Gud er her bekræftet. Hans erfaring giver os mulighed for at forstå, at for Gud er mennesket kun et menneske, når dets hjerte bærer billedet af Guds. Han vil åbenbare det i sin inkarnation i Jesus Kristus, den perfekte guddommelige model for kærlighed og lydighed.

Dan 7:5 *Og se, et andet Dyr var som en Bjørn og stod på den ene Side; han havde tre ribben i munden mellem tænderne, og de sagde til ham: Stå op, spis meget kød.*

5a- *Og se, et andet dyr var som en bjørn og stod på den ene side*

Efter den kaldæiske konge bliver medernes og persernes *sølvkiste og arme en bjørn* . Præcisionen " *som stod på den ene side* " illustrerer det persiske herredømme, der dukkede op næst efter medernes herredømme, men dets erobringer opnået af kong Kyros 2, perseren, gav det meget større magt end medernes.

5b- *han havde tre ribben i munden mellem tænderne, og de sagde til ham: Stå op, spis meget kød*

Perserne vil dominere mederne og erobre tre lande: Lydia af den rige kong Croesus i – 546, Babylonien i – 539 og Egypten i – 525.

Dan 7:6 *Efter dette så jeg, og se, en anden var som en Leopard og havde fire vinger på ryggen som en fugl; dette dyr havde fire hoveder, og herredømmet blev givet til det.*

6a- *Efter dette så jeg, og se, en anden var som en leopard*
Idem bliver de græske Herskeres *skamløse bug og lår til en leopard med fire fuglevinger* ; Den græske *leopards pletter* gør den til **et symbol på synd** .

6b- *og havde fire vinger på ryggen som en fugl*
De *fire fuglevinger* forbundet med *leoparden* illustrerer og bekræfter den ekstreme hastighed af erobringerne af dens unge konge Alexander den Store (mellem -336 og -323).

6c- *dette dyr havde fire hoveder, og det blev givet herredømmet*
Her " *fire hoveder* ", men i Dan.8 vil det være " *fire store horn* ", som betegner de græske herskere, Alexander den Stores efterfølgere: Seleukos, Ptolemæus, Lysimachus og Cassander.

Dan 7:7 *Efter dette så jeg i mine nattesyn, og se, der var et fjerde dyr, frygteligt , frygteligt og overordentlig stærkt; han havde store Jerntænder, han spiste, knuste og trampede det, der var tilbage; den var forskellig fra alle tidligere dyr, og den havde ti horn.*

7a- *Efter dette så jeg i mine nattesyn, og se, der var et fjerde dyr, frygteligt , frygteligt og usædvanligt stærkt*

bliver Romerrikets *jernben* igen til et monster *med jerntænder og ti horn* . For ifølge Åb.13:2 bærer det alene kriterierne for de 3 tidligere imperier: Løvens styrke , bekræftet i dette vers, hvor det er specificeret: *ekstraordinært stærkt ; bjørnens kraft og leopardens fart med hans synds arv* symboliseret ved hans pletter.

7b- *han havde store jerntænder, han spiste, knuste og trampede det der var tilbage;*

Disse detaljer tilskriver ham blodbad og massakrer udført af symbolet på romersk *jern* , som vil fortsætte indtil verdens ende, af hans pavelige dominans.

7c- *det var forskelligt fra alle tidligere dyr, og det havde ti horn.*

De *ti horn* repræsenterer frankerne, langobarderne, alemannerne, angelsakserne, vestgoterne, burgunderne, suevierne, herulerne, vandalerne og østgoterne. Det er de *ti* kristne kongeriger, som vil blive dannet efter Romerrikets sammenbrud fra 395, ifølge englens forklaringer til Daniel i vers 24.

Dan 7:8 *Og jeg betragtede hornene, og se, et andet lille horn kom ud fra dem, og tre af de første horn blev revet ud foran det horn; og se, hun havde Øjne som en Mands Øjne og en Mund, der talte hovmodigt.*

8a- *Jeg så på hornene, og se, et andet lille horn kom ud fra dem*

Det *lille horn* kommer ud af et af de *ti horn*, som betegner Østgoternes Italien, hvor byen Rom ligger, og den såkaldte pavelige "hellige stol", ved Lateranpaladset på Caelius-bjerget; Latinsk navn, der betyder: himlen.

8b- *og tre af de første horn blev revet af foran dette horn*

De *afrevne horn* er kronologisk: de *tre konger sænket* fra vers 24, nemlig herulerne mellem 493 og 510, derefter successivt, vandalerne i 533, og østgoterne i 538, som blev jaget fra Rom af general Belisarius på ordre fra Justinian 1. og endeligt besejret ved Ravenna i ⁵⁴⁰ . Fordi vi skal bemærke konsekvensen af udtrykket *foran dette horn* . Det betyder, at *Hornet* ikke har nogen personlig militær magt og nyder godt af den væbnede styrke af monarker, der frygter det og dets religiøse magt og derfor foretrækker at støtte og adlyde det. Dette

ræsonnement vil blive bekræftet i Dan.8:24, hvor vi vil læse: *hans magt vil stige, men ikke ved hans egen styrke* , og vers 25 vil specificere: *på grund af hans velstand og succesen med hans tricks, vil han have arrogance i hjerte* . **Det er således demonstreret, at sandheden kun modtager bekræftelse ved at grupperne lignende budskaber spredt i de forskellige kapitler i Daniels Bog og mere bredt i hele Bibelen.** Adskilt, kapitlerne i bogen "forsegler" profetien og dens budskaber, forbliver de mest subtile og vigtigste utilgængelige.

8c- *og se, hun havde øjne som en mands øjne*

I Åb.9 går Ånden forud for sine beskrivelser med udtrykket *som* . På denne måde antyder det en lighed med udseende, som ikke er en realitet. Her må vi ligeledes bemærke ligheden med *mennesket* inkarneret i dets fuldkommenhed i Jesus Kristus, men det har kun præntentionen om det. Men der er mere, fordi "*øjnene*" er symbolske for profeternes clairvoyance, som Jesus også er den perfekte model for. Og Ånden hentyder til pavedømmets profetiske præntention, som med tiden vil etablere sit officielle hovedkvarter i Vatikanets by, et ord, der betyder: at profetere, fra det latinske "vaticinare". Tingen vil blive bekræftet i Åb.2:20, når Ånden sammenligner denne romersk-katolske kirke med Jesabel, som lod JaHWÉHs profeter dræbe, den fremmede kvinde, der tilbad Ba'alerne, gift med kong Akab. Sammenligningen er berettiget, fordi pavedømmet får de sande Guds profeter i Kristus til at dø på inkquisitionens indsats.

8d- *og en mund, som talte med arrogance.*

I dette kapitel 7 præsenterer den guddommelige filmskaber og instruktør i "zoom" den kristne æra, som især angår ham, perioden mellem afslutningen af Romerriget og Kristi herlige genkomst i Michael, hans himmelske navn med engle. Han bebuder, at en *arrogant konge, forfølger af de hellige, kommer af den Højeste* , som angriber guddommelige religiøse normer i forsøget på at *ændre tider og loven* , de ti bud, men også andre guddommelige ordinancer. Ånden bekendtgør sin sidste straf; han vil blive *fortæret af ild på grund af hans arrogante ord* ." Derfor præsenteres scenen for den himmelske dom i det syvende årtusinde umiddelbart efter omtalen af *hans arrogante ord* . Før hende havde kong Nebukadnezar også vist *arrogance* , men han accepterede ydmygt den lektie om ydmygelse, som Gud gav ham.

Himmelsk Dom

Dan 7:9 *Jeg så, mens troner blev sat op. Og den Gamle af Dage satte sig. Hans klædedragt var hvidt som sne, og håret på hans hoved var som ren uld; hans trone var som ildflammer, og hjulene som flammende ild.*

9a- *Jeg så, mens troner blev placeret*

Denne scene repræsenterer dommens tid, som vil blive udført af Jesu Kristi forløste hellige i hans nærhed, *siddende på troner* , **i himlen** ifølge Åb.4, i løbet af de *tusind år*, der citeres i Åb.20. Denne dom forbereder betingelserne for den **endelige dom** , hvis fuldbyrdelse er illustreret i vers 11.

9b- *Og de gamle af dage satte sig.*

Det er den guddommelige Kristus, den eneste skabergud. Handlingen af verbet *sidde* indikerer ophøret af en stående aktivitet, det er billedet af hvile. Himlen er i absolut fred. På jorden blev de ugudelige ødelagt ved Kristi genkomst.

9c- *Hans klædedragt var hvidt som sne, og håret på hans hoved var som ren uld*

Hvidt er symbolet på Guds fuldkomne renhed, som vedrører hele hans natur på niveau med hans tøj , symboler på hans værker og håret på hans hoved, som er en krone af ren og fuldkommen visdom fri for al synd .

Dette vers foreslår Es.1:18: *Kom og lad os bønfalde! siger YaHWéH. Hvis dine synder er som skarlagen, bliver de hvide som sne; hvis de er røde som lilla, bliver de som uld.*

9d- *hans trone var som ildflammer,*

Tronen udpeger stedet for den store Dommer, dommen over Guds sind . Den er placeret under billedet af *ildens flammer* , som vil være Kristi retfærdigheds *øjne* i *Åb.1:14*, hvor vi finder beskrivelserne af dette vers. Ilden ødelægger, hvilket giver denne dom det formål *at ødelægge Guds fjender og hans udvalgte*. Fordi de allerede er døde, vedrører denne dom den *anden død* , som definitivt vil ramme de dømte.

9.- *og hjulene som en flammende ild.*

Tronen har *hjul* sammenlignet med en *flammende ild* , der vil blive antændt på jorden: *Åb.20:14-15: den anden død er ildsøen* . Hjulene foreslår derfor bevægelse af dommere fra himlen til jorden for fuldbyrdelsen af de afsagte domme . Den levende Gud, den store Dommer, bevæger sig, og når jorden er fornyet og rensed, vil han flytte igen for at installere sin kongelige trone der ifølge *Åb.21:2-3*.

Dan 7:10 *En flod af ild flød og kom ud foran ham. Tusind tusinde tjente ham, og ti tusinde millioner stod i hans nærhed. Dommerne satte sig ned, og bøgerne blev åbnet.*

10a- *En flod af ild flød og kom ud foran ham*

Den rensende *ild* , som vil komme ned fra himlen for at fortære de faldne dødes sjæle og derefter genopstå, ifølge *Åb.20:9: Og de steg op på jordens overflade og omringede de helliges og de helliges lejr. elskede by . Men ild kom ned fra himlen og fortærede dem .*

10b- *Tusind tusinde tjente ham*

Det vil sige en million sjæle af de *udvalgte* , der er forløst fra jorden.

10c- *og ti tusinde millioner stod i hans nærhed*

Ti milliarder jordiske sjæle *kaldet* af Gud er opstandne og indkaldt for ham og hans dommere for at lide den retfærdige guddommelige dom om den *anden død* , noget bekræftet i Lukas 19:27: *Og resten, bring mine fjender her, som ikke har ønsket mig reger over dem, og dræb dem i mit nærvær* . På den måde bekræfter Ånden de ord, han talte gennem Jesus i Matt.22,14: ***For mange er kaldet, men få er udvalgt*** . Dette vil især være tilfældet i de sidste dage ifølge Lukas 18:8: *... Men når Menneskesønnen kommer, vil han så finde tro på jorden?*

10d- *Dommerne satte sig, og bøgerne blev åbnet*

Højesteret vil dømme på grundlag af de vidneudsagn, som tillod dommen og anklagerne tilpasset individuelt for hver dømt sjæl. Hans *bøger* indeholder livet

af en skabning, gemt i minde af Gud, med trofaste engle som vidner, i øjeblikket usynlig for jordboerne.

Dan 7:11 *Så så jeg på grund af de hovmodige ord, som hornet talte; og da jeg kiggede, blev dyret dræbt.*

11a- *Så kiggede jeg på grund af de arrogante ord, som hornet udtalte*

Som ordene " på grund af arrogante ord " indikerer, at dette vers ønsker at vise os årsag og virkning forholdet, som definerer Guds dom. Han dømmes ikke uden grund.

11b- *og mens jeg kiggede, blev dyret dræbt*

Hvis det fjerde dyr , der repræsenterer arven, det kejserlige Rom - ti europæiske kongeriger - det pavelige Rom, bliver ødelagt af ild, er det **på grund** af det pavelige Roms *arrogante mundtlige aktivitet*; aktivitet, som vil fortsætte indtil Kristi genkomst.

11c- *og hans lig blev ødelagt , overgivet til ilden for at blive brændt*

Dommen rammer samtidig det lille horn og de ti borgerlige horn , som støttede det og deltog i dets synder ifølge Åb.18:4. *Den anden døds Ildsø vil fortære og ødelægge dem .*

Dan 7:12 *De andre dyr blev frataget deres magt, men de fik forlænget livet indtil en vis tid.*

12a- *De andre dyr blev frataget deres magt*

Her, som i Åb.19:20 og 21, åbenbarer Ånden, at en anden skæbne er tilvejebragt for de almindelige syndere af hedenskab, idet de er arvinger til arvesynden, der er gået i arv fra Adam til de menneskelige masser gennem jordens historie.

12b- *men der blev givet dem en forlængelse af livet indtil en vis tid*

Denne præcision betyder tidligere imperiers fordel ved ikke at have oplevet enden på deres herredømme ved verdens ende, som det er tilfældet for det 4. ^{romerske} dyr under dets sidste form for universel kristen regering på tidspunktet for Jesu Kristi genkomst. Slutningen af den 4. ^{er} præget af dens fuldstændige ødelæggelse. Efter dette vil jorden forblive *formløs og tom* i billedet af *afgrunden* i 1 Mos.1:2.

Jesu Kristus, menneskesønnen

Dan 7:13 *Jeg så i nattesynerne, og se, på himlens skyer kom en som en menneskesøn; han kom til den Gamle af Dage, og de førte ham hen til ham.*

13a- *Jeg så i mine nattesyn, og se, på himlens skyer kom en som en menneskesøn*

Denne tilsynekomst af Menneskesønnen kaster lys over betydningen af den netop nævnte dom. Dommen tilhører Kristus. Men på Daniels tid var Jesus endnu ikke kommet, så Gud forestiller sig, hvad han vil udrette gennem sin jordiske tjeneste under hans første komme til menneskenes jord.

13b- *han kom til den ældste af dage, og de førte ham hen til ham.*

Efter sin død vil han genoplive sig selv, for at præsentere sin fuldkomne retfærdighed, som blev ofret som et offer til den fornærmede Gud, for at opnå tilgivelse fra sine trofaste udvalgte, sorteret og udvalgt af ham selv. Det viste

billede lærer princippet om frelse opnået gennem tro på Guds villige offer i Kristus. Og det bekræfter dens gyldighed hos Gud.

Dan 7:14 *Og de gav ham Herredømme og Ære og Rige; og alle folkeslag, nationer og mænd af hvert sprog tjente ham. Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, og hans rige skal aldrig blive ødelagt.*

14a- *Han fik herredømme, ære og rige*

Dataene i dette vers er opsummeret i disse vers i Matt.28:18 til 20, som bekræfter, at dommen i sandhed tilhører Jesus Kristus: *Jesus nærmede sig og talte til dem således: **Al myndighed er givet mig i himlen og på jorden** . Gå derfor hen og gør alle folkeslag til disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer altid indtil verdens ende .*

14b- *og alle folkeslag, nationer og mænd på alle sprog **tjente ham***

I absolutte tal vil det være på den nye jord, den gamle fornyet og herliggjort efter det syvende årtusinde. Men de forløste vil være blevet udvalgt blandt alle *folk, nationer og sprog* ved den ene frelse opnået ved Jesus Kristus, fordi de **tjente ham** i deres liv. I Åb.10:11 og 17:15 refererer dette udtryk til det kristnede Europa og den vestlige verden. I denne gruppe finder vi de *en million* frelste udvalgte, som tjener Gud i vers 10.

14c- *og hans regeringstid vil aldrig blive ødelagt*

Detaljerne citeret i Dan.2:44 om ham bekræftes her: *hans regeringstid vil aldrig blive ødelagt.*

Dan 7:15 *Hvad angår mig, Daniel, min ånd blev forfærdet i mig, og mit hoveds syner forfærdede mig.*

15a- *Jeg, Daniel, havde en urolig ånd i mig*

Daniels problemer er berettiget, synet bebuder en fare for Guds hellige.

15b- *og synerne i mit hoved skræmte mig.*

Snart ville hans syn af Mikael have samme virkning på ham, ifølge Dan.10:8: *Jeg blev alene tilbage og så dette store syn; mine kræfter svigtede mig, mit ansigt skiftede farve og blev nedbrudt, og jeg mistede al kraft.* Forklaring: *Menneskesønnen og Michael* er én og samme guddommelige person . Frygt vil karakterisere Roms regeringstid, for i disse to på hinanden følgende herredømmer vil det ikke give folk af hellige herskere som Nebukadnezar, Darius mederen og Kyros 2 perseren.

Dan 7:16 *Og jeg kom hen til en af dem, som stod der, og spurgte ham om Sandheden om alt dette. Han fortalte mig og gav mig forklaringen:*

16a- **Her begynder de yderligere forklaringer givet af englen**

Dan 7:17 *Disse fire store dyr, disse er fire konger, som skal opstå fra jorden;*

17a- Bemærk, at denne definition gælder lige så meget for arvefølgen afsløret i Dan.2 af billedet af *statuen* som her i Dan.7, af *dyrene* .

Dan 7:18 *Men den Højstes hellige skal modtage riget, og de skal eje riget til evig tid, fra evighed til evighed.*

18a- Samme kommentar som for de fire successioner. Igen, den femte vedrører de udvalgte *evige rige* , som Kristus bygger på *sin sejr over synd* og død.

Dan 7:19 *Da ønskede jeg at vide sandheden om det fjerde dyr, som var forskelligt fra alle de andre, yderst forfærdeligt, med tænder af jern og søm af bronze, som spiste og knuste og trampede det der var tilbage;*

19a- *der havde jerntænder*

Vi finder her, i *tænderne* , *jernet* allerede symbol på hårdheden af det romerske imperium udpeget af *benene* på statuen af Dan.2.

19b- *og søm af messing* .

I denne yderligere information specificerer englen: *og søm af messing* .

Den græske synds arv bekræftes således af dette urene materiale, en legering som symboliserede det græske imperium i ***maven og lårene*** på statuen af Dan.2.

19c- *som spiste, brød og trampede, hvad der var tilbage*

At spise , eller drage fordel af ting, der er erobrede, hvad der får dem til at vokse - *knække* , tvinge og ødelægge - *trampe på* , foragte og forfølge - Det er de handlinger, som de to på hinanden følgende "Rom" og deres civile og religiøse tilhængere vil praktisere indtil ved hjemkomsten af Kristus. I Åb.12:17: Ånden betegner de sidste "adventister" med ordet " *rest* ".

Dan 7:20 *Og af de ti horn, som var på hans hoved, og af det andet, som kom ud, og foran hvilket tre faldt, af det horn, som havde øjne, en mund, der talte hovmodigt, og et større udseende end de andre .*

20a- Dette vers bringer en selvmodsigende detalje til vers 8. Hvordan tager det " *lille horn* " sig her ***et større udseende end de andre?*** Dette er hele hans forskel fra de andre konger af de *ti horn* . Hun er meget svag og skrøbelig og alligevel, gennem godtroenhed og guds frygt, som hun hævder at repræsentere på jorden, dominerer og manipulerer hun dem, som hun vil, undtagen i sjældne undtagelser.

Dan 7:21 *Og jeg så dette horn føre krig mod de hellige og sejre over dem,*

21a- Paradoxet fortsætter. Hun hævder at legemliggøre den højeste hellighed, og Gud beskylder hende for at forfølge sine hellige. Så kun én forklaring: hun lyver, som hun trækker vejret. Dens succes er en enorm vildledende og ødelæggende løgn , meget ødelæggende for den vej, Jesus Kristus sporede.

Dan 7:22 *indtil den Gamle af Dage kom og gav ret til den Højstes hellige, og den tid kom, da de hellige besad riget.*

22a- Heldigvis er den gode nyhed bekræftet. Efter pavelige Roms mørke handlinger og dets civile og religiøse tilhængere vil den endelige sejr komme til Kristus og hans udvalgte.

Vers 23 og 24 angiver rækkefølgen af arvefølgen

Dan 7:23 *Saaledes sagde han til mig: Det fjerde Dyr er et fjerde Rige, som skal eksistere paa Jorden, forskelligt fra alle Riger, og som skal fortære hele Jorden og træde den ned og bryde den i Stykker.*

23a- Det hedenske romerske imperium i sin kejserlige form mellem – 27 og 395.

Dan 7:24 *De ti horn er ti konger, som skal opstå fra dette rige. En anden vil opstå efter dem, forskellig fra den første, og vil vælte tre konger.*

24a- Det er takket være denne præcision, at vi kan identificere disse *ti horn* med de ***ti*** kristne kongeriger dannet på det vestlige territorium af det kollapsede og knuste Romerrige. Dette område er vores nuværende Europas: EU (eller EU).

Dan 7:25 *Han vil tale Ord mod den Højeste, og han vil undertrykke den Højestes hellige, og han vil håbe at ændre Tiderne og Loven; og de hellige skal overgives i hans hænder for en tid og tider og en halv tid.*

25a- *Han vil tale ord mod den Højeste*

Gud koncentrerer i dette vers sin fordømmelse af de synder, som han tilskriver det romerske pavelige regime og dets forgængere biskopper i Rom, af hvem det begåede onde blev populariseret, retfærdiggjort og undervist til de uvidende skare. Ånden opregner beskyldningerne, der starter med de mest alvorlige: *ord mod den Højeste* selv. Paradoksalt nok hævder paver at tjene Gud og repræsentere ham på jorden. Men det er netop denne prætention, der udgør fejlen, fordi Gud på ingen måde godkender denne pavelige prætention. Og som følge heraf påvirker alt, hvad Rom fejlagtigt lærer om Gud, ham personligt.

25b- *han vil undertrykke den Højestes hellige*

Den uretfærdige forfølgelse *af de hellige* i vers 21 er her genkaldt og bekræftet. Dommene afsiges af religiøse domstole, der bærer navnet "Hellig inkvisition". Tortur bruges til at tvinge uskyldige mennesker til at indrømme deres skyld.

25c- *og han vil håbe på at ændre tiderne og loven*

Denne anklage giver læseren mulighed for at genetablere de grundlæggende sandheder om tilbedelse givet til den sande, levende og eneste Gud.

Den smukke orden etableret af Gud blev ændret af de romerske munke. Ifølge 2. Mosebog 12:2 sagde Gud til hebræerne ved udvandringen fra Ægypten: ***Denne måned vil være den første af måneder for jer; det vil være for dig den første måned af året***. Dette er en ordre, ikke et simpelt forslag. Og da frelsen kommer fra jøderne ifølge Jesus Kristus, siden udvandringen, kommer ethvert væsen, der går ind i frelsen, også ind i Guds familie, hvor hans orden skal regere og respekteres. Dette er den sande frelseslære og har været det siden apostlenes tid. I Kristus fik Guds Israel et åndeligt aspekt, det er ikke mindre hans Israel, som han etablerede sin orden og sine doktriner for. Ifølge Rom.11:24 bliver den hedenske konvertit podet ind i Abrahams hebraiske rod og stamme, ikke omvendt. Han advares af Paulus mod vantro, som er blevet fatal for de oprørske jøder i den gamle pagt, og det vil være lige så fatalt for de oprørske kristne i den nye; som direkte vedrører den romersk-katolske tro, og studiet af Dan.8 vil bekræfte det, siden 1843, protestantiske kristne.

Vi er kun ved begyndelsen af en lang profetisk åbenbaring, hvor den guddommelige beskyldning i dette vers er allestedsnærværende, fordi konsekvenserne er forfærdelige og dramatiske. Tiderne ændret af Rom angår:

1 – sabbatshvilen af Guds 4. ^{bud}. Den syvende dag er siden den 7. marts 321 blevet erstattet af den første dag, holdt som en verdslig dag og start på ugen af Gud. Desuden blev denne første dag pålagt af den romerske kejser Konstantin I, ^{da} den blev dedikeret til tilbedelsen af den "ærværdige uerobrede sol", solen guddommeliggjort af hedningerne, allerede i Egypten, bibelsk symbol på synd. Daniel 5 viste os, hvordan Gud straffer overgrebene mod ham, mennesket er således advaret, og han ved, hvad der venter ham, når Gud dømmer ham, som han dømte og dræbte kong Belshazzar. Den sabbat, der er helliget af Gud fra verdens

grundlæggelse, har de dobbelte egenskaber, at den handler om *tid og guddommelig lov*, som vores vers nævner.

2 – Årets begyndelse, som oprindeligt fandt sted om foråret, et ord, der betyder første gang, blev ændret til at finde sted i begyndelsen af vinteren.

3 – Ifølge Gud sker ændringen af dagen ved solnedgang, i rækkefølgen nat dag, ikke ved midnat, fordi det er rytmisk og præget af stjernerne, som han skabte med denne hensigt.

Ændringen i loven går meget dybere end emnet om sabbatten. Rom vanhelligede ikke templets gyldne kar, det bemyndigede sig selv til at ændre den originale tekst af ordene skrevet af Gud med sin finger på stenbordene givet til Moses. Ting så hellige, at det at røre ved arken, hvori de blev fundet, blev ramt af Gud med øjeblikkelig død.

25c- *og de hellige vil blive overgivet i hans hænder for en tid, tider og en halv tid*

Hvad betyder *en tid* ? Erfaringen fra kong Nebukadnezar giver os svaret i Dan.4:23: *De vil kaste dig ud fra menneskene, du skal bo hos markens dyr, de vil give dig græs at spise som okser; **og syv tider skal gå forbi dig** , indtil du ved, at den Højeste hersker over menneskenes rige og giver det til, hvem han vil.* Efter denne hårde oplevelse sagde kongen i vers 34: ***Efter den fastsatte tid løftede jeg, Nebukadnezar, mine øjne mod himlen, og fornuften vendte tilbage til mig . Jeg har velsignet den Højeste, jeg har priset og priset ham, som lever for evigt, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis rige varer fra generation til generation .*** Vi kan udlede, at disse *syv tider* repræsenterer syv år siden varigheden begynder og slutter i løbet af hans liv. Det, Gud kalder *tid* , er derfor den tid, det tager for jorden at fuldføre en hel omdrejning af solen. Derfra kommer der mange beskeder. Gud er symboliseret ved solen, og når en skabning står op i stolthed, for at sætte den på sin plads, siger Gud til den: "Rund rundt om min guddommelighed og lær, hvem jeg er". For Nebukadnezar er syv vendinger nødvendige, men effektive. En anden lektion vil omhandle varigheden af den pavelige regering, også profeteret af udtrykket "*tid* " i dette vers. Sammenlignet med Nebukadnezars erfaring straffer Gud kristen stolthed ved at udlevere den til **dumhed i en tid, tider og en halv tid** af profetiske år. Fra 7. marts 321 fik stolthed og uvidenhed i dumhed mænd til at acceptere at respektere den orden, som ændrede et Guds bud; hvad Kristi ydmyge træl ikke kan adlyde, ellers ville han afskære sig selv fra sin frelser, Gud.

Dette vers leder os til at søge den virkelige værdi og datoerne for begyndelsen og slutningen af denne profeterede varighed. Vi vil opdage, at det repræsenterer 3 år og seks måneder. Faktisk vil denne formel dukke op igen i Åb.12:14, hvor den er parallelt med formlen *1260 dage* fra vers 6. Anvendelsen af koden i Ezé.4:5-6, *en dag i et år*, vil gøre det muligt at forstå, at det virkelig er 1260 lange og frygtelige år med lidelse og død.

Dan 7:26 *Da skal dommen komme, og hans herredømme skal tages fra ham, og det skal ødelægges og ødelægges for evigt.*

2a- Fremhæver interessen ved denne præcision: dommen og afslutningen på pavernes herredømme sker på samme tid. Dette beviser, at den nævnte dom ikke

vil begynde før Kristi genkomst. I 2021 er paver stadig aktive, så dommen citeret i Daniel begyndte ikke i 1844, adventistbrødre.

Dan 7:27 *Alle riger under himlens rige og herredømme og storhed skal gives til den Højestes helliges folk. Hans regeringstid er en evig regeringstid, og alle herskere vil tjene og adlyde ham.*

27a- Dommen er derfor godt gennemført efter Kristi genkomst i herlighed og bortrykkelsen til himlen af hans udvalgte.

27b- *og alle herskere vil tjene ham og adlyde ham*

Som eksempler viser Gud os de tre *herskere*, der præsenteres i denne bog: den kaldæiske kong Nebukadnezar, den mediske kong Darius og den persiske konge Kyros 2.

Dan 7:28 *Her sluttede ordene. Jeg, Daniel, var ekstremt bekymret over mine tanker, jeg skiftede farve, og jeg beholdt disse ord i mit hjerte.*

28a- Daniels besvær er stadig berettiget, for på dette niveau mangler beviserne for det pavelige Roms identitet stadig styrke; hans identitet er stadig en allerede meget overbevisende "hypotese", men alligevel en "hypotese". Men Daniel 7 udgør kun den anden af de syv profetiske plader, der præsenteres i denne Daniels bog. Og allerede har vi været i stand til at se, at meddelelserne leveret i Dan.2 og Dan.7 er identiske og komplementære. Hver ny side vil bringe os yderligere elementer, som vil blive overlejet på de undersøgelser, der allerede er udført, vil forstærke og forstærke Guds budskab, som således vil blive mere og mere klart.

Hypotesen om, at det " *lille horn* " i dette kapitel 7 er paveligt Rom, mangler at blive bekræftet. Tingen vil blive gjort. Men lad os allerede huske denne historiske rækkefølge, der vedrører Rom, " *det 4. uhyrlige dyr med jerntænder* ". Den betegner Romerriget efterfulgt af de " *ti horn* " af frie og uafhængige europæiske kongeriger, som i 538 blev efterfulgt af det " *lille horn* ", der formodes pavelig, denne " *anderledes konge* ", før hvilken " *tre horn eller tre konger* ", Herulerne, vandalerne og østgoterne er nedgjort mellem 493 og 538 i vers 8 og 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *I kong Beltsazzars tredje regeringsår så jeg Daniel et syn foruden det, jeg havde set før.*

1a- Tiden er gået: 3 år. Daniel får et nyt syn. I denne er der kun to dyr, som tydeligt er identificeret i vers 20 og 21 med mederne og perserne og grækerne, som i de tidligere syner var 2. og 3. ^{imperium} af de profeterede arvefølger. Med tiden tilpasser dyrene sig i synerne mere og mere tydeligt til hebræernes ritualer. Dan.8 præsenterer *en vædder og en ged*; dyrene, der blev ofret i ofringen af den jødiske rituals *forsoningsdag*. Vi kan således bemærke syndens symbol i det græske imperiums overlejring: Dan.2's *skamløse mave og lår*, Dan.7's *leopard og ged* af Dan.8.

Dan 8:2 *Da jeg så dette syn, forekom det mig, at jeg var i hovedstaden Susan i provinsen Elam; og under mit syn var jeg nær floden Ulai.*

2a- Daniel er i Persien nær floden Karoun, som i sin tid var Ulai. Den persiske *hovedstad og flodsymbolet* for et folk angiver et geografisk referencested for den vision, som Gud vil give dem. De profetiske budskaber giver derfor værdifulde geografiske data i dette kapitel, som manglede i kapitel 2 og 7.

Dan 8:3 *Og jeg løftede mine øjne og så, og se, en vædder stod foran floden, og den havde horn; disse horn var høje, men det ene var højere end det andet, og det rejste sig sidst.*

3a- Dette vers opsummerer Persiens historie illustreret af denne *vædder*, hvis *horn den højeste* repræsenterer den, fordi den oprindeligt var blevet domineret af sin allierede Meder, rejste sig sidst over den ved ankomsten til magten af kong Kyros 2, Perseren, i 539, Daniels sidste samtidige ifølge Dan.10:1. Men her påpeger jeg et problem af reel dato, fordi historikere fuldstændig ignorerer øjenvidne vidneudsagn fra Daniel, der i Dan.5:31 tilskriver erobringen af Babylon den mediske kong Darius, som organiserede Babylon i 120 satrapier ifølge Dan. 6: 1. Kyros kom til magten efter Darius' død, derfor ikke i 539, men lidt senere, eller tværtimod kunne Darius' erobring have fundet sted lidt før datoen - 539.

3b- En guddommelig finesse optræder i dette vers, i den form, der bruges til at betegne et lille og et stort horn. Dette bekræfter, at det omhyggeligt undgåede udtryk "*lille horn*" specifikt og udelukkende er knyttet til Roms identitet.

Dan 8:4 *Jeg så vædderen slå med sine horn mod vest og mod nord og mod syd; intet dyr kunne modstå ham, og der var ingen til at udfri hans ofre; han gjorde, hvad han ville, og han blev magtfuld.*

4a- Billedet af dette vers illustrerer de successive faser af de persiske erobringer, som fører dem mod imperiet, kongernes konges herredømme.

I *Vesten*: Kyros 2 sluttede en alliance med kaldæerne og egypterne mellem – 549 og – 539.

I *nord*: Lydia af kong Croesus erobres i – 546

Ved *middagstid* : Kyros erobrer Babylonien ved at efterfølge mederkongen Darius efter – 539 og senere vil den persiske konge Cambyses 2 erobre Egypten i – 525.

4b- *og han blev magtfuld*

Han opnåede den kejserlige *magt* , som gjorde Persien til det første imperium, der blev profeteret i dette kapitel 8. Det var det 2. ^{imperium} i synerne af Dan.2 og Dan.7. I denne magt udvidede det persiske imperium til Middelhavet og angreb Grækenland, som stoppede det ved Marathon i - 490. Krigene blev genoptaget.

Dan 8:5 *Mens jeg så nærmere, se, da kom en Ged fra Vesten og løb over hele Jorden på dens Ansigt uden at røre den; denne ged havde et stort horn mellem øjnene.*

5a- Vers 21 identificerer tydeligt bukken: *Bukken er kongen af Javan, Det store horn mellem hans øjne er den første konge . Javan, er det gamle navn på Grækenland. Ved at ignorere de svage græske konger bygger Ånden sin åbenbaring på den store græske erobrer Alexander den Store.*

5b- *se, en ged kom fra vest*

Geografiske angivelser gives stadig. Geden kommer fra Vesten i forhold til det persiske imperium taget som et geografisk referencested.

5c- *og rejste over hele jorden på dens overflade uden at røre den*

Budskabet er analogt med leopardens fire fuglevinger i Dan.7:6. Han understreger den ekstreme hastighed af erobringerne af denne unge makedonske konge, som vil udvide sit herredømme så langt som til Indus-floden om ti år.

5d- *denne ged havde et stort horn mellem øjnene*

Identiteten er givet i vers 21: *Det store horn mellem hans øjne er den første konge. Denne konge er Alexander den Store (– 543 – 523). Ånden giver det udseende af Enhjørningen, et fabelagtig mytisk dyr. Han fordømmer således den udtømmelige frugtbare fantasi i et græsk samfund, som opfandt fabler anvendt på religion, og hvis ånd har krydset århundrederne indtil vor tid i det bedrageriske kristne vesten. Det er et aspekt af *synd* , som bekræftes af billedet af *geden* , dyret, der spillede *syndens rolle* i den hellige årlige ritual om "forsoningsdagen". Korsfæstelsen af Messias Jesus gennemførte i sin guddommelige fuldkommenhed, at denne ritual måtte ophøre efter ham... med magt gennem ødelæggelsen af templet og den jødiske nation af romerne i 70.*

Dan 8:6 *Og han kom til vædderen, som havde horn, som jeg så stå foran floden, og han løb på ham i al sin vrede.*

6a- Alexander den Store lancerer sit angreb mod perserne, hvis konge er Dareios 3. Sidstnævnte bliver besejret ved Issus, han flygter og efterlader sin bue, sit skjold og sin kappe, samt sin hustru og sin arving, i – 333 Han vil blive dræbt senere af to af hans store.

6b- *og han løb på ham i al sin vrede*

Denne *raseri* er historisk begrundet. Forud for det gik denne udveksling mellem Darius og Alexander: "Før Alexander mødte Darius, sendte den persiske konge ham gaver, der skulle understrege deres respektive positioner som konge og barn - Alexander var stadig en ung mand på det tidspunkt. prins novice i kunsten at krig (gren I, snor 89). Darius sender ham en kugle, en pisk, en hestebremse og

en sølvkasse fuld af guld. Et brev, der ledsager skatten, glanser elementerne: bolden er sådan, at han fortsætter med at spille som det barn, han er, bremsen til at lære ham at kontrollere sig selv, pisken til at rette ham og guldet repræsenterer den hyldest, som makedonerne skal betale til den persiske kejser.

Alexander viser ingen tegn på vrede, på trods af budbringernes frygt. Tværtimod beder han dem om at lykønske Darius med hans finesse. Darius, siger han, kender fremtiden, eftersom han gav Alexander en bold, der repræsenterer hans fremtidige erobring af verden, betyder bremsen, at alle vil underkaste sig ham, pisken vil være at straffe dem, der tør stå op imod ham og guld antyder den hyldest, han vil modtage fra alle sine undersåtter." Profetiske detaljer, Alexander havde en hest, som han gav navnet "Bucephalus", som betyder, med et forstærkende præfiks, "hoved". I alle sine kampe vil han stå i spidsen for sin hær med våben i hånden. Og han vil i "ti år" blive det regerende "overhoved" for den verden, der er dækket af profetien. Dens berømmelse vil fremme græsk kultur og den *synd*, der stigmatiserer den.

Dan 8:7 *Jeg så ham nærme sig Væderen og blive vred på ham; han slog vædderen og brækkede dens to horn, uden at vædderen havde styrke til at modstå ham; han kastede ham til jorden og trampede ham, og der var ingen til at redde vædderen.*

7a- Krigens indledt af Alexander den Store: i – 333, ved Issus, blev den persiske lejr besejret.

Dan 8:8 *Og Bukken blev meget stærk; men da han var stærk, knækkede hans store horn. Fire store horn rejste sig for at erstatte det, til himlens fire vinde.*

8a- *hans store horn knækkede*

I 323 døde den unge konge (– 356 – 323) uden arving i en alder af 32 år i Babylon.

8b- *Fire store horn rejste sig for at erstatte det, i himlens fire vinde.*

Den døde konges afløser var hans generaler: diadochierne. Der var ti af dem, da Alexander døde, og i 20 år kæmpede de indbyrdes til det punkt, at der i slutningen af 20 år kun var fire overlevende tilbage. Hver af dem grundlagde et kongeligt dynasti i det land, som han dominerede. Den største er Seleucus kendt som Nicator, han grundlagde det "seleucidiske" dynasti, som regerede over kongeriget Syrien. Den anden er Ptolemaios Lagos, han grundlagde "Lagid"-dynastiet, der regerede over Egypten. Den tredje er Cassandros, der regerer over Grækenland, og den fjerde er Lysimachus (latinsk navn), der regerer over Thrakien.

Det profetiske budskab baseret på geografi fortsætter. De fire kardinalpunkter i himlens fire vinde bekræfter identiteten af de pågældende kombattanters lande.

Roms tilbagevenden, det lille horn

Dan 8:9 *Ud af et af dem kom der et lille Horn, som voksede meget mod Syd, mod Øst og mod det smukkeste Land.*

9a- Aspektet af dette vers beskriver udvidelserne af et rige, som igen vil blive et dominerende imperium. Men i de foregående lektioner og i verdenshistorien er det efterfølgende kongerige Grækenland Rom. Denne identifikation er yderligere

begrundet med udtrykket "lille horn", som denne gang, i modsætning til hvad der blev gjort for det kortere medianhorn, tydeligt citeres. Dette giver os mulighed for at sige, at dette "lille horn" symboliserer, i denne sammenhæng, det voksende republikanske Rom. Fordi den griber ind mod øst, som verdens politifolk, ofte fordi den er kaldet til at løse en lokal konflikt mellem modstandere. Og dette er den præcise grund, der retfærdiggør det billede, der følger.

9b- *Fra en af dem kom et lille horn*

Den tidligere dominator var Grækenland, og det er fra Grækenland, at Rom kommer til at dominere i denne østlige zone, hvor Israel ligger; Grækenland, et af de fire horn.

9c- *som udvider sig meget mod syd, mod øst og mod det smukkeste af lande.*

Romersk vækst begynder fra dens geografiske placering *mod syd* først. Historien bekræfter dette , Rom gik ind i de puniske krige mod Kartago, nutidens Tunis, omkring – 250.

Den følgende forlængelsesfase finder sted *mod øst* ved at gribe ind i *et af de fire horn* : Grækenland, omkring – 200. Det blev kaldt dertil af den etoliske græske liga for at støtte den mod den achæiske liga (Aetolia mod Achaia). Når den ankom på græsk jord, ville den romerske hær aldrig forlade det, og hele Grækenland ville blive en romersk koloni fra – 160.

Fra Grækenland vil Rom fortsætte sin ekspansion ved at sætte fod i Palæstina og Judæa, som vil blive i – 63 en Roms provins erobret af general Pompejus hære. Det er dette Judæa, som Ånden betegner med dette smukke udtryk: *Det smukkeste af lande* , udtryk citeret i Dan.11:16 og 42, og Ezé.20:6 og 15.

Hypotesen er bekræftet, det " lille horn " er Rom

Denne gang er tvivl ikke længere tilladt, det pavelige regime i Dan.7 afsløres, så ved at springe de unødvendige århundreder over, fører Ånden os til den tragiske time, hvor Rom, forladt af kejserne, genoptager sit herredømme under en religiøs form for Kristen fremtoning, som han tilskriver handlingerne afsløret af symbolerne i vers 10, som følger. Dette er handlingerne fra den "*anderledes*" konge af Dan.7.

Det kejserlige Rom og derefter pavelige Rom forfølger de hellige

To på hinanden følgende læsninger for dette enkelte vers

Dan 8:10 *Hun rejste sig til Himmelen Hær og lod en del af denne Hær og nogle af Stjernerne falde til Jorden og trådte dem under Fødderne.*

10a- *Hun rejste sig til himlens hær*

Ved at sige "*hun*" holder Ånden Roms identitet som mål, i den kronologiske rækkefølge af dets forlængelser, efter forskellige regeringsformer, som han hentyder til i Åb. 17:10, nåede Rom imperiet under regeringstiden af Romerske kejser Octavian kendt som Augustus. Og det var i hans tid, at Jesus Kristus blev født af Ånden, i Marias stadig jomfruelige legeme, Josefs unge hustru; begge udvalgt udelukkende af den grund, at de tilhørte kong Davids slægt. Efter sin død, engang opstanden af ham selv, som han havde bebudet, betroede Jesus sine apostle og sine disciple missionen med at forkynde den gode nyhed om

frelse (evangeliet) for at gøre udvalgte mennesker over hele verden. På dette tidspunkt konfronterede Rom sagtomdighed og kristen pacifisme; hun i rollen som slagteren, Kristi disciple i de slagtede lams. På bekostning af meget martyrblood, der blev udgydt, spredte den kristne tro sig over hele verden og især i imperiets hovedstad, Rom. Forfølgende kejserlige Rom rejser sig mod kristne. I dette vers 10 overlapper to handlinger fra Rom hinanden. Den første vedrører det kejserlige og den anden, den pavelige.

I det kejserlige regime kan vi allerede tilskrive de citerede handlinger til ham:

Hun rejste sig til himlens hær : hun konfronterede de kristne. Bag dette symbolske udtryk, *bevæbnet med himlen* , er de kristne udvalgte, ifølge hvilke Jesus allerede havde udnævnt sine troende: *borgere i Himmeriget* . Ydermere sammenligner Dan.12:3 de sande *hellige* med *stjernerne* , som også er Abrahams *afkom i 1 Mos.15:5*. Ved første læsning udgør det allerede for det hedenske Rom en *arrogant handling og en uværdig og uberettiget ophøjelse at vove at martyre Guds sønner og døtre* . Ved andenbehandlingen er påstanden fra biskoppen af Rom om at regere som pave Jesu Kristi Udvalgte fra 538 også en arrogant handling og en endnu mere uværdig og uberettiget ophøjelse .

Hun fik en del af denne hær og stjernerne til at falde til jorden, og hun trampede dem : Hun forfulgte dem og slog dem ihjel for at distrahere sin befolkning i hendes arenaer. Forfølgerne er hovedsageligt Nero, Domitian og Diocletian, den sidste officielle forfølger mellem 303 og 313. Ved første læsning er denne dramatiske periode dækket i Apo.2 under de symbolske navne "af Efesos", det tidspunkt, hvor Johannes modtager sin guddommelige åbenbaring kaldet "Apocalypse" og "Smyrna". Ved andenbehandling, tilskrevet pavelig Rom, er disse handlinger placeret i Apo.2 under perioderne kaldet "Pergamum", dvs. brudt alliance eller utroskab og "Thyatira", dvs. vederstyggeligheder og dødsfald. Ånden siger, *og hun trampede dem*, tilskriver begge Rom den samme type blodtørstige handlinger. Verbet *trampet* og dets udtryk *trampet under fode* tilskrives det hedenske Rom i Dan.7:19. Men handlingen med *at træde* vil fortsætte indtil slutningen af *2300-aften-morgenen* i vers 14 i dette kapitel 8 ifølge udsagnet i vers 13: *Indtil hvornår vil helligheden og hæren blive trampet* ? Denne handling blev gennemført i den kristne tidsalder, og vi må derfor tilskrive den pavelige Rom og dets monarkiske støtte; hvilket historien bekræfter. Lad os ikke desto mindre bemærke en vigtig forskel. Det hedenske Rom får kun bogstaveligt talt Jesu Kristi hellige *til at falde til jorden* , mens det pavelige Rom gennem sin falske religiøse instruktion får dem til at *falde åndeligt til jorden* , før de bogstaveligt talt forfølger dem igen.

De sporadiske forfølgelser fortsatte med fredsskifte indtil ankomsten af kejser Konstantin I, ^{der} satte en stopper for forfølgelserne mod kristne med ediktet fra Milano, hans romerske hovedstad, i 313, som udgør perioden for " *ti år* " af forfølgelser, der karakteriserer " *Smyrna* "-æraen i Åb.2:8. Gennem denne fred vinder den kristne tro intet, og Gud vil miste meget. For uden forfølgelsesbarrieren flourerer og formerer de uomvendtes forpligtelser til denne nye tro sig i hele imperiet og især i Rom, hvor martyrerne blod flød mest.

Det er derfor til denne tid, vi kan forbinde begyndelsen af anden læsning af dette vers. Den, hvor Rom bliver kristent ved at adlyde ordrer fra kejser Konstantin, som i 321 netop har udstedt et edikt, som beordrer ændring af den ugentlige hviledag: den syvende dag sabbat erstattes af den første dag i ugen; på det tidspunkt, dedikeret af hedningene til tilbedelsen af guden " ærværdige ubesejrede sol ". Denne handling er lige så alvorlig som at drikke sig *ind templets gyldne kar* , men denne gang vil Gud ikke reagere, timen for den endelige dom vil være nok. Med sin nye hviledag vil Rom udvide sin kristne doktrin til hele imperiet, og dens lokale myndighed vil biskoppen af Rom vinde i prestige og støtte, indtil den højeste stigning, som den pavelige titel giver ham ved dekret, i 533 , den byzantinske kejser Justinian ¹ Det var først ved fordrivelsen af de fjendtlige østgoter, at den første regerende pave, Vigilius, indtog sit pavesæde i Rom, ved Lateranpaladset bygget på Caelius-bjerget. Datoen 538 og ankomsten af den første pave markerer fuldførelsen af handlingerne beskrevet i vers 11, som følger. Men det er også begyndelsen på pavernes 1260 dages regeringsår og alt, hvad der vedrører dem, og som blev åbenbaret i Dan.7. En vedvarende regeringstid, hvor helgenerne igen bliver *trampet under fødderne* , men denne gang af romersk pavelig religiøs dominans og dets civile støtter, monarkerne og højden af det... i Kristi navn.

Specifikke handlinger af pavedømmet etableret i 538

Dan 8:11 *Hun stod op til Hærføreren og tog det evige ~~Offer fra ham og væltede Stedet,~~ hans Helligdoms Grundvold.*

11a- *Hun rejste sig i spidsen for hæren*

Denne leder af hæren er logisk og bibelsk Jesus Kristus, ifølge Ef.5:23: *for manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er hovedet for kirken, som er hans legeme, og som han er hovedet af. Frelser.* Verbet " *hun rejste sig* " er velvalgt, for netop i 538 er Jesus i himlen, mens pavedømmet er på jorden. Himlen er uden for hendes rækkevidde, men " *hun rejste sig* " ved at få mænd til at tro, at hun erstatter ham på jorden. Fra himlen har Jesus ringe chance for at undgå mennesker fra den fælde, som Djævelen havde sat for dem. Desuden, hvorfor skulle han gøre det, når han selv udleverer dem til denne fælde og alle dens forbandelser? For vi har godt læst, i Dan.7:25, " *de hellige skal overgives i hans hænder for en tid, gange (2 gange) og en halv gang* "; de udfries med vilje af Gud Kristus på grund af de *ændrede tider og loven* . Loven ændret i 321 af Konstantin vedrørende sabbatten, selvfølgelig, men frem for alt blev *loven ændret* af det romerske pavedømme, efter 538, hvor det ikke kun er sabbatten, der er påvirket og angrebet, men hele loven, som er omarbejdet Rom. version.

11b- *tog det evige ~~offer fra ham~~*

Jeg påpeger fraværet af ordet offer i den originale hebraiske tekst. Når det er sagt, antyder dens tilstedeværelse konteksten af den gamle alliance, men det er ikke tilfældet, som jeg lige har demonstreret. Under den nye pagt ophørte *offer og offer* , Kristi død, *midt på ugen* citeret i Dan.9:27, efter at have gjort disse ritualer ubrugelige. Der var dog noget tilbage af den gamle pagt: Ypperstepræstens og forbederens tjeneste for folkets synder, som også profeterede den himmelske tjeneste, som Jesus udførte til fordel for kun hans udvalgte, købt af hans blod

siden hans opstandelse. Kristus vendte tilbage til himlen, hvad var der tilbage at tage fra ham? Hans præstelige funktion er hans eksklusive rolle som forbeder for at tilgive sine udvalgte synder. Faktisk siden 538 har etableringen på jorden i Rom af en leder af Kristi Kirke gjort Jesu himmelske tjeneste forgæves og ubrugelig. Bønner går ikke længere gennem ham, og syndere forbliver bærere af deres synder og deres skyld over for Gud. Heb.7:23 bekræfter denne analyse og siger: " *Men fordi han bliver for evigt, har han et præstedømme, som ikke kan overføres .*" Herskerskiftet på jorden retfærdiggør de afskyelige frugter, som denne kristendom bærer uden Kristus; frugter profeteret af Gud til Daniel. Hvorfor blev kristne ramt af denne frygtelige forbandelse? Det følgende vers 12 vil give svaret: *på grund af synd .*

Den netop gennemførte identifikation af evigheden vil tjene som grundlag for beregningerne med varighederne 1290 og 1335 dag-år, som vil blive foreslået i Dan.12:11 og 12; det etablerede grundlag er datoen 538, hvor det *evige præstedømme* blev stjålet af den jordiske pavelige leder.

11c- *og væltede ~~stedet~~, hans helligdoms base*

På grund af konteksten af den nye pagt, mellem de to mulige betydninger af det hebraiske ord "mecon" oversat med "sted" beholdt jeg dets oversættelse "base" lige så legitimt og bedre tilpasset konteksten af den kristne æra, som profetien målrettet .

helligdommen ofte diskuteres , hvilket er forvirrende. Det er dog muligt ikke at blive bedraget afhængigt af verbet, der markerer den handling, der udføres i *helligdommen* .

Her i Dan.7:11: *dens grundlag er væltet* af pavedømmet.

I Dan.11:30: han *vanhelliges* af den græske konge jødeforfølger Antiochos 4 Epifanes i – 168.

I Dan.8:14 og Dan.9:26 er det ikke et spørgsmål om *helligdom*, men om *hellighed* . Det hebraiske ord "qodesh" er systematisk fejlversat i alle oversættelser af de mest almindelige versioner. Men den oprindelige hebraiske tekst forbliver uændret for at vidne om den oprindelige sandhed.

Du bør vide, at udtrykket " *helligdom* " udelukkende refererer til det sted, hvor Gud står personligt. Siden Jesus opstod og vendte tilbage til himlen, er der ikke længere nogen *helligdom på jorden* . *At vælte grundlaget for hans helligdom* betyder derfor at underminere det doktrinære grundlag, der vedrører hans celestiale tjeneste, som illustrerer alle frelsens betingelser. Når først den er blevet døbt, skal den kaldede være i stand til at drage fordel af Jesu Kristi godkendelse, som dømmes hans tro på hans gerninger og accepterer eller ikke at tilgive sine synder i sit offers navn. Dåben markerer begyndelsen på en oplevelse, der leves under Guds retfærdige dom og ikke dens afslutning. Hvilket betyder, at når det direkte forhold mellem den jordiske udvalgte og hans himmelske forbeder afbrydes, er frelsen ikke længere mulig, og den hellige pagt er brudt. Det er et frygteligt åndeligt drama ignoreret af de bedragede og forførte menneskemasser siden den 7. marts 321 og året 538, hvor Jesu Kristi *evige præstedømme* blev fjernet af paven til hans fordel. *At vælte grundlaget for hans helligdom* betyder også at tilskrive de 12 apostle, som repræsenterer grundlaget eller grundlaget for

de udvalgte, åndelige hus, en falsk kristen doktrin, som retfærdiggør og lovliggør synd mod guddommelig lov; hvad ingen apostel ville have gjort.

Dan 8:12 *Og Hæren blev overgivet med det evige Offer for Syndens Skyld; hornet kastede sandheden til jorden og lykkedes med sine forehavender.*

12a- *Hæren blev leveret med det evige offer*

I mere symbolsk sprog har dette udtryk samme betydning som Dan.7:25: *hæren blev udleveret ... Men her tilføjer Ånden med det evige*

12b - *på grund af synd*

Enten, ifølge 1 Johannes 3:4, på grund af overtrædelse af loven *ændret* i Dan.7:25. For Johannes sagde og skrev: *Den, der synder, overtræder loven, og synd er overtrædelse af loven .* Denne overtrædelse går tilbage til den 7. marts 321, og den vedrører for det første opgivelsen af Guds hellige sabbat; sabbatten **helliget** af ham, siden verdens skabelse, på den enestående og evige "**syvende dag**".

12c- *hornet kastede sandheden til jorden*

Sandhed er stadig et åndeligt ord, som betegner loven ifølge Sl.119:142-151: *Din lov er sandheden...alle dine bud er sandheden .*

12d- *og lykkes med sine bestræbelser*

Hvis Gud skaberens Ånd annoncerede det på forhånd, så vær ikke overrasket over at have ignoreret dette bedrag, det største åndelige bedrageri i hele menneskets historie; men også den mest alvorlige i dens konsekvenser af tab af menneskesjæle for Gud. Vers 24 vil bekræfte at sige: *Hans magt vil blive større, men ikke ved hans egen styrke; han vil skabe utrolig kaos, han vil lykkes med sine forehavender , han vil ødelægge de magtfulde og de helliges folk.*

Forberedelse til helliggørelse

I lektionerne fra den gamle pagts religiøse ritualer optræder dette emne om forberedelse til helliggørelse konstant. For det første, mellem slaveriets tid og indtoget i Kanaan, var fejringen af påsken nødvendig for at hellige det folk, som Gud ville føre til hans nationale jord, Israel, det forjættede land. Faktisk tog det 40 års prøvelse af renselse og helliggørelse, før indrejsen i Kanaan blev gennemført.

Ligeledes med hensyn til sabbatten markeret på den syvende dag fra den ene solnedgang til den næste, var det nødvendigt med en forudgående forberedelsestid. De seks dages verdslige aktiviteter krævede en vask af kroppen og et skift af tøj, disse ting blev også pålagt præsten, så han uden fare for sit liv kunne gå ind i templets hellige sted for at forrette sin rituelle tjeneste der ...

Den syv-dages, 24-timers skabelsesuge er modelleret på de syv tusinde år af Guds frelsesplan. Således at de første 6 dage repræsenterer de første 6 årtusinder, hvor Gud udvælger sine udvalgte. Og det 7. ^{og} sidste årtusinde udgør den store sabbat, hvor Gud og hans udvalgte forsamlet i himlen nyder sand og fuldstændig hvile. Synderne er alle midlertidigt døde; undtagen Satan, som forbliver isoleret på en affolket jord i denne periode på "tusind år", åbenbaret i Åb.20. Før de kommer ind i "himlen" skal de udvalgte renses og helliges. Renselse hviler på troen på Kristi frivillige offer, men helliggørelse opnås ved hans hjælp efter dåben, fordi renselse tilregnes eller opnås på forhånd i navnet af et trosprincip, men helliggørelse er frugten opnået i virkeligheden i hele hans sjæl

af de udvalgte gennem hans virkelige samarbejde med den levende Gud Jesus Kristus. Den opnås gennem en kamp, han fører mod sig selv, mod sin dårlige natur, for at modstå synd.

Daniel 9:25 vil lære os, Jesus Kristus kom for at dø på et kors for at få sine udvalgte til ikke at synde mere, fordi han kom for at gøre **en ende på synden**. Nu har vi netop set i vers 12, at den kristne udvalgte blev overgivet til pavelig despoti på grund af synd. Rensning er derfor nødvendig for at opnå den helliggørelse, *uden hvilken ingen vil se Gud*, som der står skrevet i Heb.12:14: *Jagt efter fred med alle, og helliggørelse, uden hvilken ingen vil se Herren*.

Anvendt på de 2000 år af den kristne æra fra Jesu Kristi død til hans genkomst i 2030, vil denne tid for forberedelse og helliggørelse blive åbenbaret i vers 13 og 14, som følger. I modsætning til adventisternes oprindelige tro, er denne æra ikke dommens æra, som Daniel 7 beskriver, men helliggørelsen, der blev gjort nødvendig på grund af den århundredgamle arv fra synder, legitimeret af det pavelige Roms afskyelige lære. Jeg præciserer, at arbejdet med reformationen, der blev indledt fra det 13. ^{århundrede}, ikke gennemførte den renselse og helliggørelse, som den tre gange hellige og fuldkommen rene frelser Gud krævede i al retfærdighed.

Dan 8:13 *Jeg hørte en hellig tale; og en anden helgen sagde til ham, som talte: Hvor længe skal synet om det evige offer—og om den ødelæggende synd gå i opfyldelse? Hvor længe vil helligdommen og hæren blive nedtrådt?*

13a- *Jeg hørte en helgen tale; og en anden helgen sagde til ham, som talte*

Kun sande *helgener* bliver opmærksomme på de synder, der er arvet fra Rom. Vi finder dem igen i visionsscenen præsenteret i Dan.12.

13b- *Hvor længe vil visionen blive opfyldt?*

De hellige kræver en dato, der vil markere afslutningen på de romerske vederstyggeligheder.

13c- *om det evige offer*

De hellige beder om en dato, som vil markere genoptagelsen af det **evige præstedømme** af Kristus.

13d- *og om ødelæggende synd ?*

De hellige beder om en dato, som vil markere tilbagekomsten af den syvendedags sabbat, hvis overtrædelse straffes med romersk ødelæggelse og krige; og for dens overtrædere vil denne straf vare indtil verdens ende.

13.- *Hvor længe vil helligdommen og hæren blive trampet ned?*

De hellige beder om en dato, der vil markere afslutningen på de **pavelige forfølgelser**, der blev rettet mod dem, Guds udvalgte helgener.

Dan 8:14 *Og han sagde til mig: To tusinde og tre hundrede aftener og morgener; så vil helligdommen blive rensset.*

14a- Siden 1991 har Gud ledet mit studium af dette dårligt oversatte vers. Her er hans sande oversættelse af den hebraiske tekst.

Og han sagde til mig: Indtil aften om morgenen to tusinde tre hundrede og retfærdiggjort vil være hellighed.

Du kan se, fristen for 2300-aften-morgenen er rettet mod helliggørelsen af de udvalgte udvalgt af Gud fra den dato, som vil blive bestemt for denne periode.

Den evige retfærdighed opnået ved dåben indtil da sættes i tvivl. Kravet om den tre gange hellige Gud, som Fader, Søn og Helligånd, er ændret og blevet styrket af behovet for, at de udvalgte ikke længere synder mod sabbatten eller mod nogen anden ordinance, der kommer fra Guds mund. Den *smalle frelsesvej*, som Jesus lærte, er således genoprettet. Og modellen for de udvalgte præsenteret i *Noa, Daniel og Job* retfærdiggør den udvalgte million for de faldne ti milliarder af den sidste dom i Dan.7:10.

Dan 8:15 *Mens jeg, Daniel, så dette syn og søgte at forstå det, se, der stod en foran mig, som så ud som en mand.*

15a- Logisk vil Daniel gerne forstå betydningen af synet, og dette vil give ham i Dan.10:12, en berettiget godkendelse fra Gud, men han vil aldrig blive fuldt opfyldt i sit ønske som svaret fra Gud i Dan. 12:9 viser det: *Han svarede: Gå, Daniel, for disse ord vil blive hemmeligholdt og forseglet indtil endens tid.*

Dan 8:16 *Og jeg hørte en Mands Røst midt i Ulai; råbte han og sagde: Gabriel, forklar ham synet.*

16a- Billedet af Jesus Kristus i midten af Ulai foregriber lektionen givet i synet af Dan.12. Englen Gabriel, en nær Kristi tjener, er ansvarlig for at forklare betydningen af hele synet fra dets begyndelse. Lad os derfor nøje følge de yderligere oplysninger, der vil blive åbenbaret i de efterfølgende vers.

Dan 8:17 *Så kom han hen til det sted, hvor jeg var; og da han nærmede sig, blev jeg bange, og jeg faldt på mit ansigt. Han sagde til mig: "Vær opmærksom, menneskesøn, for synet vedrører en tid, som skal være enden."*

17a- Synet af himmelske væsener vil altid forårsage denne virkning på mennesket af kød. Men lad os være opmærksomme, som han opfordrer os til at gøre. Det relevante sluttidspunkt vil begynde ved slutningen af hele visionen.

Dan 8:18 *Mens han talte til mig, stod jeg lamslået på mit ansigt. Han rørte ved mig og fik mig til at stå, hvor jeg var.*

18a- I denne oplevelse understreger Gud kødets forbandelse, som ikke er lig med renheden af trofaste engles himmellegemer.

Dan 8:19 *Da sagde han til mig: Jeg vil lære dig, hvad der skal ske ved enden af vreden, for der er en tid fastsat til enden .*

19a- Slutningen på Guds vrede vil komme, men denne vrede er retfærdiggjort af kristen ulydighed, arv fra den romerske pavelige doktrin. Ophøret af denne profeterede guddommelige vrede vil derfor være delvis, da den først virkelig vil ophøre efter hele menneskehedens ødelæggelse ved Kristi genkomst i herlighed.

Dan 8:20 *Vædderen, som du så, som havde horn, er medernes og persernes konger.*

20a- Det er et spørgsmål om, at Gud giver referencepunkter til sine udvalgte, så de forstår princippet om rækkefølgen af præsenterede symboler. Mederne og perserne markerer den historiske kontekst for begyndelsen af åbenbaringen. I Dan.2 og 7 var de på andenpladsen.

Dan 8:21 *Bukken er kongen af Javan, det store horn mellem hans øjne er den første konge.*

21a- Til gengæld er Grækenland den anden række; den tredje i Dan.2 og 7.

21b- *Det store horn mellem hans øjne er den første konge*

Som vi har set, drejer det sig om den store græske erobrere, Alexander den Store. Det store horn, billede på dets offensive og krigeriske karakter, som kong Darius 3 var forkert at ydmyge, fordi det kostede ham hans rige og hans liv. Ved at placere dette horn ikke på panden, men mellem øjnene, viser Ånden sit umættelige begær efter erobring, at kun hans død vil stoppe. Men øjnene er også profetisk clairvoyance, og siden hans fødsel er en usædvanlig skæbne blevet bekendtgjort for ham af en clairvoyant, og han tror på sin forudsagte skæbne gennem hele sit liv.

Dan 8:22 *De fire horn, der er opstået for at erstatte dette knækkede horn, er fire kongeriger, der vil opstå fra denne nation, men de vil ikke være så stærke.*

22a- Vi finder de fire græske dynastier grundlagt af de fire generaler, der efterfulgte Alexander, stadig i live efter 20 års krige mellem de ti, de var i begyndelsen.

Dan 8:23 *Ved slutningen af deres herredømme, når synderne er fortæret, vil der opstå en konge, som er fræk og listig.*

23a- Når englen springer over de mellemliggende tider, fremkalder den den kristne æra med det pavelige Roms herredømme. Når han gør det, angiver han hovedformålet med den afgivne åbenbaring. Men denne forklaring bringer en anden lære, som optræder i den første sætning i dette vers: *Ved slutningen af deres herredømme, når syndere vil blive fortæret.* Hvem er disse fortærede syndere, der går forud for det pavelige regimes tid? Det er de oprørske nationale jøder, som nægtede Jesus Kristus som Messias og frelser, befrier, ja, men kun af begåede synder og kun til fordel for dem, som han anerkender ved deres tros kvalitet. De blev faktisk *fortæret* i 70 af Roms tropper, de og deres by Jerusalem, og dette for anden gang efter ødelæggelsen udført under Nebukadnezar i – 586. Ved denne handling gav Gud bevis for, at den gamle alliance var afsluttet siden Jesu Kristi død, hvor templets adskillelsesforhæng i Jerusalem blev revet i to, fra top til bund, og dermed viste, at handlingen kom fra Gud selv.

23b- *der vil opstå en fræk og kunstfærdig konge*

Dette er Guds beskrivelse af pavedømmet karakteriseret ifølge Dan.7:8 ved *dets arrogance* og her ved *dets uforskammethed*. Han tilføjer *og er kunstfærdig*. Kunsten består i at tilsløre sandheden og tage udseende af det, vi ikke er. Kunstgrebet bruges til at bedrage ens næste, det er hvad efterfølgende paver gør.

Dan 8:24 *Hans kraft skal vokse, men ikke ved hans egen kraft; han vil skabe utrolig kaos, han vil lykkes med sine forehavender, han vil ødelægge de magtfulde og de helliges folk.*

24a- *Hans magt vil stige*

Faktisk, beskrevet i Dan.7:8 som et " lille horn ", tillægger vers 20 det " *et større udseende end de andre* ".

24b- *men ikke af egen kraft*

Her bekræfter historien igen, at uden monarkernes væbnede støtte kunne det pavelige regime ikke have eksisteret. Den første støtte var Clovis, kongen af frankerne af det merovingerske dynasti og efter ham, det karolingiske dynasti og til sidst, det fra det capetianske dynasti, har det franske monarki sjældent manglet støtte. Og vi vil se, at denne støtte har en pris at betale. Dette vil blive gjort som et

eksempel ved halshugningen af den franske kong Ludvig 16, dronning Marie-Antoinette, de monarkistiske hofmænd og det romersk-katolske præsteskab, der hovedsagelig er ansvarlige, ved guillotinen installeret i Frankrig i hovedstaden og provinsbyerne, af franske revolutionære mellem kl. 1793 og 1794; to epoker med "Terrorer" indskrevet med blodbogstaver i menneskehedens hukommelse. I Åb.2:22 vil denne guddommelige straf blive profeteret med disse ord: *Se, jeg vil kaste hende på en seng og sende stor trængsel har dem, der begår ægteskabsbrud med hende, medmindre de omvender sig fra deres gerninger. Jeg vil slå hendes børn ihjel; og alle menighederne skal vide, at jeg er den, der ransager sindene og hjerterne, og jeg vil lønne enhver efter dine gerninger.*

24c- *han vil skabe utrolig kaos*

På jorden kan ingen tælle dem, men i himlen kender Gud det nøjagtige antal, og på tidspunktet for straffen for den sidste dom, vil de alle blive sonet, fra den mindste til den mest forfærdelige, af deres forfattere.

24d- *han vil lykkes med sine forpligtelser*

Hvordan kunne han ikke lykkes, når Gud gav ham denne rolle for at straffe synden begået af hans folk, som hævder frelse vundet af Jesus Kristus?

24.- *han vil ødelægge de mægtige og de helliges folk*

Ved at udgive sig for at være Guds repræsentant på jorden og true dem med ekskommunikation, som ville lukke deres indgang til himlen, opnår pavedømmet underkastelse af de store og monarkerne på den vestlige jord, og endnu mere af de små, rige eller fattige, men alle uvidende, på grund af deres vantro og ligegyldighed over for guddommelige sandheder.

Fra begyndelsen af reformationens æra, der blev indledt siden Peter Valdo i 1170, reagerede det pavelige regime med raseri ved at opildne mod Guds trofaste tjenere, de eneste sande helgener altid fredelige og fredelige, de morderiske katolske ligaer støttet af domstolene i inkquisition af hans falske hellighed. De hættekledte dommere, som således beordrede forfærdelige torturer til helgenerne og andre, alle anklaget for kætteri mod Gud og Rom, vil alle skulle stå til regnskab for deres udfordringer over for den sande Gud på tidspunktet for den netop profeterede endelige dom. 9 og Åb.20:9 til 15.

Dan 8:25 *På grund af sin velstand og sine planers fremgang vil han have hovmod i sit hjerte, og han vil ødelægge mange, som levede fredeligt, og han vil ophøje sig mod fyrsternes øverste; men det vil blive brudt, uden at nogen hånd skal anstrenge sig.*

25a- *På grund af hans velstand og succesen med hans tricks*

Denne *velstand* antyder hans berigelse, som verset forbinder med *hans tricks*. Vi må faktisk bruge *tricks*, når vi er små og svage for at få rige mennesker, penge og rigdomme af alle slags, som Åb. 18:12 og 13 opregner.

25b- *han vil have arrogance i sit hjerte*

Dette på trods af lektionen fra kong Nebukadnezars oplevelse i Dan.4 og den, mere tragisk, af hans barnebarn Belshazzar i Dan.5.

25c- *han vil ødelægge mange mænd, der levede fredeligt*

Fredelig karakter er en frugt af sand kristendom, men kun indtil 1843. For før den dato, og hovedsageligt indtil slutningen af den franske revolution, i slutningen af de 1260 års pavelige regering, profeteret i Dan.7:25, var falsk tro er

karakteriseret ved brutalitet, der angriber eller reagerer på brutalitet. Det er kun i disse tider, at mildhed og fred gør forskellen. Reglerne fastsat af Jesus har ikke ændret sig siden apostolisk tid, den udvalgte er et får, der accepterer at blive ofret, aldrig en slagter.

25d- *og han vil rejse sig mod høvdingen*

Med denne præcision er tvivl ikke længere tilladt. Lederen, citeret i vers 11 og 12, er i sandhed Jesus Kristus, kongernes *Konge og Herrernes Herre*, som viser sig i sin genkomsts herlighed i Åb.19:16. Og det var fra ham, at det legitime *evige præstedømme* blev taget fra det romerske pavedømme.

Dan 8:26 *Og det syn om aftenen og morgenen, som der tales om, er sandt. For din del, hold denne vision hemmelig, fordi den vedrører fjerne tider.*

26a- *Og visionen om aftenen og morgenen, der er tale om, er sand*

Englen vidner om den guddommelige oprindelse af profetien om "2300 aften-morgen" i vers 14. Han henleder derfor opmærksomheden til sidst på denne gåde, som skal belyses og forstås af Jesu Kristi udvalgte hellige, når tiden vil have kom for at gøre det.

26b- *For din del, hold denne vision hemmelig, fordi den vedrører fjerne tider*

Ja, mellem Daniels tid og vores tid er der gået cirka 26 århundreder. Og så befinder vi os i ***endens tid***, hvor dette mysterium skal belyses; tingene vil blive gjort, men ikke før undersøgelsen af Dan.9, som vil give den væsentlige nøgle til at udføre de foreslåede beregninger.

Dan 8:27 *Jeg, Daniel, var mange dage syg og syg; så stod jeg op og tog mig af kongens sager. Jeg var forbløffet over synet, og ingen kendte til det.*

27a- Denne detalje, der vedrører Daniels helbred, er ikke noget personligt. Det oversætter for os den ekstreme betydning af at modtage information fra Gud om de profeterede 2300 aftener-morgener; for ligesom sygdom kan føre til døden, vil uvidenhed om gåden dømme de sidste kristne, som vil leve i ***endens tid***, til evig åndelig død.

Daniel 9

Dan 9:1 *I Darius, Ahasverus's Søns, første Aar af Medernes Slægt, som blev Konge over Kaldæernes Rige,*

1a- Ifølge Daniels øjenvidne, derfor ubestrideligt, lærer vi, at kong Dareios af Dan.5:30 er søn af Ahasverus, af medernes slægt; den persiske konge Cyrus 2 har derfor endnu ikke erstattet ham. Det første år af hans regeringstid var det, hvor han erobrede Babylon og tog det fra kaldæerne.

Dan 9:2 *i det første år af hans regeringstid så jeg, Daniel, i bøgerne, at der skulle gå halvfjerds år for ruinerne af Jerusalem, i overensstemmelse med det antal år, som Herren havde talt til profeten Jeremias.*

2a- Daniel henviser til profeten Jeremias' profetiske skrifter. Han giver os et smukt eksempel på tro og tillid, som forener Guds tjenere under hans blik. Han bekræfter således disse ord i 1 Kor.14:32: *Profeternes ånder er underkastet profeterne* . Daniel boede i Babylon i store dele af de 70 år, der var profeteret om udvisningen af det hebraiske folk. Han er også interesseret i emnet for hans tilbagevenden til Israel, som ifølge ham burde være ret tæt på. For at få svar fra Gud beder han en storslået bøn, som vi skal studere.

Modelbønnen for en helgens tro

Den første lektion i dette kapitel 9 af Daniel er at forstå, hvorfor Gud ønskede, at det skulle optræde i denne del af Daniels Bog.

I Dan.8:23 gennem den profetiske meddelelse om de *fortærede syndere* , modtog vi bekræftelse på, at jøderne i nationen Israel igen blev fordømt og ødelagt af ild af romerne i 70, på grund af alle de ting, som Daniel går for at bekende i sin bøn. Hvem var nu dette Israel, der blev præsenteret i den første alliance med den levende Gud fra Abraham til Jesu Kristi 12 apostle og disciple, som selv var jøde? Kun et udsnit af hele menneskeheden, for siden Adam har mænd været de samme bortset fra deres hudfarve, som spænder fra meget lys til meget mørk. Men uanset deres race, deres etnicitet, ting, der overføres genetisk fra far og mor til sønner og døtre, er deres mentale adfærd identisk. I henhold til princippet om at fjerne bladene på tusindfryden, "Jeg elsker dig, lidt, meget, lidenskabeligt, sindssygt, slet ikke", gengiver mænd denne række af følelser over for den levende Gud, der skaber alle ting, når han opdager det eksistens. Også den store Dommer ser blandt dem, der hævder at være fra ham, trofaste mennesker, der elsker ham og adlyder ham, andre, som hævder at elske ham, men ulydige ham, andre, som lever deres religion i ligegyldighed, atter andre, der lever den med en hårdt og skarpt hjerte, som gør dem til fanatikere, og i yderste konsekvens kan de ikke tåle modsigelse og endnu mindre bebrejdelser og støtte drabet på den uudholdelige modstander. Disse adfærd blev fundet blandt jøderne, da de stadig findes blandt mænd over hele planeten Jorden og i alle religioner, som dog ikke er lige.

Daniels bøn kommer til at stille spørgsmålstegn ved dig, hvilken af disse adfærd genkender du dig selv i? Hvis det ikke er en, der elsker Gud og adlyder ham som et vidnesbyrd om hans trofasthed, så spørg din opfattelse af tro; omvend dig og giv Gud en oprigtig og ægte frugt af omvendelse, som Daniel vil gøre.

Den anden grund til tilstedeværelsen af denne bøn i dette kapitel 9 er, at årsagen til Israels sidste ødelæggelse, i år 70 af romerne, behandles og udvikles der: Messias' første komme på menneskenes jord . Og efter at have forkastet denne Messias, hvis eneste fejl var fuldkommenheden af hans gerninger, som fordømte dem, ophidsede de religiøse ledere folket mod ham, med bagtalende beskyldninger, alle afviklet og modsagt af fakta. Så de baserede deres sidste anklage på en guddommelig sandhed og anklagede ham, en mand, for at hævde at være Guds søn. Disse religiøse lederes sjæle var sorte som kul fra en brændende ildsted, der vil fortære dem i den retfærdige vredes tid. Men jødernes største fejl var ikke i at have dræbt ham, men i ikke at have genkendt ham efter

hans guddommelige opstandelse. Stillet over for de mirakler og gode gerninger, som blev udført af hans tolv apostle, forhærdede de sig selv som Faraos på sin tid og vidnede om dette ved at dræbe den trofaste diakon Stefanus, som de stenede sig selv uden denne gang at ty til romerne.

Den tredje grund til denne bøn er, at den tager rollen som en sidste sørgelig iagttagelse i slutningen af en lang oplevelse levet i forhold til Gud ; et vidnesbyrd, en slags testamente efterladt af den jødiske alliance til resten af menneskeheden. For det er i denne deportation til Babylon, at den af Gud forberedte demonstration ophører. Det er rigtigt, at jøderne vil vende tilbage til deres nationale jord, og at Gud for en tid vil blive æret og adlydt, men loyaliteten vil hurtigt forsvinde, til det punkt, at deres overlevelse kun kan retfærdiggøres som deres sidste prøve på tro baseret på første Messias komme, fordi han skal være en søn af Israel, en jøde blandt jøderne.

Den fjerde grund til denne bøn er baseret på den kendsgerning, at de anførte og bekendte fejl alle er blevet udført og fornyet af kristne i deres æra, fra opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321 indtil vor tid . Den sidste officielle institution velsignet siden 1873 og individuelt siden 1844 er ikke undsluppet tidens forbandelse, siden Jesus kastede den op i 1994. Studiet af de sidste kapitler af Daniel og bogen Åbenbaringen vil forklare disse datoer og de sidste mysterier.

Lad os nu lytte nøje til Daniel, der taler til den almægtige Gud.

Dan 9:3 *Jeg vendte mit ansigt mod Herren Gud for at vende mig til bøn og bøn, faste og tage sæk og aske.*

3a- Daniel er nu gammel, men hans tro svækkes ikke, og hans forbindelse med Gud bevares, næres og vedligeholdes. I hans tilfælde, hvor hans hjerte er dybt oprigtigt, har fasten, sækkeklædet og *asken* virkelig betydning. Disse praksisser viser styrken af ens ønske om at blive hørt og givet af Gud. Fasten viser den overlegenhed, der er givet til Guds svar sammenlignet med fornøjelserne ved at spise. I denne tilgang er der ideen om at fortælle Gud, at jeg ikke længere ønsker at leve uden dit svar, uden at gå så langt som at begå selvmord.

Dan 9:4 *Jeg bad til Herren min Gud og bekendte for ham: Herre, store og frygtelige Gud, som holder din pagt og forbarmer sig over dem, som elsker dig og holder dine bud.*

4a- *Herre, store og frygtelige Gud*

Israel er i eksil i Babylon og har betalt for at lære, at Gud er stor og frygtindgydende.

4b- *du, som holder din pagt og forbarmer dig over dem, der elsker dig og holder dine bud!*

Daniel viser, at han kender Gud, da han henter sine argumenter fra teksten til det andet af Guds ti bud, som de uheldige katolikker ikke kender gennem århundreders mørke, fordi pavedømmet suverænt tog initiativ til at fjerne det fra hans version af de ti bud, fordi et bud fokuseret på kødet blev tilføjet for at holde tallet på ti; et fint eksempel på uforskammethed og bedrag, der blev fordømt i det foregående kapitel.

Dan 9:5 *Vi har syndet, vi har gjort uret, vi har været ugudelige og genstridige, vi har vendt os bort fra dine bud og dine domme.*

5a- Vi kunne ikke være mere sande og tydeligere, fordi disse er de fejl, der førte Israel til deportation, bortset fra at Daniel og tre af hans ledsagere ikke var skyldige i denne type fejl; dette forhindrer ham ikke i at gå ind for sit folks sag, mens han bærer byrden af sin skyld med sig.

Det er da, vi i 2021 må indse, at også vi, kristne, tjener denne samme Gud, som ikke ændrer sig ifølge hans erklæring i Mal.3:6: *For jeg er HERREN, jeg forandrer mig ikke; og I, Jakobs børn, er ikke blevet fortæret*. Det ville være passende at sige "endnu ikke forbrugt". For siden Malakias skrev disse ord, viste Kristus sig, Jakobs børn forkastede ham og slog ham ihjel, og i overensstemmelse med det ord, der var profeteret i Dan.8:23, endte de med at blive fortæret i 70 af romerne. Og hvis Gud ikke ændrer sig, betyder det, at utro kristne, der overtræder hans bud, først og fremmest den helligede sabbat, vil blive ramt endnu hårdere end hebræerne og de nationale jøder i deres tid.

Dan 9:6 *Vi har ikke lyttet til dine Tjenere, Profeterne, som talte i dit Navn til vore Konger, til vore Fyrster, til vore Fædre og til alt Folket i Landet.*

6a- Det er sandt, at hebræerne er skyldige i disse ting, men hvad kan vi sige om de kristne, som selv i den sidste institution oprettet af ham, er skyldige i de samme handlinger?

Dan 9:7 *Din, Herre, er retfærdighed, og vor er skam på denne dag, for Judas mænd og for Jerusalems indbyggere og for hele Israel, både de nære og de fjerne, i alle de lande, hvor du jagtede dem på grund af den utroskab, som de var skyldige i mod dig.*

7a- Israels straf var forfærdelig, der var mange dødsfald, og kun de overlevende havde chancen for at blive deporteret til Babylon og derfra spredt ud over landene i det kaldæiske imperium og imperiet perser, der efterfulgte ham. Den jødiske nation er blevet opløst i fremmede lande og alligevel, ifølge hans løfte, vil Gud snart genforene jøderne på deres nationale jord, deres fædres land. Hvilken magt og kraft har denne levende Gud! I sin bøn udtrykker Daniel al den omvendelse, som disse mennesker skal vise, før de vender tilbage til deres hellige land, men kun når Gud er ved deres side.

Daniel bekender jødisk utroskab straffet af Gud, men hvilken straf for kristne, der gør det samme? udvisning eller død?

Dan 9:8 *Herre, til skam for os, vore konger, vore fyrster og vore fædre, fordi vi har syndet mod dig.*

8a- Det forfærdelige ord, ordet "synd" er citeret. Hvem kan gøre en ende på den synd, der forårsager så store lidelser? Dette kapitel vil give svaret. En lektie er værd at lære og huske: Israel led konsekvenserne af de valg og opførsel, som de konger, ledere og fædre, der regerede det, gjorde. Så her er et eksempel, hvor ulydighed mod korrupte ledere kan opmuntres til at forblive i Guds velsignelse. Dette er det valg, som Daniel og hans tre ledsagere traf, og de er velsignet for det.

Dan 9:9 *Med Herren vor Gud være barmhjertighed og tilgivelse, for vi har været ham ulydige.*

10a- I en situation med synd er der kun et håb tilbage; stole på den gode, barmhjertige Gud, så han giver sin tilgivelse. Processen er evig, jøden i den gamle

alliance og den nye kristne har samme behov for tilgivelse. Her er Gud igen ved at forberede et svar, som han må betale dyrt for.

Dan 9:10 *Vi adlød ikke HERREN vor Guds Røst for at følge hans Love, som han forelagde os ved sine Tjenere, Profeterne.*

10a- Dette er også tilfældet for kristne i år 2021.

Dan 9:11 *Hele Israel har overtrådt din Lov og har vendt sig bort fra at høre din Røst. Da blev der udgydt forbandelser og besværgelser over os, som er skrevet i Mose, Guds tjeners lov, fordi vi har syndet mod Gud.*

11a- I Moseloven advarede Gud virkelig Israel mod ulydighed. Men efter ham blev profeten Ezekiel, Daniels samtidige, deporteret 13 år efter Daniel, det vil sige 5 år efter at kong Jojakin, bror til Jojakim, som han efterfulgte, befandt sig i fangenskab ved floden Kebar, der ligger mellem Tigris og Tigris. Euftrat. Der inspirerede Gud ham og fik ham til at skrive budskaber, som vi i dag finder i vores bibel. Og det er i Ezé.26, at vi finder en række af straffe, hvis model findes anvendt åndeligt, men ikke kun, i Apokalypsens syv trompeter i Åb.8 og 9. Denne overraskende lighed bekræfter, at Gud ikke virkelig ændrer sig. Synder straffes i den nye pagt, som de blev i den gamle.

Dan 9:12 *Han har opfyldt de Ord, som han talte imod os og imod vore Fyrster, som herskede over os, og han har bragt over os en stor Ulykke , som der aldrig er sket under hele Himmelen, den, som kom til Jerusalem.*

12a- Gud er ikke svækket, han opfylder sine meddelelser om at velsigne eller forbande med samme omhu, og den " ulykke ", som ramte Daniels folk, er beregnet til at advare de nationer, der lærer disse ting. Men hvad ser vi? På trods af det vidnesbyrd, der er skrevet i Bibelen, bliver denne lektion ignoreret selv af dem, der læser den. Husk dette budskab: Gud forbereder for jøderne og efter dem, for de kristne, to andre store ulykker , som vil blive åbenbaret i resten af Daniels Bog.

Dan 9:13 *Som der er skrevet i Mose Lov, er al denne Ulykke kommet over os; og vi har ikke bedt til HERREN vor Gud, og vi har ikke vendt os bort fra vore Misgerninger, og vi har ikke givet Agt på din Sandhed.*

13a- Foragt for de ting, som Gud havde skrevet i Bibelen, er også evig, i 2021 er kristne også skyldige i denne fejl, og de tror, at Gud ikke vil modsige dem. De vender sig heller ikke væk fra deres uretfærdigheder og er ikke mere opmærksomme på den bibelske sandhed, men så vigtige for vores endetid, dens profetiske sandhed åbenbaret intenst og forståeligt, eftersom nøglerne til forståelse er i Bibelen selv.

Dan 9:14 *HERREN har vogtet over denne Ulykke og bragt den over os; thi HERREN vor Gud er retfærdig i alt, hvad han har gjort, men vi har ikke adlød hans Røst.*

14a- Hvad mere kan jeg sige? I sandhed! Men ved godt, at en meget større ulykke er blevet forberedt af Gud for nutidens menneskehed og af samme årsag. Den vil komme, mellem 2021 og 2030, i form af en atomkrig, hvis guddommelige mission er at dræbe en tredjedel af menneskene ifølge Åb.9:15.

Dan 9:15 *Og nu, Herre vor Gud, som førte dit folk ud af Ægyptens land ved din mægtige hånd og gjorde dit navn, som det er i dag, vi har syndet, vi har begået uret.*

15a- Daniel minder os om, hvorfor vantro er fordømmelig af Gud. På jorden vidner eksistensen af det jødiske folk om denne ekstraordinære kendsgerning på grund af en overnaturlig magt, det hebraiske folks udvandring fra Egypten. Hele deres historie er baseret på dette mirakuløse faktum. Vi har ikke mulighed for at være vidne til denne udvandring, men ingen kan benægte, at efterkommerne af denne oplevelse stadig er blandt os i dag. Og for bedre at udnytte denne eksistens udleverede Gud disse mennesker til nazistisk had under Anden Verdenskrig. Menneskehedens opmærksomhed blev således rettet mod de overlevende, som i 1948 opnåede deres genbosættelse på jorden af deres gamle hjemland tabt siden 70. Gud lod kun deres fædres ord falde ned på hovedet, som havde sagt til den romerske guvernør Pontius Pilatus om Jesus, for at opnå hans død, citerer jeg "må hans blod falde over os og vores børn". Gud svarede dem til punkt og prikke. Men kristne i alle kirkesamfund har skam ignoreret denne guddommelige lektion, og vi kan forstå hvorfor, da de alle deler deres forbandelse. Jøderne nægtede Messias, men de kristne foragtede hans love. Guds fordømmelse af begge er derfor fuldkommen berettiget.

Dan 9:16 Herre, lad efter din store barmhjertighed din vrede og din vrede vende sig bort fra din by Jerusalem, fra dit hellige bjerg; thi på grund af vore synder og vore fædres misgerninger er Jerusalem og dit folk en skændsel for alle dem omkring os.

16a- Daniel tager her et argument op, som Moses havde fremlagt for Gud: hvad vil det folk, der er vidne til hans folks straf, sige? Gud er klar over problemet, eftersom han selv erklærer om jøderne, gennem Paulus mund i Rom.2:24: *For Guds navn spottes blandt hedninge på grund af jer, som der står skrevet*. Han hentyder til teksten i Ez.16:27: *Og se, jeg har rakt min hånd ud mod dig, jeg har formindsket den del, jeg har givet dig, jeg har overgivet dig til dine fjenders vilje, døtrene af Filister, som skammede sig over din kriminelle adfærd*. I sin medfølelse har Daniel stadig meget at lære om Guds dom over sin by Jerusalem. Men når han siger "*Jerusalem og dit folk er en skændsel for alle dem omkring os*" tager han ikke fejl, for hvis Israels straf havde frembragt i hedningene en velsignet frygt og et ønske om at tjene denne sande Gud, ville straffen have været havde en reel interesse. men denne sørgelige oplevelse bar kun lidt frugt, ikke ubetydelig, eftersom vi skylder kong Nebukadnezars og mederens kong Darius' omvendelse.

Dan 9:17 Derfor, vor Gud, hør nu din tjeners bøn og bønner, og lad for Herrens skyld dit ansigt lyse over din øde helligdom.

17a- Det Daniel beder om vil blive givet, men ikke fordi Gud elsker ham, men simpelthen fordi denne tilbagevenden til Israel og genopbygningen af templet er i hans projekt. Daniel er dog ikke klar over, at templet, som i virkeligheden skal genopbygges, vil blive ødelagt igen i 70 af romerne. Det er grunden til, at den information, han vil modtage i dette kapitel 9, vil helbrede ham for den meget jødiske betydning, som han stadig tillægger stentemplet bygget i Jerusalem; Kristi køds tempel vil snart gøre det forgæves, og af denne grund vil det blive ødelagt igen i 70 af de romerske hære.

Dan 9:18 *Min Gud, lyt og hør! Åbn dine øjne og se på vores ruiner, se på byen, over hvilken dit navn er påkaldt! For det er ikke på grund af vores retfærdighed, at vi fremsætter vore bønner for dig, men på grund af din store barmhjertighed.*

18a- Det er sandt, at Gud havde udvalgt Jerusalem til at gøre det til det sted, der blev helliget ved hans herlige tilstedeværelse. Men stedet er kun helligt, når Gud står der, og siden år – 586 var det ikke længere tilfældet. Og tværtimod vidnede ruinerne af Jerusalem og dets tempel om hans retfærdigheds upartiskhed. Denne lektion var nødvendig for, at mennesker kunne se på den sande Gud som et levende væsen, der ser, dømmes og reagerer i modsætning til de afgudsdyrkende hedenske guddomme, der kun forholder sig til de dårlige engle i djævelens lejr. Den trofaste mand tjener Gud, men den utro mand bruger Gud til at give sig selv religiøs legitimitet over for dem omkring ham. Den *medfølelse* fra Gud, som Daniel appellerer til, er ægte, og han vil snart give det smukkeste bevis på det, i Jesus Kristus.

Dan 9:19 *Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, vær opmærksom! Handl og tøv ikke, af kærlighed til dig, o min Gud! Thi dit navn er kaldt over din by og dit folk.*

19a- Daniels høje alder retfærdiggør hans insisteren, for ligesom Moses er hans kæreste personlige ønske at kunne opleve denne tilbagevenden til sit "hellige" land. Han ønsker at være vidne til genopbygningen af det hellige tempel, som igen vil bringe ære til Gud og Israel.

Dan 9:20 *Og dog talte jeg og bad og bekendte min Synd og mit Folk Israels Synd og fremsatte mine bønner til HERREN min Gud om min Guds hellige Bjerg;*

20a- Det er ikke overraskende, at Gud elsker Daniel, det er et eksempel på ydmyghed, som fortryller ham og opfylder helligedskriteriet, som han kræver. Enhver mand er fejlbarlig, så længe han lever i en krop af kød, og Daniel er ingen undtagelse. Han bekender sine synder, bevidst om sin ekstreme svaghed, som vi alle skal gøre. Men hans personlige åndelige egenskab kan ikke dække over folkets synd, fordi han kun er et menneske, selv ufuldkommen. Løsningen vil komme fra Gud i Jesus Kristus.

Dan 9:21 *Jeg talte stadig i bøn, da manden Gabriel, som jeg tidligere havde set i et syn, kom flyvende imod mig ved aftenofferet.*

21a- Det tidspunkt, som Gud har valgt til Gabriels besøg, er tidspunktet for aftenofferet, det vil sige tidspunktet for det *evige offer* af et *lam*, som profeterer *aften og morgen* om det fremtidige frivillige offer af Jesu Kristi fuldkommen hellige og uskyldige legeme. Han vil dø korsfæstet for at sone for hans eneste udvalgte synder, som udgør hans eneste sande folk. Forbindelsen med åbenbaringen, som vil blive givet nedenfor, til Daniel, er derfor etableret.

Bønnens afslutning: Guds svar

Dan 9:22 *Han lærte mig og talte med mig. Han sagde til mig: Daniel, nu er jeg kommet for at åbne din forståelse.*

22a- Udtrykket "åbn din intelligens" betyder, at indtil da var efterretninger lukket. Englen taler om emnet Guds frelsesplan, som blev holdt skjult indtil tidspunktet for hans møde med Guds udvalgte profet.

Dan 9:23 *Da du begyndte at bede, gik ordet ud, og jeg er kommet for at fortælle dig det; for du er elsket. Vær opmærksom på ordet, og forstå visionen!*

23a- *Da du begyndte at bede, kom ordet ud*

Himlens Gud havde organiseret alt, mødeøjeblikket på tidspunktet for det evige, og englen Gabriel betegner Kristus ved "Ordet", som Johannes vil gøre i begyndelsen af sit evangelium: Ordet blev *kød*. Englen kommer for at forkynde for ham "Ordet", hvilket betyder, at han kommer for at forkynde for ham Kristi komme, profeteret fra Moses ifølge 5 Mos.18:15 til 19: Herren, *din Gud, vil oprejse dig fra din midte. , 'blandt dine brødre en profet som mig: du vil lytte til ham!* Således vil han besvare den anmodning, som du bad Herren din Gud i Horeb på forsamlingens dag, da du sagde: *Lad mig ikke længere høre Herrens min Guds røst, og lad mig ikke mere se denne store ild! for ikke at dø. HERREN sagde til mig: Det er godt, hvad de har sagt. Jeg vil rejse op for dem blandt deres brødre en profet som dig , jeg vil lægge mine ord i hans mund, og han vil tale til dem, hvad jeg befaler ham . Og hvis nogen ikke lytter til mine ord, som han taler i mit navn, vil jeg holde ham ansvarlig . Men den profet, som har den frækhed at tale i mit navn et ord, som jeg ikke har befalet ham at tale, eller som taler i andre guders navn, den profet skal straffes med døden.*

Denne tekst er grundlæggende for at forstå jødernes skyld i deres afvisning af Messias Jesus, fordi han opfyldte alle de forudsagte kriterier om hans komme. Taget blandt mennesker og formidler af det guddommelige ord, svarede Jesus til denne beskrivelse, og de mirakler, han udførte, vidnede om guddommelig handling.

23b- *for du er en elsket*

Hvorfor elsker Gud Daniel? Ganske enkelt fordi Daniel elsker ham. Kærlighed er grunden til, at Gud skabte liv for frie skabninger foran ham. Det er hans behov for kærlighed, der har retfærdiggjort den meget høje pris, som han skal betale for at få den fra nogle af sine menneskelige jordiske skabninger. Og til prisen for hans død, som han skal betale, vil dem, han vil udvælge, blive hans evige ledsagere.

23c- *Vær opmærksom på ordet, og forstå visionen!*

Hvilket ord er det, englens ord eller det guddommelige "ord" skjult i Kristus? Hvad der er sikkert er, at begge dele er mulige og komplementære, fordi visionen vil omhandle "Ordet", som vil komme i kødet i Jesus Kristus. Det er derfor yderst vigtigt at forstå budskabet.

70 ugers profeti

Dan 9:24 Der *er fastsat halvfjerdsindstyve uger for dit folk og for din hellige by, til at standse overtrædelser og gøre ende på synder, til at sone for uretfærdighed og til at bringe evig retfærdighed, til at besegle synet og profeten og til at salve det allerhelligste.*

24a- *Halvfjerds uger er blevet afskåret fra dit folk og fra din hellige by*

Det hebraiske udsagnsord "hatac" betyder i den første betydning at skære eller skære ; og kun billedligt, "at bestemme eller rette." Jeg beholder den første betydning, fordi den giver mening til denne handling af Abraham, der konkretiserer sin alliance med Gud gennem et offer, i 1. Mos.15:10: *Abram tog alle disse dyr, skar dem i midten og lagde hver brik en mod den anden; men han delte ikke fuglene . Denne ritual illustrerede alliancen mellem Gud og hans tjener.*

Dette er grunden til, at dette udsagnsord "at skære" får sin fulde betydning i "alliancen indgået med mange i en uge" i vers 27. Disse "mange" er de nationale jøder, til hvis fordel gavn ved troen på den korsfæstede Kristus er præsenteret først. Den anden interesse ved dette udsagnsord er, at de 70 uger af år i dette kapitel 9 er skåret på "2300 aften-morgen" i Dan.8:14. Og en lærestreg udspringer af denne kronologi, som sætter den kristne tro før den jødiske tro. På denne måde lærer Gud os, at han i Jesus Kristus giver sit liv for at tilbyde det som forløsning for enhver troende, der er værdig til sin frelse i hele menneskeheden. Den gamle pagt måtte forsvinde, da Jesus udgød sit blod for at bryde sin nye pagt med hele jordens udvalgte.

Daniels Bog sigter mod at undervise i denne universelle frelse ved at præsentere os for omvendelserne af Daniels samtidige konger; Nebukadnezar, mederen Darius og perseren Kyros.

Budskabet er en højtidelig advarsel, der truer det jødiske folk og deres hellige by Jerusalem, som er givet en frist på 70 uger. Her giver koden i Ezé.4:5-6 igen én dag i et år, som varigheden repræsenterer i alle 490 år. Daniel må have svært ved at forstå meningen med en trussel mod sin by, som allerede er i ruiner.

24b- *at standse overtrædelser og gøre en ende på synder*

Forestil dig, hvad der gik gennem Daniels sind, da han hørte disse ting, da han lige havde påkaldt Gud i bøn om tilgivelse for sine synder og sit folks synder. Han vil hurtigt forstå, hvad det er. Men vi selv forstår godt det guddommelige krav, der er udtrykt. Gud ønsker at opnå fra sine udvalgte, at han frelser, at de ikke længere synder, at de gør en ende på deres overtrædelser af hans love og dermed gør en ende på synder i overensstemmelse med hvad der vil blive skrevet af apostlen Johannes i 1 Joh 3: 4: *Den, der synder, overtræder loven, og synd er lovens overtrædelse* . Dette mål henvender sig til mænd, der må bekæmpe deres onde natur for ikke længere at synde.

24c- *for at sone for uretfærdighed og bringe evig retfærdighed*

For jøden Daniel fremkalder dette budskab ritualen for "forsoningsdagen", en årlig festival, hvor vi fejrer fjernelsen af synder ved at ofre en ged. Dette typiske symbol på synd repræsenterede Grækenland i Dan.8, og dets tilstedeværelse placerede profetien i den åndelige atmosfære på denne "forsoningsdag". Men hvordan kan en geds død fjerne synder, hvis det ikke er lykkedes for andre dyr, der er blevet ofret i løbet af året, at fjerne dem? Svaret på dette dilemma er givet i Heb.10:3 til 7: *Men ihukommelsen af synder fornyes hvert år ved disse ofre; thi det er umuligt for tyres og geders blod at fjerne synder* . Derfor sagde Kristus, da han gik ind i verden: *Offer og offer vil du ikke, men et legeme har du formet til mig ; Du har ikke taget imod brændofre eller ofre for synd. Da sagde jeg: Se, jeg kommer (i bogens rulle taler det om mig) for at gøre, O Gud, din vilje* . Forklaringerne fra apostlen Paulus er meget klare og logiske. Det følger heraf, at Gud i Jesus Kristus har forbeholdt sig selv arbejdet med at forsone de synder, som englen Gabriel har bebudet Daniel. Men hvor var Jesus Kristus i denne rite af "forsoningsdagen"? Hans perfekte personlige uskyld, som symbolsk gjorde ham til Guds påskelam, der fjerner verdens synder, tog ansvaret for sine udvalgtes synder symboliseret ved forsoningsritualets buk. Lammet blev gemt af geden, så lammet døde for den ged, han havde taget sig af. Ved at

acceptere hans død på korset for at sone for sine udvalgtes synder, synder som han var ansvarlig for, gav Gud dem i Kristus det smukkeste bevis på sin kærlighed til dem.

24d- *og bringe evig retfærdighed*

Dette er den lykkelige konsekvens af frelseren Messias' død. Denne retfærdighed, som mennesket, siden Adam, ikke kunne frembringe, tilregnes de udvalgte, således at de gennem deres tro på denne demonstration af guddommelig kærlighed, ved ren nåde, kan tilregnes dem Jesu Kristi fuldkomne retfærdighed, i begyndelsen ... indtil kampen troen overvinder synden. Og når dette forsvinder helt, siges Kristi retfærdighed at blive givet. Eleven bliver som sin Mester. Det er på disse doktrinære grundlag, at Jesu apostles tro blev bygget. Før tid og mørke magter forvandler dem og udvider dermed den smalle sti, som Jesus Kristus har lært. Denne **retfærdighed** vil kun være **evig** for de trofaste udvalgte, dem som hører og reagerer i lydighed mod Guds retfærdige krav.

24.- *for at besegle synet og profeten*

Eller, så visionen bliver opfyldt ved tilsynekomsten af den annoncerede profet. Verbet segl hentyder til Guds segl, som dermed giver profetien og til profeten, der vil præsentere sig selv en fuldstændig og indiskutabel guddommelig autoritet og legitimitet. Det arbejde, der er ved at blive udført, er forseglede med dets guddommelige kongelige segl. Det symbolske nummer på dette segl er "syv: 7". Den betegner også den fylde, som karakteriserer skaber-Guds natur og hans Ånds. Grundlaget for dette valg er konstruktionen af hans projekt over syv tusinde år, hvorfor han opdeltede tiden i uger på syv dage ligesom de syv tusinde år. Profetien om de 70 uger giver således en rolle til tallet (7), den levende Guds segl i Åb.7. De følgende vers vil bekræfte vigtigheden af dette tal "7".

24f- *og at salve det Allerhelligste*

Dette er Helligåndens salvelse, som Jesus vil modtage på tidspunktet for sin dåb. Men lad os ikke tage fejl, den due, der landede på ham fra himlen, havde kun ét mål, nemlig at overbevise Johannes om, at Jesus i sandhed var den annoncerede Messias; himlen vidner om ham. På jorden var Jesus altid Kristus og i form af udvalgte spørgsmål stillet til præsterne er hans undervisning i synagogen i en alder af 12 et bevis på dette. For hans folk, blandt hvem han var født og opvokset, var hans officielle mission at begynde ved hans dåb i efteråret år 26, og han skulle opgive sit liv i foråret år 30. Titlen Helligdommen betegner med værdighed, eftersom han i kødets skikkelse legemliggør den levende Gud, som skrækslagnede hebræerne på Moses' tid. Men den levende Helligdom havde et materielt symbol på jorden; det allerhelligste sted eller helligdom i Jerusalems tempel. Det var et symbol på himlen, denne dimension, der er utilgængelig for menneskeheden, hvor Gud og hans engle står. Sæde for guddommelig dom og sted for hans trone, Gud som Dommer afventede Kristi blod for at bekræfte tilgivelsen for de udvalgte synder i løbet af de 6 årtusinder, der var fastsat til denne udvælgelse. Jesu død opfyldte således den ultimative „forsoningsfest“. Tilgivelse er opnået, og de gamle ofre, som er godkendt af Gud, er alle blevet bekræftet. Salvelsen af det Allerhelligste blev foretaget på forsoningsdagen ved at sprøjte blodet fra den dræbte ged på nådestolen, et alter placeret over arken med Guds overtrådte befalinger. Til denne handling fik ypperstepræsten en gang om

året bemyndigelse til at trænge ind over adskillelsens slør ind i det allerhelligste. Efter sin opstandelse bragte Jesus således sit blods forsoning til himlen for at modtage herredømmet, legitimiteten til at frelse sine udvalgte ved at tilregne hans retfærdighed og retten til at fordømme ikke-angrende syndere, herunder onde engle og deres leder Satan, Djævelen . Det Hellige, der også betegner himlen, det blod, som Jesus har udgydt på jorden, vil tillade ham, i Mikael, at uddrive djævelen og hans dæmoner fra himlen, noget åbenbaret i Åb.12:9. Det jødiske religiøse folks fejl var således ikke at forstå den profetiske karakter af den årlige "forsoningsdag". De troede fejlagtigt, at dyreblodet, der blev tilbudt i denne fejring, kunne validere et andet dyr, der betyder udgydt i løbet af året. Mennesket skabt i Guds billede; dyret produceret af det jordiske liv, hvordan kan vi retfærdiggøre lighed af værdi for de to arter?

Som Gud var Jesus Kristus selv salvelsesens olie som Helligånden, og da han steg op til himlen, bringer han salvelsen af hans legitimitet, der er vundet på jorden, med sig.

Nøglen til beregninger

Dan 9:25 *Kend derfor og forstå! Fra det tidspunkt, hvor ordet erklærede, at Jerusalem ville blive genopbygget til den salvede, til lederen, for syv og tredive uger siden, vil stederne og grøfterne blive genoprettet, men i vanskelige tider.*

25a- *Vid det da, og forstå!*

Englen har ret i at invitere Daniel til opmærksomhed, fordi han adresserer data, der kræver stor åndelig og intellektuel koncentration; fordi der skal laves beregninger.

25b- ***Fra det tidspunkt*** , hvor ordet bekendtgjorde, at Jerusalem vil blive genopbygget ***til den salvede, til lederen***

Alene denne del af verset er af yderste vigtighed, fordi den opsummerer formålet med visionen. **Gud giver sit folk, der venter på deres Messias, midlerne til at vide, i hvilket år han vil præsentere sig for dem** . Og dette øjeblik, hvor ordet bekendtgjorde, at Jerusalem vil blive genopbygget, skal bestemmes i henhold til varigheden af de profeterede 490 år. Til dette dekret om genopbygning finder vi i Ezras bog tre mulige dekreter, der er bestilt successivt af tre persiske konger: Kyros, Dareios og Artaxerxes. Det viser sig, at dekretet, der blev oprettet af den sidste i – 458, tillader kulminationen af de 490 år i år 26 af vor tidsregning. Det vil derfor være dette dekret fra Artaxerxes, der skal bevares under hensyntagen til den årstid, hvor der stod skrevet: forår ifølge Esd.7:9: *han forlod Babylon den første dag i den første måned, og han ankom til Jerusalem kl. den første dag i den femte måned, hans Guds gode hånd var over ham* . Året for kongens befaling er givet i Ezra.7:7: *Mange af Israels børn, præster og levitter, sangere, dørvogtere og nethinitter, kom også til Jerusalem i kong Artaxerxes' syvende år* .

Dekretets afgang er en kilde, Ånden sigter for sin profeti, forårets påske, hvor Jesus Kristus døde korsfæstet. Beregningerne vil føre os til dette mål.

25c- *for syv uger og toogtres uger siden vil stederne og grøfterne blive genoprettet, men i vanskelige tider.*

Vi har i første omgang 70 uger. Englen fremkalder 69 uger; 7 + 62. De første 7 uger kulminerer i tiden for genoprettelsen af Jerusalem og templet, i uheldige tider, fordi jøderne arbejder under den permanente modgang fra araberne, som kom for at slå sig ned i området, der blev frigivet efter deres deportation. Dette vers fra Neh.4:17 beskriver situationen godt: *De, der byggede muren, og de, der bar eller læssede byrderne, arbejdede med den ene hånd og holdt et våben i den anden* . Dette er en detalje, der er specificeret, men den vigtigste findes i den 70. ^{uge} talt.

Den ^{70.} uge

Dan 9:26 *Og efter de toogtres uger skal en Salvet udryddes, og han skal ~~ikke have nogen Efterfølger~~, intet for ham. Folket af en hersker, der kommer, vil ødelægge byen og den hellige ~~helligdom~~, og deres ende skal komme som ved en oversvømmelse; Det besluttet, at ødelæggelserne vil vare indtil krigens afslutning.*

26a- *Efter de toogtres uger vil en Salvet blive afskåret*

Disse 62 uger er forudgået af 7 uger , hvilket betyder, at det egentlige budskab er "efter de 69 uger" *vil en salvet blive afskåret* , men ikke en hvilken som helst salvet, den, der således bliver annonceret, inkarnerer selv den guddommelige salvelse. Ved at bruge formlen " *a salvede* ", forbereder Gud det jødiske folk til deres møde med en almindeligt udseende mand, langt fra guddommelige begrænsninger. I overensstemmelse med sin lignelse om vinbønderne præsenterer Menneskesønnen, søn af vingårdens Mester, sig for vinbønderne efter at have sendt sine budbringere, der gik forud for ham, og som de mishandlede. Fra et menneskeligt perspektiv er Jesus kun *en salvet* , der præsenterer sig efter andre salvede.

Englen sagde " *efter* " den samlede varighed på 69 uger, hvilket indikerer den ⁷⁰ . Således leder englens data trin for trin os mod forårets påske i år 30, som vil blive placeret midt i denne 70. ^{uge} af dag-år.

26b- *og han vil ~~ikke have nogen efterfølger~~ for ham*

Denne oversættelse er så meget desto mere illegitim, som dens forfatter, L.Segond, i marginen angiver, at den bogstavelige oversættelse er: ***ingen for ham*** . Og for mig passer den bogstavelige oversættelse mig perfekt, fordi den siger, hvad der virkelig skete på tidspunktet for hans korsfæstelse. Bibelen vidner om, at apostlene selv var holdt op med at tro, at Jesus var den forventede Messias, fordi de, ligesom resten af det jødiske folk, ventede på en krigermessias, der ville smide romerne ud af landet.

26c- *Folket af en leder, der vil komme, vil ødelægge byen og ~~helligdommens~~ hellighed*

Dette udgør Guds svar på den observerede jødiske nationale vantro: *ingen for ham* . Forargelsen mod Gud vil definitivt blive betalt af Jerusalems ødelæggelse og dets falske *hellighed* ; fordi der siden år 30 ikke har været mere *hellighed* på jødisk jord; helligdommen er ikke længere én. Til denne handling brugte Gud romerne, dem, gennem hvem de jødiske religiøse ledere fik Messias korsfæstet, uden at vovede og ikke var i stand til at gøre det selv, mens de vidste, uden dem, at stene diakonen Stefanus "tre år og seks måneder " senere.

26d- *og dens ende vil komme som en oversvømmelse*

Det var derfor i 70, at Jerusalem efter flere års romersk belejring faldt i deres hænder, og fyldt med ødelæggende had, animeret af guddommelig glød, ødelagde de febrilsk, som annonceret, byen og den hellighed, som ikke længere var, *indtil der var der ikke længere en sten tilbage på den anden*, som Jesus havde bebudet før sin død i Matt.24:2: *Men han sagde til dem: Ser I alt dette? Sandelig siger jeg jer, der vil ikke være en sten tilbage på den anden her, som ikke vil blive revet ned.*

26. - *det besluttet, at ødelæggelserne vil vare indtil krigens* ^{afslutning}

I Matt.24:6 sagde Jesus: *I skal høre om krige og rygter om krige: pas på ikke at blive foruroliget, for disse ting skal ske. Men det vil ikke være enden endnu.* Efter romerne fortsatte krige gennem de to tusinde år af den kristne æra, og den lange tid med fred, som vi har haft siden slutningen af Anden Verdenskrig, er enestående, men programmeret af Gud. Menneskeheden kan således producere frugterne af sin perversion til slutningen af sine fantasier, før den dødeligt betaler prisen.

Men vi må ikke glemme, når vi taler om romerne, at deres pavelige arv vil forlænge den hedenske " ødelæggers eller ødemands " gerninger og der også *indtil slutningen af den krig, der blev ført mod Kristi Guds udvalgte.*

Dan 9:27 *Han skal slutte en stærk Pagt med mange i en Uge, og i den halve Uge skal han lade Slagoffer og Afgrøde ophøre; Og [der vil være] på fløjen af ødelæggelsens vederstyggeligheder og endog til en udslættelse (eller fuldstændig ødelæggelse), og den vil blive brudt, [i henhold til] det, der er blevet bestemt, på den øde [jord].*

27a- *Han vil indgå en stærk alliance med mange i en uge*

Ånden profeterer oprettelsen af den nye pagt; den er *solid*, fordi den bliver grundlaget for den frelse, der tilbydes indtil verdens ende. Under udtrykket mange retter Gud sig mod jødiske statsborgere, hans apostle og hans første jødiske disciple, som vil indgå i hans pagt i løbet af de sidste **syv år** af fristen givet til den jødiske nation for officielt at acceptere eller afvise den korsfæstede Messias. Det er denne pagt, der er " *klippet* " i vers 24 mellem Gud og de angrende jødiske syndere. I efteråret 33 vil slutningen af denne sidste uge blive præget af denne anden uretfærdige og modbydelige handling repræsenteret ved steningen af Stephen, den nye diakon. Hans eneste forkerte var at fortælle jøderne sandheder, som de ikke kunne holde ud at høre, mens Jesus lagde sine ord i munden. Da Jesus så en tilhænger af hans sag blive dræbt, optog han den officielle nationale afvisning af hans forbøn. Fra efteråret 33 gav de jødiske oprørere næring til den romerske vrede, som blev tømt for en blok på Jerusalem i år 70.

27b- *og i den halve uge vil han lade ofringen og offergaven ophøre*

Dette øjeblik i midten eller *halvdelen af ugen* er forår 30 målrettet af profetien om de 70 uger. Dette er det øjeblik, hvor alle de handlinger, der er nævnt i vers 24, er fuldført: **Syndens afslutning, dens forsoning, profetens komme, som opfylder synet ved at etablere sin evige retfærdighed og salvelsen af den opstandne Kristus, som stiger op til himlen Sejrrig og Almægtige**. Messias' forsonende død omtales her under aspektet af en konsekvens, som den medfører: det definitive ophør med *dyreofre og ofre*, der foretages *aften og morgen i det jødiske tempel*, men også fra morgen til aften for folkets synder. Jesu Kristi død

gør de dyresymboler, som præfigurerede ham i den gamle pagt, forældede, og dette er den væsentlige forandring, som hans offer har medført. Rivningen af templets slør, som Gud udfører i det øjeblik, hvor Jesus udløber, bekræfter det definitive ophør af jordiske religiøse ritualer, og ødelæggelsen af templet, i 70, forstærker denne bekræftelse. Til gengæld måtte de årlige jødiske højtider, alle profetiske om hans komme, forsvinde; men i intet tilfælde, praktiseringen af den ugentlige sabbat, som i denne død får sin sande betydning: den profeterer den himmelske hvile af det syvende årtusinde, som Jesus Kristus gennem sin sejr opnår for Gud og sine sande udvalgte, som han tilregner sin fuldkomne evig retfærdighed citeret i vers 24.

Begyndelsen af denne " uge " af dage-år finder sted i efteråret 26 med dåben af Jesus, som blev døbt af Johannes Døberen.

27c- *Og [der skal være] på fløjen af ødelæggelsens vederstyggeligheder*

Beklager, men denne del af verset er dårligt oversat i L.Segond-versionen, fordi den blev fejlfortolket. Under hensyntagen til åbenbaringerne i Johannes Apokalypse præsenterer jeg min oversættelse af den hebraiske tekst, som andre oversættelser bekræfter. Udtrykket " *på vingen* ", symbol på himmelsk karakter og herredømme, antyder et religiøst ansvar, der direkte retter sig mod det pavelige Rom, som " *opstår* " i Dan.8:10-11, og dets religiøse allierede i de sidste dage. *Ørnevinger* symboliserer den højeste forhøjelse af den kejserlige titel, for eksempel *løven med ørnevinger* , der vedrører kong Nebukadnezar, eller om Gud selv, der bar på *ørnevinger* sit hebraiske folk, som han udfriede fra egyptisk slaveri. Alle imperier har adopteret dette symbol på ørnen , inklusive, i 1806, Napoleon 1. ' som blev bekræftet af Apo.8:13, dengang de preussiske og tyske kejsere, den sidste var diktatoren A.Hitler. Men siden da har USA også haft denne kejserlige ørn på dollaren fra sin nationale valuta: dollaren.

Ved at forlade det forrige emne vender Ånden tilbage for at målrette sin yndlingsfjende: Rom. Efter Jesu Kristi jordiske mission er den målrettede aktør af de *vederstyggeligheder, der forårsager* jordens endelige øde, i sandhed Rom, hvis hedenske kejserlige fase netop har ødelagt Jerusalem i 70 i vers 26. Og handlingen med at begå " *ødelæggelsens vederstyggeligheder* " vil fortsætte i tiden indtil verdens ende. Vederstyggelighederne i flertal kan derfor først og fremmest tilskrives det kejserlige Rom, som vil forfølge de trofaste udvalgte ved at aflive dem i spektakulære "stadier" for at underholde det blodtørstige romerske folk, ting som vil ophøre i 313. Men en *anden* vederstyggelighed kommer dernæst, og den består i at gøre en ende på praktiseringen af den syvende-dags sabbat, den 7. marts 321; denne handling kan stadig tilskrives Romerriget og dets kejserlige leder Konstantin ^L. Med ham kom Romerriget under de byzantinske kejsers herredømme. I 538 ^{begik} kejser Justinian 1. til gengæld endnu en *vederstyggelighed* ved at etablere Vigilius 1.s pavelige styre på sit romerske sæde ' og denne forlængelse af *vederstyggelighederne* indtil verdens ende må så tilskrives denne fase af paveloven, som Gud har. opsagt siden Dan.7. Vi husker, at navnet " *lille horn* " betegner de to dominerende faser af Rom i Dan.7 og Dan.8. Gud ser i disse to på hinanden følgende faser kun kontinuiteten af det samme afskyelige arbejde.

Studiet af de foregående kapitler har gjort det muligt for os at identificere de forskellige slags vederstyggeligheder, som dette vers tilskriver ham.

27d- *og indtil en udryddelse (eller fuldstændig ødelæggelse) og **den vil blive brudt** , [ifølge] hvad der er blevet bestemt, i det øde [land] .*

" ***Hun vil blive knust** [ifølge] det, der er blevet påbudt ” og åbenbaret i Dan.7:9-10 og Dan.8:25: *På grund af hans fremgang og hans listers succes vil han have arrogance i sit hjerte, han vil gøre mange mænd, der levede fredeligt, skal omkomme, og han vil rejse sig mod høvdingen; **men det vil blive brudt, uden at nogen hånd skal anstrenge sig.****

Den hebraiske tekst tilbyder denne guddommelige tanke anderledes end nuværende oversættelser.

Denne nuance er baseret på Guds projekt om at placere menneskenes skyld på den planet Jorden, som de lever på; hvad Åb.20 lærer os. Lad os bemærke det faktum, at den falske kristne tro ignorerer dette guddommelige projekt, som vil bestå i at udrydde mennesker fra jordens overflade, ved Kristi herlige genkomst. Når de ignorerer åbenbaringerne i Åbenbaringen 20, venter de forgæves på oprettelsen af Kristi rige på jorden. Der er dog planlagt fuldstændig ødelæggelse af dens overflade her og i Åb.20. Den sejrende Kristi genkomst i herlighed i al hans guddommelighed vil vende tilbage til jorden dens kaotiske udseende fra begyndelsen af dens historie beskrevet i Første Mosebog 1. Gigantiske jordskælv vil ryste den, og den vil vende tilbage under navnet afgrund til sin kaotiske tilstand "formløs " og *tom* ” , ”tohu wa bohu”, initial. Der vil ikke være nogen levende mand tilbage på hende, men hun vil være djævelens *fængsel isoleret på hende i tusind år* indtil hans dødstid.

På dette stadie af undersøgelsen skal jeg give yderligere information vedrørende først den "70. ^{uge} ", som netop er blevet undersøgt. Dens opfyldelse i profetiske dage-år er forbundet med en bogstavelig opfyldelse. For takket være vidnesbyrdet fra en jødisk kalender kender vi konfigurationen af påskeugen i år 30. Dens centrum var en onsdag aften på den lejlighedsvis sabbat, retfærdiggjort af den jødiske påske, som faldt i det år om torsdagen. Således kan vi fuldstændigt rekonstruere forløbet af denne påske, hvor Jesus døde. Arresteret tirsdag aften, dømt i løbet af natten, blev Jesus korsfæstet onsdag morgen klokken 9. Den udløber kl. 15.00. Før klokken 18 anbragte Josef af Arimatæa sit lig i graven og rullede stenen væk, der lukkede den. Påskesabbaten torsdag passerer. Fredag morgen køber fromme kvinder krydderier, som de tilbereder i løbet af dagen for at balsamere Jesu krop. Om aftenen fredag kl. 18.00 begynder den ugentlige sabbat, en nat går der en dag i hvile, der er helliget af Gud. Og lørdag aften klokken 18 begynder den første dag i den verdslige uge. Natten går, og ved det første lys af daggry går kvinderne til graven i håb om at finde nogen til at rulle stenen væk. De finder stenen rullet væk og graven åben. Når de går ind i graven, ser Maria Magdalene og Maria, Jesu mor, en engel sidde, som fortæller dem, at Jesus er genopstået, englen siger, at de skal gå hen og advare sine brødre, sine apostle. Mens hun dvæler i haven, ser Maria Magdalene en mand klædt i hvidt, som hun tager som gartner, og i ordvekslingen genkender hun Jesus. Og her, en meget vigtig detalje, som ødelægger en meget udbredt tro, siger Jesus til Maria: " *Jeg er*

endnu ikke vendt tilbage til min Fader ". Tyven, der var på korset, og Jesus selv, kom ikke ind i paradiset, Guds rige, samme dag som deres korsfæstelse, da Jesus 3 hele dage senere endnu ikke er vendt tilbage til himlen. Så kan jeg sige i Herrens navn, lad dem, der ikke har noget at sige fra ham, tie! For ikke at skulle lide latterliggørelse eller skam en dag.

Den anden ting er at drage fordel af datoen – 458, som først markerer begyndelsen på de 70 uger af dag-år fastsat for det jødiske folk, som Gud gav to hovedtegn på identitet: sabbatten og omskærelsen af kødet.

Ifølge Rom.11 bliver hedenske konvertitter, der har indgået den nye pagt, podet ind i den hebraiske og jødiske rod og stamme. Men grundlaget for den nye alliance er rent jødisk, og Jesus gjorde meget ud af at huske dette i Johannes 4:22: *I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, fordi frelsen kommer fra jøderne*. I dag får dette budskab en levende relevans, fordi Jesus henvender det til falsk omvendte hedninger i alle tidsaldre. For bedre at ødelægge dem skubbede djævelen dem til at hade jøderne og deres alliance; som vendte dem bort fra Guds bud og hans hellige sabbat. Vi må derfor rette op på denne fejl og **se på den nye pagt med en jødisk identitet**. Apostlene og de nyomvendte jødiske disciple er disse " mange ", som indgår *en solid alliance med Jesus*, i Dan.9:27, men deres base forbliver jødisk, de er også bekymrede over begyndelsen af perioden på de " 70 uger " givet af Gud til den jødiske nation for at acceptere eller afvise standarden for den nye pagt baseret på det menneskelige blod, der frivilligt er udgydt af Jesus Kristus. I slutningen af disse ræsonnementer bliver datoen – 458 begyndelsen på "2300 aften-morgen" i Dan.8:14.

Ved afslutningen af denne lange profetiske varighed, 2300 år, måtte tre ting ophøre ifølge Dan.8:13.

- 1- det evige præstedømme
- 2- den ødelæggende synd
- 3- forfølgelsen af hellighed og hæren.

De tre ting er identificeret:

- 1- pavens evige jordiske præstedømme
- 2- resten af den første dag omdøbt: søndag.
- 3- Forfølgelsen af kristen hellighed og helgener, borgere i Himmeriget.

Disse ændringer havde til formål at:

- 1- Gengiv Jesus Kristus hans hellige evige celestiale præstedømme.
- 2- Gendan hele den guddommelige lov inklusive den 7. dags ^{sabbatshvile}.
- 3- Se en ende på forfølgelserne af kristen hellighed og helgener.

Den foreslåede beregning for "2300 aften-morgen" startende fra datoen – 458, slutningen af denne varighed slutter i foråret 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. I denne beregning har vi 1842 hele år, hvortil vi skal lægge +1 til for at betegne det forår i begyndelsen af året 1843, hvor den profeterede "2300 aften-morgen" slutter. Denne dato markerer begyndelsen på en tilbagevenden af Guds indgriben, som således ønsker at befri sine sande helgener fra de religiøse løgne, som er arvet fra den romersk pavelige katolicisme i 1260 år. Ved at tage initiativet til at skabe en åndelig opvågning i USA, hvor protestanter har fundet tilflugt, inspirerer Ånden

William Miller til en interesse for profetien i Daniel 8:14, og to på hinanden følgende foreslåede datoer annoncerer Jesu Kristi genkomst, den første for foråret 1843, det andet for efteråret 1844. For ham betyder renselsen af helligdommen, at Jesus vender tilbage for at rense jorden. Efter to skuffelser på de planlagte datoer giver Ånden et tegn til de mest udholdende, der deltog i de to trosprøver. En himmelsk vision blev modtaget om morgenen den 23. oktober 1844 af en af de hellige, der krydsede markerne. Himlen åbnede sig for en scene, der viser Jesus Kristus som ypperstepræst, der betjente i den himmelske helligdom. I synet gik han fra det hellige til det allerhelligste. Efter 1260 års mørke kom Jesus Kristus således i forbindelse med sine trofaste, sorteret efter de to på hinanden følgende prøvelser.

- 1- **Genoptagelsen af det evige**. Det er derfor gennem denne vision, at Gud officielt tilbagetog kontrollen over sit evige celestiale præstedømme den 23. oktober 1844.
- 2- **Sabbattens genkomst**. I samme måned begyndte en anden af de hellige at holde syvendedags sabbat efter et besøg af fru Rachel Oaks, som gav ham en pjece fra sin kirke: "Syvendedags baptisterne." En efter en, over tid, adopterede de hellige, der blev udvalgt af de to tests, også syvendedags sabbatten. Sådan gjorde Gud en ende på den ødelæggende synd, der blev etableret af det hedenske Rom, men legaliseret af det pavelige Rom under navnet "Søndag".
- 3- **Stoppe forfølgelserne**. Det tredje emne omhandlede hellighed og kristne forfulgt i 1260 år. Og der igen, i 1843 og 1844, herskede religiøs fred overalt i den vestlige verden, der var berørt af profetien. Det skyldes, at det revolutionære Frankrig med sin guillotine gjorde tavshed på de ansvarlige for de begåede religiøse overgreb. Således efter de sidste blodige år med afstraffelse af religiøse *ægteskabsbrydere* ifølge Apo.2:22-23, i slutningen af de 1260 år, der startede i 538, var datoen knyttet til fjernelsen af det *evige* ved oprettelsen af det pavelige regime, altså i 1798 hersker den religiøse fred. Og den etablerede samvittighedsfrihed tillader de hellige at tjene Gud efter deres valg og deres viden om, at Gud vil vokse. I 1843 *blev hellighed og de helliges hær*, disse borgere i himmeriget udvalgt af Jesus Kristus, er ikke længere forfulgt, som profetien i Daniel 8:13-14 bebudede.

Alle disse oplevelser blev organiseret og vejledt af den almægtige Gud, som i total usynlighed leder menneskers sind, så de gennemfører hans planer, hele hans program, indtil verdens ende, hvor hans udvælgelse af udvalgte vil være afsluttet. Det fremgår af alt dette, at mennesket ikke vælger at ære sabbatten og dens lys, det er Gud, der giver ham disse ting, som tilhører ham som et tegn på hans godkendelse og hans sande kærlighed til ham, som Ezé lærer..20:12 -20: *Jeg gav dem også mine sabbatter som et tegn mellem mig og dem, for at de skulle vide, at jeg er Herren, som helliger dem...Hellig mine sabbatter, og at de må være mellem mig og jer ét tegn, hvorved det er kendt, at jeg er HERREN din Gud*. Fordi det er ham, der leder efter sine fortabte får, så lad os være sikre på, at ingen folkevalgt vil gå glip af opkaldet.

I Dan.8, i det unikke svar, som Gud giver i vers 14 på spørgsmålet i vers 13, passer ordet " *helliged* " perfekt, fordi helliged generelt vedrører alt, hvad der er Guds ejendom, og som i særlig grad berører ham. Dette var tilfældet med hans *evige* himmelske præstedømme, hans *helligede sabbat* fra verdens grundlæggelse dagen efter skabelsen af Adam, og *hans hellige* , hans trofaste udvalgte.

Erfaringerne profeteret i Daniel 8:13-14 blev opfyldt mellem 1843, da det guddommelige dekret trådte i kraft og efteråret 1844, begge baseret på forventningen om Jesu Kristi genkomst på disse datoer, så de stolede på ideen om Jesu Kristi fremkomst gav samtiden til denne oplevelse de deltagere, der var tilhængere af disse forventninger, navnet "adventist", fra det latinske "adventus", som netop betyder "advent". Vi vil finde denne "adventistiske" oplevelse i kapitel 12 i denne Daniels bog, hvor Ånden vil understrege vigtigheden af denne sidste formaliserede "pagt".

Daniel 10

Dan 10:1 *I det tredje Aar af Kyros, Kongen af Persien, blev et Ord åbenbaret for Daniel, hvis Navn var Beltsazzar. Dette ord, som er sandt, bebuder en stor ulykke. Han lyttede til dette ord, og han forstod visionen.*

1a- *I det tredje år af Kyros, kongen af Persien, blev et ord åbenbaret til Daniel, hvis navn var Beltshazzar*

Kyros 2 har regeret siden – 539. Datoen for synet er derfor – 536.

1b- *Dette ord, som er sandt, bebuder en stor ulykke.*

Denne term, *stor ulykke*, annoncerer massakren i stor skala.

1c- *Han lyttede til dette ord, og han forstod synet.*

Hvis Daniel forstod meningen, vil vi også forstå den.

Dan 10:2 *På det tidspunkt sørgede jeg, Daniel, i tre uger.*

Denne personlige *sorg*, som påvirker Daniel, bekræfter begravelsen af massakren, som vil blive udført, når den bebudede store ulykke finder sted.

Dan 10:3 *Jeg spiste ikke noget lækkert, hverken kød eller vin kom i min mund, og jeg salvede mig heller ikke, før de tre uger var til ende.*

Denne forberedelse af Daniel, der søger øget hellighed, profeterer den dramatiske situation, som englen vil profetere i Dan.11:30.

Dan 10:4 *På den fireogtyvende dag i den første måned var jeg ved den store flod Hiddekel.*

Hiddékel har navnet Tiger på fransk. Dette er *floden*, der vandede Mesopotamien med Eufrat, som krydsede og vandede den kaldæiske by *Babylon* på grund af kong Nebukadnezars straffede stolthed. Daniel kunne ikke forstå det, men denne afklaring var tiltænkt mig. For det var først i 1991, at jeg gjorde de sande forklaringer af Daniel 12 kendt, hvor **Tigris- floden** vil spille rollen som en " **tiger** ", der spiser menneskesjæle. En trosprøve illustreres af dens farefulde krydsning. Kun de udvalgte kan krydse den og fortsætte deres rejse med Jesus Kristus. Det er igen, et billede kopieret fra hebræernes krydsning af Det Røde Hav, en umulig og fatal krydsning for egyptiske syndere. Men den, som Daniel 12 fremkalder, udvælger de sidste udvalgte "adventister", hvis mission vil fortsætte indtil Kristi genkomst. De sidste af dem vil opleve den sidste **store ulykke**, dens ekstreme form, som vil kræve Kristi indgriben i en mægtig og herlig frelsende og hævnfuld tilbagevenden.

Den første ulykke meddelt Daniel er nævnt i Dan.11:30. Det vedrører oldtidens jødiske folk, men en anden lignende *ulykke* vil blive annonceret ved et analogt billede i Åb.1. Dette vil blive opnået efter den tredje verdenskrig, hvor *en tredjedel af mændene vil blive dræbt*. Og denne konflikt præsenteres i Åb.9:13 til 21 med symboler, men den er udviklet i et klart sprog i denne Daniels bog i slutningen af kapitel 11 i vers 40 til 45. Så det vil vi finde successivt i dette kapitel

11, jødernes store ulykke, derefter i Dan.12:1, den store ulykke, som vil ramme de udvalgte af kristendommen og de trofaste jøder i endetiden, som vil omvende sig til Kristus. Denne ulykke er nævnt der under udtrykkene "tider". af problemer" og hovedfokus vil være praktiseringen af den gudhelligede sabbat.

Sammenligning af de to visioner om de forudsagte katastrofer

1- Til børnene af Daniels folk i den gamle pagt: Dan.10:5-6.

2- Til børnene af Daniels folk i den nye pagt: Åb.1:13-14.

For fuldt ud at værdsætte den interesse, vi må give til disse to ulykker, må vi forstå, at selvom de følger hinanden i tide, er den første en type, der profeterer den anden, som vil være målrettet mod Jesu Kristi genkomst, den sidste trofaste. Guds børn af typen Daniel og hans tre ledsagere. Efter årtier med fred, efterfulgt af en frygtelig og frygtelig destruktiv atomkrig, vil hviledagen på den romerske søndag blive pålagt af den universelle regering organiseret af de overlevende fra katastrofen. Så igen vil døden komme og true de trofaste udvalgtes liv, som i Daniels, Hananias, Misjaels og Azarias dage; og som på "Makkabæernes" tid i -168, som ulykken bebudede i dette kapitel af Daniel sigter mod; og i sidste ende forbliver de sidste adventister trofaste til den syvendedags sabbat i 2029.

Men før denne sidste prøvelse, vil den lange pavelige regeringstid på 1260 år allerede have fået skarer af skabninger til at dø i Guds navn.

Sammenfattende vil forståelsen af budskabet leveret af denne vision givet til Daniel give os mulighed for at forstå betydningen af den, han giver Johannes i Åb.1:13 til 16.

Dan 10:5 *Og jeg løftede mine Øjne og saae, og se, der var en Mand klædt i Linned og havde et Bælte af Guld fra Ufaz om sine Lænder.*

5a- *var der en mand klædt i linned*

Et retfærdighedsværk symboliseret ved linned vil blive udført af Gud gennem et menneske. I det beskrevne billede ser Gud den græske konge Antiochos 4, kendt som Epifanes. Han vil være jødernes forfølger mellem – 175 og – 164, varigheden af hans regeringstid.

5b- *med et guldbælte af Ufaz på lænden*

Placeret på nyrene betegner bæltet tvungen sandhed. Ydermere kommer guldet, som det er lavet af, fra Ufaz, som i Jer.10:9 sigter mod dets hedenske afgudsdyrkelse.

Dan 10:6 *Hans krop var som krysolit, hans ansigt skinnede som et lyn, hans øjne var som ildflammer, hans arme og hans fødder var som poleret kobber, og lyden af hans røst var som lyden af larm af en skare.*

6a- *Hans krop var som krysolit*

Gud er ophavsmanden til visionen, men han annoncerer, at en hedensk gud kommer, og derfor dette herlige overnaturlige aspekt.

6b- *hans ansigt skinnede som et lyn*

Den græske identitet af denne Gud er bekræftet. Dette er Zeus, den græske gud for kong Antiochos 4. Lynet er symbolet på den olympiske gud Zeus; guden for de olympiske guder i græsk mytologi

6c- *hans øjne var som ildflammer*

Han vil ødelægge det, han ser på og ikke godkender; hans øjne vil være rettet mod jøderne ifølge Dan.11:30: ... *han vil se på dem, der har forladt den hellige pagt.* Ulykke kommer ikke uden grund, frafald besmitter folket.

6d- *hans arme og fødder lignede poleret messing*

Den bøddel, der vil blive sendt af Gud, vil være lige så syndig som sine ofre. Hans destruktive handlinger symboliseret ved hans messingarme og -fødder er symbolet på græsk synd i statuen af Dan.2.

6. *og lyden af hans røst var som lyden af en mængde*

Den græske konge vil ikke handle alene. Han vil have bag og foran sig et væld af soldater lige så hedenske som ham selv for at adlyde hans ordrer.

Højdepunktet og klimakset af denne profetiske meddelelse vil blive nået på tidspunktet for Dans opfyldelse 11:31: *Tropper vil dukke op på hans kommando; de vil vanhellige helligdommen, fæstningen, de vil gøre en ende på det evige offer-og opstille ødelæggerens vederstyggelighed.* For bibelsk ærlighed overstregede jeg ordet offer, som ikke er skrevet i den hebraiske tekst, fordi Gud har sørget for de " *evigtige* " to forskellige på hinanden følgende roller i den gamle pagt og i den nye. I oldtiden består det i at ofre et lam om aftenen og morgenen som brændoffer. I novellen betegner den Jesu Kristi himmelske forbøn, som minder om hans offer for at gå i forbøn for de udvalgte bønner. I denne sammenhæng med Dan.11:31, den gamle pagts, vil den græske konge gøre en ende på de evige ofringer af Moseloven. Det er således kun konteksten af den tid, hvor den fremkaldes, der bestemmer fortolkningen af en jordisk præsts evige forbønstjeneste eller den himmelske ypperstepræsts: Jesus Kristus. Det *evige* er derfor knyttet til en menneskelig tjeneste eller sekundært og endeligt til Jesu Kristi guddommelige himmelske tjeneste.

Dan 10:7 *Jeg, Daniel, så Synet alene, og de Mænd, som var med mig, så det ikke, men blev meget bange og flygtede og skjulte sig.*

7- Denne kollektive frygt er kun det svage billede af opfyldelsen af visionen. For på dagen for det forudsagte blodbad ville de retfærdige gøre klogt i at flygte og gemme sig, selvom det var i jordens bug.

Dan 10:8 *Jeg blev alene tilbage og så dette store Syn; mine kræfter svigtede mig, mit ansigt skiftede farve og blev nedbrudt, og jeg mistede al kraft.*

8a- Gennem sine følelser fortsætter Daniel med at profetere konsekvenserne af den ulykke, der vil komme.

Dan 10:9 *Jeg hørte lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg lamslået med ansigtet ned på jorden.*

9a- På ulykkens dag vil den forfølgende konges stemme forårsage de samme skræmmende virkninger; knæene vil støde sammen, og benene vil bøje, ude af stand til at bære de kroppe, som vil falde til jorden.

Dan 10:10 *Og se, en hånd rørte ved mig og rystede mine knæ og mine hænder.*

10a- Heldigvis for ham er Daniel kun den profet, der er ansvarlig for at meddele sit folk, at denne *store ulykke kommer* , og han er ikke selv mål for Guds retfærdige vrede.

Dan 10:11 *Da sagde han til mig: Daniel, elskede Mand! thi jeg er nu sendt til dig. Da han saaledes havde talt til mig, stod jeg skælvende.*

11a- *Daniel, elskede mand, læg mærke til de ord, som jeg vil tale til dig, og stå, hvor du er*

En Guds elskede har ingen grund til at frygte hans himmelske indgreb. Guds vrede er mod onde og grusomme aggressive oprørske syndere. Daniel er det modsatte af disse mennesker, han skal blive stående, fordi det er selve tegnet på den skæbneforskel, som i sidste ende vil tilfalde de valgte. Selv når de ligger i den jordiske døds støv, vil de blive vækket og sat på fode igen. De ugudelige vil lægge sig ned, og de ugudelige vil blive vækket til den endelige dom, der skal tilintetgøres for evigt. Englen angiver "på det sted, hvor du er". Og hvor er han? I naturen på bredden af floden "Hiddekel", på fransk, Eufrat, som vil betegne den nye alliances kristne Europa i Åbenbaringen. Den første lektie er, at mennesket kan møde Gud hvor som helst og blive velsignet af ham der. Denne lektion vælter de afgudsdyrkende fordomme om, at Gud for mange mennesker kun kan mødes i kirker, hellige bygninger, templer, altre, men her er der intet af det. På sin tid vil Jesus forny denne lektion, der siger i Johannesevangeliet 4:21 til 24: *Kvinde, Jesus sagde til hende, tro mig, den time kommer, da det hverken vil være på dette bjerg eller i Jerusalem, at du vil tilbede Faderen . Du forguder det, du ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, fordi frelsen kommer fra jøderne. Men den time kommer og er allerede kommet, da de sande tilbedere vil tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi disse er de tilbedere, som Faderen kræver. Gud er Ånd, og de, der tilbeder ham, skal tilbede ham i ånd og sandhed.*

Den anden lektion er mere subtil, den er baseret på floden Hiddekel, fordi Ånden har planlagt kun at åbne forståelsen af hans bog for hans sidste trofaste tjenere, hvis erfaring og den prøve, hvorved deres udvælgelse udføres, illustreres af billedet af den farefulde krydsning af floden Hiddékel på fransk, tigreren, ligesom dyret med dette navn, også i troens prøve, æder af menneskers sjæle.

11b- *for nu er jeg sendt til dig. Da han saaledes havde talt til mig, stod jeg skælvende.*

Mødet er ikke længere en vision, det forvandles til en dialog, en udveksling mellem to Guds skabninger, den ene kommer fra himlen, den anden er stadig fra jorden.

Dan 10:12 *Han sagde til mig: Daniel, vær ikke bange; thi fra den første dag, da du satte dit hjerte til at forstå og ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og det er på grund af dine ord, at jeg kommer .*

Om hele dette vers har jeg kun én ting at sige. Hvis du skulle miste din hukommelse, så husk i det mindste dette vers, som fortæller os, hvordan vi kan behage vores skaber-Gud.

Verset er et eksempel af sin art; en logisk sekvens baseret på det faktum, at hver årsag har sin virkning hos Gud: Tørsten efter forståelse ledsaget af sand ydmyghed bliver hørt og opfyldt.

Her begynder en lang åbenbaring, som ikke vil ende før slutningen af Daniels Bog, den i kapitel 12 .

Dan 10:13 og Herskeren over Persiens Rige stod imod mig i enogtyve Dage; men se, Mikael, en af de øverste Ledere, kom mig til Hjælp, og jeg blev der hos Persiens Konger.

13a- og lederen af kongeriget Persien modstod mig i enogtyve dage

Englen Gabriel hjælper den persiske konge Kyros 2, og hans mission for Gud består i at påvirke hans beslutninger, så de handlinger, der tages, ikke modarbejder hans store projekt. Eksemplet på denne fiasko fra englen beviser, at Guds skabninger virkelig er frie og uafhængige og derfor ansvarlige for alle deres valg og gerninger.

13b- men se, Michael, en af de øverste ledere, kom mig til hjælp

Det afslørede eksempel lærer os også, at i tilfælde af reel nødvendighed kan en af hovedlederne, Michael, gribe ind for at fremtvinge beslutningen. Denne overlegne hjælp er guddommelig hjælp, eftersom Michael mener: "Hvem er som Gud". Det er ham, der vil komme til jorden for at blive inkarneret i Jesus Kristus. I himlen var han for englens repræsentationen af Guds Ånd nær dem. I dette tilfælde kan udtrykket "en af hovedlederne" med rette overraske os. Nå, det er ikke overraskende, for den ydmyghed, mildhed, deling og kærlighed, som Jesus vil demonstrere på jorden, blev allerede praktiseret i hans himmelske liv med hans trofaste engle. Himlens love er dem, han demonstrerede under sin jordiske tjeneste. På jorden blev han sine tjeneres tjener. Og vi lærer, at han i himlen gjorde sig lig med andre store engle.

13c- og jeg blev der hos Persiens konger

Herredømmet over dynastiet af persiske konger vil derfor fortsætte i nogen tid indtil græsk dominans.

Dan 10:14 Nu kommer jeg for at vise dig, hvad der skal ske med dit folk i fremtiden; for visionen angår stadig de tider.

14a- Indtil verdens ende vil Daniels folk være bekymrede, i den gamle som i den nye pagt, fordi hans folk er Israel, som Gud frelser fra egyptisk synd, fra Adams synd ved Jesus Kristus og synden etableret af Rom i kristendommen rensat af Jesu blod.

Formålet med den åbenbaring, som englen bragte til Daniel, er at advare hans folk om de kommende tragedier. Daniel kan allerede forstå, at det, der er åbenbaret for ham, ikke længere vedrører ham personligt, men han er også sikker på, at denne lære i fremtiden vil være gavnlig for hans folks tjenere og derfor for alle dem, som Gud henvender dem til og bestemmer dem gennem. Hej M.

Dan 10:15 Mens han talte disse Ord til mig, så jeg mod Jorden og tav.

15a- Johannes har stadig det forfærdelige syn om ulykken i tankerne, og han forsøger at koncentrere sig om at høre, hvad han hører, han tør ikke længere løfte hovedet for at se på den, der taler til ham.

Dan 10:16 Og se, en i Menneskesønnernes Lignelse rørte ved mine Læber. Jeg åbnede min mund og talte og sagde til ham, der stod foran mig: Min Herre, synet har fyldt mig med frygt, og jeg har mistet al styrke.

1a- Og se, en, der så ud som menneskenes sønner, rørte ved mine læber

Mens det frygtelige syn var et uvirkeligt fiktivt billede skabt i Daniels sind, præsenterer englen sig tværtimod i menneskelig skikkelse identisk med det jordiske menneske. For det første blev han også skabt i Guds billede, men i et

himmellegeme fri for jordiske love. Hans himmelske natur giver ham adgang til begge dimensioner ved at have en aktiv kapacitet i hver. Han rører ved Daniels læber, som mærker denne berøring.

Dan 10:17 *Hvorledes kan min Herres Tjener tale til min Herre? Nu svigter mine kræfter mig, og jeg har ikke længere vejret.*

17a- For det rent jordiske menneske er situationen meget anderledes, jordiske love er pålagt og frygten har fået ham til at miste kræfterne og åndedrættet.

Dan 10:18 *Så rørte han, som så ud som en mand, ved mig igen og styrkede mig.*

18a- Med blid insisteren lykkes det englen at genoprette styrken til Daniel ved at berolige ham.

Dan 10:19 *Da sagde han til mig: Frygt ikke, elskede Mand, Fred være med dig! mod mod! Og mens han talte til mig, fik jeg styrke og sagde: Lad min Herre tale, thi du har styrket mig.*

19a- Et budskab om fred! Identisk med den, Jesus vil henvende til sine disciple! Intet som at berolige et skræmt sind. Ordene mod, mod, hjælper ham med at få vejret og genvinde kræfterne.

Dan 10:20 *Han sagde til mig: Ved du, hvorfor jeg er kommet til dig? Nu vender jeg tilbage for at kæmpe mod Persiens hersker; og når jeg går bort, se, herskeren over Javan kommer.*

20a- *Nu vender jeg tilbage for at kæmpe mod Persiens leder*

Denne leder af Persien er Kyros 2 den Store, som Gud betragter som sin salvede; hvilket ikke forhindrer ham i at skulle kæmpe imod ham for at lede sine beslutninger i sin retning.

20b- *og når jeg går, se, herskeren over Javan kommer*

Når englen forlader Kyros 2, vil et angreb fra den græske leder af tiden åbne den voksende fjendtlighed mellem de to persiske og græske dominanser.

Dan 10:21 *Men jeg vil kundgøre jer, hvad der er skrevet i sandhedens bog. Ingen hjælper mig mod disse, undtagen Michael, din leder.*

21a- Denne åbenbaring, som Daniel vil modtage, kaldes sandhedens bog. I dag i 2021 kan jeg bekræfte opfyldelsen af alt, hvad der er åbenbaret deri, for dets forståelse er fuldt ud givet af den udødelige Ånd fra Michael, vores leder, for Daniel i den gamle pagt og for mig, i den nye pagt, siden Jesus Kristus hævder dette navn for at dømme de dæmoner, der stadig er aktive indtil hans herlige tilbagevenden.

Daniel 11

Opmærksomhed ! Trods kapitelskiftet fortsætter diskussionen mellem englen og Daniel i kontinuitet med sidste vers i kapitel 10 .

Dan 11:1 *Og jeg, i mederen Darius's første Aar, var hos ham for at hjælpe og støtte ham.*

1a- Skabt af Gud til at leve evigt, englen, der taler til Daniel, fortæller ham, at han hjalp og støttede Darius, den medianske konge, som erobrede Babylon i en alder af 62, og som stadig regerede i Dan.6. Denne konge elskede Daniel og hans Gud, men fanget satte han sit liv i fare ved at udlevere ham til løverne. Så det var ham, der greb ind for at lukke løvenes gab og redde hans liv. Det var derfor også ham, der hjalp denne kong Darius til at forstå, at Daniels Gud er den eneste sande Gud, skaberen af alt, hvad der er, som lever, og at der ikke er nogen som ham.

Dan 11:2 *Nu vil jeg fortælle dig sandheden. Se, der vil stadig være tre konger i Persien. Den fjerde vil samle mere rigdom end alle de andre; og når han er mægtig i sin rigdom, vil han rejse alle mod Javans rige.*

2a- *Nu vil jeg fortælle dig sandheden*

Sandheden er kun kendt af den Sande Gud, og det er det navn, som Gud giver sig selv i sit forhold til sine sidst udvalgte i Kristus ifølge Åb.3:14. Sandheden er ikke kun den guddommelige lov, dens ordinancer og dens befalinger. Det omfatter også alt, hvad Gud omhyggeligt planlægger og lader udføre på sin tid. Vi opdager kun hver dag i vores liv, en del af dette store program, hvor vi fremskridt indtil slutningen af vores liv og kollektivt, indtil slutningen af det endelige spareprojekt, som vil se de udvalgte få adgang til evigheden.

2b- *Se, der vil stadig være tre konger i Persien*

1. konge efter Kyros 2: Kambyses 2 (– 528 – 521) slagter sin søn Bardiya med tilnavnet ^{Smerdis} af grækerne.

2. konge: den falske Smerdis, den magiske Gaumâta-raner af navnet Smerdis regerer kun i ^{kort} tid.

3. konge: Darius 1. ^{den} persiske (– 521 – 486) søn af Hystape

2c- *Den fjerde vil samle mere rigdom end alle de andre*

4. konge: Xerxes 1. ⁽ – 486 – 465). Lige efter ham ^{vil Artaxerxes I} regere og befri alle jødiske fanger **i det syvende år** af hans regeringstid, i foråret – 458 ifølge Esd.7:7-9.

2d- *og når han er mægtig ved sin rigdom, vil han rejse alt mod Javans rige*

Xerxes I ^{undertrykte} og pacificerede det oprørte Ægypten, hvorefter han førte krig mod Grækenland, invaderede Attika og ødelagde Athen. Men han blev besejret ved Salamis i – 480. Grækenland vil bevare herredømmet over sit territorium. Og den persiske konge forblev i Asien, men iværksatte ikke desto mindre angreb, som beviste hans ønske om at erobre Grækenland.

Dan 11:3 *Men der skal opstå en mægtig Konge, som skal regere med stor Magt og gøre, hvad han vil.*

3a- Besejret på sit territorium ^{vil} den jagede persiske konge Xerxes I ende med at dø, myrdet af to af sine store mænd. Han blev besejret af en ung mand, som han bedragerisk havde hånet. Grækenland valgte som sin konge, Alexander den Store, en ung makedoner på 20 år (født i – 356, regerede i – 336, – død i – 323). Profetien nævner ham som grundlæggeren af det 3. ^{imperium} af statuen af Dan.2, tredje dyr af Dan.7 og andet dyr af Dan.8.

Dan 11:4 *Og når han er ophøjet, skal hans rige brydes i stykker og splittes mod himlens fire vinde; det vil ikke tilhøre hans efterkommere, og det vil heller ikke være så kraftigt, som det var, for det vil blive revet, og det vil gå over til andre end til dem.*

4a- Vi finder der, den nøjagtige definition, der er givet på det store knækkede horn af den græske ged i Dan.8:8 og dens forklaring af vers 22: De fire horn, som opstod for at erstatte dette *knækkede horn, det er fire kongeriger, som vil opstå fra denne nation, men som ikke vil have så meget styrke* .

Jeg husker, hvad de "fire store horn" repræsenterer.

1. ^{horn} : det græske Seleucid-dynasti grundlagt i Syrien af Seleucus 1. ^{Nicator} .

2. horn: det græske Lagid-dynasti grundlagt i Egypten af Ptolemæus ^{I Lagos} .

3. horn: det græske dynasti grundlagt i Trace af Lysimachus .

4. ^{horn} : det græske dynasti grundlagt i Makedonien af Cassandra

Dan 11:5 *Kongen fra Syden skal blive stærk. Men en af hans ledere vil være stærkere end ham og vil dominere; hans herredømme vil være magtfuldt.*

5a- *Sydens konge vil blive stærk*

Ptolemæus I Soter Lagos –383 –285 konge af Egypten eller "konge af syden".

5b- *Men en af hans ledere vil være stærkere end ham og herske; hans herredømme vil være magtfuldt.*

Seleukos 1. Nicator –312–281 konge af Syrien eller "konge af norden".

Dan 11:6 *Efter et par år vil de danne en alliance, og datteren af sydkongens konge vil komme til nordens konge for at genoprette harmonien. Men hun vil ikke beholde sin arms styrke, og han vil ikke gøre modstand, hverken han eller hendes arm; hun vil blive udfriet med dem, der bragte hende, med hendes far og med den, der var hendes støtte på det tidspunkt.*

6a- Profetien springer Antiochos 1.s regering over (-281-261), den anden "konge af nord", der indledte den **første "syriske krig" (-274-271)** mod "sydens konge" Ptolemæus 2. Philadelphus (– 282 –286). Så kommer den **2. "Syriske Krig" (- 260 - 253)** , som modsætter egypterne den nye "nordens ^{konge} " Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Efter et par år vil de alliere sig, og datteren af sydkongens konge vil komme til nordens konge for at genoprette harmonien.*

Skabende adfærd begynder. For at gifte sig med Berenice skiller Antiochos 2 sig fra sin legitime kone ved navn Laodike. Faderen ledsager sin datter og bor hos hende i sin svigersøns hus.

6c- *Men hun vil ikke beholde sin arms styrke, og han vil ikke gøre modstand, hverken han eller hendes arm; hun vil blive udfriet med dem, der bragte hende, med hendes far og med den, der var hendes støtte på det tidspunkt.*

Men lige før hans død arver Antiochos 2 Bérénice. Laodikea tager hævn og får hende dræbt sammen med sin far og sin lille datter (*armen* = barnet). **Bemærk** : I Åb.3:16 vil Jesus skilles fra sin officielle adventisthustru, symbolsk ved navn Laodikea; så meget desto mere som Antiochos 2 kalder sig "Theos", Gud. I England klarede kong Henrik 8 sig bedre, han blev skilt ved at adskille sig fra den religiøse autoritet i Rom, skabte sin anglikanske kirke og fik hans syv hustruer til at dø efter hinanden. Så kommer den ^{3.} " **Syriske Krig**" (-246-241).

Dan 11:7 *Et Skud fra hans Rødder skal rejse sig i hans Sted; han vil komme til hæren, han vil gå ind i nordkongens fæstninger, han skal råde over dem, som han vil, og han vil gøre sig magtfuld.*

7a- *Et skud fra rødderne vil rejse sig i stedet for*

Ptolemæus 3 Evergetes -246-222 bror til Berenice.

7b- *han vil komme til hæren, han vil gå ind i nordkongens fæstninger*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *han skal råde over det, som han vil, og han vil gøre sig selv mægtig*

Herredømmet tilhører sydens konge. Dette egyptiske herredømme er gunstigt for jøderne i modsætning til de seleukidiske grækere. Vi må straks forstå, at mellem de to modsatrettede herskere er Israels territorium, som de to krigsførende lejre skal krydse i deres offensiver eller i deres tilbagetog.

Dan 11:8 *Og han skal tage deres Guder og deres støbte Billeder og deres kostbare Gjenstande af Sølv og Guld bort og føre dem til Ægypten. Så holder han sig væk fra nordens konge i nogle år.*

8a- Som anerkendelse vil egypterne tilføje hans navn, Ptolemæus 3, navnet "Evergetes" eller velgører.

Dan 11:9 *Og han skal drage imod Sydens Konges Rige og vende tilbage til sit eget Land.*

9a- Svaret fra Seleukos 2 mislykkedes indtil starten af den **4. "Syriske Krig" (-219-217)**, som stillede Antiochos 3 op imod Ptolemæus 4 Philopator

Dan 11:10 *Hans sønner skal gå ud og samle en stor skare af hære; en af dem vil komme frem, sprede sig som en strøm, flyde over, så vende tilbage; og de vil skubbe fjendtligheder mod sydkongens fæstning.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) mod Ptolemæus 4 Philopator (-222-205). De tilføjede øgenavne afslører Lagid-folkets tilstand af hån, fordi Philopator på græsk betyder kærlighed til faderen; en far, som Ptolemæus havde dræbt... Endnu engang mislykkedes Seleucid-angrebene. Dominans vil forblive i den grimme lejr.

Dan 11:11 *Kongen fra Syden vil blive vred og drage ud og angribe Nordens Konge; han skal rejse en stor skare, og nordkongens tropper skal overgives i hans hænder.*

11a- Dette knusende seleukidiske nederlag er en god ting for jøderne, der foretrækker egypterne, fordi de behandler dem godt.

Dan 11:12 *Og denne Mængde skal være stolt, og Kongens Hjerte skal opløftes; han vil vælte tusinder, men han vil ikke sejre.*

12a- Situationen vil ændre sig med den **5. "Syriske Krig" (-202-200)**, som vil sætte Antiochos 3 mod Ptolemæus 5 Epifanes (-205 -181)

Dan 11:13 *Thi Nordens Konge skal komme igen og samle en Mængde større end den første; efter et stykke tid, nogle få år, vil han drage ud med en stor hær og stor rigdom.*

13a- Desværre, for jøderne, vendte seleukidernes grækere tilbage til deres territorium for at angribe Egypten.

Dan 11:14 *På den tid skal mange rejse sig mod sydens konge, og voldsmand blandt dit folk skal gøre oprør for at opfylde synet, og de skal falde.*

14a- Den nye konge af den egyptiske sydlige Ptolemæus 5 Epifanes - eller Illustrious (-205-181) på fem år bliver sat i vanskeligheder af Antiochos 3's

angreb støttet af modstandere. Men jøder støtter den egyptiske konge ved at bekæmpe seleukiderne. De er, ikke kun besejret og dræbt, men har netop gjort de syriske seleukidiske grækere til dødelige fjender for livet.

Det jødiske oprør, der afsløres i dette vers, er begrundet i en jødisk præference for den egyptiske lejr; de er derfor fjendtlige over for seleukidlejren, som genvinder herredømmet over situationen. Men advarede Gud ikke sit folk mod alliancer med egypterne? "Egypten, det rør, der gennemborer hånden på den, der støtter sig til det," ifølge Es.36:6: " *Se, du har lagt det i Ægypten, du har taget dette knækkede rør til støtte, som trænger igennem og gennemborer hånden. af enhver, som støtter sig til den: dette er Farao, Ægyptens konge, for alle, som stoler på ham .*" Denne advarsel ser ud til at blive ignoreret af det jødiske folk, og deres forhold til Gud er værst; straffen nærmer sig og rammer. Antiokus 3 får dem til at betale dyrt for deres fjendtlighed.

Bemærk venligst : denne jødiske opstand har til formål at "opnå visionen" i den forstand, at den forbereder og opbygger syreres had mod det jødiske folk. Således vil den **store ulykke** , der er annonceret i Dan.10:1, komme til at ramme dem.

Dan 11:15 *Og Nordens Konge skal drage frem og bygge Stæder og indtage de stærke Byer. De sydlige tropper og kongens elite vil ikke gøre modstand, de vil mangle styrken til at gøre modstand.*

15a- Dominans har skiftet side permanent, det er i Seleucid-lejren. Foran ham er den egyptiske konge kun fem år gammel.

Dan 11:16 *Den, som går imod ham, skal gøre, hvad han vil, og ingen skal modstå ham; han vil stoppe i det smukkeste land og udrydde alt, hvad der kommer under hans hånd.*

16a- Antiochos 3 formår stadig ikke at erobre Egypten og hans tørst efter erobring gør ham irriteret, det jødiske folk bliver hans smerte. Han tømmer overskuddet af sin vrede over den martyrdøde jødiske nation, der omtales med udtrykket " *det smukkeste af lande* " som i Dan.8:9.

Dan 11:17 *Han vil foreslå at komme med alle hans Riges Hær og slutte Fred med Kongen fra Syden; han vil give ham sin Datter til Hustru med den Hensigt at bringe hans Ødelæggelse til; men dette vil ikke ske, og vil ikke lykkes.*

17a- Da krigen ikke lykkes, forsøger Antiochos 3 alliancens vej med Lagid-lejren. Denne ændring i strategi har en årsag: Rom blev Egyptens beskytter. Så han forsøger at bilægge uenighederne ved at give sin datter Kleopatra, den første af navnet, i ægteskab med Ptolemæus 5. Ægteskabet finder sted, men ægteparret ønsker at bevare deres uafhængighed fra Seleucidlejren. Antiokus 3's plan om at erobre Egypten mislykkedes igen.

Dan 11:18 *Han vil rette sig mod Øerne og tage mange af dem; men en leder vil gøre en ende på den bebrejdelse, han ønskede at tiltrække, og vil få den til at falde på ham.*

18a- Han vil erobre lande i Asien, men ender med at finde den romerske hær på sin rute, her betegnet som i Dan.9:26 med udtrykket " *leder* "; dette fordi Rom stadig er en republik, der sender sine hære i muskelpacificeringsoperationer under ledelse af legaterne, der repræsenterer senatorernes og folkets magt, plebs. Overgangen til imperialistisk styre vil ikke ændre denne type militær organisation.

Denne leder kaldes Lucius Scipio kendt som afrikansk. Kong Antiochos tog risikoen ved at konfrontere ham, og han blev besejret i slaget ved Magnesia i 189 og dømt til at betale Rom som krigskompensation en enorm gæld på 15.000 talenter. Derudover bliver hans yngste søn, den fremtidige Antiochos 4 Epifanes, forfølger af jøderne, som i vers 31 vil opfylde "ulykken" profeteret i Dan.10:1, taget som gidsel af romerne.

Dan 11:19 *Så vil han drage til sit Lands fæstninger; og han skal snuble og falde, og han skal ikke findes mere.*

19a- Drømmene om erobring endte med kongens død, erstattet af hans ældste søn Seleucus 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Enhver, der træder i hans plads, skal føre en kriminalbetjent ind i den smukkeste del af riget, men om få dage skal den blive brudt og ikke ved vrede eller krig.*

20a- For at afvikle gælden til romerne sender kongen sin minister Heliodorus til Jerusalem for at beslaglægge templets skatte, men offer for et frygteligt syn i templet opgiver han dette skræmte projekt. Denne eksaktor er Heliodorus, som derefter vil myrde Seleucus 4, der havde anklaget ham for hans mission til Jerusalem. Hensigten er handlingen værd, og Gud fik ham til at betale for denne vanhelligelse af sit hellige tempel ved døden af hans leder, som, myrdet, *døde hverken af vrede eller krig*.

Antiochos 4 manden afbildet i synet om den store ulykke

Dan 11:21 *En foragtet Mand skal indtage hans Sted, uden at være klædt med kongelig Værdighed; han vil vise sig midt i freden og gribe riget med intriger.*

21a- Dette er Antiochos, den yngste søn af Antiochos 3. Fange og gidsel af romerne, vi kan forestille os virkningerne af hans karakter. Efter at være blevet konge, havde han hævn at tage på livet. Desuden tillod hans ophold hos romerne en vis forståelse hos dem. Hans ankomst til Syriens trone er baseret på intriger, fordi en anden søn, Demetrius, ældre, havde prioritet over ham. Da Demetrius så, at Demetrius indgik en pagt med Perseus, kongen af Makedonien, romernes fjende, favoriserede denne og satte deres ven Antiochos på tronen.

Dan 11:22 *Og de hær, der er udgydt som en bæk, skal overvældes for ham og ødelægges som en pagts fyrste.*

22a- *Tropperne, der breder sig som en vandstrøm, vil blive nedsænket foran ham og ødelagt*

Fjendtligheden genoptages med den **6. "Syriske Krig" (-170-168¹)**.

Denne gang lod romerne Antiochos 4 genoptage sin fars krig mod den grimme lejr i Egypten. Hun har aldrig så fortjent sit symbol på synd, græsk er det sandt i denne sammenhæng. Døm hellere fakta, som Gud gjorde dengang. I Lagid-lejren er Ptolemaios 6 incestuøst gift med sin søster Cleopatra 2. Deres yngre bror Ptolemaios 8 kendt som Physcon er forbundet med dem. Vi kan da forstå, hvorfor Gud lader Antiokus knuse deres hær.

22b- *samt en leder af alliancen.*

Menelaos, Seleucidernes kollaboratør, begærer positionen som den legitime ypperstepræst Onias, han får ham myrdet af Andronicus og indtager hans

plads. Er dette stadig Guds Israel? I dette drama begynder Gud at genkalde sig handlinger, som Rom vil udføre gennem århundreder. Faktisk vil det kejserlige Rom dræbe Messias, og det pavelige Rom vil begære og tage hans evige præstedømme væk, ligesom Menelaos dræbte Onias for at erstatte ham.

Dan 11:23 *Og efter at han har sluttet sig til ham, vil han bedrage; han vil drage af sted, og han vil have overtaget med få mennesker.*

23a- Antiochus indgår alliancer med alle, klar til at bryde dem, hvis det er i hans interesse. Alene denne karakter er et billede på historien om kongerne af Frankrig og Europa; indgåede alliancer, brudte alliancer og blodige krige blandet med korte perioder med fred.

Men dette vers fortsætter også i dobbeltlæsning med at give os en skitse af det pavelige regime, som vil forfølge helgenerne i 120 år. Fordi den græske konge og pavedømmet ligner hinanden meget: *bedrag og tricks* i begge.

Dan 11:24 *Han vil gå ind i Landskabets frugtbareste Steder i Fred; han vil gøre, hvad hans fædre eller hans fædres fædre ikke havde gjort; han vil dele byttet, byttet og rigdommen ud; han vil danne projekter mod fæstningerne, og dette i en vis tid.*

24a- Den enorme gæld til romerne skal betales. Til dette formål beskatter Antiochus 4 sine provinser og derfor det jødiske folk, som han dominerer over. Han tager, hvor han ikke har sået, og fratager de slaver, der kom under hans herredømme, for deres rigdom. Han opgav ikke sit mål om at erobre Egypten med krog eller skurk. Og for at blive værdsat af sine soldater og få deres støtte, deler han byttet med sine tropper, og han ærer overdådigt sine græske guddomme, hvoraf den vigtigste: den olympiske Zeus, guden for guderne i den græske mytologi.

I dobbeltlæsning vil det romerske pavelige regime handle det samme. Fordi han er svag af natur, må han forføre og berige de store i rigerne for at blive anerkendt og støttet af dem og deres væbnede styrker.

Dan 11:25 *I spidsen for en stor hær vil han bruge sin styrke og sin iver mod sydens konge. Og sydens konge vil gå i krig med en talrig og meget magtfuld hær; men han vil ikke gøre modstand, for der vil blive lagt onde planer imod ham.*

25a- I – 170 snupper Antiochus 4 Pelusium og tager hele Egypten i besiddelse med undtagelse af hovedstaden Alexandria.

Dan 11:26 *De, der spiser af hans Bord, skal ødelægge ham; hans tropper vil brede sig som en strøm, og de døde vil falde i stort antal.*

26a- Ptolemæus 6 indleder derefter forhandlinger med sin onkel Antiochus 4. Han slutter sig til Seleucidlejren. Men afvist af egypterne, blev han erstattet i Alexandria af sin bror Ptolemæus 8, derfor forrådt af sin familie, der *spiste mad fra hans bord*. Krigen fortsætter, og *de døde falder i stort tal*.

Dan 11:27 *Begge konger skal søge det onde i deres hjerter, og ved samme bord skal de tale falsk. Men dette vil ikke lykkes, for enden kommer først på det fastsatte tidspunkt.*

27a- Endnu en gang mislykkes intrigerne i Antiochus 4. Hans forhold til sin nevø Ptolemæus 6, der sluttede sig til ham, er baseret på bedrag.

27b- *Men dette vil ikke lykkes, for enden kommer først på det fastsatte tidspunkt.*

Hvilket *formål* taler dette vers om? I sandhed antyder det flere *slutninger* og for det første afslutningen på krigen mellem Antiochos 3 og hans egyptiske nevøer og niece. Denne *ende* er nær. Andre *slutninger* vil vedrøre varigheden af de 1260 år af pavelig regeringstid i Dan.12:6 og 7 og tidspunktet *for slutningen* af vers 40 i det nuværende kapitel, som vil se opfyldelsen af den tredje verdenskrig, som forbereder konteksten for sidste *store* universelle ulykke.

Men i dette vers har dette udtryk ingen direkte forbindelse med " *endens tid* " citeret i vers 40, som vi vil opdage og demonstrere. Strukturen i dette kapitel er klogt vildledende af udseende.

Dan 11:28 *Han skal vende tilbage til sit land med stor rigdom; han vil i sit hjerte være fjendtlig mod den hellige alliance, han vil handle imod den og derefter vende tilbage til sit land.*

28a- *Han vil vende tilbage til sit land med store rigdomme*

Antiochos 4, der er ansvarlig for den rigdom, der blev taget fra egypterne, begiver sig ud på vej tilbage til Antiokia og efterlader Ptolemæus 6, som han har sat som konge over halvdelen af det erobrede Egypten. Men denne halvsejrer irriterer den utilfredse konge.

28b- Den irritation, som kongen stødte på, gjorde jøderne til mål for hans vrede. Også ved at besøge deres hjem, vil han udlede noget af denne vrede på dem, men han vil ikke blive formildet.

Dan 11:29 *Til en bestemt Tid skal han atter drage mod Syden; men denne sidste gang vil tingene ikke ske som før.*

29a- Vi går ind i den store ulykkes år.

I – 168 erfarede Antiochos, at hans nevøer igen havde forsonet sig med ham, sluttede Ptolemæus 6 fred med sin bror Ptolemæus 8. De erobrede egyptiske lande vendte tilbage til den egyptiske lejr. Han begiver sig derfor atter ud i kampagne mod sine nevøer, fast besluttet på at bryde al modstand, men...

Dan 11:30 *Kittims Skibe skal komme imod ham; modløs vil han vende tilbage. Så vil han, rasende mod den hellige alliance, ikke forblive inaktiv; når han vender tilbage, vil han se på dem, der har forladt den hellige pagt.*

30a- *Skibe af Chittim vil rykke frem imod ham*

Ånden udpeger således den romerske flåde baseret på den nuværende ø Cypern. Derfra kontrollerer de folkene i Middelhavet og kystfolkene i Asien. Efter sin far står Antiochos 3 over for det romerske veto. Han lider en ydmygelse, som vil gøre ham rasende. Den romerske legat Popilius Laenas tegner en cirkel på jorden omkring sine fødder og instruerer ham i ikke at forlade den, medmindre han beslutter sig for at kæmpe mod Rom eller adlyde den. Antiochos, det tidligere gidsel, har lært lektien givet til sin far, og han må give afkald på sin erobring af Ægypten, der helt er lagt under det romerske protektorat. I denne kontekst af eksplosiv vrede lærer han, at jøderne, der tror døde, glæder sig og fejrer. De vil lære frygteligt på den hårde måde, at han stadig er meget i live.

Dan 11:31 *Tropper vil komme efter hans befaling; de vil vanhellige helligdommen, fæstningen, de vil gøre en ende på det evige offer, og vil opsætte ødemændens (eller ødelæggerens) vederstyggelighed.*

31a- Dette vers bekræfter kendsgerningerne i den apokryfe beretning i 1. Makk.1:43-44-45: *Så skrev kong Antiokus til hele sit rige, for at alle skulle blive*

ét folk, og at hver skulle opgive sin særlige lov. Alle nationer gik med til denne befaling fra kong Antiochus, og mange i Israel gik med til denne trældom, ofrede til afguder og brød (besmittede) sabbatten. Vi finder i denne beskrivelse de prøvelser, som Daniel og hans tre ledsagere oplevede i Babylon. Og Gud præsenterer os i 1. Makkabærbrevet, en beskrivelse af, hvad der vil være den sidste store ulykke, som vi, der er i live i Kristus, skal stå over for lige før Jesu Kristi genkomst i herlighed. Mellem vores tid og de makkabeiske jøder fik endnu en stor ulykke Jesu Kristi hellige til at dø i 120 år.

31b- de vil vanhellige helligdommen, fæstningen, de vil gøre en ende på det evige offer og opstille ødemændens (eller ødelæggeren) vederstyggelighed.

Disse handlinger vil blive bekræftet i dette historiske vidnesbyrd, noteret af den jødiske og romerske historiker Josephus. Tingens betydning retfærdiggør det, så lad os se på dette vidnesbyrd, hvori vi finder detaljer, der er identiske med søndagsloven i de sidste dage, proklameret af det universelle regime dannet af de overlevende fra den tredje verdenskrig.

Her er en tidlig version af 1 Macc.1:41 til 64:

1Ma 1:41 Så gav kongen ordre om, at alle i hans rige skulle blive ét folk :

1Ma 1:42 alle skulle give afkald på deres skikke. Alle hedninge underkastede sig kongens ordre

1Ma 1:43 og selv i Israel tog mange mennesker imod hans tilbedelse: de ofrede til afguder og vanhelligede sabbatten.

1Ma 1:44 Kongen sendte bud til Jerusalem og Judas byer for at udføre hans befaling der; fra nu af var det nødvendigt at følge fremmede skikke i landet,

1Ma 1:45 for at standse Tempelets Brændofre, Ofrene og Drikofrene. Sabbater og højtider skulle vanhelliges,

1Ma 1:46 besmitte helligdommen og alt det hellige,

1Ma 1:47 at rejse altre og tilbedelsessteder og templer til afguder, slagte svin og urene dyr.

1Ma 1:48 De skulle efterlade deres sønner uomskårne og derved gøre sig afskyelige ved alle slags urenheder og vanhelligelser.

1Ma 1:49 Kort sagt, vi skulle glemme loven og forsømme alle dens overholdelse:

1Ma 1:50 Enhver, der ikke adlød kongens bud, skal dø.

1Ma 1:51 Således blev kongens breve sendt til hele hans rige; han satte tilsynsmænd over alt folket og befalede alle Judas byer at ofre.

1Ma 1:52 Mange af Folket adlød, alle som forlod Loven; de gjorde ondt i landet,

1Ma 1:53 tvinger Israel til at søge tilflugt.

1Ma 1:54 På den femtende dag i måneden Kisleu, i år 145, rejste kongen Ødelæggelsens vederstyggelighed på brændofferalteret, og de rejste altre i Judas nabobyer.

1Ma 1:55 De brændte røgelse i husdørene og på pladserne,

1Ma 1:56 Lovbøgerne blev revet op og kastet i ilden, da de blev fundet,

1Ma 1:57 Og hvis der blev fundet en pagtsbog hos nogen, eller hvis nogen adlød Guds lov, ville de slå ham ihjel efter kongens befaling.

1Ma 1:58 De straffede israelitterne, som blev grebet i krænkelse måned efter måned i deres byer,

1Ma 1:59 og den 25. i hver måned blev der ofret på højalteret i stedet for brændofrealteret.

1Ma 1:60 Efter denne lov dræbte de kvinder, som lod deres børn omskære,

1Ma 1:61 med deres spædbørn hængende om halsen; deres slægtninge og de, der havde udført omskæringen, blev også dræbt.

1Ma 1:62 På trods af alt dette forblev mange i Israel trofaste og var modige nok til ikke at spise uren mad.

1Ma 1:63 De ville hellere dø end at gøre sig urene med mad, der var i strid med den hellige pagt, og faktisk blev de aflivet.

1Ma 1:64 Det var en stor prøvelse for Israel.

Lad os i denne historie lægge mærke til vers 45 til 47, som bekræfter ophøret med ofringen af den **evige forbøn** og vers 54, der vidner om vanhelligelsen af helligdommen: **kongen rejste Ødelæggelsens Vederstyggelighed på Brændofrealteret.**

Ved oprindelsen til disse ondskaber, dette frafald fra Israel : *1Ma 1:11 Det var på det tidspunkt, at en generation af vildledte mennesker opstod i Israel, som bragte mange mennesker bag sig: "Lad os indgå en alliance med nationerne omkring os," sagde de, "for siden vi adskilte os fra dem, er der sket mange ulykker til os ."* Uheld var allerede konsekvensen af deres utroskab mod Gud, og de ville bringe endnu flere ulykker over sig selv gennem deres oprørske holdning.

I denne blodige tragedie retfærdiggjorde græsk dominans godt sit allestedsnærværende symbol på synd i *bronzen af statuen* af Dan.2; *den plettede leopard* af Dan.7; og *den stinkende ged* af Dan.8. Men en detalje skal stadig bemærkes. Den person, der har ansvaret for den straffemission, som Antiochos 4 sendte til Jerusalem i – 168, hedder Apollonius, og dette græske navn, som på fransk betyder "Destroyer" vil blive valgt af Ånden til at fordømme i Apo.9:11, den destruktive brug af den hellige bibel af falsk, sidste dages protestantisk kristendom; eller netop dem, der vil organisere den ultimative **store endelige ulykke** . Apolonius kom til Jerusalem med 22.000 soldater og **på en sabbatsdag** , under en spektakulær offentlig opstand, massakrerede han alle de jødiske tilskuere. De besmittede sabbatten med denne profane interesse, og Gud lod dem dræbe. Og hans vrede aftager ikke, fordi der bag denne blodige kendsgerning er beordret hellenisering af jøderne. Den athenske Gerontes, den kongelige delegerede, pålagde hele folket en hellenisering af tilbedelse og moral i **Jerusalem** som i **Samaria** . **Templet i Jerusalem** blev dengang dedikeret til den olympiske Zeus og Gerizim-bjerget til den gæstfrie Zeus. Vi ser således, at Gud trækker sin beskyttelse tilbage fra sit eget tempel, fra Jerusalem og fra hele nationen. Den hellige by er fuld af overgreb, hver af dem er mere afskyelige end den sidste. Men det var kun Guds vilje, der gjaldt, så stor var den moralske og religiøse afslapning efter den advarsel, som udvisningen til Babylon repræsenterede.

Dan 11:32 *Han vil bedrage pagtens forrædere med smiger. Men de af folket, der kender deres Gud, vil handle standhaftigt,*

32a- *Han vil forføre alliansens forrædere med smiger*

Denne afklaring bekræfter, at den guddommelige straf var fortjent og retfærdiggjort. På hellige steder var vanhelligelse blevet normen.

32b- *Men de af folket, der kender deres Gud, vil handle med fasthed,*

I denne tragedie udmærkede oprigtige og værdige troende sig ved deres trofasthed og foretrak at dø som martyrer frem for at give afkald på at ære skaberguden og hans hellige love.

Endnu en gang, ved anden læsning, ligner denne blodige oplevelse på 1090 faktiske dage betingelserne for den pavelige regeringstid på 1260 dag-år profeteret successivt i forskellige former i Dan.7:25, 12:7 og Åb.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Et tilbageblik på aktuelle begivenheder i antikkens sammenhæng

For tydeligt at forstå, hvad der sker, vil jeg tage billedet af en kameramand, der med sit kamera filmer en scene, som han fulgte tæt. På dette tidspunkt zoomer han ud, mens han vinder højde, og det viste felt udvides mere og mere. Så når det anvendes på religionshistorien, overvåger Åndens blik hele kristendommens religiøse historie, fra dens små begyndelse, dens lidelsestimer, martyrernes tid, til dens herlige afslutning præget af den forventede Frelsers genkomst.

Dan 11:33 *og de kloge blandt dem skal undervise de mange. Der er nogle, som for en tid vil bukke under for sværdet og flammen, for fangenskab og plyndring.*

33a- *og de kloge blandt dem skal undervise Mængden*

Jesu Kristi apostle, såvel som Paulus af Tarsus, som vi skylder 14 breve fra den nye pagt. Denne nye religiøse instruktion har et navn "evangeliet" eller den gode nyhed om den frelse, der tilbydes af guddommelig nåde til de udvalgte. På denne måde bevæger Ånden os frem i tiden, og det nye mål, der undersøges, bliver den kristne tro.

33b- *Der er nogle, som for en tid vil bukke under for sværdet og flammen, for fangenskab og plyndring.*

For en tid sagde Ånden gennem englen, og denne gang vil der blive profeteret om 1260 lange år, men under visse romerske kejsere Caligula, Nero, Domitian og Diocletian betød det at være kristen at skulle dø som martyr. I Åb.13:10 minder Ånden om tiden med pavelige romerske udsættelser og siger: *Hvis nogen fører i fangenskab, vil han gå i fangenskab; hvis nogen dræber med sværdet, skal han dræbes med sværdet. Dette er de helliges udholdenhed og tro .*

Dan 11:34 *I den tid, hvor de fejler, vil de blive hjulpet lidt, og mange vil slutte sig til dem i hyklery.*

34a- Det er i sandhed i denne tid med pavedømmets grusomme herredømme, at hjælpen fra hyklerne i dette vers dukkede op. Deres identifikation er baseret på deres tilsidesættelse af de værdier og befalinger, som Jesus Kristus lærte, og i dette tilfælde for denne målrettede æra, forbuddet mod at dræbe med sværdet. Ved at gense historien kan man så forstå, at den brede protestantiske bevægelse fra det 15. ^{århundrede} og frem til vor tid blev dømt hyklerisk af den retfærdige dommer Jesus Kristus. Deres fuldstændige opgivelse siden 1843 vil derfor være lettere at forstå og acceptere.

Dan 11:35 *Nogle af de vise mænd vil falde fra, for at de kan renses, renses og gøres hvide indtil endens tid, for den skal ikke komme før den fastsatte tid.*

35a- *Nogle af de vise mænd vil falde, for at de kan blive renses, renses og gjort hvide indtil endens tid*

At dømme ud fra denne udtalelse er standarden for det kristne liv prøvelse og udvælgelse, ud fra evnen til at udholde og lide forfølgelse indtil verdens ende. På denne måde forstår det moderne menneske, der er vant til fred og tolerance, ikke længere noget. Han genkender ikke sit liv i disse beskeder. Det er derfor, der vil blive givet forklaringer om dette emne i Åb.7 og 9:5-10. En lang periode med religiøs fred på 150 rigtige år, eller "fem profetiske måneder", var programmeret af Gud, men siden 1995 er denne periode afsluttet, og religionskrige er startet igen. Islam dræber i Frankrig og andre steder i hele verden; og dens virkning er beregnet til at intensivere, indtil den antænder hele jorden.

35b- *fordi den først kommer til det aftalte tidspunkt*

Denne ende vil være verdens, og englen fortæller os, at intet tegn på fred eller krig tillader nogen at se det komme. Det afhænger af en enkelt faktor: " *tiden markeret* " af Gud, afslutningen på de 6000 år, der blev viet til hans udvælgelse af jordiske udvalgte. Og det er, fordi vi er mindre end ti år fra denne periode, at Gud har givet os nåden til at kende datoen: 20. marts i foråret, der går forud for 3. april 2030, altså 2000 år senere Kristi sonende død. Han vil fremstå magtfuld og sejrrig for at redde sine udvalgte og ødelægge de morderiske oprørere, der havde til hensigt at dræbe dem.

Det katolske pavelige regime i det "kristne" Rom: Den store forfølger af den vestlige verdens religiøse historie.

Det er mod ham, at Antiochos 4-modellen skal lede os. Typen har forberedt sin antitype, og hvad kan vi sige om denne sammenligning? Ganske vist på en fænomenal skala handlede den græske forfølger i 1090 rigtige dage, men pavedømmet vil rase i næsten 1260 rigtige år og dermed overgå alle historiske modeller.

Dan 11:36 *Kongen vil gøre, hvad han vil; han vil ophøje sig selv, han vil rose sig over alle guder, og han vil sige utrolige ting mod gudernes Gud; det vil trives, indtil vreden er fuldendt, for det, der er bestemt, vil blive gennemført.*

36a- Ordene i dette vers forbliver tvetydige og kan stadig tilpasses til den græske konge og den romerske pavekonge. Profetiens afslørende struktur skal omhyggeligt skjules for overfladiske læsere. En lille detalje betegner ikke desto mindre det pavelige mål; det er præcision: *fordi **det, der besluttet**, vil blive gennemført*. Dette citat gentager Dan.9:26: *Efter de toogtres uger vil en Salvet blive afskåret, og han vil ikke have noget for sig selv. Folket af en hersker, der kommer, vil ødelægge byen og den hellige ~~helligdom~~, og deres ende skal komme som ved en oversvømmelse; **Det besluttet**, at ødelæggelserne (eller ødelæggelserne) vil vare indtil krigens afslutning.*

Dan 11:37 *Han vil ikke respektere sine Fædres Guder, ej heller den Gud, som har Behag i Kvinder; han vil ikke tage hensyn til nogen gud, for han vil herliggøre sig selv frem for alt.*

37a- *Han vil ikke respektere sine fædres guder*

Her er den, den lille detalje, der tydeliggør vores intelligens. Vi har her det formelle bevis på, at den konge, som hans ord er målrettet mod, ikke kan være

Antiochos 4, som havde respekt for sine fædres guder og blandt dem den største, Zeus, guden for Olympens guder, som han tilbød det jødiske tempel i Jerusalem. Vi opnår således ubestrideligt bevis for, at den målrettede konge faktisk er det romerske pavelige styre i den kristne æra. Fra nu af vil alle de afslørede ord derfor omhandle denne *konge anderledes* end Dan.7 og *uforskammet og listig* fra Dan.8; Jeg tilføjer, denne *ødelæggende eller øde konge* af Dan.9:27. "Raketstadierne" støtter alle *hovedet af en pavelig mand*, lille og arrogant placeret på toppen af dominans.

Respekterede pavelige Rom sine fædres guder? Officielt nej, fordi hendes konvertering til kristendommen fik hende til at opgive navnene på hedenske romerske guddomme. Hun beholdt dog formerne og stilen i deres tilbedelse: de udskårne, skulpturelle eller støbte billeder, for hvilke hendes tilbedere bøjer og knæler for at bede. For at bevare denne adfærd, som Gud fordømte i alle hans love, gjorde hun Bibelen utilgængelig for almindelige dødelige og fjernede det andet af den levende Guds ti bud, fordi det forbyder denne praksis og afslører den planlagte straf for dens overtrædere. Hvem kan ønske at skjule den pådragne straf, hvis ikke djævelen? Det pavelige regimes personlighed falder derfor ind i boksen af definitionen foreslået i dette vers.

37b- *heller ikke til den guddommelighed, der glæder kvinder*

Det er ved at tænke på den hedenske romerske religion, der er forladt af pavedømmet, at Guds Ånd fremkalder dette skæve emne. Fordi hun vendte ryggen til sin åbenlyst seksuelle arv for at vise værdier af hellighed. Denne foreslåede guddom er Priapus, den mandlige fallos hædret som guddommelighed af de hedenske kirkefædre i Rom. Det var stadig en arv fra græsk synd. Og for at bryde med denne seksuelle arv forsvarer hun overdrevent kødets og åndens renhed.

Dan 11:38 *Dog vil han ære fæstningsguden på sin sokkel; denne gud, som hans fædre ikke kendte, vil han hylde med guld og sølv, med ædelstene og kostbare ting.*

38a- *Men han vil ære fæstningsguden på sin piedestal*

En ny hedensk gud er født: *fæstningsguden*. Dens *piedestal* er i menneskets sind, og dens højde er lige så høj som indtrykket.

Det hedenske Rom byggede hedenske templer, der var åbne for alle vinde; versaler understøttet af søjler var tilstrækkelige. Men ved at tiltræde kristendommen sigter Rom efter at erstatte den ødelagte jødiske model. Jøderne havde et lukket tempel i kraftfuldt udseende, som gav dem ære og prestige. Rom vil derfor efterligne ham og til gengæld bygge romanske kirker, der ligner befæstede slotte, fordi utrygheden hersker, og de rigeste herrer befæster deres hjem. Rom gør det samme. Den byggede sine kirker i en stram stil indtil katedralernes tid, og der ændrede alt sig. De afrundede tage bliver til pile, der peger mod himlen, og dette bliver højere og højere. De udvendige facader får et udseende af blonder, de er beriget af farvede glasvinduer i alle farver, som bringer et iriserende lys ind, som imponerer celebranter, tilhængere og besøgende.

38b- *denne gud, som hans fædre ikke kendte, vil han hylde med guld og sølv, med ædelstene og værdifulde genstande.*

For at gøre dem endnu mere attraktive er de indvendige vægge *prydet med guld, sølv, dyrebare perler, dyre genstande* : den prostituerede Babylon, den store i Åb.17:5, ved, hvordan hun skal fremvise sig selv for at tiltrække og tiltrække sine kunder.

Den sande Gud lader sig ikke forføre, fordi denne storhed ikke gavner ham. I sin profeti fordømmer han dette pavelige Rom, som han **aldrig har** haft det mindste forhold til. For ham er hans romanske eller gotiske kirker blot mere hedenske guddommeligheder, som kun tjener til at forføre åndelige mennesker, som det vender bort fra ham: en ny gud er født: fæstningsguden, og han forfører skarer, der tror, de har fundet Gud på vej ind i dens mure. under uforholdsmæssigt højt loftet.

Dan 11:39 ~~Det er med den fremmede gud, han vil handle mod de befæstede steder, og han arbejdede på fæstningsværkerne med den fremmede gud, og han vil fylde dem, der anerkender ham med ære, han vil få dem til at dominere over mange, han vil uddele landområder til dem mod belønning.~~

39a- *Og han arbejdede på fæstningsværkerne med den fremmede gud*

For Gud er der kun én aktiv gud, der står over for ham, det vil sige, hvem der er *fremmed for ham* : det er Djævelen, Satan, mod hvem Jesus Kristus advarede sine apostle og sine disciple. I den hebraiske tekst er det ikke et spørgsmål om at "handle imod", men om at "gøre til". Det samme budskab vil blive læst i Åb.13:3, i form: *...dragen gav ham sin magt og sin trone og stor myndighed* . Dragen som er djævelen i Åb.12:9 men samtidig kejserlige Rom ifølge Åb.12:3 .

Ved at konvertere til den kristne religion antog den romerske autoritet desuden den sande Gud, som var fremmed for den, da den oprindeligt var jødernes Gud, for de hebræere, Abrahams efterkommere.

39b- *og han vil fylde dem, der anerkender ham med ære*

Disse æresbevisninger er religiøse. Pavedømmet bringer til de konger, der anerkender ham som Guds repræsentant på jorden, seglet på guddommelig autoritet for deres egen autoritet. Konger bliver først rigtig konger, når kirken har indviet dem i en af dens guddommeliggjorte *fæstninger* , i Frankrig, *Saint-Denis og Reims*.

39c- *han vil få dem til at dominere over mange*

Pavedømmet tildeler den kejserlige titel, som betegner en Suzerain-konge, der dominerer over andre vasalkonger. De mest berømte: Karl den Store, Karl V, Napoleon I ' Hitler.

39d- *han vil uddele jord til dem som belønning.*

Denne jordiske og himmelske timelige supermagt passede ifølge hans påstand godt til jordens konger. Fordi han løste deres uoverensstemmelser, især med hensyn til erobrede eller opdagede lande. Sådan i 1494 blev Alexander 6 Borgia, den værste af paver, en lejemorner i embedet, ført til at fastlægge en meridianlinje for at dele mellem Spanien og Portugal tilskrivningen og besiddelsen af det sydamerikanske territorium, der blev genopdaget siden antikken.

Den tredje verdenskrig eller 6. ^{trompet} af Åb.9 .

Det reducerer menneskeheden med en tredjedel af dets befolkning og sætter en stopper for national uafhængighed, det forbereder det universelle regime, som vil etablere den ultimative store katastrofe annonceret i Apo.1. Blandt de aggressive aktører er islam i muslimske lande, så jeg tilbyder dig det bibelske syn på dette emne.

Islams rolle

Islam eksisterer, fordi Gud har brug for det. Ikke for at redde, denne rolle hviler **udelukkende** på den nåde, Jesus Kristus bragte, men for at slå, dræbe, massakrere hans fjender. Allerede i den gamle pagt, for at straffe Israels utroskab, havde Gud ty til det "filisterske" folk. I historien appellerer han til muslimer for at straffe kristen utroskab. I oprindelsen af muslimer og arabere er Ismael, søn af Abraham og Hagar, den egyptiske tjener for Sarah, hans kone. Og allerede på det tidspunkt var Ismael i strid med Isak, den legitime søn. Dette er så meget, at Hagar og Ismael med Guds samtykke, på Saras anmodning, blev jaget ud af lejren af Abraham. Og Gud tog sig af det fordrevne folk, hvis efterkommere, halvbrødre, ville opretholde en fjendtlig holdning til Abrahams efterkommere; den første, jødisk; den anden, i Jesus Kristus, kristen. Her er, hvordan Gud profeterede om Ismael og hans arabiske efterkommere i 1 Mos.16:12: "*Han vil være som et vildæsel; hans hånd vil være imod alle, og alles hånd vil være imod ham; og han vil bo overfor alle sine brødre .*" Gud ønsker at gøre sine tanker og sin dom over tingene kendt. Kristi udvalgte skal kende og dele denne Guds plan, som bruger jordens folk og magter i overensstemmelse med sin højeste vilje. Det skal bemærkes, at profeten Muhammed, grundlæggeren af islam, blev født i slutningen af det 6. ^{århundrede} efter oprettelsen af det romersk-katolske pævedømme i 538. Islam så ud til at angribe den hedenske katolicisme og de kristne generelt, når de bliver ramt af Guds forbandelse . Og dette har været tilfældet siden den 7. marts 321, siden kejser Konstantin I ^{forårsagede} , at syvendedags sabbatshvilen blev opgivet til fordel for hans første dag dedikeret til den "ubeerobrede sol" (Sol Invictvs), vores nuværende søndag. Som mange kristne i dag ønskede Konstantin fejlagtigt at markere et brud mellem kristne og jøder. Han kritiserede sin tids kristne for at jødegøre ved at ære Guds hellige sabbat. Denne uberettigede dom, der kom fra en hedensk konge, blev betalt for og vil fortsætte med at blive betalt indtil slutningen af straffene fra de " syv trompeter " åbenbaret i Åbenbaringen 8 og 9, en uafbrudt række af ulykker og tragedier. Den endelige straf vil komme i form af frygtelig desillusion, når Jesus Kristus viser sig for at fjerne sine udvalgte fra jorden. Men temaet, som netop er blevet behandlet, det om "Tredje Verdenskrig", er sig selv, den sjette af disse profeterede guddommelige straffe, hvor islam er en vigtig aktør. For Gud profeterede også om Ismael, idet han sagde i 1.Mos.17:20: "*Med hensyn til Ismael, jeg har hørt dig. Se, jeg vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og mangfoldiggøre ham meget; han skal avle tolv fyrster, og jeg vil gøre ham til et stort folk .*" Jeg lukker denne parentes for at genoptage undersøgelsen i Dan.11:40.

Dan 11:40 *I Endens Tid skal Sydens Konge slaa imod ham. Og Nordens Konge skal hvirvle over ham som en Storm med Vogne og Ryttere og med mange Skibe; den skal gå ind i landet og brede sig som en strøm og flyde over.*

40a- *På tidspunktet for slutningen*

Denne gang er det i sandhed afslutningen på menneskets historie; slutningen af tiden for de nuværende nationer på jorden. Jesus bekendtgjorde denne gang og sagde i Matt.24:24: **Denne gode nyhed om riget vil blive prædikeret over hele verden som et vidnesbyrd for alle nationer. Så kommer enden.**

40b- *Sydens konge vil slå imod ham*

Her må vi beundre den enorme guddommelige finesse, som gør det muligt for hans tjenere at forstå, hvad der forbliver skjult for andre mennesker. Tilsyneladende, men kun tilsyneladende, synes konflikten mellem Seleucikongerne og Lagid-kongerne at genoptage og fortsætte i dette vers, hvilket ikke kunne være mere vildledende. For i virkeligheden forlod vi denne sammenhæng fra vers 34 til 36, og tidspunktet for afslutningen af denne nye konfrontation vedrører den kristne æra af det pavelige katolske regime og den universelle protestantisme, som indgik dens økumeniske alliance. Denne ændring i kontekst kræver, at vi omfordeler roller.

I rollen som " *ham* ": det pavelige katolske Europa og dets allierede kristne religioner.

I rollen som " *sydens konge* ": den erobrende islam, som skal omvende mennesker med magt eller sætte dem i slaveri, ifølge handlingerne ledet af dens grundlægger Mohammed.

Lad os her notere valget af verbet: *at kolliderere* ; på hebraisk "nagah", som betyder at slå med sine horn. Som et adjektiv betegner det en rasende aggressor, der normalt slår. Dette verbum passer perfekt til arabisk islam, som har været aggressiv mod den vestlige verden uden afbrydelser siden slutningen af Anden Verdenskrig. De mulige verber " *at kæmpe, at kæmpe, at kolliderere* " indikerer en meget tæt nærhed, deraf ideen om nationalt kvarter eller kvarter af byer og gader. Begge muligheder bekræfter islam, veletableret i Europa på grund af europæernes religiøse uinteresse. Kampene er blevet intensiveret siden jødernes tilbagevenden til Palæstina i 1948. Palæstinenserne har stillet muslimske folk op imod vestlige kristne kolonier. Og i 2021 stiger islamistiske angreb og skaber usikkerhed blandt europæiske folk, først og fremmest Frankrig, den tidligere kolonisator af nordafrikanske og afrikanske folk. Vil der opstå et større nationalt sammenstød? Måske, men ikke før den interne situation forværres til det punkt, at det producerer brutale gruppe-til-gruppe-sammenstød på selve metropolens jord. Den dag vil Frankrig være i en situation med borgerkrig; i virkeligheden en autentisk religiøs krig: Islam mod kristendommen eller vantro uden Gud.

40c- *Og nordens konge vil hvirvle over ham som en storm med vogne og ryttere og med mange skibe*

hedder denne *nordens konge* Magog, fyrste af Rosh (Rusland) af Meshech (Moskva) og Tubal (Tobolsk) og vi læser i vers 9: *Og du vil gå op, du skal komme som en storm , du skal være som en sky til at dække landet, du og alle dine flok og mange folk med dig.*

Omfordeling af roller: I rollen som " kongen af nord ", det ortodokse Rusland og dets muslimske allierede folk . Her igen valget af verbet " *tourera sur ham* " foreslår et pludseligt massivt overraskelsesangreb fra luften. Moskva, Ruslands hovedstad, ligger faktisk et godt stykke fra Bruxelles, den europæiske hovedstad, og Paris, dets militære spydspids. Europæisk velstand har gjort dens ledere blinde, så de undervurderer det magtfulde Ruslands militære potentiale. Den vil i sin aggression affyre fly og tusindvis af kampvogne på landruter og mængder af marine- og ubådskrigsskibe. Og for at straffen skal udtrykkes kraftigt, er disse europæiske ledere ikke holdt op med at ydmyge Rusland og dets ledere fra den brændende Vladimir Zhirinovsky til dens nye nuværende "zar", Vladimir Putin (Vladimir: verdens fyrste på russisk).

Når aktørerne er blevet identificeret, vil de tre berørte "konger" konfrontere hinanden i, hvad der tager form af en 7. " Syrienkrig", hvori det nye nationale Israel vil blive involveret; hvilket det følgende vers vil bekræfte. Men for øjeblikket er "kongen" (*ham*) angrebet af Rusland Rom-traktatens Europa.

40d- *det vil rykke ind i landene, vil brede sig som en strøm og flyde over.*

Dets overvældende militære overlegenhed giver Rusland mulighed for at invadere Europa og besætte hele dets territoriale udstrækning. Overfor det er de franske tropper ingen match; de bliver knust og ødelagt.

Dan 11:41 *Han skal komme ind i det skønneste Land, og mange skal falde; men Edom, Moab og den øverste af Ammons Børn skal reddes af hans Haand.*

41a- *Han vil komme ind i det smukkeste land, og mange vil bukke under*

Russisk ekspansion finder sted mod dets syd, hvor Israel er placeret , vestlige landes allierede, som igen er invaderet af russiske tropper; Jøder vil stadig dø.

41b- *men Edom, Moab og den øverste for Ammons børn skal blive befriet fra hans hånd*

Dette er en konsekvens af de militære alliancer, som vil placere disse navne, som repræsenterer det moderne Jordan, på den russiske side. I 2021 er Rusland allerede Syriens officielle allierede, som det bevæbner og beskytter.

Dan 11:42 *Og han skal udrække sin Haand over forskellige Lande, og Ægyptens Land skal ikke undslippe.*

42a- Det er først siden 1979, at denne politiske konfiguration er kommet for at bekræfte profetien. For det år, på Camp David i USA, indgik den egyptiske præsident Anwar El Sadat officielt en alliance med den israelske premierminister Menachem Begin. Det strategiske og politiske valg, der blev truffet på det tidspunkt, var at omfavne dagens stærkeste sag, fordi Israel blev stærkt støttet af USA. Det er i denne forstand, at Guds Ånd tilregner ham initiativet til at forsøge at " *undslippe* " ruin og katastrofe. Men med tiden skifter spillet hænder, og Israel og Egypten befinder sig siden 2021, næsten forladt af USA. Rusland påtvinger den syriske region sin lov.

Dan 11:43 *Han skal eje Gulds og Sølv Skatte og alle Ægyptens kostbare Ting; libyerne og etiopierne vil følge ham.*

43a- *Han skal blive herre over skattene af guld og sølv og over alle de kostbare ting i Ægypten*

Takket være indtægterne fra vejafgifter betalt for at bruge Suez-kanalen, blev Egypten meget beriget. Men denne rigdom er kun god i fredstid, for i krigstid bliver handelsruterne øde. Egypten blev rig gennem turisme. Fra jordens fire hjørner kommer folk for at betragte dens pyramider, dens museer beriget af konstante opdagelser af egyptiske grave skjult under jorden siden antikken. I disse grave afslørede den unge konge Tutankhamons genstande i massivt guld af ukendt værdi. Rusland vil derfor i Egypten finde noget til at tilfredsstille sit ønske om krigsbytte.

I slutningen af sabbatten den 22. januar 2022 bragte Ånden mig et argument, som **uden mulig uenighed bekræfter** den fortolkning, jeg giver til Daniel 11. Lad os i de to vers 42 og 43 bemærke vigtigheden af den klare omtale, ikke kodet, fra navnet " *Egypten* ", som i denne sammenhæng er et andet land end det, der kaldes " *sydens konge* ". Men i vers 5 til 32 blev Ptolemæernes *lagde "Egypten " maskeret, men identificeret som " konge af syd "*. **Ændringen i historisk kontekst er således bekræftet og bevist uigendriveligt** . Begyndende med konteksten af antikken, ender historien om Daniel 11 med " *tiden for enden* " for verden, hvor " *Egypten* ", en allieret med den kristne og agnostiske vestlige lejr siden 1979, er målet for den nye " *konge af syd* ", det vil sige krigerisk islam, og især den af den nye " *konge af nord* ", russisk ortodoksi.

43b- *libyerne og etiopierne vil følge ham*

Oversætteren har korrekt oversat ordene " *Puth og Cush* " i profetien, som betegner for "Libyen", de muslimske lande beliggende nord for Sahara, kystlandene på den afrikanske kyst og for Etiopien, sort Afrika, alle lande beliggende syd for Sahara. Et stort antal af dem accepterede og adopterede også islam; i tilfældet Elfenbenskysten, med den franske præsident Nicolas Sarkozys medvirken, som vi også skylder det libyske kaos.

Således, ramt af Rusland, bliver " *Ægypten* " et bytte for alle rovdyr, og de muslimske gribbe, dets brødre, stiger ned på det, for at rense dets lig og tage deres del af det bytte, der stadig er tilbage, efter den russiske punktering.

Ved tydeligt at citere " *Libyen og Etiopien* " udpeger Ånden afrikanske religiøse allierede af " *sydens konge* ", som skulle identificeres med Arabien, hvor profeten Muhammed dukkede op i 632, for siden Mekka at udbrede sin nye religion kaldet islam. Det støttes af det magtfulde Tyrkiet, som i denne sidste sammenhæng er vendt tilbage til et fundamentalistisk, erobrende og hævngherrigt muslimsk religiøst engagement, efter ydmygelsen af dets midlertidige underkastelse til vestlige sekulære værdier. Men andre muslimske lande, der ikke ligger i " *syden* ", såsom Iran, Pakistan, Indonesien, kan slutte sig til " *sydens konge* " for at bekæmpe vestlige folk med moralske værdier, der hades af alle muslimske folk. Dette had er i sandhed kun den sande Gud, Jesus Kristus, foragtet af vestlige kristne. Den straffer således gennem islam og ortodoksi jødisk, katolsk, ortodoks, protestantisk og endda adventistisk utroskab i den vestlige verden; al den monoteistiske tro skyldig mod ham.

Dan 11:44 *Nyheder fra øst og nord skal komme og forfærde ham, og han skal gå ud i stor vrede for at ødelægge og ødelægge skarer.*

44a- *Nyheder fra øst og nord vil komme for at skræmme ham*

Disse to kardinalpunkter " øst og nord " vedrører alene det russiske land, afhængigt af om det er nævnt fra paveligt Europa eller fra Israel, fordi profetien betegner dem som successivt angrebet af Rusland i vers 40 og 41. Det betyder, at frygten citeret kommer fra russisk territorium, men hvad kan skræmme sådan en erobrere? Hvad skete der med hans land for at skræmme ham så meget? Svaret findes ikke i Daniels bog, men i Åbenbaringen 9, som afslører og retter sig mod den protestantiske religion, hvis globale højborg er i USA. Mysteriet vil blive tydeligere under hensyntagen til denne eksistens af USA. Siden året 1917, hvor det oprørske Rusland adopterede sit socialistiske og kommunistiske regime, har et hul varigt adskilt det fra det imperialistiske kapitalistiske USA. Individet kan ikke berige sig selv på bekostning af sin næste, hvis han er kommunist; det er derfor, de to muligheder er uforenelige. Under fredens aske ulmer hadets ild og trygler om at blive udtrykt. Kun konkurrencen og den nukleare trussel har formået at forhindre det værste. Det var balancen mellem Nuklear Terror. Kun uden brug af atomvåben vil Rusland overtage Europa, Israel og Egypten. Når balancen bliver forstyrret, vil USA føle sig snydt og truet, så for at reducere antallet af dødsfald vil USA gå ind i krigen og slå hårdt først. En nuklear ødelæggelse af Rusland vil skabe frygt blandt de russiske hære spredt ud over de besatte områder.

44b- *og han vil gå ud med stor vrede for at ødelægge og udrydde skarer.*

Indtil det øjeblik vil Rusland være i en ånd af erobring og at tage bytte, men pludselig vil dets sindstilstand ændre sig, den russiske hær vil ikke længere have et hjemland at vende tilbage til, og dens fortvivlelse vil forvandle sig i ønsket om at "ødelægge og udrydde skarer "; som vil være den " *tredjedel af de dræbte mænd* " af den ⁶. *trompet i Åb.9*. Alle nationer udstyret med atomvåben vil således blive tvunget af fakta til at bruge dem mod deres personlige potentielle fjender.

Dan 11:45 *Han vil slå sit Palads Telte op mellem Havene, mod det herlige og hellige Bjerg; så når han enden, uden at nogen kan hjælpe ham.*

45a- *Han vil slå sit palads telte op mellem havene, mod det herlige og hellige bjerg*

Telte *mellem havene* , fordi dens *paladser* ikke længere er på jorden. Den desperate situation for de russiske tropper er tydeligt beskrevet af Ånden, som dømte dem til denne skæbne. Under deres modstanderes ild bliver de skubbet tilbage til Israels land. De hadede af alle, nød godt af ingen støtte eller medlidenhed og blev udryddet på jødisk jord. Rusland vil således betale en tung tvist, som Gud tilskriver det siden dets støtte til Israels åndelige fjender i den gamle alliance, på tidspunktet for dets deportation til Babylon. Hun solgte heste til befolkningen i Tyrus, en by med hedensk begær. Ezek.27:13-14 bekræfter, at Gud sagde til Tyrus: *Javan, Tubal (Tobolsk) og Meshech (Moskva) handlede med dig; de gav slaver og messingredskaber i bytte for dine varer. De fra huset Togarma (Armenien) forsynede jeres markeder med heste, ryttere og muldyr.* Det var også en kommerciel anstødssten for jøderne, som også handlede med det: Ezek.27:17: *Juda og Israels land handlede med dig; de gav Minniths hvede, wienerbrødet, honningen, olien og balsamen i bytte for dine varer.* Tyre berigede sig derfor på deres bekostning. Senere, i Ezek.28:12, under titlen " *konge af Tyrus* ", taler Gud direkte til Satan. Vi forstår, at det var ham, der udnyttede den luksus og rigdom,

der var opsamlet i de store hedenske byer, som tjente ham under dække af flere hedenske guddomme, ret ubevidst, men altid og overalt i kultformer, som Gud anser for afskyelige. Han bærer på sit hjerte vægten af en frustration, som også er akkumuleret gennem århundreder og årtusinder af menneskehedens historie. Denne frustration retfærdiggør hans vrede, som er delvist tømt i form af denne seneste frygtelige destruktive internationale konflikt.

Men denne guddommelige vrede mod oldtidens merkantile trafik inviterer os til at forstå, hvad Gud kan tænke på nutidig international trafik i en international sammenhæng, der udelukkende bygger på markedsøkonomien. Jeg tror, at ødelæggelsen af World Trade Center-tårnene i New York den 11. september 2001 er et svar. Så meget desto mere, da profetien i Åb. 18 understreger den skadelige rolle som berigelse på grund af handel og internationale udvekslinger, før hvilke enhver regel eller guddommelig religiøs ret bryder sammen, så stor er ugudeligheden.

I slutningen af Dan.11 bliver USA's arvelige modstander, Rusland, ødelagt. Dette vil derfor give dem absolut magt over alle overlevende fra den internationale konflikt. Ve de besejrede! Han må bøje sig og underkaste sig sejrherrens lov, uanset hvor han er på jorden, og overleve.

Daniel 12

***Dan 12:1** Paa den Tid skal Mikael opstaa, den store Fyrste, dit Folks Børns Forsvarer; og det vil være en nødens tid, sådan som det ikke har været, siden nationerne eksisterede indtil den tid. På det tidspunkt vil de af dit folk, som findes skrevet i bogen, blive frelst.*

1a- *På det tidspunkt vil Michael opstå,*

*Denne tid er verdens ende, når Jesus Kristus har det sidste ord, vender tilbage i sin guddommeligheds herlighed og kraft, længe bestridt af konkurrerende religioner. Vi læser i Åb.1:7: Se, han kommer med skyerne. Og hvert øje skal se det, også de, der gennemborede det; og alle jordens stammer skulle sørge over ham. Ja. Amen! Vi skal vænne os til denne idé, for for hver af hans roller gav Gud sig selv et andet navn, hvorfor han i Daniel og **Åb** . myndighed over djævelen og dæmonerne. Hans navn, Jesus Kristus, repræsenterer det kun for de udvalgte på jorden, som han kom for at frelse under dette navn.*

1b - *den store leder,*

*Denne store leder er derfor YaHWéH Michael Jesus Kristus, og det er fra ham, som det pavelige regime i sin karakteristiske frækhed tog fra sig til fordel, hans mission som **evig** himmelsk forbeder indtil 1843, dette siden år 538, stammer fra begyndelsen af pavestyret og dets installation i byen Rom, ved Lateranpaladset på Caelius-bjerget. Dette emne blev dækket i Daniel 8.*

1c- *forsvareren af dit folks børn;*

*En forsvarer griber ind, når der er et angreb. Og dette vil være tilfældet for de sidste timer af det jordiske liv for de udvalgte, som forblev trofaste, endda dømt til døden af de sidste oprørere. Her kan vi finde alle de modeller, der foreslås i Daniels historier, fordi de er opfyldt i en endelig tragisk situation. I denne sidste **store katastrofe** vil vi genopleve de mirakuløse indgreb, der er berettet i Dan.3, *ovnen og dens fire levende karakterer*, i Dan.5 , indfangningen af*

*Babylon den store af Gud, i Dan.6, løverne uskadeliggjort, men også afslutningen på den **store ulykke** forudsat af den, der ramte jøderne i – 168, den 15. Kisleu, altså den 18. december på en sabbatsdag.*

1d- *og det vil være en nødens tid, sådan som det ikke har været siden nationerne eksisterede indtil den tid.*

At dømme ud fra denne udtalelse vil den sidste store ulykke overgå den af jøderne organiseret af grækerne. Faktisk slog grækerne kun jøder, de fandt på gaderne eller i deres hjem. Ved verdens ende er tingene meget anderledes, og moderne teknologi tillader absolut kontrol over de mennesker, der lever på jorden. Ved hjælp af menneskelige detektionsteknikker kan vi derfor finde hvem som helst hvor som helst, uanset hvor de gemmer sig. Lister over personer, der modsætter sig de dekretede ordrer, kan derfor oprettes præcist. I denne sidste sammenhæng vil udryddelsen af de valgte blive gjort menneskeligt mulig. Selvom de er fulde af tro og håb om deres udfrielse, vil de udvalgte opleve smertefulde timer; for dem, der stadig vil være frie, berøvet alt, de andre er i oprørsfængslerne og afventer deres henrettelse. Nød vil herske i hjerterne på folkevalgte, som bliver mishandlet, hvis de ikke bliver dræbt.

1e- *På det tidspunkt vil de af dit folk, som findes skrevet i bogen, blive frelst.*

Det er livets bog, for uden en computer lavede Gud også en liste over alle de skabninger, som Adam og Eva og deres efterkommere genererede. Ved slutningen af hver persons liv blev den endelige skæbne afgjort af Gud, som beholdt to lister: den over de udvalgte og den over de faldne , i overensstemmelse med de to veje, der præsenteres for menneskeheden i 5 Mos.30:19-20: *Jeg kalder himmel og jord at vidne imod dig i dag: jeg har forelagt dig liv og død, velsignelse og forbandelse. Vælg livet, så du og dine efterkommere kan leve, at elske HERREN din Gud, at adlyde hans røst og at holde sig til ham: for dette afhænger dit liv og dine dages forlængelse... Det er efter hans valg for det onde , at skæbnen til det romerske pavedømmes endelige afslutning, brændt i ild , er åbenbaret for os i Dan.7:9-10; dette på grund af hans arrogante ord over for gudernes Gud ifølge Dan.11:36.*

I Åb.20:5 er Kristi genkomst ledsaget af de dødes opstandelse i Kristus, som kaldes *den første opstandelse* : *Salige og hellige er de, der deltager i den første opstandelse , for den anden død har ingen magt over dem. .*

Dan 12:2 *Mange af dem, som sover i jordens støv, skal vågne op, nogle til evigt liv, andre til skændsel og evig skam.*

2a- *Mange af dem, der sover i **jordens støv**, vil vågne op, nogle til evigt liv,*

Lad os først bemærke, at i almindelig normalitet *sover de døde godt i jordens støv* og ikke i et vidunderligt paradis eller et brændende helvede, som falske kristne eller hedenske religioner lærer og tror. Denne afklaring genskaber de dødes sande status som undervist i Præd.9:5-6-10: *For alle, der lever, er der håb; og selv en levende hund er bedre end en død løve. De levende ved faktisk, at de vil dø; men de døde ved intet, og der er ikke mere løn for dem, da deres minde er glemt. Og deres kærlighed og deres had og deres misundelse er allerede gået til grunde; og de vil aldrig mere have nogen del i noget, der sker under solen Hvad end din hånd finder at gøre med din styrke, så gør det; thi der er intet*

Arbejde eller Tanke eller Kundskab eller Visdom i Helvede, hvorhen du gaar hen. (De dødes ophold , som er jordens støv).

Der er ingen tanke efter døden, fordi tanken lever i menneskets hjerne, kun når han stadig er i live og næres af det blod, der sendes af hans hjerteslag. Og dette blod skal selv renses ved lungeånding. Gud sagde aldrig andet, siden han sagde til Adam, som blev en synder gennem ulydighed, i 1. Mos.3:19: *I dit ansigts sved skal du spise brød, indtil du vender tilbage til jorden, hvorfra du blev taget; thi du er Støv, og til Støv skal du vende tilbage* . For at bekræfte denne tilstand af intet hos de døde, læser vi i Sl.30:9: *Hvad vinder du ved at udgyde mit blod, ved at få mig til at gå ned i graven? Har støvet rost dig? Taler det om din loyalitet?* Nej, for det kan det ikke ifølge Sl.115:17: *Det er ikke de døde, der fejrer Herren, det er ikke nogen af dem, der går ned i stilhedens sted.* Men dette forhindrer ikke, at Gud igen kan give anledning til et liv, som tidligere har eksisteret, og det er denne skabende kraft, der gør ham til Gud og ikke engel eller menneske.

De to veje har to endelige resultater, og Åb.20 fortæller os, at de er adskilt af de tusinde år af det syvende årtusinde. Mens alt menneskeligt liv forsvinder fra jordens overflade i begyndelsen af disse tusind år , vil de faldne først blive genopstået efter deres dom udført af de hellige og Jesus Kristus i hans celestiale rige. Ved dette budskab knyttet til den ⁷ trompet bekræfter Åb.11:18 og siger: *Nationerne var vrede ; og din vrede er kommet , og tiden er inde til at dømme de døde , at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, både små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden* . I dette vers leder dommen over de døde Gud til først og fremmest at genoplive sine trofaste døde udvalgte, så de kan dømme de ugudelige, der er i dødens tilstand.

2b- *og de andre til bebrejdelse, til evig skam.*

Evigheden vil kun tilhøre de levende. Efter deres endelige udslettelse ved den sidste dom , vil de faldnes bebrejdelse og skam kun forblive i den evige hukommelse af de udvalgte, englene og Gud.

Dan 12:3 *De, der forstår, skal lyse som himlens lys, og de, der lærer mange retfærdighed, skal skinne som stjernerne i al evighed.*

3a- *De, der er intelligente, vil skinne som himlens pragt*

Intelligens hæver mennesket over dyr. Det afsløres ved dets evne til at ræsonnere, til at drage konklusioner ved at observere fakta eller ved simpel deduktion. Hvis mennesker ikke var oprørske i den frihed, som Gud giver dem, ville intelligens føre hele menneskeheden i retning af den samme anerkendelse af Guds eksistens og hans love. For siden Moses har Gud fået de mest betydningsfulde begivenheder i sin åbenbaring til mennesker nedskrevet på skrift. Her er ræsonnementets rute at følge. Den monoteistiske tro dukkede op i det hebraiske folks historie. Hans vidnesbyrd og hans skrifter har derfor prioritet frem for alle andre skrifter, der tilskrives denne samme unikke Gud. At Guds folk skal bekæmpes, er fortsat en normal mulighed, men at de hellige skrifter skal bekæmpes, bliver et djævelsk værk. Troen etableret af Jesus Kristus tager sine kilder og referencer fra de hebraiske skrifter i den gamle pagt, hvilket giver den legitimitet. Men den romersk-katolske doktrin respekterer ikke dette princip, hvorfor hverken den eller Islams Koran kan hævde at være den levende Gud, skaberen af alt, hvad der lever og eksisterer. Jesus bekræftede princippet ved i Joh

4:22 at minde om, at *frelsen kommer fra jøderne* : *I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, fordi frelsen kommer fra jøderne* .

I denne første gruppe af udvalgte udpeger Gud mennesker, der er frelst uden særlig viden på grund af deres troskab, der er manifesteret med fare for deres liv siden Adam og Eva; og dette indtil 1843. De er frelst, fordi deres gerninger vidnede om deres intelligens og deres modtagelse af guddommelige love, manifesteret ved deres lydighed. I denne gruppe nød de mest trofaste og **fredelige** protestanter indtil foråret 1843 godt af Guds tålmodighed, som først gjorde praktiseringen af sin hellige sabbat obligatorisk fra den dato. Åb.2:24-25 vil bekræfte denne undtagelse: *Til jer, til alle andre i Thyatira, som ikke modtager denne lære , og som ikke har kendt Satans dybder, som de kalder dem , siger jeg jer: Det gør jeg . ikke lægge nogen anden byrde på dig selv; hold kun fast i det du har, indtil jeg kommer.*

3b- *og de, der lærer mængden retfærdighed, skal skinne som stjernerne i al evighed*

Denne anden gruppe er adskilt på grund af det høje niveau af helliggørelse, som den repræsenterer på jorden siden 1843. Udvalgt ved hjælp af en trosprøve, oprindeligt baseret på håbet om Jesu Kristi genkomst, successivt i foråret 1843 og efteråret 1844, blev hans helliggørelse af Gud gjort officiel ved hans genoprettelse af sabbatten, som han praktiserede igen, efter lange århundreder med mørke, glemsel og foragt for ham.

I denne opdeling i to grupper er det, der gør dem anderledes, deres situation over for Guds retfærdighed, deres status over for hans ti bud og hans andre sundhed og andre ordinancer. I dens oprindelige tekst af 2 Mos.20:5-6, det andet bud slettet af Rom, afslører det tydeligt den betydning, som Gud tillægger lydighed mod hans bud, og han husker de to veje og de to modsatrettede endelige skæbner: ... *Jeg er jaloux Gud hvem straf fædrenes misgerning mod børnene til tredje og fjerde led over dem, der hader mig og overtræder mine bud, og forbarm dig over dem, der elsker mig og holder mine bud i tusind generationer* .

I dette vers afslører Ånden årsagen til eksistensen af *stjerner* i vores jordiske skabelse. De havde kun grund til at eksistere for at tjene som et symbol på de jordiske udvalgte af Gud; og det er 1. Mos. 1:17, som åbenbarer deres budskab: *Gud satte dem på himmelhvælvingen for at give lys til jorden*. Så bruger Gud dem til at vise Abraham mængden af *hans efterkommere* i 1 Mos.15:5: *Tæl himlens stjerner, hvis du kan tælle dem; sådan vil dine efterkommere være*.

stjerners status kan dog ændre sig afhængigt af de gerninger, som udføres af den forløste troende. Ved at falde åndeligt gennem sin ulydighed, *falder stjernen* , *den falder fra himlen* . Billedet vil blive fremkaldt for at afbilde den protestantiske tros fald i 1843, annonceret af et virkeligt himmelsk tegn i 1833, ⁱ det 6. segl i Åb.6 :13: *og himlens stjerner faldt til jorden, som da 'a figentræ rystet af en voldsom vind kaster sine grønne figner væk*. Og igen i Åb.12:4: *Hans hale slæbte en tredjedel af himlens stjerner væk og kastede dem til jorden*. Dette budskab fornyer det i Dan.8:10: *Hun rejste sig til himlens hær, og hun bragte en del af hæren og stjernerne ned til jorden, og hun trampede dem ned* . Ånden tilskriver det romerske pavelige regime det åndelige fald for en tredjedel af de

forløste troende; bedragede mennesker, som vil tro forgæves på Kristi frelse og kræve hans retfærdighed.

Dan 12:4 *Du, Daniel, hold disse ord hemmelige, og forsegl bogen indtil endens tid. Mange vil så læse den, og viden vil stige.*

4a- Denne **endetid** kender flere på hinanden følgende faser, men den begyndte officielt i foråret 1843, med ikrafttrædelsen af det guddommelige dekret, der er forudskrevet i Dan.8:14: Indtil aften-morgen 2300 **og helligheden vil være berettiget** . I 1994 blev endens anden æra præget af fordømmelsen af den universelle adventistiske institution. Siden 1843 er Daniels Bog blevet læst, men den er aldrig blevet fortolket korrekt før dette værk, som jeg stadig forbereder i 2021 og dette siden 2020. Det er derfor denne dato, der markerer toppen af hans viden, og derfor er **der** , sande sidste **tid for enden** , som vil ende med Jesu Kristi sande genkomst, kendt og forventet, til foråret 2030. Vi ser, at dette år 2020 allerede har været godt præget af Gud, eftersom hele menneskeheden er ramt af dødeligheden af Covid-19-virussen, som dukkede op i Kina i 2019, men i det pavelige katolske Europa, kun siden 2020. I 2021 muterer vira og fortsætter med at ramme den skyldige og oprørske menneskehed.

Adventisternes trosprøve illustreret

Dan 12:5 *Og jeg, Daniel, så, og se, to andre Mænd stod, den ene på denne side af floden og den anden på den anden side af floden.*

5a- Husk! Daniel er på bredden af floden "Hiddekel", Tigeren, denne menneskeæder. Der er dog to mænd på hver sin side af floden, hvilket betyder, at den ene kunne krydse den, og den anden forbereder sig på det. Allerede i Dan.8:13 fandt en diskussion sted mellem to helgener.

Dan 12:6 *Og en af dem sagde til manden, klædt i linned, som stod over flodens vand: hvornår skal disse undere være til ende?*

6a- I Dan.8:14 havde de helliges spørgsmål modtaget fra Gud svaret 2300 aften-morgen, som bestemte datoen 1843. Tilgangen gentages her, og spørgsmålet denne gang vedrører verdens undergang; det øjeblik, hvor profetier vil ophøre med at være nyttige. Spørgsmålet stilles til Kristus repræsenteret af denne *mand klædt i linned* , som står *over floden* og observerer dens krydsning af mænd. Gud bruger billedet af krydset af Det Røde Hav, som reddede hebræerne, men druknede deres egyptiske fjender.

Dan 12:7 *Og jeg hørte manden, klædt i linned, stå over flodens vand; han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd til himlen, og han svor ved ham, der lever for evigt, at det skal ske i en tid og tider og en halv tid, og at alt dette vil ende, når folkets styrke helgen vil blive fuldstændig knust.*

7a- *Og jeg hørte manden klædt i linned, som stod over flodens vand; han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd til himlen,*

I stillingen som voldsdommer løfter Jesus Kristus sin velsignende højre hånd og sin straffende venstre hånd mod himlen for at afgive en højtidelig erklæring.

7b- *og han svor ved ham, der lever evigt, at det vil ske i en tid, tider og en halv tid*

Ved at citere den profetiske varighed af den pavelige regering viser og minder Kristus om sin dom, som i fortiden dømte hans kirke til at lide under det pavelige regimes udsættelser og forbandelserne fra de barbariske invasioner, der gik forud for den ; dette på grund af opgivelsen af sabbatten siden den 7. marts 321. Troende i tider med adventistiske prøvelser er således advaret. Men en anden grund får Gud til at fremkalde denne pavelige regering; dette er datoen for dens begyndelse, 538 e.Kr. Valget er velovervejet, da denne dato 538 vil tjene som grundlag for de beregninger, som profetien vil foreslå os ved at præsentere os for nye profetiske varigheder i vers 11 og 12.

7c- *og at alle disse ting vil ende, når det hellige folks styrke er **fuldstændig brudt***

Denne korte sætning opsummerer godt denne gang slutningens sande øjeblik: det, hvor de udvalgte ved slutningen af den sidste **store ulykke** vil befinde sig på randen af at blive udryddet, udslettet fra jordens overflade; bemærker præcisionen: **helt brudt** .

Dan 12:8 *Jeg hørte, men forstod det ikke; og jeg sagde: Min Herre, hvad bliver udfaldet af disse ting?*

8a- Stakkels Daniel! Hvis forståelsen af hans bog stadig er et mysterium for dem, der lever i 2021, hvor uden for hans rækkevidde og ubrugelig var denne forståelse for hans egen frelse!

Dan 12:9 *Han sagde: gak, Daniel! thi disse Ord skal holdes hemmelige og forseglede indtil Endens Tid.*

9a- Englens svar vil efterlade Daniel sulten, men det bekræfter den sene opfyldelse af profetien, der er reserveret til *tiden for slutningen* af den kristne æra.

Dan 12:10 *Mange vil blive rensset, bleget og lutret; de ugudelige vil gøre ondt, og ingen af de ugudelige vil forstå, men de, der har forstand, vil forstå.*

10a- *Mange vil blive rensset, bleget og rensset*

Ved at gentage det nøjagtige citat af Dan.11:35 her bekræfter englen den pavelige identitet af den arrogante og despotiske **konge** , **som hæver sig selv over alle guderne** og endda den ene sande **Gud** , i vers 36.

10b- *de ugudelige vil gøre ondt, og ingen af de ugudelige vil forstå,*

Englen fremkalder et princip, som vil fortsætte indtil verdens ende, ondskabens forlængelse er afbildet i Daniels profetier ved at udvide den græske synds "messing" og den romerske krafts " jern " indtil Kristi genkomst . De ugudelige vil dobbelt blive forhindret i at forstå: For det første af deres personlige uinteresse, og for det andet ved *en vildfarelse* givet af Gud, som sætter dem i stand til at *tro på en løgn* ifølge 2 Thess.2:11-12: *Også Gud sender dem en magt af forvirring, for at de skulle tro en løgn* , for at alle, som ikke troede på sandheden, men havde behag i uretfærdighed, skulle blive fordømt .

10c- *men de, der har forstand, vil forstå.*

Dette eksempel beviser, at åndelig *intelligens* er en særlig gave givet af Gud, men forud for det er en god brug af den grundlæggende *intelligens givet til alle normale mennesker*. For selv i denne standard forveksler mennesker uddannelse og dens eksamensbeviser med *intelligens* . Så jeg husker denne forskel: instruktion tillader data at blive indtastet i menneskets hukommelse, men kun *intelligens* tillader deres god og klog brug.

Dan 12:11 *Fra den Tid, da det bestandige ~~Offer-ophører~~, og en vederstyggelig Ødelæggelse bliver grundlagt, skal der være tusinde to hundrede og halvfemsindstyve Dage.*

11a- *Fra det tidspunkt, hvor evige ~~øfringer-ophører~~*

Jeg skal stadig minde dig om, men ordet " *offer*" forekommer ikke i den originale hebraiske tekst. Og denne præcision er afgørende, fordi denne *evighed* angår Jesu Kristi celestiale præstedømme. Ved at gengive hans forbøn på jorden fjerner pavedømmet Jesus Kristus hans rolle som forbeder for sine udvalgte synder.

Denne tilranede parallelle jordiske tjeneste begynder i 538; dato, hvor Vigilius I den første pave i titel, slog sig ned i Rom, ved Lateranpaladset, på Mount Caelius (himlen).

11b- *og hvor der vil blive etableret en afskyelig øde*

pavelige romerske regeringstid citeret i Dan.9:27 begynder : *og der vil være på fløjen af Ødelæggelsens vederstyggeligheder, ja til ødelæggelse, og det skal tilintetgøres [i henhold til] det, der er påbudt, på den øde [jord] .*

I dette vers, rettet mod datoen 538, retter Ånden sig kun mod det pavelige Rom, hvilket forklarer singulariseringen af ordet "vederstyggenhed". Dette var ikke tilfældet i Dan.9:27, hvor begge faser af Rom, hedensk og pavelig, var involveret.

Lad os bemærke interessen og vigtigheden af grupperingen i dette vers af to ting: " *det evige bortrykkelse* " til Kristus i Dan.8:11 og *den pavelige "fløj "*, som bærer " *den afskyelige øde* " citeret i Dan. 9:27. Ved at knytte disse to handlinger til den samme dato 538 og til den samme enhed, bekræfter og beviser Ånden, at forfatteren til disse ugeringer i sandhed er det romerske pavedømme.

I Dan.11:31 præsenterede handlingen tilskrevet den græske konge Antiokus 4 os den typiske model af det, Gud kalder " *ødelæggelsens vederstyggelighed* ". Pavedømmet gengiver det, men i 1260 lange blodige år.

11c- *der vil være tusind to hundrede og halvfems dage.*

For at gøre de citerede profetiske varigheder, der vedrører endetiden, uforfalskelige, placeres enheden foran tallet i alle Daniels profetier: *dage 1290 ; dage 1335* (næste vers); Dan.8:14: ***aften-morgen 2300*** ; og allerede i Dan.9:24: uge 70.

Vi har kun en meget simpel beregning at udføre: $538 + 1290 = 1828$.

Interessen for denne dato 1828 er at give adventistbegivenheden en universel karakter, da den er rettet mod det tredje af de fem år af adventistkonferencerne, der blev afholdt i Albury Park i London i nærværelse af den kongelige familie i England.

Dan 12:12 *Salig er den, som venter og kommer indtil tusind tre hundrede og femogtredive dage.*

12a- Det er kun dette vers, der giver os betydningen af disse to profetiske varigheder. Temaet er at vente på Kristi genkomst, men en særlig ventetid baseret på numeriske udsagn givet af Bibelen. En ny beregning er nødvendig: $538 + 1335 = 1873$. Englen præsenterer os for to datoer, som markerer henholdsvis begyndelsen og slutningen af adventisternes trosprøve, der blev gennemført mellem årene 1828 og 1873. På denne måde er vores opmærksomhed rettet på datoerne 1843 og 1844, som netop var årsagerne til to på hinanden følgende

forventninger om Jesu Kristi herlige genkomst til USA, derfor til protestantiske lande.

I billedet af krydsningen af "Tiger"-floden er tigreren, der spiser menneskesjæle, disse datoer 1843-1844, som får den fordømte protestant til at gå fra åndeligt liv til åndelig død. På den anden side kommer den, der har bestået testen, levende og velsignet af Gud fra denne farefulde krydsning. Han opnår fra Gud en bestemt saligprisning: " *Velsignet være den, der når 1873!* »

Dan 12:13 *Og du, gå mod din ende; du skal hvile, og du skal stå for din arv ved enden af dagene.*

13a- Daniel vil efter den første opstandelse, hvor han vil opstå, opdage betydningen af alle de ting, han overførte til os. Men for den adventist, der stadig er i live, vil hans lære stadig blive suppleret med åbenbaringerne i Johannes Apokalypse.

Daniels Bog skjuler godt sin enorme rigdom. Vi har bemærket de lektier af opmuntring, som Herren taler til sine udvalgte i de allersidste dage, fordi disse sidste dage vil vende tilbage til normen for frygt og usikkerhed, som har hersket gennem hele menneskehedens historie på jorden. Endnu en gang, men den sidste, vil de valgte embedsmænd blive udpeget og holdt ansvarlige for de ulykker, der vil ramme de oprørske overlevende fra den tredje verdenskrig, annonceret i Dan.11:40-45 og Åb.9:13. Ezekiel 14 præsenterer standardmodellerne for tro: Noa, Daniel og Job. Ligesom Noa bliver vi nødt til at undslippe og modstå verdens tankestrøm ved at bygge vores troskabs ark mod Gud. Ligesom Daniel skal vi forblive fast forpligtet til at udføre vores pligt som folkevalgte ved at afvise den standard, der er fastsat af falsk religion. Og ligesom Job bliver vi nødt til at acceptere lidelse fysisk og mentalt, når Gud tillader det, og have en fordel i forhold til Job: gennem hans erfaring lærte vi, hvorfor Gud tillader disse prøvelser.

Daniels Bog gav os også mulighed for bedre at forstå det usynlige himmelske liv. Dette ved at opdage denne karakter ved navn Gabriel, et navn, der betyder "den, der ser Guds ansigt". Han er til stede i alle de vigtige missioner i planen for guddommelig frelse. Og vi må indse, at i Guds celestiale rige blev han og alle de gode engle berøvet Mikael's tilstedeværelse, Guds engleudtryk, i løbet af hans jordiske inkarnation, nemlig 35 år. I en stor deling af kærlighed deler Micaël også sin autoritet og accepterer kun at være " *en af hovedlederne* ". Men Gabriel præsenterede ham også for Daniel, den udvalgte blandt de udvalgte, som " *dit folks leder* ". Og Dan.9 afslører meget klart for os alt, hvad Jesus kommer for at udrette for at frelse sine trofaste udvalgte. Det guddommelige frelseprojekt er således tydeligt annonceret, og derefter fuldført den 3. april 30. ved Jesu Kristi korsfæstelse.

Daniels Bog viste os, at tro kun kan påvises af en voksen. Og at barnet ifølge Gud bliver voksen, når det går ind i sit trettende år. Så vi kan kun se den bitre frugt båret af barnedåb og religiøs fødselsarv i alle falske religioner. Jesus sagde i Mark 16,16: *Den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst; den, der ikke tror, vil blive fordømt* . Det betyder derfor, at før dåben skal troen være til stede og demonstreres. Efter dåben testede Gud hende. Også, en anden perle åbenbaret i

Daniel, bekræftes disse Jesu ord fra Matt.7:13: *Gå ind gennem den smalle port. For bred er porten, bred er den vej, der fører til ødelæggelse og der er mange, der passerer den vej ;* og også i Matt.22:14: *For mange er kaldet, men få er udvalgt ;* ifølge Dan.7:9, *ti mia stillet* til regnskab over for Gud for kun *en million af de frelste* udvalgte frelst, fordi de virkelig vil have *tjent* skaberen Gud godt, i Kristus i Helligånden.

Kapitel 12 har netop lagt grunden til strukturen af bogen Apocalypse ved at minde om datoerne 538, 1798, 1828, 1843-1844 skjulte og foreslåede, men grundlæggende for tidsdelingen i Apocalypse, og 1873. En anden dato, 1994, vil der være bygget til nogles ulykke og andres lykke.

Introduktion til profetisk symbolik

I alle bibelske lignelser bruger Ånden jordiske elementer, hvis bestemte kriterier kan symbolisere anonyme enheder, som præsenterer fælles kriterier. Hvert symbol, der bruges, skal derfor undersøges i alle dets aspekter for at uddrage de lærdomme, som Gud har skjult. Tag for eksempel ordet " *hav* ". Ifølge 1 Mos.1:20 befolkede Gud det med dyr af alle slags, utallige og anonyme. Dets miljø er fatalt for manden, der lever af sit åndedræt i luften. Det bliver således et symbol på døden for mennesket, der med rette også kan frygte dets saltholdighed, som gør jorden steril. Det er klart, at dette symbol ikke er gunstigt for menneskeheden, og på grund af dets betydning af døden, vil Gud give sit navn til den hebraiske vasketank, som forudsiger dåbens vand. Nu at døbe betyder at fordybe, at dø druknet for at leve igen i Jesus Kristus. Den uberettigede gamle mand rejser sig igen og bærer Kristi retfærdighed. Vi ser dér al rigdommen af et enkelt element af guddommelig skabelse: *havet* . Under denne lære vil vi bedre forstå den betydning, som Gud giver til dette vers fra Daniel 7:2-3: "... *og se, himlens fire vinde brast over det store hav. Og fire store dyr kom ud af havet, forskellige fra hinanden* . Vid, at " *himlens fire vinde* " antyder de universelle krige, som bringer de sejrige folk til dominerende magt. Her symboliserer " *det store hav* " de menneskelige masser af hedenske folk, der, uden at ære Gud, i hans øjne er lig med dyrene i " *havet* ". I udtrykket, " *fire vinde af himlen* ", repræsenterer " *fire* " de 4 kardinalpunkter i retningerne nord, syd, øst og vest. " *Himlens vinde* " bringer ændringer i himlens udseende, blæser skyer, forårsager storme og bringer regn; skubber de skyerne til side, fremmer de solskin. Ligeledes forårsager krige store samfundspolitiske forandringer, enorme omvæltninger, som giver herredømme til de nye sejrige mennesker, der er udvalgt af Gud, men uden at de bliver velsignet af ham. Fordi han er udpeget som et " *dyr* ", er han ikke berettiget til de velsignelser, der skal tilbydes sande mennesker; hans trofaste udvalgte, som vandrer i det guddommelige lys siden Adam og Eva, og dette indtil verdens ende. Og hvem er dens folkevalgte? Dem, i hvem han genkender sit billede, siden mennesket blev skabt i Guds billede ifølge 1 Mos.1:26. Bemærk denne forskel: mennesket er skabt eller skabt af Gud i hans billede , mens dyret er produceret af dets miljø, marine, terrestriske eller himmelske, efter den ordre, Gud har givet. Valget af verbum markerer forskellen i status.

Som et andet eksempel, lad os tage ordet " *jord* ". Ifølge 1 Mos.1:9-10 er dette navn " *jord* " givet til den tørre jord, der kom ud af " *havet* "; et billede, som Gud vil udnytte i Åb.13, for at symbolisere den protestantiske tro, som kom ud af den katolske tro. Men lad os se på andre aspekter af " *jorden* ". Det er gunstigt for mennesket, når det nærer det, men ugunstigt, når det tager form af en tør ørken. Det afhænger derfor af god vanding fra himlen for at være en velsignelse for mennesket. Denne vanding kan også komme fra de floder, som krydser den; det er derfor, at Guds ord i sig selv sammenlignes med " *en kilde med levende vand* " i Bibelen. Det er tilstedeværelsen eller fraværet af dette " *vand* ", der bestemmer " *jordens* " natur , og åndeligt kvaliteten af menneskets tro, der består af 75% vand.

Som et tredje eksempel, lad os tage stjernerne på himlen. For det første, "solen", på den positive side, den lyser op; ifølge 1. Mos.1:16 er det "dagens" lys, det varmer og fremmer væksten af de planter, som mennesket laver sin mad af. På den negative side brænder det afgrøder på grund af overskydende varme eller mangel på regn. Galileo havde ret, det er i centrum af vores univers, og alle planeterne i dets system kredser om det. Og frem for alt er han den største, Bibelen omtaler ham som "den største" i 1 Mos.1:16, den hotteste, og han er ikke overkommelig. Alle disse kriterier gør ham til det fuldkomne billede af Gud, i hvem alle disse egenskaber findes. Ingen kan se Gud og leve, lige så lidt som han kan sætte sine fødder på "solen"; den eneste maskuline stjerne, de andre er alle planeter eller feminiserede stjerner. Efter ham "månen", "den mindste": ifølge 1 Mos.1:16 er det nattens lys, mørket, som han præsiderer over. "Månen" har derfor kun et negativt budskab til sig. Selvom den er tættest på os, har denne stjerne længe bevaret mysteriet om sin skjulte side. Den skinner ikke af sig selv, men som alle andre planeter sender den tilbage til os, i en progressiv cyklus, et svagt lys, som den modtager fra "solen". Ved alle disse kriterier er "månen" det perfekte symbol til for det første at repræsentere den jødiske religion, og for det andet den falske kristne religion i det romersk-katolske pavedømme, fra 538 til i dag, og luthersk protestantisme, calvinistisk og anglikansk, siden 1843. Der er også på himlen "stjernerne", som ifølge 1 Mos.1:14-15-17 har to roller, som de deler med "solen og månen"., og det at "oplyse jorden". De fleste af dem skinner kun i mørke tider, om natten. Det er det ideelle symbol til at repræsentere Guds tjenere, de sande, indtil profetien tilskriver dem et fald; hvilket indikerer en ændring i deres åndelige status. Dette vil være det budskab, som Gud vil bruge til at fremkalde kristendommens fald til offer for den romerske løgn i Dan.8:10 og Åb.12:4; og den universelle protestantismes fald i Åb.6:13 og 8:12. Isoleret betegner "stjernen" det katolske pavedømme i Åb.8:10-11, den protestantiske tro i Åb.9:1; og samlet i en krone til tallet 12, den sejrende udvalgte forsamling, i Åb.12:1. Dan.12:3 betegner dem som symbolet på "dem, der lærer mængden retfærdighed", det vil sige "dem, der oplyser jorden" med det lys, Gud har givet.

Disse fem symboler vil spille en vigtig rolle i profetien om Apokalypsen. Du kan derfor øve dig i at opdage de skjulte budskaber, der bæres af kriterierne for de præsenterede symboler. Men nogle ville være svære at opdage, så Gud angiver selv nøglen til mysteriet i Bibelens vers, såsom ordene "hoved og hale", som kun kan forstås ud fra den betydning, som Gud giver dem i Es.9: 14, hvor vi læser: "dommeren eller den ældste er hovedet, profeten, der lærer løgne, er halen." Men vers 13 foreslår parallelt, og derfor bærer de samme betydninger, "palmegrenen og røret"; "et rør" som vil repræsentere det romerske pavedømme i Åb.11:1.

Der er også en symbolsk betydning af figurer og tal. Som grundregel har vi i stigende rækkefølge:

For tallet "1": unikhed (guddommelig eller digital)

For tallet "2": ufuldkommenhed.

For tallet "3": perfektion.

For tallet "4": universalitet (4 kardinalpunkter)

For tallet "5": mand (det maskuline eller feminine menneske).

himmelske væsen eller budbringer).

For tallet "7": fylde. (Også: skabergudens segl)

Over denne figur har vi kombinationer af tilføjelser af de første syv grundlæggende cifre; eksempler: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ og $7+4$; $12 = 7+5$ og $6+6$; $13 = 7+6$. Disse valg har åndelig betydning i forhold til de temaer, der behandles i disse kapitler i Åbenbaringen. I Daniels Bog finder vi de profetiske budskaber om den messianske kristne æra i kapitel 2, 7, 8, 9, 11 og 12.

I bogen Åbenbaring åbenbaret til apostlen Johannes er den symbolske kode for kapitelnumrene yderst afslørende. Den kristne æra er opdelt i to historiske hoveddele.

Den første, knyttet til tallet "2", dækker størstedelen af den doktrinære "ufuldkommenhed" af den kristne tro repræsenteret fra 538 af det romersk-katolske pavedømme, arving til den religiøse norm etableret siden 7. marts 321 af den hedenske romerske kejser Konstantin ^{JEG}. Kapitel 2 dækker hele tiden mellem 94 og 1843.

Den anden del repræsenteret ved tallet "3" vedrører, fra 1843, "adventisttiden", en tid, hvor Gud kræver apostolisk doktrinær "fuldkommenhed" genoprettet i overensstemmelse med programmet profeteret af det guddommelige dekret citeret i Dan.8:14. Denne perfektion vil blive opnået gradvist indtil Kristi genkomst forventes i foråret 2030.

Over tallet 7 fremkalder tallet 8, $2+6$, tiden for ufuldkommenhed (2) af djævelske værker (6). Tallet 9, $3+6$, angiver tidspunktet for perfektion (3) og lige så djævelske værker (6). Tallet 10, $3+7$, profeterer om fuldkommenhedens tid (3), fylden (7) af det guddommelige værk.

Tallet "11" eller hovedsageligt $5+6$ retter sig mod den franske ateismes tid, hvor mennesket (5) er forbundet med djævelen (6).

Tallet "12", dvs. $5+7$, afslører menneskets (5) forening med skaberguden (7 = fylde og dets kongelige segl).

Tallet "13" eller $7+6$ angiver fylden (7) af den kristne religion, der er forbundet med djævelen (6); pavelig først (*hav*) og protestantisk (*land*) i de sidste dage.

Tallet "14" eller $7+7$ vedrører adventistarbejdet og dets universelle budskaber (*Evig Evangelium*).

Tallet "15", dvs. $5+5+5$ eller 3×5 , fremkalder tiden for menneskelig (3) perfektion (5). Det er den, der markerer afslutningen på nådens tid. Den åndelige " *hvede* " er moden til at blive høstet og opbevaret i de himmelske lader. Forberedelsen af de udvalgte er fuldført, fordi de har nået det niveau, som Gud kræver.

Tallet "16" vedrører i Åbenbaringen, det tidspunkt, hvor Gud udgyder " *de syv sidste skåle af sin vrede* " over sine religiøse fjender, utro kristendom i kapitel 13.

Tallet "17" tager sin betydning, ligesom det foregående, fra det tema, som Gud giver det i sin profeti: i Åbenbaringen 17, symbolet på "den store skøges dom" af **Gud** . I Bibelen vedrører den første brug af dette symbolske tal påskeugen, som begynder på den 10. ^{dag} i årets første måned og slutter på den 17.

dag . Opfyldt til punkt og prikke på niveauet af dage for døden af "*Guds Lam* " Jesu Kristi, er påsken profeteret i dag-år i den 70. ^{af} de " 70 uger " af årene i Dan.9:24 til 27. Profetien i den 70. ^{uge} i vers 27 dækker derfor tiden for de syv år mellem dateringerne 26 og 33. Målet angivet af profetien er påsken om foråret, " *midt* " i disse syv år af den profetiske uge citeret i Dan.9:27.

For de sidste sande "adventister" vil tallet 17 vedrøre 17 århundreders praksis af romersk søndag, en synd etableret den 7. marts 321. Jubilæumsdatoen for slutningen af disse 17 århundreder, den 7. marts 2021 åbnede "tiden for *ende* " profeterede i Dan.11:40. Denne " *tid* " er gunstig for opfyldelsen af denne sidste advarselsstraf, som betegner den tredje verdenskrig, og som også er profeteret af Gud ved den " *sjette trompet* " åbenbaret i Åb.9:13 til 21. Den økonomiske ruin forårsaget af Covid -19 virus markerer året 2020 (20. marts 2020 til 20. marts 2021) som begyndelsen på guddommelige afstraffelser.

Temaet i kapitel "18" er straffen for " *Babylon den Store* ".

Kapitel "19" retter sig mod konteksten af Jesu Kristi genkomst i herlighed og hans konfrontation med menneskelige oprørere.

Kapitel "20" fremkalder det syvende årtusinde, på den øde jord, hvor djævelen holdes fanget og i himlen, hvor de udvalgte fortsætter med at dømme livet og værkerne for de onde døde oprørere, som er forkastet af Gud.

Kapitel "21" finder symbolikken 3x7, det vil sige fuldkommenheden (3) af guddommelig helliggørelse (7) gengivet i dens udvalgte forløst fra jorden.

Vi ser således, at profetien har som tema adventismens udvalgte i Åb. 3, 7, 14 =2x7 og 21 =3x7 (vækst mod helliggørelsens fuldkommenhed).

Kapitel "22" indvier det tidspunkt, hvor Gud på den genskabte og fornyede jord indsætter sin trone og de udvalgte i sit evige rige.

Adventisme

Hvem er så disse Guds sønner og døtre? Vi kan lige så godt sige det med det samme, fordi dette dokument vil give alle de ønskværdige beviser, at denne guddommelige åbenbaring er henvendt af Gud til "adventistiske" kristne. For kan du lide det eller ej, Guds vilje er suveræn, og siden foråret 1843, hvor et dekret profeteret i Daniel 8:14 trådte i kraft, har "Syvendedags Adventist"-standarderne været den eksklusive kanal, som stadig forbinder Gud og hans menneskelige tjenere. Men pas på! Denne norm udvikler sig konstant, og afvisningen af denne evolution, ønsket af Gud, har fået dens officielle institutionelle repræsentation til

at blive brækket op af Jesus Kristus siden 1994. Hvad er adventisme? Dette ord kommer fra det latinske "adventus", som betyder: advent. Jesu Kristi, for hans store endelige genkomst i Faderens herlighed, forventedes i foråret 1843, i efteråret 1844 og i efteråret 1994. Disse falske forventninger, der var forudsat i Guds projekt, var ikke desto mindre alvorlige konsekvenser, tragiske åndelige konsekvenser for dem, der foragtede disse profetiske meddelelser og deres forventninger, fordi de var organiseret suverænt af den store skaber-Gud. Således vil enhver, der i dette dokument genkender lysene foreslået af Jesus Kristus, blive, som en direkte konsekvens, en "adventist", "på den syvende dag", hvis ikke blandt mennesker, vil dette være tilfældet for Gud; dette, så snart han opgiver den religiøse hvile af den første dag, for at praktisere resten af den syvende dag, kaldet sabbatten, helliget af Gud siden verdens skabelse. At tilhøre Gud indebærer komplementære guddommelige krav; med sabbatten bliver den udvalgte adventist nødt til at indse, at hans fysiske legeme også er Guds ejendom, og som sådan bliver han nødt til at nære og pleje det som en dyrebar guddommelig ejendom, en kødelig helligdom. For Gud har foreskrevet mennesket, i 1. Mos.1:29, hans ideelle kost: "*Og Gud sagde: Se, jeg giver jer alle de urter, der bærer frø, som er på hele jorden, og hvert træ, der har i ham. træets frugt og bærer frø: dette skal være din mad.*"

Adventistisk tankegang er uadskillelig fra det kristne projekt åbenbart af Gud. Jesu Kristi genkomst nævnes i talrige bibelcitater: Sl.50:3: "**Han kommer, vor Gud**, han bliver ikke i tavshed; foran ham er en fortærende ild, omkring ham en voldsom storm"; Sl.96:13: "*...for Herren! For han kommer, for han kommer for at dømme jorden; han skal dømme verden i retfærdighed og folket efter sin trofasthed.* »; Es.35:4: "*Sig til dem, der er urolige i hjertet: Vær modige, vær ikke bange; her er din Gud, hævn vil komme, Guds gengældelse; Han vil selv komme og frelse dig*"; Hos.6:3: "*Lad os vide det, lad os søge at kende HERREN; dets komme er lige så sikkert som morgengryets komme. Han vil komme til os som regn, som forårsregn, der vander jorden*"; i den nye pagts skrifter læser vi: Matt.21:40: "*Når vingårdens Herre kommer, hvad vil han så gøre ved disse lejere?* »; 24:50: "*... denne tjeners herre kommer på en dag, han ikke forventer, og på en time, han ikke kender,* "; 25:31: "*Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, med alle englener, skal han sidde på sin herligheds trone.* »; Jea.7:27: "*Men vi ved, hvor denne kommer fra; men Kristus, når han kommer, vil ingen vide, hvor han er fra.* »; 7:31: "*Mange af skaren troede på ham og sagde: " Vil Kristus, når han kommer, gøre flere mægtige gerninger, end denne har gjort? »; Heb.10:37: " En lille stund endnu: den, der skal komme, skal komme, og han vil ikke udsætte."* Jesu sidste vidnesbyrd: Joh 14:3: "*Og når jeg går og gør jer et sted klar, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at I skal være der, hvor jeg er. vær også*"; Englenes vidnesbyrd: Apg.1:11: "*Og de sagde: Galilæamænd, hvorfor holder I op med at se ind i himlen? Denne Jesus, som er taget op fra jer til himlen, skal komme på samme måde, som I så ham komme til himlen.*". Det adventistiske projekt om Messias optræder i: Es.61:1-2: "*Herrens ånd, YaHWéH, er over mig, for YaHWéH har salvet mig til at bringe gode nyheder til de fattige; Han har sendt mig for at helbrede de knuste hjerter, for at forkynde frihed for fangerne og udfrielse for fangerne; at proklamere et år for*

JaHWéHs gunst, ... " Her, da Jesus læste denne tekst i synagogen i Nazareth, standsede Jesus sin læsning og lukkede bogen, fordi resten, vedrørende "dagen af hævn " skulle først opnås 2003 år senere, for hans herlige guddommelige genkomst: " og **en hævnens dag fra vor Gud ; at trøste alle de lidende; »**

Adventismen i dag har flere ansigter, og for det første det officielle institutionelle aspekt, som i 1991 afviste det sidste lys, som Jesus tilbød det, gennem det ydmyge menneskelige instrument, som jeg er. Detaljer vil fremgå, hvor det er relevant, i dette dokument. Talrige dissidente adventistgrupper eksisterer spredt ud over jorden. Dette lys er rettet til dem som en prioritet. Hun er det "store lys", som vores ældre åndelige søster, Ellen White, ønskede at lede adventistfolket hen imod. Hun præsenterede sit arbejde som det "lille lys", der fører til det "store". Og i sit sidste offentlige budskab, idet hun svingede Bibelen i begge hænder, erklærede hun: "Brødre, jeg anbefaler denne bog til jer." Hans ønske er nu opfyldt; Daniel og Åbenbaringen er fuldstændig dechifreret ved streng brug af bibelske koder. Perfekt harmoni afslører Guds store visdom. Læser, hvem du end er, opfordrer jeg dig til ikke at begå fortidens fejl, det er dig, der skal tilpasse dig den guddommelige plan, for den Almægtige vil ikke tilpasse sig dit synspunkt. Afvisningen af lys er en dødsynd uden nogen afhjælpning; det blod, som Jesus Kristus har udgydt, dækker det ikke. Jeg lukker denne vigtige parentes og vender tilbage til den annoncerede "ulykke".

Inden jeg nærmer mig historien om Apokalypsen, må jeg forklare dig, hvorfor de profetier, der er inspireret af Gud, generelt er livsvigtige for os mennesker, da deres viden eller foragt vil resultere i evigt liv eller permanent død. Årsagen er som følger: mennesker kan lide stabilitet og som sådan frygter de forandring. Derfor beskytter han denne stabilitet og forvandler sin religion til tradition, idet han kasserer alt, hvad der præsenterer sig selv i et aspekt af nyhed. Sådan handlede først jøderne i den gamle guddommelige alliance til deres ødelæggelse, som Jesus ikke tøvede med at fordømme som værende " *en Satans synagoge* " i Åb. 2:8 og 3:9. Ved at holde fast i fædrenes tradition troede de, at de på denne måde ville formå at beskytte deres forhold til Gud. Men hvad sker der i dette tilfælde? Mennesket lytter ikke længere til Gud, når det taler til ham, men det beder Gud om at lytte til dets tale. I denne situation finder Gud ikke længere sin beretning, så meget desto mere som, hvis det er sandt, at han ikke selv ændrer sin karakter og sin dømmekraft, som forbliver evigt den samme, så er det også sandt, at hans projekt konstant vokser og konstant skiftende. Et vers er nok til at bekræfte denne idé: " *De retfærdiges vej er som det strålende lys, hvis lysstyrke stiger indtil midt på dagen.* (Pro 4:18). " *Vejen* " i dette vers svarer til den " *vej* " som er legemliggjort i Jesus Kristus. Dette beviser, at sandheden om troen på Kristus også udvikler sig over tid, efter Guds valg, i overensstemmelse med hans plan. Kandidater til evigheden bør give Jesu ord den betydning, de fortjener, da han sagde til dem: " *Den, der bevarer mine gerninger indtil enden, vil jeg give...* (Åb.2:26)". Mange tror, at det er nok at beholde det, man har lært fra start til slut; og dette var allerede de nationale jøders vildfarelse og Jesu lektie i hans lignelse

om talenterne. Men dette er at glemme, at sand tro er et permanent forhold til den levende Guds Ånd, som sørger for at give sine børn denne mad, som kommer ud af hans mund til enhver tid og til enhver tid. Guds ord er ikke begrænset til Bibelens hellige skrifter, efter det, forbliver der permanent, de levende "Logos", Ordet, der øjeblikkeligt blev kød, Kristus, der handler i Helligånden for at fortsætte sin dialog med dem, der har ham. elske og søge ham af hele deres sjæl. Jeg kan vidne om disse ting, da jeg personligt har nydt godt af dette bidrag af nyt lys, som jeg deler med dem, der elsker det lige så meget som jeg gør. Nyheden modtaget fra himlen forbedrer konstant vores forståelse af dets åbenbarede projekt, og vi skal vide, hvordan vi skal beslutte og opgive forældede fortolkninger, når de bliver forældede. Bibelen opfordrer os til at gøre dette: "*Undersøg alt; hold fast ved det gode; (1Th.5:21).*"

Guds dom tilpasses hele tiden til denne progressive udvikling af det lys, der er inspireret og åbenbaret for de valgte depositarer af hans orakler. Således forårsager streng respekt for tradition tab, fordi det forhindrer mennesker i at tilpasse sig udviklingen af det spareprogram, der gradvist afsløres indtil verdens ende. Der er et udtryk, som får sin fulde værdi på det religiøse område, det er: nutidens sandhed eller den nuværende sandhed. For bedre at forstå denne tanke, må vi se ind i fortiden, hvor vi på apostlenes tid havde en fuldkommen troslære. Senere, i profeterede tider med ekstremt mørke, blev apostlenes lære erstattet af de to "Rom"s lære; den kejserlige og den pavelige, de to faser af det samme guddommelige projekt forberedt for Djævelen. Derfor retfærdiggør reformarbejdet sit navn, fordi det går ud på at opdrive falske doktriner og genplante den apostolske doktrins ødelagte gode frø. Med stor tålmodighed gav Gud tid, masser af tid, til at hans lys skulle genoprettes til fuld fuldendelse. I modsætning til de hedenske guder, der ikke reagerer, fordi de ikke eksisterer, lever skaberguden evigt, og han viser, at han eksisterer, ved sine reaktioner og sine uforlignelige handlinger; desværre for mennesket under dække af hårde straffe. Den, der befaler naturen, som styrer lyn, torden og lyn, som vækker vulkaner og får dem til at spy ild på den skyldige menneskehed, som forårsager jordskælv og forårsager ødelæggende flodbølger, er også den, der kommer til at hviske i sine folkevalgtes sind, forløbet af sit projekt, hvad han forbereder sig på at gøre, som han havde meddelt på forhånd, længe før. " *For Herren Gud gør intet, før han har åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne* ," ifølge Amos 3:7.

Det første kig på Apokalypsen

I sin præsentation beskriver Johannes, Herren Jesu Kristi apostel, for os de billeder, som Gud giver ham i et syn, og de budskaber, han hører. Tilsyneladende, men kun tilsyneladende, afslører Åbenbaringen, oversættelse af det græske "apokalupsis", intet, fordi den bevarer sit mystiske aspekt, der er uforståeligt for de mange troende, der læser den. Mysteriet afskrækker dem, og de er reduceret til at ignorere de afslørede hemmeligheder.

Gud gør ikke dette uden grund. Ved at handle på denne måde lærer han os, hvor hellig hans åbenbaring er, og som sådan er den kun beregnet til hans udvalgte. Og det er her, det er passende at være klar over emnet, hans udvalgte er ikke dem, der hævder at være det, men udelukkende dem, som han selv anerkender som sine tjenere, fordi de skiller sig ud, falske troende, ved deres trofasthed og lydighed .

åbenbaring , som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der **hurtigt** skal ske, og som han kundgjorde ved at sende sin engel til sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd. , alt hvad han så. (Åb.1:1-2).”

Så han, der erklærede i Johannesevangeliet 14:6: " *Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen undtagen gennem mig* ", kommer gennem sin Apokalypse, sin Åbenbaring, for at vise sine tjenere sandhedens vej, som tillader dem at opnå evigt liv tilbudt og foreslået i hans navn. Derfor vil kun de, som han vurderer værdig til at modtage den, opnå den. Efter at have vist konkret gennem sin jordiske tjeneste, hvad der udgør modellen for sand tro, vil Jesus anerkende dem, der er værdige til ham og hans frivillige sonoffer, idet de virkelig har forpligtet sig til denne mønstervej, som han gik foran dem. Hans fulde indvielse til Guds tjeneste er den foreslåede standard. Hvis Mesteren sagde til Pilatus: " *...Jeg er kommet til verden for at vidne om sandheden...* (Johannes 18:37)," i denne samme verden, må hans udvalgte gøre det samme.

Hvert mysterium har sin forklaring, men for at få det skal du bruge nøglerne, der åbner og lukker adgangen til hemmelighederne. Men ak for de overfladisk nysgerrige er en hovednøgle Gud selv, personligt. På hans fritid og efter hans ufejlbarlige og fuldkomne retfærdige dømmekraft åbner eller lukker han menneskelig intelligens. Denne første forhindring gør den åbenbarede bog uforståelig, og Bibelen bliver i almindelighed, når den udsættes for læsning af falske troende, en samling af artikler af religiøse alibier. Og disse falske troende er meget talrige, og derfor havde Jesus på jorden mangedoblet sine advarsler om de falske Kristus, som ville vise sig indtil verdens ende, ifølge Matt.24:5-11-24 og Matt.7. :21 til 23, hvor han advarer mod falske påstande fra dem, der råber efter ham.

Apokalypsen er derfor åbenbaringen af historien om den sande tro, som Jesus Kristus anerkender i Faderen og i Helligånden, der kommer fra Faderen, den eneste skabergud. Denne sande tro kvalificerer sine udvalgte, som går gennem tider med ekstrem religiøs forvirring gennem de mørke århundreder. Denne situation retfærdiggør symbolet på *stjerner* , som Gud tilskriver de udvalgte, som han genkender, selv i et øjeblik, for ligesom dem, ifølge 1. Mos.1:15, skinner de i mørket, " *for at oplyse jorden .* " »

Den anden nøgle til Åbenbaringen er skjult i profeten Daniels bog, en af den gamle pagts bøger, som udgør det første af Guds " *to vidner* " citeret i *Åb.11:3*; den anden er Åbenbaringen og den nye pagts bøger. Under sin jordiske tjeneste henledte Jesus sine disciples opmærksomhed på denne profet Daniel, hvis vidnesbyrd er klassificeret i de historiske bøger i den hellige jødiske "Torah".

Guddommelig åbenbaring har form af to åndelige søjler. Det er så sandt, at Daniels og Apokalypsens bøger, som blev givet til Johannes, er indbyrdes afhængige og komplementære til at bære hovedstaden i en guddommelig himmelsk åbenbaring som to søjler.

Åbenbaringen er derfor historien om sand tro, som Gud definerer i dette vers: " *Salig er den, der læser og de, der hører profetiens ord, og som holder det, der står skrevet deri! For tiden er nær (Åb.1:3).* "

Verbet "læse" har en præcis betydning for Gud, som forbinder det faktum at forstå det læste budskab. Denne tanke er udtrykt i Es.29:11-12: " *Al åbenbaring er til jer som ordene i en forseglede bogrulle, der gives til en mand, der forstår at*

læse, og siger: Læs dette! Og hvem svarer: Det kan jeg ikke, for det er forseglede; eller som en bog, man giver til en mand, der ikke kan læse, og siger: Læs dette! Og hvem svarer: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal læse ." Ved disse sammenligninger bekræfter Ånden umuligheden af at forstå de guddommelige budskaber kodet for dem, der "ærer ham med mund og læber, men hvis hjerter er langt fra ham", ifølge Es.29:13: "Herren sagde: Når denne Folk kommer nær til mig, de ærer mig med deres Mund og deres Læber; men hans hjerte er langt fra mig, og den frygt, han har for mig, er kun en forskrift fra menneskelig tradition".

En tredje nøgle slutter sig til den første. Det findes også i Gud, som suverænt vælger blandt sine udvalgte, den han vil gøre det muligt for at "læse" profetien for at oplyse sine brødre og søstre i Jesus Kristus. For Paulus mindedes det i 1. Kor.12,28-29: "*Og Gud har i menigheden indsat først apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere, dernæst dem, der har miraklernes gave, dernæst dem, der har helbredelsesgaver, hjælpe, styre, tale forskellige sprog. Er alle apostle? Er alle profeter? Er de alle læger?*".

I den orden ledet af Gud improviserer man ikke som profet ved personlig menneskelig beslutning. Alt sker som Jesus lærte i lignelsen, vi skal ikke skynde os at indtage førstepladsen forrest på scenen, men tværtimod skal vi sidde bagerst i lokalet, og vente, hvis det er nødvendigt. , at Gud inviterer os til at gå på forreste række. Jeg stræbte ikke efter nogen særlig rolle i hans arbejde, og jeg havde kun en stor appetit på at forstå betydningen af disse mærkelige budskaber, som jeg læste i Åbenbaringen. Og det var Gud, der, før jeg forstod meningen, kaldte mig i et syn. Så bliv ikke overrasket over den usædvanligt lysende karakter af de værker, jeg præsenterer; det er frugten af en autentisk apostolisk mission.

Den øjeblikkelige manglende evne til at forstå dens hemmeligheder åbenbaret i kode er derfor normal og forventet i den rækkefølge, som Gud har fastlagt. Uvidenhed udgør ikke en fejl, så længe det ikke er konsekvensen af et afslag på det givne lys. I tilfælde af afvisning af det, han åbenbarer gennem profeterne, han beordrer til denne opgave, er den guddommelige dom øjeblikkelig: det er brud på forhold, beskyttelse og håb. Således modtog en missionærprofet, Johannes, fra Gud en kodet vision, i endens tid præsenterer en anden missionærprofet dig i dag de afkodede visioner fra Daniel og Åbenbaringen, og tilbyder dig alle garantierne for guddommelig velsignelse gennem deres sublime klarhed. Til denne afkodning kun én kilde: Bibelen, intet andet end Bibelen, men hele Bibelen under Helligåndens belysning. Guds opmærksomhed og hans kærlighed er fokuseret på de enkleste menneskelige skabninger, som lydige børn, der er blevet sjældne i endens tid. Forståelse af guddommelig tanke kan kun opnås i et tæt og intenst samarbejde mellem Gud og hans tjener. Sandheden kan ikke stjæles; hun fortjener det. Det modtages af dem, der elsker det, som en guddommelig udstråling, en frugt, en essens fra den elskede og tilbedte Herre.

Den fuldstændige konstruktion af den store Åbenbaring bragt på en komplementær måde af bøgerne Daniel og Åbenbaringen er gigantisk og vildledende kompleks. For i virkeligheden nævner Gud ofte de samme emner

under forskellige og komplementære aspekter og detaljer. På det niveau af beherskelse, jeg har af emnet i dag, er åbenbaret religionshistorie faktisk meget enkel at opsummere.

Der er stadig en fjerde nøgle tilbage: det er os selv. Vi skal vælges, fordi vores sjæl og hele vores personlighed skal dele med Gud alle hans forestillinger om godt og ondt. Hvis nogen ikke tilhører ham, er det sikkert, at han vil udfordre sin lære på et eller andet punkt. Den herlige åbenbaring viser sig kun klar i de udvalgte helligede sind. Sandheden er sådan, at den ikke kan forhandles, den kan ikke forhandles, den skal tages som den er eller efterlades. Som Jesus lærte, afgøres alt af "ja" eller "nej". Og hvad mennesket tilføjer kommer fra den Onde.

Der er stadig et grundlæggende kriterium, som kræves af Gud: total ydmyghed. Stolthed over et værk er legitim, men stolthed vil det aldrig være: "*Gud modstår de stolte men han giver de ydmyge nåde* (Jak.4:6)." Stolthed er roden til det onde, som forårsagede djævelens fald med dets monstrøse konsekvenser for ham selv og for alle Guds himmelske og jordiske skabninger, og det er umuligt for et stolt væsen at opnå udvælgelse i Kristus.

Ydmyghed, sand ydmyghed, består i at erkende vores menneskelige svaghed og tro på Kristi ord, når han siger til os: "*Uden mig kan I intet gøre* (Joh 15:5)". I dette "*intet*" findes primært muligheden for at forstå betydningen af dets kodede profetiske budskaber. Jeg vil fortælle dig hvorfor og give dig forklaringen. I sin visdom, sin guddommelige velstand inspirerede Herren Daniel med sine profetier i elementer adskilt af årtier. Før han inspirerede mig med ideen om at lave en sammenlignende syntese af alle disse profetier opdelt i kapitler, havde ingen gjort det før mig. For det er kun gennem denne teknik, at de anklager, som Gud fremlægger, opnår præcision og klarhed. Lysets hemmelighed er baseret på syntesen af alle de profetiske tekster, den parallelle undersøgelse af dataene fra dets separate kapitler og frem for alt at søge i hele Bibelen efter den åndelige betydning af de stødte på symbolerne. Indtil denne metode blev brugt, Daniels Bog, uden hvilken profetien i Åbenbaringen forbliver fuldstændig uforståelig, bekymrede de nævnte guddommelige anklager ikke så meget dem, som de vedrørte. Det er for at ændre denne situation, at Jesu Kristi Helligånd inspirerede mig til at gøre klart, hvad der indtil da var holdt uklart. Identifikationen af de fire hovedmål for guddommelig vrede afsløres således på en indiskutabel måde. Gud anerkender ingen anden autoritet end sit skrevne ords, og det er denne, der fordømmer og anklager, under titlen "*to vidner*" ifølge Åb. 11:3, jordiske og himmelske syndere. Lad os nu se sammenfattende på denne åbenbarede profetiske historie.

Første del: Israels historie i deportation siden – 605

Daniel ankommer til Babylon (-605) Dan.1

Daniels visioner om på hinanden følgende herskere

1-Det kaldæiske rige: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Det mediske og persiske imperium: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Det græske rige: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Romeriget: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-De europæiske kongeriger: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Det pavelige regime: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Anden del : Daniel + Åbenbaring

Profeti om Messias' første komme, forkastet af jøderne: Daniel 9.

Jødeforfølgelser af den græske konge Antiochos IV Epifanes (-168): meddelelse om en *stor ulykke* : Dan.10:1. Opfyldelsen: Dan.11:31. Romerske forfølgelser (70): Dan.9:26.

Efter kaldæerne, mederne og perserne, grækerne, herredømmet over Rom, kejserligt, derefter paveligt, fra 538. I Rom møder den kristne tro sin dødelige fjende i sine to på hinanden følgende kejserlige og pavelige faser: Dan.2 :40 til 43; 7:7-8-19 til 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 til 6-13 til 16; 13:1-10; 14:8.

Fra 1170 (Pierre Valdo), reformationens arbejde indtil Kristi genkomst: Apo.2:19-20-24 til 29; 3:1 til 3; 9:1-12; 13.11 til 18.

Mellem 1789 og 1798, den franske revolutionære ateismes straffehandling: Åb.2:22; 8:12; 11:7-13.

Imperiet af Napoleon I : Apo.8:13.

Fra 1843, prøven af adventisttroen og dens konsekvenser: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Traditionel protestantismes fald: Åb.3:1 til 3; hans straf: Åb.9:1 til 12 (den ⁵ trompet). Salige adventistpionerer: Åb.3:4-6.

Fra 1873, den officielle velsignelse af den universelle syvendedags adventistinstitution: Daniel 12:12; Åb.3:7; *Guds segl* : Åb.7; dens universelle mission eller budskaber fra de tre engle: Åb.14:7 til 13.

Fra 1994, udsat for en test af profetisk tro, faldt den institutionelle adventisttro: Åb.3:14 til 19. Konsekvensen: den sluttede sig til den protestantiske lejr, der er blevet forkastet siden 1844: Åb.9:5-10. Hans straf: Åb.14:10 (*han vil også drikke ...*).

Mellem 2021 og 2029, tredje verdenskrig: Daniel 11:40 til 45; Åb.9:13 til 19 (den ⁶ trompet).

I 2029, afslutningen på den kollektive og individuelle nådetid: Apo.15.

Troens universelle prøve: søndagsloven pålagt: Åb.12:17; 13:11-18; 17:12-14; de syv sidste plager: Åb.16.

I foråret 2030, " *Harmagedon* ": dødsdekret og Kristi herlige genkomst: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Åb.13:15; 16:16. Den *syvende trompet* : Åb.1:7; 11:15-19; 19:11 til 19. *Den syvende sidste plage* : Åb.16:17. De udvalgte *høst eller bortrykkelse*: Åb.14:14 til 16. *Årgang* eller straf for falske religiøse lærere: Åb.14:17 til 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Fra foråret 2030, det syvende årtusinde eller store sabbat for Gud og hans udvalgte: besejret, Satan er lænket på den øde jord i tusind år : Åb.20:1 til 3. I himlen dømmer de udvalgte de faldne: Daniel 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Omkring 3030, den sidste dom: de udvalgte herlighed: Apo.21. *Den anden død* på jorden: Daniel 7:11; 20:7 til 15. På den fornyede jord: Åb.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Roms symboler i profeti

Det obskure aspekt af profetierne er baseret på brugen af forskellige symboler, selvom de vedrører den samme enhed. De bliver derfor komplementære, i stedet for at udelukke hinanden. Dette giver Gud mulighed for at beholde det mystiske aspekt af teksterne og i en skitse at konstruere de forskellige aspekter af det målrettede emne. Sådan er det også med dets hovedmål: Rom.

I Dan.2, i synet af statuen, er det det fjerde imperium med symbolet " *ben af jern* ". " *jernet* " afspejler dets barske karakter og dets latinske motto "DVRA LEX SED LEX", oversat som: "loven er hård, men loven er loven". Derudover minder " *jernbenene* " om udseendet af romerske legionærer klædt i jernbrystplader på torsoen, på hovedet, på skuldrene, på armene og på benene, der går frem til fods i lange, organiserede og disciplinerede søjler. .

I Dan.7 er Rom, i sine to hedenske faser, det republikanske og det kejserlige, stadig det fjerde imperium, der beskrives som " *et frygteligt monster med jerntænder* ". Hendes *tænders jern* forbinder hende med Dans *jernben.2* . Den har også " *ti horn* ", som repræsenterer ti uafhængige europæiske kongeriger, som vil danne sig efter Romerrigets fald. Dette er undervisningen givet i Dan.7:24.

Dan.7:8 beskriver udseendet af et ellefte " *horn* ", som i profetien vil blive hovedmålet for al guddommelig vrede. Det får navnet " *lille horn* ", men paradoksalt nok tillægger Dan.7:20 det " *et større udseende end de andre* ". Forklaringen vil blive givet i Dan.8:23-24, " *denne uforskammede og kunstfærdige konge... vil lykkes med sine løfter; han vil ødelægge de mægtige og de helliges folk* ." Dette er kun en del af de handlinger, som Gud tilskriver dette andet romerske herredømme, som blev opnået fra 538, med etableringen af det pavelige regime, som påtvang den romersk-katolske tro gennem den kejserlige

autoritet af Justinian ^L. Vi bliver nødt til at bemærke alle de anklager, som Gud fremlægger på en spredt måde, gennem hele profetien, mod dette autokratiske og despotiske, men religiøse, regime, som det romerske pavedømme repræsenterer. Hvis Dan.7:24 kalder ham " *anderledes end den første* ", er det netop fordi hans magt er religiøs, og at den hviler på godtroenhed hos de magtfulde, der frygter ham og frygter hans indflydelse hos Gud; som Dan.8:25 tilskriver *hans lists succes*. Nogle vil måske finde det unormalt, at jeg forbinder kongen af Daniel 7 til kongen af Daniel 8. Jeg må derfor påvise berettigelsen af dette link.

I Dan.8 finder vi ikke længere de fire kejserlige rækkefølger af Dan.2 og 7, men kun to af disse imperier, der desuden tydeligt er identificeret i teksten: Det mediske og persiske imperium, betegnet med en "vædder" og det græske imperium afbildet af en "ged", der går forud for Romerriget. I 323 døde den store græske erobreren Alexander den Store, " *bukkens store horn knækkede* ". Men uden en arving er hans imperium delt mellem hans generaler. Efter 20 års krig mellem dem er der kun 4 kongeriger tilbage " *fire horn rejste sig til himlens fire vinde for at erstatte det* ". Disse fire horn er Egypten, Syrien, Grækenland og Thrakien. I dette kapitel 8 præsenterer Ånden for os fødslen af dette fjerde imperium, som oprindeligt kun var en vestlig by, først monarkist, derefter republikansk siden -510. Det er i sit republikanske styre, at Rom gradvist fik magten ved at transformere folkene som appellerede om dens hjælp til romerske kolonier. Det er sådan, i vers 9, under navnet " *lille horn* ", som allerede betegner det romerske pavelige styre i Dan.7, det republikanske Roms ankomst til Østens historie, hvor der er Israel, opnået gennem dets indgriben i Grækenland, " *et af de fire horn* ". Som jeg lige har sagt, blev den indkaldt – 214 for at bilægge en strid mellem to græske ligaer, den achæiske liga og den etoliske liga, og resultatet var for Grækenland, tabet af dets uafhængighed og den koloniale slaveri til romerne i – 146. Vers 9 fremkalder de successive erobringer, som vil gøre denne lille by i Italien til det fjerde imperium, der er afbildet af " *jern* " i tidligere profetier. Den geografiske placering af begrundelsen er den i Italien, hvor Rom ligger. Fødslen af dets grundlæggere Romulus og Remus har en hun-ulv, der ville have ammet dem. På latin er ordet Louve "lupa", hvilket betyder hun-ulv, men også prostitueret. Således var denne by fra sin skabelse præget af Gud for sin dobbelte profetiske skæbne. Vi vil finde hende som en ulv i Jesu fårefold, der vil sammenligne hende med en prostitueret i Åb.17. Derefter blev dets udvidelse mod dets " *sydlige* " opnået ved at erobre Syditalien (-496 til -272), og derefter gå sejrrikt ud af krigene, der blev ført mod Kartago, nutidens Tunis, fra 264 f.v.t. tiden. Den næste fase mod dets " *øst* " er dens indgriben i Grækenland, som vi lige har set. Det er der, det beskrives som " *opstået fra et af de fire horn* " i det knuste græske imperium, arvet fra Alexander den Store. Stadig mere magtfuld, i – 63, vil Rom ende med at påtvinge Judæa sin tilstedeværelse og sin kolonimagt, som Ånden kalder " *det smukkeste land* ", fordi det har været dets værk siden dets oprettelse efter hans folks udtræden af Egypten. Dette udtryk gentages i Ezek.20:6-15. Historisk præcision: endnu en gang blev Rom kaldt af Hyrcanus til at kæmpe mod sin bror Aristobulus. De tre romerske erobringer beskrevet i samme geografiske form som dem af den medo-persiske " *vædder* " i samme kapitel, stemmer overens med det historiske vidnesbyrd. Guds mål er derfor nået:

Udtrykket " lille horn " i Dan.7:8 og Dan.8:9 vedrører, i begge referencer, romersk identitet. Tingen er demonstreret og indiskutabel. På denne vished vil den guddommelige Ånd være i stand til at fuldføre sin lære og sine anklager mod dette pavelige religiøse regime, som koncentrerer alle himlens tordenskyder om sig selv. Efterfølgen fra det pavelige Rom til det kejserlige Rom er blevet demonstreret i Dan.7, her, i Dan.8, springer Ånden over de århundreder, der adskiller dem, og fra vers 10 angriber han igen den pavelige enhed, hans foretrukne dødsfjende; og ikke uden grund. Fordi det har adgang til den kristne religion for borgerne i Himmeriget, forsamlet af Jesus Kristus: " *rejste sig op til himlens hær* ". Tingen blev gennemført i 538 ved det kejserlige dekret fra Justinian I, ^{der} tilbød Vigilius ¹ religiøs autoritet og Vatikanets pavelige trone. Men bevæbnet med denne magt handler han mod Guds helgener, som han forfølger i den kristne religions navn, sådan som hans historiske efterfølgere vil gøre i næsten 1260 år (mellem 538 og 1789-1793). Historisk præcision bekræfter nøjagtigheden af denne varighed, vel vidende at dekretet blev skrevet i 533. De 1260 år endte derfor, i denne beregning, i 1793, året hvor i den revolutionære "Terror" blev afskaffelsen af den romerske kirke dekretet. " *Hun fik nogle af stjernerne til at falde til jorden og trampede dem .* " Billedet vil blive taget op i Åb.12:4: " *Hans hale slæbte en tredjedel af himlens stjerner væk og kastede dem til jorden* ". Nøglerne er givet i Bibelen. Med hensyn til *stjernerne* står de i 1 Mos.1:15: " *Gud satte dem på himmelhvælvingen for at give lys til jorden* "; i 1. Mos.15:5 sammenlignes de med Abrahams afkom: " *Se op mod himlen og tæl stjernerne, hvis du kan tælle dem; sådan vil dine efterkommere være* "; i Dan.12:3: " *De, der lærer mange retfærdighed, skal skinne som stjernerne for evigt og altid* ". Ordet " *hale* " vil få stor betydning i Jesu Kristi Apokalypse, da det symboliserer og betegner " *profeten, der lærer løgne* ", som Esajas 9:14 åbenbarer for os, og dermed åbner vores forståelse af det guddommelige kodede budskab. Det pavelige regime i Rom er derfor, gennem århundrederne af dets herredømme og siden dets oprindelse, ledet af falske profeter i overensstemmelse med den hellige og retfærdige dom åbenbaret af Gud.

I Dan.8:11 beskylder Gud pavedømmet for at rejse sig mod Jesus Kristus, den eneste " *Høvding af herskere* ", som det vil blive tydeliggjort i vers 25, også citeret som " *Kongernes Konge og Herrernes Herre* ", i Åb. 17:14; 19:16. Vi læser: " *Hun rejste sig til hærens kaptajn, tog det evige fra ham og væltede bunden af hans helligdom .* " Denne oversættelse adskiller sig fra nuværende oversættelser, men den har den fordel, at den strengt respekterer den originale hebraiske tekst. Og i denne form antager Guds budskab konsekvens og præcision. Udtrykket " *evigtig* " vedrører ikke "offer" her, fordi dette ord ikke er skrevet i den hebraiske tekst, dets tilstedeværelse er ulovlig og ikke retfærdiggjort; desuden fordrejer det profetiens betydning. Faktisk retter profetien sig mod den kristne æra, hvor *ofre og offergaver* ifølge Dan.9:26 blev afskaffet. Dette udtryk " *evigtig* " vedrører en eksklusiv ejendom af Jesus Kristus, som er hans præstedømme, hans magt som forbeder kun til fordel for hans udvalgte, som han identificerer og udvælger. Men ved at gribe denne påstand velsigner det pavelige regime de forbandede og forbander dem, der er velsignet af Gud, som det fejlagtigt beskylder for kætteri, og opstiller sig selv som et forbillede for guddommelig tro;

en påstand, der totalt bestrides af Gud i hans profetiske åbenbaring, som i Dan.7:25 beskylder ham for at " *forme planen til at ændre tiderne og loven* ". Kætteri er derfor i hele det pavelige regimes arbejde og er således gjort uværdigt til at bære eller afsige nogen religiøs dom. Det *evige* er derfor i overensstemmelse med læren i Heb.7:24, Jesu Kristi " *uoverførbare præstedømme* ". Dette er grunden til, at pavedømmet ikke kan gøre krav på en overførsel af sin magt og autoritet fra Gud i Jesus Kristus; han kunne derfor kun stjæle det ulovligt fra ham med alle de følger, som et sådant tyveri vil få, for ham og dem, han forfører. Disse konsekvenser afsløres i Dan.7:11. Ved den sidste dom vil han lide den " *anden død, levende kastet i ild- og svovlsøen* ", med hvilken han længe har truet sig selv, monarker og alle mennesker, for at de skulle tjene og frygte ham." *Jeg så da på grund af de arrogante ord, som hornet talte, og mens jeg så, blev dyret dræbt, og dets krop blev ødelagt, overgivet til ilden for at blive brændt.* " Til gengæld vil Åbenbaringen af Apokalypsen bekræfte denne sætning om den retfærdige dom over den forargede og frustrerede sande Gud, i Åb.17:16; 18:8; 19:20. Jeg valgte at oversætte, " *og væltede bunden af hans helligdom* " på grund af den åndelige karakter af anklagerne mod det pavelige regime. Faktisk kan det hebraiske ord "mecon" oversættes til: *sted* eller *base* . Og i det tilfælde, der opstår, er det i sandhed *grundlaget for den* åndelige helligdom, som er væltet. Dette udtryk " *grundlag* " vedrører ifølge Ef.2:20-21 Jesus Kristus selv, " *hjørnets hovedsten* ", men også hele det apostoliske grundlag sammenlignet med en åndelig bygning, nemlig en " *helligdom* " ejendom af Jesus Kristus, bygget af Gud på ham. Den påståede arv fra Sankt Peter er derfor modsagt af Gud selv. For Pavedømmet er Peters eneste arv fortsættelsen af hans bødleres arbejde, der korsfæstede ham efter hans guddommelige Mester. Hans inkvisitionsregime gengav trofast den oprindelige hedenske model. Efter at have " *ændret de tider og den lov* ", som Gud etablerede, vidner dette intolerante og grusomme regime, hvoraf visse pavelige overhoveder var snigmordere, berygtede forbrydere, som Alexander VI Borgia og hans søn Cæsar, bøddel og kardinal, om den integrerede djævelske natur. den romersk-katolske pavelige institution. Kæmpe massakrer af fredelige mennesker blev udløst af denne religiøse autoritet, ved tvangskonverteringer, under dødsstraf, og de religiøse ordrer fra korstogene ført mod de muslimer, der besatte landet Israel; et land forbandet af Gud siden år 70, hvor romerne kom for at ødelægge " *byen og helligheden* ", i overensstemmelse med det, der er annonceret i Dan.9:26, som følge af jødernes forkastelse af Messias . " *Grundlaget for hans helligdom* " vedrører alle de doktrinære sandheder modtaget af apostlene, som overførte dem til fremtidige generationer gennem den nye pagts skrifter; det andet af Guds " *to vidner* ", ifølge Åb.11:3. Fra dette tavse vidne har Popery kun beholdt navnene på heltene i den bibelske tro, som den får til at tilbede og tjene i væld af sine skarer af tilhængere. Sandheden ifølge Rom er til dels nedskrevet i dets "missal" (vejlederen til messen), som erstatter Guds " *to vidner* "; skrifterne om de gamle og nye pagter, som tilsammen udgør den hellige bibel, som hun kæmpede imod ved at dræbe sine trofaste tilhængere.

Vers 12 i Dan.8 vil afsløre for os, hvorfor Gud selv blev tvunget til at skabe denne modbydelige og afskyelige religion. " *Hæren blev overgivet med det evige på grund af synd* ." Således eksisterede dette regimes forfærdelige og

afskyelige handlinger, efter Guds ønske, for at straffe " *synd* ", som ifølge 1 Joh 3:4 er overtrædelse af loven. Og det er en handling, der allerede kan tilskrives Rom, men i dets hedenske kejserlige fase, fordi den så alvorlige synd, som fortjener en sådan straf, berørte Gud på to yderst følsomme punkter: hans herlighed som Guds skaber og sejrherre i Kristus. Vi vil se i Åb. 8:7-8, at etableringen af det pavelige regime i 538 udgør den anden straf, påført af Gud, og profeteret af advarselssymbolet på den " *anden trompet* ". En anden straf går forud, udført af de barbariske invasioner af Europa, som var blevet utro kristne. Disse handlinger strækker sig mellem 395 og 476, årsagen til de påførte straffe findes stadig før 395. Således bekræftes datoen 7. marts 321, hvor den hedenske romerske kejser, Konstantin I, af hvem fred blev ^{tilbudt} til imperiets kristne, beordrede ved dekret at opgive sabbattens praksis, som han erstattede med resten af den første dag. Nu var denne første dag viet til den hedenske tilbedelse af den uerobrede guddommelige sol. Gud led pludselig en dobbelt forargelse: tabet af hans sabbat, minde om hans værk som skaber og hans endelige sejr over alle hans fjender, men også i stedet for forlængelsen af den hedenske ære, der blev givet på den første dag, i selve rækker af Jesu Kristi disciple. De færreste vil forstå vigtigheden af fejlen, for vi må indse, at Gud ikke kun er livets skaber, han er også tidens skaber og organiserer, og det er kun til dette formål, at han skabte himlens stjerner. Solen vises på den fjerde dag for at markere dagene, månen for at markere natten, og solen igen og stjernerne for at markere årene. Men ugen er ikke præget af stjernerne, den er udelukkende baseret på en suveræn beslutning fra skaberguden. Det vil derfor repræsentere tegnet på hans autoritet, og Gud vil sørge for det.

Lys på sabbatten

Ugens indre organisering er også udtryk for hans guddommelige vilje, og Gud vil huske dette til sin tid i teksten til sit fjerde bud: " *Husk hviledagen for at holde den hellig. Du har seks dage til at udføre alt dit arbejde, men den syvende er Herrens din Guds dag; du må ikke gøre noget arbejde på den dag, hverken du eller din hustru eller dine børn eller dine dyr eller den fremmede, som er inden for dine Porte, thi HERREN skabte Himmelen og Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem, på seks Dage; derfor velsignede han den syvende dag og **helligede** den* " .

Se godt efter, i dette citat handler det kun om tallene " seks og syv "; ordet sabbat er ikke engang nævnt. Og i sin " syvende " form , et ordenstal, insisterer skaberlovgiveren på den holdning, at denne *syvende* travl *dag* . Hvorfor denne insisteren? Jeg vil give dig en grund til om nødvendigt at ændre dit syn på dette bud. Gud ønskede at forny den tidsorden, som han etablerede fra verdens grundlæggelse. Og hvis han insisterer så meget, er det fordi ugen er konstrueret i billedet af fuldtiden af hans spareprojekt: 7000 år eller mere præcist, 6000 + 1000 år. For at have forvansket sin frelsesplan ved at slå to gange på Horebs klippe, blev Moses forhindret i at komme ind i det jordiske Kanaan. Dette var den lektie Gud ønskede at give om hans ulydighed. Siden 1843-44 har den første dags hvile de samme konsekvenser, men denne gang forhindrer den indrejse i det himmelske Kanaan, belønningen for de udvalgte tro, der tilbydes ved Jesu Kristi sonende død. Denne guddommelige dom falder på oprørerne, fordi, ligesom Moses' handling, er resten af den første dag ikke i overensstemmelse med den plan, Gud har programmeret. Navne kan ændres uden større konsekvens, men tallenes karakter er deres uforanderlighed. For skaberguden, som fører tilsyn med sin skabelse, sker den progressive progression af tiden gennem en række uger på syv dage. Uforanderligt vil den første dag forblive den første dag, og den " *syvende* " vil forblive den " *syvende* ". Hver dag vil for evigt bevare den værdi, som Gud gav den fra begyndelsen. Og Første Mosebog lærer os i kapitel 2, at den syvende dag er genstand for en bestemt skæbne: den er " *helliggjort* ", det vil sige adskilt. Indtil nu har menneskeheden ignoreret den sande årsag til denne særlige værdi, men i dag giver jeg i dens navn Guds forklaring. I dets lys er Guds valg afklaret og

retfærdiggjort: den syvende dag profeterer det syvende årtusinde af det guddommelige globale projekt på 7000 solår, hvoraf de sidste "tusind år", citeret i Ap.20, vil se Jesu-Kristi *udvalgte* . gå ind i deres elskede Mesters glæde og nærvær. Og denne belønning vil være opnået takket være Jesu sejr over synd og død. Den helligede sabbat er ikke længere kun mindesmærket for skabelsen af vores jordiske univers af Gud, den markerer også hver uge fremskridtet mod indtræden i Himmeriget, hvor Jesus ifølge Joh.14:2-3 "bereder et *sted* " for sine elskede *udvalgte*. Her er en meget smuk grund til at elske ham og ære ham på denne hellige syvende dag, hvor han ser ud til at markere afslutningen på vores uger, ved solnedgang, i slutningen af den 6. ^{dag} .

Fra nu af, når du læser eller hører ordene i dette fjerde bud, skal du bag tekstens ord høre Gud sige til mennesker: "I har 6000 år til at frembringe de *udvalgte*s trosgerninger, fordi du har nåede enden fra dette tidspunkt, vil tiden for **1000 år** af det **syvende årtusinde** ikke længere tilhøre dig; det vil kun fortsætte for mine *udvalgte*, som er gået ind i min celestiale evighed, ved hjælp af den sande tro, der er anerkendt af Jesus Kristus."

Sabbatten fremstår således som et symbolsk og profetisk tegn på evigt liv forbeholdt jordens forløste. Jesus illustrerede det også ved "den *kostbare perle* " i hans lignelse citeret i Matt.13:45-46: " *Himmeriget er stadig som en købmand, der søger smukke perler. Han fandt en perle af stor pris ; og han gik hen og solgte alt, hvad han havde, og købte hende .* " Dette vers kan modtage to omvendte forklaringer. Udtrykket " *himlens rige* " betegner Guds frelsende projekt. Ved at forestille sig sit projekt sammenligner Jesus Kristus sig selv med en " *perle* " " *købmand* ", der leder efter *perlen* , den smukkeste, den mest perfekte og derfor den, der får den højeste pris. For at finde denne *sjældne* , og derfor dyrebare, perle, forlod Jesus himlen og dens herlighed og på jorden til prisen for sin frygtelige død, købte han disse åndelige perler tilbage, så de ville blive hans ejendom for evigt. Men omvendt er *købmanden* den *udvalgte*, der tørster efter det absolutte, efter den guddommelige fuldkommenhed, som vil være belønningen for sand tro. Her forlader han igen forgæves og uretfærdige jordiske værdier for at vinde denne pris for det himmelske kald for at vie sig til at give Skaberen Gud en tilbedelse, som er ham behagelig. I denne version er den *store perle* evigt liv tilbudt af Jesus Kristus til hans *udvalgte* i foråret 2030.

Denne *perle af stor pris* kan derfor kun vedrøre adventismens sidste æra; den, hvis sidste repræsentanter vil leve indtil Jesu Kristi sande genkomst. Dette er grunden til, at denne *store perle* samler sabbatten, Kristi genkomst og de sidste *udvalgte*s hellighed. Den doktrinære perfektion fundet i denne sidste æra giver de hellige billedet af *perlen* . Deres specifikke oplevelse af at komme levende ind i evigheden bekræfter dette *perlebillede* . Og deres tilknytning til den syvendedags sabbat, som de ved at profetere om det syvende årtusinde, giver sabbatten og det syvende årtusinde billedet af en enestående kostbar juvel, som intet kan sammenlignes med undtagen en "perle til stor pris " . Denne idé vil optræde i Åb.21:21: " **De tolv porte var tolv perler ; hver dør var af en enkelt perle .** *Bytorvet var af rent guld, som gennemsigtigt glas .* " Dette vers understreger det unikke ved den standard for helliggørelse, som kræves af Gud, og samtidig den enestående belønning for at opnå evigt liv ved deres indtræden i sabbatten i det

syvende årtusinde gennem symbolske "porte", som skildrer adventisters prøvelser af *tro*. De sidst forløste er ikke bedre end dem, der gik forud for dem. Det er kun den doktrinære sandhed, som Gud gjorde kendt for dem, som retfærdiggør deres perlebillede, som efterfølger billedet af *slebne ædelstene*. Gud gør aldrig en undtagelse for mennesker, men afhængigt af den pågældende tid, har han forbeholdt sig retten til at gøre en undtagelse på standarden for hellighed, der kræves for at opnå frelse. Den undersøgte kristne æra vedrører hovedsageligt tiden præget af syndens tilbagevenden, religiøst formaliseret siden oprettelsen af det romerske pavelige regime, det vil sige siden 538. Reformationens begyndelse er også dækket af dens medfølelse og barmhjertighed og overtrædelsen af sabbatten blev ikke tilregnet, før dekretet i Dan.8:14 trådte i kraft, siden foråret 1843. I subtil hentydning er købet af perlen foreslået af Jesus i Åb.3:18: "*Jeg råder dig til at købe af mig guld prøvet i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder, så du kan blive klædt, og din nøgenheds skam ikke må vise sig, og salver til at salve dine øjne, så du kan se.*" Disse ting, som Jesus tilbyder dem, der mangler dem, udgør de elementer, som giver den udvalgte hans symbolske aspekt af "*perle*" i Herren Jesu Kristi øjne og dom. "*Perlen*" skal "*købes*" hos ham, den fås ikke gratis. Prisen er selvfornektelsen, grundlaget for kampen for troen. I den respektive rækkefølge foreslår Jesus at sælge en tro prøvet ved prøvelse, som giver den udvalgte hans åndelige rigdom; hans rene og pletfrie retfærdighed, som dækker den tilgivne synders åndelige nøgenhed; hjælp fra Helligånden, som åbner syndige menneskers øjne og intelligens for det projekt, som Gud har åbenbaret i hans hellige skrifter i Bibelen.

I tiden med 6000 år af den kristne æra ventede Gud til slutningen af denne jordiske cyklus for at få sine sidste udvalgte til at opdage storheden af hans hellige syvende dag eller sabbat helliget til hans hvile. De folkevalgte, der forstår dens betydning, har nu al mulig grund til at elske den og ære den som en gave fra Jesus Kristus. Hvad angår dem, der ikke bryder sig om det og bekæmper det, så har og vil de have al mulig grund til at hade det, fordi det vil markere afslutningen på deres jordiske dyreliv.

Dekretet i Daniel 8:14

Dan.8:12 fortsætter og siger: " *hornet kastede sandheden ned og lykkedes med sine forpligtelser .* " " *Sandheden* " er ifølge Sl.119:142 " *loven* ". Men det er også den absolutte modsætning til den " *løgn* ", som ifølge Es.9:14 karakteriserer den pavelige " *falske profet* " ved udtrykket " *hale* ", som direkte anklager ham i Åb.12:4. Faktisk kaster hun sandheden til jorden for at installere sine religiøse " *løgne* " på dens plads. Hans " *foretagender* " kunne kun " *lykkes* ", eftersom Gud selv foranledigede hans tilsynekomst til at straffe kristen utroskab praktiseret siden 7. marts 321.

Vers 13 og 14 vil få afgørende betydning indtil verdens ende. I vers 13 undrer de hellige sig over, hvor længe afpresningen af " *evigtig* " og " *ødelæggende synd* " vil vare; ting, som vi lige har identificeret. Men lad os dvæle lidt ved denne " *ødelæggende synd* ". Den pågældende ødelæggelse er menneskets sjæle eller liv. I sidste ende vil hele den decimerede menneskehed i løbet af " *tusind år* " af det syvende årtusinde forlade planeten jorden i sin oprindelige form " *formløs og tom* ", som vil være den værd, i Ap.9:2-11, 11: 7, 17:8 og 20:1-3, navnet " *deep* " i 1 Mos.1:2.

"De hellige " spørger også, hvor længe vil " *kristen* " " *hellighed og vært* " *blive trampet ned?* ". I denne scene opfører disse " *helgener* " sig som trofaste Guds tjenere, besjælede som Daniel, der er givet som et eksempel i Dan.10:12, på det legitime ønske " *at forstå* »det guddommelige projekt. De opnår for de tre nævnte emner et enkelt svar givet i vers 14.

Ifølge de rettelselser og forbedringer, som Gud fik mig til at foretage ud fra den originale hebraiske tekst, er svaret: " *Indtil morgenen aften vil to tusinde tre hundrede og hellighed blive retfærdiggjort .* " Den er der ikke længere, traditionens obskure tekst: " *Indtil to tusinde tre hundrede aftener og morgener og helligdommen vil blive rensset* ". Det er ikke længere et spørgsmål om *helligdom* , men om *hellighed* ; desuden erstattes verbet " *renset* " med " *retfærdiggjort* ", og den tredje ændring vedrører udtrykket " *aften morgen* ", som faktisk er ental i den hebraiske tekst. På denne måde fjerner Gud al retfærdiggørelse fra dem, der forsøger at ændre det samlede antal ved at dividere det med to, idet han hævder at adskille aftenen fra morgenen. Hans tilgang består i at præsentere beregningsenheden " *aftenmorgen* ", som definerer en 24-timers dag i Gen.1. Først da afslører Ånden nummeret på denne enhed: "2300". Det samlede antal anførte profetiske dage er således beskyttet. Udsagnsordet " *retfærdiggjort* " har som sin rod, på hebraisk, ordet "retfærdighed" "tsedek". Den oversættelse, som

jeg foreslår, er derfor i sig selv berettiget. Derefter gengiver en fejl vedrørende det hebraiske ord "qodesh" dette udtryk som " *helligdom* ", som på hebraisk er "miqdash". Ordet " *helligdom* " er godt oversat i vers 11 i Daniel 8, men det har ingen plads i vers 13 og 14, hvor Ånden bruger ordet "qodesh", som skal oversættes til "hellighed " .

Når vi ved, at den " *ødelæggende synd* " specifikt retter sig mod opgivelsen af sabbatten, selv genstanden for en bestemt guddommelig **helliggørelse** , **belyser dette ord " *hellighed* "** betydeligt betydningen af det profetiske budskab. Gud bekendtgør, at i slutningen af de citerede " *2300 aftener og morgener* ", vil respekt for resten af hans sande " *syvende dag* " blive krævet af ham af enhver person, der hævder hellighed og " *evig retfærdighed* " opnået af Jesus Kristus. Afslutningen på den " *ødelæggende synd* " involverer afkald på den religiøse tilbedelse af søndagen, den tidligere soldag, etableret af Konstantin I ' den hedenske kejser. Gud genetablerer således til gengæld de doktrinære normer for frelse, som herskede på apostlenes tid. Dette udtryk " *hellighed* " alene omfatter alle de doktrinære sandheder om grundlaget for den kristne tro. Som forbillede og oprindelse den lære, som jøderne har givet, bringer den kristne tro kun nyt, erstatningen af dyreofre, med blodet, som Jesus Kristus har udgydt på nådestolen gemt i en underjordisk hule placeret under hans fødder på Golgata, som det behagede vor Frelser at afsløre og vise for sin tjener Ron Wyatt i 1982. Opdagelsen af de emner, der er berørt af ordet "hellighed" er progressiv og strækker sig over et helt livs tid, men siden 2018 er denne tid talt og begrænset, og i dag, i 2020, er der kun 9 år tilbage til at genoprette alle aspekter.

Daniel 8:14 er et sjæledræbende dekret, for ændring af Guds dom resulterer i tabet af Kristi tilbud om frelse til alle praktiserende romersk-katolske søndagskristne. Den nedarvede traditions ånd vil derfor forårsage den evige død for skarer, som oftest er uvidende om deres fordømmelse af Gud. Det er her, at demonstrationen af kærlighed til sandheden tillader Gud at markere " *forskellen* " med hensyn til den skæbne, der påvirker " *dem, der tjener ham, og dem, der ikke tjener ham* (Mal.3:18)".

Nogle oprørske ånder vil gerne udfordre selve ideen om en forandring, der kan tilskrives Gud, som selv erklærer: " *Jeg forandrer mig ikke* ", i Mal.3:6. Det er da, vi må indse, at den forandring, der blev gennemført i 1843-44, kun består i at genetablere en oprindelig norm, der længe er blevet fordrejet og transformeret . Dette er grunden til, at velsignelsen fra reformationens udvalgte, tilregnet på trods af deres ufuldkomne gerninger, frembyder en exceptionel karakter, hvis doktrinære aspekt ikke kan præsenteres som et forbillede for den sande tro. Denne særlige dom for de tidlige reformatorer er så enestående, at Gud tager den op og åbenbarer den i Åb.2:24, hvor han før 1843 sagde til protestanterne: "Jeg pålægger jer ingen anden byrde, kun hvad I har, behold den *indtil jeg kommer* ."

" *Ve* " knyttet til ikrafttrædelsen af dette dekret af Dan.8:14 er så " *stort* ", at Gud signalerer det ved annonceringen af tre " *store ve* " i Åb.8:13. Og med så alvorlige konsekvenser er det presserende at kende datoen for dets ikrafttræden. Det var netop "de *helliges* " bekymringer i Dan.8:13. Varigheden er nu åbenbart som profetiske " *2300 dage* ", eller 2300 rigtige solår, ifølge koden givet til Ezekiel, en nutidig Daniels profet (Ezek.4:5-6). Dette kapitel 8, hvis tema går ud

på at gøre en ende på den romerske " synd ", finder de elementer, det mangler i Dan.9, hvor det også dér vil være et spørgsmål om at " gøre en ende på synden ", men denne gang, til " arvesynden ", som forårsagede tabet af evigt liv, siden Adam og Eva. Operationen vil være baseret på Messias Jesu jordiske tjeneste og på frivilligt ofring af hans perfekte liv, til forløsning for hans udvalgtes synder, og jeg specificerer dem alene. Tidspunktet for hans komme blandt mennesker er fastsat ved profeti i profetiske dage. Budskabet vedrører det prioriterede jødiske folk, da de er i alliance med Gud. Han giver det jødiske folk, for at " gøre en ende på synden ", en periode på " halvfjerds uger ", som repræsenterer 490 rigtige dage-år. Men det angiver også midlerne til at datere udgangspunktet for beregningen. " Siden ordet bekendtgjorde, at Jerusalem ville blive bygget, indtil de salvede, er der ... (7 + 62 = 69 uger)." Tre persiske konger gav denne tilladelse, men kun den tredje, Artaxerxes I ' opfyldte den helt i overensstemmelse med Ezra 7:7. Hans kongelige dekret blev udstedt i foråret 458 f.Kr. Perioden på 69 uger placerer begyndelsen af Jesu Kristi tjeneste i år 26. Især rettet mod de sidste "syv år", der er reserveret til Jesu arbejde, som gennem sin sonende død etablerede grundlaget for den nye pagt, Spirit præsenterer i vers 27 i Dan.9, denne " uge " af dage-år " i midten " af hvilke han ved sin frivillige død "bevirker, at ofringen og ofringen ophører "; de ting, der blev ofret indtil Jesus Kristus, til syndernes soning. Men hans død kommer frem for alt for at " gøre en ende på synden ". Hvordan skal vi forstå dette budskab? Gud tilbyder en demonstration af sin kærlighed, som vil fange hjerterne hos hans udvalgte, som ved at vende tilbage med kærlighed og anerkendelse vil kæmpe med sin hjælp mod synd. 1 John 3:6 bekræfter og siger: " Den, som bliver i ham, gør ikke synd; den, der synder, har ikke set ham og ikke kendt ham ." Og han forstærker sit budskab med mange andre citater.

På et doktrinært niveau erstatter den nye alliance bygget af Jesus Kristus kun den gamle. Således hviler begge pagter på det samme profetiske grundlag åbenbart i Dan.9:25. Datoen – 458 kan derfor tjene som grundlag for beregningen af de 70 uger, der er fastsat for det jødiske folk, men også for de 2300 faktiske dagsår i Dan.8:14, som vedrører den kristne tro. Takket være denne daterede præcision kan vi fastslå for år 30 Messias' død og for året 1843 ikrafttrædelsen af dekretet i Dan.8:14. Begge budskaber kommer for at " gøre en ende på synden " med evige dødelige konsekvenser for dem, der bliver ved med at ignorere dem, den ene som den anden, indtil døden rammer dem, eller efter slutningen af tiden for den kollektive og individuelle nåde, der vil gå forud for Jesu Kristi herlige genkomst. Indtil dette sidste punkt tillader livet oprigtige omvendelser, som giver adgang til de udvalgtes status.

Forberedelse til Apokalypse

Skrivningen af bogen er udelukkende udført af Gud. Det er ham, der vælger ordene, og i Åb 22:18-19 advarer han oversætterne og de skriftlærde, der vil være ansvarlige for at overføre eller transskribere den originale historie, fra generation til generation, om, at den mindste ændring i ordene vil påvirke dem ... vil være tabet af frelse værd. Så her har vi et meget særligt arbejde af meget høj hellighed. Jeg kan sammenligne det med et gigantisk "puslespil", hvis samling ikke kunne gennemføres, hvis den mindste originale brik skulle modificeres. Værket er derfor guddommeligt kolossalt og i henhold til dets natur er alt, hvad Gud siger deri, sandt, men sandt for fuldførelsen af hans frelsende projekt; fordi han retter denne profeti til sine "tjenere", mere præcist " *sine slaver* ", fra verdens ende. Profetien vil kun kunne fortolkes, når de profeterede elementer er ved at blive opfyldt eller for det meste fuldbåret.

Længden af den samlede tid, som det guddommelige frelseprojekt skulle vare, er altid blevet ignoreret af mænd. På denne måde kunne Guds tjener til enhver tid håbe på at være vidne til verdens ende, og Paulus vidner herom med sine ord: " *Det er hvad jeg siger, brødre, **at tiden er knap** ; for at de, der har hustruer, fremover kan være, som om de ingen havde, de, der græder som ikke græder, de, der glæder sig over, at de ikke glæder sig, de, der køber, som de ikke ejer, og de, der bruger verden som ikke at bruge den, for denne verdens form forgår (1 Kor.7:29 til 31).*"

Vi har i forhold til Paulus fordelene ved at finde os selv i denne tid, hvor Gud vil gøre en ende på hans udvalg af evige udvalgte. Og i dag skulle hans inspirerede råd implementeres af de sande udvalgte i vores sidste tidsalder. Verden vil forgå, og kun de udvalgtes evige liv vil fortsætte. Også Guds ord i Kristus, " *Jeg kommer **hurtigt*** ", i Åb.1:3, er sande, fuldkommen berettigede og tilpasset til denne sidste tid, som er vores; ni år efter hans hjemkomst, på tidspunktet for skrivningen af denne tekst.

Vi så i Dan.7:25, at Roms formål var at " *ændre tiderne og den guddommelige lov.*" Forståelsen af mysterierne i Jesu Kristi Apokalypse, givet til apostlen Johannes, der var tilbageholdt på øen Patmos, er i det væsentlige baseret på viden om den sande tid, som er fastsat af Gud. Emnet tid er derfor grundlæggende for at forstå Apokalypsen, som Gud strukturerer på denne forestilling om tid. Han vil derfor spille på upræcigheden af disse data, så bogen bevarer sin harmløse mystiske karakter, som vil tillade den at krydse vores tids 20 århundreder uden at blive ødelagt af de enheder, der er anklaget og fordømt. De ændrede tider, og især den kalender, som Rom har etableret på en falsk dato knyttet til Jesu fødsel, har ikke tilladt de udvalgte at blive bedraget, når de fortolker guddommelige profetier; dette fordi Gud i sine profetier præsenterer varigheder, hvis begyndelse og slutning er baseret på historiske handlinger, der let kan identificeres og dateres af specialiserede historikere.

Men i Apokalypsen er forestillingen om tid væsentlig, fordi hele bogens struktur hviler på den. Derfor afhang dens forståelse af den korrekte fortolkning af den sabbat, som Gud krævede og genoprettede i 1844. Min tjeneste, der startede i 1980, havde til formål at afsløre vigtigheden af sabbattens profetiske rolle, som profeterer resten af det syvende årtusinde, om Gud og hans udvalgte, temaet i Åb.20. Ifølge vers 2Pe.3:8, " *en dag er som tusind år, og tusind år er som én dag* ", forbindelsen etableret mellem billedet af de syv skabelsesdage åbenbaret i 1. Mos.1 og 2 og de syv tusind år af det guddommelige projekts overordnede tid, alene muliggjorde min forståelse af samlingen af bogens struktur. Med denne viden bliver profetien klarere og afslører, perle for perle, alle dens hemmeligheder.

Profeti bliver således kun til live og effektivitet, hvis budskabet kan kædes sammen med en dato i den kristne tids historie. Dette er hvad inspirationen fra Guds Helligånd i Jesus Kristus tillod mig at indse. Må jeg også erklære denne " *lille bog, åben* ", som bekræfter gennemførelsen af den guddommelige plan, der er annonceret i Åb.5:5 og 10:2.

Med hensyn til sin arkitektur dækker Apocalypse-visionen tiden for den kristne æra mellem slutningen af den apostoliske tid, omkring 94 og slutningen af det syvende årtusinde, som vil efterfølge Jesu Kristi endelige genkomst i 2030. Den deler derfor med Daniel kapitel 2, 7, 8, 9, 11 og 12 oversigt over den kristne tid. For kristne er den vigtigste lære fra studiet af denne bog den afgørende dato for foråret 1843 fastsat af Dan.8:14, men også efteråret 1844, hvor prøvelsen af troen sluttede. Det var igen fra efteråret 1844, at Gud lagde grundlaget for den syvendedags adventistiske tro. Disse to datoer er så vigtige, at Gud vil bruge dem til at strukturere sin vision om Åbenbaringen. For fuldt ud at forstå værdien af disse to tætte datoer, må vi forholde os til 1843, begyndelsen på en trosprøve for det profetiske ord. De første åndelige ofre faldt på denne dato gennem deres forægtelige afvisning af William Millers første adventist-udmelding. Men prøvetiden giver dem en ny chance med sin anden meddelelse om Jesu genkomst den 22. oktober 1844. Den 23. oktober slutter retssagen, og Guds dom kan således formuleres og åbenbares. Den kollektive test er slut, men individuel konvertering er stadig mulig. Desuden overholder adventister alle den romerske søndagshvile, der endnu ikke er identificeret som en synd. Og sabbatten bliver gradvist vedtaget af adventister individuelt, uden at dens store rolle bliver realiseret af alle adventister. Dette ræsonnement leder mig til at favorisere afslutningen på den falske protestantiske tro, datoen for foråret 1843 og for begyndelsen af adventismen velsignet af Gud, efterårsdatoen den 23. oktober 1844. Allerede blandt hebræerne var forår og efterår forbundet ved at give anledning til festivaler, der fejrede diametralt modsatte komplementære temaer; den evige retfærdighed for det dræbte "lam" i forårets "påske" på den ene side og afslutningen på synden for "bukken" som blev dræbt til "forsoningsdagen" for synderne, for efteråret, et andet sted. De to religiøse højtider fandt deres opfyldelse i påsken i år 30, hvor Messias Jesus gav sit liv. Foråret 1843 og 22. oktober 1844 hænger også sammen i betydning, da målet med troens prøve er at " *gøre en ende på synden* " ifølge Dan.7:24; det, der udgør den modbydelige praksis med ugentlig hvile på den

første dag, mens Gud ordinerede den til den syvende, som han endda helligede til denne brug, fra slutningen af den første uge af jordisk skabelse; i 2021, 5991 år før os.

Vi kan også favorisere datoen for dekretet i Daniel 8:14, som definerer datoen for foråret 1843. For at retfærdiggøre dette valg må vi overveje, at dette øjeblik skærer alle de forhold, der indtil da er etableret mellem Gud og hans skabninger; Gud, som siden denne dato har påtaget sig en endelig udvælgelse bygget på to på hinanden følgende adventistiske meddelelser. Fra foråret 1843 var sabbatten fastsat, men Gud havde ikke tænkt sig at give den til vinderne af testen før efteråret 1844, som et velsignet og helliggjort tegn på, at de tilhørte ham, i overensstemmelse med den bibelske lære om Eze.20:12-20, som vi så tidligere.

Guds Lam ", betalte så dyrt, ville al guddommelig hjælp, alt åbenbart lys have været umuligt, og derfor kunne intet sjælemenneske ikke være gemt. Hans profetiske lys frelser hans udvalgte lige så meget som hans frivilligt accepterede korsfæstelse. Troen på hans offer tilskriver os hans " *evige retfærdighed* " ifølge Dan.7:24, men hans Åbenbaring oplyser vores vej og viser os de åndelige fælder, som Djævelen har sat, for at få os til at dele hans frygtelige skæbne. I dette tilfælde antager frelsen en konkret form.

Her er et eksempel på disse subtile fælder. Bibelen betragtes med rette og anses for at være Guds skrevne ord. Disse ord blev imidlertid skrevet af mænd, der var fordybet i deres tids sammenhæng. Men hvis Gud ikke ændrer sig, ændrer hans fjende, djævelen, Satan, med tiden sin strategi og adfærd over for Guds udvalgte. Dette er grunden til, at djævelen, der optrådte som et " *drage* "-billede af hans åbne forfølgende krig, på sin tid, men kun for den tid, kunne Johannes erklære i 1Joh 4:1 til 3: " *Elskede, tro ikke på al ånd; men prøv ånderne, om de er af Gud, for mange falske profeter er gået ud i verden. Anerkend Guds Ånd i dette: enhver ånd, som bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet, er af Gud; og enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud, det er Antikrists, hvis komme I har hørt om, og som nu allerede er i verden.* » I sine ord specificerer Johannes " *kom i kødet* " kun for at identificere Kristus ud fra hans øjenvidne. Men hans bekræftelse " *enhver ånd, som bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet er af Gud* " har mistet sin værdi, siden den kristne religion faldt i frafald og synd fra den 7. marts 321, ved at opgive praktiseringen af den sande sabbat på den sande helliget syvende dag. ved Gud. Udøvelsen af synd, indtil 1843, reducerede værdien af at " *bekende Jesus Kristus kom i kødet* ", og siden samme dato har den frataget den al værdi; Jesu Kristi sidste fjender hævder at bruge **hans " navn "**, som han meddelte i Matt.7:21 til 23: " *Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min Faders vilje, som er i himlen. Mange vil sige til mig på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn ? Har vi ikke uddrevet dæmoner gennem dit navn ? Og har vi ikke gjort mange mirakler gennem dit navn ? Så vil jeg sige åbent til dem: **Jeg har aldrig kendt jer** , vig fra mig, I, som gør uretfærdighed . " **Aldrig kendt** "! Disse " *mirakler* " blev derfor udført af djævelen og hans dæmoner.*

Apokalypsen i opsummering

I prologen til kapitel 1, begyndelsen af hans herlige åbenbaring, præsenterer Ånden for os menuen for den forberedte fest. Der finder vi temaet for

annonceringen af Jesu Kristi herlige genkomst, organiseret allerede i 1843 og 1844, for at teste den universelle og hovedsagelig amerikanske protestantiske tro; dette tema er allestedsnærværende: vers 3, *For tiden er nær* ; vers 7, *se, han kommer med skyerne...* ; vers 10, *jeg blev taget af Ånden på Herrens dag, og jeg hørte **bag mig** en høj røst som lyden af en basun* . Transporteret af Ånden befinder Johannes sig selv på dagen for Jesu herlige genkomst, *Herrens dag* , " *stor og frygtelig dag* " ifølge Mal.4:5, og han har ***bag sig*** , den historiske fortid i den kristne æra. præsenteret under symbolet på syv navne lånt fra *syv byer i Asien* (det nuværende Tyrkiet). Så som i Daniel vil de tre temaer *breve, segl og trompeter* dække hele den kristne æra parallelt, men hver af dem er opdelt i to kapitler. Detaljeret undersøgelse vil afsløre, at denne opdeling finder sted på den centrale dato 1843, som er fastsat i Dan.8:14. Inden for hvert tema markerer budskaber, der er tilpasset de åndelige standarder, som er fastlagt i Daniel, for de målrettede epoker, 7 øjeblikke af den dækkede tid; 7, nummeret på guddommelig **helliggørelse** , der tjener som dens " *segl* ", og som vil være temaet i Åb.7.

Den forklaring, der kommer, blev aldrig gjort effektiv, fordi begrebet tid kun afsløres af betydningen af navnene på de "syv kirker", der er citeret i det første kapitel. I brevets tema, i Åb. 2 og 3, finder vi ingen præcision i formen: "den første engel, den anden engel...osv. » ; som det vil være tilfældet med " *seglene, trompeterne og Guds vredes syv sidste plager* ." På denne måde var nogle i stand til at tro, at budskaberne var rettet, virkelig og bogstaveligt, til kristne, der bor i disse byer i det gamle Kappadokien, i det nuværende Tyrkiet. Den rækkefølge, hvori profetien præsenterer disse bynavne, følger kronologisk den rækkefølge, hvori religiøse historiske kendsgerninger blev opfyldt gennem hele den kristne æra. Og det er ifølge de åbenbaringer, der allerede er opnået i Daniels Bog, at Gud definerer den karakter, som han giver til hver æra ved betydningen af navnet på hans by. Successivt oversættes den åbenbarede rækkefølge som følger:

1- *Efesos* : betyder: lancering (den af forsamlingen eller Guds helligdom).

2- *Smyrna* : betyder: myrra (behagelig lugt og balsamering af de døde for Gud; romerske forfølgelser af de trofaste udvalgte mellem 303 og 313).

3- *Pergamon* : betydning: utroskab (siden opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321. I 538 formaliserede det pavelige regime religiøst resten af den første dag omdøbt til søndag).

4- *Thyatira* : betydning: vederstyggelighed og dødelig lidelse (betegner tiden for den protestantiske reformation, der åbenlyst fordømte den katolske tros djævelske natur; tidspunktet vedrørende det 16. ^{århundrede} , hvor spredningen af Bibelen blev favoriseret takket være mekanisk trykning).

5- *Sardes* : dobbelte og modsatte betydninger: krampagtig og ædelsten. (Den afslører dommen om, at Gud bestod troens prøve fra 1843-1844: den krampagtige betydning vedrører den afviste protestantiske tro: " *Du er død* ", og ædelstenen udpeger de udvalgte vindere af testen: " *de vil gå med mig i hvidt tøj, fordi de er værdige* .")

6- *Philadelphia* : betydning: Broderlig kærlighed (*Sardis* ædelsten er blevet indsamlet i syvendedags adventinstitutionen siden 1863; budskabet er tildelt for året 1873 defineret af Dan.12:12. Velsignet på dette tidspunkt er hun dog advaret mod risikoen for at få *sin krone* "taget").

7- *Laodikea* : betydning: folk dømte: " hverken koldt eller varmt, men lunkent " (det er *Filadelfia* , der har taget "*sin krone* ": " *Du er ulykkelig, elendig, fattig, blind og nøgen* ". Institutionen havde ikke forestillet sig, at den ville blive testet og testet, mellem 1980 og 1994, ved en trosprøve, der var identisk med den, der gav dens pionerer i 1844 deres guddommelige velsignelse: I 1994 faldt institutionen, men budskabet fortsatte af spredte adventister, som Gud identificerer og udvælger af deres kærlighed til hans åbenbarede profetiske lys og af den sagtomdige og underdanige natur, som kendetegner Jesu Kristi sande disciple i alle tidsaldre).

" *I fortsættelsen* " af den jordiske tid, som endte med Kristi Guds herlige genkomst, vil Apo.4 ved symbolet "24 troner" afbilde en scene for himmelsk dom (i himlen), *hvor* Gud vil samle sine udvalgte, så at 'de dømmer de onde døde. Parallelt med Åb.20 dækker dette kapitel "tusind år" af det syvende årtusinde. Præcisering: hvorfor 24 og ikke 12 troner? På grund af opdelingen af den kristne æra i to dele på datoerne 1843-1844 for begyndelsen og slutningen af tidens trosprøve.

Så vil Åb.5, som en vigtig sidebemærkning, fremhæve vigtigheden af at forstå profetiernes bog; som kun vil blive muliggjort af sejren opnået af vor guddommelige Herre og Frelser Jesus Kristus.

Tiden for den kristne æra vil blive overskuet igen i Åb.6 og 7 under blik af et nyt tema; det af de "syv sæler". De første seks vil præsentere hovedaktørerne på scenen og tidens tegn, som kendetegner de to dele af kristentidens opdeling: indtil 1844, for Apo.6; og fra 1844, for Apo.7.

Derefter kommer temaet "*basuner* ", som symboliserer advarselsstraffe for de første seks af Åb. 8 og 9, og endelig straf, for "*den syvende trompet* ", altid afsat, i Åb. 11:15 kl. 19.

Bag Apo.9 retter Apo.10 sig mod tiden for verdens ende og fremkalder den åndelige situation for de to store fjender af Jesus Kristus, som hævder at være ham: den katolske tro og den protestantiske tro, sammen med den officielle adventisme, der er faldet siden. 1994. Kapitel 10 afslutter første del af bogens åbenbaringer. Men vigtige hovedemner vil blive behandlet og udviklet i de efterfølgende kapitler.

Således vil Apo.11 genoptage overblikket over den kristne æra og hovedsageligt udvikle den franske revolutions vigtige rolle, hvis etablerede nationale ateisme bruges af Gud, under det symbolske navn "dyret, der rejser sig fra dybet", *til* at ødelægge magten i det katolske regime af "*dyret, der rejser sig fra havet* ", i Åb.13:1. Universel religiøs fred, nævnt i Apo.7, vil således blive opnået og noteret i 1844. Så tager man dette revolutionære ^{regime} som et billede på den forestående Tredje Verdenskrig eller "6. trompet" i Ap.9:13 , *som* udgør den sande "*andet ve* " gennem annonceringen af Åb.8:13 præsenteres det sidste tema for "*den syvende trompet* ", *som opnås ved Jesu Kristi genkomst i herlighed*.

I Åb.12 præsenterer Ånden os for endnu et overblik over den kristne æra. Han fuldender sine oplysninger, især om situationen for djævelen og hans engletilhængere. Han lærer os, at efter hans sejr på korset, i *Michaels himmelske navn* , som allerede er citeret i Dan.10:13, 12:1, det navn han bar i himlen før sin menneskelige inkarnation i Jesus, rensede vor Herre himlen fra deres ond

tilstedeværelse og at de for altid har mistet adgangen til de himmelske dimensioner skabt af Gud. Her er nogle gode nyheder! Jesu sejr havde lykkelige himmelske konsekvenser for vores himmelske brødre udfriet fra dæmoners fristelser og tanker. De har siden denne udvisning været begrænset til vores jordiske dimension, hvor de vil blive dræbt sammen med Guds jordiske fjender, i 2030 ved Kristi Guds herlige genkomst. I denne oversigt afbilder Ånden rækkefølgen af " *dragen* " og " *slangen* ", som henholdsvis betegner de to strategier for djævelens kamp: åben krig, det udsældte kejserlige eller pavelige Rom og den vildledende religiøse forførelse af romeren. Vatikanets pavedømme, afsløret, nærmest humanistisk. I subtile billeder lånt fra hebræernes erfaringer, " *åbner jorden sin mund* " for at opsluge den pavelige aggression fra de katolske ligaer. Som vi lige har set, vil arbejdet blive udført af de franske ateistiske revolutionære. Men det vil også blive startet af de protestantiske tropper fra en aggressiv, krigerisk falsk kristendom. Oversigten slutter med omtalen af " *resten af kvindens efterkommere* ". Ånden giver derefter sin definition af den sidste tids sande helgener: " *Dette er de helliges udholdenhed, som holder Guds befalinger og bevarer Jesu vidnesbyrd* ". Ånden betegner i disse termer dem, der ligesom jeg klæber sig til hans profetiske åbenbaring og ikke lader nogen rive den væk og samler indtil enden op på perlerne givet af himlen.

Kapitel 13 præsenterer de to aggressive religiøse fjender, der bærer den kristne tro. Som sådan afbilder han dem af to " *dyr* ", hvoraf det andet dukkede op fra det første, som antydte af forholdet mellem ordene " *hav og jord* " fra 1. Mosebogs historie, som definerer dem i dette kapitel 13. Det første handlede før 1844 og den anden vil først dukke op i det sidste år af jordisk tid, og dermed markere afslutningen på den nådetid, der blev tilbudt mennesker. Disse to " *dyr* " er, for den første, katolske, moderkirken, og for den anden, de protestantiske reformerte kirker, der kom fra den, dens døtre.

Åb. 14, der kun dækker den anden del af den kristne æra siden 1844, fremkalder de tre budskaber om syvendedags adventistiske sandheder til evige betingelser: Guds herlighed, som kræver genoprettelse af praktiseringen af hans hellige sabbat, hans fordømmelse af romersk-katolicismen, og hans fordømmelse af protestantismen, som ærer dens søndag, som han betegner som et " *mærke* " på den menneskelige og djævelske autoritet i både det kejserlige og pavelige Rom. Når tiden for den forberedende mission slutter, successivt, med bortrykkelsen af de udvalgte helgener afbildet af " *høsten* ", og ødelæggelsen af de oprørske lærere og alle vantro, handlinger afbildet af " *årgangen* ", vil jorden igen blive til " *afgrund* " på den første skabelsesdag, berøvet alle former for jordisk liv. Den vil dog holde sig i live i " *tusind år* ", en indbygger af udvalgt, Satan, djævelen selv, der venter på hans ødelæggelse ved den sidste dom såvel som alle de andre oprørere og engle.

Rev.15 fokuserer på tidspunktet for afslutningen af prøvetiden.

Åbenbaringen 16 afslører " *Guds vredes syv sidste plager* ", som efter afslutningen af prøvetiden rammer de sidste vantro oprørere, som bliver mere og mere aggressive, til det punkt, at de bestemmer døden for de retfærdiges observatører. guddommelig sabbat før den syvende plage.

Åb.17 er helt viet til identifikation af den "store skøge" kaldet " *Babylon den Store* ". Det er i disse termer, at Ånden betegner den " *store by* " kejserslige og pavelige, Rom. Guds dom over hende er således tydeligt åbenbaret. Kapitlet bekendtgør også hendes fremtidige dom og ødelæggelse ved ild, fordi Lammet og hans trofaste udvalgte vil overvinde hende.

Åbenbaringen 18 sigter mod tidspunktet for " *høsten* " eller straffen for " *Babylon den Store* ".

Åb. 19 skildrer Jesu Kristi herlige genkomst og hans konfrontation med de skrækslagne jordiske oprørsstyrker.

Åb.20 sigter mod tidspunktet for de tusinde år af det syvende årtusinde, der opleves meget forskelligt, i himlen af de udvalgte og på den øde jord, isoleret af Satan. Ved slutningen af de tusinde år vil Gud organisere den sidste dom: udslættelse ved himmelsk og underjordisk jordild af alle jordiske menneskelige og himmelske engleoprørere.

Apo.21 skildrer forsamlingens herlighed dannet ved indsamlingen af de udvalgte, der er forløst ved Jesu Kristi blod. Fuldkommenheden af de udvalgte illustreres ved sammenligninger med det, som jorden tilbyder mest værdifuldt for mennesker: guld, sølv, perler og ædelstene.

Apo.22 fremkalder i billedet tilbagevenden til det tabte Eden, fundet og installeret for evigt på syndens jord, genskabt og forvandlet til at blive den universelle trone for den eneste store Gud, skaber, lovgiver og forløser, der dominerer over alle dens universer med dets jordiske forløste.

Her slutter denne hurtige oversigt over bogen Åbenbaringen, hvis detaljerede undersøgelse vil bekræfte og forstærke det, der lige er blevet sagt.

Jeg tilføjer denne meget åndelige forklaring, som afslører Guds sinds skjulte ræsonnement. Han leverer uanede budskaber gennem subtile hentydninger om, at Bibelen vil oplyse os. Ved at følge, i konstruktionen af Apokalypsen, de samme processer, som han brugte til konstruktionen af sine åbenbaringer givet til Daniel, bekræfter Gud, at han "ikke ændrer sig", og at han vil være " *evigt den samme* ". Også i Apokalypsen fandt jeg den samme metode til at parallelisere tre temaer, som er " *brevene til forsamlingerne* ", " *seglene* " og " *basunerne* ". Ifølge Apo.5, hvor Apokalypsen er afbildet af en bog lukket af " *syv segl* ", vil kun åbningen af det " *syvende segl* " give adgang til beviserne, som vil bekræfte i kapitel 8 til 22, fortolkningerne og mistankerne rejst ved studiet af kapitel 1 til 6. Kapitel 7 er derfor nøglen til at komme ind i forståelsen af de afslørede mysterier. Og bliv ikke overrasket, for dens tema er netop sabbatten, som har gjort hele forskellen mellem sand og falsk hellighed siden 1843. Vi finder derfor i Apo.7, den store sandhed, som prægede den protestantiske religion i foråret 1843. Apokalypsen vil kun bekræfte denne grundlæggende lære åbenbaret for Daniel. Men for adventismen, der dukkede op på denne dato som en sejrherre, vil Apokalypsen afsløre for 1994, en test, som vil sigte den igen. Dette nye lys vil igen " *igen* " gøre " *forskellen mellem dem, der tjener Gud og dem, der ikke tjener ham* ", eller mere.

**Anden del: den detaljerede undersøgelse af
Apokalypsen**

**Åbenbaring 1: Prolog – Kristi genkomst –
adventist-temaet**

Præsentationen

Vers 1: " Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine ~~trælle~~ tjenerer, hvad der hurtigt skal ske, og som han forkyndte ved at sende sin engel til sin tjener Johannes... ".

Johannes, apostlen, som Jesus elskede, er depositar for denne guddommelige åbenbaring, som han får fra Faderen i Jesu Kristi navn. Johannes, på hebraisk "Johan", betyder: Gud gav; og det er også mit fornavn. Sagde Jesus ikke: " Den, der har, vil blive givet "? Dette budskab er " givet " af " Gud " Faderen, derfor med ubegrænset indhold. For siden sin opstandelse har Jesus Kristus genoptaget sine guddommelige egenskaber, og det er som en himmelsk Fader, at han fra himlen kan handle til fordel for sine tjenerer eller mere præcist sine " slaver ". Som man siger, "forvarslet er forbevæbnet". Gud er af denne opfattelse, og han beviser det ved at rette åbenbaringer om fremtiden til sine tjenerer. Udtrykket " hvad skal ske straks " kan være overraskende, når vi ved, at beskeden blev givet i 94 e.Kr., og at vi nu er i 2020-2021, det tidspunkt, hvor dette dokument blev skrevet. Men ved at opdage hans budskaber, vil vi forstå, at dette " prompte » får en bogstavelig betydning, fordi deres modtagere vil være samtidige med Jesu Kristi herlige genkomst. Dette tema vil være i den allestedsnærværende Åbenbaring, fordi Åbenbaringen er rettet til de sidste "adventister" udvalgt af Gud, ved tro demonstreret i en sidste test bygget på dataene i Åb.9:1-12, som omhandler temaet for " femte trompet ". I dette kapitel citerer vers 5 og 10 en profetisk periode på " fem måneder " misfortolket indtil mig. I min undersøgelse af emnet bestemte denne varighed en ny dato, der skulle annoncere Jesu genkomst i 1994, det rigtige år 2000 for Kristi sande fødsel. Denne trosprøve har for sidste gang testet den officielle adventisme, som er blevet lunken og formalistisk, og som forberedte sig på at indgå en pagt med dem, som Gud åbenbarer at være hans fjender i sin apokalypse. Siden 2018 har jeg kendt datoen for Jesu Kristi sande genkomst, og den er ikke baseret på nogen data fra profetierne fra Daniel og Åbenbaringen, hvis kvantificerede varigheder alle blev opnået ved at udføre deres sigterolle på de fastsatte tidspunkter. Jesu sande genkomst kan forstås ud fra beretningen i Første Mosebog, idet man tror, at vores ugers syv dage er bygget på billedet af de 7.000 år af hele den plan, som Gud har udformet, for at fjerne synd og syndere og bringe hans evighed ind i hans evighed. elskede udvalgte udvalgte i løbet af de første 6000 år. Ligesom proportionerne af den hebraiske helligdom eller tabernakel består tiden af 6000 år af tre tredjedele af 2000 år. Begyndelsen på den sidste tredjedel blev markeret den 3. april 30. af vor Frelser Jesu Kristi sonende død. En jødisk kalender bekræfter denne dato. Dens tilbagevenden er derfor fastsat til foråret 2030, 2000 år senere. Velvidende, at Kristi genkomst ligger foran os, så nær, ordet " straks " »af Jesu ord er fuldkommen berettiget. Således, selv om den forblev kendt og læst gennem århundreder, forblev bogen Åbenbaring lukket, frosset, forsegleet indtil endens tid, som vedrører vores generation.

Vers 2: "... som vidnede om Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd, alt, hvad han så ."

Johannes vidner om, at han modtog sit syn fra Gud. En vision, der udgør vidnesbyrdet om Jesus Kristus, som Åb.19:10 definerer som værende " profetiens ånd ". Budskabet er baseret på billeder " set " og ord hørt. Johannes blev revet fra

jordiske begivenheder af Guds Ånd, der i billeder åbenbarede for ham de store temaer i den kristne tids religiøse historie; det vil ende med hans herlige og formidable tilbagevenden til sine fjender.

Vers 3: " *Velsignet er den, som læser og hører profetiens ord og holder det, der står skrevet deri! For tiden er nær .* "

Jeg tager for mig selv den del, der tilkommer mig, saligprisningen for " *den, der læser* " profetiens ord, fordi Herren giver udsagnsordet læse en præcis logisk betydning. Han giver forklaringen i Es.29:11-12: " *Al åbenbaring er til jer som ordene i en forseglede bog, der er givet til en mand, der forstår at læse, og siger: Læs dette! Og hvem svarer: Det kan jeg ikke, for det er forseglede; eller som en bog, man giver til en mand, der ikke kan læse, og siger: Læs dette! Og hvem svarer: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal læse .* " Vers 13, som følger, afslører årsagen til denne manglende evne: " *Herren sagde: Når dette folk kommer nær til mig, ærer de mig med deres mund og med deres læber; men hans hjerte er langt fra mig, og den frygt, han har for mig, er kun en forskrift fra menneskelig tradition .* " Udtrykket " *forseglet* " eller forseglede beskriver aspektet af apokalypsen, ulæselig, fordi den er forseglede. Det er derfor for at åbne og lukke det fuldstændigt, at jeg, en anden Johannes af den sidste tid, blev kaldet af Gud; dette for at alle hans sande udvalgte " *hører og holder* " de sandheder, der er åbenbarede i profetiens ord og billeder. Disse verber betyder "at forstå og omsætte i praksis". I dette vers advarer Gud sine udvalgte om, at de vil modtage, fra en af deres brødre i Kristus, " *den der læser* ", lyset, som forklarer profetiens mysterier, så de til gengæld kan glæde sig og sætte hans lære. ud i praksis. Som på Jesu tid vil tro, tillid og ydmyghed derfor være nødvendig. Ved denne metode sigter og fjerner Gud mennesker, der er for stolte til at blive undervist. Så jeg siger til de udvalgte: "Glem mennesket, denne lille officielle oversætter og sender, og se på den sande forfatter: den almægtige Gud Jesus Kristus."

Vers 4: " *Johannes til de syv menigheder i Asien: Nåde være med jer og fred fra ham, som er, og som var, og som skal komme, og fra de syv ånder, som er foran hans trone... "*

Omtalen af " *syv forsamlinger* " er mistænkelig, fordi *forsamlingen* med stort A er, en, evigt. " *Syv forsamlinger* " betegner derfor nødvendigvis Jesu Kristi forenede *forsamling i syv markante og på hinanden følgende epoker*. Tingen vil blive bekræftet, og vi ved allerede, at Gud deler den kristne æra op i 7 bestemte tidspunkter. Henvisningen til Asien er nyttig og berettiget, da navnene, der præsenteres i vers 11, er dem på byer, der findes i Lilleasien, i det gamle Anatolien, der ligger vest for det nuværende Tyrkiet. Ånden bekræfter allerede grænsen for Europa og begyndelsen af det asiatiske kontinent. Men ordet *Asien* skjuler ligesom ordet Anatolien et åndeligt budskab. De betyder: **opgående sol** på akkadisk og græsk, og foreslår således Guds lejr besøgt af Jesus Kristus, den " *opgående sol* ", i Lukas 1,78-79: " *Takket være vor Guds barmhjertighed, i af i kraft af hvilken den **opgående sol** har besøgt os fra det høje, for at give lys til dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, for at lede vore skridt på fredens vej.* » Han er også " *retfærdighedens sol* " i Mal.4:2: " *Men for jer, der frygter mit navn, vil **retfærdighedens sol gå op** , og helbredelse vil være under hans vinger; du vil gå ud og hoppe som kalve fra en stald. "* Formlen for hilsenen stemmer

overens med de breve, som kristne udvekslede på Johannes' tid. Gud betegnes dog med et nyt hidtil ukendt udtryk: " *fra ham, som er, som var og som skal komme* ". Dette udtryk afspejler kun, i det originale græske sprog og andre oversættelser, betydningen af det hebraiske Guds navn: "YaHWéH". Det er verbet "at være" bøjet i tredje person ental i hebraisk ufuldkommen tid. Denne tid kaldet uperfekt udtrykker det gennemførte, som strækker sig over tid, fordi nutid ikke eksisterer i den hebraiske bøjning. " *og hvem kommer* ", bekræfter yderligere temaet om Jesu Kristi genkomst, adventisme. Den kristne tros åbning for hedninge bekræftes således; for dem tilpasser Gud sit navn. Så dukker en anden nyhed op, der betegner Helligånden: " *de syv ånder, der er foran hans trone* ". Dette citat vil optræde i Åb.5:6. Tallet 7 betegner helliggørelsen, i dette tilfælde helliggørelsen af den guddommelige Ånd, der er udgydt i hans skabninger, derfor " *for hans trone* ". I Åb.5:6 er det " *slagene lam* " forbundet med disse symboler, profetien bekræfter således Jesu Kristi guddommelige almagt. " *Guds syv ånder* " er symboliseret ved " *den syvgrenede lystempe* " i det hebraiske tabernakel, som profeterer Guds frelsesplan. Hans program var således klart skitseret. Siden Adam, 4000 år, og ved hans død soner Jesus de udvalgte synder den 3. april 30, river han således syndens slør og åbner adgang til himlen for de udvalgte, der er blevet forløst i løbet af de sidste to tusinde af de seks tusinde år, der er programmeret. for udvælgelsen af de udvalgte, der er spredt, indtil verdens ende, blandt hele jordens nationer.

Vers 5: " *...og fra Jesus Kristus, det trofaste vidne, de dødes førstefødte og fyrsten over jordens konger! Til ham, som elsker os, som har udfriet os fra vore synder ved sit blod* .

Navnet " *Jesus Kristus* " er knyttet til den jordiske tjeneste, som Gud kom for at udføre på jorden. Dette vers minder os om hans gerninger udført for at opnå frelse ved nåde, som han kun tilbyder sine udvalgte. I sin fuldkomne troskab mod Gud og hans værdier var Jesus " *det trofaste vidne* " foreslået som et forbillede til at efterligne, for sine apostle og disciple til alle tider, inklusive vores. Hans død blev profeteret ved døden af det første dyr, der blev dræbt for at iføre sig Adam og Evas nøgenhed efter deres synd. Gennem ham var han derfor i sandhed " *de dødes førstefødte* ". Men han er også, på grund af sin guddommelige betydning, hans død alene havde effektiviteten og kraften til at fordømme djævelen, synden og synderne. Han forbliver den " *førstefødte* " over alle de " *førstefødte* " i religiøs historie. Det var ved at tænke på hans død, nødvendig for at forløse sine udvalgte synd, at Gud dræbte alle de " *førstefødte* " mennesker og dyr i det oprørske Ægypten, syndens billede, for at " *udfri* " sit hebraiske folk fra slaveri, allerede et symbol og billede på " *synd* ". Som den " *førstefødte* " tilhører den åndelige førstefødselsret ham. Ved at præsentere sig selv som " *fyrste over jordens konger* " bliver Jesus en tjener for sine forløste. " *Jordens konger* " er dem, der kommer ind i hans rige, forløst ved hans blod; de vil arve den fornyede jord. Det er en forbløffende ting at opdage niveauet af ydmyghed, medfølelse, venskab, broderskab og kærlighed hos himmelske væsener, som er forblevet trofaste mod de guddommelige standarder for det himmelske liv. På jorden vaskede Jesus sine apostles fødder, mens han bekræftede, at han er " *mesteren og Herren* ". I himlen vil han for evigt være " *prinsen* " over dens " *konger* ". Men " *konger* " vil også

være deres brødres tjenere. Også ved at give sig selv titlen " *prins* ", sætter Jesus sig selv på niveau med djævelen, hans modstander og besejrede konkurrent, som han kalder, " *denne verdens fyrste* ". Guds inkarnation i Jesus var motiveret af de to " *fyrster* " ansigt til ansigt; verdens skæbne og dens skabninger afhænger af kraften fra den store sejrherre Jesus Michael YaHWéH. Men Jesus skylder kun delvist sin sejr sin guddommelighed, fordi han kæmpede mod djævelen på lige fod, i en krop af kød identisk med vores, 4000 år efter kampen tabt af den første Adam. Alene hans sindstilstand og hans vilje til at vinde for at redde sine udvalgte gav ham hans sejr. Han åbnede vejen for sine udvalgte og viste, at et føjligt " *lam* " kan besejre " *ulvene* ", der fortærer kød og ånder, med hjælp fra den trofaste og sande Gud.

Vers 6: " *Og hvem har gjort os til et rige, præster for Gud, hans Fader, ham være æren og magten i evighed! Amen!* »

Det er Johannes, der definerer, hvad de valgte forsamling udgør. I Jesus Kristus fortsætter det gamle Israel i åndelige former, profeteret i den gamle pagts ritualer. Ved at tjene " *kongernes konge og herrernes herre* " får de sande udvalgte del i hans kongedømme, og sammen med ham udgør de borgere i himmeriget. De er også åndelige " *præster* ", for de tjener i deres legemes tempel, hvor de tjener Gud, og ofrer sig selv i hellighed til hans tjeneste. Og gennem deres bønner til Gud videregiver de parfumerne, der blev ofret på røgelsesalteret i Jerusalems gamle tempel. Adskillelsen mellem Jesus og Faderen er misvisende, men den svarer til den opfattelse, som mange falske kristne har om emnet. Dette er til det punkt, at man hævder at "ære" Sønnen på Faderens bekostning. Dette har været den kristne tros skyld siden den 7. marts 321. For mange er sabbatshvilen en ordinance, der kun vedrørte jøder i den gamle pagt, Faderens uddeling. Da Faderen og Jesus kun er én person, vil de lide under Jesu vrede, som de troede, de ærede. I sin guddommelige natur som Fader besidder Jesus, og for evigt, " *herligheden og magten, i evighed! Amen!* » " *Amen* " hvilket betyder: det er sandt! I sandhed!

Adventist-temaet

Vers 7: " *Se, han kommer med skyerne. Og hvert øje skal se det, også de, der gennemborede det; og alle jordens stammer skulle sørge over ham. Ja. Amen!* »

Det er netop, når han kommer tilbage, at Jesus vil demonstrere sin herlighed og sin magt. Ifølge Apostelgerninger 1:11 vil han vende tilbage " *på samme måde som han steg op til himlen* ", men hans tilbagevenden vil være i ekstrem himmelsk herlighed, der vil skræmme hans fjender; " *dem, der gennemborede ham* " ved at modsætte sig hans virkelige projekt. Fordi dette udtryk kun vedrører mennesker nutidigt med hans komme. Når hans tjenere bliver truet på døden eller dræbt, deler Jesus deres skæbne, fordi han identificerer sig med dem: " *Og kongen vil svare dem: Sandheden siger jeg jer, så ofte som I har gjort dette mod en af disse mindste af mine brødre, du har lavet dem til mig.* (Matt.25:40)." Jøderne og de romerske soldater, der korsfæstede ham, er ikke inkluderet i dette budskab. Guds Ånd tilregner denne handling til alle mennesker,

som hindrer hans frelsesværk og frustrerer for sig selv og andre hans tilbud om nåde og evig frelse. Ved at citere "*jordens stammer*" angriber Jesus de falske kristne, gennem hvem Israels stammer formodes at blive udvidet til den nye pagt. Da de ved hans tilbagevenden opdagede, at de forberedte sig på at dræbe hans sande udvalgte, vil de have grund til at beklage sig, og opdage sig selv som fjender af Gud, som skulle redde dem. Detaljerne i programmet for de allersidste dage vil blive åbenbart spredt ud over kapitlerne i Åbenbaringens Bog. Men jeg kan sige, at Åb.6:15-16 beskriver scenen med disse ord: "*Kongen på jorden, de store, de militære ledere, de rige, de mægtige, alle slaverne og de frie, gemte sig i huler og i bjergklipper. Og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede;*".

Vers 8: "*Jeg er alfa og omega, siger Herren Gud, den, der er, og som var, og som skal komme, den Almægtige.*" »

Den, der udtrykker sig sådan, er den søde Jesus, der fandt sin guddommelige herlighed i himlen, han er "*den Almægtige*". Det er nok at forbinde dette vers med dem i Åb.22:13-16 for at have beviser: "*Jeg er alfa og omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden... /... Jeg, Jesus, jeg har sendt min engel for at attestere disse ting for jer i kirkerne. Jeg er Davids rod og afkom, den klare morgenstjerne.*" Som i vers 4 præsenterer Jesus sig selv under skabergudens egenskaber, Moses' ven, hvis hebraiske navn er "YaHWéH" ifølge 2 Mos.3:14. Men jeg præciserer, at Guds navn ændrer sig afhængigt af, om det er ham, der navngiver sig selv, eller om mænd navngiver ham: "Jeg er" bliver til "Han er" i formen "YaHWéH".

Bemærkning tilføjet i 2022: Udtrykket "*alfa og omega*" opsummerer hele den åbenbaring, som Gud tilbyder i hans Bibel, fra 1. Mosebog 1 til Åbenbaring 22. Siden 2018 har den profetiske betydning af "seks tusinde" år imidlertid givet til de seks dage af ugen blev bekræftet uden at stille spørgsmålstejn ved dens værdi som seks rigtige dage, hvor Gud skabte jorden og det liv, den skulle understøtte. Men ved at bevare deres profetiske betydning gjorde disse seks dage eller "6000" år det muligt for foråret 2030 at definere Jesu Kristi endelige sejrige genkomst og bortrykkelsen af hans trofaste helgener. Gennem udtrykket "*alfa og omega*" giver Jesus sine sidste dages hellige en nøgle, som vil give dem mulighed for at opdage det rigtige tidspunkt for hans andet komme. Men vi måtte vente til foråret 2018 for at forstå, hvordan vi skulle bruge disse 6.000 år, og den 28. januar 2022 at forbinde dem med disse udtryk: "*alfa og omega*", "*begyndelsen og slutningen*".

Vers 9: "*Jeg Johannes, din bror, som deler med dig trængslen og riget og udholdenheden i Jesus, var på øen Patmos på grund af Guds ord og Jesu vidnesbyrd.*" »

For en sand Jesu Kristi træl hænger disse tre ting sammen: delen i trængsel, delen i riget og delen i udholdenhed i Jesus. Johannes vidner om konteksten, hvor han modtog sit guddommelige syn. Da romerne fandt ham tilsyneladende uforgængelig, isolerede han ham til sidst, i eksil på øen Patmos, for at begrænse hans vidnesbyrd til mænd. Hele sit liv holdt han aldrig op med at vidne for Guds ord for at herliggøre Jesus Kristus. Men vi kan også forstå, at Johannes blev taget

til Patmos for i ro og mag at modtage Jesu vidnesbyrd, som udgør Åbenbaringen, som han modtog der fra Gud.

Lad os i forbifarten bemærke, at de to forfattere af de to profetier Daniel og Åbenbaringen på mirakuløst vis blev beskyttet af Gud; Daniel bliver reddet fra løvernes tænder og John bliver løsladt uskadt fra et kar fyldt med kogende olie. Deres erfaring lærer os en lektie: Gud gør en forskel blandt sine tjenere ved på en kraftfuld og overnaturlig måde at beskytte dem, der forherliger ham mest og præsenterer det aspekt af en model, som han særligt ønsker at opmuntre. Den profetiske tjeneste betegnes således i 1Kor.12:31 som den "*mere fremragende vej*". Men der er profeter og profeter. Ikke alle profeter er kaldet til at modtage visioner eller profetier fra Gud. Men alle de udvalgte formaner til at profetere, det vil sige at vidne om Herrens sandheder for deres næste for at føre dem til frelse.

Johannes syn på adventisttiden

Vers 10: "*Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst, som lyden af en basun.*"

Udtrykket "*Herrens dag*" vil favorisere tragiske fortolkninger. I sin oversættelse af Bibelen tøver JN Darby ikke med at oversætte den med ordet "søndag", som Gud anser for at være det visnende "*mærke*" på "*dyret*" ledet af djævelen i Åb.13:16; dette direkte modsat hans kongelige "*segl*", hans syvende dag med helliget hvile. Etymologisk betyder ordet "søndag" "Herrens dag", men problemet kommer fra det faktum, at det afsætter ugens første dag til hvile, som Gud aldrig har beordret, idet han på sin side, evigt har helliget for denne brug på den syvende dag. Så hvad betyder "*Herrens dag*", citeret i dette vers egentlig? Men svaret er allerede givet i vers 7 og siger: "*Se, han kommer med skyerne.*" »Her er det "*Herrens dag*" som er målrettet af Gud: "*Se, jeg sender dig profeten Elias, før JaHWéHs dag kommer, den store og frygtelige dag . (Mal.3:5)*" ; den, der skabte adventismen og dens tre "forventninger" om Jesu genkomst, allerede opnået med alle de gode og dårlige konsekvenser, som disse tre prøvelser medførte, i 1843, 1844 og 1994. Når han lever i 94, bliver Johannes transporteret af Ånd helt i begyndelsen af det syvende årtusinde, hvor Jesus vender tilbage i sin guddommelige herlighed. Så hvad har han "*bag*" sig? Hele den kristne æras historiske fortid; siden Jesu død, 2000 års kristen religion; 2000 år, hvor Jesus stod blandt sine udvalgte og hjalp dem i Helligånden med at besejre det onde, som han selv havde besejret djævelen, synden og døden. "*Den høje røst*" som høres "*bagved*" er den af Jesus, der som "*en trompet*" griber ind for at advare sine udvalgte og afsløre for dem karakteren af de djævelske religiøse fælder, som de vil støde på i deres liv i hele verden. "syv" epoker, som det følgende vers vil navngive.

Vers 11: "*Hvem sagde: Hvad du ser, skriv det i en bog, og send det til de syv menigheder, til Efesos, til Smyrna, til Pergamon, til Thyatira, til Sardes, til Filadelfia og til Laodikea.*"

Den tilsyneladende form af teksten syntes at præsentere som adressater, bogstaveligt talt, de navngivne byer i Asien på Johannes tid; hver har sit eget budskab. Men dette var kun en vildledende fremtoning, der skulle skjule den

sande betydning, som Jesus giver sine budskaber. I hele Bibelen har de egennavne, der tilskrives mænd, en skjult betydning i deres rod, fra hebraisk, kaldæisk eller græsk. Dette princip gælder også for de græske navne på disse syv byer. Hvert navn afslører karakteren af den æra, det repræsenterer. Og rækkefølgen, hvori disse navne præsenteres, svarer til rækkefølgen af fremskridt i tid programmeret af Gud. Vi vil i studiet af Åb. 2 og 3 se, hvor rækkefølgen af disse navne respekteres og bekræftes, betydningen af disse syv navne, men de af det første og det sidste, "Efesus og Laodikea", åbenbarer for dem *alene*, den brug, Ånden gør af dem. I betydningen henholdsvis "at lancere" og "dømme mennesker", finder vi "*alfa og omega, begyndelsen og slutningen*" af den kristne nådes æra. Det er ikke underligt, at Jesus præsenterede sig selv i vers 8, under denne definition: "*Jeg er alfa og omega*". Han registrerer således sin tilstedeværelse med sine trofaste slaver gennem hele den kristne æra.

Vers 12: "*Jeg vendte mig om for at vide, hvilken stemme der talte til mig. Og da jeg vendte mig om, så jeg syv gyldne lysestager,*

Handlingen med at "*vende sig om*" får Johannes til at se på hele den kristne æra, siden han selv blev transporteret til øjeblikket for Jesu genkomst i herlighed. Efter præcisionen "*bagved*" har vi her "*jeg vendte mig om*" og igen "*og efter at have vendt om*"; Ånden insisterer stærkt på dette blik mod fortiden, så vi følger den i dens logik. Og hvad ser Jean så? "*Syv gyldne lysestager*". Her er sagen igen mistænkelig ligesom de "*syv forsamlinger*". For modellen "*lysestage*" blev fundet i det hebraiske tabernakel, og den havde syv grene, som allerede tilsammen symboliserede helliggørelsen af Guds Ånd og hans lys. Denne observation betyder, at ligesom de "*syv Forsamlinger*", de "*syv lysestager*" symboliserer helliggørelsen af Guds lys, men i syv øjeblikke markeret under hele den kristne æra. Lysestagen repræsenterer en tids udvalgte, den modtager Guds Ånds olie, som den afhænger af at oplyse de udvalgte med sit lys.

Meddelelse om en stor ulykke

Vers 13: "*Og midt mellem de syv lysestager, en som en menneskesøn, iklædt en lang kjortel og med et bælte af guld om brystet.* »

Her begynder den symbolske beskrivelse af Herren Jesus Kristus. Denne scene illustrerer Jesu løfter: Lukas 17:21: "*Ingen vil sige: Han er her, eller: Han er der. For se, Guds rige er iblandt jer.* »; Matt.28:20: "*Og lær dem at holde alt, hvad jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.*" Dette syn er meget lig det i Daniel 10, hvor vers 1 præsenterer det som annonceringen af en "*stor ulykke*" for dets jødiske folk. Åbenbaringen 1 bebuder derfor også en "*stor ulykke*", men denne gang for den kristne forsamling. Sammenligningen af de to visioner er meget opbyggelig, fordi detaljer er tilpasset hver af de to vidt forskellige historiske sammenhænge. De symbolske beskrivelser, der vil blive præsenteret, vedrører Jesus Kristus i forbindelse med hans endelige herlige genkomst. De to "*katastrofer*" har det til fælles, at de opstår i slutningen af de to alliancer, som er etableret successivt af Gud. Lad os nu sammenligne de to syner: "... *en menneskesøn*" i dette vers var "*en mand*" i

Daniel, fordi Gud endnu ikke var blevet inkarneret i Jesus. Tværtimod finder vi i " *menneskets søn* " den " *menneskesøn* ", som Jesus konstant navngiver, når han taler om ham i evangelierne. Hvis Gud insisterede så meget på dette udtryk, er det fordi det legitimerer hans evne til at frelse mennesker. Han er her " *klædt i en lang kappe* ", " *klædt i linned* " i Daniel. Nøglen til betydningen af denne *lange kappe* er givet i Åb.7:13-14. Den bæres af dem, der dør som martyrer for den sande tro: " *Og en af de ældste svarede og sagde til mig: De, der er klædt i hvide klæder, hvem er de, og hvor er de kommet fra? Jeg sagde til ham: Min herre, du ved det. Og han sagde til mig: Det er dem, der kommer fra den store trængsel; de har vasket deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod.* ". Jesus bærer " *et bælte af guld på sit bryst* " eller på sit hjerte, men " *om lænden* ", symboler på styrke, i Daniel. Og " *det gyldne bælte* " symboliserer **sandheden** ifølge Ef.6:14: " *Stå derfor: lad sandheden binde om dine lænder ; ifør dig retfærdighedens brynje ;* ". Ligesom Jesus bliver sandheden kun æret af dem, der elsker den.

Vers 14: " *Hans hoved og hans hår var hvide som hvid uld, som sne; hans øjne var som en ildflamme; »*

Hvidt, symbol på fuldkommen renhed, karakteriserer Gud Jesus Kristus, som følgelig har en rædsel for synd. Meddelelsen om en " *stor ulykke* " kan imidlertid kun have til formål at straffe syndere. Denne årsag vedrører begge ulykker, så vi finder, her og i Daniel, Gud, den store Dommer, hvis " *øjne er som ildflammer* ". Hans blik fortærer synden eller synderen, men Jesu udvalgte vælger at give afkald på synd, i modsætning til den falske jøde og den falske kristne oprører, som Jesu Kristi dom i sidste ende vil fortære. Og den sidste kontekst af denne " *katastrofe* " betegner dens historiske fjender, alle identificeret i kapitlerne i denne bog og i Daniels kapitler. Apo.13 præsenterer dem for os under aspektet af to " *dyr* " identificeret ved deres navne " *hav og jord* ", som betegner den katolske tro og den protestantiske tro, der kommer fra den, som deres navne antyder ifølge 1 Mos.1:9-10 . Ved hans tilbagevenden bliver de to allierede dyr ét, forenet for at bekæmpe hans sabbat og hans trofaste. Hans fjender vil blive rædselsslagne, ifølge Åb.6:16, og de vil ikke bestå.

Vers 15: " *Hans fødder var som brændende kobber, som om han brændte i en ovn; og hans røst var som lyden af mange vand.* »

Jesu fødder er lige så rene som resten af hans krop, men i dette billede bliver de besmittede ved at træde på oprørske synderes blod. Som i Dan.2:32 symboliserer " *messing* ", et urent legeret metal, synd. I Åb.10:2 læser vi: " *Han havde en lille åben bog i hånden. Han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden ;* ". Åb.14:17 til 20 giver denne handling navnet " *druenhøst* "; et tema udviklet i Esajas 63. De " *mange vande* " symboliserer i Åb. 17:15 " *folk, skarer, nationer og tungemål* ", som indgår en alliance med " *skøgen Babylon den Store* "; navn, der betegner den pavelige romersk-katolske kirke. Denne ellefte times alliance vil forene dem for at modsætte sig den af Gud helligede sabbat. De vil gå så langt som at beslutte at dræbe hans trofaste observatører. Vi forstår derfor symbolerne på hans retfærdige vrede. I synet viser Jesus sine udvalgte, at hans ene personlige guddommelige " *stemme* " er stærkere end alle jordens folk tilsammen.

Vers 16: “ *Han havde syv stjerner i sin højre hånd. Fra hans mund kom et skarpt, tveægget sværd; og hans ansigt var som solen, når den skinner i sin styrke.* »

Symbolet på de " syv stjerner " holdt " i hans højre hånd " minder om hans permanente herredømme, som alene kunne give Guds velsignelse; så ofte og massivt uretmæssigt hævdet af sine vantro fjender. *Stjernen* er symbolet på den religiøse budbringer, da dens rolle ligesom *stjernen i 1. Mos.1:15 er at "oplyse jorden "*, i hans tilfælde af guddommelig retfærdighed. På dagen for sin tilbagevenden vil Jesus genoplive (genoplive eller genopstå efter en total øjeblikkelig udslettelse kaldet død) sine udvalgte fra alle epoker symboliseret ved navnene på de syv *forsamlinger* . I denne herlige sammenhæng, for ham og hans trofaste udvalgte, præsenterer han sig selv som " *Guds ord* ", hvis symbol " *på et skarpt tveægget sværd* " er citeret i Heb.4:12. Dette er den time, hvor dette *sværd* vil give liv og død, i overensstemmelse med troen vist i dette guddommelige ord skrevet i Bibelen, som Åb.11:3 symboliserer som værende " *de to vidner* " om Gud. Hos mennesker er det kun ansigtets udseende, der identificerer dem og tillader dem at blive differentieret; det er derfor elementet af identifikation par excellence. I denne vision tilpasser Gud også sit ansigt til den målrettede kontekst. Hos Daniel symboliserer Gud i synet hans ansigt med " *lyn* ", et typisk symbol på den græske gud Zeus, fordi profetiens fjende vil være det græske seleukidiske folk af kong Antiochos IV, som opfyldte profetien i – 168 I visionen om Apokalypsen, tager Jesu ansigt også udseende af hans fjende, som denne gang er " *solen, når den skinner i sin styrke* ". Det er sandt, at dette sidste forsøg, på at udrydde enhver observatør af den hellige guddommelige sabbat fra jorden, udgør højdepunktet for oprørernes kamp til fordel for respekt for "den ubesejrede sols dag", som blev fastlagt den 7. marts 321 af kejseren. Konstantin 1st. Denne oprørslejr vil foran sig finde " *den guddommelige retfærdigheds sol* " i al dens guddommelige kraft, og dette på den første dag i foråret 2030.

Vers 17: “ *Da jeg så ham, faldt jeg for hans fødder som død. Han lagde sin højre hånd på mig og sagde: Vær ikke bange!* »

Ved at reagere på denne måde forudser John kun skæbnen for dem, der vil konfrontere ham på tidspunktet for hans tilbagevenden. Daniel havde den samme adfærd, og i begge tilfælde beroliger og styrker Jesus sin trofaste tjener, sin slave. " *Hans højre hånd* " bekræfter hans velsignelse og i sin trofasthed, i modsætning til oprørerne i den anden lejr, har den udvalgte ingen grund til at frygte Gud, som kommer for at frelse ham af kærlighed. Udtrykket " *frygt ikke* " bekræfter den endelige kontekst, der siden 1843 er karakteriseret ved dette adventistiske budskab fra den første engel i Åb. 14:7: " *Han sagde med høj røst: Frygt Gud, og giv ham ære* , for hans time. dommen er kommet; og bøj dig ned for ham, som skabte Himmelen og Jorden og Havet og Vandkilderne. » ; altså skaberguden.

Vers 18: " *Jeg er den første og den sidste og den levende. jeg var død; og se, jeg lever i al evighed. Jeg har nøglerne til døden og helvede.* »

Det er i sandhed Jesus, erobreren over djævelen, synden og døden, der udtrykker sig i disse termer. Hans ord " *den første og den sidste* " bekræfter budskabet om tidens begyndelse og ende dækket af profetien, men samtidig bekræfter Jesus sin livgivende guddommelighed fra hans første til den sidste af

hans skabninger. Den, der " *besidder dødens nøgler* " har magten til at bestemme, hvem der skal leve, og hvem der skal dø. Timen for hans tilbagevenden er, når hans hellige vil blive genopstået i den " *første opstandelse* " forbeholdt de " *salige døde i Kristus* " ifølge Åb.20:6. Lad os evakuere alle myterne om den falske kristendoms traditioner af græsk og romersk arv og forstå, at " *de dødes grav* " ganske enkelt er jorden på jorden, som samlede de døde forvandlet til støv, som det står skrevet i 1. Mos. 3:19: " *I dit ansigts sved skal du spise brød, indtil du vender tilbage til jorden, hvorfra du blev taget; thi du er Støv, og til Støv skal du vende tilbage.* ". Disse rester vil aldrig mere være til nogen nytte, fordi deres Skaber vil genoplive dem med hele deres personlighed indgraveret i hans guddommelige erindring, i et *uforgængeligt himmellegeme* (1Kor.15:42) identisk med englenerne, der forbliver i troskab mod Gud: " *For i opstandelsen vil mennesker hverken gifte sig eller gifte sig, men de vil være som Guds engle i himlen.* Matt.22:30".

Det profetiske budskab om fremtiden bekræftes

Vers 19: " *Skriv derfor det, du har set, og det, der er, og det, som skal ske efter dem,* "

I denne definition bekræfter Jesus den profetiske dækning af den globale tid i den kristne æra, som vil ende med hans genkomst i herlighed. Den apostoliske tid handler om udtrykket " *som du har set* " og Gud udpeger således Johannes som et autentisk øjenvidne til den apostolske tjeneste. Han var vidne til den Udvalgte " *første kærlighed* " citeret i Åb.2:4. "... *de, der er* " vedrører afslutningen på denne apostoliske tid, hvor Johannes forbliver i live og aktiv. "... *og dem, der skal komme efter dem* " betegner de religiøse begivenheder, som vil finde sted indtil tidspunktet for Jesu Kristi genkomst og derefter indtil slutningen af det syvende årtusinde.

Vers 20: " *hemmeligheden om de syv stjerner, som du så i min højre hånd, og om de syv gyldne lysestager. De syv stjerner er de syv kirkers engle, og de syv lysestager er de syv kirker.* "

" *De syv forsamlings engle* " er de udvalgte fra alle disse syv epoker. Fordi ordet " *engel* ", fra det græske " *aggelos* ", betyder budbringer, og det betegner kun de himmelske engle, hvis ordet " *himmelske* " tydeliggør det. Ligeledes er de " *syv lysestager* " og de " *syv forsamlinger* ", der er mistænkt i min kommentar, samlet her. Ånden bekræfter derfor min fortolkning: de " *syv lysestager* " repræsenterer helliggørelsen af Guds lys i de syv epoker, der er udpeget med navnene på de " *syv forsamlinger* ".

Åbenbaring 2: Kristi forsamling fra lanceringen til 1843

I temaet *breve* finder vi i Åbenbaringen 2 fire meddelelser rettet mod tiden mellem 94 og 1843, og i Åbenbaringen 3 tre meddelelser, der dækker tiden fra 1843-44 til 2030. Lad os med interesse bemærke denne afslørende præcision vedrørende navnene af det første og sidste *bogstav* : " *Efesus og Laodikea* " som betyder henholdsvis: at kaste og dømme mennesker; begyndelsen og slutningen af den kristne nådes æra. I Åb.2, i slutningen af kapitlet, fremkalder Ånden begyndelsen af "Adventist-temaet om Kristi genkomst", som sigter mod datoen 1828, som er forudbestemt i Dan.12:11. Også i rækkefølge af tid kan begyndelsen af kapitel 3 i Åbenbaringen legitimt forbindes med datoen 1843, som markerede begyndelsen på adventisternes trosprøve. Et tilpasset budskab kommer til at sanktionere den beviste protestantiske tro: " *Du er død* ". Disse forklaringer var nødvendige for at bekræfte meddelelsernes forbindelse til de datoer, der var fastlagt i Daniel. Men Åbenbaringens vision bringer åbenbaringer om begyndelsen af den kristne æra, som Daniel ikke udviklede. De breve eller budskaber, som Jesus henvender til sine tjenere gennem hele vores tidsregning, fjerner den religiøse misforståelse af falske og vildledende illusioner, der vedrører skarer af kristne troende. Der finder vi den rigtige Jesus med hans legitime krav og hans altid berettigede bebrejdelser. De fire *bogstaver* i Rev.2 retter sig efter hinanden mod fire epoker mellem 94 og 1843.

1. periode : Efesos

I 94, det sidste vidne til lanceringen af Kristi forsamling

Vers 1: " *Skriv til englen for menigheden i Efesos : Dette siger den, der holder de syv stjerner i sin højre hånd, som går mellem de syv gyldne lysestager:*
"

Ved navnet *Ephesus*, fra den første oversættelse af det græske "Ephese", som betyder at lancere, taler Gud til sine tjenere fra tidspunktet for indledningen af Kristi forsamling, på den romerske kejser Domitians tid (81-96). Ånden retter sig således mod det tidspunkt, hvor Johannes modtager den åbenbaring fra Gud, som han beskriver for os. Han er den sidste apostel, der mirakuløst forbliver i live og alene repræsenterer det sidste øjenvidne til lanceringen af Jesu Kristi forsamling. Gud minder om sin guddommelige kraft; det er ham alene, der "holder i sin højre hånd", symbol på hans velsignelse, hans udvalgte liv, "stjernerne", hvis gerninger han dømmes, frugter af deres tro. Afhængigt af sagen velsigner eller bander han. Gud "vandrer", forstå, at han går frem i tiden for sit projekt ved, generation efter generation, at ledsage sine udvalgte liv og begivenhederne i verden, som han organiserer eller kæmper: "og lær dem at overholde alt, hvad jeg har foreskrevet til dig. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende. Matt.28:20." Indtil verdens ende skal hans udvalgte udføre de gerninger, som han på forhånd har forberedt til dem: "For vi er hans værk, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud har forberedt fra forhånd, for at vi kan øve dem. Ef.2:10." Og de bliver nødt til at tilpasse sig de særlige forhold, der kræves i hver af de syv epoker. For lektionen givet i "Efesos" gælder for de syv epoker; de "syv stjerner, der holdes i hans højre hånd" kan han lade falde og falde til jorden, dem der vedrører oprørske kristne. Husk ideen om, at en "stage" kun er nyttig, når den giver lys, og for at give lys, skal den være fyldt med olie, symbol på den guddommelige Ånd.

Vers 2: " *Jeg kender dine gerninger, dit arbejde og din udholdenhed. Jeg ved, at du ikke kan fordrage slemme fyre; at du har prøvet dem, der kalder sig apostle, og som ikke er det, og det har du fundet løgnere; »*

Opmærksomhed ! Verbets bøjningstider er ekstremt vigtige, da de bestemmer den målrettede tid for den apostolske æra. I dette vers refererer verbet bøjnet i nutid til år 94, mens verbum i datid relaterer til tiden for forfølgelser påført af den romerske kejser Nero, mellem år 65 og 68.

I 94 elsker kristne sandheden, som stadig er intakt og ufordrejet, og de hader de "onde" hedninger og især blandt dem, tidens dominerende romere. Der er en grund til dette, og det er fordi apostlen Johannes stadig er i live, ligesom mange andre gamle vidner om den sandhed, Jesus Kristus lærte. "Løgnere" afsløres således let. For i enhver tidsalder forsøger det uomvendte urt at blande sig med hveden, fordi gudsfrygten stadig er stor, og frelsens budskab er forførende og tiltrækkende. De introducerer falske ideer i doktrinen. Men i testen af kærlighed til sandheden fejler de og afsløres af de virkelig oplyste udvalgte. På samme måde minder Ånden om fortiden fra den apostolske æra, "du har prøvet", hvordan dødsprøven bragte falske kristnes vildledende masker, de sande "løgnere" som var målrettet mod i dette vers, mellem 65 og 68, da Nero overgav Kristi Udvalgte til de vilde dyr i hans Colosseum, for at tilbyde et blodigt skue for Roms

indbyggere. Men lad os påpege, at Jesus fremkalder denne iver fra en tidligere æra.

Vers 3: " *at du har tålmodighed, at du har lidt for mit navns skyld og ikke er blevet træt.*" »

Her igen, vær opmærksom på tiderne af verbum bøjninger!

Hvis vidnesbyrdet om udholdenhed stadig er bevaret, er det ikke længere lidelsens vidnesbyrd. Og Gud er forpligtet til at minde om den accept af lidelse, som blev manifesteret og ophøjet hædret omkring 30 år tidligere, mellem 65 og 68, da den blodtørstige romer Nero udleverede kristne til døden, tilbudt som et skuespil, til sit folk perverse og korrupte. Det var først på dette tidspunkt, at den udvalgte lejr " *led* " i sit " *navn* " og ikke " *trættes* ".

Vers 4: " *Men det, jeg har imod dig, er, at du har forladt din første kærlighed.*" »

Den foreslåede trussel bliver tydeligere og bekræftet. På dette tidspunkt var de kristne trofaste, men den iver, der blev demonstreret under Nero, var svækket eller eksisterede ikke længere; hvad Jesus kalder " *at miste din første kærlighed* ", hvilket tyder på, at der for æraen 94 eksisterer en anden kærlighed, meget ringere end den første.

Vers 5: " *Husk derfor, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør dine tidligere gerninger; hvis ikke, vil jeg komme til dig og fjerne din lysestage fra dens plads, medmindre du omvender dig.*" »

Alene respekt eller simpel erkendelse af sandheden bringer ikke frelse. Gud kræver mere af dem, han frelser, for at gøre dem til sine evige ledsagere. Tro på evigt liv indebærer devaluering af det første liv. Jesu budskab forbliver evigt det samme ifølge Matt.16,24 til 26: " *Da sagde Jesus til sine disciple: Hvis nogen vil følge efter mig, så fornægte sig selv, lad ham tage ansvar for sit kors og lade ham Følg mig. For den, der vil redde sit liv, vil miste det, men den, der mister sit liv for min skyld, skal finde det. Og hvad vil det gavne et menneske at vinde hele verden, hvis han mister sin sjæl? Eller hvad ville en mand give i bytte for sin sjæl?*" » Truslen om at fjerne hans Ånd, symboliseret ved " *lysestagen* ", viser, at for Gud er sand tro langt fra at være en simpel etiket, der sidder fast på en sjæl. I Efesertiden var Guds Ånds symbolske lysestage i Østen, i Jerusalem, hvor den kristne tro blev født, og i kirkerne skabt af Paulus i Grækenland og det nuværende Tyrkiet. Det religiøse center vil snart blive flyttet til Vesten og hovedsageligt til Rom i Italien.

Vers 6: " *Alligevel har du dette, at du hader nikolaitanernes gerninger, gerninger som jeg også hader.*" »

I dette brev er romerne symbolsk navngivet efter " *de ugudelige* ": " *Nikoitanerne* ", hvilket betyder, sejrige mennesker eller sejrsvolk, tidens herskere. På græsk er udtrykket "Nike" navnet på sejren personificeret. Hvad er så " *nikolaiternes gerninger* " hadet af Gud og hans udvalgte? Hedenskab og religiøs synkretisme. De ærer skarer af hedenske guddomme, hvoraf de største har en dag i ugen dedikeret til dem. Vores nuværende kalender, som tildeler ugens syv dage navnene på de syv stjerner, planeter eller stjernen i vores solsystem, er en direkte arv fra romersk religion. Og dyrkelsen af den første dag, der er dedikeret til den

"uberobrede sol", vil med tiden, fra 321, give skaberen en særlig grund til at hade romernes religiøse "værker".

Vers 7: " *Den, der har øre, høre, hvad Ånden siger til menighederne: Den, der sejrer, vil jeg give at spise af livets træ, som er i Guds paradis.* »

To budskaber i dette vers fremkalder den jordiske sejrstid, " *han, der sejrer* ", og den himmelske tid for hans belønning.

Denne formel er det sidste budskab, som Jesus retter til sine tjenere i en af de syv epoker, som profetien målrettede mod. Ånden tilpasser den til de særlige forhold i hver æra. Den fra Efesos markerer begyndelsen på den tid, som profetien dækker, så Gud præsenterer den evig frelse i form af begyndelsen af den jordiske historie. Billedet af Jesus blev fremkaldt dér under billedet af *livets træ* i den jordiske have, som Gud havde skabt for at placere et uskyldigt og rent menneske der. Apo.22 profeterer denne genoprettelse af et fornyet Eden til glæde for de sejrige udvalgte på den nye jord. Formlen, der præsenteres hver gang, vedrører et aspekt af evigt liv, som Jesus Kristus tilbyder sine udvalgte alene.

2. periode : Smyrna

Mellem 303 og 313, den sidste romerske "kejserslige" forfølgelse

Vers 8: " *Skriv til menighedens engel i Smyrna : Dette er den første og den sidstes ord, som var død og er blevet levende igen:* "

Ved navnet " *Smyrna* " i det andet bogstav, oversat fra det græske ord "smurna", som betyder " *myrra* ", sigter Gud mod tidspunktet for frygtelig forfølgelse ledet af den romerske kejser Diocletian. " *Myrra* " er en parfume, som balsamerede Jesu fødder kort før hans død, og som blev bragt til ham som et offer ved hans fødsel af de vise mænd fra Østen. Jesus finder i denne prøvelse den iver af ægte tro, som han ikke længere fandt i 94. De, der accepterer at dø i hans navn, skal vide, at Jesus har overvundet døden, og at han igen i live vil være i stand til at genoplive dem, som han gjorde. "gjorde det for sig selv. Profetien henvender sig kun til kristne, for hvem Jesus selv er den " *første* " repræsentant. Ved at assimilere sin person med sine tjeneres liv, vil han også blive repræsenteret af " *den sidste* " kristne.

Vers 9: " *Jeg kender din trængsel og din fattigdom (selv om du er rig), og bagtalelsen af dem, der kalder sig jøder og ikke er det, men er en Satans synagoge.* »

Forfulgt af romerne blev kristne frataget deres ejendom og oftest henrettet. Men denne materielle og kødelige fattigdom gør dem åndeligt rige på troens kriterier for Guds dom. På den anden side skjuler han ikke sin dømmekraft og afslører i meget klare vendinger den værdi, han tillægger den jødiske religion, som nægtede den guddommelige standard for frelse, ved ikke at anerkende Jesus Kristus, som Messias profeterede af de hellige skrifter. Forladt af Gud bliver jøderne overtaget af djævelen og hans dæmoner, og de bliver for Gud og hans sande udvalgte, " *en Satans synagoge* ".

Vers 10: " *Frygt ikke, hvad du skal lide. Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I kan blive prøvet, og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro til døden, så vil jeg give dig livets krone.* »

I dette vers kaldes djævelen Diocletian, denne grusomme romerske kejser og hans tilknyttede "tetrarker" havde et voldsomt had mod de kristne, som de ønskede at udrydde. Den bebudede forfølgelse eller " *trængsel* " fortsatte i " *ti dage* " eller "ti år" i virkeligheden mellem 303 og 313. Til nogle af dem, der var " *tro til døden* " som meget velsignede martyrer, vil Jesus give " *livets krone* " ; evigt liv et tegn på deres sejr.

Vers 11: " *Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne: Den, der sejrer, skal ikke lide den anden død.* »

Temaet for slutningen af perioden budskab er: døden. Denne gang fremkalder Ånden frelse ved at minde os om, at de, der ikke accepterer martyrdødens første død for Gud, bliver nødt til at lide, uden at være i stand til at undslippe, "den anden død" af " *ildsøen* " i den sidste dom. . En " *anden død* ", som ikke vil berøre de udvalgte, fordi de vil være trådt ind i det evige liv for evigt.

3. periode : Pergamum

I 538, oprettelsen af det pavelige regime i Rom

Vers 12: " *Skriv til menighedens engel i Pergamos : Sådan siger den, der har det skarpe tveæggede sværd:* "

Ved navnet *Pergamos* fremkalder Gud tiden for åndeligt *utroskab* . I navnet *Pergamum* oversættes to græske rødder, "pérao og gamos", som "at overtræde ægteskabet". Det er den skæbnesvangre time for begyndelsen af de *ulykker* , som vil ramme kristne folk indtil verdens ende. Ved at målrette datoen 313 foreslog den tidligere æra adgang til magten og den hedenske regeringstid af kejser Konstantin I ' søn af tetrarken Constantius Chlorus og sejrherre mod Maxentius. Ved kejserligt dekret af 7. marts 321 opgav han den ugentlige hvile på den hellige sabbat på den syvende guddommelige dag, vores nuværende lørdag, og foretrak den første dag dedikeret på det tidspunkt til den hedenske kult af solguden, "Sol Invictus" , den ubesejrede sol. Ved at adlyde ham begik kristne "åndeligt utroskab", som fra 538 og fremefter ville være den officielle norm for det romerske pavedømme knyttet til Pergamon- *perioden* . De utro kristne følger Vigilius , den nye religiøse leder etableret af kejser Justinian ¹ Denne intrigant udnyttede sit forhold til Theodora, den prostituerede gift af kejseren, til at opnå denne pavelige stilling udvidet af hans nye universelle religiøse magt, det vil sige katolsk. Under navnet ***Pergamum*** fordømmer Gud således praksisen med "søndag", et nyt navn og årsag til åndeligt *utroskab* , hvorunder den tidligere "solens dag", som er arvet fra Konstantin, fortsat bliver æret af en romersk-kristen kirke. . Det hævder at være Jesus Kristus og hævder det, under titlen som dets pavelige overhoved, "Guds Søns stedfortræder" (erstatning eller erstatning for Guds Søn), på latin "VICARIVS FILII DEI", antallet af bogstaver på som er " 666 "; et tal i overensstemmelse med det, som Åb.13:18 tilskriver det religiøse element af " *dyret* ". Den æra, der kaldes *Pergamos* , begynder derfor med den intolerante og overvældende pavelige regering, som fjerner Jesus Kristus, den almægtige Gud inkarneret, hans titel som forsamlingens leder ifølge Dan.8:11; Ef.5:23: " *For manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er hovedet for menigheden, som er hans legeme, og som han er Frelseren for.* "Men pas på! Denne handling er inspireret af Gud selv. I virkeligheden var det ham, der trak sig

tilbage og overlod til pavestyret den kristne tro, som var blevet officielt utro. Dette regimes uforskammethed, fordømt i Dan.8:23, går så langt som at få det til at tage initiativet til at "*ændre tiderne og loven*", som er oprettet af Gud, personligt, ifølge Dan.7:25. Og ydermere, når han ser bort fra hans advarsel om ikke at kalde noget menneske åndeligt "fader", gør han sig tilbedt med titlen "Helligste Fader", og hæver sig således over skaberguden, lovgiver, og han vil en dag finde det gavnligt: Og kald ingen *din far på jorden; thi én er jeres Fader, som er i Himlene.* (Matt.23:9)." Denne menneskelige konge har efterfølgere, gennem hvem regimet og dets udskejelser vil fortsætte indtil dommens dag programmeret af den største, den stærkeste og den mest retfærdige, den sande "Helligste Himmelske Fader".

Kejser Justinian I etablerede ^{derfor dette religiøse regime, som Gud betragtede som "utroskab"} mod ham. Vigtigheden af forargelsen skal derfor markeres og indgraves i historien. Vi bemærker i 535 og 536, under hans regeringstid, to gigantiske vulkanudbrud, som vil formørke atmosfæren og forårsage i 541 en fatal epidemi af pest, som ikke vil dø ud før 767, med et højdepunkt af maksimalt angreb, i 592. Den guddommelige forbandelse kunne ikke tage en mere forfærdelig form, og detaljer om dette emne vil blive givet i det følgende vers.

Vers 13: "*Jeg ved, hvor du bor, jeg ved, at der er Satans trone. I husker mit navn, og I fornægtede ikke min tro, selv i Antipas, mit trofaste vidnes dage, som blev dræbt blandt jer, hvor Satan har sin bolig.* »

Profetien understreger "*tronen*" og placeringen af dens placering på grund af dens berømmelse og den ære, som syndere stadig betaler den i dag. Det er igen "Rom", der genoptager sit herredømme, denne gang, under dette falsk kristne og helt hedenske religiøse aspekt. Den, der hævder at være hans "afløser" (eller vikar), paven, får ikke engang Gud til at henvende sig personligt. Modtageren af profetien er en udvalgt, ikke en falden, eller en usurpator, der forherliger hedenske ritualer. Dette høje sted for den romersk-katolske tro har sin pavelige *trone* i Rom, i Lateranpaladset, som Konstantin I gavmildt ^{tilbød} biskoppen af Rom. Dette Lateran-palads ligger på Mount Caelius, en af de "syv bakker i Rom", som ligger i den sydøstlige del af byen; Navnet Caelius betyder: himmel. Denne bakke er den længste og største af de syv i areal. I nærheden af Laterankirken, som stadig repræsenterer i dag, for pavedømmet og dets præster, den vigtigste katolske kirke i verden, står den største obelisk, der findes i Rom, hvor der er 13, da den når en højde på 47 meter. Opdaget under 7 meter jord og opdelt i tre dele, blev det oprettet i 1588 af pave Sixtus V, som på samme tid organiserede dominansen af Vatikanstaten i den følgende profetiske æra kaldet *Thyatira*. Dette symbol på den egyptiske solkult har en stor inskription på stelen, som bærer den, som minder om Konstantins tilbud. I virkeligheden var det hans søn Constantius II, der efter sin fars død bragte den fra Ægypten til Rom, for til dels at opfylde et ønske fra sin far, der ønskede at bringe den til Konstantinopel. Denne dedikation til Konstantin I's ære ^{skyldes} mere Guds ønske end Konstantins søn. Fordi hele obeliskens med sin høje piedestal bekræfter det profeterede led, hvilket gør Konstantin I til ^{den} civile myndighed, der indsætter resten af "solens dag", og paven, dengang simple biskop af Den kristne kirke i Rom, den religiøse autoritet, som religiøst vil indføre denne hedenske dag under navnet "søndag" eller Herrens dag. På toppen af denne

obelisk er der fire afslørende symboler, som følger efter hinanden i denne stigende rækkefølge: 4 løver, der sidder på dens spids, orienteret mod de fire kardinalpunkter, over hvilke fire bjerge er overvundet af solstråler, og over dette tilsammen dominerer en kristen kryds. Ret mod de fire kardinalpunkter betegner løvernes symbol kongelige i sin universelle kraft; hvilket bekræfter, dets beskrivelse åbenbaret i Dan.7 og 8. Åb.17:18 vil bekræfte at sige om Rom: " *Og kvinden, som du så, det er den store by, som har kongedømmet over jordens konger.* »Dertil kommer, at den egyptiske kartouche indgraveret på obeliskens fremkalder "det urene ønske, som en konge henvender til solguden Amon". Alle disse ting afslører den virkelige natur af den kristne tro, som har domineret i Rom siden Konstantin I siden 313, datoen for hans sejr. Denne obelisk og de symboler, den bærer, vidner om " *succesen* " for djævelens tjener profeteret i Dan.8:25, som gennem Konstantin I ^{lykkedes} med at give den kristne tro udseendet af synkretisme religiøst stærkt fordømt af Gud i Jesus Kristus. Jeg opsummerer budskabet om disse symboler: "kors": kristen tro; "solstråler": soldyrkelse; "bjerge": jordisk magt; "fire løver": universel royalty og styrke; "obelisk": Ægypten være, synd, siden Faraos oprør under udvandringen, og for den synd, der udgør den afgudsdyrkende tilbedelse af solguden Amon. Gud tilskriver disse kriterier til den romersk-katolske tro udviklet af Konstantin ¹. Og til disse symboler føjer han gennem den egyptiske kartouche sin dom over det religiøse engagement hos biskopperne i Rom, som han begge anser for urene; de kaldes allerede "paver" af byens religiøse brødre. Foreningen af den kristne tro med solkulten, som allerede praktiseres og æres af Konstantin selv, er årsagen til en frygtelig forbandelse, som menneskeheden vil betale, konstant indtil verdens ende. Denne Lateran- *trone* er ikke i konkurrence med de romerske kejsere, fordi de siden Konstantin I ^{ikke} længere opholder sig i Rom, men i den østlige del af imperiet, i Konstantinopel. Ved at ignorere den profetiske åbenbaring, som Jesus Kristus gav Johannes, bliver skarer af mennesker således ofre for det største religiøse bedrag nogensinde. Men deres uvidenhed er syndig, fordi de ikke elsker sandheden og er således af Gud selv overgivet til løgne og løgnere af enhver art. Manglen på uddannelse af befolkningen i *Pergamon -perioden* forklarer succesens med det pavelige regime, som blev påtvunget og støttet af tidens successive romerske kejsere. Hvilket ikke forhindrer visse virkelig valgte embedsmænd i at afvise og afvise denne nye illegitime autoritet; hvilket får Jesus til at anerkende dem som sine sande tjenere. Efter at have fundet den romerske placering af de udvalgte, bemærk, at Ånden fandt der i 538 tjenere, som bevarede troen på Jesu navn, mens de ærede søndagen. Men på dette sted i Rom blev de sidste martyrer eller "trofaste vidner" kun set under Neros tid, i 65-68 og Diocletians tid mellem 303 og 313. Måltrettet mod byen Rom, minder Ånden om trofastheden af " *Antipas* " hans " *trofaste vidne* " om svundne tider. Dette græske navn betyder: mod alle. Det ser ud til at udpege apostlen Paulus, den første forkynder af Jesu Kristi evangelium i denne by, hvor han døde som martyr, halshugget, i 65, under kejser Nero. Gud anfægter således pavernes falske og vildledende titel "Guds Søns stedfortræder". Den sande præst var den trofaste Paulus og ikke den utro Vigilius eller nogen af hans efterfølgere.

Den almægtige skaber Gud har indgraveret de vigtige øjeblikke i den kristne tids religiøse historie i naturen; øjeblikke, hvor forbandelsen får en intens karakter med alvorlige konsekvenser for det kristne folk. Allerede under sin jordiske tjeneste gav Jesus Kristus sine tolv forbløffede og forbløffede apostle bevis på sin kontrol over en storm på Galilæa-søen; en storm, som han dæmpede på et øjeblik, på hans kommando. I vores æra fik perioden mellem 533 og 538 denne særligt forbandede karakter, da Gud ved at etablere det pavelige regime af kejser Justinian I, ^{ønskede} at straffe de kristne, som adlød dekretet udstedt af kejser Konstantin 1. , som gjorde hvile obligatorisk. på "den ubesejrede sols dag" på den første dag i ugen, siden den 7. marts 321. I denne af ham forbandede periode forårsagede Gud opvågningen af to vulkaner, som kvælede halvkuglen nord for planeten og efterlod spor på Den sydlige halvkugle også så langt som til Antarktis. Med et par måneders mellemrum, placeret ved hinandens antipoder i området ved ækvator, var spredningen af mørke meget effektiv og meget dødelig. Milliarder af tons støv spredes ud i atmosfæren og fratager mennesker lyset og deres sædvanlige madafgrøder. Solen i sit zenit tilbyder det samme lys som fuldmånen, der selv forsvandt helt. Historikere har bemærket dette vidnesbyrd, ifølge hvilket Justinians hære tilbagesog Rom fra østgoterne takket være en snestorm i midten af juli. Den første vulkan ved navn "Krakatoa" ligger i Indonesien og vågner i oktober 535 med en ufattelig størrelse og forvandler et bjergrigt område til et maritimt område over 50 km. Og den anden, kaldet "Ilopango" ligger i Mellemamerika, og den brød ud i februar 536.

Vers 14: " *Men jeg har noget imod dig, fordi du har folk der, som holder fast ved Bileams lære, som lærte Balak at lægge en anstødssten for Israels børn, så de spiste afgudsoffer og drev utugt. . »*

Ånden beskriver den åndelige situation, der er etableret i Rom. Siden 538 har tidens trofaste folkevalgte været vidne til oprettelsen af en religiøs autoritet, som Gud sammenligner med profeten " *Bileam* ". Denne mand tjente Gud, men lod sig forføre af vinding og jordiske goder; alle ting, der deles af det romerske pavelige regime. Ydermere forårsagede " *Bileam* " Israels undergang ved at afsløre for " *Balak* " de midler, hvormed han kunne bringe det ned: det var nok at presse det til at acceptere ægteskaber mellem jøder og hedninger; ting, som Gud stærkt fordømte. Ved at sammenligne ham med " *Bileam* ", giver Gud os en skitse af det pavelige regime. Den udvalgte forstår så meningen med de handlinger, som Gud selv får djævelen og hans himmelske og jordiske partnere til at udføre. Den kristne kirkes forbandelse hviler på vedtagelsen af den hedenske "dag for den ubesejrede sol", observeret siden 321 af utro kristne. Og det pavelige regime vil, ligesom " *Bileam* ", arbejde hen imod deres undergang og intensivere deres guddommelige forbandelse. " *Kød ofret til afguder* " er kun billedet sammenlignet med den hedenske "solens dag". Rom bringer hedenskab ind i den kristne religion. Men hvad du skal forstå er, at de er af samme natur og bærer de samme alvorlige konsekvenser under Guds dom... Især da forbandelserne forårsaget af " *Bileam* " fra den kristne æra vil fortsætte indtil verdens ende, præget af Jesu Kristi genkomst i herlighed. De kristnes utroskab sammenlignes også med hebræernes utroskab, der overgav sig til " *utugt* ", efter at Gud fik dem til at forstå hans ti bud.

Mellem 321 og 538 handlede utro kristne som dem. Og denne handling fortsætter den dag i dag.

Vers 15: “ *Alligevel har du også mennesker, som holder fast i nikolaiternes lære.* »

I denne meddelelse dukker navnet på de " *nikolaitanere* ", der citeres i *Efesos*, op igen i dette brev. Men " *gerningerne* ", som vedrører dem i *Efesos*, bliver her " *læren* ". Visse romere er faktisk siden *Efesos* blevet kristne, derefter utro kristne siden 321, og dette på en officiel religiøs måde siden 538 ved at ære den romersk-katolske " *doktrin* ".

Vers 16: “ *Omvend dig derfor; hvis ikke, vil jeg komme hurtigt til dig, og jeg vil kæmpe imod dem med min munds sværd.* »

Ved at fremkalde " *kampen* " ledet af hans "Ord", " *hans munds sværd* ", forbereder Ånden konteksten for det fjerde budskab, der kommer. Det vil være det i det 16. ^{århundrede}, hvor Bibelen, dens hellige skrevne ord, dens " *to vidner* " ifølge Åb. 11:3, vil udbrede guddommelig sandhed og afsløre den falske romersk-katolske tro.

Vers 17: “ *Lad den, der har øre, høre, hvad Ånden siger til menighederne: Den, der sejrer, vil jeg give skjult manna, og ham vil jeg give en hvid sten; og på denne sten er der skrevet et nyt navn, som ingen kender undtagen den, som modtager det.* »

Som altid fremkalder Ånden et aspekt af evigt liv. Her præsenterer han det for os i det billede, der er profeteret af mannaen, der blev givet til de sultne hebræere i den tørre, golde og tørre ørken. Gud lærte da, at han kunne beskytte og forlænge livet for sine udvalgte ved sin skabende kraft; hvilket han vil opnå ved at give evigt liv til sine forløste udvalgte. Dette bliver kulminationen på hele hans spareprojekt.

Tidens udvalgte vil have evigt liv som belønning, som Ånden beskriver i billeder. " *Manna* " billede af himmelsk mad er skjult i himmeriget, hvor Gud selv er dets producent. I oldtidens symbolisme var manna på det allerhelligste sted, som allerede symboliserede himlen, hvor Gud hersker suverænt på hans trone. I romersk praksis repræsenterede den " *hvide sten* " "ja"-stemmen, den sorte betegnede "nej". Den " *hvide sten* " betegner også renheden af livet for den udvalgte, som er blevet evig. Hans evige liv er et guddommeligt ja, som afspejler en entusiastisk og massiv velkomst fra Gud. Fordi den udvalgte genopstår i et himmellegeme, sammenlignes hans nye tilstand med et " *nyt navn* ". Og denne himmelske natur er, for sine udvalgte, evigt mystisk og individuel: " *ingen ved det* ". Vi bliver derfor nødt til at arve og gå ind i denne natur for at opdage, hvad den er.

4. ^{æra} : Thyatira

Mellem 1500 og 1800, religionskrigene

Vers 18: " *Skriv til menighedens engel i Thyatira : Dette er, hvad Guds Søn siger, hvis øjne er som en ildflamme, og hvis fødder er som brændende bronze:* "

Det fjerde brev fremkalder under navnet " *Tyatira* " en tid, hvor den kristne tro i den katolske og protestantiske liga bød på et afskyeligt skue gennem deres

blodige sammenstød. Men denne besked rummer store overraskelser. I navnet *Thyatira* oversætter to græske rødder "thuaο, téiro" "vederstyggheden og at bringe døden med lidelse". Det græske udtryk, som begrunder denne fortolkning af vederstyggelighed, betegner i Bailly græske ordbog grisen eller vildsvinet, når de er brunstige. Og her er afklaringer nødvendige. Det 16. århundrede var præget af opvågningen af protestanter, der udfordrede det romerske pavelige regimes autoritet. For at styrke sin timelige autoritet etablerede pavedømmet repræsenteret af pave Sixtus V også sin Vatikanstat, som vil give det civil legitimitet knyttet til dets religiøse autoritet. Det er grunden til, at det pavelige regime siden det 16. århundrede har overført sit hovedkvarter, der tidligere lå ved Lateranpaladset, til sin ejendom i Vatikanet, som allerede udgjorde en selvstændig pavestat. Men denne overførsel er kun bedrag, for den, der hævder at være fra Vatikanstaten, sidder stadig i Lateranpaladset; fordi det er der, i Lateranen, at paverne byder de udsendte fra fremmede stater velkommen, som besøger den. Så i 1587 blev den reparerede obelisk, der er rejst i nærheden af Lateranpaladset siden den 3. august 1588, opdaget under 7 meter jord og i tre stykker. Vatikanstaten ligger uden for Rom, på Vaticanus-bakken, på den vestlige bred af Tiberen som grænser op til byen fra nord til syd. Da vi så på planen for denne Vatikanstad, blev jeg forbløffet over at opdage formen af et grisehoved, ørerne mod nord og snuden mod sydvest. Budskabet om det græske "thuaο" er således dobbelt bekræftet og retfærdiggjort af Gud, arrangøren af disse ting. Den katolske tro, der er arvet fra *Pergamum*, når toppen af sine vederstyggeligheder. Hun reagerer voldsomt med had og grusomhed mod dem, der, oplyst af Bibelen, endelig udbredte takket være trykpressen, fordømmer dens synder og dens overgreb. Endnu bedre, indtil da, vogter af de hellige skrifter, som hun havde gengivet af sine munke i klostre og klostre, forfulgte hun Bibelen, som fordømte hendes uretfærdighed. Og hun dræber fordømmerne ved hjælp af blinde og selvtilfredse monarker; de fjøelige eksekutorer af hans testamente. De udtryk, hvorunder Jesus præsenterer sig selv og citerer, " *den, der har øjne som en ildflamme og hvis fødder er som brændende messing* ", afslører hans straffehandling over for sine religiøse fjender, som han vil ødelægge ved sin tilbagevendende til jorden. Det er netop de to kristne ideologier, der bekæmpede hinanden til døden "med sværd" og skydevåben i denne historiske kontekst af *Thyatira -æraen*. " *Hans fødder* " vil da hvile på " *havet og på jorden* " symbol på den katolske tro og den protestantiske tro i Åb.10:5 og Åb.13:1-11. Katolicisme og protestantisme, begge syndige (synd = *messing*), ikke angrende, beskrives som " *brændende messing* ", som tiltrækker vreden fra Guds Jesu Kristi dom. Ved at tage dette billede op, hvormed han bebuder den store " *katastrofe* " i Åb. 1:15, åbenbarer Gud den time, hvor de sidste forfølgere forenet mod hans trofaste børn kæmpede mod hinanden til døden som vilde "dyr", der vil symbolisere dem i hele profetien. Fra François 1. ⁱⁱⁱ Ludvig XIV har religiøse krige fulgt efter hinanden. Og vi må bemærke, hvordan Gud åbenbarer det franske folks forbandelse, væbnet støtte fra pavedømmet siden Clovis den første konge af frankerne. For at markere højdepunktet for denne forbandelse satte Gud den unge Ludvig XIV, på "fem" år gammel, på Frankrigs trone. Dette bibelvers fra Præd.10:16 udtrykker sit budskab: " *Ve dig, land hvis konge er et barn, og hvis fyrster spiser om morgenen!* »Ludvig XIV ødelagde Frankrig med sine overdådige

udgifter til Versailles-slottet og sine kostbare krige. Han efterlod sig et Frankrig kastet ud i fattigdom, og hans efterfølger Ludvig XV levede kun for libertinismen, som han delte med hans uadskillelige følgesvend i udskejelser, kardinal Dubois. En afskyelig karakter, Louis Ved at angribe en blid og fredelig mand som målet for denne vrede, åbenbarede Gud sin hensigt om at ramme det arvelige monarkiske regime på grund af den blinde tillid, det uretfærdigt har givet pavelige religiøse forudsætninger siden Clovis.

Vers 19: " *Jeg kender dine gerninger, din kærlighed, din tro, din tro tjeneste, din standhaftighed, og dine sidste gerninger mere end de første.* »

Disse ord retter Gud til sine tjenere " *tro til døden* ", idet de ofrer sig selv til at ofre i deres Mesters billede; deres " *gerninger* " er accepteret af Gud, fordi de vidner om deres autentiske " *kærlighed* " til deres Frelser. Deres " *tro* " vil blive retfærdiggjort, da den er ledsaget af " *tro tjeneste* ". Ordet " *konstans* ", citeret her, får mærkbar historisk betydning. Det var i "The Tower of Constance" i byen Aigues-Mortes, at Marie Durand levede sit fangenskab i 40 lange og prøvende år, som et trosmønster. Mange andre kristne gav det samme vidnesbyrd, og de forblev ofte ukendte for historien. Dette skyldes, at antallet af martyrer steg over tid. De seneste værker vedrører tiden for kong Ludvigs regeringstid (1643 til 1715). Bemærk tydeligt den afslørende rolle, som navnet " *drage* " spiller, som betegner "djævelen" og den åbne aggressive handling fra det kejserlige Rom og det pavelige Rom i Åb.12:9-4-13-16. Den, der kaldte sig "solkongen", bragte kampen for katolicismen til sit højdepunkt, forsvarer af "solens dag", som er arvet siden Konstantin ¹ Men for at vidne imod ham kastede Gud hele varigheden af hans lange regeringstid i mørke, og nægtede ham den sande sols varme og fulde lys med alvorlige konsekvenser for det franske folks kost.

Vers 20: " *Men det, jeg har imod dig, er, at du lader kvinden Jesabel, som kalder sig selv profetinde, lære og forføre mine tjenere til at begå seksuel umoral og spise kød, der er ofret til afguder.* »

I 1170 fik Gud oversat Bibelen til det provencalske sprog af Pierre Vaudès. Han var den første kristne, der genopdagede doktrinen om integreret apostolsk sandhed, herunder respekt for den sande sabbat og adoption af vegetarisme. Han er kendt under navnet Pierre Valdo og er oprindelsen af "Vaudois", der slog sig ned i det italienske alpine Piemonte. Det reformationsarbejde, som de repræsenterede, blev modarbejdet af pavedømmet, og budskabet forsvandt. Så meget, at Gud udleverede hele Europa til en morderisk mongolsk invasion efterfulgt af en frygtelig pestepidemi forårsaget af mongolerne, som fra 1348 ødelagde en tredjedel og næsten halvdelen af dens befolkning. Budskabet i dette vers, " *du forlader kvinden Jezebel...* ", er en bebrejdelse rettet til reformatorerne, som ikke gav Pierre Valdos arbejde den betydning, det fortjente, fordi det var perfekt. Mellem 1170 og 1517 ignorerede de den perfekte doktrin om sandheden om kristen frelse, og deres reform, der blev gennemført i slutningen af denne æra, er delvis og meget ufuldstændig.

Bemærk : Den doktrinære perfektion, som Pierre Valdo har forstået og anvendt, viser, at Gud i ham præsenterede det komplette program for reformationen, som skulle gennemføres. Faktisk blev ting opnået i to faser, hvor

kravet om sabbatten først begyndte i 1843-1844, i overensstemmelse med den tid, der var præget af dekretet i Dan.8:14.

For at skildre den pavelige romersk-katolske tro sammenligner Gud den med kong Akabs fremmede hustru, den frygtelige " *Isabel* ", der dræbte Guds profeter og udgød uskyldigt blod. Kopien er i overensstemmelse med modellen, og den har også den ulempe, at den holder meget længere i drift. Ved at navngive hende " *profetinde* " retter Gud sig efter navnet på det nye sted for hans "trone": Vatikanet, hvilket betyder på gammelfransk og latin "vaticinare": at profetere. Historiske detaljer om stedet er yderst afslørende. Oprindeligt var dette sted præget af tilstedeværelsen af et romersk tempel dedikeret til " *slangen* " guden Aesculapius. Dette symbol vil betegne djævelen og det pavelige regime i Åb.12:9-14-15. Kejser Nero placerede sine stridsvognsbaner der, og "Simon the Magician" blev begravet på en kirkegård der. Det lader til, at det er hans rester, som ville blive hædret som apostlen Peters korsfæstede i Rom. Også her fejrede en basilika tilbudt af Konstantin kristen ære. Området var oprindeligt sumpet. Den således konstruerede løgn vil retfærdiggøre det nye navn på denne Vatikanbasilika, som, forstørret og udsmykket i det 15. ^{århundrede}, vil tage det misvisende navn "Basilica of Saint Peter of Rome". Denne ære, faktisk givet til en **tryllekunstner** og til " *slangen* " Aesculapius, vil retfærdiggøre navnet " **magi** ", som Ånden tilskriver romersk-katolske religiøse ritualer i Åb.18:23, hvor den bibelske Darby-version fortæller os: " *Og lyset af lampen vil ikke længere skinne i dig; og Brudgommens og Hustruens Røst skal ikke længere høres i dig; thi dine købmænd var de store på jorden; thi ved din magi er alle nationer blevet ført vild.* » Netop færdiggørelsen af arbejdet på denne basilika "Saint-Pierre de Rome", som krævede enorme summer, vil få prælaten Tetzl til at sælge sine "aflad". Da man så syndsforladelse solgt for penge, opdagede munkelæreren Martin Luther sin romersk-katolske kirkes sande natur. Han fordømte således sin djævelske natur og nogle af sine fejltagelser ved at vise sine berømte 95 teser i 1517 på døren til den tyske kirke i Augsburg. Han formaliserede således arbejdet med reformationen, som Gud havde foreslået Pierre Valdo siden 1170.

Ånden taler direkte til sine reformerede tjenere på den tid, de sande, opgivende fredelige ofre, og bebrejder dem, at de tillader *Jesabel at undervise og forføre sine tjenere* . Vi kan læse i denne bebrejdelse al den doktrinære ufuldkommenhed i denne begyndelse af reformen. Hun " *lærer og forfører* " sine " *tjenere* ", Jesu, hvilket gør hende til en kristen kirke. Men hans lære er fra *Pergamon-perioden* , hvor anklagen om " *utugt* " og billedet af " *kød ofret til idoler* " blev allerede fordømt. Trods vildledende tilsynekomster er den vigtige enhed i dette vers ikke " *kvinden Jesabel* ", men den protestantiske kristne selv. Fra begyndelsen ved at fortælle ham " *du forlader kvinden Jesabel...* " foreslår Ånden fejl, som de første protestanter delte. Han afslører så karakteren af denne fejl: hedensk afgudsdyrkelse. Ved at gøre det afslører han arten af den " *byrde* ", som han endnu ikke pålagde ham på det tidspunkt, men som han ville kræve fra 1843. Og i dette budskab retter Gud sig mod den romerske "søndag", hvis praksis er i hans øjne et hedensk afgudsværk, der ærer en falsk solguddommelighed af det ældste hedenskab i menneskehedens historie. Fra 1843 skulle han give afkald på "søndag" eller sit forhold til Jesus Kristus, den eneste frelser af jordiske syndere.

Vers 21: " *Jeg gav hende tid, for at hun kunne omvende sig, og hun vil ikke omvende sig fra sin utugt.* »

Denne tid er åbenbaret siden Dan.7:25 og den bekræftes i tre former i Apokalypsen i kapitlerne 11,12 og 13. Disse er udtrykkene: " *en tid af tider og en halv tid; 1260 dage eller 42 måneder* " som alle betegner den intolerante pavelige regeringstid i aktion mellem 538 og 1798. Udbredelsen af sandheden ved hjælp af Bibelen og forkyndelsen af sande reformatorer gav den katolske tro sin sidste chance for at omvende sig og opgive sin synder. Hun gjorde intet og forfulgte og torturerede i sin videbegærlige krafts navn den levende Guds fredelige budbringere. Således gengav den det jødiske folks oprørske gerninger, hvilket gav Jesu lignelse en anden opfyldelse: det er lignelsen om vinbønderne, der dræber de første, som er sendt af Gud, og derefter dræber, når han kommer til dem, Mesterens søn af vingården for at stjæle hans arv.

Vers 22: " *Se, jeg kaster hende på en seng og sender stor trængsel over dem, der begår hor med hende, medmindre de omvender sig fra deres gerninger.* »

Gud vil behandle hende som en " *prostitueret* " " *støbt på en seng* ", hvilket giver os mulighed for at forbinde " *kvinden Jesabel* " af dette tema med " *skøgen Babylon den store* " i Åb.17:1. Den forudsagte " *store trængsel* " vil komme efter fiaskoen i den bibelske proklamation. Det samme budskab vil bekræfte identifikationen af denne " *store trængsel* " med " *dyret, der stiger op af dybet* " i Åb.11:7. Den opstår efter Guds " *to vidners* " værk, som er skrifterne i de gamle og nye guddommelige pagter i Bibelen. Åndeligt " *utroskab* " er bekræftet og navngivet, og " *dem* ", som Gud anklager for at begå det med " *Jezebel* " er de franske monarker og monarkister. Sammen med de katolske præster vil monarkisterne blive hovedmålene for den revolutionære nationale ateismes vrede, som kun var udtryk for den almægtige Guds Jesu Kristi vrede. De omvendte sig ikke, så den dobbelte vrede ramte dem på det tidspunkt, som Gud havde udpeget til slutningen af den pavelige regeringstid mellem 1793 og 1798.

Ordet " *trængsel* " betegner konsekvensen af den guddommelige forbandelse ifølge Rom.2:19: " *Trængsel og angst over enhver menneskesjæl, som gør ondt, først over jøden og derefter over grækeren!* " ". Men " *trængslen* ", som straffer det katolske monarkis synder og dets allierede, den romersk-katolske kirke, symboliseret i Åb.17:5, ved navnet " *Babylon den stor* ", er logisk set en " *stor trængsel* ".

Vers 23: " *Jeg vil dræbe hendes børn med døden; og alle menighederne skal vide, at jeg er den, der ransager sindene og hjerterne, og jeg vil lønne enhver efter dine gerninger.* »

" *At dø en død* " er det udtryk, som Ånden bruger til at fremmane det revolutionære regimes to "rædsler" i 1793 og 1794. Med dette udtryk afviser han enhver idé om en simpel åndelig død, som vil bekymre protestanterne i 1843 i budskabet leveret til datidens engel " *Sardes* " i Åb.3:1. Menneskeheden har aldrig kendt til et så blodigt arbejde udført af dræbermaskiner, opfundet af doktor Louis, men værdsat af doktor Guillotin, hvis navn blev tilskrevet selve instrumentet, kaldet fra da af: guillotinen. Sammenfattende domme afsagde derefter et væld af dødsordrer, med tilføjelse af princippet om at slå døden til

dommerne og anklagerne fra dagen før. Ifølge dette princip så menneskeheden ud til at skulle forsvinde, og det er af denne grund, at Gud kaldte dette udryddende revolutionære regime " *afgrund* ". I sidste ende ville han have gjort jorden til " *afgrunden* " uden nogen form for liv fra skabelsens første dag, ifølge 1. Mos.1:2. Men det er kun, i himlen, under den himmelske dom, der udøves af de forsamlede udvalgte, at " *alle kirker (eller forsamlinger)* " er, de udvalgte fra de syv epoker, vil opdage disse historiske kendsgerninger med den betydning, som Gud gav dem. Guds retfærdighed er fuldkommen; de, der dømte falsk, blev ramt af hans retfærdighed, " *efter deres* " egne " *gerninger* ". De fik mennesker til at dø uretfærdigt og blev til gengæld ramt af døden af fuldkommen guddommelig retfærdighed: " *og jeg vil betale enhver af jer efter dine gerninger .* "

Vers 24: " *Til dig og hele det øvrige Thyatira, som ikke modtager denne lære, og som ikke har kendt Satans dybder, som de kalder dem, siger jeg jer: Jeg vil ikke pålægge jer anden byrde; »*

De, der fordømmer den katolske tro og giver dens religiøse ritualer navnet " *Stans dybder* ", kan kun være de reformatorer, der dukkede op fra omkring 1200 og frem til den franske revolution i 1789. Uanset deres opførsel, var deres doktrin meget langt fra den rene sandhed, som blev lært af Ånden til Jesu Kristi apostle og disciple. Vi bemærker til deres fordel kun tre positive ting: tro på Jesu offer alene, tillid givet til Bibelen alene og gaven af deres person og deres liv; alle andre doktrinære punkter var arvet fra katolicismen og derfor genstand for spørgsmål. Selv om de valgte reformatorer således var ufuldkomne på niveauet for læren om den kristne tros sandhed, vidste de, hvordan de skulle levere deres liv, der blev ofret til Gud i levende ofre, og mens de ventede på 1844, datoen for ikrafttrædelsen af dekretet af Dan 8:14, Gud har midlertidigt godkendt deres tjeneste. Dette udtrykker han meget tydeligt, når han siger: " *Jeg lægger ingen anden byrde på dig .* " Situationen med en usædvanlig guddommelig dom kommer tydeligt frem i disse ord.

Vers 25: " *Kun hvad du har, hold fast, indtil jeg kommer.* " »

De grunde, der tillader Gud at velsigne den ufuldkomne protestantiske tro, skal bevares og praktiseres af de udvalgte indtil Jesu Kristi genkomst.

Vers 26: " *Den, der sejrer og holder mine gerninger til enden, vil jeg give magt over folkeslagene.* »

Dette vers afslører, hvad der vil forårsage tabet af frelse fra denne tid af reformationen og indtil Kristi genkomst. De udvalgte skal til enden bevare de gerninger, som Jesus Kristus har forberedt og åbenbaret, uafbrudt indtil verdens ende. De kaldede falder ved at afvise Guds nye krav. Imidlertid skjulte han aldrig sin intention om gradvist at øge sit lys indtil tidspunktet for hans komme i herlighed. " *De retfærdiges vej er som det strålende lys, hvis lysstyrke stiger indtil midt på dagen (Pro.4:18)*"; dette bibelvers beviser det. Og det er derfor inden for rammerne af hans projekt, at fra 1844 vil de guddommelige krav dukke op på de datoer, der er planlagt og profeteret af hans enestående bibelske profetiske ord. Det er kun i egenskab af himmelsk dommer, at den udvalgte vil modtage fra Gud "autoritet over nationerne".

Vers 27: " *Han skal herske over dem med en jernstang, som man knækker lerkar, ligesom jeg selv har fået kraft fra min Fader.* »

Dette udtryk antyder retten til at dømme til døden. Ret, som de udvalgte vil dele med Jesus Kristus i deres dom over de ugudelige, der er etableret til den sidste dom, i løbet af " tusind år " af den store sabbat i det syvende årtusinde.

Vers 28: " *Og jeg vil give ham morgenstjernen.* »

Gud vil give den sit fulde guddommelige lys symboliseret på vores nuværende jord af solen. Men Jesus sagde: "Jeg er lyset." Han forkynder således det himmelske livs lys, hvor Gud selv er lyskilden, som ikke længere afhænger af en himmelstjerne som vores sol.

Vers 29: " *Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!*
»

Konstruktionen af Apokalypsen er som et tårn bestående af syv etager, den syvende vil være tidspunktet for mødet med Gud. I denne konstruktion udgør kapitel 2 og 3 den grundlæggende ramme for hele den kristne æra mellem 94 og 2030. Alle de temaer, der er nævnt i Apokalypsen, finder deres plads i denne grundlæggende ramme. Men i denne ramme spiller de første etager kun rollen som trapper, der fører til den øverste etage. Vigtigheden af åbenbaringen vises på niveau 3 kaldet *Pergamon* . Denne betydning forstærkes yderligere på niveau 4 kaldet *Thyatira* . Det er i denne æra, at den kristne tro bliver forvirret og vildledende. Guds dom over denne tids åndelige situation vil få konsekvenser indtil verdens ende. Dette er grunden til, at jeg, for at styrke din forståelse af denne dom, vil opsummere dette budskab, som Gud rettede til hans udvalgte protestanter under Ludvig XIV.

Resumé : På reformationstidspunktet var kristen adfærd mangfoldig. Vi finder sande helgener forfulgt, men altid fredelige, og mennesker, der forveksler religion og politik, som bevæbner sig og giver de kongelige katolske hære slag for slag. I Daniel 11:34 betegner Ånden dem som "hyklere". Få religiøse mennesker har forstået, at at være kristen er at efterligne Jesus i alle ting, at adlyde hans ordrer og underkaste sig hans forbud; brugen af våben er en af dem, og dette var hans sidste lektion, da han blev anholdt. Jesu bebrejdelse retfærdiggøres af, at protestanterne, ved at fortsætte med at praktisere katolsk arv, selv ved deres eksempel fremmer den lære og forførelse, som tilhører den katolske Jezebel . Deres ufuldkomne religiøse praksis miskrediterer dem i Guds dom, som de vanærer over for hans fjender. Denne fase i begyndelsen af reformationen førte til, at han traf enestående domme; hvilket han understreger ved at sige: " *Jeg lægger ingen anden byrde på dig, behold kun det, du har, indtil jeg kommer .*" Men doktrinær ufuldkommenhed er legitim i denne begyndelse, og Gud accepterer tjenesten for dem, der accepterer forfølgelse og død i hans navn. De kunne ikke give mere og give det maksimale: deres liv. Gud understreger denne offerånd, som han betegner som " *gerninger, der er flere end de første* (vers 19)". Romersk-katolicismens hedenskab er blevet sammenlignet med *kød, der blev ofret til afguder* . Fordømmelsen af romersk bedrag begyndte med de perfekt oplyste værker af Pierre Valdo (Vaudés), som fra 1170 skrev en version af Bibelen på et andet sprog end latin, provencalsk. Hans viden og forståelse af guddommelige krav var forbavsende fuldstændig, og efter ham forværredes den protestantiske tro. Under inspiration af John Calvin blev den protestantiske tro endda hårdet og tog billedet af sin katolske modstander. Og udtrykket "religionskrige" vidner om

en vederstyggelighed for Gud, fordi Jesu Kristi udvalgte, de sande, ikke returnerer de slag, der er givet dem. Deres hævn vil komme fra Herren selv. Ved at bevæbne sig viste protestanterne, hvis motto var "sola scriptura", "Skriften alene", foragt for Bibelen, som forbød deres vold. Jesus gik meget langt på dette område ved at lære sine disciple, at de skulle vende den "anden kind" til den, der slår dem.

Denne periode, hvor katolsk forfølgelse fik Jesu trofaste tjenere til at dø, er tre gange understreget i Apokalypsen, her i denne periode *Thyatira*, men også i den 5. *segl* af kapitel 6 og i 3. *trompet* fra kapitel 8. Her, i vers 22, opmuntrer Jesus sine martyrdøde tjenere, idet han meddeler dem sin hensigt om at hævne deres død eller deres lidelser påført af Rom og dets kongelige tjenere. Nøgleordet gemt i navnet *Pergamum* fremgår tydeligt, den katolske religion er skyldig i *utroskab* mod Gud, og de, der begår det med den, de katolske monarker, deres ligaer og deres falske adel vil betale, under de franske revolutionæres guillotine, blod uretmæssigt udgydt. Åb.2:22-23: " *Se, jeg kaster hende på en seng og sender stor trængsel over dem, der begår ægteskabsbrud med hende, medmindre de omvender sig fra deres gerninger. Jeg vil slå hendes børn ihjel; og alle menighederne skal vide, at jeg er den, der ransager sindene og hjerterne, og jeg vil belønne hver enkelt af jer efter jeres gerninger.*" Men pas på! For efter 1843 vil " *de, der begår utroskab med hende* " også være **protestanter**, så Gud vil forberede sig med den nukleare "tredje verdenskrig", en ny straf af katolske, ortodokse, anglikanske, protestantiske og andre utroskab. Sideløbende siger Ånden i 5. *segl*: Åb 6:9 til 11: " *Da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene hos dem, som var blevet dræbt på grund af Guds ord og på grund af det vidnesbyrd, som de havde aflagt. De råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, o hellige og sande Mester, tøver du med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden? Hver af dem fik en hvid kappe; og de fik besked på at blive i ro nogen tid endnu, indtil antallet af deres medtjenere og deres brødre, som skulle aflives ligesom dem, var fuldstændigt.* "

Denne scene fra det 5. *segl* kan være forvirrende og vildledende for et dårligt oplyst sind. Lad tingene være klare, dette billede åbenbarer for os Guds hemmelige tanke, for ifølge Præd.9:5-6-10 *sover de døde i Kristus* i en tilstand, hvor *deres minde er glemt, og de tager ikke længere del i alting, hvad der sker under solen*. Bibelen giver den første død betydningen af en udslettelse af hele væsenet; den døde person er, som om han aldrig havde eksisteret med den forskel, at efter at have eksisteret, forbliver hele hans eksistens indgraveret i tanken om Gud. Det er derfor til sine levende tjenere, at Gud retter dette trøstende budskab for at opmuntre dem. Han minder dem om, at der, ifølge hans løfter, efter dødens søvn er fastsat et tidspunkt for deres opvågning, hvor de gennem ham skal genopstå. De vil da have mulighed for, under Guds blik og dom i Jesus Kristus, at dømme deres lige så opstandne torturister, men ved slutningen af de tusinde år. I budskabet om *Thyatira vil døden*, der er annonceret for *dem, der begår utroskab med Jezebel* den katolske, få en dobbelt opfyldelse. På jorden er de revolutionæres arbejde den første fase, men efter den vil den komme, i sin tid og i den anden fase, den *anden død* af den sidste dom, time hvor " *alle forsamlinger* " kristne vantro eller troende fra alle epoker af den kristne æra vil se Guds retfærdige dom anvendes over for åndeligt *utroskab*.

I sit symbolske billede, den ⁴ *trompet* i kapitel 8 bekræfter handlingen fra den " *store trængsel* ", der er programmeret til at straffe paveriets *utroskab og de monarkister, der støttede det. Solen* , det guddommelige lys, *månen* , den mørke katolske religion og *stjernerne* , de religiøse mennesker, *er ramt i tredjedele* eller delvist af forfølgelsen af de franske revolutionæres ateisme i 1793 og 1794.

I slutningen af budskabet til fredelige protestanter bekræfter Ånden sin fordømmelse af brugen af våben ved at minde om, at det kun er for den sidste dom, der er forberedt under den himmelske dom i det syvende årtusinde, at den udvalgte vil blive hævn. Han er derfor ikke bemyndiget til selv at tage hævn, før denne himmelske dom, hvor han så vil dømme sine forfølgere, med Jesus Kristus, og deltage i dommen over deres dødsdom. " *Han vil herske over dem med en jernstang, som man knækker lerkar .*" Formålet med denne dom vil være at bestemme tidspunktet for lidelsen for de skyldige, der er dømt til den sidste doms anden død. Vers 29 nævner: *morgenstjernen* . " *Og jeg vil give ham morgenstjernen .*" Dette udtryk betegner solen, billede af guddommeligt lys. Vinderen vil træde ind i det guddommelige lys for evigheden. Men før denne evige sammenhæng forbereder dette udtryk det femte brev, som kommer. *Morgenstjernen* er citeret i 2 Peter 1:19-20-21: " *Og vi holder **det profetiske ord** så meget mere sikkert , som I gør klogt i at give agt på, som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og **morgenstjernen** stiger op i jeres hjerter; først og fremmest ved jer selv, at ingen profeti i Skriften kan være genstand for privat fortolkning, for det var ikke efter menneskets vilje, at en profeti nogensinde blev bragt, men den er drevet af Helligånden, at mennesker har talt fra Gud .* Dette vers understreger vigtigheden af det profetiske ord, fordi konteksten for den kommende æra vil være åndeligt betinget af indtræden i anvendelsen af det guddommelige dekret profeteret i Dan.8:14. " *Indtil kl. 23.00 og hellighed vil blive stadfæstet .*" Men på det tidspunkt var dette vers kun kendt i oversættelsen: " *Indtil 2300 aften og morgen, og helligdommen vil blive rensat .*" Selv i denne oversættelse var Guds budskab det samme, men mindre præcist, det kunne i denne form tolkes som at bekendtgøre verdens undergang gennem vor Herres og Frelsers Jesu Kristi genkomst i herlighed. Gud brugte den amerikanske protestant William Miller til at udføre de to adventistiske trosprøver i foråret 1843 og efteråret 1844. Som Daniel 12:11-12 lærer os, mellem disse to datoer, i 1843, trækker guddommeligt dekret sig tilbage fra faldne protestanter. den frelsende retfærdighed, som Jesus Kristus tilbyder; fordi de ikke længere opfylder standarden for den nye hellighed, som Gud kræver. Jesu retfærdighed er evig, men den gavner kun de sande udvalgte udvalgt af Jesus selv, og dette i alle tider og indtil verdens ende.

Her, mellem *Thyatira* og *Sardes* , på den første dag i foråret 1843, træder dekretet i Dan.8:14 i kraft, og vi vil opdage dets konsekvenser i de budskaber, som Ånden rettede til kristne fra den dato.

Åbenbaring 3: Forsamlingen siden 1843 – den apostolske kristne tro genoprettet

5. ^{æra} : Sardes

Dommen afsagt af Jesus Kristus efter adventistprocesserne i foråret 1843 og den 22. oktober 1844

Vers 1: " *Skriv til englen for menigheden i Sardes : Dette er, hvad han, der har Guds syv ånder og de syv stjerner, siger: Jeg kender dine gerninger. Jeg ved, at du menes at være i live, og du er død.* »

" Sardes "-æraen, temaet for det femte brev, vil bringe to protestantiske kristne adfærd frem, modsætninger tilskrives: til de faldne, til hvem Jesus erklærer: "Du anses for at være i live, og du er død "; og til de udvalgte i vers 4: " *de vil vandre med mig i hvide klæder, fordi de er værdige .* " Ligesom indholdet af hans to budskaber har navnet " Sardis " en dobbeltbetydning, hvis betydning er helt modsat. Jeg bevarer hovedideerne i denne græske rod: krampagtig og ædelsten, død og liv. Grimaserende og krampagtig definerer sardonisk latter; på græsk er sardonion det øverste reb af et jagtnet; sardinen er en fisk; og i modsat forstand er sardo og sardonix ædelstene; sardonix er en variation af brun kalcedon. I begyndelsen af dette brev præsenterer Jesus sig selv som " *han, der har Guds syv ånder og de syv stjerner* ", det vil sige Åndens helliggørelse og dommen over sine tjenere i de syv epoker. Som i Dan.12 står han over den dræbende flod, adventisttroens prøve, og afsiger her sin dom. Lad os bemærke den fortrolighed, der indikerer, at ens samtalepartner er én i kollektiv forstand. Hele den protestantiske norm er bekymret. Jesus sætter en stopper for den protestantiske undtagelse, der er nævnt i *Thyatira -budskabet* . Den nye " *byrde* " (som de oprørske troende forstår det) er nu pålagt og krævet. Udøvelsen af romersk søndag må opgives og erstattes af lørdagens sabbat. Dette dekret af Dan.8:14 vender den situation, som kejser Konstantin ^I har etableret siden den 7. marts 321. I 1833, 11 år før 1844, havde Gud gennem et uafbrudt regn af stjerneskud, der varede fra midnat til kl. 05.00, og synligt i hele USA, illustreret og profeteret protestantiske kristnes massive fald. For at overbevise dig om denne fortolkning viste Gud himlens stjerner til Abraham og sagde til ham: " *Sådan vil dine efterkommere blive .* " Stjernernes fald i 1833 forudsagde derfor et massivt fald for denne Abrahams efterkommere. Dette himmelske tegn ^{er} citeret i temaet for det 6. *segl* i Åb.6:13. Jesus sagde: " *Du siges at være i live, og du er død* ". Den, han taler om, har derfor ry for at repræsentere Gud, og denne detalje svarer til protestantismen, der, der tror på sin reformation, mener, den er blevet forsonet med Gud. Den guddommelige dom falder: " *Jeg kender dine gerninger* ", " *og du er død* ". Det er fra Gud selv, den store Dommer, at denne dom kommer. Protestanten kan ignorere denne dom, men han kan ikke undslippe konsekvenserne. I 1843 trådte dekretet i Daniel 8:14 i kraft, og ingen kristen forventes at være uvidende om den levende Guds lov. Denne uvidenhed skyldes foragt for det bibelske profetiske ord, som apostlen Peter formaner os til at give vores fulde opmærksomhed i 2 Pet.1,19-20: " *Og vi holder det profetiske ord så meget desto mere sikkert, som I gør vel i at lægge mærke til, som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen går op i jeres hjerter; ved først og fremmest selv, at ingen profeti i Skriften kan være genstand for privat fortolkning.* » Disse vers, der passerer ubemærket forbi midt i alle

teksterne i Bibelen om den nye pagt, gør, især fra 1843, forskellen mellem liv og død.

Vers 2: “ *Vær på vagt, og styrk den rest, som skal dø; thi jeg har ikke fundet dine Gerninger fuldkomne for min Gud.* »

Hvis de ikke opfylder den nye standard for hellighed, vil " *resten* " af protestantismen " *dø* ". Fordi Gud fordømmer ham af to grunde. Den første er den romerske søndags praksis fordømt af ikrafttrædelsen af dekretet i Dan.8:14; det andet er uinteresse i det profetiske ord, for uden at tage hensyn til den lektion, Gud har givet gennem adventistiske erfaringer, vil protestantiske efterkommere bære den skyld, som er arvet fra deres fædre. På begge punkter sagde Jesus: " *Jeg har ikke fundet dine gerninger fuldkomne over for min Gud .* " Ved at sige " *for min Gud* " minder Jesus protestanter om normen for de ti bud, skrevet af Guds finger, Faderen, som de foragter til fordel for Sønnen, der formodes at frelse dem. Hans fuldkomne lydige tro, som han gav som model, har intet til fælles med den protestantiske tro, arving til talrige katolske synder, herunder først og fremmest den ugentlige hvile på den første dag. Frelsens dør lukker for evigt for den kollektive protestantiske religiøse norm, " *stjernerne* " i " *det sjette segl* " falder.

Vers 3: “ *Husk derfor, hvordan du modtog og hørte, og bevar og omvend dig. Hvis du ikke våger, kommer jeg som en tyv, og du ved ikke, hvornår jeg kommer over dig.* »

Dette verbum, " *husk* ", indebærer kritisk meditation over fortidens værker. Men kun de virkelig udvalgte er ydmyge nok til at kritisere deres egne værker. Ydermere fremkalder denne befaling " *husk* " " *husk* " i begyndelsen af det fjerde bud, som befaler den helligede hvile på den syvende dag. Også her, dobbelt så, inviteres den officielle protestantisme til at genoverveje den modtagelse, den gav af de profetiske budskaber, som William Miller lancerede i foråret 1843 og i efteråret 1844, men også til teksten til det 4. af de 10 Guds bud · at han har overtrådt til dødssynd siden 1843. Den alvorligste konsekvens af hans brud med Jesus Kristus er formuleret: ” *Hvis du ikke våger, kommer jeg som en tyv, og du vil ikke vide, i hvilken time jeg kommer over du.* » Vi vil se, hvordan dette budskab siden 2018 er blevet en levende realitet. Uden årvågenhed, uden omvendelse og frugten af omvendelse er den protestantiske tro endegyldigt død.

Vers 4: “ *Alligevel har du nogle mænd i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; de vil gå med mig i hvide klæder, fordi de er værdige.* »

En ny hellighed vil dukke op. I dette budskab er Jesus tilfreds med at vidne om eksistensen af " *nogle få mænd* ", ifølge detaljerne åbenbaret til Ellen.G.White, som var blandt dem, modtog kun 50 mænd Guds godkendelse. Disse " *få mænd* " udpeger mænd og kvinder, som er godkendt og velsignet individuelt til vidnesbyrd om deres tro i overensstemmelse med Herrens forventning. Jesus sagde: „ *Men du har dog nogle mænd i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; og de vil vandre med mig i hvide klæder, for de er værdige .* ” Hvem kan bestride en værdighed anerkendt af Jesus Kristus selv? Til sejrerne af trosprøverne i 1843 og 1844 lover Jesus evigt liv og fuldstændig jordisk anerkendelse, som vil tage officiel form i det kommende budskab fra *Filadelfia* . Besmittelsen af " *tøj* " tilskrives menneskers frie adfærd. Da " *beklædningen* " er den retfærdighed, som Jesus Kristus tilskriver, i dette tilfælde " *hvid* ", betegner

dens besmittelse tabet af denne retfærdighed for den traditionelle protestantiske lejr. Her betegner fraværet af besmittelse tværtimod fortsættelsen af tilregnelsen af Jesu Kristi " *evige retfærdighed* " ifølge Dan.9:24. Snart vil viden om og praktisering af sabbatten give dem ægte hellighed, frugten og tegnet på Jesu Kristi meddelte retfærdighed. Dette velovervejede og intelligente valg vil snart gøre dem evige i helliggørelsen og den himmelske forherligelse afbildet af de " *hvide klæder* " i vers 5, som kommer. Ånden vil erklære dem " *ubløderlige* ": " *og i deres mund blev der ikke fundet løgn, for de er ulastelige (Åb.14:5)*". De vil finde " *fred med alle og helliggørelse, uden hvilken intet kød vil se Herren* ", ifølge Paulus i Heb.12:14. Konkret vil disse " *hvide klæder* " tage form af fjernelse af synd, som udgør den romerske søndags praksis. Fordi de trofast ventede på ham to gange, i hans sted, som et tegn på hans godkendelse, gives Guds segl til dem på sabbatten, som kommer for at hvidte Herrens udvalgte, som bevarer hans retfærdighed. Således blev "rensningen af helligdommen", den form som Daniel 8:14 blev oversat til på det tidspunkt. Under dette blik gav Jesus fra den 23. oktober 1844 i et himmelsk syn til de udvalgte sejrherre billedet af hans passage fra det hellige sted til det allerhelligste i den jordiske helligdom. Han mindedes således i illustration, det øjeblik, da han døde på korset, blev hans udvalgte synd sonet, og dermed opfyldte "forsoningsdagen", det hebraiske " *Yom kippur* ". Da denne begivenhed allerede fandt sted, var fornyelsen af handlingen i synet kun beregnet til at sætte spørgsmålstegn ved den første opnåelse af evig retfærdighed opnået ved Jesu død. Hvilket bogstaveligt talt er gennemført for de faldne mennesker i Sardes, hvis demonstrerede tro er utilfredsstillende for skaberguden. Af to grunde kan Gud afvise dem på grund af mangel på kærlighed til hans proklamerede profetiske sandhed og på grund af overtrædelsen af sabbatten, som er blevet forfalden siden 1843 ved ikrafttrædelsen af dekretet i Daniel 8:14.

Vers 5: " *Den, der sejrer, vil blive ikklædt hvide klæder; Jeg vil ikke udlette hans navn af livets bog, men jeg vil bekende hans navn for min Fader og for hans engle.* »

Den udvalgte, der er forløst af Jesus Kristus, er et lydigt væsen, bevidst om at skylde sit liv og sin evighed til skaberen, gode, kloge og retfærdige Gud. Dette er hemmeligheden bag hans sejr. Han kan ikke skændes med ham, fordi han godkender alt, hvad han siger og gør. Også han selv er sin Frelseres glæde, som genkender ham og kalder ham ved hans navn, siden verdens grundlæggelse, hvor han så ham ved sin forudviden. Dette vers viser, hvordan falske religiøse menneskers falske påstande er forgæves og vildledende selv for dem, der fremsætter dem. Det sidste ord vil tilhøre Jesus Kristus, som siger til alle: " *Jeg kender dine gerninger* ". Ifølge disse værker deler han sin flok ved at placere på sin højre side *sine får* og på sin venstre side *de oprørske geder* og *de glubende ulve*, der er bestemt til *ilden i den sidste doms anden død*.

Vers 6: " *Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!* »

Hvis enhver bogstaveligt talt kan høre Åndens profetiske ord, er det tværtimod kun hans udvalgte, som han inspirerer og opdrager, der kan forstå deres betydning. Ånden henviser til præcise kendsgerninger, opnået i historisk tid, den udvalgte skal derfor være interesseret i religiøs og verdslig historie og i hele Bibelen sammensat af historier om vidnesbyrd, lovprisninger og profetier.

Bemærk : I vers 3 sagde Jesus Kristus til den faldne protestant: " *Husk derfor, hvordan du har modtaget og hørt, og vogt og omvend dig. Hvis du ikke våger, kommer jeg som en tyv, og du ved ikke, hvornår jeg kommer over dig.* " Omvendt er dette budskab for sejrherrenes arvinger siden foråret 2018 blevet forvandlet til: "Hvis du ser på, kommer jeg ikke som en tyv, og du vil vide, hvornår jeg kommer til dig ". Og Herren har holdt sine løfter, siden hans udvalgte i dag i 2020 havde kendskab til datoen for hans sande genkomst åbenbaret i foråret 2030. Men den protestantiske tro er dømt til at ignorere denne præcision, forbeholdt, kun gennem Jesus, til sine udvalgte. For i modsætning til hans adfærd over for ugudelige tjenere, " *gør Herren intet uden at advare sine tjenere profeterne* " Amo.3:7.

6. ^{æra} : Philadelphia

Adventismen går ind i en universel mission

Mellem 1843 og 1873 blev den guddommelige sabbat lørdag, den sande syvende dag ordineret af Gud, genoprettet og vedtaget af pionererne inden for syvendedags adventisme, som tog form af en officiel amerikansk kristen religiøs institution kaldet siden 1863: "den syvende- dag adventistkirken. I overensstemmelse med den lære, der er udarbejdet i Dan.12:12, er Jesu budskab rettet til hans udvalgte, helliget ved sabbatshvilen, på datoen for året 1873. Samtidig nyder disse udvalgte godt af saligprisningen af Dan.12. :12: " *Salig er den, der venter til 1335 dage!* ".

De nye standarder etableret siden 1843 blev universelle i 1873

Vers 7: " *Skriv til englen for menigheden i Filadelfia : Dette er, hvad den Hellige siger, den Sande, som har Davids nøgle, som åbner og ingen lukker, som lukker og ingen lukker. 'vil åbne : »*

Ved navnet " *Filadelfia* " viser Jesus sin Udvalgte. Han sagde: " *På dette skal alle vide, at I er mine disciple, hvis I har kærlighed til hinanden. Johannes 13:35*" Og dette er tilfældet med *Filadelfia* , hvis græske rødder betyder: broderkærlighed. Han har udvalgt de udvalgte, der komponerer den, ved at sætte deres tro på prøve, og for disse sejrherre flyder hans kærlighed over. Han præsenterer sig selv i dette budskab og siger: " *Dette er, hvad den Hellige, den Sande, siger.* " *Det Hellige* , fordi det er en tid, hvor helliggørelsen af sabbatten og de udvalgte er påkrævet af dekretet i Dan.8:14, som er trådt i kraft siden foråret 1843. *Det Sande* , fordi i denne profetiske time, sandhedens lov er genoprettet; Gud genopdager helligheden af sit 4. ^{bud}, som kristne har trådt siden 7. marts 321. Han siger igen: " *den, der har Davids nøgle* ". Disse er ikke nøglerne til St. Peter, der hævdes som besiddelse af Rom. " *Davids nøgle* " tilhører " *Davids søn* ", Jesus selv, personligt. Ingen anden end han kan give evig frelse, fordi han opnåede denne nøgle ved at bære den " *på sin skulder* " i form af sit kors, ifølge Es.22:22: " *Jeg vil lægge husets nøgle på hans skulder. af David: når den åbner sig, vil ingen lukke; når den lukker, vil ingen åbne.* " Denne nøgle, der betegner hans pines kors, til opfyldelse af dette vers, læser vi her: " *den, der åbner, og ingen vil lukke, den, der lukker, og ingen vil åbne.* " Frelsens dør har været åben for opbygning af syvendedags adventisme og lukket for religiøse tilhængere af den romerske

søndag siden foråret 1843. Fordi de har indvilliget i at underkaste sig de fremlagte doktrinære sandheder og med deres tro har æret hans ord profetisk, Ånden fra Jesus sagde til de hellige fra *Filadelfia -æraen* : " *Jeg kender dine gerninger. Se, fordi du har ringe magt og har holdt mit ord og ikke fornægtet mit navn, har jeg stillet for dig en åben dør, som ingen kan lukke.* " Denne lille religiøse gruppe havde officielt kun været amerikansk siden 1863. Men i 1873, under en generalkonference afholdt i Battle Creek, åbnede Ånden en universel missionærdør, som skulle fortsætte indtil Jesu sande genkomst. Ingen vil forhindre det, og Gud vil sørge for det. Vi må bemærke, at alt godt, som Jesus ser blandt de sande helgener, også definerer årsagerne til, at den protestantiske tro faldt i 1843. Dette budskab er præcis det modsatte af det, som Jesus henvender sig til *Sardes* faldne i vers 3, fordi målrettede værker er i sig selv vendt.

De 12 stammer i Åb.7 vokser

Vers 8: " *Jeg kender dine gerninger. Se, fordi du har ringe magt og har holdt mit ord og ikke fornægtet mit navn, har jeg stillet for dig en åben dør, som ingen kan lukke.* »

Tidens udvalgte bliver bedømt positivt på hans gerninger, som Jesus tilskriver ham som retfærdighed. Hans " *lille kraft* " bekræfter fødslen af gruppen baseret på de " *få mænd* " i vers 4. I 1873 meddelte Jesus adventisterne deres fremskridt mod hans tilbagevenden ved symbolet på den åbne himmelske dør, som vil åbne i foråret d. 2030, altså om 157 år. I den meddelelse, der følger, den, der er rettet til Laodikea, vil Jesus stå foran denne dør, og dermed indikere den umiddelbare nærhed af hans genkomst: " *Se, jeg står ved døren og banker på. Hvis nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og spise med ham, og han med mig.* Åb.3:20 »

Adgang til den kristne tro tilladt for jøder

Vers 9: " *Se, jeg giver jer af dem fra Satans synagoge, som siger, at de er jøder og ikke er det, men lyver; se, jeg vil lade dem komme og tilbede for dine fødder og vide, at jeg har elsket dig.* »

Ved at citere sande jøders indtræden efter race og kød i adventistgruppen, bekræfter dette vers genoprettelsen af sabbatshvilen; Søndag er ikke længere en hindring for deres omvendelse. For siden 321 har opgivelsen af den også haft den konsekvens, at oprigtige jøder forhindres i at adoptere den kristne tro. Hans dom over de racemæssige jøder var ikke en personlig mening fra Paulus, det trofaste vidne; det var Jesu Kristi, der bekræfter det i denne åbenbaring, allerede i Åb.2:9, i budskabet rettet til hans tjenere bagtalt af jøderne og forfulgt af romerne fra Smyrna- *tiden* . Bemærk, at race-jøder bliver nødt til at anerkende kristen frelse i adventiststandarden for at drage fordel af Guds nåde. Alene universel adventisme bærer det guddommelige lys, som den er blevet **det eksklusive officielle depot** for siden 1873. Men vær forsigtig! Dette lys, dets doktrin og dets budskaber er Jesu Kristi eksklusive ejendom; intet menneske og ingen institution kan afvise dens udvikling uden at bringe deres frelse i fare. Sidst i dette vers siger Jesus " *at jeg har elsket dig* ". Kunne det betyde, at han efter denne velsignelsestid måske

ikke længere elsker hende? Ja, og dette vil være meningen med budskabet, der tilskrives "Laodikea".

Guds bud og troen på Jesus

Vers 10: " *Fordi du har bevaret tålmodighedens ord i mig, vil jeg også bevare dig i prøvelsens time, der skal komme på den kendte jord, for at prøve dem, der bor på jorden.* »

Udtrykket tålmodighed bekræfter konteksten for adventistventen, der er nævnt i Daniel 12:12: " *Velsignet er den, der venter, og som kommer indtil tusind tre hundrede og femogtredive dage!* ". Testen vedrører troen hos " *jordens beboere* ", dem, der bor på den " *kendte jord* ", det vil sige anerkendt af Jesus Kristus, skaberguden. Det kommer for at teste menneskets vilje og afsløre den oprørske ånd i den "økumeniske" lejr, som af græsk betegner "oikoméne" dette vers " *kendte land* ".

Dette løfte binder kun Jesus på den betingelse, at institutionen bevarer kvaliteten af begyndelsens tro. Hvis adventistbudskabet skal fortsætte indtil tidspunktet for den ultimative universelle trosprøve, der er profeteret i dette vers, vil det ikke nødvendigvis være i en institutionel form. Fordi truslen svæver i dette budskab i vers 11, som følger, indtil da totalt positivt og velsignet af Gud. Jesu løfte vil vedrøre hans efterkommere, som forblev i live i 2030. På det tidspunkt vil de sande udvalgte fra 1873 være faldet i søvn " *i Herren* " ifølge Åb. 14:13: " *Og jeg hørte en røst fra himlen sige: Skriv: : Salige fra nu af er de døde, som dør i Herren! Ja, siger Ånden, for at de må hvile fra deres arbejde, for deres gerninger følger dem.* » Dette er derfor en anden saligprisning, som Jesus Kristus tildeler denne eksemplariske Udvalgte. Men det, Jesus velsigner, er opførelse, der demonstreres ved gerninger. Arvingerne af " *Philadelphia* " vil trofast gengive i 2030 dets gerninger, dets tro, dets accept af sandhederne givet af himlens Gud i de seneste former, som han gav dem; fordi de vil gennemgå store forandringer indtil slutningen, hvor forståelsen af den guddommelige plan vil være perfekt.

Adventistløftet om Jesus Kristus og dets advarsel

Vers 11: " *Jeg kommer hurtigt. Hold fast i det du har, så ingen tager din krone.* »

Budskabet " *Jeg kommer hurtigt* " er af adventisttypen. Jesus bekræfter således opgivelsen af enhver anden religiøs bekendelse. Forventningen om hans tilbagevenden i herlighed vil forblive indtil verdens ende, et af de vigtigste kriterier, der identificerer hans sande udvalgte. Men resten af beskeden udgør en tung trussel: " *Hold tilbage, hvad du har, så ingen tager din krone.* » Og hvem kan tage hans krone uden hans fjender? Hans efterkommere skal derfor først identificere dem, og det er, fordi de ikke har gjort det, at de, ofre for deres humanistiske ånd, vil danne en alliance med dem fra 1966.

Vers 12: " *Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig komme ud; Jeg vil skrive min Guds navn på ham og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud, og mit nye navn.* »

I sine sidste velsignelsesord, dedikeret til sejrherrene, samler Jesus alle billederne af den opnåede frelse. " *En søjle i min Guds tempel*" betyder : en solid støtte til at bære min sandhed i min forsamling, de Udvalgte. " *...og det kommer ikke ud mere* ": hans frelse vil være evig. " *...; Jeg vil skrive min Guds navn på ham* ": Jeg vil indgravere billedet af Guds karakter i Eden. " *...og navnet på min Guds by* ": han vil få del i forherligelsen af de Udvalgte beskrevet i Åb.21. " *... om det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud,* ": Det " *nye Jerusalem* " er navnet på forsamlingen af de herliggjorte udvalgte, som er blevet helt himmelske som Guds himmelske engle. Åb. 21 beskriver det i et symbolsk billede af ædelsten og perler, som vidner om styrken af den kærlighed, som Gud føler til sine forløste fra jorden. Hun stiger ned til den fornyede jord for at leve evigt i Guds nærvær, som installerer sin trone der. " *... og mit nye navn* ": Jesus forbinder ændringen af sit navn med hans overgang fra jordisk natur til himmelsk natur. Den udvalgte frelst, forbliver i live eller opstanden, vil leve den samme oplevelse og modtage et himmelsk legeme, herliggjort, uforgængeligt og evigt.

I dette vers retfærdiggøres insisteren på sammenligningen med Gud af, at Jesus selv findes af de udvalgte i sit guddommelige aspekt.

Vers 13: " *Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!*

»

Den udvalgte forstod lektionen, men han er den eneste, der kan forstå den. Det er rigtigt, at denne besked kun var forberedt til ham. Dette budskab bekræfter det faktum, at fortolkningen og forståelsen af de åbenbarede mysterier udelukkende afhænger af Gud, som prøver og udvælger sine tjenere.

Den officielle endetidsadventisme har ikke lært lektionen og er blevet dømt af Jesus, den er brækket ud for sin afvisning af budskabet om den 3. adventistiske forventning

" *Jeg kommer hurtigt. Hold fast i det du har, så ingen tager din krone .* " Ak, for tidens officielle adventisme er enden stadig langt væk, og med tidens træthed, 150 år senere, vil troen ikke længere være den samme. Jesu advarsel var berettiget, men den blev hverken noteret eller forstået. Og i 1994 vil adventistinstitutionen faktisk miste sin " *krone* ", ved at afvise det sidste "store lys", profeteret af Ellen G. White, Jesu Kristi sendebud i hendes bog "First Writings" i kapitlet "Ma first vision" , på side 14 og 15: Følgende tekst er et uddrag fra disse sider. Jeg specificerer yderligere om ham, at han profeterer skæbnen for det adventistiske arbejde og opsummerer i sig selv al den lære, der præsenteres af de tre forsamlinger i Åb. 3: 1843-44 *Sardis* , 1873 *Philadelphia* , 1994 *Laodicea* .

Adventismens skæbne afsløret i Ellen G. Whites første syn

"Da jeg bad ved familiegudstjenesten, hvilede Helligånden på mig, og jeg syntes at hæve mig mere og mere over denne mørke verden. Jeg vendte mig bort

for at se mine adventistbrødre, som blev i denne verden, men jeg kunne ikke finde dem. En stemme sagde så til mig: "Se igen, men lidt højere." Jeg kiggede op, og så en stejl og smal sti, langt over denne verden. Det var her, adventisterne rykkede frem mod den hellige by. Bag dem, i begyndelsen af stien, var der et skarpt lys, som englen fortalte mig var midnatsråbet. Dette lys oplyste hele vejens længde, så deres fødder ikke snuble. Jesus gik foran deres hoved for at vejlede dem; og så længe de så på ham, var de i sikkerhed.

Men snart blev nogle af dem trætte og sagde, at byen stadig var meget langt væk, og at de havde tænkt på at komme dertil før. Så opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, hvorfra der udgik et lys, som spredte sig over adventisterne. De råbte: "Halleluja! »Men nogle af dem afviste skamløst dette lys og sagde, at det ikke var Gud, der havde ført dem. Lyset bag dem gik endelig ud, og de befandt sig i dybt mørke. De snublede og mistede både målet og Jesus af syne, faldt så fra stien og sank ned i den onde verden nedenfor. "

Historien om denne første vision givet af Gud til den unge Ellen Gould-Harmon udgør en kodet profeti, der er lige så værdifuld som Daniels eller Åbenbaringens. Men for at få gavn af det, skal vi tolke det rigtigt. Så jeg vil give forklaringen.

Udtrykket "midnatsråb" betegner meddelelsen om brudgommens komme i "lignelsen om de ti jomfruer" fra Matt.25:1 til 13. Testen med at vente på Kristi genkomst i foråret 1843 og den af Efteråret 1844 udgjorde den første og anden bedrift; tilsammen repræsenterer disse to forventninger historiens "første lys" placeret "bag" gruppen af "Syvendedags Adventister", som var på vej frem i tiden, på den sti eller vej, som Jesus Kristus velsignede. For adventistiske pionerer repræsenterede 1844 datoen for verdens ende og den sidste bibelske dato, som det profetiske ord kunne foreslå de udvalgte på den tid. Efter at have passeret denne sidste dato, ventede de på Jesu genkomst og troede, at det var nært forestående. Men tiden gik, og Jesus vendte stadig ikke tilbage; hvad synet fremkalder ved at sige: "de fandt ud af, at byen var meget langt væk, og at de havde tænkt på at komme dertil før"; altså i 1844 eller kort efter den dato. Også modløshed vandt over dem indtil omkring år 1980, hvor jeg trådte ind på scenen og modtog dette nye og herlige lys, som bygger **den tredje adventist-forventning** . Denne gang er Jesu genkomst fastsat **til efteråret 1994** . Proklamationen af dette budskab vedrørte bestemt kun et mikrokosmos af universel adventisme placeret i Frankrig ved Valence-sur-Rhône. Guds valg for denne lille by i det sydøstlige Frankrig har sin forklaring. Det var der, at pave Pius VI døde i varetægt i 1799, og opfyldte det faktum, der var profeteret i Åb.13:3. Desuden var Valencia byen, hvor Gud etablerede sin første adventistkirke i Frankrigs land. Det er derfor der, han bragte sit guddommelige herlige sidste lys, og i slutningen af 2020 bekræfter jeg, at jeg konstant og trofast har modtaget fra ham hans seneste og mest dyrebare åbenbaringer, som jeg præsenterer i dette dokument. Det adventistiske Valentinianske mikrokosmos tjente som en universel scene til at fuldføre delen vedrørende det sidste herlige lys i vores søster Ellens vision. Dette syn afslører for os den dom, Jesus fælder over oplevelsen i Valencia, en tredje opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer. Jesus genkender den sande adventist ved hans adfærd over for det lys, der præsenteres. Den sande adventist udtrykker sin glæde med

"Halleluja!" » ; velsignet af Ånden fyldte han sit kar med olie. Omvendt afviser falske adventister "frækt dette lys". Denne afvisning af det guddommelige lys er fatal for dem, fordi Gud advarede dem mod denne negative reaktion i inspirerede budskaber, beregnet til dem, til hans sendebud; de vil blive tomme beholdere, der er berøvet olien, som frembringer "lys" fra lampen. Den uundgåelige konsekvens annonceres: "lyset, der var bag dem, ender med at gå ud"; de benægter adventismens grundlæggende grundlag. Jesus anvender sit princip: " *For den, der har, den, der har, vil blive givet, og han skal have overflod, men fra den, der ikke har, vil selv det, han har, blive taget fra.* Matt.25:29." "...de endte med at miste både målet og Jesus af syne", de bliver ufølsomme over for adventistiske budskaber, der bebuder Kristi genkomst eller benægter målet for adventistbevægelsen, der er nedfældet i selve navnet "adventist"; "så faldt fra stien og sank ned i den onde verden, der lå under", i 1995 forpligtede de sig officielt til den protestantiske alliance og økumenik. De mistede dermed Jesus, og indgangen til himlen, som var målet for den adventistiske tro. De sluttede sig ifølge Dan.11:29 til " *hyklerne* " og " *drukkerne* ", som Jesus bebudede i Matt.24:50; ting, der blev demonstreret i begyndelsen af arbejdet.

I dag er disse profetiske ord opfyldt. De blev gennemført mellem 1844, datoen for det første lys "placeret bag dem", og 1994, datoen for det store profetiske lys afvist af den første adventistkirke etableret i Frankrig, i byen Valence-sur-Rhône, som Gud brugt til sin demonstration. I dag er den officielle adventisme i økumenikkens "dybe mørke" med sandhedens fjender, protestanter og katolikker.

7. ^{æra} : Laodikea

Slutningen på den institutionelle adventisme – afvisningen af den tredje adventistiske forventning.

Vers 14: " *Skriv til englen for menigheden i Laodikea : Så siger Amen, det trofaste og sande vidne, begyndelsen til Guds skabelse:* "

Laodikea er navnet på den syvende og sidste æra; afslutningen på den institutionelle adventismes velsignelse. Dette navn har to græske rødder "laos, dikéia", som betyder: "dømte mennesker". Før mig oversatte adventisterne: "dommens folk", men institutionen vidste ikke, at denne dom ville begynde med det, som 1 Peter 4:17 lærer: "Før dette er det øjeblik, hvor dommen vil begynde med huset **af Gud**. Hvis det nu begynder med os, hvad vil så være enden for dem, der ikke adlyder Guds evangelium?" » Jesus præsenterer sig selv og siger: " *Dette er, hvad Amen siger, det trofaste og sande vidne, begyndelsen til Guds skabelse:* " Ordet *Amen* betyder på hebraisk: i sandhed. Ifølge apostlen Johannes' vidnesbyrd brugte Jesus det ofte (25 gange) og gentog det to gange, i begyndelsen, før hans udtalelser. Men i traditionel religiøs praksis er det blevet betegnelsen for tegnsætning i slutningen af bønner eller udtalelser. Det bliver så ofte fortolket i betydningen "så være det" nedarvet fra katolicismen. Og Ånden bruger dette begreb " *i sandhed* " til at give ordet *Amen* dets fuldkomne berettigede dobbeltbetydning. *Laodikea* er den time, hvor Jesus tilbyder stort lys for fuldt ud

at oplyse de profetier, der er forberedt til endetiden. Det værk, du læser, er et bevis på dette. Det, der vil forårsage bruddet mellem Jesus og den officielle adventistinstitution, er en afvisning af hans lys. I et logisk og berettiget valg underkastede Gud, mellem 1980 og 1994, adventismen en trosprøve efter modellen, som som et resultat havde tabet af protestanterne og adventistpionerernes velsignelse. Testen var allerede baseret på tro på Jesu genkomst annonceret for foråret 1843, derefter for efteråret 1844. På min tur, fra 1983, begyndte jeg at dele en meddelelse om Jesu genkomst for 1994, efter at have brugt "*fem måneder*" citeret i "*femte trompet*"-budskab i Åb.9:5-10. Ved at tilskrive dette tema til protestantismens forbandelse i 1844 førte den citerede periode på "*fem måneder*", dvs. 150 rigtige år, til 1994. Da vi kun så Jesu Kristi genkomst for at markere afslutningen på denne periode, og delvist blindet af Gud på en detalje af teksten forsvarede jeg, hvad jeg anså for at være guddommelig sandhed. Efter officielle advarsler erklærede institutionen min afskedigelse i november 1991; dette, mens der stadig var tre år tilbage til at bevise og benægte mine meddelelser. Det var først senere, omkring 1996, at den sande betydning af denne oplevelse blev klar for mig. De ord, som Jesus kom med i sit brev til "*Laodikea*", var netop blevet opfyldt og fik nu en præcis betydning. I 1991 elskede lunkne adventister ikke længere sandheden så højt, som de gjorde i 1873. Den moderne verden har også svækket dem ved at forføre dem og vinde deres hjerter. Som i "*Efesus*"-æraen har den officielle adventisme mistet sin "*første kærlighed*". Og Jesus "*tager hendes lysestage og hendes krone væk*", fordi hun heller ikke længere er værdig til det. I lyset af disse fakta bliver budskabet lysende med klarhed. Ordet "*Amen*" bekræfter kravet om fuldstændig sandhed og afslutningen på et velsignet forhold. "*vidnet _ trofast og sand*" afviser den utro og løgnagtige Udvalgte. "*Guds skabelsesprincip*", og derfor skaberen, kommer til kollektivt at lukke de uværdiges intelligens og individuelt åbne hans udvalgtes intelligens for de sandheder, der er indeholdt og gemt i 1. Mosebogs historie. På samme tid ved at fremkalde "*principper om Guds skabelse*" som han forbinder med ordet "*Amen*", bekræfter Ånden en meget tæt endelig genkomst af Jesus Kristus: "*straks*". Der vil dog stadig gå 36 år mellem 1994 og 2030, datoen for afslutningen på menneskeheden på jorden.

Dødelig lunkenhed

Vers 15: "*Jeg kender dine gerninger. Jeg ved, at du hverken er kold eller varm. Må du være kold eller varm!*" »

Den uformelle adresse er stilet til institutionen. Dette er frugten af religioner arvet fra far til søn og datter, hvor tro bliver traditionel, formalistisk, rutinepræget og bange for alt nyt; den tilstand, hvor Jesus ikke længere kan velsigne hende, når han har så meget nyt lys at dele med hende.

Vers 16: "*Så fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg kaste dig op af min mund.*" »

Observationen blev etableret af Jesus i november 1991, da profeten, der bar hans budskab, blev fjernet af den officielle institution. I foråret 1994 skal den brækkes ud, som Jesus meddelte. Hun gav selv bevis for dette ved i 1995 at gå ind i den økumeniske alliance organiseret af den katolske kirke, hvor hun sluttede sig til de oprørske protestanter, da hun nu deler deres forbandelse.

Vildledende illusioner baseret på åndelig arv

Vers 17: " *Forði du siger: Jeg er rig, jeg er beriget, og jeg behøver intet, og fordi du ikke ved, at du er elendig, elendig, fattig, blind og nøgen.* "

"... *rig* ", var Adventist Elect i 1873, og de talrige åbenbaringer givet til Ellen G. White berigede hende yderligere åndeligt. Men på et profetisk plan var tidens fortolkninger hurtigt forældede, som James White, Herrens sendebuds mand, med rette mente. Jesus Kristus, den levende Gud, designede sine profetier til deres fuldkomne og fejlfri endelige opfyldelse. Dette er grunden til, at tidens gang, der bringer enorme forandringer til verden, retfærdiggør et permanent spørgsmålstejn ved de modtagne og underviste fortolkninger. Herrens velsignelse er forbeholdt; Jesus sagde: " *til ham, som vil bevare mine gerninger indtil enden.* " Men i 1991, datoen for hans afvisning af lyset, var enden stadig langt væk. Hun måtte derfor være opmærksom på ethvert nyt lys foreslået af Herren med de midler, han selv valgte. Hvilken kontrast mellem institutionens illusioner og den tilstand, hvori Jesus ser den og dømmer den! Af alle de citerede udtryk er ordet " *nøgen* " det alvorligste for en institution, fordi det betyder, at Jesus trak sin evige retfærdighed tilbage fra den, det ligger i hans mund, en dødsdom og den sidste doms anden død; efter hvad der står skrevet i 2 Kor.5:3: " *Så vi stønner i dette telt og ønsker at iklæde os vores himmelske hjem, hvis blot vi findes klædte og ikke nøgne.* »

Det trofaste og sande vidnes råd

Vers 18: " *Jeg råder dig til at købe af mig guld prøvet i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder, så du kan blive klædt, og din nøgenheds skam ikke skal vise sig, og en salve til at salve din øjne, så du kan se.* »

Efter resultaterne af 1991 havde institutionen stadig tre år til at rette sig op og frembringe frugten af omvendelse, som ikke kom. Og tværtimod, hans forbindelser med faldne protestanter er blevet styrket til det punkt, at han indgår en officiel alliance offentliggjort i 1995. Jesus præsenterer sig selv som den eksklusive købmand af den sande tro, prøvelsens "guld prøvet ved ild" . Bevis på hans fordømmelse af kirken dukker op i fraværet af de " *hvide klæder* ", som dens pionerer var " *værdige* " til i Åb.3:4. Ved denne sammenligning illustrerer Jesus det faktum, at han før 1994 underkastede adventisterne i " *Laodikea* " en adventistisk forventning, der var identisk med dem, der gik forud for datoerne 1843 og 1844; for at teste troen på de tre oplevelser, som det blev undervist i budskabet i 1844 til adventisterne i " *Sardes* ". I en lukket oprørsk holdning kunne institutionen ikke forstå, hvad Jesus bebrejdede den; hun var " *blind* ", ligesom farisæerne i Jesu jordiske tjeneste. Hun kunne derfor ikke forstå Kristi invitation til at købe " *den dyre perle* " fra lignelsen i Matt.13:45-46, som sætter billedet af standarden for evigt liv, som Gud kræver, åbenbaret i dette vers 18 i Åb.3. .

Det barmhjertige kald

Vers 19: " *Alle jeg elsker, irttesætter og straffer jeg. Vær derfor nidkær og omvend dig.* »

Straffen er for dem, som Jesus *elsker* , indtil han kaster dem op. Opfordringen, en opfordring til omvendelse, blev ikke lyttet til. Og kærlighed er ikke arvet, den er tjent gennem værdighed. Efter at institutionen er hærdet, lancerer Jesus en individuel appel og siger til kandidaterne til det himmelske kald:

Det universelle kald

Vers 20: “ *Se, jeg står ved døren og banker på. Hvis nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og spise med ham, og han med mig .*”

I Åbenbaringen optræder ordet " *port* " i Åb.3:8, her i Åb.3:20, i Åb.4:1 og i Åb.21:21. Åb.3:8 minder os om, at *døre* åbner og lukker adgang. De bliver således symbolet på de trosprøver, som åbner eller lukker adgangen til Kristus, til hans retfærdighed og til hans nåde.

får ordet " *port* " *tre forskellige, men komplementære betydninger*. Han peger på Jesus selv: ” *Jeg er døren* . Johannes 10:9”; *himlens dør åbnede sig* i Åb 4:1: “ *En dør blev åbnet i himlen*. » ; og *døren* til det menneskelige hjerte, som Jesus kommer for at banke på for at invitere den udvalgte til at åbne sit hjerte for ham for at bevise sin kærlighed.

Det er nok for hans skabning at åbne hans hjerte for hans åbenbarede sandhed, for at et intimt fællesskab kan blive muligt mellem ham og hans guddommelige skaber. Aftensmad deles om aftenen, når natten kommer for at gøre en ende på dagens arbejde . Menneskeheden vil snart gå ind i denne type nat, *hvor ingen kan arbejde længere*. (Johannes 9:4). Afslutningen på nådens tid vil fastfryse for evigt de sidste religiøse valg af mennesker, mænd og kvinder lige ansvarlige og strengt komplementære på kødets niveau.

Sammenlignet med budskabet fra *Filadelfia* er den udvalgte i den *laodikeiske æra* , i nært forestående Jesu Kristi genkomst. Den " *åbne dør i himlen* " vil åbne som en fortsættelse af dette budskab i Åb.4:1.

Åndens sidste formaning

Til den individuelle vinder erklærer Jesus:

Vers 21: " *Den, der sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom jeg sejrede og satte mig med min Fader på hans trone*. »

Han bekendtgør således aktiviteten af den himmelske dom, som følger dette budskab, og som vil være temaet for Åb.4. Men dette løfte forpligter ham kun til en virkelig valgt vinder.

Vers 22: " *Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!* »

Temaet " *breve* " slutter med denne nye institutionelle fiasko. Det sidste, for fra nu af vil lyset blive båret af en inspireret mand, derefter af en lille gruppe. Det vil blive overført individuelt fra person til person og ved hjælp af internettet, som Jesus selv vil lede ved at lede sine udvalgte mod kilden til spredningen af hans seneste sandheder, lige så hellig som hans guddommelige person. På denne måde, hvor han end er på jorden: " *Den, der har øre, høre, hvad Ånden siger til forsamlingerne!*" »

Det følgende tema vil have som kontekst det himmelske årtusinde for dommen over de ugudelige udført af de hellige. Hele emnet er baseret på lærdomme spredt i Åb. 4, 11 og 20. Men Åb. 4 bekræfter klart den himmelske kontekst af denne aktivitet, som kronologisk følger den sidste epoke af de jordiske Udvalgte.

Åbenbaring 4: Himmelsk dom

Vers 1: " *Derefter så jeg, og se, en dør blev åbnet i himlen . Den første stemme, jeg hørte, som lyden af en trompet , der talte til mig, sagde: **Kom herop, og jeg vil vise dig, hvad der vil ske herefter** .*

Ved at sige: " *Den første røst jeg hørte, som lyden af en basun ,* " definerer Ånden budskabet om denne " *laodikeiske* " æra som det, hvortil han transporterede Johannes i Åb. 1:10: " *Jeg var i ånden på Herrens dag, og bag mig hørte jeg en høj røst, som lyden af en basun .* " *Laodikea* er derfor den æra, hvis afslutning er præget af " *Herrens dag* ", den for hans store herlige genkomst.

I hans ord støtter Ånden kraftigt ideen om successen af dette tema med budskabet om *Laodikea* . Denne præcisering er vigtig, fordi institutionen aldrig har været i stand til at bevise sine modstandere sine doktriner om himmelsk dom. I dag giver jeg bevis for dette, gjort muligt af den korrekte definition af datoerne knyttet til budskaberne i brevene i Åb.2 og 3. Mellem *Laodikea* og Åb.4, med den " *syvende trompet* " i Åb.11, Jesus tog fra djævelen og de oprørske mænd deres jordiske " *herredømme over verdens rige* ". Med " *høsten* " i Åb. 14 har han taget sine udvalgte op til himlen og betror dem opgaven med at dømme de onde dødes tidligere jordiske liv. Det er da, at " *den, der sejrer, skal herske over nationerne med en jernstav* " som annonceret i Åb.2:27. Hvis forfølgere, ligesom jeg, var sikre på den skæbne, der var forbeholdt dem, er der ingen tvivl om, at de ville ændre deres adfærd. Men det er netop deres indædte ønske om at ignorere enhver advarsel, der fører dem til de værste handlinger, og de forbereder således, for sig selv, den værste straf, som ikke kan reproducere under de nuværende jordiske forhold. Lad os så vende tilbage til teksten i dette kapitel 4. " *Den første røst, som jeg hørte, som lyden af en basun, og som talte til mig, sagde: Kom herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter* . Johannes henviser til vers 10 i Åb.1: " *Jeg var i Ånden på Herrens dag, og bag mig hørte jeg en høj røst som lyden af en basun .* " Dette tema om Kristi genkomst i herlighed er allerede nævnt i vers 7, hvor der står skrevet: " *Se, han kommer med skyerne. Og hvert øje skal se det, også de, der gennemborede det; og alle jordens stammer skulle sørge over ham. Ja. Amen!* »Den foreslåede forbindelse mellem disse tre tekster bekræfter den endelige herlige kontekst på dagen for Herren Jesu genkomst, også kaldet *Mikael* af hans udvalgte indviede og hans trofaste engle. Hvis Jesu stemme sammenlignes med en *trompet* , er det, fordi Jesus, ligesom dette klangfulde instrument af hære, i spidsen for hans himmelske englehære, lyder sine tropper for at starte kampen. Desuden er hans stemme , som en *trompet* , ikke holdt op med at advare sine

udvalgte om at advare dem for at forberede dem til at sejre, som han selv besejrede synd og død. Ved at fremkalde dette ord " *basun* ", viser Jesus os det mest mystiske og vigtige tema i hele sin åbenbaring. Og det er sandt, at for hans sidste tjenere skjulte dette tema en eliminationstest. Her, i Åb.4:1, er scenen beskrevet ufuldstændig, fordi den kun retter sig mod hans udvalgte, som han kommer for at redde fra døden. De ugudeliges adfærd i samme sammenhæng vil blive beskrevet i Åb.6:16 i disse åbenbarende termer: " *Og de sagde til bjergene og til klipperne: Fald over os og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen og foran lammets vrede; thi hans vredes store dag er kommet, og hvem kan bestå?* » Til dette spørgsmål suspenderet, tilsyneladende, uden svar, vil Gud præsentere i kapitel 7, som følger dem, der kan modstå: de forseglede udvalgte symboliseret med tallet 144.000, en mængde på 12 i kvadrat, eller 144. Men han Kun de udvalgte, der forblev i live ved Kristi genkomst handle der. Nu, i denne sammenhæng med Åb. 4, vedrører borttrykkelsen til himlen også de udvalgte, der døde siden Abel, som Jesus genopstår for også at give dem den belønning, der er lovet for deres tro: evigt liv. Også da Jesus sagde til Johannes: " *Kom herop!* ", Ånden forudser kun gennem dette billede opstigningen mod Guds celestiale rige af alle de udvalgte, der er forløst ved Jesu Kristi blod. Denne opstigning til himlen markerer afslutningen på menneskets jordiske natur, de udvalgte opstår i lighed med Guds trofaste engle, i overensstemmelse med Jesu lære i Matt.22:30. Kød og dets forbandelse er forbi, de efterlader dem uden fortrydelse. Dette øjeblik i menneskehedens historie er så ønskværdigt, at Jesus konstant husker det i sin åbenbaring siden Daniel. Ligesom jorden, forbandet på grund af mennesket, længes de sande udvalgte efter deres udfrielse. Vers 2 synes kopieret fra Åb.1:10; faktisk bekræfter Ånden stærkere forbindelsen mellem de to, som refererer til den samme begivenhed i historien om Guds projekt, hans genkomst på hans " *store dag* ", profeteret i Åb.16:16.

Vers 2: " *Straks var jeg i ånden. Og se, der var en trone i himlen, og på tronen sad en .* "

Som i Johannes' erfaring, glæder de udvalgtes opstigning til " *himlen* " dem i ånden , og de projiceres ind i den himmelske dimension, som forbliver evigt utilgængelig for mennesker, fordi Gud hersker der, og han er synlig.

Vers 3: " *Han, der sad, lignede en sten af jaspis og sardonyx; og tronen var omgivet af en regnbue som smaragd .* "

Der står de over for Guds trone, hvorpå den ene skabergud sidder herligt. Denne ubeskrivelige himmelske herlighed kommer ikke desto mindre til udtryk ved ædelstene, som mænd er følsomme overfor. " *Jaspisstenene* " antager meget forskellige aspekter og farver og forestiller sig således mangfoldigheden af guddommelig natur. Rød i farven, " *sardoinen* " ligner den. " *Regnbuen* " er et naturligt fænomen, der altid har forbløffet mænd, men vi skal stadig huske dens oprindelse. Det var tegnet på pagten, hvorved Gud lovede menneskeheden aldrig mere at ødelægge den med vandflodens vand, ifølge 1. Mos.9:9 til 17. Hver gang regnen møder solen, er det også et symbolsk billede af Gud, regnbuen, ser ud til at berolige hans jordiske skabninger. Men ved at fremkalde vandfloden minder Peter om, at en " *flod af ild og svovl* " er i den guddommelige plan (2Pet.3:7). Det er netop i lyset af denne udryddende " *ildflod* ", at Gud i sin himmel organiserer en

dom over de ugudelige, hvis dommere vil være de forløste udvalgte og Jesus, deres Forløser.

Vers 4: " *Rundt om tronen så jeg fireogtyve troner , og på tronerne sad fireogtyve ældste , iklædt hvide klæder og på deres hoveder guldkroner .* "

Her så, symboliseret ved 24 gamle mænd , åbenbaret de forløste af de to profetiske epoker ifølge følgende princip: mellem 94 og 1843, grundlaget for de 12 apostle; mellem 1843 og 2030 beseglede det åndelige "adventistiske" Israel af de " 12 stammer " med " Guds segl ", på den 7. dag sabbat ' i Apo.7. Denne konfiguration vil blive bekræftet, i Åb.21, i beskrivelsen af "det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen " for at slå sig ned på den fornyede jord; de " 12 stammer " er repræsenteret af " 12 døre " i form af 12 " perler ". Temaet for dommen er defineret i Åb 20:4, hvor vi læser: " **Og jeg så troner; og dem, som sad der, blev givet magt til at dømme . Og jeg så sjælene hos dem, som var blevet halshugget på grund af Jesu vidnesbyrd og på grund af Guds ord, og hos dem, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde fået mærket på deres pander og på deres hænder. De blev levende og regerede med Kristus i tusind år .** " De udvalgtes regeringstid er en regeringstid af dommere. Men hvem dømmer vi? Åb.11:18 giver os svaret: " **Folkene blev vrede; og din vrede er kommet, og tiden er inde til at dømme de døde , at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, både små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden .** " I dette vers minder Ånden om rækken af tre temaer åbenbaret for endens tid: "den sjette basun " for " de vrede nationer ", tiden for de " syv sidste plager " for " din vrede er kommet ", og den himmelske dom på " tusind år " for " tiden er inde til at dømme de døde ". Slutningen af verset angiver det endelige program, som vil blive gennemført ved den endelige dom over søen af ild og svovl , som vil ødelægge de ugudelige. De vil alle deltage i den anden foreslog opstandelse i slutningen af " tusind år ", ifølge Åb. 20:5: " *Resten af de døde kom ikke tilbage til livet, før de tusinde år var fuldbyrdet* ". Ånden giver os sin definition af de ugudelige: " *dem, der ødelægger jorden* ". Bag denne handling er " *den ødelæggende eller ødelæggende synd* " citeret i Dan.8:13; synd som forårsager død og ødelæggelse af jorden ; som førte Gud til at overgive kristendommen til det grusomme romerske pavenstyre mellem 538 og 1798; som leverer en tredjedel af mændene til atomild efter eller i 2021. Ingen ville have forestillet sig, at overtrædelsen af den hellige sabbat på den sande syvende dag siden den 7. marts 321 ville bringe så mange forfærdelige og tragiske konsekvenser. De 24 ældste er kun differentierede på niveauet af dekretet i Daniel 8:14, fordi de har det til fælles, at de er frelst ved Jesu Kristi samme blod. Dette er grunden til, at de, fundet værdige, ifølge Åb.3:5, alle bærer de " *hvide klæder* ", og " *livets krone* " lovet til sejrerne i troens kamp, i Åb.2:10. *Kronernes " guld "* symboliserer tro renses ved prøvelse ifølge 1 Pet.1:7.

I dette kapitel 4 optræder udtrykket " *siddende* " 3 gange. Tallet 3, som er et symbol på fuldkommenhed, placerer Ånden dette tema for dommen i det syvende årtusinde under tegnet på den fuldkomne hvile af erobrerne, som der står skrevet: "Sid ved min højre hånd, indtil jeg gør dine fjender til din fodskammel . " Sl.110:1 og Matt.22:44. Han og de, der sidder, er i **hvile** , og ved dette billede

præsenterer Ånden godt, det syvende årtusinde, som den store sabbat eller hvile profeteret, siden skabelsen, ved den hellige hvile på den syvende dag i vore uger.

Vers 5: “ *Ud af tronen kommer lyn, stemmer og torden. Foran tronen brænder syv ildlamper, som er Guds syv ånder.* ”

Manifestationer, der “ *kommer frem fra tronen* ” er direkte tilskrevet skaberen Gud selv. Ifølge 2 Mos.19:16 havde disse fænomener allerede i det hebraiske folks rædsel markeret Guds tilstedeværelse på Sinajbjerget. Dette forslag minder derfor om den rolle, som Guds ti bud vil spille i denne handling med at dømme de onde døde. Denne påmindelse fremkalder også den kendsgerning, at usynlig med risiko for uundgåelig død for sine skabninger i fortiden, bliver Gud, som ikke har ændret sin natur, set uden fare af sine forløste opstandne og herliggjorte udvalgte. **Opmærksomhed ! Denne korte sætning, nu fortolket, vil blive et skelsættende i strukturen af bogen Åbenbaring. Hver gang den dukker op, skal læseren forstå, at profetien fremkalder konteksten for begyndelsen af dommen i det syvende årtusinde, som vil blive præget af Guds direkte og synlige indgriben i Mikael, Jesus Kristus.** På denne måde vil strukturen af hele bogen give os successive oversigter over den kristne æra under forskellige temaer adskilt af dette nøgleudtryk: “*der var lyn, stemmer og torden*”. Vi finder det i Åb.8:5, hvor “ *et jordskælv* ” er tilføjet til nøglen. Det vil adskille temaet om Jesu Kristi evige himmelske forbøn fra temaet *trompeter*. Så, i Åb.11:19, vil “ *stærkt hagl* ” blive tilføjet til nøglen. Forklaringen vil dukke op i Åb.16:21, hvor dette “ *store hagl* ” afslutter temaet for den *syvende af de syv sidste Guds plager*. Ligeledes bliver “ *jordskælvet* ” i Åb.16:18 “ *et stort jordskælv* .” Denne nøgle er grundlæggende for at lære at håndtere læren i bogen Åbenbaring og forstå princippet om dens struktur.

Vender vi tilbage til vores vers 5, bemærker vi, at denne gang er placeret “ *for tronen* ”, “ *syv ildlamper, der brænder* ”. De symboliserer “ *Guds syv ånder* ”. Tallet “ *syv* » symboliserer helliggørelse, her, Guds Ånds. Det er gennem sin Ånd, som rummer alt liv, at Gud kontrollerer alle sine skabninger; han er i dem og stiller dem “ *for sin trone* ”, fordi han skabte dem frie overfor ham. Billedet af de “ *syv brændende lamper* ” symboliserer helliggørelsen af det guddommelige lys; dets perfekte og intense lys eliminerer enhver mulighed for mørke. For der er ikke plads til mørke i de forløstes evige liv.

Vers 6: “ *Der er stadig foran tronen et hav af glas, som krystal. Midt på tronen og rundt om tronen er der fire levende væsener fulde af øjne foran og bagved.* ”

Ånden taler til os i sit symbolsprog. Hvad er “ *før trone* ” udpeger hans himmelske skabninger, som hjælper, men ikke deltager i dommen. I stort antal ser disse ud som et *hav*, hvis renhed af karakter er så ren, at han sammenligner det med *krystal*. Dette er den grundlæggende karakter af himmelske og jordiske skabninger, som er forblevet trofaste mod skaberguden. Så kalder Ånden på et andet symbol, som vedrører Gud, midt på tronen, og hans himmelske skabninger fra andre verdener og andre dimensioner *omkring tronen*; *omkring* betegner skabninger spredt under Guds blik på tronen. Udtrykket “ *fire levende væsener* ” refererer til den universelle levestandard. Mængden af *øjne* retfærdiggøres af ordet mangfoldighed, og deres position “ *for og bag* ” symboliserer flere ting. For

det første giver det disse *levende væsener* et multidirektionelt, multidimensionelt udseende. Men mere åndeligt refererer udtrykket " *før og bagved* " til den guddommelige lov, der er indgraveret med Guds finger på Sinai-bjerget, på de fire flader af de to stenborde. Ånden sammenligner universelt liv med universel lov. Begge er Guds værk, som indgraverer på sten, på kød eller i ånder, standarden for perfekt liv til glæde for hans skabninger, som forstår og elsker ham. Disse mængder af øjne ser og følger med lidenskab og medfølelse, hvad der sker på jorden. I 1.Kor.4:9 erklærer Paulus: " *For det forekommer mig, at Gud har gjort os, apostlene, de ringeste blandt mennesker, på en måde dømt til døden, siden vi har været et skue for verden, til at englene og til mennesker .*" Ordet " *verden* " i dette vers er det græske "kosmos". Det er dette kosmos, jeg definerer som multidimensionelle verdener. På jorden bliver de udvalgte og deres kampe efterfulgt af usynlige tilskuere, som elsker dem med den samme guddommelige kærlighed åbenbart af Jesus Kristus. De fryder sig over deres glæde og græder sammen med dem, der græder, fordi kampen er så hård og foruroligende. Men dette kosmos betegner også den vantro verden som det romerske folk, tilskuere til drabet på trofaste kristne i deres arenaer.

Åbenbaringen 5 vil præsentere os for disse tre grupper af himmelske tilskuere: *de fire levende væsener, englene og de ældste* , alle sejrende, de er forenet under den store skaber-Guds kærlige blik for evigt.

Forbindelsen, der forbinder " *mangfoldet af øjne* " med den guddommelige lov, er i navnet " *vidnesbyrd* ", som Gud giver til sin lov om de ti bud. Vi husker, at denne lov blev holdt i "det allerhelligste" udelukkende forbeholdt Gud og forbudt for mennesker undtagen til festen for "Forsoningsdagen". Loven forblev hos Gud som et " *vidnesbyrd* ", og dens " *to tabeller* " vil give en anden betydning til de symbolske " *to vidner* " citeret i Åb. 11:3. »I denne lektion afslører " *mangfoldet af øjne* " eksistensen af et væld af usynlige vidner, som overværede jordiske begivenheder. I guddommelig tankegang er ordet vidne uadskilleligt fra ordet troskab. Det græske ord "martyr" oversat som "martyr" definerer det perfekt, fordi den trofasthed, som Gud kræver, har ingen grænser. Og som et minimum skal et "vidne" om Jesus ære den guddommelige lov i hans ti bud, som Gud sammenligner ham med og dømmer ham med.

GUDDOMMELIG LOV profeterer

Her åbner jeg en parentes for at fremkalde det guddommelige lys modtaget i foråret 2018. Det handler om loven om Guds ti bud. Ånden fik mig til at indse vigtigheden af følgende afklaring: " *Moses vendte tilbage og kom ned fra bjerget med vidnesbyrdets to tavler i hånden; tabellerne var skrevet på begge sider , de var skrevet på den ene side og den anden side . Tabellerne var Guds værk, og skriften var Guds skrift, indgraveret på tabellerne* (2 Mos.32:15-16). Jeg var først overrasket over, at ingen nogensinde havde taget hensyn til denne afklaring, ifølge hvilken de oprindelige tabeller i loven var skrevet på deres fire ansigter, det vil sige "for og bag" som " *øjnene på de fire levende væsener* " af det forrige vers studeret. Denne insisterende citerede afklaring havde en grund, som Ånden tillod

mig at opdage. Hele teksten var oprindeligt fordelt jævnt og afbalanceret over de fire sider af de to stenborde. Forsiden af det første viste det første bud og halvdelen af det andet; dens bagside bar den anden del af den anden og hele den tredje. På det andet bord viste fronten det fjerde bud i sin helhed; dens bagside bar de sidste seks bud. I denne konfiguration præsenterer de to synlige sider for os det første bud og det andet, i halvdelen og det fjerde, som vedrører den hellige hvile på den syvende dag. Et kig på disse ting fremhæver disse tre bud, som er tegn på hellighed i 1843, da sabbatten blev genoprettet og krævet af Gud. På denne dato blev protestanter ofre for den nedarvede romerske søndag. Konsekvenserne af det adventistiske valg og det protestantiske valg vil således blive vist på bagsiden af de to borde. Det ser ud til, at uden respekt for sabbatten, siden 1843, er det tredje bud også blevet overtrådt: "Guds navn bliver brugt forgæves", bogstaveligt talt "falskt", af dem, der påberåber sig det uden Kristi retfærdighed eller efter 'har tabt. De fornyer således fejlen begået af jøderne, hvis påstand om at tilhøre Gud er åbenbaret som en løgn af Jesus Kristus i Åb. 3:9: "de fra Satans synagoge, som kalder sig jøder og ikke er det, men som lyver." I 1843 var dette tilfældet for protestanterne, katolikkernes arvinger. Men før det tredje bud afslører anden del af det andet den dom, som Gud fælder over de to hovedmodsatrettede lejre. Til de protestantiske arvinger af romersk-katolicismen siger Gud: "Jeg er en jaloux Gud, som straffer fædrenes uretfærdighed mod børnene til tredje og fjerde generation af dem, der hader mig, "; uheldigvis for ham vil den officielle adventisme "opkastet" i 1994 dele deres skæbne; men han siger også omvendt til de hellige, som vil holde hans hellige sabbat og hans profetiske lys fra 1843 til 2030: "og som forbarmer sig indtil tusinde generationer over dem, der elsker mig og holder mine bud". Det citerede tal "tusind" fremkalder subtilt "tusind år" i det syvende årtusinde af Åb.20, som vil være belønningen for de udvalgte sejre, som er trådt ind i evigheden. En anden lektie dukker op. Frataget hjælpen fra Jesu Kristi Helligånd, som et resultat, gav protestanterne og adventisterne slip af Gud successivt i 1843 og 1994, og de vil ikke være i stand til at overholde de sidste seks bud skrevet på bagsiden af tabel 2, inklusive forsiden er dedikeret til den guddommelige hvile på den syvende dag. På den anden side vil observatørerne af denne hvile få Jesu Kristi hjælp til at adlyde disse bud, som vedrører menneskets pligter over for sin menneskelige næste. Guds gerninger så langt tilbage som overdragelsen af lovens tabeller til Moses får en betydning, en rolle og en anvendelse lige så overraskende, som de er uventede i endens tid, i 2018. Og budskabet om genoprettelse af sabbatten bliver derved styrket og bekræftet af den almægtige Gud Jesus Kristus.

Her er nu den form, som de ti bud optræder i.

Tabel 1 – Forside: recepter

Gud præsenterer sig selv

"Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægyptens land, ud af trællehuset." (Alle de udvalgte, der er reddet fra synd og frelst ved det forsonende blod, der er udgydt af Jesus Kristus, er inkluderet; *trældomshuset* er synd; Djævelens efterlignede frugt).

1. bud: katolsk synd siden 538 ' protestantisk siden 1843 og adventist siden 1994).

" *Har ingen andre guder end mig .* "

2. bud: ^{1. del}: Katolsk synd siden 538.

" *Lav ikke dig noget udskåret billede eller nogen fremstilling af det, som er i himlen oppe, og som er på jorden nedenunder, og som er i vandet under jorden. Bøj dig ikke for dem og tjen dem ikke; "*

Tabel 1 – Bagside: Konsekvenserne

2. bud: ^{2. del}

"... for jeg, JaHWéH, din Gud, er en jaloux Gud, som straffer fædrenes uretfærdighed mod børnene indtil tredje og fjerde generation af dem, der hader mig, (katolikker siden 538; protestanter siden 1843; adventister siden 1994) og som viser barmhjertighed i tusind generationer mod dem, som elsker mig og holder mine bud . (Syvendedagsadventister, siden 1843; den seneste, siden 1994).

3. bud: overtrådt af katolikker siden 538, protestanter siden 1843 og adventister siden 1994)

HERREN din Guds Navn falsk; thi HERREN vil ikke lade ham ustraffet, som misbruger hans Navn . »

Tabel 2 – Forside: recept

4. bud: dets overtrædelse af den kristne forsamling siden 321 gør det til den " ødelæggende synd " i Dan.8:13; han er blevet overtrådt af den katolske tro siden 538, og den protestantiske tro siden 1843. Men han er blevet hædret af den syvendedags adventistiske tro siden 1843 og 1873.

" *Husk sabbatsdagen, at holde den hellig. Arbejd seks dage, og gør alt dit arbejde. Men den syvende Dag er HERREN din Guds Sabbat; gør intet Arbejde, hverken du eller din Søn eller din Datter eller din Mand eller din Tjenestepige eller dit Kvæg eller den fremmede, som er i dine Døre. Thi på seks Dage skabte HERREN Himlene, Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem, og han hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede HERREN Sabbatsdagen og helligede den . »*

Tabel 2: Omvendt: konsekvenserne : Disse sidste seks bud er blevet overtrådt af den kristne tro siden 321; af den katolske tro siden 538; af den protestantiske tro, siden 1843, og af den " opkastede " adventisttro i 1994. Men de er respekteret i den syvendedags adventistiske tro, velsignet af Jesu Kristi Helligånd, siden 1843 og 1873; de "sidste" fra 1994 til 2030.

5. bud -

Ær din Fader og din Moder, at dine Dage må blive lange i det Land, som HERREN din Gud giver dig. »

6. bud -

" ~~Du må ikke dræbe~~. Begå ikke mord ." (af typen skurk kriminalitet mord eller i navnet på falsk religion)

7. bud -

" *Begå ikke utroskab.* »

8. bud -

" *Lad være med at stjæle.* »

9. bud -

" *Bær ikke falsk vidnesbyrd mod din næste.* »

10. bud -

" *Begær ikke din næstes hus; begær ikke din næstes hustru, eller hans træl eller hans tjenestepige, eller hans okse eller hans æsel eller noget, der tilhører din næste.* »

Jeg lukker her denne sublime og livsvigtige parentes.

Vers 7: " *Det første levende væsen er som en løve, det andet levende væsen er som en kalv, det tredje levende væsen har et menneskes ansigt, og det fjerde levende væsen er som en ørn, der flyver.* "

Lad os sige det med det samme, det er bare symboler. Det samme budskab er præsenteret i Ezek.1:6 med variationer i beskrivelsen. Der er fire identiske dyr, hver med fire forskellige ansigter. Her har vi stadig fire dyr, men hver har kun ét ansigt, forskelligt i de fire dyr. Disse monstre er derfor ikke ægte, men deres symbolske budskab er sublimt. Hver af dem præsenterer en standard for evigt universelt liv, som vedrører, som vi har set, Gud selv og hans multidimensionelle universelle skabninger. Den, der inkarnerede i sin guddommelige fuldkommenhed, disse fire kriterier for universelt liv, er Jesus Kristus, i hvem *løvens kongelighed og styrke* findes ifølge Dom.14:18; opofrelsens og *kalvens* ånd; menneskets billede af Gud; og herredømmet over *den flyvende ørns* højeste himmelhøjde. Disse fire kriterier findes gennem universelt evigt celestialt liv. De udgør normen, som forklarer succesen med det guddommelige projekt, der bekæmpes af oprørske ånder. Og Jesus præsenterede den perfekte model for sine apostle og disciple under hans igangværende jordiske tjeneste; går så langt som til at vaske sine disciples fødder, før han overgiver sit legeme til korsfæstelsens tortur, for i deres sted, som en " *kalv* ", at sone for alle hans udvalgte synder. Lad også alle undersøge sig selv for at vide, om afvisningen af denne norm for evigt liv er i overensstemmelse med deres natur, deres forhåbninger og deres ønsker. Dette er standarden for tilbuddet om frelse, der skal tages imod eller afvises.

Vers 8: " *De fire levende skabninger har hver seks vinger, og de er fulde af øjne rundt omkring og indeni. De holder aldrig op med at sige dag og nat: Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, den Almægtige, som var og er og kommer!* »

På baggrund af den himmelske dom illustrerer denne scene principper, der til stadighed anvendes i himlen og på jorden af væsener, der forbliver trofaste mod Gud.

Himmellegerne af skabninger fra andre verdener har ikke behov for vinger til at bevæge sig, fordi de ikke er underlagt den jordiske dimensions love. Men Ånden antager jordiske symboler, som mennesket kan forstå. Ved at tillægge dem " *seks vinger* ", åbenbarer han for os den symbolske værdi af tallet 6, som bliver tallet på den himmelske karakter og englenes. Det handler om de verdener, der forbliver uden synd, og de engle, som Satan, den oprørske engel, var den første skabte af. Efter at Gud har tildelt tallet "syv" til sig selv som sit personlige

kongelige "segl", kan tallet 6 betragtes som "seglet" eller i Djævelens tilfælde "mærket" for hans personlighed, men det deler dette nummer 6 med verdener forbliver rene og alle engle skabt af Gud, de gode og de onde. Under englen kommer manden, hvis nummer vil være "5", hvilket retfærdiggøres af hans 5 sanser, de 5 fingre på hans hånd og de 5 fingre på hans fod. Nedenfor kommer tallet 4 i den universelle karakter, der er udpeget af de 4 kardinalpunkter, nord, syd, øst og vest. Nedenfor kommer tallet 3 for perfektion, derefter 2 for ufuldkommenhed og 1 for enhed eller perfekt forening. Øjnene på de fire levende væsener er " *helt rundt og indeni* ," og desuden " *før og bagved* ." Intet kan undslippe blikket fra dette himmelske multidimensionelle universelle liv, som den guddommelige Ånd undersøger i sin helhed, fordi dens oprindelse er i ham. Denne lære er nyttig, fordi mennesket på nutidens jord på grund af synd og syndernes ondskab ved at holde dem "inde i sig selv, kan skjule sine hemmelige tanker og ondskab for andre mennesker, projekter rettet mod sin næste. I det himmelske liv er sådanne ting umulige. Det himmelske liv er gennemsigtigt som krystal, da ondskaben blev fordrevet fra det, sammen med djævelen og hans onde engle, kastet ned på jorden, ifølge Åb.12:9, efter Jesu sejr over synd og døde. Forkyndelsen af Guds hellighed udføres i sin fuldkommenhed (3 gange: *hellig*) af indbyggerne i disse rene verdener. Men denne forkyndelse udføres ikke med ord; det er fuldkommenheden af deres individuelle og kollektive hellighed, som i permanente værker forkynder fuldkommenheden af helligheden af den Gud, der skabte dem. Gud åbenbarer sin natur og navn i den form, der citeres i Åb. 1:8: " *Jeg er alfa og omega, siger Herren Gud, som er, og som var og som skal komme, den Almægtige* ." Udtrykket " *hvem er, hvem var, og hvem der skal komme* " definerer perfekt skaber-Guds evige natur. Ved at nægte at kalde ham ved det navn, han gav sig selv, "YaHWéH", kalder mænd ham "Herren". Det er sandt, at Gud ikke havde brug for et navn, da han er unik og uden guddommelig konkurrent, og han behøver ikke et navn for at skelne ham fra andre guder, der ikke eksisterer. Gud gik ikke desto mindre med til at svare på anmodningen fra Moses, som han elskede og elskede ham. Så han gav sig selv navnet "YaHWéH", som oversættes med verbet "at være", bøjet i tredje person ental af hebraisk ufuldkommen. Denne "ufuldkomne" tid betegner en præstation, som strækker sig over tid, derfor en tid, der er større end vores fremtid, formen "som er, som var og som vil være" oversætter perfekt betydningen af denne hebraiske ufuldkommenhed. Formlen " *han, der er, som var og som skal komme* " er derfor Guds måde at oversætte hans hebraiske navn "YaHWéH", når han skal tilpasse det til vestlige sprog, eller andre end hebraisk. . Delen "og som kommer" betegner den sidste adventistiske fase af den kristne tro, etableret i Guds plan ved dekretet i Dan.8:14 siden 1843. Det er derfor i de udvalgte adventisters kød, at forkyndelsen af den trefoldige hellighed Guds er fuldført. Jesu Kristi guddommelighed er ofte blevet omstridt, men den er indiskutabel. Bibelen siger om dette i Hebr.1:8: " *Men han sagde til Sønnen: Din trone, Gud, er evig; din regerings scepter er et retfærdigt scepter; "* Og til Filip, der beder Jesus om at vise ham Faderen, svarer Jesus: " *Jeg har været hos dig så længe, og du har ikke kendt mig, Filip! Den, som har set mig, har set Faderen ; hvordan siger man: Vis os Faderen?* (Johannes 14:9).

Vers 9-10-11: " Når de levende giver ære og ære og taksigelse til ham, der sidder på tronen, til ham, der lever i al evighed, falder de fireogtyve ældste for ham, der sidder på tronen, og de ~~tilbeder~~ og bøj dig ned for ham, som lever i al evighed, og de kastede deres kroner for tronen og sagde: Du er værdig, vor Herre og vor Gud, til at modtage ære og ære og magt; for du har skabt alle ting, og det er ved din vilje, at de eksisterer og blev skabt ."

Kapitel 4 slutter med en scene for forherligelse af skaberguden. Denne scene viser, at det guddommelige krav, " frygt Gud og giv ham ære ...", udtrykt i budskabet fra den første engel i Åb. 14:7, blev hørt og godt forstået af de sidst udvalgte siden 1843; men frem for alt af de udvalgte, som forblev i live på tidspunktet for tilbagevenden i Jesu Kristi herlighed; fordi det kun er for dem, Apokalypse-åbenbaringen blev forberedt og fuldt oplyst på det tidspunkt, Gud havde valgt, siden foråret 2018. De frelste udtrykker således i tilbedelse og lovprisning al deres taknemmelighed over for Jesus Kristus, den form, hvori Den Almægtige besøgte dem for at redde dem fra synd og død, hans løn. Den vantro menneskehed tror kun, hvad den ser, ligesom apostlen Thomas, og fordi Gud er usynlig, er den dømt til at ignorere hans ekstreme svaghed, som kun gør ham til et stykke legetøj, som han manipulerer efter sin guddommelige vilje. Hun har i det mindste den undskyldning, som ikke vil retfærdiggøre hende, for ikke at have kendt Gud, en undskyldning som Satan ikke har, siden han ved at kende Gud valgte at gå i kamp mod ham; det er næppe troværdigt, men sandt, og det angår også de onde engle, der fulgte ham. Paradoksalt nok vidner de mange forskellige og endda modsatrettede frugter af frit valg om den autentiske og totale frihed, som Gud har givet sine himmelske og jordiske skabninger.

Åbenbaring 5: Menneskesønnen

Da han præsenterede Jesus for folkemængden, sagde Pilatus: " *Se, manden* ." Gud selv måtte komme og tage kødets skikkelse, så " *Mennesket* " kunne vise sig i overensstemmelse med dets hjerte og dets ønsker. Døden havde ramt det første menneske på grund af synden om ulydighed mod Gud. Som et tegn på deres nye skamfulde tilstand havde Gud fået dem til at opdage deres fysiske nøgenhed, som kun var et ydre tegn på deres indre åndelige nøgenhed. Fra denne begyndelse blev den første meddelelse om deres forløsning lavet ved at give dem tøj lavet af dyreskind. Således blev dræbt det første dyr i menneskehedens historie, vi kan tro, at det var en ung vædder eller et lam på grund af symbolikken. 4.000 år senere kom Guds Lam, som fjerner verdens synder, for at ofre sit juridisk

perfekte liv for at forløse de udvalgte blandt menneskeheden. Denne frelse tilbudt i ren nåde af Gud hviler derfor udelukkende på Jesu død, som lader sine udvalgte nyde godt af hans fuldkomne retfærdighed; og på samme tid soner hans død for deres synder, som han gjorde sig selv til frivillig bærer af. Siden da er Jesus Kristus blevet det eneste navn, der kan frelse en synder på hele vores jord, og hans frelse gælder siden Adam og Eva.

Af alle disse grunde er dette kapitel 5, som er placeret under figuren " *Man* ", helliget ham. Ikke alene frelser Jesus sine udvalgte gennem sin sonende død, men han frelser dem ved at beskytte dem gennem deres jordiske livsrejse. Og det er til dette formål, han advarer dem om de åndelige farer, som Djævelen har lagt på deres vej. Hans teknik har ikke ændret sig: som på apostlenes tid taler Jesus til dem i lignelser, så verden hører, men ikke forstår; hvilket ikke er tilfældet for hans folkevalgte, der ligesom apostlene modtager hans forklaringer direkte fra ham. Hans åbenbaring "Apokalypse" forbliver under dette uoversatte græske navn, denne gigantiske lignelse, som verden ikke må forstå. Men for hans udvalgte er denne profeti i sandhed hans " **Åbenbaring** ".

Vers 1: " *Da så jeg i hans højre hånd, som sad på tronen, en bog skrevet inde og ude, forseglet med syv segl .* "

På tronen står Gud, og han har i sin højre hånd, derfor under hans velsignelse, en bog skrevet " *indvendigt og udvendigt* ". Hvad der er skrevet " *indenfor* " er det dechiffrede budskab forbeholdt hans udvalgte, som forbliver lukket og misforstået af verdens folk, Guds fjender. Hvad der er skrevet " *udenfor* " er den krypterede tekst, synlig, men uforståelig for den menneskelige mængde. Åbenbaringsbogens Bog er forseglet med " *syv segl* ." I denne afklaring fortæller Gud os, at kun åbningen af det " *syvende segl* " vil tillade dets fuldstændige åbning. Så længe der er et segl til at forsegle den, kan bogen ikke åbnes. Hele åbningen af bogen vil således afhænge af den tid, Gud har sat for temaet "det *syvende segl* ". Det vil blive nævnt under titlen " *den levende Guds segl* " i Åb.7, hvor dens genoprettelse vil blive knyttet til datoen 1843, som derfor også vil være tidspunktet for den syvende dag, dens hellige sabbat. åbningen af det " *syvende segl* ", som bringer, ind i bogens pædagogik, temaet om de " *syv trompeter* ", så vigtigt for os, dets udvalgte.

Vers 2: " *Og jeg så en mægtig engel råbe med høj røst: Hvem er værdig til at åbne bogen og bryde dens segl? »*

Denne scene er en parentes i montagen af profetien. Det er ikke i himlen, konteksten af det foregående kapitel 4, at Åbenbaringsbogens skulle åbnes. De udvalgte har brug for det før Jesu Kristi genkomst, mens de udsættes for djævelens snarer. Magten er i Guds lejr, og den magtfulde engel er JaHWéHs engel, Gud i hans engleform af Michael. Den forseglede bog er ekstremt vigtig og hellig, da det kræver meget høj værdighed at bryde sine segl og åbne den.

Vers 3: " *Og ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunne åbne bogrullen eller se på den. »*

Bogen er skrevet af Gud selv og kan ikke åbnes af nogen af hans himmelske eller jordiske skabninger.

Vers 4: " *Og jeg græd meget, fordi ingen blev fundet værdig til at åbne bogen eller se i den. »*

Johannes er ligesom os et jordisk væsen, og hans tårer udtrykker menneskehedens forfærdelse over for djævelens fælder. Han lader til at fortælle os, "hvem kan blive frelst uden åbenbaring?" ". Den afslører således den høje tragiske grad af uvidenhed om dens indhold og dens fatale konsekvens: dobbeltdød.

Vers 5: " *Og en af de gamle sagde til mig: Græd ikke; se, løven af Judas stamme, Davids rod, har sejret for at åbne bogrullen og dens syv segl. »*

De " gamle mænd ", der er forløst fra jorden af Jesus, er godt placeret til at hæve Jesu Kristi navn over alle levende væsener. De genkender i ham det herredømme, som han selv erklærede at have modtaget fra Faderen og de himmelske væsner i Matt.28,18: " *Jesus kom og talte således til dem: Mig og på jorden er givet al magt i himlen . Det var ved at målrette sin inkarnation i Jesus, at Gud inspirerede Jakob, som profeterede over sine sønner og sagde om Juda: " Juda er en ung løve. Du er kommet tilbage fra blodbadet, min søn! Han bøjer sine Knæ, han lægger sig som en Løve, Som en Løvinde: hvem vil få ham til at rejse sig? Scepteret skal ikke vige fra Juda, ej heller den kongelige stav fra hans fødder, indtil Silo kommer, og folkene adlyder ham. Han binder sit æsel til vinstokken, og sit æselføl til den bedste vinstok; Han vasker sit klæde i vin og sin kappe i drueblod. Hans øjne er røde af vin, og hans tænder er hvide af mælk (1 Mos.49:8 til 12)."* Druernes blod vil være temaet for den " høst ", der er annonceret i Åb.14:17 til 20, som også er profeteret i Esajas 63. Om " Davids rod ", læser vi i Es.11:1 til 5. : " *Så vil der komme en gren ud af Isajs stamme, og et skud vil blive født fra hans rødder. Herrens Ånd vil hvile på ham: visdommens og forstandens Ånd, rådens og magtens Ånd, kundskabens og Herrens frygt. Han vil indånde Herrens frygt; Han vil ikke dømme efter udseende, Han vil ikke tage stilling til rygter. Men han skal dømme de fattige med retfærdighed, og han skal dømme de fattige på jorden med retfærdighed; Han vil slå jorden med sit ord som med en stav, og med sine læbers ånde slår han de ugudelige ihjel. Retfærdighed skal være hans siders bælte, og trofasthed skal være hans lænders bælte ."* Jesu sejr over synd og død, hans løn, giver ham den lovlige og legitime ret til at åbne Åbenbaringsbogen, så hans udvalgte kan advares og beskyttes mod de dødbringende religiøse fælder, som han sætter, af Djævelen, for at at forføre vantro. Bogen vil derfor være fuldt åbnet på det tidspunkt, hvor dekretet i Daniel 8:14 træder i kraft, nemlig den første forårsdag i året 1843; selv om dens ufuldkomne forståelse vil kræve genovervejelse over tid, indtil 2018.

Vers 6: " *Og jeg så, midt på tronen og blandt de fire levende væsener og midt blandt de ældste, et lam, som var der, som om det var slagtet. Han havde syv horn og syv øjne, som er Guds syv ånder, der er sendt gennem hele jorden. »*

Vi må bemærke tilstedeværelsen af lammet " midt på tronen ", fordi han er Gud i sin mangfoldige helliggørelse, idet han på én gang er den unikke skabergud, ærkeenglen Mikael, Jesus Kristus, Guds Lam og den Hellige. Ånd eller " Guds syv ånder udsendt til hele jorden ." Hans " syv horn " symboliserer helliggørelsen af hans magt og hans " syv øjne ", helliggørelsen af hans blik, som i dybden gransker hans skabningers tanker og handlinger.

Vers 7: " *Han kom og tog rullen fra højre hånd af ham, der sad på tronen.*

»

Denne scene illustrerer ordene i Åb. 1:1: "Åbenbaring af Jesus Kristus, som Gud gav ham for at vise sine slaver, hvad der hurtigt skal ske, og som han gjorde kendt ved at sende sin engel til sin slave Johannes ." Dette budskab har til formål at fortælle os, at indholdet af Åbenbaringen vil være ubegrænset, da det er givet af Gud, Faderen, selv; og dette ved at have lagt på hende, al hans velsignelse angivet ved hans " højre hånd ".

Vers 8: " *Da han havde taget rullen, faldt de fire levende skabninger og de fireogtyve ældste ned for Lammet, hver med en harpe og gyldne skåle med røgelse, som er de helliges bønner.* »

Lad os fra dette vers beholde denne symbolske nøgle: " *gyldne bægre fyldt med parfume, som er de helliges bønner* ". Alle himmelske og jordiske skabninger valgt af deres trofasthed lægger sig ned foran "lammet " Jesus Kristus for at tilbede ham. " *Harper* " symboliserer den universelle harmoni af kollektiv lovprisning og tilbedelse.

Vers 9: " *Og de sang en ny sang og sagde: Du er værdig til at tage rullen og åbne dens segl; thi du blev dræbt, og med dit blod har du forløst mænd for Gud fra hver stamme, sprog, folk og nation;* »

Denne " *nye sang* " fejrer udfrielsen fra synd og midlertidigt forsvinden af anstifterne til oprøret. For de vil først forsvinde for altid efter den sidste dom. Jesu Kristi forløste kommer fra alle oprindelser, alle farver og menneskeracer, " *fra enhver stamme, sprog, folk og nation* "; hvilket beviser, at frelseprojektet kun er foreslået i Jesu Kristi navn, i overensstemmelse med hvad Act.4:11-12 erklærer: " *Jesus er stenen forkastet af dig, som bygger, og som er blevet den vigtigste af hjørnet . Der er ingen frelse i nogen anden; thi der er intet andet navn under himlen givet blandt mennesker, ved hvilket vi skal blive frelst.* ". **Alle** andre religioner er derfor illegitime og djævelske illusoriske bedrag. I modsætning til falske religioner er den sande kristne tro organiseret af Gud på en logisk sammenhængende måde. Der står skrevet, at Gud ikke er fremmed for nogen; hans krav er de samme for alle hans skabninger, og den frelse, han tilbød, havde en pris, som han selv kom til at betale. Efter at have lidt for denne forløsning, vil han kun redde de mennesker, som han vurderer værdige til at drage fordel af hans martyrium.

Vers 10: " *Du har gjort dem til et kongerige og til præster for vor Gud, og de skal regere på jorden .* "

Himmeriget, som Jesus prædikede, har taget form. At modtage " *ret til dommer* ", sammenlignes de udvalgte med konger ifølge Åb.20:4. I deres gamle pagtsaktiviteter tilbød " *præsterne* " symbolske dyreofre for synd. I løbet af den himmelske doms " *tusind år* " vil de udvalgte også gennem deres dom forberede de sidste ofre for et stort universelt offer, som på én gang vil ødelægge alle faldne himmelske og jordiske skabninger. Ilden fra " *den anden døds ildsø* " vil eliminere dem på dommens dag. Det er først efter denne ødelæggelse, at den fornyede jord, genskabt af Gud, vil modtage de forløste udvalgte. Det er først da, at med Jesus Kristus, *kongernes Konge og Herrernes Herre* i Åb. 19:16, " *skal de regere på jorden* ".

Vers 11: " *Jeg så og hørte mange engles røst omkring tronen og de levende skabninger og de ældste, og deres tal var tusinder af tusinder og tusinder af tusinder.* "

Dette vers præsenterer for os, forenet, de tre grupper af tilskuere, som er vidne til jordiske åndelige kampe. Ånden nævner denne gang tydeligt englens som en særlig gruppe, hvis antal er meget højt: " *myriader af myriader og tusinder af tusinder.* " Herrens engle er i øjeblikket nære stridende, stillet i tjeneste for hans forløste, hans jordiske udvalgte, som de vogter, beskytter og underviser i hans navn. På frontlinjen optegner disse første vidner for Gud den individuelle og kollektive historie om livet på jorden.

Vers 12: " *De sagde med høj røst: Lammet, som blev slagtet, er værdigt til at modtage magt og rigdom og visdom og styrke og ære og ære og pris.* »

Englene bistod på jorden med deres leder Michaels tjeneste, som fratog sig alle sine guddommelige kræfter for at blive det perfekte menneske, der tilbød sig selv ved slutningen af sin tjeneste, som et frivilligt offer, for at sone for synder begået af dets udvalgte embedsmænd. Ved afslutningen af hans nådetilbud genopstod de udvalgte og gik ind i den lovede evighed, englens genskaber til Guds guddommelige Kristus alle de egenskaber, som han havde i Michael: " *magt, rigdom, visdom, styrke, ære, herlighed, og ros.* »

Vers 13: " *Og hver skabning, som er i himlen og på jorden og under jorden og i havet og alt, hvad der er deri, hørte jeg dem sige: Til ham, som sidder på tronen, og til Lammet være pris, ære, ære og styrke, for evigt og altid!* »

Guds skabninger er enstemmige. De elskede alle demonstrationen af hans kærlighed, manifesteret af hans persons gave i Jesus Kristus. Projektet designet af Gud er en strålende succes. Hans udvælgelse af kærlige væsener er gennemført. Verset har form af den første engels budskab fra Åb. 14,7: " *Han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen for hans dom er kommet; og bøj dig ned for ham, som skabte himlen og jorden og havet og vandkilderne.* " Det sidste udvalg, der blev foretaget siden 1843, er baseret på forståelsen af dette vers. Og de udvalgte hørte og reagerede ved i den kristne tro at genoprette den praksis på den syvende hviledag, som Jesu apostle og disciple praktiserede, indtil den blev forladt siden den 7. marts 321. Skaberen Gud blev æret ved respekt for det fjerde bud, som er tæt på hans hjerte. Resultatet er en scene af himmelsk herlighed, hvor alle dens skabninger, til punkt og prikke følger budskabet fra den første engel i Åb. , *herlighed og styrke, i al evighed!* ". Bemærk, at ordene gentages, omvendt, ordene citeret af englens i det foregående vers 13. Siden sin opstandelse har Jesus genvundet sit himmelske liv: sin guddommelige " *magt, sin rigdom og sin visdom* ". På jorden nægtede hans sidste fjender ham " *den pris, ære, ære og styrke* ", som tilkom ham som skabergud. Han kaldte på " *sin styrke* ," han besejrede til sidst dem alle og knuste dem under sine fødder. Også, fyldt med kærlighed og taknemmelighed, genopretter hans hellige og rene skabninger sammen legitimt hans undersætter af herlighed.

Vers 14: " *Og de fire levende skabninger sagde: Amen! Og de gamle kom frem og bøjede sig.* "

Indbyggerne i de rene verdener godkender denne restitution og siger: "Sandelig! Det er sandt ! »Og de jordiske udvalgte, der er forløst ved sublimeret

kærlighed, lægger sig ned for deres almægtige skaber-Gud, som kom for at inkarnere i Jesus Kristus.

Åbenbaring 6: Skuespillere, guddommelige straffe og tegn på den kristne æra

Jeg husker lektionen i Åb.5: bogen kan kun åbnes, når det " *syvende segl* " er fjernet. For at gøre denne åbning må Kristi udvalgte **absolut** godkende praktiseringen af den syvende-dags sabbat; og dette åndelige valg kvalificerer ham til at modtage fra Gud, som godkender ham, hans visdom og hans åndelige og profetiske dømmekraft. Uden selve teksten specificerer det således, vil den udvalgte identificere " *Guds segl* " citeret i Åb.7:2 med det " *syvende segl* ", som stadig lukker Åbenbaringens bog, og han vil knytte sig til disse to " *segl* ", den syvende dag helliget i hvile af Gud. Tro gør forskellen mellem lys og mørke. For enhver, der ikke godkender den helligede sabbat, vil profetien således forblive en lukket, hermetisk bog. Han kan godt genkende visse åbenlyse emner, men han vil ikke forstå de vitale og skærende åbenbaringer, som gør forskellen mellem liv og død. Vigtigheden af det " *syvende segl* " vil fremgå af Åb. 8:1-2, hvor Ånden giver det den rolle at åbne temaet for de " *syv basuner* ". Nu er det netop i budskaberne fra disse " *syv trompeter* ", at Guds projekt vil blive klart. Fordi temaet for *trompeterne* i Åb.8 og 9 kommer parallelt for at fuldende de sandheder, der er profeteret i temaerne i " *bogstaverne* " i Åb.2 og 3; og " *seglene* ", i Åb.6 og 7. Den guddommelige strategi er identisk med den, han brugte til at konstruere sin

profetiske åbenbaring givet til Daniel. Efter at være blevet kvalificeret til dette embede ved min accept af praktiseringen af den helligede sabbat og ved hans suveræne valg, åbnede Ånden bogen med sine åbenbaringer for mig ved at frigøre det " *syvende segl* ". Lad os nu opdage identiteten af dens " *segl* ".

Vers 1: " *Jeg så, da Lammet åbnede et af de syv segl, og jeg hørte et af de fire levende væsener sige som med en tordenrøst: Kom! »*

Dette første " *levende væsen* " betegner kongedømmet og styrken af " *løven* " i Åb.4:7, ifølge Dom.14:18. Denne *tordenrøst* er guddommelig og kommer fra Guds trone i Åb.4:5. Det er derfor den almægtige Gud, der taler. Åbningen af hvert " *segl* " er en invitation fra Gud til mig om at se og forstå budskabet i visionen. Jesus havde allerede sagt til Filip: " *Kom og se* " for at opmuntre ham til at følge ham.

Vers 2: " *Jeg så, og se, der kom en hvid hest. Den, der red den, havde en bue; en krone blev givet til ham, og han drog sejrrig af sted og for at sejre ."*

Hvid indikerer *dens* perfekte renhed; hesten er billedet af det udvalgte folk, som den leder og lærer ifølge Jakob 3:3: " *Hvis vi lægger biddet i munden på heste, så de adlyder os, hersker vi også over hele deres krop* " ; hans " *bue* " symboliserer pilene i hans guddommelige ord; hans " *krone* " er " *livets krone* " opnået ved hans martyrium frivilligt accepteret af ham ; hans sejr var resolut siden hans skabelse af den første vis-à-vis; uden tvivl er denne beskrivelse den almægtige Gud Jesus Kristus. Hans endelige sejr er sikker, fordi han allerede på Golgata har besejret djævelen, synden og døden. Zakarias 10:3-4 bekræfter disse billeder og siger: " *Min vrede er optændt mod hyrderne, og jeg vil straffe bukkene; thi Hærskarers HERRE besøger sin Hjord, Judas Hus, og vil gøre dem til sin Herligheds Hest i Kamp; fra ham kommer Vinklen, fra ham Naglen, fra ham Krigsbuen ; fra ham vil alle lederne komme sammen.* »Den guddommelige Kristi sejr blev forkyndt ved " *helliggørelsen af den syvende dag* " i vore uger, lige fra verdens skabelse; sabbatten, der profeterer resten af det " *syvende* " årtusinde, kaldet " *tusind år* " i Åb.20:4-6-7, hvori Jesus gennem sin sejr vil bringe sine udvalgte til evigheden. Indførelsen af sabbatten fra grundlæggelsen af den jordiske verden bekræfter dette udtryk: " *startede som en sejrherre* ". Sabbatten er det profetiske indvarslingstegn på denne guddommelige og menneskelige sejr mod synden og djævelen, og som sådan er det på den, at Gud enten baserer hele sit program for "helliggørelse", af hvad der tilhører ham, og at han river djævelen.

Vers 3: " *Da han åbnede det andet segl, hørte jeg det andet levende væsen sige: Kom !"*

Det " *andet levende væsen* " refererer til " *kalven* " af ofrene i Åb.4:7. Offerånden animerede Jesus Kristus og hans sande disciple, til hvem han erklærede: " *Hvis nogen vil følge mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og tage sit kors op. følg ."*

Vers 4: " *Og der kom en anden hest ud, rød. Den, som sad på ham, fik magt til at tage freden fra jorden, så mennesker ville slå hinanden i struben; og et stort sværd blev givet ham ."*

Den " *røde* " eller " *ildrøde* " betegner den synd, der er opmuntret af Chief Destroyer, som er Satan, i billedet af " *Abaddon Apollyon* " i Åb.9:11; " *ild* " er midlet og symbolet på ødelæggelse. Han leder også sin onde lejr bestående af

dårlige faldne engle og forførte og manipulerede jordiske kræfter. Han er kun en skabning, der " modtager " fra Gud " kraften til at tage fred fra jorden, så mennesker kan dræbe hinanden ." Denne handling vil blive tilskrevet Rom, " den prostituerede Babylon den store " i Åb. 18:24: " og fordi blodet fra profeterne og de hellige og fra alle dem, der blev dræbt på jorden , blev fundet i hende ". Trofaste kristnes " ødelæggeren " er derfor identificeret såvel som hans ofre. " Sværdet ", som han modtager, betegner den første af de fire frygtelige guddommelige straffe, der er citeret i Eze.14:21-22: " Ja, så siger Herren, JaHWéH: Selvom jeg sender mine **fire frygtelige straffe imod Jerusalem** , 'sværd, hungersnød' , vilde dyr og pest, for at ødelægge mennesker og dyr, der vil ikke desto mindre være en rest, der vil undslippe, som vil komme ud af det, sønner og døtre... ' .

Vers 5: " Da han åbnede det tredje segl, hørte jeg det tredje levende væsen sige: Kom! Jeg så, og se, der dukkede en sort hest op. Den, der red den, holdt en vægt i hånden . "

Det " tredje levende væsen " er " mennesket " skabt i Guds billede i Åb.4:7. Denne karakter er fiktiv, men han udgør den anden guddommelige straf for synd ifølge Ezek.14:20. I modstrid med mænds kost handler det denne gang om *hungersnød* . I vores æra vil det blive påtvunget både bogstaveligt og åndeligt. I begge anvendelser har det dødelige konsekvenser, men i sin åndelige følelse af berøvelse af guddommeligt lys er dens direkte konsekvens døden af den " anden død " forbeholdt de faldne, ved den sidste dom. Denne tredje rytters budskab er sammenfattet således: da mennesket ikke længere er i Guds billede, men i dyrenes billede, fratager jeg ham det, der får ham til at leve: hans kødelige næring og hans åndelige næring. Vægten er symbolet på retfærdighed, her Guds, der dømmer kristnes trosgerninger.

Vers 6: " Og jeg hørte en røst midt blandt de fire væsener sige: Et mål hvede for en denar og tre mål byg for en denar; men gør ingen skade på olien og vinen . "

Denne stemme er Kristi foragtet og frustreret over falske troendes utroskab. Til samme pris ser vi en mindre mængde hvede end for byg . Bag dette generøse tilbud af byg gemmer sig et budskab på et meget højt åndeligt niveau. Faktisk, i 4 Mos.5:15, præsenterer loven et tilbud om " byg " for at løse et problem med *jalousi* , som en mand føler over for sin kone. Så læs i detaljer, fuldstændig, denne procedure beskrevet i vers 12 til 31, hvis du ønsker at forstå. I dets lys forstod jeg, at Gud selv, *brudgommen* i Jesus Kristus af forsamlingen, hans *brud* , her indgiver en klage for " *mistanke om jalousi* "; hvilket vil blive bekræftet af omtalen af det " *bitre vand* " citeret i "den tredje trompet " i Åb.8:11. I proceduren i Nummer 5 skulle kvinden drikke støvet vand, uden konsekvens, hvis hun var uskyldig, men ved at blive bitter, hvis hun var skyldig, vil hun blive ramt af en forbandelse. Hustruens *utroskab* blev fordømt i Åb.2:12 (maskeret med navnet *Pergamum*: at overtræde ægteskabet) og Åb.2:22, og det vil således igen blive bekræftet af en forbindelse etableret mellem ^{det} 3. *segl* og den 3. *trompet* . - Allerede i Daniel fik den samme tilgang Daniel 8 til at "bekræfte" den romerske identitet af det " lille horn " i Dan.7 præsenteret som en "hypotese". Denne parallelisering af Daniel 2, 7 og 8 var den nyhed, der tillod mig at bevise den

romerske identifikation; dette for første gang siden adventismens eksistens. Her i Åbenbaringen ser tingene på samme måde ud. Jeg demonstrerer overblikket over den parallelle kristne æra af de tre hovedtemaer, breve, segl og trompeter. Og i Åbenbaringen udfylder temaet " *basuner* " den samme rolle som Daniel 8 for Daniels Bog. Disse to elementer giver beviser, uden hvilke profetien kun ville give den " *mistanke* ", som jeg kaldte "hypotese" i studiet af Daniel. Disse ord, " *mistanke om jalousi* ", åbenbaret i 4 Mos.5:14, gælder således for Gud og forsamlingen fra Åb.1 til Åb.6; så med åbningen af bogen muliggjort af identifikation af det " *syvende segl* " med den syvende dags sabbat, temaet i Åb.7, vil forsamlingens " *mistanke om utroskab* " blive "bekræftet" i temaet " *basuner* " og kapitel 10 til 22, der følger efter den. Ånden giver således i kapitel 7 rollen som et toldsted, hvor der skal indhentes tilladelse til at komme ind. I tilfælde af åbenbaring er denne myndighed Jesus Kristus, den almægtige Gud og Helligånden selv. Adgangsdøren er åben for ham, siger han, som " *hører min stemme* ", som *åbner for mig, når jeg banker på hans dør* (hjertedøren), og som *spiser med mig og jeg med ham* ", ifølge Apo .3:20. " *Vin og olie* " er de respektive symboler på blodet, der er udgydt af Jesus Kristus og Guds Ånd. Derudover bruges de begge til at hele sår. Befalingen om at " *gøre dem ingen skade* " betyder, at Gud straffer, men han gør det stadig med en blanding af sin barmhjertighed. Dette vil ikke være tilfældet for de " *syv sidste plager* " i hans " *vrede* " i de sidste jordiske dage ifølge Åb. 16:1 og 14:10.

Vers 7: " *Da han åbnede det fjerde segl, hørte jeg det fjerde levende væsens røst sige: Kom! »*

Det " *fjerde levende væsen* " er " *ørnen* " af den højeste himmelske højde. Han bebuder tilsynskomsten af Guds fjerde straf: dødelighed.

Vers 8: " *Jeg så, og se, en bleg hest viste sig. Den, der red den, hed Døden, og Hades fulgte med ham. Der blev givet dem magt over en fjerdedel af jorden til at udslætte mennesker ved sværdet, ved hungersnød, ved døden og ved jordens vilde dyr ."*

Meddelelsen er bekræftet, det er faktisk " *død* ", men i sin følelse af dødelighed pålagt i omstændighedsstraffe. Døden påvirker hele menneskeheden siden arvesynden, men her er kun " *en fjerdedel af jorden* " ramt af den, " *af sværdet, hungersnød, dødelighed* " på grund af epidemiske sygdomme og " *vilde dyr* " både dyr og mennesker. Denne " *fjerdedel af jorden* " retter sig mod det utro kristne Europa og de magtfulde nationer, der vil opstå fra det omkring det 16. århundrede : de to amerikanske kontinenter og Australien.

Vers 9: " *Da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjæle af dem, der var blevet slået ihjel for Guds ord og for det vidnesbyrd, de havde båret. "*

Disse er ofre for "bestielle" handlinger begået i den falske kristne tros navn. Det undervises af det romersk pavelige katolske regime, som allerede er symboliseret i Åb.2:20, af *kvinden Jesabel*, som Ånden tilregner handlingen *med at undervise* sine tjenere eller bogstaveligt talt: " *hendes slaver* ". De er placeret " *under alteret* ", derfor under ledelse af Kristi kors, som tillader dem at drage fordel af hans " *evige retfærdighed* " (se Dan.9:24). Som Åb. 13:10 vil indikere, er de udvalgte martyrofre og aldrig bødler eller menneskemordere. De udvalgte i dette vers, genkendt af Jesus, efterlignede ham selv i døden som martyrer: " *for*

Guds ord og for det vidnesbyrd, som de havde givet "; fordi sand tro er aktiv, aldrig en simpel falsk beroligende etiket. Deres " *vidne* " bestod netop i at opgive deres liv til Guds ære.

Vers 10: " *De råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, o hellige og sande Mester, tøver du med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden? »*

Lad dette billede ikke bedrage jer, for det er kun deres blod, der er udgydt på jorden, der råber hævn for Guds ører, ligesom Abels blod, der blev dræbt af hans bror Kain ifølge 1. Mos.4:10: "Og Gud sagde : *Hvad har du gjort? Din broders blods røst råber fra jorden til mig.* ". De døde sande tilstand er åbenbart i Præd.9:5-6-10. Bortset fra Enok, Moses, Elias og de hellige, der blev oprejst på tidspunktet for Jesu Kristi død, "deltager de andre ikke længere i *alt, hvad der sker under solen, fordi deres tankegang og deres minde er gået til grunde.* " " *Der er hverken visdom eller forståelse eller viden i helvede. thi deres minde er glemt.* " Disse er de kriterier , der er inspireret af Gud vedrørende døden . Falsk troende er ofre for falske doktriner, der er arvet fra den græske filosof Platons hedenskab, hvis mening om døden ikke har nogen plads i den kristne tro, der er trofast mod sandhedens Gud. Lad os give tilbage til Platon, hvad der tilhører ham, og til Gud hvad der tilhører ham: sandheden om alting, og lad os være logiske, for døden er livets absolutte modsætning, og ikke en ny form for eksistens.

Vers 11: " *En hvid kappe blev givet til hver af dem; og de fik besked på at blive i ro i nogen tid endnu, indtil antallet af deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes ligesom dem, var fuldstændigt .*

Den " *hvide kappe* " er symbolet på martyrernes renhed, som Jesus først bar i Åb.1:13. Den " *hvide kappe* " er billedet af hans tilregnes retfærdighed i en tid med religiøs forfølgelse. Martyrernes tid går fra Jesu tid til 1798. I slutningen af denne periode, ifølge Åb.11:7, " *dyret, der rejser sig fra afgrunden* ", symbol på den franske revolution og dens rædsler, ateister fra 1793 og 1794, vil sætte en stopper for forfølgelserne organiseret af monarkiet og det katolske pavedømme, selv udpeget som " *dyr, der rejser sig fra havet* " i Ap.13:1. Efter den revolutionære massakre vil der blive etableret religiøs fred i den kristne verden. Vi læser igen: " *Og de fik besked på at blive stille endnu et stykke tid, indtil antallet af deres medtjenere og deres brødre, som skulle aflives ligesom dem, var fuldstændigt.* " Resten af de døde i Kristus vil fortsætte indtil hans endelige herlige genkomst. Hvis vi antager, at budskabet om dette " *femte segl* " er rettet til protestanterne, der blev forfulgt af den katolske pavelige inkquisition fra " *Tyatira* "-æraen, vil tidspunktet for drabet på de valgte ophøre på grund af den franske revolutionære aktion, som snart vil, mellem 1789 og 1798 og ødelagde den aggressive magt i koalitionen af pavedømmet og det franske monarki. Det " *sjette segl* ", som vil åbne, vil derfor vedrøre dette franske revolutionære regime, som Åb. 2:22 og 7:14 kalder " *stor trængsel* ". I den doktrinære ufuldkommenhed, der kendetegner den, vil den protestantiske tro også være et offer for det ateistiske revolutionære regimes intolerance. Det er gennem hans handling, at antallet af dem, der skulle aflives, nås.

Vers 12: " *Jeg så, da han åbnede det sjette segl; og der kom et stort jordskælv, solen blev sort som sæk, hele månen blev som blod .*

" *Jordskælvet* " givet som et tegn på tidspunktet for det " 6. segl " ' giver os mulighed for at placere handlingen lørdag den 1. november ¹⁷⁵⁵ omkring kl. Dens geografiske centrum var den meget katolske by Lissabon, hvor der var 120 katolske kirker. Gud viste således målene for hans vrede, at dette " *jordskælv* " også profeterede i åndeligt billede. Den profeterede handling vil blive gennemført i 1789 med det franske folks opstand mod deres monarki; Efter at Gud havde fordømt hende og hendes allierede romersk-katolske pavedømme, slog de begge til døde i 1793 og 1794; datoer for de "to revolutionære Terrors". I Åb.11:13 sammenlignes fransk revolutionær handling med et " *jordskælv* ". Ved at kunne datere de citerede handlinger bliver profetien mere præcis. "... *solen blev sort som en sæk hestehår* ", den 19. maj 1780, og dette fænomen oplevet i Nordamerika fik navnet "mørk dag". Det var en dag uden noget sollys, som også forudsagde den franske revolutionære ateismes handling mod lyset af Guds skrevne ord symboliseret her ved "solen " ; Bibelen blev brændt i auto-da-fé. " *Hele månen blev som blod* ", i slutningen af denne mørke dag afslørede de tykke skyer månen i en udtalt rød farve. Gennem dette billede bekræftede Gud den skæbne, der var forbeholdt den pavelige-kongelige mørkelejr, mellem 1793 og 1794. Deres blod ville blive udgydt rigeligt af den revolutionære guillotines skarpe klinge.

Bemærk : I Åb.8:12 vil budskabet om den " fjerde trompet " ved at slå " en tredjedel af solen, en tredjedel af månen og en tredjedel af stjernerne " bekræfte det faktum, at de revolutionæres ofre vil være sande udvalgte og faldne, forkastet af Gud i Jesus Kristus. Dette bekræfter også betydningen af det " femte segl ", som vi lige har set. Det er gennem ateismens handling, at de sidste drab på de trofaste udvalgte vil blive gennemført.

Vers 13: " *Og himlens stjerner faldt til jorden, som når et figentræ rystet af en stærk vind kaster sine grønne figner væk.* »

Dette tidens tredje tegn, denne gang himmelske, blev bogstaveligt talt opfyldt den 13. november 1833, synligt fra hele USA mellem midnat og 5 om morgenen. Men ligesom det forrige tegn varslede det en åndelig begivenhed af ufattelig størrelse. Hvem kunne have tællt antallet af disse stjerner, der faldt i form af en paraply hen over hele himlen fra midnat til kl. 5 om morgenen? Dette er det billede, som Gud giver os af de protestantiske troendes fald i 1843, da de var ofre for dekretet i Dan.8:14, som trådte i kraft. Mellem 1828 og 1873 bekræftes virkningen af floden "Tiger" (Dan.10:4), navnet på det menneskedræbende dyr, således i Dan.12:5 til 12. I dette vers afbilleder "figentræet " Guds folks troskab, bortset fra at denne troskab sættes i tvivl af billedet af de " *grønne figner* " kastet på jorden. Ligeledes blev den protestantiske tro modtaget af Gud med forbehold og foreløbige betingelser, men foragt for de profetiske budskaber fra William Miller og afvisningen af genoprettelsen af sabbatten førte til dens undergang i 1843. Det var gennem denne afvisning, at "figenen" *forblev* . " *grøn* ", nægter at modnes ved at acceptere Guds lys, vil den dø. Hun vil forblive i denne status, faldet fra Herrens nåde indtil tidspunktet for hendes glørværdige tilbagevenden, i 2030. Men vær forsigtig, ved sin afvisning af de sidste lys, siden 1994, er den officielle adventisme blevet til "det også " , en " *grøn figen* " bestemt til at dø to gange.

Vers 14: “ *Himlen forsvandt som en rulle, der er rullet sammen; og alle bjergene og øerne blev flyttet fra deres steder. »*

Dette jordskælv er denne gang universelt. På tidspunktet for hans herlige tilsynekomst vil Gud ryste jorden og alt, hvad den indeholder i mennesker og dyr. Denne handling vil finde sted på tidspunktet for "den syvende af de syv sidste plager af Guds vrede ", ifølge Åb.16:18. Det vil være for de sandt udvalgte tidspunktet for deres opstandelse, " den første ", den for de " velsignede ", ifølge Åb.20:6.

Vers 15: “ *Jordens konger, de store, militærlederne, de rige, de mægtige, alle slaverne og de frie, gemte sig i hulerne og i bjergenes klipper. »*

Når Skaberguden viser sig i al sin herlighed og kraft, kan ingen menneskelig magt bestå, og intet ly kan beskytte hans fjender mod hans retfærdige vrede. Dette vers indikerer det: Guds retfærdighed terroriserer alle skyldige kategorier af menneskeheden.

Vers 16: “ *Og de sagde til bjergene og til klipperne: Fald over os og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede; »*

Det er lammet selv, der sidder på den guddommelige trone, men i denne time er det ikke længere det dræbte lam, der præsenterer sig for dem, det er "kongers konge og herrernes Herre ", der kommer og knuser hans sidste dages fjender.

Vers 17: " *For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan bestå? »*

Udfordringen er i sandhed at " ernære sig ", det vil sige at overleve efter Guds retlige indgreb.

De, der kan " overleve " i denne frygtelige time, er dem, der skulle dø, i overensstemmelse med planen i søndagsdekretet nævnt i Åb. 13:15, ifølge hvilken observatørerne af den guddommelige hellige sabbat skulle udslettes på jorden. Rædselen for dem, der skulle slå dem ihjel, afsløret i det forrige vers, forklares. Og derfor vil de, der vil være i stand til at overleve på dagen for Jesu Kristi genkomst i herlighed, være temaet i Åb.7, hvor Gud vil åbenbare for os en del af sit projekt, som vedrører dem.

Åbenbaringen 7: Syvendedags adventisme besejlet med Guds segl: sabbatten

Vers 1: “ *Efter dette så jeg fire engle stå i jordens fire hjørner; De holdt jordens fire vinde tilbage, så ingen vind blæste på jorden, hverken på havet eller på noget træ.* »

Disse " *fire engle* " er Guds himmelske engle, der er engageret i en universel handling symboliseret ved " *jordens fire hjørner* ". De " *fire vinde* " symboliserer universelle krige, konflikter; de er således " *tilbageholdt* ", forhindret, blokeret, hvilket resulterer i universel religiøs fred. " *Havet* " symbol på katolicismen og " *jorden* " symbol på den reformerte tro er i fred med hinanden. Og denne fred angår også " *træet* ", billedet af mennesket som individ. Historien lærer os, at denne fred blev påtvunget af svækkelsen af den pavelige magt, som blev knust af fransk national ateisme mellem 1793 og 1799, datoen da pave Pius VI døde tilbageholdt i Citadel-fængslet i Valence-sur-Rhône, hvor jeg blev født og bor. Denne handling tilskrives " *dyret, der stiger op af dybet* " i Åb.11:7. Den kaldes også den " *4. trompet* " i Åb.8:12. Efter hende, i Frankrig, vil Napoleon I's kejserstyre, ^{symboliseret} ved " *en ørn* " i Ap.8:13, bevare sin autoritet over den katolske religion, der blev rehabiliteret af Concordat.

Vers 2: “ *Og jeg så en anden engel stige op mod den opgående sol og holde den levende Guds segl; han råbte med høj røst til de fire engle, til hvem det var givet at skade jorden og havet, og han sagde :*

Den " *opgående sol* " refererede til, at Gud besøgte sin jordiske flok i Jesus Kristus i Lukas 1:78. " *Den levende Guds segl* " viser sig i Jesu Kristi himmelske lejr. Med en " *høj stemme* ", som bekræfter hans autoritet, udsteder englen en ordre til de universelle dæmoniske englemagter, som har modtaget autorisation fra Gud til at " *gøre skade* ", at " *jorden* " og " *havet* " være, til den protestantiske tro og til den romersk-katolske tro. Disse åndelige fortolkninger forhindrer ikke en bogstavelig anvendelse, som vil vedrøre " *jorden, havet og træerne* " i vores skabelse; hvilket ville være svært at undgå med brugen af atomvåben på tidspunktet for den " *sjette trompet* " i Åb.9:13 til 21.

Vers 3: “ *Gør intet ondt på jorden eller havet eller træerne, før vi har forsejlet vores Guds tjeneres pander.* »

Denne detalje giver os mulighed for at placere begyndelsen på handlingen med besejlingen af de udvalgte fra foråret 1843 til efteråret 1844. Det var efter den 22. oktober 1844, at den første adventist, kaptajn Joseph Bates, blev besejlet ved at vedtage, individuelt den syvende dags sabbatshvile. Han ville snart blive efterlignet, gradvist, af alle hans adventistbrødre og -søstre i øjeblikket.

Beseglingen begyndte efter den 22. oktober 1844 og ville fortsætte i de " *fem måneder* " profeteret i Åb.9:5-10; " *fem måneder* " eller 150 rigtige år i overensstemmelse med dag-år-koden i Ezé.4:5-6. Disse 150 år blev profeteret for religiøs fred. Den etablerede fred favoriserede proklamationen og den universelle udvikling af "Syvendedags Adventist"-budskabet, repræsenteret i dag i alle vestlige lande og hvor det var muligt. Adventistmissionen er universel, og som sådan afhænger den udelukkende af Gud. Den har derfor intet at modtage fra andre kristne bekendelser og må, for at blive velsignet, udelukkende stole på inspirationen givet af Jesus Kristus, dens himmelske overhoveder, som giver forståelsen af læsningen af den "Hellige Bibel"; Bibelen, Guds skrevne ord, som repræsenterer hans " *to vidner* " i Åb.11:3. Begyndt i 1844, vil den fredstid, der er garanteret af Gud, ende i efteråret 1994, som studiet af Åb.9 vil vise.

Vigtig bemærkning vedrørende "Guds segl": Sabbatten alene er ikke tilstrækkelig til at retfærdiggøre dens rolle som " *Guds segl* ." Beseglingen indebærer, at den er ledsaget af de gerninger, som Jesus har forberedt for sine hellige: kærligheden til sandheden **og den profetiske sandhed** , og vidnesbyrdet om frugten præsenteret i 1. Kor.13. Mange, der holder sabbatten uden at opfylde disse kriterier, vil opgive den, når truslen om død for dens praksis dukker op. Sabbatten er ikke arvet, det er Gud, der giver den til den udvalgte, som et tegn på, **at den tilhører ham** . Ifølge Eze.20:12-20: " *Jeg gav dem også mine sabbatter som et tegn mellem mig og dem, for at de skulle vide, at jeg er Herren, som helliger dem.../...Hellig mine sabbatter, og for at de kan blive en tegn mellem mig og dig, hvorved det kan vides, at jeg er HERREN din Gud .* ". Uden at modsige det netop blevet sagt, men snarere for at bekræfte det, læser vi i 2 Tim.2,19: " *Ikke desto mindre bliver Guds faste fundament stående med disse ord, der tjener som dets segl : Herren kender dem, der hører til til ham ; og: Den, der kalder Herrens navn, han skal vige fra uretfærdigheden.* »

Vers 4: " *Og jeg hørte tallet på de beseglede, hundrede og fireogfyre tusinde, af alle Israels børns stammer:* "

Apostlen Paulus demonstrerede i Rom.11 gennem et billede, at omvendte hedninger er podet på roden af patriarken Abraham, som jøderne hævder at være. Frelste af tro, ligesom han, er disse omvendte hedninger en åndelig forlængelse af Israels 12 stammer. Det kødelige Israel, hvis tegn var omskæring, faldt, overgivet til Djævelen, fordi det nægtede Messias Jesus. Den kristne tro, som faldt i frafald siden den 7. marts 321, er også et åndeligt Israel, som er faldet siden den dato. Her præsenterer Gud os for et autentisk åndeligt Israel, velsignet af ham fra 1843. Det er et, der bærer Syvendedags Adventismens universelle mission. Og allerede nu fortjener tallet, " *144.000* ", citeret en forklaring. Det kan ikke tages bogstaveligt, for at have sammenlignet Abrahams efterkommere med " *himlens stjerner* ", synes tallet alt for lille. For Skaberguden taler tal lige så meget som bogstaver. Det er da, vi må forstå, at udtrykket " *tal* " i dette vers ikke skal tolkes som en numerisk størrelse, men som en åndelig kode, der betegner en religiøs adfærd, som Gud velsigner og adskiller (som han helliggør). Således forklares " *144.000* " som følger: $144 = 12 \times 12$, og $12 = 7$, *antallet af Gud + 5, antallet af mennesker = alliance mellem Gud og mennesket*. Terningen af dette tal er symbolet på perfektion og dets kvadrat, dets overflade. Disse proportioner vil være dem i det

nye Jerusalem beskrevet i Åb.21:16 i en åndelig kode. Udtrykket " tusind ", som kommer dernæst, symboliserer en utallig mængde. Faktisk betyder " 144.000 " et væld af fuldkomne forløste mænd, som indgik en pagt med Gud. Denne henvisning til Israels stammer burde ikke overraske os, fordi Gud ikke opgav sit projekt på trods af de successive fiaskoer i hans alliancer med mennesker. Den jødiske model, der blev præsenteret siden udvandringen fra Egypten, strakte sig ikke til Kristus uden grund. Og gennem sin kristne sandhed og respekt for alle hans befalinger, herunder især sabbattens bud, og hans genoprettede moralske, helbredsmæssige og andre ordinancer, finder Gud, i de sidste dages trofaste dissidente adventisme, at Israels model er i overensstemmelse med dens ideelt. Lad os tilføje, at i teksten til det 4. ^{bud} siger Gud om sabbatten til sine udvalgte: " *Du har seks dage til at udføre alt dit arbejde ... men den syvende* ^{et} *JaHWéHs, din Guds dag*". Det viser sig, at 6 døgndage summer til 144 timer. Vi kan således udlede, at de 144.000 besejlede er trofaste iagttagere af denne guddommelige ordinance. Deres liv er præget af denne respekt i de seks dage, der er godkendt til deres verdslige værker. Men på den 7. ^{dag} ærer de dette buds helligede hvileobjekt. Den åndelige karakter af dette "adventistiske" Israel vil blive demonstreret i vers 5 til 8, som følger. Navnene på de citerede hebraiske patriarker er ikke dem, der sammensatte det kødelige Israel. De, som Gud har udvalgt, er der kun for at bære et skjult budskab i retfærdiggørelsen af deres oprindelse. Som med navnene på de " syv forsamlinger ", bærer navnene på de " tolv stammer " et dobbelt budskab. Det enkleste afsløres af deres oversættelse. Men det rigeste og mest komplekse er baseret på de erklæringer, hver mor fremsætter, når hun retfærdiggør at give deres barn et navn.

Vers 5: " *af Judas stamme, tolv tusinde besejlede; af Rubens Stamme tolv tusinde; af Gads stamme tolv tusinde; »*

For hvert navn betyder tallet " tolv tusinde besejlede ": en mængde mænd, der er allieret med Gud, besejlet på sabbatten.

Juda : Lovet være JaHWéH; moderlige ord fra 1 Mos.29:35: " *Jeg vil prise YaHWéH* ".

Ruben : Se en søn; moderlige ord fra 1 Mos.29:32: " *YaHWéH har set min ydmygelse* ”

Gad : Lykke; moderlige ord fra 1. Mos.30:11: " *Hvilken lykke!* »

Vers 6: " *af Asers stamme, tolv tusinde; af Naftalis Stamme tolv tusinde; af Manasse Stamme tolv tusinde; »*

For hvert navn betyder tallet " tolv tusinde besejlede ": en mængde mænd, der er allieret med Gud, besejlet på sabbatten.

Asher : Glad; moderlige ord fra 1 Mos.30:13: " *Hvor er jeg glad!* »

Naphtali : Kæmper; moderlige ord fra 1.Mos.30:8: " *Jeg kæmpede guddommeligt mod min søster, og jeg sejrede .*"

Manasse : Glemmer; faderlige ord fra 1. Mos.41:51: " *Gud har ladet mig glemme alle mine sorger* ".

Vers 7: " *af Simeons stamme, tolv tusinde; af Levis stamme tolv tusinde; af Issakars Stamme tolv tusinde; »*For hvert navn betyder tallet " tolv tusinde besejlede ": en mængde mænd, der er allieret med Gud, besejlet på sabbatten.

Simeon : Hør: moderlige ord fra 1.Mos.29:33: “ *YaHWéH hørte, at jeg ikke var elsket* ”.

Levi : Vedhæftet: moderlige ord fra 1 Mos.29:34: " *For denne gang vil min mand knytte sig til mig .*"

Issaskar : Løn: moderens ord fra 1 Mos.30:18: “ *Gud har givet mig min løn* ”.

Vers 8: “ *af Zebulons stamme, tolv tusinde; af Josefs stamme, tolv tusinde; af Benjamins Stamme tolv tusinde besejlede.* »

For hvert navn betyder tallet " *tolv tusinde besejlede* ": en mængde mænd, der er allieret med Gud, besejlet på sabbatten.

Zebulon : Bolig: moderens ord fra 1 Mos.30:20: “ *Denne gang vil min mand bo hos mig* ”.

Josef : Han fjerner (eller han tilføjer): moderlige ord fra 1. Mos.30:23-24: “ *Gud har fjernet min skændsel... / (...må YaHWéH tilføje en anden søn til mig)* ”

Benjamin : Højres søn: moderlige og faderlige ord fra 1. Mos.35:18: “ *Og da hun var ved at opgive ånden, fordi hun var ved at dø, gav hun ham navnet Benoni (min sorgs søn), men far kaldte ham Benjamin (Højrens søn).*

Disse 12 navne og moderlige og faderlige ord udtrykker oplevelsen af den sidste forsamling af adventister udvalgt af Gud; “ *bruden forberedte* ” for hendes brudgom Kristus i Åb.19:7. Under det præsenterede efternavn, navnet " *Benjamin* ", profeterer Gud den endelige situation for sin Udvalgte, truet med døden af oprørske mænd. Navneændringen, som faderen Israel pålagde, profeterer Guds indgriben til fordel for hans udvalgte. Hans glørværdige tilbagevendende vender situationen. De, der skulle dø, bliver herliggjort og taget op til himlen, hvor de slutter sig til Jesus Kristus, den almægtige og herlige skabergud. Udtrykket "Sønner af højre" får sin fulde profetiske betydning: det rigtige var det udvalgte, eller det sidste åndelige Israel, og dets sønner, de forløste udvalgte, som består af det. Også disse er fårene, der er placeret ved Herrens højre hånd (Matt.25:33).

Vers 9: “ *Derefter så jeg, og se, der var en stor skare, som ingen kunne tælle, fra alle nationer og stammer og folk og sprog. De stod foran tronen og foran Lammet, iklædt hvide klæder og med palmegrene i hænderne.* »

Denne " *store skare, som ingen kunne tælle* " bekræfter den åndeligt kodede symbolske karakter af " *tallene* " "144.000" og "12.000" citeret i de foregående vers. Desuden hentydes der til Abrahams efterkommere ved udtrykket: " *ingen kunne tælle dem* "; hvad angår " *himlens stjerner* ", som Gud havde vist ham, idet han sagde: " *Sådan vil dine efterkommere være* ". Deres oprindelse er mangfoldig, *fra hver nation, hver stamme, hvert folk og hvert sprog* og fra hver epoke. Imidlertid er temaet for dette kapitel især rettet mod det seneste adventistiske budskab om gudgiven universalitet. De bærer " *hvide klæder* ", fordi de var klar til at dø som martyrer, idet de blev dømt til døden ved et dekret udstedt af de sidste oprørere ifølge Åb.13:15. " *Handfladerne* " holdt i deres hænder symboliserer deres sejr mod syndernes lejr.

Vers 10: “ *Og de råbte med høj røst og sagde: Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet.* »

Handlingen fremkalder konteksten af Jesu Kristi genkomst i herlighed parallelt med beskrivelsen af oprørslejrens reaktioner beskrevet i Åb.6:15-16. Her

er bemærkningerne fra de frelste folkevalgte det absolut modsatte af oprørernes. Langt fra at skræmme dem, glæder Kristi genkomst dem, beroliger dem og frelser dem. Spørgsmålet stillet af oprørerne " *Hvem kan overleve?*" » får her sit svar: Adventisterne, som forblev tro mod den mission, som Gud betroede dem indtil verdens ende med livsfare, hvis det var nødvendigt. Denne troskab er baseret på deres tilknytning til at respektere den hellige sabbat, der er helliget af Gud fra verdens grundlæggelse, og deres kærlighed til udtryk for hans profetiske ord. Dette er så meget desto mere, som de nu ved, at sabbatten profeterer den store resten af det syvende årtusinde, hvori de, sejrende efter Jesus Kristus, vil være i stand til at gå ind ved at modtage det evige liv, der er lovet i hans navn.

Vers 11: " *Og alle englene stod omkring tronen og de ældste og de fire levende skabninger; og de bøjede sig på deres ansigter foran tronen, for Gud ,*

Scenen, der præsenteres for os, fremkalder indgangen til Guds store himmelske hvile. Vi finder billeder fra kapitel 4 og 5, som omhandler dette tema.

Vers 12: " *og siger: Amen! Lov, ære, visdom, taksigelse, ære, magt og magt være vor Gud i al evighed. Amen!* »

Glade for denne smukke afslutning på oplevelsen af jordisk frelse udtrykker englene deres glæde og deres taknemmelighed over for godhedens Gud, som er vores Skaber, deres, vores, den, der tog initiativet til forløsningen af de udvalgte jordiske synder. , der kommer til at inkarnere i det menneskelige køds svaghed, for at lide en grusom død krævet af hans retfærdighed. Disse mængder af usynlige øjne fulgte alle faserne af denne frelsesplan, og de undrede sig over den sublime demonstration af Guds kærlighed. Det første ord de siger er " *Amen!*" I sandhed! Det er sandt ! For Gud er sandhedens Gud, den Sande. Det andet ord er " *den pris* " det var også fornævnet på de 12 stammer: " *Juda* " = Lovsang. Det tredje ord er " *den herlighed* ", og Gud er med rette bekymret for sin herlighed, fordi han vil huske den i Ap.14:7 for at kræve den, i titlen som enestående skaber-Gud, af dem, der har gjort krav på hans frelse siden 1843. Det fjerde ord er " *visdom* " . Studiet af dette dokument har til formål at få det opdaget af alle dets valgte embedsmænd. Denne guddommelige visdom er hinsides vores fantasi. Subtilitet, tankespil, alt er der i guddommelig format. For det femte kommer " *taksigelse* ". Det er den religiøse form for taksigelse, som udføres i *hellige ord og gerninger*. I sjette kommer " *ære*". *Det var det, oprørerne frustrerede Gud mest med. De behandlede ham med foragt ved at udfordre hans åbenbarede vilje. Tværtimod gav de folkevalgte ham i det omfang, de kunne, den ære, der lovligt tilkommer ham. I den syvende og ottende kommer " kraft og styrke "*. Disse to bindende ting var nødvendige for at bringe jordens tyranner ned, for at knuse de arrogante oprørere, mens de stadig herskede over jorden. Uden denne *kraft og styrke* ville de sidste udvalgte være døde som så mange andre martyrer under den kristne æra.

Vers 13: " *Og en af de ældste svarede og sagde til mig: Disse, der er iklædt hvide klæder, hvem er de, og hvor er de kommet fra?* »

Formålet med det stillede spørgsmål er at afsløre for os det særlige ved symbolet på " *hvide klæder* " i forhold til de " *hvide* " klæder i Åb.3:4 og " *fint linned* ", som i Åb.19:8 betegner " *de helliges retfærdige gerninger* " af

endetidens ” *forberedte brud* ” være, trofast endetidsadventisme klar til sin bortrykkelse til himlen.

Vers 14: “ *Jeg sagde til ham: Min Herre, du ved det. Og han sagde til mig: Det er dem, der kommer fra den store trængsel; de har vasket deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod.* »

De ” *hvide klæder* ” bliver båret af visse gamle mænd, Jean kan faktisk håbe på et svar fra en af dem. Og det forventede svar kommer: ” *Det er dem, der kommer fra den store trængsel* ”, det vil sige de udvalgte, ofre og martyrer for religionskrige og ateisme som åbenbaret for os af det ” *5. segl* ”, i Åb.6:9 til 11: “ *En hvid kappe blev givet til hver af dem; og de fik besked på at blive i ro nogen tid endnu, indtil antallet af deres medtjenere og deres brødre, som skulle aflives ligesom dem, var fuldstændigt.* » I Åb.2:22 betegner den ” *store trængsel* ” nedslagtningen af det franske ateistiske revolutionære regime, der blev gennemført mellem 1793 og 1794. Som bekræftelse i Åb.11:13 læser vi: “... *syv tusinde mænd blev dræbt i dette jordskælv* ”; ” *Syv* ” for religiøse og ” *tusind* ” for mangfoldighed. Den franske revolution er som et jordskælv, der også dræber Guds tjenere. Men denne ” *store trængsel* ” var kun en første form for denne præstation. Dens anden form vil blive opnået af den ” *6. trompet* ” i Åb.9, en finesse af redigeringen i Åb.11 vil afsløre dette faktum. Masser af utro kristne vil blive dræbt under den tredje verdenskrig, som den ” *6. trompet* ” symboliserer og bekræfter. Men siden 1843 har Gud udvalgt de udvalgte, som han helliggør, og de sidste, som han udskiller, er for dyrebare i hans øjne til at blive ødelagt. Han forbereder dem til det sidste vidnesbyrd om den jordiske frelses historie; et vidnesbyrd om troskab, som de vil give ham ved at forblive tro mod hans syvendedags sabbat, selv når de trues med døden af oprørslejren. Denne sidste prøve af Guds plan er åbenbaret i budskabet leveret til ” *Filadelfia* ” i Åb.3:10 og i Åb.13:15 (dødsdekret). For Gud er hensigt handling værd, og i den udstrækning de, sat på prøve, accepterer risikoen for døden, assimileres de af ham til gruppen af martyrer og tilskrives dermed den ”hvide kappe” rigtige *martyrer* . De vil kun undslippe døden på grund af Jesu Kristi frelsende indgriben. I denne sidste prøvelse, efter den anden ” *store trængsel* ”, vil de ved vidnesbyrd om deres trofasthed til gengæld ” *vaske deres klæder og blege dem i lammets blod* ” forblive trofaste indtil enden. de vil blive truet. Ved afslutningen af denne sidste trosprøve vil antallet af dem, der således skulle dø som martyrer, være fuldstændigt, og den dødelige ” *hvile* ” for de *martyrede helgener af "det femte segl* ” vil ende med deres opstandelse. Siden 1843 og især siden 1994, har Guds helliggørelsesværk gjort det ubrugeligt, døden af de sande udvalgte, som forblev i live og trofaste indtil timen for hans genkomst og slutningen af nådens tid, der går forud for den, gør den endnu mere ubrugelig.

Vers 15: ” *Derfor står de foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel. Den, der sidder på tronen, skal slå sit telt op over dem;* »

Vi forstår, at for Gud repræsenterer denne type udvalgte en særlig høj elite. Han vil give ham en særlig hæder. I dette vers bruger Ånden to tider af bøjning, nutiden og fremtiden. Verberne bøjnet i nutid ” *de er* ” og ” *tjener ham* ” afslører kontinuiteten af deres adfærd i deres krop af kød, som er Guds tempel, som bor i dem. Og denne handling vil blive fortsat i himlen efter deres bortrykkelse af Jesus

Kristus. I den kommende tid giver Gud sit svar på deres trofasthed: " *Den, der er på tronen, vil slå sit telt op over dem* " for evigt.

Vers 16: " *De skal ikke mere hungre og ikke mere tørste, og solen skal ikke ramme dem eller nogen varme.* »

Disse ord betyder for endens valgte adventister, at de var " *sultne* " efter at være blevet berøvet mad og " *tørstige* " fordi de blev berøvet vand af deres torturister og deres fangevogtere. " *Solens ild* ", hvis " *varme* " forstærkes i den fjerde af Guds sidste syv plager, vil have brændt dem og fået dem til at lide. Men det var også ved ilden fra den pavelige inkvisitions bål, den anden form for " *varme* ", at martyrerne fra det " *femte segl* " blev fortæret eller tortureret. Ordet " *varme* " relaterer også til ilden fra konventionelle våben og atomvåben, der bruges i forbindelse med den *sjette trompet* . De overlevende fra denne sidste konflikt vil være gået gennem ilden. Disse ting vil aldrig ske igen i det evige liv, som kun de udvalgte vil komme ind i.

Vers 17: " *For Lammet, som er midt på tronen, skal vogte dem og føre dem til livets vandkilder, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne.* »

" *Lammet* " er faktisk også den gode hyrde, som vil vogte sine elskede får. Hans guddommelighed bekræftes her igen af hans position " *midt på tronen* ". Hans guddommelige kraft leder hans udvalgte " *til livets vands kilder* ", et symbolsk billede på evigt liv. Og målrettet mod den endelige kontekst, hvor hans sidst udvalgte vil være i tårer ved sin tilbagevenden, vil han " *tørre hver tåre fra deres øjne* ". Men tårer har også været den del af alle hans udvalgte, der er blevet mishandlet og forfulgt gennem den kristne tidsalders historie, ofte indtil deres sidste åndedrag.

Bemærk : På trods af de vildledende tilsynekomster observeret i vor tid 2020, hvor sand tro synes at være forsvundet, profeterer Gud omvendelse og frelse af "skarer", der kommer fra alle racer, etniske og sproglige oprindelser på jorden. Det er et sandt privilegium, han giver sine valgte embedsmænd at vide, at ifølge Åb. 9:5-10, er tiden for forståelse og universel religiøs fred kun blevet programmeret af ham i "150" år. (eller *fem* profetiske måneder) mellem 1844 og 1994. Dette karakteristiske kriterium for de sande udvalgte er citeret af Ånden i hans budskab i Åb.17:8: " *Dyret, som du så, var og er ikke mere . Hun skal op fra afgrunden og gå til fortapelsen. Og de, som bor på jorden, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, vil undre sig , når de ser dyret , fordi det var og er ikke mere, og at det skal dukke op igen.* » **De sandt udvalgte vil ikke blive overraskede,** når de ser de ting, som Gud har bebudet dem gennem sit profetiske ord, ske.

Åbenbaringen 8: De første fire trompeter **Guds første fire straffe**

Vers 1: “ *Da han åbnede det syvende segl, blev der stille i himlen i omkring en halv time.* »

Åbningen af "det syvende segl " er ekstremt vigtigt, fordi det giver fuld tilladelse til at åbne bogen Åbenbaringen " *forseglet med syv segl* " ifølge Åb.5:1. Stilheden, der markerer denne åbning, giver handlingen en usædvanlig

højtidelighed. Det har to begrundelser. Den første er ideen om brud på forholdet mellem himmel og jord, forårsaget af opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321. Den anden er forklaret som følger: ved tro identificerer jeg dette "syvende segl" med " *den levende Guds segl* " i kapitel 7, som efter min mening betegner den hellige sabbat, der er helliget af Gud fra verdens grundlæggelse. Han mindede om dets betydning ved at gøre det til genstand for det fjerde af hans ti bud. Og der opdagede jeg beviser, der afslører dets ekstreme betydning for Gud, vores sublime Skaber. Men allerede i beretningen i Første Mosebog bemærkede jeg, at den syvende dag blev præsenteret separat i kapitel 2. De første seks dage er behandlet i kapitel 1. Ydermere er den syvende dag ikke lukket, som de foregående, af formen " *der var aften og morgen* ". Denne særegenhed retfærdiggøres af dens profetiske rolle i det syvende årtusinde af Guds frelsende projekt. Placeret under tegn på evigheden af de udvalgte forløst ved Jesu Kristi blod, er det syvende årtusinde i sig selv som en dag uden ende. Som bekræftelse af disse ting, i sin fremstilling i den hebraiske bibel, Toraen, er teksten til det fjerde bud adskilt fra de andre og indledes med et tegn, der kræver en tid med respektfuld stilhed. Dette tegn er bogstavet "Pé" fra hebraisk og således isoleret markerer et brud i teksten, det tager navnet "pétuhot". Sabbatshvilen på den syvende dag har derfor al mulig berettigelse til at blive markeret af Gud på en bestemt måde. Siden foråret 1843 har det forårsaget tabet af den traditionelle protestantiske tro, arving til den katolske "søndag". Og siden samme prøvelse, men i efteråret 1844, er det igen blevet det tegn på at høre til Gud, som Ez.20,12-20 giver ham: "Jeg gav dem også mine sabbatter til et tegn mellem mig og dem, at de må vide, at jeg er JaHWéH, som helliger dem.../...Hellig mine sabbatter, og at de kan være et tegn mellem mig og jer, hvorved det kan vides, at jeg er JaHWéH, jeres Gud. »Det er kun gennem ham, at den udvalgte så kan gå ind i Guds hemmelighed og opdage det præcise program for sit åbenbarede projekt.

Når det er sagt, i kapitel 8, fremkalder Gud sekvenser af forbandelsesbudskaber. Hvilket får mig til at se på sandheden om sabbatten under aspektet af de forbandelser, som kristnes opgivelse af den siden 7. marts 321 har affødt i lænker under den kristne æra. Dette er også, hvad verset, der kommer, vil bekræfte ved at knytte sabbattens tema til de " *syv trompeter* ", symboler på "syv guddommelige straffe", som vil ramme den kristne utroskab den 7. marts 321.

Vers 2: " *Og jeg så de syv engle stå foran Gud, og syv basuner blev givet dem.* »

Det første af de privilegier, der opnås ved helliggørelsen af den syvendeds sabbat, som i sig selv er helliget af Gud, er at forstå den betydning, han giver til temaet om de " *syv basuner* ". Med formen af den tilgang, der gives til det, åbner dette tema fuldstændigt op for den udvalgtes intelligens. For det giver bevis for anklagen om " *synd* " citeret i Dan.8:12 mod den kristne forsamling, af Gud. Faktisk ville disse "syv straffe" ikke blive påført af Gud, hvis denne synd ikke eksisterede. Desuden, i lyset af 3. Mosebog 26, er disse straffe retfærdiggjort af had til hans bud. I den gamle pagt havde Gud allerede vedtaget det samme princip, for at straffe det utro og korrupte kødelige Israels uretfærdighed. Gud skaberen og lovgiveren, der ikke ændrer sig, giver os et smukt bevis på dette. Begge pagter er underlagt de samme krav om lydighed og troskab.

Adgang til temaet " *trompet* " vil gøre det muligt at demonstrere de successive fordømmelser af alle kristne religioner: katolske, ortodokse, protestantiske siden 1843, men også adventister siden 1994. Det afslører også den universelle straf for den " *sjette trompet* ", som vil slå dem sammen inden udløbet af prøvetiden. Vi kan således måle dens betydning. Den " *syvende basun* " knyttet til Kristi genkomst, Guds direkte handling, vil blive behandlet separat, ligesom sabbatten, i kapitel 11, derefter vil den blive bredt udviklet i kapitel 18 og 19.

I løbet af de sidste 17 århundreder siden 321, eller mere præcist 1709 år, har 1522 år været præget af de forbandelser, der er forårsaget af overtrædelsen af sabbatten, indtil dens genoprettelse planlagt til år 1843 i dekretet af Dan.8:14. Og fra den dato for dens genoprettelse og indtil Jesu Kristi genkomst i 2030, tilbød sabbatten sin velsignelse i kun 187 år. Sabbatten har derfor i længere tid bragt utro mænd skade end gavn for de trofaste udvalgte. Forbandelsen vinder, og dette tema har derfor sin plads i dette kapitel 8, som præsenterer guddommelige forbandelser.

Vers 3: " *Og en anden engel kom og stod på alteret med et gyldent røgelseskar; og de gav ham megen Røgelse, for at han kunde ofre den med alle de helliges Bøn paa Guldalteret foran Tronen.* »

I Daniel 8:13, efter at have citeret " *den ødelæggende synd* ", fremkaldte synets helgener den " *evigtige* ", som vedrørte Jesu Kristi " *umeddelelige* " himmelske " *præstedømme* ", ifølge Hebr.7:23. På jorden har pavestyret siden 538 taget det væk ifølge Dan.8:11. I 1843 krævede forsoning med Jesus Kristus dets restitution. Dette er formålet med det tema, vi behandler i dette vers 3, som åbner himlen og viser os Jesus Kristus i hans symbolske rolle som himmelsk ypperstepræst forbeder for hans udvalgtes synder, og dem alene. Husk på, at på jorden, mellem 538 og 1843, er denne scene og denne rolle parodieret og tilranet af de romersk-katolske pavers aktivitet, som efterfølger hinanden over tid, og konstant frustrerer Gud over hans legitime suveræne ret.

Fordi det præsenteres i dette kapitel 8, og fordi det ophørte samtidig med opgivelsen af sabbatten, bliver dette tema om Jesu Kristi forbøn også præsenteret for os under aspektet forbandelse af ophøret af denne forbøn for den kristne. mange bevidstløse ofre for den hedenske romerske "solens dag"; dette, endda og især, efter dets vildledende og forførende navneskifte: "Søndag": Herrens dag. Ja, men fra hvilken herre? Ak! Den nedenfor.

Vers 4: " *Røgen af røgelse steg op med de helliges bønner fra englens hånd foran Gud.* »

De " *parfumer* ", der ledsager " *de helliges bønner* " symboliserer den behagelige lugt af Jesu Kristi offer. Det er hans demonstration af kærlighed og trofasthed, der gør hans udvalgtes bønner acceptable for hans guddommelige dom. Vi skal i dette vers bemærke vigtigheden af at forbinde ordene " *røg* " og " *de helliges bønner* ". Denne detalje vil blive brugt i Åb.9:2 til at udpege falske protestantiske kristnes bønner, siden den nye situation blev etableret i 1843.

Det, Gud fremkalder i dette vers, er den situation, der herskede mellem den apostolske tid og den forbandede dato den 7. marts 321. Før sabbatens opgivelse modtog Jesus de udvalgtes bønner og gik i forbøn i sit navn for dem. Det er et undervisningsbillede, der betyder, at det vertikale forhold mellem Gud og hans udvalgte opretholdes. Det vil være sådan, så længe de vidner om troskab mod

hans person og hans lære om sandheden, indtil 321. I 1843 vil Jesu præstedømme *genoptage* al sin velsignede aktivitet til fordel for de udvalgte adventistiske helgener. Men mellem 321 og 1843 nød reformatorerne godt af hans benådning, såsom dem fra *Thyatira -æraen* .

Vers 5: “ *Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden. Og der var røster og torden og lyn og et jordskælv.* »

Den beskrevne handling er synligt voldelig. Det er Jesu Kristi ved slutningen af hans forbønstjeneste, når tiden kommer til slutningen af nådens tid. Rollen som "*alteret*" slutter, og "*ilden*", billede på Jesu Kristi forsonende død, "*kastes ned på jorden*", kræver straf af dem, der undervurderede det, og for nogle, foragtet. Verdens ende præget af Guds direkte indgriben fremkaldes her af nøgleformlen åbenbaret i Åb.4:5 og 2 Mos.19:16. Oversigten over den kristne æra slutter med denne "adventistiske" fremkomst af Jesus Kristus.

Som med sabbatten præsenteres temaet for Jesu Kristi himmelske forbøn under aspektet af hans doms forbandelse mellem 321 og 1843. De hellige, der stiller spørgsmålstejn ved Ånden om ham, i Dan.8:13, havde gode grunde til at ønsker at kende tidspunktet, hvor det "*evigtige*" præstedømme ville blive overtaget af Jesus Kristus.

Bemærk : Uden at sætte spørgsmålstejn ved den tidligere fortolkning, giver en anden forklaring mening. I denne anden fortolkning kan slutningen af temaet om Jesu Kristi forbøn kædes sammen med datoen den 7. marts 321, det øjeblik, hvor kristnes opgivelse af sabbatten førte til, at Gud indtrådte i vrede, som ville blive forsonet af vestlige Kristendommen ved hjælp af de "*syv trompeter*", som kommer fra vers 6, som følger. Denne dobbelte forklaring er så meget desto mere berettiget, eftersom opgivelsen af sabbatten har konsekvenser indtil verdens ende, i 2030, året hvor Jesus Kristus ved sin strålende synlige genkomst for altid vil fjerne sig fra det romerske pavelige regime og dets sidste amerikanske. Protestantisk støtte, deres falske påstand om at tjene og repræsentere ham. Jesus vil derefter genoptage sin titel som "*Kirkens Overhoved*" overtaget af *pavedømmet*. Faktisk, i modsætning til de trofaste udvalgte, vil faldne vantro kristne ignorere dekretet i Dan.8:14 og dets konsekvenser indtil verdens ende; hvilket retfærdiggør deres rædsel, når Jesus vender tilbage ifølge læren i Åb.6:15-16. Inden 2030 vil de første seks "*trompeter*" blive gennemført mellem 321 og 2029. Ved den "*sjette trompet*", den sidste advarselsstraf før den endelige udryddelse, straffer Gud de oprørske kristne meget hårdt. Efter denne sjette straf vil han organisere betingelserne for den sidste universelle trosprøve, og i denne sammenhæng vil det åbenbarede lys blive forkyndt og kendt for alle overlevende. Det er over for en demonstreret sandhed, at de udvalgte og de faldne så ved deres frie valg vil rykke frem over for en trussel om døden mod deres endelige skæbne, som vil være: evigt liv for de udvalgte, definitiv og absolut død for de faldne..

Vers 6: “ *Og de syv engle, som havde de syv trompeter, gjorde sig klar til at blæse.* »

Fra dette vers giver Ånden os et nyt overblik over den kristne æra, idet den tager de "*syv trompeter*" som tema, det vil sige "syv på hinanden følgende straffe" fordelt over hele den kristne æra siden 7. marts 321, året hvor "*synd*" blev officielt og **civilt** etableret. Jeg husker, at i prologen i Åbenbaringen 1 er

Kristi "stemme" allerede i sig selv sammenlignet med lyden af en "basun". Dette instrument, der bruges til at advare folket i Israel, bærer i sig selv den fulde betydning af Apokalypse-åbenbaringen. Advarslen advarer om fælder sat af fjenden.

Vers 7: " *Den første ringede. Og der var hagl og ild blandet med blod, som blev kastet på jorden; og en tredjedel af jorden blev brændt op, og en tredjedel af træerne blev brændt op, og hver grøn urt blev brændt op.* »

Første straf: den blev udført mellem 321 og 538 ved forskellige invasioner af Romerriget af såkaldte "barbariske" folk. Jeg husker især folket i "hunerne", hvis leder Attila sagde, at han med rette var "Guds svøbe". En plage, der satte en del af Europa i brand; det nordlige Gallien, det nordlige Italien og Pannonien (Kroatien og det vestlige Ungarn). Hans motto var: O hvor berømt! "Hvor min hest passerer, vokser græsset ikke tilbage." Hans handlinger er perfekt sammenfattet i dette vers 7; intet mangler, alt er der. "Hil" er symbolet på ødelæggelsen af afgrøder og "ild" er symbolet på ødelæggelsen af forbrugsmaterialer. Og selvfølgelig er "blod udgydt på jorden" symbolet på, at menneskeliv bliver dræbt med vold. Udsagnsordet "kastet" angiver skaberens, lovgiverens og frelserens vrede, som inspirerer og leder handling efter at have "kastet ild fra alteret" i vers 5.

Samtidig læser vi i 3Mos.26:14 til 17: " *Men hvis du ikke lytter til mig og ikke gør alle disse bud, hvis du foragter mine love, og hvis din sjæl afskyr mine domme, så du gør ikke alle mine bud og bryder min pagt, så vil jeg gøre dette mod dig. Jeg vil sende rædsel, fortæring og feber over dig, som vil få dine øjne til at sygne hen og din sjæl lide; og du skal så dine Sæd forgæves, dine Fjender skal fortære dem. Jeg vil vende mit ansigt imod dig, og du skal blive slået for dine fjender; de, der hader dig, skal herske over dig, og du vil flygte uden at blive forfulgt.* »

Vers 8: " *Det andet ringede. Og noget som et stort bjerg, der brændte i ild, blev kastet i havet; og en tredjedel af havet blev til blod,*

Anden straf: Nøglen til disse billeder er i Jer.51:24-25: " *Jeg vil gengælde Babylon og alle Kaldæas indbyggere for alt det onde, de har gjort mod Zion for dine øjne, siger YaHWéH. Se, jeg er imod dig, Ødelæggelsens Bjerg, siger HERREN, du, som ødelagde hele Jordan! Jeg vil række min hånd ud mod dig, jeg vil rulle dig ned fra klipperne, og jeg vil gøre dig til et bjerg af ild.* » Det er i dette vers 8, at Ånden fremkalder det romerske pavelige regime under dets symbolske navn "Babylon", som vil optræde i formen "Babylon den stor" i Åb.14:8, 17:5 og 18:2. "Ilden" klæber til hendes personlighed og fremkalder lige så meget det, der vil fortære hende ved Kristi genkomst og den sidste dom, som det, hun bruger til at opflamme med had hos dem, der godkender og støtter hende: de europæiske monarker og deres katolske folk ... Her som i Daniel repræsenterer "havet" den menneskehed, der beskæftiger sig med den profetiske tildækning; menneskeheden af anonyme folk, der i det væsentlige forblev hedenske trods tilsyneladende kristne omvendelser. Den første konsekvens af oprettelsen af det pavelige regime i 538 var at angribe folk for at omvende dem med væbnet militær magt. Ordet "bjerg" betegner en stærk geografisk vanskelighed. Det er den, der er passende til at definere det pavelige regime, som, Guds fjende, alligevel vækkes af hans

guddommelige vilje; dette for at hærde troløse kristnes religiøse liv, hvilket resulterer i forfølgelse, lidelse og død blandt dem og udenfor folk af forskellige religioner. Obligatorisk religion er en nyhed på grund af overtrædelsen af Guds hellige sabbat. Vi skylder ham de ubrugelige massakrer af tvangskonverteringer udført af Karl den Store og korstogenes ordrer rettet mod muslimske folk, iværksat af pave Urban II; alt profeteret i denne " *anden basun* ".

Vers 9: " *Og en tredjedel af de skabninger, der var i havet, som havde liv, døde, og en tredjedel af skibene omkom .* "

Konsekvenserne er universelle og vil vare indtil verdens ende. Ordene " *hav* " og " *skibe* " vil finde deres betydning i sammenstødene med muslimerne i Middelhavet, men også med de afrikanske og sydamerikanske folk, hvor den erobrende katolske tro, der påtvinges, vil give anledning til forfærdelige massakrer på oprindelige befolkninger. .

Samtidig læser vi i 3Mos.26,18 til 20: " *Hvis du trods dette ikke lytter til mig, vil jeg straffe dig syv gange mere for dine synder. Jeg vil knuse din styrkes stolthed, jeg vil gøre din himmel som jern og din jord som kobber. Din styrke bliver forgæves udtømt, dit land vil ikke give sin afgrøde, og jordens træer vil ikke give deres frugt.* »I dette vers bebuder Gud en religiøs forhærdelse, som i den kristne æra opnås ved Roms overgang fra hedenskab til pave. Lad os bemærke interessen for, at romersk dominans i anledning af denne ændring forlod "Capitol" for at installere pavedømmet i Lateran-paladset, der ligger præcis på "Caelius", det vil sige himlen. Det barske pavelige regime bekræfter den profeterede religiøse hærkning. Frugten af den kristne tro er ændret. Kristi mildhed erstattes af aggression og grusomhed; og troskab for sandheden forvandles til utroskab og iver for religiøs løgn.

Vers 10: " *Den tredje ringede. Og der faldt fra himlen en stor stjerne, der brændte som en fakkel; og det faldt på en tredjedel af floderne og på vandkilderne.* »

Tredje straf : Den ondskab, der genereres, intensiveres og når sit højdepunkt mod slutningen af middelalderen. Fremskridt inden for mekanisk trykning begunstigede udgivelsen af Bibelen. Ved at læse den opdager folkevalgte de sandheder, den lærer. Hun retfærdiggør således rollen som de " *to vidner* ", som Gud giver hende i Åb. 11:3: " *Jeg vil give mine to vidner magt til at profetere, iklædt sæk, i tusind to hundrede og tres dage .* »Den katolske tro støtter sine egne religiøse dogmer og stoler kun på Bibelen for at retfærdiggøre navnene på de helgener, som den får sine undersætter til at forgude. Fordi besiddelsen af en bibel fordømmes af den, og den udsætter besidderen for tortur og død. Det er opdagelsen af den bibelske sandhed, der retfærdiggør billedet i dette vers: " *Og der faldt fra himlen en stor stjerne, der brændte som en fakkel .* " Ilden holder sig stadig til billedet af Rom symboliseret denne gang af en " *stor brændende stjerne* " som det " *store brændende bjerg* ". Ordet " *stjerne* " afslører sit krav om at " *lyse jorden* " religiøst ifølge 1 Mos.1:15; og dette i Jesu Kristi navn, af hvem hun hævder at være billedet af den sande " *fakkel* ", lysbærer, som han sammenlignes med i Ap.21:23. Hun er stadig lige så " *stor* " som da hun startede, men hendes forfølgende ild er blevet forstærket og går fra den " *brændende* " tilstand til den "

brændende ". Forklaringen er enkel, fordømt af Bibelen, hendes vrede er så meget desto større, da hun er tvunget til åbent at modsætte sig Guds udvalgte. Hvilket ifølge Åb.12:15-16 tvinger den til at bevæge sig fra strategien med den snedige og bedrageriske "*slange* " til strategien for den åbenlyst forfølgende "*drage* ". Dens modstandere er ikke kun Guds fredelige og føjelige udvalgte, der er også og frem for alt foran den en falsk protestantisme, mere politisk end religiøs, fordi den ignorerer Jesu Kristi ordrer og griber til våben, han dræber og massakrer lige så mange som den katolske lejr. Den "*tredjedel af floderne* ", det vil sige en del af befolkningerne i det kristne Europa, led katolsk aggression ligesom "*vandets kilder* ". Forbilledet for disse vandkilder er Gud selv ifølge Jer.2:13: "*For mit folk har begået en dobbelt synd: De har forladt mig, som er en kilde med levende vand, for at grave sig cisterner, revnede cisterner, som ikke holder på vand.* » I flertal, i dette vers, betegner Ånden med "*vandenes kilder* " de udvalgte, der er dannet i Guds billede. Johannes 7:38 bekræfter og siger: "*Den, der tror på mig, floder af levende vand skal strømme ud af ham, som Skriften siger.*" » Dette udtryk peger også på praksis med dåb af børn, som fra fødslen, uden at blive konsulteret, får et religiøst mærke, som vil gøre dem til genstand for en uvalgt religiøs sag. Når de vokser op, vil de en dag tage våben til sig og dræbe modstandere, fordi deres religiøse etikette kræver det af dem. Bibelen fordømmer dette princip, fordi den siger: "*Den, der tror og bliver døbt, vil blive frelst, men den, der ikke tror, vil blive fordømt* (Mark 16:16)."

Vers 11: "*Navnet på denne stjerne er Malurt; og den tredje del af vandet blev forvandlet til malurt, og mange mænd døde ved vandet, fordi de var blevet bitre.* »

I modsætning til det rene og tørstslukkende vand, som betegner Bibelen, Guds skrevne ord, sammenlignes katolsk lære med "*malurt* ", en bitter, giftig og endda dødelig drik; dette er berettiget, da det endelige resultat af denne lære vil være ilden fra "*den sidste doms anden død* ". En del, "*en tredjedel* " af mændene, forvandles af den katolske eller falsk protestantiske lære, som modtages. "*Vandet* " er både mænd og bibelsk lære. I det 16. ^{århundrede} misbrugte væbnede protestantiske grupper Bibelen og dens lære, og i billedet af dette vers blev mænd dræbt af mænd og af falsk religiøs lære. Dette skyldes, at mænd og religiøs undervisning er blevet bitter. Ved at erklære, at "*vandet var blevet bittert* ", giver Gud et svar på en anklage om "*mistanke om jalousi* ", som har været uafklaret siden Åb.6:6 i det 3. *segl* . Han bekræfter, på det tidspunkt, hvor hans skrevne ord kommer for at gøre det, anklagen om utroskab, som han har fremsat mod forsamlingen siden 7. marts 321, som gik forud for tidspunktet for det officielle utroskab, religiøst navngivet Pergamum i Apo.2:12 for 538.

Samtidig læser vi i 3Mos.26,21-22: "*Hvis du modstår mig og ikke vil lytte til mig, vil jeg slå dig syv gange mere efter dine synder. Jeg vil sende markens dyr imod dig, som skal frarøve dig dine børn, som vil ødelægge dit kvæg, og som vil gøre dig til nogle få; og dine stier bliver øde.* » Det parallelle studium af 3. Mosebog 26 og Åbenbaringens 3. *trompet afslører den dom, som Gud bærer over begyndelsen af reformationens tid*. Dens sande udvalgte forbliver fredelige og resignerede og accepterer død eller fangenskab som sande martyrer. Men bortset fra deres sublime eksempel, ser han kun grusomme "*dyr* ", som oftest

konfronterer hinanden af personlig stolthed, og som dræber mænd med kødædende vilde dyrs vildskab. Denne idé vil tage form i Åb.13:1 og 11. Det er klimakset på den tid, hvor den Udvalgte i **lidelsens norm** føres " til ørkenen " (= prøvelse) i Åb.12:6 - 14 med de skrevne bibelske " to vidner " om Gud fra Åb.11:3. Pavedømmets intolerante regeringstid, som er profeteret i 1260 år, vil komme til en ende.

Vers 12: " *Den fjerde ringede. Og en tredjedel af solen blev ramt, en tredjedel af månen og en tredjedel af stjernerne, så en tredjedel blev formørket, og dagen mistede en tredjedel af sit lys, og natten ligeså. »*

Fjerde straf : Ånden afbilder her den " store trængsel ", som er annonceret i Åb.2:22. I symboler afslører den sine virkninger for os: delvist er " solen ", symbol på Guds lys, ramt. Også til dels blev " månen ", symbol på den religiøse mørkelejr, som i 1793 berørte hykleriske katolikker og protestanter, også ramt. Under symbolet " stjerner " bliver en del af de kristne kaldet *til at oplyse jorden* også individuelt ramt. Hvem kan så slå det sande og det falske kristne religiøse lys? Svar: Ateismens ideologi betragtes som tidens store lys. Dens lys formørker alle andre. Forfattere, der skriver bøger om dette emne, er højt anset og kaldes selv "oplysninger", såsom Voltaire og Montesquieu. Imidlertid ødelægger dette lys for det første menneskeliv i en kæde og udgyder strømme af blod. Efter lederen af kong Ludvig XVI og hans kone Marie-Antoinettes, faldt de af katolske og protestantiske udøvere til gengæld under de revolutionæres guillotiner. Denne handling af guddommelig retfærdighed retfærdiggør ikke ateisme; men målet retfærdiggør midlerne, og Gud kan kun vælte tyranner ved at modstå dem med et overlegent, stærkere og stærkere tyranni. " *Kraft og magt* " er Herrens i Åb.7:12.

Samtidig læser vi i 3Mos.26:23 til 25: " *Hvis disse straffe ikke retter dig, og hvis du modstår mig, vil jeg også modstå dig, og jeg vil slå dig syv gange mere for dine synder. Jeg vil føre Sværdet imod dig, som vil hævne min Pagt ; Når I samles i jeres byer, sender jeg en plage iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hænder. " . " Sværdet, der vil hævne min alliance " er i sandhed den rolle, som Gud gav det franske nationale ateistiske regime ved at udlevere hovederne skyldige i åndeligt utroskab begået mod det. Ligesom versets plage indledte dette ateistiske regime et princip om massehenrettelse, således at gårsdagens bødler blev morgendagens ofre. Ifølge dette princip syntes dette infernalske regime sandsynligvis at opsluge hele menneskeheden i døden. Det er derfor, Gud vil give ham navnet " *afgrunden* ", " *dyret, der rejser sig op af afgrunden* ", i Åb. 11:7, hvor han udvikler sit tema. Dette fordi i 1.Mos.1:2 betegner dette navn jorden uden liv, uden form, kaotisk og som på lang sigt den systematiske ødelæggelse foretaget af det ateistiske regime ville reproducere. Som et eksempel finder vi den katolske og monarkistiske Vendées skæbne omdøbt til "Hævn" af de revolutionære, hvis projekt var at gøre det til et øde og ubeboet land.*

Vers 13: " *Og jeg så og hørte en ørn flyve midt i himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve dem, der bor på jorden, på grund af de andre lyde af de tre engles basuner, som vil ringe! »*

Den franske revolution frembragte sine morderiske virkninger, men den nåede det mål, Gud ønskede. Det satte en stopper for det religiøse tyranni, og efter det herskede tolerancen. Dette er tidspunktet, hvor *det katolske "havdyret"* ifølge

Åb.13:3 blev "såret ihjel, men helbredt" på grund af den magtfulde autoritet fra den napoleonske "ørn", præsenteret i dette vers, som rehabiliterede ham gennem sit konkordat. "... en ørn, der flyver midt på himlen" symboliserer højdepunktet for kejser Napoleon I's herredømme. Han udvidede sit herredømme over alle europæiske folk og svigtede mod Rusland. Dette valg giver os stor præcision i dateringen af begivenheder, perioden 1800 til 1814 foreslås således. De enorme konsekvenser af denne regeringstid udgør et solidt benchmark, som således retfærdiggør ankomsten på nøgledatoen for Daniel 8:14, 1843. Dette vigtige regime i Frankrigs historie bliver, for Gud, bærer af en frygtelig meddelelse, siden efter ham vil den universelle kristne tro gå ind i den tid, hvor den vil blive ramt af Gud af tre store "ulykker". Gentaget tre gange handler det om perfektionen af "uheld"; dette fordi Gud, som Åb.3:2 lærer, kræver, at kristne, som hævder Jesu Kristi frelse, endeligt skal fuldføre reformationen, der blev indledt siden 1170, da Pierre Valdo fuldt ud genoprettede den bibelske sandhed, og de frembragte "perfekt virker"; denne fuldkommenhed kræves i Åb.3:2 og ved dekretet i Daniel 8:14. Konsekvenserne af dets ikrafttræden viser sig her i form af tre store "uheld", som vi nu vil studere separat. Jeg vil gerne påpege igen, at det, der paradoksalt nok gør denne periode med religiøs fred til en stor "ulykke", er arven fra fransk national ateisme, som gennemsyrrer og vil, indtil verdens ende, gennemsyre de vestlige menneskers sind. Dette vil ikke hjælpe dem til at gennemføre de reformer, som Gud krævede fra 1843. Men allerede havde det "sjette segl" i Åb.6:13 illustreret den første af disse "ulykker" med billedet af en "faldende stjerne" sammenlignet med "grønne figner", og derfor ikke have accepteret den fuldstændige åndelige modning, som Gud krævede fra 1843. Og det himmelske tegn på Guds advarsel blev givet den 13. november 1833 sammen med det foreslåede tidspunkt for annonceringen af de tre store "uheld" af det studerede vers.

I sin åbenbaring fremkalder Ånden udtrykket "jordens indbyggere" for at betegne de mennesker, der er målrettet af de tre store profeterede "ulykker". Da de er afskåret fra Gud og adskilt af deres vantro og synd, forbinder Ånden dem med "jorden". I modsætning hertil betegner Jesus sine sande trofaste udvalgte med udtrykket "himmeriges borgere"; deres hjemland er ikke "jord" men "himlen", hvor Jesus "beredte et sted" for dem ifølge Joh 14:2-3. Så hver gang dette udtryk "jordens indbyggere" citeres i Apokalypsen, er det for at betegne den oprørske menneskehed adskilt fra Gud i Jesus Kristus.

Åbenbaring 9: den 5. og 6. trompet
Den " første " og " anden store ulykke "

Den 5. trompet : Den " første store ve "
for protestanter (1843) og adventister (1994)

Bemærk : Ved første læsning præsenterer dette tema for den " 5. trompet " i symbolske billeder dommen om, at Gud fører over de protestantiske religioner, som er faldet i vanære siden foråret 1843. Men det bringer yderligere lære, som bekræfter de profetiske meddelelser, der er givet til ^{vores} syvendedags adventist-søster, fru Ellen Gould White, som Jesus havde udvalgt som sit sendebud. Hans profetiske værk oplyste især tidspunktet for den sidste sidste trosprøve; hans forudsigelser vil blive bekræftet i denne besked. Men hvad vores søster ikke vidste var, at en tredje adventistforventning var planlagt af Gud for at teste selve syvendedags adventistkirken. Denne tredje forventning har bestemt ikke taget den offentlige udvikling af de to foregående, men omfanget af de nye åbenbarede sandheder knyttet til den kompenserer for denne tilsyneladende svaghed. Dette er grunden til, at efter at have været testet af Jesus Kristus mellem 1983 og 1991 i Valence-sur-Rhône, Frankrig og på Mauritius, efter hans afvisning af hans sidste profetiske lys, blev den officielle institutionelle adventisme-lære "opkastet" af sjælenes *Frelser* i 1994, en dato konstrueret ved brug af de profetiske " fem måneder " i vers 5 og 10 i dette kapitel 9. Dette er grunden til, at denne billedlige dom, som Herren har båret af Herren mod de forskellige aspekter af den protestantiske tro, ved andenbehandling gælder for institutionel syvendedags adventisme faldt i frafald til gengæld gennem en afvisning af guddommeligt profetisk lys; dette, på trods af advarslerne givet af Ellen G. White i kapitlet "denying the light" i hendes bog henvendt til adventistlærere "The Evangelical Ministry". I 1995 bekræftede den officielle alliance mellem adventisme og protestantisme den retfærdige dom, som var profeteret af Gud. Bemærk det faktum, at de to fald har samme årsag: afvisningen og foragten for det profetiske ord, som Gud har foreslået, af en tjener, som han valgte til denne opgave.

" Ulykke " er ondskabens time, hvis anstifter og inspiration er Satan, Jesu fjende og hans udvalgte helgener. Ånden vil åbenbare for os i billeder, hvad en discipel af Jesus Kristus bliver, når han bliver afvist af ham til at blive overgivet til Djævelen; hvilket så udgør en virkelig stor " ulykke " .

Vers 1: " *Den femte ringede. Og jeg så en stjerne, der var faldet fra himlen til jorden. Nøglen til afgrundens hul blev givet til ham ,*

En " femte " , men stor advarsel er rettet til Kristi udvalgte, der er blevet adskilt siden 1844. " *Stjernen, der var faldet fra himlen " er ikke " stjernen" Absint " fra forrige kapitel, som ikke " faldt " , " på der jorden " , men " på DET floder Og DET kilder af vand " . Det er " Sardis "-æraen, hvor Jesus husker, at han " holder de syv stjerner i sine hænder " . For hans " værker " erklærede " ufuldkomne " , kastede Jesus *den protestantiske sendebuds "stjerne " til jorden.**

Adventisternes prøvelse blev markeret i foråret 1843 ved afslutningen af en første forventning om Jesu Kristi genkomst. Endnu en ventetid på denne tilbagevenden sluttede den 22. oktober 1844. Det var først i slutningen af denne anden prøve, at Gud gav sejrerne kendskabet til og praktiseringen af sin hellige lørdagssabbat. Denne sabbat påtog sig derefter rollen som " *Guds segl " , som er citeret i vers 4 i dette kapitel 9. Beseglingen af dens tjenere begyndte derfor efter afslutningen af den anden prøve, i efteråret 1844. Ideen er som følger: udtrykket " som var faldet " sigter mod datoen for foråret 1843, gyldigheden af dekretet i Dan.8:14 og slutningen af den første adventistproces, i modsætning til efteråret 1844, som markerer begyndelsen på beseglingen af udvalgte sejre og temaet for denne " 5. trompet " , hvis mål for Gud er at afsløre den protestantiske tros fald og adventismens fald, som vil indgå en alliance med ham efter 1994, slutningen på de " fem måneder " profeterede i vers 5 og 10. Mens de "fem måneder" af dette tema begynder i efteråret 1844, var konteksten for begyndelsen af beseglingen, i hovedemnet, den protestantiske tro "faldet" før denne dato, fra den foråret 1843. Vi ser da, hvordan guddommelig åbenbaring netop respekterer gennemførte historiske kendsgerninger. De to datoer 1843 og 1844 har hver sin egen rolle knyttet til sig.*

Forladt af Jesus, som overgav den til djævelen, faldt den protestantiske tro ned i den katolske " *brønd " eller " Satans dyb " , som reformatorerne selv fordømte på tidspunktet for reformationen i Åb. 2:24. Ved subtilt at sige, at den falder " på jorden " , bekræfter Ånden identiteten af den protestantiske tro symboliseret ved ordet " jord " , som minder om dens udgang fra katolicismen kaldet " hav " i Åb.13 og 10:2. I " Philadelphia " -budskabet præsenterer Jesus " døre " , der er åbne eller lukkede. Her åbner en nøgle en helt anden vej for dem, da den giver dem adgang til " *afgrunden "-symbolet på livets forsvinden. Dette er den time, hvor for dem " lys bliver til mørke " og " mørke bliver til lys " . Ved at adoptere principperne for republikanske filosofiske tanker som deres arv, mister de af syne den virkelige hellighed af troen rensat af Jesu Kristi blod. Lad os bemærke præcisionen " blev givet ham " . Han, der således giver enhver efter hans gerninger, er Jesus Kristus, den guddommelige Dommer. For han er også nøglens vogter; " Davids nøgle " for de velsignede udvalgte i 1873 og 1994, ifølge Åb.3:7, og " nøglen til det bundløse afgrund " for de faldne i 1843 og 1994.**

Vers 2: “ *Og hun åbnede dybets afgrund. Og der kom røg op fra brønden, som røgen fra en stor ovn; og solen og luften blev formørket af røgen fra brønden.* »

Den protestantiske tro ændrer herre og skæbne, og dens gerninger ændres også. Hun får således adgang til den lidet misundelsesværdige skæbne at skulle lide under ødelæggelsen af den sidste dom ved " ilden " fra den " anden død ", som vil blive nævnt i Åb. 19:20 og 20:10. Ved at tage billedet af "en sø af ild og svovl " vil denne " ild " fra den sidste dom være en " stor ovn ", som truer overtrædere af Guds bud siden deres proklamation på Sinai Bjerg ifølge 2 Mos.19:18: " *Sinaj Bjerget var helt i røg, fordi Herren var steget ned der midt i ilden; denne røg steg som røg fra en ovn , og hele bjerget rystede voldsomt.* » Ånden bruger derefter den filmiske teknik kaldet "flashback", flashbacket, som afslører de værker, der blev skabt, mens de stadig var i live, de faldne tjente djævelen. Ordet " røg " har her en dobbelt betydning: ilden fra " den store ovn ", som vi læser om i Åb. 14:11: " *Og røgen fra deres pine stiger op for evigt og altid; og de har ingen hvile dag eller nat, de, der tilbeder dyret og dets billede, og enhver, der modtager dets navns mærke*", men også "de helliges bønner " ifølge Åb.5:8, her, de falske helgener. Fordi en rigelig religiøs aktivitet manifesteret ved bønner retfærdiggør disse ord, som Jesus henvendte til ham i Sardes i 1843: " *Du anses for at være i live; og du er død .* " Død og to gange døde, da den foreslåede død er " den anden død " af den " sidste dom ". Denne religiøse aktivitet bedrager alle undtagen Gud og hans udvalgte, som den oplyser. Dette udbredte bedrag er "hoax", som den moderne verden siger. Og det er i sandhed tanken om beruselse, som Ånden antyder gennem billedet af " røg ", der breder sig i " luften " til det punkt, hvor " solen " skjules. Hvis sidstnævnte er symbolet på det sande guddommelige lys, betegner " luft " djævelens reserverede domæne, kaldet " *fyrsten over luftens magt* " i Ef.2:2, og som Jesus kalder " *fyrsten*". af denne verden " i Johannes 12:31 og 16:11. I verden er formålet med misinformation at skjule sandheder, der skal forblive hemmelige. På et religiøst plan er det det samme: sandheden er kun for den udvalgte. Udbredelsen af protestantiske grupper har faktisk haft den effektivitet at maskere eksistensen af den syvendedags adventistiske tro; dette indtil 1995, hvor de bød hende velkommen i deres rækker for hendes " store ulykke ". I denne nye åndelige situation vil de være ofre for den anden død , som vil forvandle jordens overflade til en brændende ovn . Budskabet er skræmmende, og vi kan forstå, hvorfor Gud ikke gav det klart. Det er forbeholdt de udvalgte, så de forstår, hvilken skæbne de er undsluppet.

Vers 3: “ *Græshopper kom ud med røg og spredte sig på jorden; og magt blev givet til dem ligesom jordens skorpioners magt.* »

Bønnerne symboliseret ved " røg " kommer fra faldne protestanters mund og sind, derfor er mænd og kvinder symboliseret ved " græshopper " på grund af deres store antal. Det er faktisk mængder af menneskelige skabninger, der faldt i 1843, og jeg minder jer om, at i 1833, ti år tidligere, havde Herren givet en idé om denne skare ved "stjernernes fald", der blev gennemført natten til den 13. november , 1833 mellem midnat og kl. 05.00 ifølge historisk øjenvidne. Endnu en gang bærer udtrykket " på jorden " den dobbelte betydning af jordisk udvidelse og protestantisk identitet. Hvem kan lide hærgende og ødelæggende " græshopper "?

Ikke bønder, og Gud sætter ikke pris på troende, der forråder ham og arbejder sammen med modstanderen for at ødelægge hans afgrøde af de udvalgte, så dette symbol anvendes på dem. Derefter, i Ezekiel 2, dette korte kapitel på 10 vers, citeres ordet " *oprører* " 6 gange for at betegne de jødiske " *oprørere* ", som Gud kalder " *torne, torne og skorpioner* ". Her vedrører dette udtryk " *skorpion* " *protestantiske oprørere*. I vers 3 forbereder hentydningen til hans magt brugen af et meget vigtigt subtilt symbol. Kraften ved " *skorpioner* " er at stikke deres ofre dødeligt med brodden af deres " *hale* ". Og dette ord " *hale* " får en grundlæggende betydning i guddommelig tankegang åbenbart i Esajas 9:14: " *Profeten, der lærer løgne, er halen* ". Dyr bruger deres " *haler* " til at jage væk og piske fluer og andre parasitære insekter, der generer dem. Her finder vi billedet af den falske " *profetinde Jesabel* " som bruger sin tid på at forkaste og forårsage lidelse for Gud og sine bedragede utro tjenere. Udøvelsen af frivillig flagellation for at sone for synd er også en del af den katolske tros lære. I Åb.11:1 bekræfter Ånden denne sammenligning ved at bruge ordet " *rør* ", som nøglen Esajas 9:14 giver samme betydning som ordet " *hale* ". Dette billede af den pavelige kirke gælder også siden 1844 for faldne protestantiske troende, som er blevet profeter for Gud, der lærer løgne, eller falske profeter. Det foreslåede ord " *hale* " vil tydeligt blive citeret i vers 10.

Konstruktionen af den 3. ^{adventistiske} forventning (denne gang fra den syvende dag)

Vers 4: " *De fik besked på ikke at skade jordens græs, ej heller noget grønt eller noget træ, men kun dem, der ikke havde Guds segl på deres pande* . »

Disse " *græshopper* " fortærer ikke grønt, men de er skadelige for mænd, der ikke er beskyttet af " *Guds segl* ". Denne omtale af " *Guds segl* " bekræfter konteksten af de tider, der allerede er dækket i Åb.7. Budskaberne er derfor parallelle, kapitel 7 om de valgte forseglede og kapitel 9, de faldne forladte. Jeg minder dig om, at ifølge Matt.24:24 er det umuligt at forføre en autentisk udvalgt. Falske profeter bedrager derfor hinanden.

Præcisionen, " *Guds segl på panden* ", angiver begyndelsen på beseglingen af de udvalgte adventisttjenere af Gud, den 23. oktober 1844. Detaljen er nævnt lige før citatet fra den profetiske "fem måneders" *periode* det følgende vers; en varighed på 150 reelle år, som vil være baseret på denne dato.

Vers 5: " *Det blev givet dem, ikke for at slå dem ihjel, men for at pine dem i fem måneder ; og den pine, de forårsagede, var som den pine, skorpionen forårsagede, når den stikker en mand* . »

Guds budskab samler i sit billede handlinger udført i forskellige tider; som forvirrer og gør billedfortolkning vanskelig. Men når denne teknik bliver forstået og modtaget, bliver budskabet meget klart. Dette vers 5 var grundlaget for min meddelelse om Jesu Kristi genkomst i 1994. Der finder vi de dyrebare profetiske " *fem måneder* ", som, begyndende i 1844, gør det muligt at fastslå datoen 1994.

Men at udføre projektet af Guds, var jeg absolut nødt til at forbinde Jesu Kristi herlige genkomst til denne dato. Sådan, delvist blændet af en præcision i teksten, som ville have gjort dette håb umuligt, holdt jeg ud i den retning, som min Skaber ønskede. Faktisk specificerer teksten: " *det blev givet dem, ikke for at dræbe dem, men for at pine dem i fem måneder* ". Afklaringen " *nej til at dræbe dem* " tillod ikke temaet " ⁶ *trompet* ", en monstrøs drabskrig, i den tid, der dækkes af " ⁵ *trompet* "; tiden på 150 rigtige år. Men i sin tid var William Miller allerede delvist blindet for at udføre en handling, som Gud ønskede; opdage en fejl, der tillader os at genoplive håbet om Kristi genkomst til efteråret 1844; en falsk fejl, eftersom de første beregninger, der fastslår foråret 1843, bekræftes i dag i vores seneste beregninger. Guds vilje og kraft er suveræn og heldigvis for hans udvalgte, intet og ingen kan hindre hans projekt. Faktum er, at denne meddelelsesfejl førte til, at den officielle adventisme i 1991 demonstrerede en foragtelig holdning til et håb om Jesu Kristi genkomst annonceret i 1994. Og det værste for adventisterne er at være blevet berøvet det sidste profetiske lys, som belyser i sin helhed de 34 kapitler i bøgerne Daniel og Åbenbaringen, som alle kan få bevis for i dag ved at læse dette dokument. Derved bliver de også frataget de andre nye lys, som Gud har givet mig siden foråret 2018 om hans lov og om Kristi genkomst, som vi nu ved, i foråret 2030; og dette på nye grundlag adskilt fra den profetiske konstruktion af Daniel og Åbenbaringen. Mellem 1982 og 1991 var de *fem måneder* for mig forbundet med de falske profeters aktivitet, som skulle fortsætte indtil Jesu Kristi genkomst. Overbevist af denne begrundelse, i øvrigt berettiget, så jeg ikke tidsbegrænsningen, som forbuddet *mod "drab"* pålægger. Og på det tidspunkt repræsenterede datoen 1994 året 2000 for Jesu Kristi sande fødsel. Jeg tilføjer, at ingen før mig identificerede årsagen til min fejl; som bekræfter en præstation i overensstemmelse med Guds vilje. Lad os nu vende vores opmærksomhed mod afklaringen " *men at plage dem i fem måneder* ". Formlen er ekstremt misvisende, fordi den pågældende " *pine* " *ikke lider af ofrene i løbet af de profeterede " fem måneder "*. Den " *pine* ", som Ånden hentyder til, vil blive påført de faldne ved den sidste dom, hvor den vil blive forårsaget af afbrændingen af " *ildsøen* ", straffen for den " *anden død* ". Denne " *pine* " er annonceret i budskabet fra den tredje engel i Åb.14:10-11, som det forrige vers fremkaldte ved at citere " *røgen* " " *af deres pine* "; et budskab, som adventister kender godt, da det udgør et element i deres universelle mission. Når Ånden på forhånd kender denne officielle adventismes fald, siger Ånden subtilt i dette budskab " **også han vil drikke af Guds vredes vin hældt ublandet i hans vredes bæger, og han vil blive pint i ild og svovl foran hellige engle og foran Lammets** ." Denne afklaring " *også han* " retter sig efter hinanden mod den protestantiske tro, og derefter den officielle vantro adventisme, som blev forkastet i 1994 af Jesus Kristus selv. Siden denne dato, som bekræftelse af sin forbandelse, har denne nye " *oprører* " sluttet sig til den økumeniske alliance, som samler katolikker og protestanter, der allerede er afskåret fra Gud. Men før den officielle adventismes fald gjaldt formelen " *også han* " *for faldne protestanter, for efter at være faldet i 1844 ville de nu dele katolikkens, ortodokse og falske jøders skæbne*. Faktisk angår " *også han* " alle ikke-katolikker, der ærer den katolske kirke i Rom, ved at indgå i dens økumeniske alliance og ved at ære Konstantin I's ordinancer : hans søndag og

fødselsdag "solens dag", (jul d. 25. december). Ved at vælge formen af entalsformen " *ham også* ", frem for flertalsformen "også dem", minder Ånden os om, at det religiøse valg er et individuelt valg, som gør en ansvarlig, retfærdiggør eller får en til at føle sig skyldig over for Gud, individet, og ikke samfundet; som " *Noa, Daniel og Job , der ikke ville frelse sønner eller døtre* " ifølge Ezek.14:18.

Pinslerne ved den sidste doms anden død

Vers 6: " *I de dage skal mennesker søge døden, og de vil ikke finde den; de vil ønske at dø, og døden vil flygte fra dem.* »

Idéerne flyder meget logisk. Efter netop at have fremkaldt " *den anden døds pinsler* ", profeterer Ånden i dette vers 6, om dagene for dens anvendelse, som vil komme i slutningen af det 7. ^{årtusinde}, målrettet med udtrykket " *i de dage* ". Han afslører derefter for os de særlige forhold ved denne ekstremt formidable sidste straf. " *Mennesker vil søge døden, men de vil ikke finde den; de vil ønske at dø, og døden vil flygte fra dem.* " Hvad mennesker ikke ved er, at de ugudelige opstandelseslegeme vil have karakteristika, der er meget forskellige fra nutidens kødelige legemer. Til deres endelige straf vil Skaberen Gud genskabe deres liv ved at gøre det i stand til at fortsætte i en bevidst tilstand indtil ødelæggelsen af deres sidste atom. Ydermere vil længden af lidelsestiden blive tilpasset individuelt for den enkelte, afhængig af den dom, der afsiges over den enkeltes individuelle skyld. Markus 9:47-48 bekræfter med disse ord: " *... for at blive kastet i helvede, hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes.* » Det skal også bemærkes, at den protestantiske tro deler mange falske religiøse dogmer med den katolske kirke, udover søndagen, den første hviledag, er der troen på sjælens udødelighed, hvilket får protestanter til at tro på eksistensen af helvede undervist af katolikker. Således havde den katolske trussel om helvede, hvor de fordømte for evigt pines i ild, en trussel, som udsatte alle monarker i kristne lande for det, lidt sandhed, men frem for alt en masse løgn. For det første vil helvede, der er forberedt af Gud, først tage form ved udgangen af de " *tusind år* " med de helliges himmelske dom over de ugudelige. Og for det andet vil lidelsen ikke være evig, selvom den er langvarig, sammenlignet med de nuværende jordiske forhold. Blandt dem, der vil se døden flygte fra dem, vil være tilhængere og brændende forsvarere af det hedenske græske dogme om sjælens udødelighed. Gud vil således tilbyde dem oplevelsen af at forestille sig, hvad deres skæbne ville være, hvis deres sjæl havde været virkelig udødelig. Men frem for alt er det tilbederne af "den ubesejrede sols dag", der vil møde deres guddommelighed; jorden selv, som bar dem, efter at være blevet til en "sol" ved sammensmeltningen af magmaet af ild og svovl.

Det dødbringende vildledende udseende

Vers 7: " *Disse græshopper var som heste forberedt til kamp; På deres hoveder var der kroner som guld, og deres ansigter var som menneskers ansigter.* »

Med sine symboler illustrerer vers 7 handlingsplanen for den faldne protestantiske lejr. De religiøse grupper (*heste*) er samlet til en åndelig " *kamp* ", som først vil blive gennemført ved slutningen af nådetiden, men det endelige mål er der. Dette slag får navnet " *Harmageddon* " i Åb. 16:16 . Så er det passende at

bemærke Åndens insisteren på dens sammenligning med tingenes virkelighed; hvilket han gør ved at gange brugen af udtrykket " *like* ". Dette er hans måde at benægte de falske påstande fra de pågældende religiøse mennesker. Alt er kun et vildledende udseende: " *kronen* " lovet troens sejrherre, og troen (*guldet*) selv, som kun har en " *lighed* " med den sande tro. Disse falske troendes " *ansigter* " er i sig selv vildledende, da det eneste, de har tilbage, er et menneskeligt udseende. Den, der udtrykker denne dom, ransager tøjlerne og hjerterne. Han kender menneskers hemmelige tanker og deler sin vision af virkeligheden med sine udvalgte.

Vers 8: " *De havde hår som kvinders hår, og deres tænder var som løves tænder.* »

Ifølge 1Kor.11:15, kvinders hår fungerer som et slør. Og et slørs rolle er at skjule ansigtet, identiteten af det tilslørede subjekt. Dette vers 8 fordømmer gennem sine symboler den misvisende fremtoning af kristne religiøse grupper. De har derfor det ydre udseende (*håret*) som kirker (*kvinder* , i Ef.5:23-32), men deres ånd er besjælet af " *løvernes* " *vildskab* (*tænderne*) . Vi forstår bedre, hvorfor deres ansigter kun har et menneskeligt udseende. Det er ikke uden grund, at Jesus sammenligner dem med løver. Det minder således om sindstilstanden hos det romerske folk, der fik de første kristne opslugt af løver i deres arenaer. Og denne sammenligning er berettiget, da de ved verdens ende igen vil ønske at aflive Jesu Kristi sidste sande udvalgte.

Vers 9: " *De havde brynjer som panser af jern, og lyden af deres vinger var som lyden af vogne med mange heste, der løb til kamp.* »

Dette vers retter sig mod forfalskning af samlingen af Jesu Kristi sande soldat, som bærer retfærdighedens " *brytskjold* " (Ef.6:14), men her er denne retfærdighed hård som " *jern* ", der allerede er et symbol på det romerske imperium i Daniel. " *Græshopper* " larmer med " *deres vinger* ", når de er aktive. Den sammenligning, der kommer, vedrører altså handling. Følgende afklaring bekræfter forbindelsen med Rom, hvis stridsvogne med " *flere heste* " glædede romerne på deres kredsløb. I dette billede betyder " *mange heste* ": flere religiøse grupper samledes for at trække den romerske " *vogn* " for at forherlige Roms *autoritet*; Rom, som vidste, hvordan man manipulerede andre religiøse ledere til at underlægge sig dem gennem sine forførelser. Sådan opsummerer Ånden oprørslejrens handling. Og denne samling til fordel for Rom forbereder dem til det endelige " *Slaget ved Harmagedon* " rettet mod modstanderne af søndagen, trofaste observatører af sabbatten helliget af Gud, og ubevidst mod Kristus, deres forsvarer.

Vers 10: " *De havde haler som skorpioner og stik, og i deres haler var kraften til at skade mennesker i fem måneder.* »

Dette vers løfter sløret for vers 3, hvor ordet " *hale* " blev foreslået under titlen "skorpionernes magt " . Det er citeret klart, selvom dets betydning ikke er klart for en, der ikke leder efter det i Esajas 9:14. Dette er ikke mit tilfælde, så jeg husker denne vigtige nøgle: " *Profeten, der lærer løgne, er halen* ". Jeg præciserer det kodede budskab i disse termer: disse grupper havde løgnagtige (*haler*) og oprørske (*skorpioner*) profeter og løgnagtige tunger (stik), og det var i disse falske profeter (*haler*) , *at magten til at gøre skade på mennesker* enten, forføre

dem og overbevise dem om at ære den romerske søndag i 150 år (*fem måneder*) af religiøs fred garanteret af Gud; som uopretteligt udsætter dem for " *den anden døds pinsler* " fra den sidste dom i slutningen af det 7. ^{årtusinde} . Når jeg tror, at skarer ikke ser vigtigheden af hviledagen! Hvis de troede på dette afkodede åbenbarede budskab, ville de ombestemme sig.

Vers 11: " *De havde som deres konge den bundløse afgrunds engel, der hedder på hebraisk Abaddon og på græsk Apollyon.* »

Mere og mere præcist når den guddommelige anklage sit højdepunkt: disse religiøse grupper har som konge, Satan, " *afgrundens engel* " som vil være bundet i ødemarken i " *tusinde år* " ifølge Åb.20:3. Ordet " *dybt* " i 1 Mos.1:2 henviser til jorden, før den bærer det mindste tegn på liv. Dette udtryk betegner således jorden gjort øde, idet alle former for liv udslettes ved Kristi herlige genkomst. Hun vil være i denne tilstand i " *tusinde år* ", hvor den eneste indbygger er englen Satan holdt fanget på hende. Den, Gud kalder i Åb. 12, " *dragen* ", og *slangen* , *djævelen og Satan* ", modtager her navnet Destroyer, der betyder ordene " *hebraisk og græsk* , ***Abaddon og Apollyon*** ". På subtilt vis fortæller Ånden os, hvordan denne engel går om at ødelægge Guds værk, som han kæmper mod. " *Hebraisk og græsk* " er sprogene i den originale bibelske skrift. Siden den protestantiske tro faldt, i 1844, begyndte temaet for denne " ⁵ *trompet* ," fik djævelen hende tilbage med sin velkendte interesse for Bibelen. Men i modsætning til reformationens strålende begyndelse, bruges den nu til at ødelægge Guds plan. Satan anvender med den faldne reformerte tro, denne gang med held, hvad han forgæves havde forsøgt at få Kristus selv til at falde, på tidspunktet for hans modstandsprøve.

Vers 12: " *Det første ve er forbi. Her kommer yderligere to uheld efter dette.* »

Her slutter, i vers 12, dette meget specielle tema i " ⁵ *trompet* ." Dette øjeblik indikerer, at menneskeheden er gået ind i året 1994 i sin sædvanlige kalender. Indtil da har religiøs fred bestået mellem alle monoteistiske religioner. Ingen blev dræbt af et åndeligt motiv af religiøst engagement. Forbuddet mod at slå ihjel i vers 5 blev derfor respekteret og opfyldt, som Gud havde bebudet.

Men den 3. august 1994 dræbte det allerførste muslimske religiøse angreb fra GIA fem franske embedsmænd nær den franske ambassade i Algier, efterfulgt på tærsklen til den kristne jul den 24. december 1994 af et angreb mod et fransk fly, som dræber tre personer i Algier, heriblandt en franskmand. Den følgende sommer indledte de bevæbnede islamistiske grupper i den algeriske GIA dødelige angreb på RER i Paris, den franske hovedstad. Og i 1996 blev 7 franske katolske præster halshugget i Tibhirine i Algeriet. Disse vidnesbyrd giver således bevis på, at de profeterede " *fem måneder* " er blevet overskredet. Religiøse krige kan derfor genoptages og fortsætte indtil verdens ende præget af den herliggjorte Kristi genkomst.

Den 6. ^{trompet} : Den anden store " uheld " **Sjette straf af al falsk kristen hellighed**

Den tredje verdenskrig

Vers 13: “ *Den sjette ringede. Og jeg hørte en røst fra de fire horn på guldaltheret, som er foran Gud ,*

Denne sjette advarselsstraf udgør den "anden" store " *ve* " annonceret i Åb. 8:13. Den går forud for afslutningen af den kollektive og individuelle nådes tid og vil således blive gennemført mellem 2021 og 2029. Med dette vers 13 er indgangen til temaet " ⁶ *trompet* " vil bekræfte krigens tilbagevenden og tilladelsen ” *til at dræbe* ”. Dette nye tema vedrører de samme religiøse grupper som dem i " ⁵ *trompet* » forrige. De anvendte symboler er identiske. Tingene kan også forklares sådan her: folkene i den " ⁵ *trompet* " har vænnet sig til " *ikke at dræbe* ", gå så langt som at forbyde dødsstraf, i Europa og i visse stater i USA. De fandt en måde at få international handel til at fungere fordelagtigt, hvilket berigede dem. De er derfor ikke længere tilhængere af krig, men forsvarere af fred for enhver pris. Krig mellem kristne folk synes derfor udelukket, men desværre er en tredje monoteistisk religion meget mindre fredelig, det er islam, der går på to ben: terroristernes, der handler, og de andre tilhængere, der bifalder deres morderiske handlinger. Denne samtalepartner gør derfor udsigten til varig fred umulig, og det vil være nok for skaberguden at " *godkende* " sin autorisation til, at sammenstødet mellem civilisationer og religioner kan finde sted med betydelige dødelige virkninger. På resten af jorden vil hvert folk også have sin traditionelle fjende, de divisioner, der er forberedt af djævelen og hans dæmoner vedrørende hele planeten.

Men her retter profetien sig mod et bestemt territorium, det utro kristne Vesten.

Den sidste straf, før de " *syv sidste plager* ", der går forud for Kristi genkomst, kommer i navnet på den " ⁶ *trompet* ." Allerede før vi går ind i detaljerne i temaet, ved vi, at dette tema faktisk er det andet af de " *store ulykker* " annonceret af " *ørnen* " i Napoleon-imperiet i Apo.8:13. I en montage tilpasset med denne hensigt tilskriver profetien i Apo.11 imidlertid dette navn " *anden ve* " til den franske revolution kaldet " *dyret, der rejser sig fra afgrunden* ". Det er også temaet for "4. ^{trompet} " i Åb.8. Ånden foreslår os derfor eksistensen af et tæt forhold mellem de begivenheder, der er berørt af " ⁴ og ⁶ *trompet* ." Vi vil finde ud af, hvad disse forhold er.

Da den " ⁶ *trompet* ” lyder, Kristi *stemme* , *forbeder foran røgelsesalteret* udtrykker en ordre. (Ifølge billedet af det jordiske tabernakel, som forudsagde dets fremtidige himmelske rolle som forbeder for de udvalgte bønner).

Vesteuropas mål for Jesu Kristi vrede

Vers 14: “ *Og han sagde til den sjette engel, som havde basunen: Løs de fire engle, som er bundet i den store flod Eufrat. »*

Jesus Kristus erklærer: " *Løs de fire engle som er bundet på den store flod Eufrat* ”: frigiver de universelle dæmoniske magter centreret om Europa symboliseret ved navnet Eufrat; Vesteuropa og dets amerikanske og australske

udvidelser, hvor de er blevet bevaret siden 1844, ifølge Åb.7:2; Det er de *fire engle, som det blev givet til at skade jorden og havet*. Fortolkningsnøglerne er enkle og logiske. "Eufrat" er floden, der vandede Daniels gamle Babylon. I Åb.17 sidder "*skøgen*" kaldet "*Babylon den store*" "*på mange vande*," symboler "*på folk, nationer og sprog*." "*Babylon*", der betegner Rom, er de pågældende folk de europæiske folk. Ved at udpege Europa som hovedmålet for hans morderiske vrede, har Kristus Gud til hensigt at straffe dem, der forråder ham og være så lidt opmærksomme på den lidelse, han udholdt på sit smertefulde kors, som det forrige vers netop har mindet om, ved at citere ordet "alter".", som profeterede det i den gamle pagts symbolske ritualer.

Ved at angribe Europa retter Ånden sin hævn mod to lande, der koncentrerer deres skyldfølelse mod ham. Den handler om den katolske tro, moderkirken og den ældste datter, som hun kalder Frankrig, som har støttet den så meget gennem århundreder, siden starten, af Clovis, frankernes 1. ^{konge}.

Det første link med "⁴ *trompet*" dukker op, det er Frankrig, et revolutionært folk, der såede sit frø af vantrø blandt alle de kristne nationer på jorden, ved at udbrede skrifterne fra dets filosoffer, ateistiske fritænkere. Men det er også det pavelige Rom, som den franske revolution skulle ødelægge og tie. En sammenlignende undersøgelse af trompeterne med de advarende straffe, der blev præsenteret for hebræerne i 3. Mosebog 26, giver den fjerde rollen som et guddommeligt "*sværd*", som "*hævner hans pagt*". Denne gang inden den "⁶ *trompet*", vil Jesus selv hævne sin alliance ved at slå de to skyldige folk og deres europæiske allierede. For ifølge Apo.11 havde fransk ateisme "*frydet sig*" og kastet de omkringliggende mennesker i "*glæde*": "*de vil sende gaver til hinanden*" læser vi i Ap.11:10. Til gengæld vil den guddommelige Kristus bringe dem sine gaver: konventionelle og atombomber; alt forud for en dødelig smitsom virus, der dukkede op i slutningen af 2019 i Europa. Blandt de bemærkelsesværdige gaver er Frankrigs ofring af Frihedsgudinden til byen New York i USA. Modellen var så vidunderlig, at efter Frankrig blev andre europæiske lande republikker. I 1917 vil Rusland gentage modellen med samme slagting.

Global atomkrig

Vers 15: "*Og de fire engle, som var rede til timen og dagen, måneden og året, blev løst, for at de kunne dræbe en tredjedel af menneskene.* »

Forberedt på at "*skade jorden og havet*" ifølge Åb.7:2, "*er de fire engle løst, så de kan dræbe en tredjedel af menneskene*", og handlingen er planlagt og længe ventet, da den indikerer denne detalje: "*hvem var klar til timen, dagen, måneden og året*". Nu, siden hvornår blev denne straf nødvendig? Siden den 7. marts 321 var datoen for vedtagelsen af solens dag pålagt af Konstantin I ^{blev} gennemført. Ifølge Åb.17, hvis tema er "*skjøgens dom Babylon den Store*", tallet 17 symboliserer guddommelig dom. Anvendt i antal århundreder fra 7. marts 321, resulterer dette nummer 17 i 7. marts 2021; fra denne dato vil de sidste 9 år af den guddommelige forbandelse tillade fuldførelsen af den "⁶ *trompet*" af Åb.9:13.

Lad os bemærke omtalen af "*den tredje af mænd*", som minder os om, at hvor forfærdeligt det end er, så bevarer denne destruktive tredjeverdenskonflikt en delvis (*tredje*) advarselskarakter; det er derfor nyttigt til at fremkalde religiøse

omvendelser og lede valgte embedsmænd til at forpligte sig fuldt ud til det adventistiske arbejde vejledt af Jesus Kristus. Denne ødelæggelse kommer for at straffe og invitere til omvendelse, menneskeheden, som har nydt godt af "150 rigtige år" med religiøs fred, profeteret af " *fem måneder* " af den " *femte trompet* " .

For fuldt ud at forstå betydningen af denne straf, den tredje i verdenskrigene siden 1914, må vi sammenligne den og sammenligne den med den tredje deportation af jøderne til Babylon. I denne sidste krigeriske intervention, i – 586, ødelagde kong Nebukadnezar Judas rige, den sidste rest af nationen Israel; Jerusalem og dets hellige tempel er blevet til ruiner. Ruinerne efter Tredje Verdenskrig vil give bevis på, at den kristne alliance er faldet lige så meget som den jødiske alliance af det hebraiske folk . Efter denne demonstration vil de vantro eller religiøse overlevende således blive udsat for den sidste universelle trosprøve, som giver en sidste chance for frelse til troende fra alle monoteistiske religioner; men Skaberens Gud lærer kun én sandhed, der vedrører Jesus Kristus og hans hellige lørdagssabbat, den eneste sande syvende dag.

Den bebudede slagting for denne universelle krig udgør et andet aspekt af den " *anden ulykke* ", som forbinder den med den franske revolutionære ateisme af den " *fjerde trompet* ". Frankrig og især dets hovedstad, Paris, er i den almægtige Guds sigtekorn. I Åb.11:8 tilskriver han ham navnene " *Sodoma og Ægypten* ", navne på gamle fjender, som f.eks. blev ødelagt på en uforglemmelig måde af Gud, den ene ved ild fra himlen, den anden ved hans blændende magt. Dette giver os mulighed for at forstå, at han vil handle imod hende på samme forfærdelige og definitive måde. Vi må indse vores enorme ansvar i forsvinden af den sande tro. Efter at have hadet religion, faldt det republikanske regime i Napoleon I's despotiske hænder, ^{for} hvem religion kun var en nyttig folie for hans personlige ære. Det er hans stolthed og opportunisme, at den katolske tro skylder sin overlevelse gennem sin oprettelse af Concordat, som var ødelæggeren af princippet om guddommelig sandhed.

Demografisk præcision: to hundrede millioner krigere

Vers 16: " *Tallet på hærens ryttere var to myriader af myriader: jeg hørte tallet på dem.* »

Vers 16 giver os en vigtig afklaring på antallet af kombattanter, der deltager i konflikten, der er involveret: " *to myriader af myriader* " eller to hundrede millioner soldater. Indtil 2021, hvor jeg skriver dette dokument, har ingen krig nået dette antal i sine konfrontationer. Men i dag, med en global befolkning på syv og en halv milliard mennesker, kan profetien blive opfyldt. **Den præcision, som dette vers giver, fordømmer alle fortolkninger, som har tilskrevet denne konflikt til tidligere handlinger .**

En ideologisk krig

Vers 17: " *Og således så jeg hestene i synet og dem, der sad på dem, med brystskjolde i farven ild, hyacint og svovl. Hestenes hoveder var som løvehoveder; og ud af deres mund kom ild og røg og svovl.* »

I dette vers 17, tallet på guddommelig dom, finder vi symbolerne på den "5. ^{trompet} " : grupperne (*heste*) og dem, der befaler dem (*ryttere*). Deres eneste retfærdighed (*brystplade*) er handlingen med at brænde med ild, og hvilken ild! Atombrand kan sammenlignes med ilden fra jordbaseret underjordisk magma. Ånden tilskriver dem *Hyacintens* egenskaber , som svarer til gentagelsen af udtrykket i slutningen af verset at *ryge* . Dette symboliserer allerede helgenernes bønner i det foregående tema, det er karakteren af dens parfume, som vi skal huske, og der forstår vi, hvad dens omtale betyder. Denne plante er giftig, irriterende for huden, og dens lugt giver hovedpine. Dette sæt kriterier definerer de involverede kombattanters bønner. Ingen af disse bønner modtages af skaberguden; de gør ham kvalme og inspirerer ham med dyb afsky. Det må forstås, at i denne grundlæggende religiøse og ideologiske konflikt er kun religioner involveret, totalt afskåret fra den, men ikke desto mindre hovedsageligt monoteistiske: jødedom, katolicisme, protestantisme, ortodoksi, islam. Et nyt nøglesymbol fra Esajas 9:14 er citeret her: " *hovedet er dommeren eller ældste* ." Der er derfor i spidsen for de grupper, der konfronterer hinanden, dommere kaldet i dag "præsidenter" i republikkerne. Og disse præsidenter er udstyret med " *løvens* " styrke , dyrenes konge og junglens konge. Betydningen af styrke er givet til det i Dommerne 14:18. I sit budskab profeterer Ånden en krigerisk forpligtelse, der fjernstyres af meget magtfulde, autoritære og religiøst engagerede statsoverhoveder, da det er fra deres " *mund* " lade deres bønner frem illustreret med ordet " *røg* ". Fra deres samme " *mund* " kommer ordrer om ødelæggelse ved " *ild* ", bønner ved " *røg* " og udslettelse af skarer, der beordrer brugen af atombomber afbildet af " *svovl* ". Ånden ønsker naturligvis at fremhæve vigtigheden af denne atomkraft, som er til rådighed for en enkelt mand. Aldrig i jordens historie har en sådan destruktiv kraft været afhængig af en enkelt persons beslutning. Sagen er virkelig bemærkelsesværdig og værd at fremhæve. Men for os, der lever i denne type politiske organisationer, chokerer disse enormiteter os ikke længere. Vi er alle ofre for en slags kollektiv vanvid.

Vers 18: " *En tredjedel af menneskene blev dræbt af disse tre plager, ved ild, af røg og af svovl, som kom ud af deres mund.* »

Vers 18 understreger denne kendsgerning fra det foregående vers, der specificerer, at " *ild* , *røg* og *svovl* " udgør plager, som Gud har ønsket; hvilket verset bekræftede ved at tillægge den hævnende Kristus ordren om at dræbe en tredjedel af menneskene.

Nationernes overhoveders atomkraft

Vers 19: " *For hestenes kraft var i deres mund og i deres haler; deres haler var som slanger med hoveder, og med dem gjorde de ondt.* »

Vers 19 bekræfter konfliktens religiøse ideologiske karakter ved at sige: For magten fra de kæmpende grupper (hestene) var i deres ord (deres *mund*) og i deres falske profeter (*halerne*), som i udseende var bedragere (*slanger*) indflydelsesrig på statsoverhovederne, magistraterne (hovederne) , gennem hvem de (kombattanterne) gjorde skade. Det således definerede princip svarer nøjagtigt til den organisering af folkeslag, der hersker i dag i endens tid.

Denne tredje verdenskrig hvem kommer at lukke temaet " *basuner* " eller advarselsstraffe er så vigtigt, at Gud bekendtgjorde det først til jøderne i den gamle pagt, successivt i Dan.11:40-45 og Ezekiel 38 og 39, og derefter til de kristne i det nye. pagt, i denne bog Åbenbaringen som den " *sjette basun* ", som den sidste guddommelige advarsel inden udgangen af nådens tid. Så lad os her finde disse rige supplerende lektioner.

Daniel 11:40-45

Udtrykket " *endens tid* ", leder os til at studere denne sidste konflikt mellem nationerne, åbenbaret og udviklet i profetien i Dan.11:40 til 45. Vi opdager der hovedfaserne i dens organisation. Oprindeligt, stort set installeret på Vesteuropas territorium, stødte aggressiv islam kaldet " *konge af syd* " sammen med det overvejende katolske europæiske folk; den romersk pavelige katolske tro er det emne, som profetien retter sig mod siden Dan.11:36. Den romerske pavelige leder, som hidtil er omtalt, præsenteres under udtrykket " *ham* "; i titlen " *konge* " bliver han angrebet af " *sydens konge* ", islam, som vil " *støde mod ham* ". Valget af verbet " *at kolliderere* " er præcist og velovervejet, fordi kun dem, der er på det samme territorium " *kolliderer* " med hinanden. Det er da, at ved at drage fordel af den tilbudte velsignelse, hvor situationen har kastet Vesteuropa i fuldstændig uorden og panik, vil " *kongen af nord* " (eller nord) " *hvirvle som en storm* " over dette bytte i vanskeligheder for at gribe det og besætte det. Den bruger " *mange skibe* ", " *tanks* " og jagerfly, der ikke er andet end " *ryttere* " og bor i nord og ikke i det nordlige Vesteuropa, men i den nordlige del af det euroasiatiske kontinent. Og mere præcist nord for Israel, som vers 41 foreslår ved at kalde det " *det smukkeste af lande* ". Det pågældende Rusland er et folk af " *ryttere* " (kosakkerne), opdrættere og leverandører af heste til Israels historiske fjender. Denne gang, baseret på alle disse data, bliver det let at identificere denne " *konge af nord* " med det magtfulde ortodokse Rusland, den østlige religiøse modstander af den vestlige pavelige romanisme siden det officielle kristne religiøse skisma i 1054.

Vi har lige fundet nogle af de krigsførende skuespillere fra den tredje verdenskrig. Men Europa har magtfulde allierede, der lidt har forsømt det på grund af økonomisk konkurrence, som er blevet katastrofal siden ankomsten af en virus, covid-19 coronavirus. Blodeløse økonomier kæmper for deres overlevelse, hvert enkelt folk vender sig mere og mere indad. Men når konflikten begynder i Europa, vil den amerikanske allierede bede sin tid til at handle.

I Europa møder russiske tropper kun lidt modstand. Den ene efter den anden blev de europæiske folk i nord besat. Alene Frankrig ydede svag militær modstand, og de russiske hære blev holdt tilbage i den nordlige del af landet. Den sydlige del oplever alvorlige problemer med islam, der allerede er etableret i stort antal i dette område. En slags aftale af fælles interesse forbinder de muslimske krigere og russerne. Begge er grådige efter bytte, og Frankrig er et rigt land, endda økonomisk ruineret. Araberne er plyndringer af traditionel arv.

På israelsk side er situationen katastrofal, landet er besat. De muslimske arabiske folk, der omgiver det, bliver skånet: Edom, Moab, Ammons børn: nutidens Jordan.

Noget, der ikke kunne have været opnået før 1979, da Egypten forlod den arabiske lejr for at danne en alliance med Israel, vendte det valg, der blev truffet dengang, med den stærke støtte fra USA, til sin ulempe; det er besat af russerne. Og ved at specificere " *hun vil ikke undslippe* ", afslører Ånden den opportunistiske karakter af det valg, der blev truffet i 1979. Ved at tage parti for tidens stærkeste troede hun, at hun ville undslippe den ulykke, der indhentede hende. Og ulykken er stor, hun bliver frataget sin rigdom af de besættende russere. Og som om det ikke var nok, plyndrer libyerne og etiopierne den også efter russerne.

Den nukleare fase af verdenskonflikten

Vers 44 markerer en stor forandring i tingenes situation. Mens de besætter Vesteuropa, Israel og Egypten, bliver russiske tropper skræmt af " *nyheder* ", der vedrører deres eget russiske territorium. Ånden citerer " *østen* " med henvisning til besættelsen af Vesteuropa, men også " *norden* " med henvisning til Israels besættelse; Rusland ligger " *øst* " for den første og " *mod nord* " for den anden. Nyheden er så alvorlig, at den udløser et morderisk vanvid. Det er her, USA går ind i slaget og vælger at udslette russisk territorium med atomild. Så begyndte konflikten nukleare fase. Dødelige svampe opstår mange steder for at udslette og " *udrydde skarer* " af menneske- og dyreliv. Det er i denne handling, at " *en tredjedel af mændene bliver dræbt* " i overensstemmelse med annonceringen af den " *6. trompet* ". Skubbet tilbage til Israels " *bjerge* " blev de russiske tropper fra " *kongen af nord* " udslettet uden at modtage den mindste hjælp: " *uden at nogen kom ham til hjælp* ".

Ezekiel 38 og 39

Ezekiel 38 og 39 fremkalder også denne sidste konflikt i historien på deres egen måde. Der er interessante detaljer såsom denne præcision, der afslører Guds hensigt om at " *sætte et spænde i kæben* " på den russiske konge for at trække ham ind og engagere ham i konflikten. Dette billede illustrerer en fristende mulighed for at blive rig med sit folk, som han ikke vil være i stand til at modstå.

I denne lange profeti giver Ånden os navne som referencepunkter: *Gog, Magog, Rosch* (russisk), *Meshech* (Moskva), *Tubal* (Tobolsk). Sammenhængen med de sidste dage bekræftes af en detalje om de angrebne folkeslag: " *Du vil sige: Jeg vil drage op mod et åbent land, jeg vil komme over mænd, der er stille og trygge i deres boliger, alle i boliger uden mure og uden bolte eller døre* (Ezek.38:11). Moderne byer er faktisk helt åbne . Og de modsatte kræfter er tragisk ulige. Ånden lægger her i munden på " *kongen af nord* " af Daniel, denne gang verbet " *Jeg vil komme* ", som antyder en massiv, hurtig og luftig aggression ifølge verbet og billedet " *vil hvirvle som en storm* " af Dan .11:40, fra et ret fjernt sted. I denne profeti af Ezekiel er der intet mysterium om de involverede lande; Rusland og Israel er tydeligt identificeret. Mysteriet var kun i Dan.11:36 til 45, hvor det vedrørte det romerske pævedømme og dets europæiske territorium. Og ved at give navnet " *konge af nord* " til Rusland, som angriber det pavelige katolske Europa, henviser Gud til hans åbenbaring givet til Ezekiel. Fordi jeg minder dig om, er det hovedsageligt i forhold til Israels geografiske placering, at

Rusland ligger i " nord ". Faktisk er det " øst " for det romersk-katolske pavelige Vesteuropas position. Det er derfor for at bekræfte de russiske troppers position i dette pavelige Europa, som de indtager og dominerer, at Ånden lokaliserer ankomsten af dårlige nyheder fra " østen ". " *Jeg vil lade ild og svovl regne over ham og hans tropper (Ezek.38:22)*"; " *Jeg vil sende ild til Magog ,*" læser vi i Ez.39:6. Her er så årsagen til den dårlige nyhed, som gør " kongen af nord " rasende i Dan.11:44. Som i Daniel vil den russiske angriber blive ramt og ødelagt på Israels bjerge: " *Du og alle dine tropper vil falde på Israels bjerge (Ezek.39:4)*". Men mysteriet dækker over USA's identitet ved oprindelsen af denne handling. Jeg finder i Eze.39:9 en meget interessant detalje. Teksten fremkalder muligheden for at lave ild i " syv år " ved at brænde de våben, der blev brugt i denne forfærdelige globale konflikt. Træ er ikke længere råmateriale til moderne våben, men de nævnte " syv år " afspejler intensiteten af denne krig og mængden af våben. Fra den 7. marts 2021 er der kun ni år til Kristi genkomst; de sidste 9 år af Guds forbandelse, hvor den sidste internationale konflikt vil finde sted; en krig, der ødelægger liv og ejendom. Ifølge vers 12 vil de russiske lig blive begravet i " syv måneder ."

Frygtelig og uforsonlig guddommelig retfærdighed

Der vil være mange lig, og Gud præsenterer os i Ezekiel 9 med en idé om den massakrerende vildskab, som han vil organisere. Fordi den forventede tredje verdenskrig for perioden mellem 2021 og 2029 er antitypen på den 3. ^{krig} ledet af Nebukadnezar mod det gamle Israel i – 586. Her er, hvad den store skaber, Gud beordrede, frustreret og foragtet af sit folk i Ezek.9: 1 til 11:

“Eze.9:1 Så råbte han med høj røst i mine ører: Kom nær, du som skal straffe byen, hver med sit ødelæggelsesredskab i hånden!

Eze.9:2 Og se, seks mænd kom ad vejen til den øvre port på nordsiden, hver med sit ødelæggelsesredskab i hånden. Blandt dem var der en mand klædt i linned og med en skrivekasse i bæltet. De kom og stillede sig nær kobberalteret.

Ezek.9:3 Israels Guds herlighed rejste sig fra keruben, som den var på, og gik hen til husets tærskel; og han kaldte på den mand, der var klædt i linned og bar en skrivekasse i sit bælte.

Eze.9:4 Herren sagde til ham: "Gå gennem byen midt igennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden på de mænd, som sukker og stønner på grund af alle de vederstyggeligheder, der er begået der.

Ezek.9:5 Og i mine påhør sagde han til de andre: Gå efter ham ind i byen og slå; lad dit øje være uden medlidenhed, og forbarm dig ikke!

Ezek.9:6 Dræb og dræb de gamle mænd, de unge mænd, jomfruerne, børnene og kvinderne; men gå ikke hen til nogen, som har mærket på sig; og start med mit fristed! De begyndte med de ældste, der var foran huset.

Eze.9:7 Og han sagde til dem: Gør huset urent og fyld forgårdene med dræbte; Kom ud!... De gik ud og slog i byen.

Eze.9:8 Da de slog, og jeg stadig var tilbage, faldt jeg på mit ansigt og råbte: Ah! Herre GUD, vil du ødelægge alt, hvad der er tilbage af Israel ved at udøse din vrede over Jerusalem?

Eze.9:9 *Og han sagde til mig: Israels hus og Judas misgerning er stor, meget stor; Landet er fuld af Drab, Byen er fuld af Uretfærdighed, thi man siger: HERREN har forladt Landet, HERREN ser intet.*

Eze.9:10 *og jeg vil ikke forbarme mig og ikke forbarme mig; Jeg vil bringe deres gerninger over deres hoveder.*

Eze.9:11 *Og se, manden klædt i linned og havde en skrivekasse i bæltet, svarede: Jeg har gjort, som du har befale mig. »*

Ikke alle, der bliver dræbt af religiøse årsager, er martyrer for troen. Der er i denne kategori mange fanatikere, der er klar til at give deres liv, muligvis for deres religion, men også for enhver politisk eller anden ideologi. Troens sande martyr er først og fremmest i Jesus Kristus. Så er det nødvendigvis en udvalgt, hvis liv, der ofres som offer, kun behager skaberguden, hvis hans død blev forudgået af et liv, der var i overensstemmelse med hans åbenbarede krav til hans tid.

Lad os nu finde, i temaet for den " ⁶ trompet " fremkaldelsen af den moralske kontekst i tiden efter krigen.

De overlevendes uomvendelse

I modsætning til hvad de fleste mennesker tror og frygter, så destruktive som de er, vil atomvåben ikke udlette menneskeheden; fordi " *overlevende* " vil forblive efter konfliktens afslutning. Om krige sagde Jesus i Matt.24:6: " *I skal høre om krige og rygter om krige: pas på ikke at blive forfærdet, for disse ting skal ske. Men det vil ikke være enden endnu.* »Udslettelse af menneskeheden vil være på grund af skaber-Guds handling efter hans herlige genkomst i Jesu Kristi person. Fordi de overlevende skal udsættes for en sidste trosprøve. Siden 1945, datoen for den første brug af atomvåben, er der blevet udført mere end to tusinde eksplosioner udført til test af de jordiske magter, som besidder dem; det er sandt, successivt, over en tidsperiode på 75 år, og jorden er enorm, selvom den er begrænset, den tåler og understøtter de slag, menneskeheden påfører den. I den kommende atomkrig vil der tværtimod finde mængder af eksplosioner sted i løbet af en kort periode, og spredningen af radioaktivitet vil umuliggøre fortsættelsen af livet på jorden. Ved sin tilbagevenden vil den guddommelige Kristus gøre en ende på den døende oprørske menneskeligheds lidelser.

Vers 20: " *De øvrige mænd, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders gerninger, for ikke at tilbede dæmoner og afguder af guld, sølv, bronze, sten og træ, som ikke kunne se, eller hør eller gå; »*

I vers 20 profeterer Ånden forhærdelsen af de overlevende folk. " *Andre mænd, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders gerninger.* " Det " *andet ve* " som blev annonceret på imperiets tid, udgør i sandhed en guddommelig " *plage* ", *men det går forud for de " syv sidste "*, som vil falde over skyldige syndere efter udløbet af nådeperioden i Åb. 15. Det er stadig nødvendigt at minde os her om, at disse " *plåger* " alle straffede den romerske aggression mod tidsordenen skabt af den almægtige skabergud.

"... *de holdt ikke op med at tilbede dæmoner og afguder af guld, sølv, bronze, sten og træ, som ikke kan se, ikke høre eller gå.* "

I denne opregning retter Ånden sig mod de kultiske billeder af den katolske tro, som er genstande for tilbedelse fra tilhængere af denne afgudsreligion. Disse billeder repræsenterer for det første "Jomfru Maria", og bag hende, i stort antal, mere eller mindre anonyme helgener, fordi det giver enhver stor frihed til at vælge deres yndlingshelgen. Det store marked er åbent 24 timer i døgnet Vi tilbyder puder til alle armhuler, i alle stilarter og størrelser. Og denne type praksis irriterer især den, der led på Golgatas kors; også hans hævn vil være forfærdelig. Og allerede, efter at have gjort bekendt med sine folkevalgte i 2018 sin magtfulde og glørværdige tilbagevenden for år 2030, fra 2019, ramte han jordens syndere med en dødelig smitsom virus. Dette er kun et meget lille tegn på hans vrede, der kommer, men han har allerede effektiviteten på sin side, da vi allerede skylder ham en økonomisk ruin uden fortilfælde i det oprindelige Vestens historie. Og når de er ødelagt, skændes nationer, så kæmper og kæmper.

Den bebrejdelse, som Gud tiltaler, er så meget desto mere berettiget, fordi den sande Gud i Jesu Kristi tilsynekomst kom i kødet, blandt mennesker, og der som en af dem "så, hørte og markedsfører", i modsætning til udskårne eller *støbte* idoler som ikke kan gøre det.

Vers 21: " *Og de omvendte sig ikke fra deres mord eller deres trolddom eller deres utugt eller deres tyverier.* »

Med vers 21 afsluttes temaet. Ved at fremkalde " *deres mord* " skildrer Ånden den dødbringende søndagslov, som i sidste ende vil kræve, at trofaste iagttagere af den hellige sabbat, helliget af Gud, dør. Ved at citere " *deres fortryllelser* " retter han sig mod de katolske masser, der æres af dem, der retfærdiggør hans "søndag", denne falske Herrens dag og autentiske hedenske "solens dag". Ved at minde om " *deres uforskammethed* " påpeger Ånden den protestantiske tro som arving til den falske " *profetesse Jesabels* " katolske " *utugt* " i Åb 2:20. Og ved at tilregne dem " *deres tyverier* ", foreslår han de åndelige tyverier, som først er udført mod Jesus Kristus, ham selv, fra hvem den pavelige konge ifølge Dan.8:11 "tog det *evige* " præstedømme og dets legitime titel fra begrundet fra " *Forsamlingens leder* ," fra Ef.5:23; men også dens orden i " *tiden og dens lov* ", ifølge Dan.7:25. Disse yderst åndelige fortolkninger udelukker ikke almindelige bogstavelige anvendelser, men de går langt ud over dem i Guds dom og dens konsekvenser for de skyldige forfattere.

Åbenbaring 10: den lille åbne bog

Kristi genkomst og oprørernes straf

Den lille åbne bog og dens konsekvenser

Kristi genkomst i slutningen af den fjerde adventistiske ventetid

Vers 1: “ *Jeg så en anden mægtig engel komme ned fra himlen, indhyllet i en sky; over hans hoved var regnbuen, og hans ansigt var som solen, og hans fødder som ildsøjler.* »

Kapitel 10 bekræfter ganske enkelt den åndelige situation, der er etableret hidtil. Kristus viser sig under aspektet af den hellige guddommelige alliances Gud, under billedet af "regnbuen" givet efter syndfloden til Noa og hans efterkommere. Det var et tegn på Guds løfte om aldrig mere at ødelægge livet på jorden med voldsomt vand. Gud vil holde sit løfte, men gennem Peters mund meddelte han, at jorden nu er "reserveret til ild"; en ildflod. Tingen vil først blive gennemført til den sidste dom i det syvende årtusinde. Ild er dog ikke færdig med at ødelægge liv, fordi det er et våben, som Gud allerede har brugt mod byerne i Sodoma og Gomorra-dalen. I dette nuværende kapitel illustrerer Ånden kort begivenhederne efter den " ⁶ trompet ." Kapitlet åbner med billedet af den hævnende Kristi herlige genkomst.

Profetien fuldstændig uforseglet

Vers 2: “ Han havde *en lille åbne bog* i hånden . Han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden; »

Fra begyndelsen af bogen, ifølge Åb. 1:16, kommer Jesus for at bekæmpe tilbederne af den guddommelige "sol". Symbolernes rolle bliver tydeligere: "hans ansigt var som solen" og hvad vil der blive af hans fjender, tilbederne af "solen"? Svar: hans skridt, og ve dem! Fordi "hans fødder er som ildsøjler". Dette vers i Bibelen vil derfor blive opfyldt: "Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg gør dine fjender til din skammel (Salm.110:1; Matt.22:44)". Deres skyldfølelse øgedes af det faktum, at Jesus før sin genkomst "åbnede Åbenbaringens lille bog" ved siden af 1844 at ophæve det "syvende segl", som stadig holdt det lukket i Åb.5:1 til 7. Mellem 1844 og 2030, året for konteksten diskuteret i dette kapitel 10, har forståelsen og betydningen af sabbatten udviklet sig til fuldt lys. Også

mændene i denne æra er uden undskyldning, når de vælger ikke at ære ham. Den " lille bog " blev derefter " åbnet " af Kristi Helligånd, og soltilbederne *havde* intet med den at gøre. I vers 2 er deres skæbne illustreret. For at forstå betydningen af " *hav og land* " symbolerne, der findes i dette vers, skal vi studere Åb. 13, hvor Gud forbinder dem med to åndelige " *dyr* ", som vil dukke op i 2000 år af den kristne æra. Det første " *dyr, der rejser sig fra havet* ", symboliserer det umenneskelige, derfor dyriske, regime i koalitionen af civile og religiøse magter, i deres første historiske form af monarkier og romersk-katolske pavedømme. Disse monarkier er symboliseret ved de " *ti horn* " forbundet med symbolet, der betegner Rom i Dan.7 ved " *det lille horn* " og Åb.12, 13 og 17 ved " *de syv hoveder* ". Dette " *dyr* ", ifølge dommen af guddommelige værdier, viser symbolerne citeret i Daniel 7: Romerrigets forgængerimperier, i omvendt rækkefølge fra Dan.7: leopard, *bjørn, løve* . " *Dyret* " er derfor selv det romerske monster i Dan.7:7. Men her, i Åb. 13, er symbolet på det pavelige " *lille horn* ", som efterfølger de " *ti horn* ", erstattet af symbolet på de " *syv hoveder* " af romersk identitet. Og Ånden tilskriver ham " *bespottelse* ", *det vil sige religiøse løgne*. Tilstedeværelsen af " *kroner* " på de " *ti horn* " angiver tidspunktet, hvor de " *ti horn* " i Dan.7:24 kom til at regere. Det er derfor også tidspunktet, hvor " *det lille horn* " eller " *den anderledes konge* " selv er aktiv. " *The beast* " identificeret, efterfølgeren annoncerer sin fremtid. Hun vil handle frit i " *en tid, gange (2 gange) og en halv gang* ". Dette udtryk betegner 3 og et halvt profetisk år, eller 1260 rigtige år, i Dan.7:25 og Åb.12:14; vi finder det i form af " *1260 dage* "-år eller profetisk " *42 måneder* " i Åb.11:2-3, 12:6 og Åb.13:5. Men i vers 3 i dette kapitel 13 bebuder Ånden, at hun vil blive slået og " *som om såret til døde* ", netop af fransk ateisme mellem 1789 og 1798. Og takket være Napoleon I's konkordat " *vil hendes dødelige sår blive helbredt* ". Således vil de, der ikke elsker guddommelig sandhed, kunne fortsætte med at ære de løgne, der dræber sjælen og kroppen.

I slutningen af dagene vil et billede af det første " *dyr, der kom op fra havet* " dukke op. Dette nye udyr er kendetegnet ved, at det denne gang vil " *opstå fra jorden* ". Ved at stole på billedet af Første Mosebog, hvor " *jorden* " kommer ud af " *havet* ", fortæller Ånden os subtilt, at dette andet " *dyr* " kom ud af det første, og dermed betegner den såkaldte katolske kirke reformeret; nøjagtig definition af den protestantiske reformerte tro. I 2021 repræsenterer den allerede den største militærmagt på planeten jorden og har været en autoritet siden dens sejr mod Japan og Nazityskland i 1944-45. Dette er selvfølgelig USA, oprindeligt hovedsageligt protestantisk, men i høj grad katolsk i dag, på grund af den stærke hispanic emigration, der hilses velkommen. Ved at beskyldte ham for at lave " *det første dyr tilbedelse i hans nærhed* ", fordømmer Ånden hans arv fra den romerske søndag. Dette viser, at religiøse betegnelser er vildledende. Den moderne protestantiske tro er så knyttet til denne romerske arv, at den vil gå så langt som til at udsende en bindende lov, der gør søndagshvilen obligatorisk under straffe af sanktioner: en kommerciel boykot i starten og en dødsdom i sidste ende. Søndag er udpeget som " *mærket* " for det romerske " *dyrs* " autoritet, det første " *dyr* ". Og tallet " *666* " er summen opnået med bogstaverne i titlen " *VICARIVS FILII DEI* ", hvad Ånden kalder " *dyrets nummer* ". Gør det regnestykke, tallet er der:

VICIVILIIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

En vigtig præcisering : Mærket modtages kun " *på hånden* " eller " *på panden* " i det omfang, " *hånden* " symboliserer arbejdet, handlingen, og " *panden* " angiver hver skabnings personlige vilje, der er fri for dens valg som Ezé.3:8 fortæller os: " *Jeg vil hærde din pande, så du sætter den imod deres pande* ".

Jesu Kristi, den retfærdige guddommelige dommers fremtidige " *fodskamler* ". Og subtilt indikerer Ånden, hvem han anser for at være mest skyldig ved at angive prioriteten " *højre fod* " eller " *venstre fod* ". Den brændende " *højre fod* " er for den romersk pavelige katolske tro, som Gud tilskriver udgydelsen af blodet fra " *alle, der er blevet dræbt på jorden* ," ifølge Åb.18:24. Hans prioritet for vrede er derfor fortjent. Så, lige så skyldig, for at have efterlignet det, ved at skabe " *billedet* " af det første katolske " *dyr* ", modtager den protestantiske tro, kaldet " *jorden* ", ilden fra Jesu Kristi " *venstre fod* ", som hævner således blodet fra de sidste valgte helgener, som skulle udgydes uden hans frelsende indgriben.

Vers 3: " *Og han råbte med høj røst, som en løve brøler. Da han råbte, udstødte de syv torden deres stemmer.* »

Hemmeligheden skjult eller forseglede i vers 4 til 7, forkyndt af " *de syv tordens røst* ", er nu åbenbart. " *Guds stemme* " sammenlignes således med lyden af " *torden* " forbundet med tallet " *syv* ", som symboliserer hans helliggørelse. Denne stemme forkynder et budskab, der længe har været skjult og ignoreret af mænd. Dette er året for vores guddommelige og ophøjede Herre Jesu Kristi genkomst i herlighed. Datoen blev afsløret for dets valgte embedsmænd i 2018; Dette er foråret 2030, hvor, siden Jesu sonende død den 3. april 30, vil den tredje tredjedel af 2000 år af de 6000 år, som Gud har programmeret til hans udvælgelse af udvalgte, ende.

Vers 4: " *Og da de syv tordener udstødte deres røster, gik jeg for at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen sige: Forsegl, hvad de syv Torden har talt, og skriv det ikke.* »

I denne scene har Gud to mål. Den første er, at hans udvalgte skal vide, at Gud virkelig har fastsat en tid for verdens ende; den er ikke rigtig skjult, da den afhænger af vores tro på programmet for de 6000 år, som er profeteret af vore ugers seks profane dage. Det andet mål er at fraråde søgen efter denne dato indtil det tidspunkt, hvor den selv åbner vejen til forståelse. Dette blev opnået for hver af de tre adventisttests, der var nyttige til at screene og udvælge de udvalgte, der blev fundet værdige til at drage fordel af den evige retfærdighed, som Jesus Kristus tilbyder i 1843, 1844 og 1994.

Vers 5: " *Og englen, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin højre hånd mod himlen.* "

I denne holdning fra den store sejrige Dommer, hans fødder placeret på sine fjender, vil Jesus Kristus formulere en højtidelig ed, som binder ham guddommeligt.

Vers 6: " *Og svor ved ham, som lever for evigt og evigt, som skabte himlen og det, der er i den, jorden og det, der er i den, og havet og det, der er i det, at han 'der ville være mere tid , '*

Jesu Kristi ed afgives i skaber-Guds navn, og den er rettet til hans udvalgte, som ærer ordenen af den første engel i Åb.14:7; dette ved gennem deres lydighed at demonstrere deres " frygt " for Gud, ved at overholde hans fjerde bud, som giver ære til hans skabende handling. Udtalelsen " *at der ikke ville være mere tid* " bekræfter, at Gud i sit program havde planlagt de tre forgæves adventistiske forventninger fra 1843, 1844 og 1994. Som jeg allerede har udtrykt, var disse forgæves forventninger nyttige til at sigte kristne troende. For mens de var forgæves, var deres konsekvenser for dem, de oplevede, dramatiske og åndeligt dødelige eller, for de udvalgte, årsagerne til deres velsignelse og deres helliggørelse af Gud.

Meddelelse om den 3. ^{store} ulykke profeteret i Åb.8:13.

Vers 7: " *Men i den syvende engels røsts dage, når han blæser (basunen), ville Guds mysterium blive fuldbyrdet, da han forkyndte sine tjenere profeterne. »*

Tiden for at konstruere profetiske datoer er forbi. De, der blev etableret af de profeterede data, har opfyldt deres rolle, for successivt at teste protestanternes tro i 1843-44 og adventisternes tro i 1994. Der vil derfor fremover ikke være flere falske datoer, ikke flere falske forventninger ; nyhederne, der er påbegyndt siden 2018, vil være gode, og de udvalgte vil til deres frelse høre lyden af den " *syvende trompet* ", som vil markere indgrebet fra den guddommelige retfærdigheds Kristus; tidspunktet, hvor ifølge Åb.11:15: " *verdens rige er overgivet til vor Herre og hans Kristus* ", og derfor taget fra Djævelen.

Konsekvenserne og tidspunkterne for den profetiske tjeneste

Vers 8: " *Og den røst, som jeg hørte fra himlen, talte atter til mig og sagde: "Gå hen og tag den lille åbnede bog i englens hånd, som står på havet og på jorden. »*

Vers 8 til 11 illustrerer oplevelsen af missionen for den tjener, der har til opgave at fremlægge den kodede profeti i almindeligt sprog.

Vers 9: " *Og jeg gik hen til englen og bad ham give mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag det og syng det; det vil være bittert i dit indre, men i din mund vil det være sødt som honning. "*

Først og fremmest skildrer " *tarmsmerterne* " meget godt den lidelse og lidelse, der er forårsaget af afvisningen af det foreslåede lys fra oprørske kristnes side. Disse lidelser vil nå deres højde for den sidste trosprøve, på tidspunktet for søndagsloven, hvor de udvalgte liv vil blive truet med døden. For indtil slutningen vil lyset og dets depositarer blive bekæmpet af djævelen og hans himmelske og jordiske dæmoner, bevidste eller ubevidste allierede af denne "Destroyer", " *Abaddon eller Apollyon* " i Åb.9:11. " *Sødmen af honning* " er også et perfekt billede af lykken ved at forstå Guds mysterier, som han deler med sine sande udvalgte, der tørster efter sandhed. Intet andet produkt på jorden koncentrerer sin naturlige sødme som det. Normalt sætter mennesker pris på og

opsøger denne søde smag, som er behagelig for dem. Også Kristi udvalgte søger i Gud sødmen af et kærligt og fredeligt forhold såvel som hans instruktioner.

Ved at give sin åbenbaring "Apokalypsen" (= Åbenbaringen) "*honningens sødme*", sammenligner Guds Ånd den med "*den himmelske manna*", som havde "*smag af honning*", og som nærede hebræerne i ørkenen under 40 år forud for deres indtog i det forjættede land taget fra kana'anæerne. Ligesom en hebræer ikke kunne have overlevet uden at indtage denne "*manna*", siden 1994, slutningen af de "*fem måneder*", der er profeteret i Åb.9:5-10, overlever adventisttroen kun ved at nære sig selv fra denne sidste profetiske åndelige "*mad*" (*Matt.24:45*) "*tilberedt til den rette tid for Jesu Kristi herlige komme*". Denne lære, som sandhedens Gud giver mig til kun at indse på denne sabbatsmorgen den 4. ^{time} den 16. januar 2021 (men 2026 for Gud) ville have været nyttig til at svare den, der spurgte mig en dag om studiet af profetier "Hvad får jeg ud af det?" » Jesu svar er kort og enkelt: åndeligt liv for at undslippe åndelig død. Hvis Ånden ikke optager billedet af en "*kage*", men kun "*honningens sødme*", er det, fordi hebræerens fysiske liv var optaget af denne "*manna*"-mad. Med hensyn til åbenbaring er mad kun til de udvalgte ånd. Men i denne sammenligning fremstår det som nødvendigt, uundværligt og krævet af den levende Gud som en betingelse for at opretholde det åndelige liv. Og dette krav giver mening, fordi Gud ikke forberedte denne mad til at blive ignoreret og foragtet af sine tjenere i de sidste dage. Den udgør det mest helligede element siden Jesu Kristi offer og den sidste form og endelige opfyldelse af den hellige nadver"; Jesus gav sine udvalgte til mad, sin krop og sin profetiske undervisning.

Vers 10: "*Jeg tog den lille rulle fra englens hånd og slugte den; den var i min mund sød som honning, men da jeg havde slugt den, var mit indre fyldt med bitterhed.* »

I den levede oplevelse opdagede tjeneren i ensomhed det blændende lys, som Jesus profeterede, og han fandt faktisk først "*honningens sødme*", en behagelig nydelse, der kan sammenlignes med honningens søde sødme. Men kulden udvist af adventistmedlemmerne og lærerne, som jeg ønskede at præsentere det for, frembragte i min krop autentiske mavesmerter kaldet colitis. Så jeg vidner om den åndelige og bogstavelige opfyldelse af disse ting.

En anden forklaring vedrører imidlertid den sidste epoke, hvor det profetiske lys oplyses. Det begynder i en tid med fred, men vil ende i en tid med krig og morderisk terror. Dan.12:1 profeterede det som "*en nødens tid, sådan som det ikke har været siden folkeslagene begyndte indtil denne tid*"; dette er nok til at forårsage "*smertes i tarmene*". Især da vi læser i Klag.1:20: "*Herre, se på min nød! Mit indre koger, mit hjerte er oprørt indeni mig, fordi jeg har været oprørsk. Udenfor har sværdet anrettet sin kaos, i døden.* » Også i Jer.4:19: "*Mine indvolde ! Mit indre : Jeg lider inde i mit hjerte, mit hjerte banker, jeg kan ikke tie; thi du hører, min sjæl, basunens lyd, krigsråbet.* » Bitterheden i "*indvoldene*" drager en sammenligning mellem den sidste adventistiske mission og den, som blev betroet til profeten Jeremias. I begge erfaringer arbejder de folkevalgte i den omgivende fjendtlighed hos de oprørske herskere i deres tid. Jeremias og de sidste sande adventister fordømmer de synder begået af deres tids civile og religiøse ledere, og ved at gøre det vendes de skyldiges vrede mod dem, indtil verdens ende

er præget af Jesu Kristi genkomst i herlighed, " *Kongernes Konge og Herrernes Herre* " i Åb.19:16.

Slutningen af en første del af Åbenbaringen

I denne første del fandt vi prologen og de tre parallelle temaer, brevene rettet til de syv kirkers engle, de syv segl eller tidens tegn og de seks trompeter eller advarselsstraffe, der blev vakt af Guds harme.

Vers 11: " *Og de sagde til mig: Du skal igen profetere om mange folkeslag og nationer og tungemål og konger.* »

Vers 11 bekræfter hele dækningen af de sidste 2000 af de 6000 år med Guds forberedte program. Når man ankommer til tidspunktet for Jesu Kristi herlige genkomst, vil fremkaldelsen af profetien genoptage oversigten over den kristne æra i kapitel 11 under et andet tema: "Du skal igen profetere om **mange folkeslag** , *nationer, tungemål og konger* ."

Åbning af anden del af Åbenbaringen

I denne anden del, parallelt med oversigten over den kristne æra, vil Ånden målrette sig mod vigtige begivenheder, der allerede er nævnt i første del af bogen, men her, i anden del, vil han åbenbare for os sin dom på en mere udviklet måde hvert af disse temaer. Her vil hvert kapitel igen bruge forskellige, men altid komplementære symboler og billeder. Det er gennem grupperingen af alle disse læresætninger, at profetien identificerer de målrettede emner. Siden Daniels Bog er dette princip om at parallelisere kapitlerne i profetierne blevet anvendt af den åbenbarende ånd, som du kan se.

Åbenbaringen 11, 12 og 13

Disse tre kapitler dækker parallelt med den kristne æra og kaster lys over forskellige begivenheder, men som altid forbliver meget komplementære. Jeg vil opsummere og derefter detaljere temaerne.

Åbenbaringen 11

Pavelig regeringstid – National ateisme – Den syvende trompet

Vers 1 til 2: Den katolske pavelige falske profets 1260-årige regeringstid: Forfølgeren.

Vers 3 til 6: under denne intolerante og forfølgende regeringstid vil " *de to vidner* " om Gud, de to pagters hellige skrifter, blive plaget og forfulgt af " *dyret* ", den romerske religiøse koalition, der er allieret med monarkierne i Europas vestlige .

Vers 7 til 13 har som emne " *dyret, der rejser sig fra afgrunden* " eller "den franske revolution" og dens nationale ateisme, som dukker op for første gang i menneskehedens historie.

Vers 15 til 19 vil have som tema en delvis udvikling af den " *syvende trompet* ".

Den pavelige regerings rolle

Vers 1: " *Og de gav mig et rør som en stav og sagde: Stå op og mål Guds tempel, alteret og dem, der tilbeder deri.* »

Den målrettede tid er en tid for straf afsløret af ordet " *stang* ". Straffen er berettiget " *på grund af synd* " genoprettet borgerligt siden 321 og religiøst siden 538. Siden denne anden dato er synd blevet pålagt af det pavelige regime symboliseret her ved "røret", som betegner " *den falske profet, der lærer løgne* " i Es. .9:13-14. Dette budskab er et billede på Dan.8:12: " *hæren blev overgivet med det evige på grund af synden* ", hvori " *hæren* " betegner den kristne forsamling, " *det evige* ", Jesu præstedømme taget bort af pavelig regime, og " *synd* ", opgivelsen af sabbatten siden 321. Dette er kun en gentagelse af et budskab, der er

gentaget mange gange i forskellige aspekter og symboler. Det bekræfter den strafferolle, som Gud gav til etableringen af det romerske pavelige regime. Verbet "måle" betyder "dømme". Straf er derfor resultatet af Guds dom over "templet". Guds ", Kristi kollektive forsamling, "alter"-symbolet på hans offers kors, og "dem, der tilbeder der", nemlig de kristne, der gør krav på hans frelse.

Vers 2: "Men templets ydre forgård, forlad den udenfor, og mål det ikke; thi det er givet til Hedningerne, og de skal nedtræde den hellige Stad i to og fyrr Maaneder. »

Det vigtige ord i dette vers er "udenfor." Det alene betegner den berørte romersk-katolicismes overfladiske tro i billedet af dens regeringstid på 1260 dagsår, der her præsenteres som "42 måneder". "Den hellige by" billede af de sande udvalgte "vil blive trampet under føde af nationerne" allieret med det pavelige despot regime eller konger af europæiske kongeriger "som begår utroskab med" den katolske "Jezebel" under hendes lange intolerante regeringstid i 1260 virkelige år mellem 538 og 1798. I dette vers markerer Gud forskellen mellem sand og falsk tro ved at stole på symbolikken i den hebraiske helligdom: Moses' tabernakel og templet bygget af Salomon. Vi finder i begge tilfælde, på "retten uden for templet", kødelige religiøse ritualer: offeralteret og afvaskningsbassinet. Sand åndelig hellighed findes inde i templet: på det hellige sted, hvor der er: lysestagen med syv lamper, bordet med de 12 skuebrød og røgelsesalteret foran forhænget, som skjuler det allerhelligste, himlens billede, hvor Gud sidder på sin kongelige trone. Oprigtigheden af kandidater til kristen frelse er kun kendt af Gud, og på jorden bliver menneskeheden bedraget af den "ydre" facadereligion, som den romersk-katolske tro repræsenterer først i historien om den kristne religion i vor tidsregning.

Den hellige bibel, Guds ord, forfulgt

Vers 3: "Jeg vil give mine to vidner magt til at profetere, ikklædt sæk, tusind to hundrede og tres dage. »

Under denne lange regeringstid bekræftet her i formen "1260 dage", vil Bibelen symboliseret ved de "to vidner" delvist blive ignoreret indtil reformationens tid, hvor den endda bliver forfulgt af de katolske ligaer, der er gunstige for de paver, de støtter med sværd. Billedet "klædt i sæk" betegner en lidelsestilstand, som Bibelen vil bestå indtil 1798. For i slutningen af denne periode vil den franske revolutionære ateisme brænde den af på offentlige steder og også forsøge at ødelægge den, få den til at forsvinde helt.

Vers 4: "Dette er de to oliventræer og de to lysestager, der står foran jordens Herre. »

Disse "to oliventræer og to lysestager" er symbolerne på de to på hinanden følgende alliancer, som Gud har organiseret i sin frelsesplan. To på hinanden følgende religiøse dispensationer, der bærer hans Ånd, hvis arv er Bibelen og dens tekster fra de to alliancer. Projektet med de to alliancer blev profeteret i Zak.4:11 til 14 af "to oliventræer placeret til højre og venstre for lysestagen". Og allerede forud for "de to vidner" i vers 3 sagde Gud om dem i Zakarias' vidnesbyrd: "Dette er de to oliesønner, som står foran hele jordens Herre. »I denne symbolik betegner "olie" den guddommelige Ånd. "Lysestagen"

profeterer Jesus Kristus, som i et menneskeligt legeme vil bringe Åndens lys i sin helliggørelse (= 7) og udbrede kendskabet til det blandt mennesker, ligesom den symbolske lysestage spreder lyset ved at brænde olien indeholdt i dens " syv " vaser.

Bemærk: " *Lysestagen* " med " syv " lamper er centreret på den midterste vase; dette, ligesom midten af ugen, der gør, den 4. ^{dag} i påskeugen, den dag, hvor Jesus Kristus ved sin sonende død fik " *offeret og offergaven* " til at ophøre, den religiøse ritual hebraisk, iht. den guddommelige plan profeteret i Dan.9:27. Den syv-lampes " *lysestage* " bar derfor også et profetisk budskab.

Vers 5: " *Hvis nogen vil skade dem, kommer der ild ud af deres mund og fortærer deres fjender; og hvis nogen vil dem ondt, skal han dræbes på denne måde.* »

Her, som i Åb. 13:10, bekræfter Gud over for sine sande udvalgte sit forbud mod at straffe sig selv for skade på Bibelen og dens sag. Det er en handling, som han udelukkende forbeholder sig selv. Ondskab vil komme ud af skabergudens mund. Gud identificerer sig med Bibelen, som vi kalder " *Guds ord* ", så den, der skader ham, angriber ham direkte.

Vers 6: " *De har magt til at lukke himlen, så der ikke falder regn i deres profetiers dage; og de har magt til at forvandle vandet til blod og til at slå jorden med enhver slags plage, når de vil.* »

Ånden citerer fakta rapporteret i Bibelen. På sin tid opnåede profeten Elias fra Gud, at der ikke ville falde regn uden på hans ord; foran ham modtog Moses magten fra Gud til at ændre vandet til blod og til at ramme jorden med 10 plager. Disse bibelske vidnesbyrd er så meget desto vigtigere, fordi i de sidste dage vil foragt for Guds skrevne og inspirerede ord blive straffet med plager af samme type, ifølge Åb.16.

Den franske revolutions nationale ateisme

De mørke lys

Vers 7: " *Når de har afsluttet deres vidnesbyrd, vil dyret, der kommer op af dybet, føre krig mod dem og overvinde dem og dræbe dem.* »

Ånden åbenbarer for os her, en vigtig ting at bemærke; datoen 1793 markerer afslutningen på det bibelske vidnesbyrd, men for hvem? For hans fjender på den tid, som havde forfulgt Bibelen, forkastede dens guddommelige autoritet i spørgsmål om støtte til troen; det vil sige monarkerne, de monarkistiske aristokrater, det romersk-katolske pavestyre og hele dets præster. På denne dato fordømmer Gud også de falske protestantiske troende, som i praksis allerede ikke tager hensyn til hans lære. I Dan.11:34, i sin dom, tilregner Gud dem " *hykleri* ": " *I den tid, hvor de falder, vil de blive hjulpet lidt, og mange vil slutte sig til dem i hykleriet* . »Det er kun den første del af Bibelens vidnesbyrd, som er fuldført, for i 1843 vil dens rolle genoptage en afgørende betydning ved at invitere de udvalgte til at opdage adventistprofetierne. Etableringen af national ateisme i Frankrig vil målrette Bibelen og forsøge at få den til at forsvinde. Den rigelige blodige brug af "sin guillotine" gør det til et nyt " *dyr* ", som denne gang skulle " *rejse sig fra afgrunden* ". Med dette udtryk, der er lånt fra skabelsesberetningen i 1. Mosebog 1:2, minder Ånden os om, at hvis Gud, dens Skaber, ikke eksisterede, ville intet

liv have udviklet sig på jorden. " *Afgrunden* " er symbolet på jorden, der er berøvet indbygger, når den er " *formløs og tom* ". Det var således " *i begyndelsen* ", ifølge 1. Mos.1:2, og det vil det blive igen i " *tusind år* ", ved verdens ende, efter Jesu Kristi herlige genkomst, som er det tema, som følger dette i dette kapitel 11. Denne sammenligning med det oprindelige kaos er velfortjent for et republikansk regime, som er født i politisk kaos og den største uorden. Fordi oprørske mænd ved, hvordan de skal forene sig for at ødelægge, men de er meget uenige om de former, der bør gives til genopbygning. Dette vidnesbyrd viser så den frugt, som menneskeheden kan bære, når den er fuldstændig afskåret fra Gud; frataget sin gavnlige handling.

Men ved at kalde det " *afgrund* " antyder Gud Skaberens Ånd også sammenhængen og tilstanden for den oprindelige skabelse af vores jord. Således målrettet den første dag af denne skabelse viser han os en jord, der er kastet ned i absolut " *mørke* ", da Gud på det tidspunkt endnu ikke havde givet jorden lyset af nogen stjerne. Og denne idé forbinder åndeligt dette " *dyr, der rejser sig fra afgrunden* " til det " *fjerde segl* " i Åb.6:12 beskrevet som en " *solsort som sæk* ". Forbindelsen er også lavet med den " *4. trompet* " i Åb. 8:12 beskrevet ved " *anslaget af den tredje, af solen, af den tredje af månen og af den tredje af stjernerne* ". Gennem disse billeder tillægger Ånden den en særlig " **mørk** " karakter. Det er dog i dette aspekt og denne " **mørke**" stat, at Frankrig vil forherlige sine fritænkere ved at give dem titlen " **oplysning** ". Vi husker så Jesu Kristi ord citeret i Matt.6:23: " *men hvis dit øje er dårligt, vil hele dit legeme være i mørke. Hvis lyset, der er i dig, er mørke, hvor stort vil det mørke være!* »Således går den mørke frie tanke i krig mod den religiøse ånd, og denne nye **libertære ånd** vil strække sig over tid og strække sig over den vestlige verden... kaldet kristen og den vil bevare sin onde indflydelse indtil verdens ende. Med den franske revolution satte "mørket" sig til evig tid med synden. For med den dukker bøgerne skrevet af den frie tanks filosoffer op; som forbinder det med den "synd", som kendetegner Grækenland i profetierne i Daniel 2-7-8. Disse nye bøger vil konkurrere med Bibelen og lykkes med at kvæle den i enormt omfang. Den fordømte " *krig* " er derfor frem for alt ideologisk. Efter revolutionen og efter Anden Verdenskrig vil dette mørke tage aspektet af den højeste humanisme i kontrast og dermed bryde med den oprindelige intolerance, men den ideologiske " *krig* " fortsætter. Vestlige mennesker vil være klar til at ofre alt for denne "frihed". Faktisk vil de ofre deres nationer, deres sikkerhed og vil ikke undslippe den død, som Gud har planlagt.

Vers 8: " *Og deres døde kroppe skal være på pladsen i den store by, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Ægypten, også hvor deres Herre blev korsfæstet.* »

De citerede " *lig* " er dem af de " *to vidner* ", hvis første angribere også blev henrettet på " *torvet* " i den samme " *by* ". Denne " *by* " er Paris, og det nævnte " *sted* " blev successivt kaldt "sted Louis XIV", "sted Louis XV", "place de la Révolution", og betegner det nuværende "place de la Concorde". Ateisme gør ikke nogen religiøs form nogen tjenester. De guillotinerede ofre bliver netop slået for deres religiøse tilhørsforhold. Og som " *4. trompet* "-budskabet lærer, er målene det sande lys (solen), det falske kollektiv (månen) og enhver individuel

religiøs budbringer (stjerne). Desuden accepteres visse korrupte religiøse former på betingelse af, at de overholder normerne for dominerende ateisme. Nogle præster får således navnet "frafalden" i hånden. Ånden sammenligner Paris, den franske hovedstad, med "Sodoma" og "Ægypten". Frihedens første frugter var seksuelle udskejelser ledsaget af nedbrydningen af traditionelle sociale og familiemæssige konventioner. Denne sammenligning vil have tragiske konsekvenser over tid. Ånden fortæller os, at denne by vil lide skæbnen "Sodoma" og "Ægyptens" skæbne, som for Gud er blevet det typiske symbol på synd og oprør mod ham. Forbindelsen etableret ovenfor med den "græske" filosofiske "synd" fordømt i Daniel 2-7-8 bekræftes her. For fuldt ud at forstå denne guddommelige stigmatisering af græsk synd, lad os tage det i betragtning, at apostlen Paulus, da han forsøgte at bruge filosofiske ord til at præsentere evangeliet for Athens indbyggere, fejlede og blev jaget fra stedet. Dette er grunden til, at filosofisk tænkning til stadighed vil forblive skabergudens fjende. Over tid og indtil dens ende vil denne by kaldet "Paris" bevare og bære vidnesbyrd gennem disse handlinger om nøjagtigheden af dens sammenligning med disse to navne, symboler på seksuel og religiøs synd. Bag dets navn "Paris", ligger arven fra "Parisii", et ord, hvis keltiske oprindelse betyder "dem i kedlen", et dramatisk profetisk navn. I romertiden var stedet en højborg for hedenske tilbedere af Isis, egypternes gudinde, netop, men også scenen og det kyniske billede af Paris, søn af kongen af Troja, gamle Priamos. Forfatter til utroskab med den smukke Helena, hustru til den græske kong Menelaos, han vil være ansvarlig for en krig med Grækenland. Efter en mislykket belejring trak grækerne sig tilbage og efterlod en enorm træhest på stranden. Trojanerne troede, det var en græsk gud, og bragte hesten ind i byen. Og midt om natten, da vinen og gildet var forbi, kom græske soldater ud af hestene og åbnede portene for de tavst vendte græske tropper; og alle byens indbyggere blev myrdet, lige fra kongen til den laveste undersåt. Denne trojanske handling vil forårsage tabet af Paris i de sidste dage, fordi den, ignorerer lektionen, vil gentage sine fejl ved at installere sine fjender, som den havde koloniseret på sit territorium. Før man tog navnet Paris, blev byen kaldt "Lutèce", hvilket betyder "stinkende sump"; hele programmet for hans triste skæbne. Sammenligningen med "Ægypten" er berettiget, da Frankrig ved at vedtage det republikanske regime officielt bliver det første syndige regime i den vestlige verden. Denne fortolkning vil blive bekræftet i Åb.17:3 af den "skarlagensrøde" farve af "dyret", billede af de monarkiske og republikanske koalitioner i de sidste dage, bygget efter Frankrigs model. Ved at sige: "selv hvor deres Herre blev korsfæstet", drager Ånden sammenligningen mellem afvisningen af den kristne tro af fransk ateisme og den jødiske nationale afvisning af Messias Jesus Kristus; fordi de to situationer er identiske, og de vil bære de samme konsekvenser og de samme frugter af ugudelighed og uretfærdighed. Denne sammenligning vil fortsætte i de efterfølgende vers.

Ved at kalde sin hovedstad "Ægypten", sammenligner Gud Frankrig med faraoen, en typisk model for menneskelig modstand i modsætning til hans vilje. Den vil bevare denne oprørske position indtil dens ødelæggelse. Der vil aldrig være nogen omvendelse fra hans side. Når hun kalder "ondt godt og godt ondt", vil hun begå de værste synder, som Gud har udsat for; dette ved at kalde "lys", de

"mørke" tænkere, der grundlagde "hans menneskerettigheder", som er imod Guds rettigheder. Og af mange folkeslag vil dens model blive efterlignet, endda i 1917, af det magtfulde Rusland, som vil ødelægge det med et atomblæst på tidspunktet for den " *sjette trompet* ", hvilket er, hvad dets navn "Parisii" profeterede i det keltiske sprog, som betyder "dem i gryden". Hun vil derfor forblive indtil sin ende ude af stand til at se Gud i de prøvelser, som vil ødelægge hende til det punkt, at hun ødelægges hende. Fordi han har målrettet hende, og han vil ikke lade hende gå, før hun ikke er mere.

Vers 9: " *Tre en halv dag skal mænd blandt folkene, stammerne, tungemålene og nationerne se deres døde kroppe, og de vil ikke tillade, at deres døde kroppe bliver lagt i en grav.* »

I Frankrig gik folket ind i revolutionen i 1789, og i 1793 henrettede de deres konge, da deres dronning, begge offentligt halshugget på den store centrale plads i byen kaldet successivt "Place Louis XV", "Place de la Révolution" og i øjeblikket "place de la Concorde". Ved at tilskrive " *tre og en halv dag* " til tidspunktet for den destruktive handling, synes Ånden at inkludere slaget ved Valmy, hvor de revolutionære i 1792 stod over for og besejrede de royalistiske hære i de europæiske kongeriger, der angreb det republikanske Frankrig, inklusive Østrig, hjem. af dronning Marie Antoinettes oprindelsesfamilie. For at forstå oprindelsen til dette had må vi huske på, at 1260 års overgreb af enhver art fra den pavelige-kongelige koalition endte med at irritere det franske folk, der blev udnyttet, mishandlet, forfulgt og fuldstændig ødelagt. De sidste to regeringer af Louis Opmærksomhed ! Republikken er ikke og bliver ikke en velsignelse for Frankrig. Hun vil indtil sin ende, i sin femte skikkelse, bære Guds forbandelser og selv begå de fejl, som vil forårsage hendes undergang. Dette blodtørstige regime vil fra dets oprindelse blive landet med "menneskerettigheder" og humanisme, som vil ende med at forsvare de skyldige og gennem sin uretfærdighed frustrere ofret. Han vil endda byde sine fjender velkommen og installere dem på sit territorium og efterligne, til det værste, det berømte eksempel på den trojanske by, der er berømt for introduktionen af den træhest, som grækerne efterlod, som tidligere set.

Vers 10: " *Og over dem skal jordens indbyggere fryde sig og glæde sig, og de vil sende gaver til hinanden, fordi disse to profeter pinte jordens indbyggere.* »

I dette vers retter Ånden sig mod det tidspunkt, hvor den franske filosofiske ondskab ligesom koldbrand eller kræft vil forplante sig og sprede sig som en pest i andre vestlige nationer. ^{Det} markerer "tidens tegn" med " *6. segl* "; den, hvor " *solen bliver sort som en sæk hestehår* ": Bibelens lys forsvinder, kvalt af fritænkernes filosofiske bøger.

I åndelig læsning, i modsætning til " *himmerigets borgere* ", som definerer Jesu udvalgte, betegner " *jordens indbyggere* " amerikanske protestanter og mere generelt mennesker, der er oprørske mod Gud og hans sandhed. Befolkningen i europæiske og endnu flere amerikanske kongeriger ser mod Frankrig. Der knuser et folk dets monarki og den katolske kristne religion, som truer de mennesker, der læser Bibelen, de " *to vidner* ", med dets "helvedes" *pinsler* ; *ægte* " *pine* ", som dog kun er forbeholdt den sidste dom, for at udslette de falske religiøse mennesker, som selv vildledende bruger denne form for trussel, ifølge Åb. 14:10-

11. Også udlændinge, der er ofre for de samme overgreb uden for Frankrig, håber at få gavn af dette initiativ. Dette er så meget desto mere, da med den franske støtte ydet af Ludvig XVI, i verden nogle få år tidligere, fandt Nordamerikas nye USA deres uafhængighed og frigjorde sig fra Englands herredømme. Friheden er på vej og vil snart vinde over mange mennesker. Som et tegn på dette venskab, "*vil de sende gaver til hinanden* ." En af disse gaver var den franske gave til amerikanerne af "Frihedsgudinden", der blev rejst i 1886 på en ø overfor New York. Amerikanerne vendte gestussen tilbage ved at tilbyde ham en kopi, der, opført i 1889, ligger i Paris på en ø midt på Seinen nær Eiffeltårnet. Gud retter sig mod denne type gave, som afslører den deling og udveksling, der udgør forbandelsen af **overdreven frihed**, som sigter mod at ignorere dens åndelige love.

Vers 11: "*Og efter de tre en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt kom over dem, som så dem.* »

Den 20. april 1792 blev Frankrig truet af Østrig og Preussen og væltede sin konge, Ludvig XVI, den 10. august 1792. De revolutionære vandt i Valmy den 20. september 1792. Kong Ludvig XVI blev guillotineret den 21. januar 1793. Diktatoren Robespierre og hans venner blev guillotineret på skift den 28. juli 1794. "Konventionen" blev erstattet af "Directory" den 25. oktober 1795. De to "Terrors" i 1793 og 1794 varede tilsammen kun et enkelt år. Mellem den 20. april 1792 og den 25. oktober 1795 finder jeg helt præcist denne periode på "*tre og en halv dag*" profeteret eller "tre et halvt" rigtige år. Men jeg tror, at varigheden også rummer et åndeligt budskab. Denne periode repræsenterer en halv uge, som kan fremkalde en hentydning til Jesu Kristi jordiske tjeneste, som varede netop "tre en halv profetisk dag" og endte med Messias Jesu Kristi død. Ånden sammenligner sin handling med Bibelen, dens "*to vidner*", som også handlede og underviste, før de blev brændt på Place de la Révolution i Paris. Ved denne sammenligning er Bibelen, denne tro, identificeret med Jesus Kristus, som i den er korsfæstet igen og "*gennemboret*" som angivet i Åb. 1:7. Floden af blodsudgydelser endte med at skræmme det franske folk. Også efter at have henrettet sin leder af den blodtørstige konvent, Maximilien Robespierre, og hans venner Couthon og Saint-Just, stoppede de sammenfattende og systematiske henrettelser. Guds Ånd vækkede menneskers åndelige tørst, og religionsudøvelsen blev igen lovlig og frem for alt fri. Den gavnlige "gudsfrygt" er dukket op igen, og interessen for Bibelen er blevet manifesteret igen, men indtil verdens ende vil den blive bekæmpet og konkurreret med af filosofiske bøger skrevet af fritänkere, hvis græske model er i højsædet. dens forskellige former.

Vers 12: "*Og de hørte en røst fra himlen, der sagde til dem: Kom op hertil! Og de steg op til himlen i skyen; og deres fjender så dem.* »

Denne guddommelige udtalelse gælder for de bibelske "*to vidner*" efter 1798.

Sammenligningen med Jesus fortsætter, for det var ham, som hans udvalgte så (efter profeten Elias) stige op til himlen foran deres blik. Men til gengæld vil hans udvalgte i sidste tid handle på samme måde. Deres fjender vil også se dem stige op til himlen i skyen, hvor Jesus vil trække dem til sig. Den støtte, som Gud giver til sin sag, er den samme for Jesus Kristus, hans udvalgte,

og i denne sammenhæng med den franske revolution, Bibelen efter 1798. For at bekræfte afslutningen på den profeterede varighed på "1260 dage" -år , i 1799, pave Pius VI døde fængslet i Valence-sur-Rhône, hvilket muliggjorde, mellem 1843-44 og 1994, en lang fredsperiode på 150 år profeteret i form af "fem måneder" i Apo.9 : 5 -10 . Ludvig XVI's død, monarkiets ophør og en fangepaves død giver et dødeligt slag mod den religiøse intolerance over for " *dyret, der rejser sig fra havet* " i Åb.13:1-3. The Concordat of the Directory læger hendes sår, men hun nyder ikke længere godt af den ødelagte kongelige støtte, hun vil ikke længere forfølge, før tiden for slutningen, hvor protestantisk intolerance vil dukke op under navnet "dyret, der rejser sig fra jorden" i Apo 13:11.

Vers 13: " *I den time kom der et stort jordskælv, og den tiende del af byen faldt; syv tusinde mænd blev dræbt i dette jordskælv, og de øvrige blev bange og gav himlens Gud ære.* »

I denne epoke (*denne time*) blev det " *jordskælv* " , som allerede var forudsagt ved fuldførelsen af det i Lissabon i 1755, fuldbyrdet i åndelig form, omhandlet i temaet " *det sjette segl* " i Ap 6:12. Ifølge Guds Ånd mistede byen Paris " *en tiendedel* " af sin befolkning. Men en anden betydning kan vedrøre ifølge Dan.7:24 og Åb.13:1, den tiende del af de " *ti horn* " eller vestlige kristne riger underlagt den romersk pavelige katolicisme. Frankrig, der af Rom blev betragtet som "den ældste datter" af den romersk-katolske kirke, faldt i ateisme, fratog den dens støtte og gik så langt som at ødelægge dens autoritet. Den 4. ^{trompet} åbenbarede det, " *den tredje del af solen er slået* "; meddelelsen " *syv tusinde mænd blev dræbt i dette jordskælv* " bekræfter sagen ved at sige: en mængde (*tusinde*) religiøse " *mænd* " (*syv*: tidens religiøse helliggørelse) blev dræbt i dette samfundspolitiske jordskælv.

Vers 14: " *Det andet ve er forbi. Se, det tredje ve kommer hurtigt.* "

Således genoplivede den intense blodudgydelse frygten for Gud, og "Terroren" ophørte, erstattet af Napoleon I's imperium " *ørnen* ", der varslede de sidste tre " *basuner* ", tre " *store ulykker* " . » for indbyggerne. af jorden. I betragtning af at meddelelsen følger den franske revolution fra 1789 til 1798, kan " *den anden ulykke* ", der tilskrives den i vers 14, ikke berøre den direkte. Men for Ånden er det måden at fortælle os, at en ny form for den franske revolution vil dukke op lige før Jesu Kristi genkomst i herlighed. Men ifølge Åb.8:13 vedrører det " *andet ve* " klart temaet i den ^{6.} *trompet* af Åb.9:13, som netop vil " *dræbe en tredjedel af mennesker* ", før Jesus Kristus vender tilbage for at hævne den uretfærdige fordømmelse af sine hellige trofaste tjenere ved at udrydde deres dødelige fjender, de sidste oprørere. Vi kan forstå, at ligesom nedslagtningen forårsaget af de franske revolutionære, organiserer Gud nedslagtningen af den tredje verdenskrig, denne gang atomkraft, hvilket vil reducere antallet af indbyggere på jorden betydeligt, før dens eliminering fuldstændigt, hvilket vil genoprette den til sin oprindelige " *afgrund* " udseende, efter den endelige destruktive indgriben fra Jesus Kristus.

Den dobbelte betydning af " *andet ve* " forbinder den *fjerde trompet* med den *sjette* af en åndelig grund. Åbenbaringens struktur adskiller tiden for den kristne æra i to dele. I den første straffer " *ulykke* " de skyldige, der blev straffet før 1844, og i den anden, dem, der blev straffet efter 1844, lige før verdens ende.

Nu deler de to straffehandlinger den betydning, som Gud giver til sin fjerde straf i 3. Mosebog 26:25: " *Jeg vil sende sværdet, som vil hævne min pagt .*" Den første straf faldt på mennesker **, der ikke modtog** reformationens budskab, det værk, som Jesus forberedte til hans udvalgte, og den anden, på dem, der ikke reagerede på Guds krav om at **fuldføre** denne reformation fra 1843. Det åbenbarede lys ved som Gud konstruerer denne permanente reformation, vil blive præsenteret indtil den time, hvor nådens tid slutter.

Ved at tage fat på de ting og handlinger, som Gud tilskrev mændene fra den franske revolution fra 1789 til 1795, finder vi dem, som han kan tilskrive vestlige mænd i de sidste dage. Vi finder den samme foragt, den samme ugudelighed og had til religiøse ordinancer og til dem, der underviser dem; adfærd, som denne gang er resultatet af den ekstraordinære udvikling af videnskab og teknologi. I årene med fred overtog ateisme og falsk religion den vestlige verden. Gud har derfor en god grund til at tilbyde os, til dette tema, en dobbeltlæsning; "de *overlevendes* " adfærd , der gør den største forskel mellem den revolutionære æra og den videnskabelige tid i menneskehedens sidste dage. For at være klarere, ifølge Åb. 11:11 til 13, " *de overlevende* " fra den første læsning, som vedrører den " *fjerde trompet* ", " *omvendte sig* ", mens " *de overlevende* " fra den anden, der vedrører den " *sjette trompet* ", *omvendte sig . ikke ,*" ifølge Åb.9:20-21.

Den tredje " store ve " (for syndere): Kristi den retfærdiges herlige genkomst

Vers 15: " *Den syvende engel blæste. Og der lød høje Røster i Himmelen, som sagde: Verdens Riger er overgivet til vor Herre og hans Kristus; og han skal herske i al evighed. »*

Det sidste tema i kapitlet er "den *syvende trompet* ", som betegner, jeg minder dig om, det øjeblik, hvor den usynlige skaber, Gud gør sig synlig for sine fjenders øjne, bekræftende Ap.1:7: " *Se, han kommer med skyerne og hvert øje vil se det; selv dem, der gennemborede det .*" " *De, der gennemborede ham* ", som gennemborede Jesus, er hans fjender fra alle perioder af den kristne æra, inklusive dem fra den sidste. De gennemborede ham og forfulgte hans trofaste disciple, om hvem han erklærede: " *For så vidt som du har gjort dette mod en af de mindste af disse mine brødre, har du gjort det mod mig* (Matt.25:40)." Fra himlen hæves høje stemmer for at fejre begivenheden. Det er dem af himlens indbyggere, som allerede har udtrykt sig for at fejre uddrivelsen af djævelen og hans dæmoner fra himlen af den sejrige Kristus, kaldet " *Mikael* " i Åb. 12:7 til 12. De tager del i glæden ved valgt, til gengæld befriet og sejrigt af Jesus Kristus. Historien om jordisk synd vil ophøre på grund af mangel på syndere ødelagt af den guddommelige Kristi mund. Djævelen, " *denne verdens fyrste* " ifølge Jesus, mister sin besiddelse af den syndige verden, som er ødelagt af Gud. Han vil forblive i endnu tusind år på den øde jord uden at skade nogen, mens han afventer hans totale eliminerings ved den sidste dom med alle de andre syndere, som Gud vil genoplive til dette formål.

Den store himmelske lykke for de udvalgte, forløst ved Jesu Kristi blod

Vers 16: " *Og de fireogtyve ældste, som sad foran Gud på deres troner, faldt ned på deres ansigter og tilbad Gud .* "

De udvalgte er gået ind i Guds celestiale rige, siddende på troner i Guds nærhed, de vil regere eller dømme de ugudelige ifølge Åb.20:4. Dette vers fremkalder konteksten for den himmelske begyndelse af de frelste i Åb.4. Dette vers præsenterer den form, som sand tilbedelse af Gud bør antage. Udmattelse, knælende, med ansigtet nedad, er den form, der er legitimeret af Gud.

Vers 17: " *Siger: Vi takker dig, Herre Gud den Almægtige, som er og som var, at du har taget din store magt i besiddelse og taget dit rige i besiddelse.* »

De forløste fornyer deres tak og bøjer sig foran Jesus Kristus, " *den almægtige Gud, som er og som var " " **og som er kommet**"* , som Åb.1:4 bebudede. " *Du har grebet din store magt* ", som du havde givet afkald på for at frelse dine udvalgte og sonede ved din død prisen for deres synder i din " *lam* "-tjeneste; " *Guds Lam, som borttager verdens synder .* " Du har " *taget dit rige i besiddelse* "; den foreslåede sammenhæng er i sandhed den, hvor Ånden bar Johannes bort i Åb.1:10; historien om Kristi forsamling på jorden er i fortiden. På dette stadium står de " *syv forsamlinger* " bag de valgte embedsmænd. Jesu regeringstid, genstanden for håbet om de udvalgtes tro, er blevet en realitet.

Vers 18: " *Hedningerne blev vrede; og din vrede er kommet, og tiden er inde til at dømme de døde, at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, både små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden.* »

Vi finder i dette vers 18 meget nyttig information om rækkefølgen af profeterede begivenheder . Den ⁶ *trompet* dræbt *_ en tredjedel af mændene* er, " *Nationerne var irriterede* ", og foran vores øjne, i 2020-2021, er vi vidner til årsagerne til denne irritation: Covid-19 og den økonomiske ruin forårsaget, islamisk aggression og prompte den russiske offensiv med sine allierede. Efter denne frygtelige og ødelæggende konflikt, efter bekendtgørelsen af søndagsloven af " *jordens dyr* ", det vil sige den protestantiske og katolske coalition af amerikanske og europæiske overlevende, udgydte Gud " *de syv sidste plager af hans vrede* " over dem. beskrevet i Åb.16. På tidspunktet for den syvende viste Jesus sig for at frelse sine udvalgte og ødelægge de faldne. Så kommer programmet, der er forberedt for " *tusind år* " af det syvende årtusinde. I himlen, ifølge Åb.4:1, vil dommen over de ugudelige finde sted: " *og tiden er inde til at dømme de døde .* " De hellige opnår deres belønning: det evige liv, som Jesus Kristus har lovet sine udvalgte. De opnår endelig morgenstjernen og den krone, der er lovet de udvalgte, der sejrer i troens kamp: " *at belønne dine tjenere profeterne* ". Gud minder her om vigtigheden af profeti for alle aldre (Ifølge 2 Pet.1:19) og mere specifikt i de sidste dage. " *De hellige og de, der frygter dit navn* " er dem, der reagerede positivt på budskaberne fra de tre engle i Åb.14:7 til 13; den første minder om den visdom, der består i at frygte ham, adlyde ham og ikke bestride hans bud og sige: " *Frygt Gud og giv ham ære* ", i hans aspekt af Gud skaberen, " *for timen for hans dom er kommet, og tilbed ham, som skabte himlen og havet og jorden og vandkilderne .* "

Vers 19: " *Og Guds tempel i himlen blev åbnet, og hans pagts ark viste sig i hans tempel. Og der kom lyn og røster og torden og jordskælv og stort hagl. »*

Alle de temaer, der fremkaldes i denne Åbenbaringsbog, konvergerer mod dette historiske øjeblik af vor guddommelige Herre Jesu Kristi store herlige genkomst. Dette vers retter sig mod konteksten, hvor følgende temaer er opfyldt og afsluttet:

Rev.1: Adventisme:

Vers 4: " *Johannes til de syv menigheder i Asien: Nåde være med jer og fred fra ham, som er, og som var, **og som skal komme**, og fra de syv ånder, som er foran hans trone. "*

Vers 7: " ***Se, han kommer med skyerne**. Og hvert øje skal se det, også de, der gennemborede det; og alle jordens stammer skulle sørge over ham. Ja. Amen! »*

Vers 8: " *Jeg er alfa og omega, siger Herren Gud, den, som er, og som var, **og som skal komme**, den Almægtige. »*

Vers 10: " ***Jeg var i Ånden på Herrens dag**, og jeg hørte bag mig en høj røst, som lyden af en basun. "*

*Apo.3: Den syvende forsamling: slutningen af den " **laodikeiske** " æra (= dømte mennesker).*

*Åb.6:17: Guds vredes store dag mod oprørske mennesker " **for hans vredes store dag er kommet**, og hvem kan bestå? »*

*Apo.13: " dyret, der rejser sig fra jorden " (protestantisk og katolsk koalition) og dets søndagslov; vers 15: " *Og det blev givet til det at gøre dyrets billede levende, for at dyrets billede kunne tale, **og for at alle, som ikke ville tilbede dyrets billede, skulle blive dræbt ...** »**

Apo.14: De to temaer " høsten " (verdens ende og de udvalgtes bortrykkelse) og " årgangen " (massakrer på de falske hyrder af deres forførte og bedragede tilhængere).

Åb.16: Vers 16: " Den store kampdag Harmagedon "

I dette vers 19 finder vi nøgleformlen for Guds direkte og synlige indgriben, " *og der var lyn, stemmer, torden, et jordskælv* ", allerede citeret i Åb.4:5 og 8:5. Men her tilføjer Ånden " *og kraftige hagl* "; et " *hagl* " som temaet for den **syvende** af de " *syv sidste plager* " i Åb.16:21 slutter med.

Konteksten for Jesu Kristi genkomst er derfor præget af det sidste adventist-tema, som denne gang bringer , i foråret 2030, den sande frelse, der tilbydes de udvalgte, opnået ved Jesu Kristi blod. Det er tidspunktet for hans konfrontation med oprørerne, som forbereder sig på at dræbe hans udvalgte, som nægter den romerske søndag og holder deres troskab for den af Gud helligede sabbat fra den første uge af hans skabelse af verden. Det " *sjette segl* " i Åb. 6 illustrerer opførselen og forfærdelsen hos disse oprørere, som er fanget af Herren i færd med forsætligt folkedrab på hans velsignede og elskede udvalgte. Emnet for uenighed er rejst i dette vers 19. Det drejer sig om den guddommelige lov, der er bevaret i " *vidnesbyrdets ark* " på det allerhelligste sted i tabernaklet og det

hebraiske " *tempel* ". Arken skylder kun sin prestige og sin meget høje hellighed, fordi den indeholder lovens tavler, indgraveret af Guds finger, personligt i nærværelse af Moses, hans trofaste tjener. Bibelen giver os mulighed for at forstå, hvad der forårsager oprørernes terror på tidspunktet for Jesu Kristi genkomst. For dette er, hvad vers 1 til 6 i Salme 50 erklærer:

" *Asafs salme. Gud, Gud, YaHWéH, taler og kalder jorden frem, fra solens opgang til solens nedgang. Fra Zion, fuldkommen skønhed, skinner Gud. Han kommer, vor Gud, han bliver ikke i stilhed; **foran ham er en fortærende ild, omkring ham en voldsom storm** . Han råber til himlen oppe og til jorden **for at dømmе sit folk** : Saml mine trofaste til mig, som har sluttet en pagt med mig ved at offer! -Og himlene vil forkynde hans retfærdighed , for det er Gud, der er dommer. »*

I en kontekst af terror vil oprørerne se teksten til det fjerde af Guds ti bud vist på himlen i ildbogstaver. Og gennem denne guddommelige handling vil de vide, at Gud dømmе dem til den første og " *anden død* " .

Dette sidste vers af temaet " *syvende trompet* " afslører og bekræfter den betydning, som Gud tillægger sin lov udfordret af den oprørske falske kristendom. Guddommelig lov er blevet forklejnet under påskud af en påstået modstand mod lov og nåde. Denne fejl er et resultat af en forkert læsning af de ord, som apostelen Paulus fremsatte i hans breve. Så her vil jeg fjerne tvivlen ved at give klare og enkle forklaringer. I Rom.6 kontrasterer Paulus dem " *under loven* " med dem " *under nåden* " kun på grund af konteksten for hans tid, hvor den nye pagt begynder. Med formelen " *under loven* " betegner han jøderne i den gamle pagt, som afviser den nye pagt baseret på Jesu Kristi fuldkomne retfærdighed. Og han udpeger de valgte embedsmænd, der indgår i denne nye alliance, med formelen " *med loven* ". For dette er den gavn, som nåden bringer, i hvis navn Jesus Kristus i Helligånden hjælper sin udvalgte og lærer ham at elske og adlyde den hellige guddommelige lov. Ved at adlyde ham er han " *med loven* " og er " *under nåden* ", *er han heller ikke " under loven "* . Jeg husker igen, at Paulus siger om den guddommelige lov, at den er " *hellig, og at budet er retfærdigt og godt* "; hvad jeg deler med ham i Jesus Kristus. Mens Paulus afviser synd og søger at overbevise sine læsere om, at de ikke længere må synde, mens de er i Kristus, bruger moderne oprørere hans tekster til at modsige ham ved at gøre Jesus Kristus, som de hævder at være, til en etableret "syndens minister" . 7. marts 321. Mens Paulus erklærede i Gal.2:17: " *Men mens vi søger at blive retfærdiggjort ved Kristus, hvis vi også selv blev fundet syndere , **ville Kristus da være en syndens tjener? Langt fra det !** »Lad os bemærke vigtigheden af præcision, " langt fra " , som fordømmer den religiøse opfattelse af den falske moderne kristne oprørske tro, og dette siden den 7. marts 321, datoen hvor romersk " *synd* " trådte ind i den vestlige og østlige kristne tro ved autoritet af en hedensk romersk kejser, Konstantin¹.-*

I denne sammenhæng med "den *syvende trompet* " slutter de første seks tusinde år, som Gud har afsat til hans udvælgelse af jordiske udvalgte, i hans overordnede syv tusinde år lange projekt. Det syvende årtusinde, eller " *tusind år* " af Åb.20, åbner derefter, dedikeret til oprørernes himmelske dom af de udvalgte, der er forløst af Jesus Kristus, temaet i Åb.4.

Åbenbaring 12: Den store centrale plan

Kvinden – Den romerske angriber – Kvinden i ørkenen – Parentes: en kamp i himlen – Kvinden i ørkenen – Reformationen – Ateisme- Adventistresten

Den sejrende kvinde, Kristi brud, Guds Lam

Vers 1: "*Et stort tegn viste sig i himlen: en kvinde indhyllet i solen, med månen under fødderne og en krone med tolv stjerner på hovedet.* »

Også her følger flere temaer efter hinanden i flere malerier eller scener. Den første tabel illustrerer den udvalgte forsamling, som vil drage fordel af Jesu Kristi sejr, dens eneste hoved, ifølge Ef.5:23. Under symbolet på en " kvinde " er Kristi "Brud " indhyllet i " retfærdighedens sol " profeteret i Mal.4:2. Ved dobbelt anvendelse er " månen " symbol på mørke " under hans fødder ". Disse fjender er historisk og i kronologisk rækkefølge, den gamle pagts jøder og de faldne kristne, katolikker, ortodokse, protestanter og adventister fra den nye. På hans hoved symboliserer " en krone af tolv stjerner " hans sejr i alliancen med Gud, 7, med mennesket, 5, hvilket betyder tallet 12.

Den forfulgte kvinde før den endelige sejr

Vers 2: "*Hun var med barn, og hun græd, da hun var i fødsel og havde veer.* »

fremkalder " fødselsveene " den jordiske forfølgelse, der gik forud for den himmelske herligheds tid. Dette billede blev brugt af Jesus i Johannesevangeliet

16:21-22: " *En kvinde, når hun føder, sørger, fordi hendes time er kommet; men da hun fødte barnet, husker hun ikke længere lidelsen, på grund af den glæde, hun har over, at en mand er født til verden. Derfor er du også nu i sorg; men jeg vil se dig igen, og dit hjerte skal fryde sig, og ingen skal tage din glæde fra dig. »*

Den hedenske kvindeforfølger: Rom, den store kejserby

Vers 3: " *Og endnu et tegn viste sig i himlen; og se, det var en stor rød drage med syv hoveder og ti horn og på sine hoveder syv diademer. »*

Vers 3 identificerer hans forfølger: Djævelen, selvfølgelig, men han handler gennem kødelige jordiske magter, som forfølger de udvalgte efter hans vilje. I sin handling bruger han to successive strategier; "dragens " og "slangens ". Det første, " *dragens* ", er det åbne angreb fra det hedenske kejserlige Rom. Vi finder således de symboler, der allerede ses i Dan.7:7, hvor Rom dukkede op i udseendet af et fjerde monstrøst dyr med " *ti horn* ". Den hedenske kontekst bekræftes af tilstedeværelsen af " *diademerne* ", som her er placeret på de " *syv hoveder* ", symbolet på den romerske by ifølge Apo.17. Denne præcision fortjener vores fulde opmærksomhed, fordi den indikerer for os, hver gang dette billede præsenteres, ved placeringen af " *diadem* ", den profeterede historiske kontekst.

Den religiøse forfølger af kvinder: det pavelige katolske Rom

Vers 4: " *Hans hale slæbte en tredjedel af himlens stjerner væk og kastede dem til jorden. Dragen stod foran kvinden, der skulle føde, for at fortære sit barn, når hun fødte. »*

Dette vers optager, under nye symboler, budskabet i Åb. 11:1 til 3, hvor det pavelige Rom er bemyndiget af Gud, under titlen "stang", til at " *træde den hellige by under fødder i 42 måneder* ".

I Daniel skulle de " *ti horn* " i det romerske imperium efterfølges af det pavelige " *lille horn* " (fra 538 til 1798). Denne rækkefølge bekræftes her i Åb.12, i vers 4.

Udtrykket " *hale* " som retter sig mod det falske " *profetinde Jesabel* " i Åb.2:20 illustrerer denne række af falsk kristne pavelig religiøse Rom. Anklagen citeret i Dan.8:10 er her fornyet. Ofrene for hans tricks og forførelser, der er værdige til " *slangen* " i Første Mosebog, bliver trampet under fødderne under symbolet " *himlens stjerner* " eller under titlen " *himmeriges borgere* ", som Jesus tilskriver sine disciple. . " *Tredjeparten bliver trukket ind i sit fald* ." Den tredje citeres ikke for sin bogstavelige betydning, men som overalt i profetien som en vigtig del af det samlede antal testede kristne. Ofre kan endda overstige denne andel med en bogstavelig tredjedel.

Vers 5: " *Hun fødte en søn, som skulle regere alle folkeslag med en jernstang. Og hendes barn blev ført op til Gud og til hans trone. »*

I en dobbelt ansøgning minder profetien om, hvordan djævelen kæmpede for Messias' sag fra hans fødsel til hans sejrende død. Men denne sejr er den førstefødtes, efter hvem alle hans udvalgte vil lykkes, at fortsætte den samme kamp, indtil den endelige sejr er opnået. I det øjeblik, når de modtager et himmellegeme, vil de dele med det, dets dom over de ugudelige, og det er dér, de sammen " *vil vogte nationerne med en jernstang* ", som vil afsige dom over " *de*

pinsler ". anden død " af den sidste dom. Erfaringen af Kristus og hans udvalgte smelter sammen til en fælles oplevelse, og billedet af "barnet taget op til Gud og til hans trone ", altså til himlen, er billedet af de udvalgtes jordiske "udfrielse". vil blive gennemført i 2030, ved den hævnende Kristi genkomst. De vil blive udfriet fra " smerter af fødslen ". Barnet er symbolet på en vellykket og sejrrig autentisk kristen omvendelse .

Vers 6: " Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun havde et sted forberedt af Gud, for at hun kunne ernæres der i tusind to hundrede og tres dage. »

Den forfulgte forsamling er fredelig og afvæbnet, dens eneste våben er Bibelen, Guds ord, Åndens sværd, den kan kun flygte foran sine aggressorer. Vers 6 minder om tidspunktet for den forfølgende pavelige regeringstid i profetiske " 1260 dage ", eller 1260 rigtige år ifølge kodeksen i Ezé.4:5-6. Denne tid er for den kristne tro en tid med smertefulde prøvelser antydnet af omtalen af ordet " ørken ", hvor det er "ledet af Gud". Hun deler således lidelsen for de " to vidner " i Åb 11:3. I Dan.8:12 blev denne guddommelige sætning formuleret således: " hæren blev overgivet til det evige på grund af synden "; synden opnået ved at opgive respekten for sabbatsdagen siden den 7. marts 321.

Åbning af parentesens: en kamp i himlen

Vers 7: " Og der blev krig i himlen. Michael og hans engle kæmpede mod dragen. Og dragen og hans engle kæmpede ,

Den annoncerede bortrykkelse af de hellige fortjener en forklaring, som Ånden præsenterer for os i en slags parentes. Dette vil blive gjort muligt på grund af Jesu Kristi sejr over synd og død. Denne sejr blev bekræftet efter hans opstandelse, men Ånden åbenbarer for os her, hvilke konsekvenser den havde for himlens indbyggere, som gned skuldre med dæmoner og Satan selv indtil dette øjeblik.

Meget vigtigt : denne himmelske konflikt, som forblev usynlig for menneskelige øjne, kaster lys over betydningen af de gådefulde ord, som Jesus talte, da han var på jorden. I Johannes 14:1-3 sagde Jesus: " Lad dit hjerte ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig. Der er mange palæer i min fars hus. Hvis det ikke var det, ville jeg have fortalt dig det. Jeg vil **forberede et sted til dig**. Og når jeg går hen og **bereder et sted for dig** , vil jeg komme igen og tage dig til mig, for at du også skal være, hvor jeg er. » Betydningen af " **forberedelsen** " af dette " **sted** " vil fremgå af det følgende vers.

Vers 8: " Men de var ikke stærke, og **deres plads** fandtes ikke længere i himlen. »

Denne himmelske krig har intet til fælles med vore jordiske krige; det forårsager ikke umiddelbart dødsfald, og de to modstående lejre er ikke lige. Den store skabergud, der præsenterer sig selv i det ydmyge og broderlige aspekt af ærkeenglen " Mikael ", er alligevel den almægtige Gud, for hvem alle hans skabninger bør lægge sig ned og adlyde. Satan og hans dæmoner er de oprørske skabninger, som kun adlyder under tvang, og endelig kan de ikke modstå og tvinges til at adlyde, når den store Gud driver dem ud af himlen ved sin almagt. Under sin jordiske tjeneste blev Jesus frygtet af de onde engle, som adlød ham og

vidnede om, at han i sandhed var " *Guds søn* " af det guddommelige projekt og således udpegede ham.

I dette vers specificerer Ånden: " *deres plads fandtes ikke længere i himlen* ". Denne " *plads* " besat af de himmelske oprørere i Guds rige måtte befries, så dette himmelske rige kunne " *renses* " og " *beredes* " til at modtage Kristi udvalgte på dagen for hans sidste kamp mod de jordiske oprørere under hans komme. i herlighed. Det er da, at når de tager sine udvalgte med sig, " *vil de altid være hos ham, hvor end han er* " eller, på den rensede himmel således " *beredt* " til at modtage dem. Den del af jorden vil da være øde af den type, som er profeteret af ordet " *dyb* " siden 1. Mos.1:2. I lyset af denne kamp bliver det guddommelige frelseprojekt belyst, og hvert nøgleord i dets plan afslører dets betydning. Dette er tilfældet med disse vers citeret i Hebr.9:23: " *Det var derfor nødvendigt, eftersom **billederne Ting, som er i himlene, skulle renses på denne måde, hvad enten de himmelske ting selv var ved ofre, der var bedre end disse.*** » Det nødvendige " *mere fremragende offer* " var således Messias ved navn Jesus' frivillige død, tilbudt for at sone for hans udvalgtes synder, men frem for alt for at opnå for sine skabninger og sig selv den legitime juridiske ret til at fordømme de himmelske og jordiske oprørere ihjel. Det er på denne måde, at " *Guds himmelske helligdom blev " rensset "*, først og derefter, ved den sejrige Kristi genkomst, vil det være jordens tur, som han betegner som sin " *fodskammel* " men ikke som sin " *helligdom* " i Es.66:1-2: " *Så siger HERREN: Himlen er min trone, og jorden er min fodskammel. Hvilket hus kunne du bygge til mig, og hvilket sted ville du give mig at bo i? Alt dette har min Hånd lavet, og alt er blevet til, siger HERREN. Det er ham, jeg vil se på: til den, der lider og er svag i ånden, til den, der frygter mit ord. »* ; eller, ifølge Ezek.9:4, om " *dem, der sukker og stønner på grund af de vederstyggeligheder* " begået.

Vers 9: " *Og den store drage blev kastet ud, den gamle slange, kaldet Djævelen og Satan, som forfører hele jorden; han blev kastet ned til jorden, og hans engle blev kastet ud sammen med ham. »*

De himmelske væsener var de første til at nyde godt af den åndelige udrensning, som den sejrige Kristus foretog. Han drev djævelen og hans engledæmoner ud fra himlen, som blev " *kastet* " i to tusinde år på jorden. Djævelen kender således " *den tid* ", der er tilbage for ham personligt og for hans dæmoner til at handle mod de udvalgte helgener og den guddommelige sandhed.

Bemærk : Jesus åbenbarede ikke kun Guds karakter for menneskeheden, han præsenterede også denne formidable karakter, som er djævelen, om hvem den gamle pagt ikke sagde meget, hvilket efterlod ham næsten ignoreret. Siden Jesu sejr mod djævelen er kampen mellem de to lejre blevet forstærket på grund af indespærringen af dæmoner, som nu lever på en usynlig måde blandt mennesker på jorden og i hele vores jordiske dimension, som omfatter himlens planeter og stjerner. Disse er de eneste udenjordiske i vores jordiske dimension.

Jeg må her minde dig om, at den rette forståelse af det overordnede frelseprojekt i programmet designet af Gud er et eksklusivt privilegium forbeholdt hans udvalgte. Fordi falsk tro erkendes ved, at den altid er forkert i sine fortolkninger af sit projekt. Dette er blevet demonstreret, siden jøderne, der gav Messias, profeterede i den hellige skrift rollen som at bringe kødelig udfrielse,

hvorimod Gud kun havde planlagt en åndelig udfrielse; det af synd. Ligeledes venter i dag den falske kristne tro med Jesu Kristi genkomst, etableringen af hans rige og hans magt på jorden; ting, som Gud ikke har lagt i sit program, som hans profetiske åbenbaring lærer os. Tværtimod vil hans herlige komme markere afslutningen på deres liv, som forbliver bæreren af deres synder og al deres skyld over for ham.

Kristi udvalgte ved, at det frie liv begyndte i himlen, og at efter den jordiske parentes, som blev nødvendig for den fuldkomne demonstration af hans kærlighed og hans retfærdighed, vil Gud, som skaberen, forlænge livet for sine skabninger, som forbliver trofaste i himlen og på jorden, evigt i sin himmelske form. De himmelske og jordiske oprørere vil da være blevet dømt, ødelagt og tilintetgjort.

Himmeriget er befriet

Vers 10: " *Og jeg hørte en høj røst i himlen sige: Nu er frelsen og magten og vor Guds rige og hans Kristi myndighed kommet; thi vore Brødres Anklager er nedkastet, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. »*

Dette " *Nu* " sigter mod datoen 7. april, 30. den første dag i ugen efter onsdag den 3. april, hvor Jesus, da han tog imod korset, besejrede djævelen, synden og døden. På den første dag i ugen erklærede han til Maria: " *Rør mig ikke; Jeg er endnu ikke steget op til min Fader .*" Hans sejr skulle stadig gøres officiel i himlen, og fra da af, i sin al guddommelige kraft, under sit englenavn " *Mikael* " genopdaget, jagede han djævelen og hans dæmoner fra himlen. Vi skal lægge mærke til citatet " *vore brødres anklager, den, der anklagede dem for vor Gud dag og nat* ". Den afslører for os det enorme universelle broderskab i Guds lejr, som deler dets afvisning af oprørslejren med jordens udvalgte. Hvem er disse " *brødre* "? Dem i himlen og dem på jorden, såsom Job, der er delvist overgivet til Djævelen for at bevise over for ham, at hans " anklager " er ubegrundede.

Vers 11: " *De overvandt ham på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord, og de elskede ikke deres liv så højt, at de frygtede døden. »*

Det mønster, der diskuteres i dette vers, findes i budskabet om " *Smyrna* "-æraen, og dette budskab angiver den trosstandard, som Jesus Kristus krævede for alle profeterede tidsaldre indtil hans herlige genkomst.

Sejren for " *Michael* ", vor Frelsers Jesu Kristi himmelske guddommelige navn, retfærdiggør hans højtidelige erklæringer i Matt.28:18 til 20: " *Jesus kom og talte til dem således: Al myndighed er givet mig i himlen og på jorden . Gå derfor hen og gør alle folkeslag til disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende. »*

Således åbenbarede Gud ved grundlæggelsen af sin første pagt for Moses historien om oprindelsen af vores jordiske dimension, men det er kun for os, der lever i menneskehedens sidste dage, at han åbenbarer forståelsen af dets overordnede frelseprojekt, ved at lukker parenteser af oplevelsen af jordisk synd, som vil have varet seks tusind år. Vi deler derfor med Gud forventningen om en evig genforening af alle hans trofaste himmelske og jordiske udvalgte. Det er derfor et valgt privilegium igen at fokusere vores opmærksomhed på himlen og

dens indbyggere. For deres vedkommende er de ikke holdt op med at interessere sig for de udvalgte skæbne og vores jordiske historie, fra skabelsen til verdens ende, som der står skrevet i 1Kor.4:9: ” For Gud, det forekommer mig . , *har gjort os, apostlene, de sidste af mennesker, dømt til døden på en måde, eftersom vi har været et skue for verden, for engle og mennesker.* »

Jordens situation forværres

Vers 12: " *Glæd jer derfor, I himle, og I, som bor i himlene. Ve jorden og havet! For Djævelen er kommet ned til jer i stor vrede, vel vidende, at han har lidt tid.* »

De " *beboere i himlen* " var de første til at " *fryde sig* " over Kristi sejr. Men modstykket til denne glæde er intensivering af " *ulykke* " for " *jordens indbyggere* ". Fordi djævelen ved, at han er dømt til døden på prøveløslatelse, og at han har " *lidt tid* " til at handle imod sin frelsesplan. De handlinger udført i 2000 år af den dæmoniske lejr indespærret på jorden er alle åbenbaret af Jesus Kristus i hans åbenbaring eller apokalypse. Dette er emnet for dette arbejde, som jeg skriver til dig. Og siden 2018 har Jesu Kristi udvalgte delt denne viden om slutningen af den tid, der er reserveret Djævelen til hans forførelsesarbejde; det vil ende i foråret 2030 med den herlige tilbagevenden af deres guddommelige Mester. Parentesen af dette tema afsluttes med vers 12.

Lukke parentesen af kampen i himlen

Genoptagelse af temaet om kvinden, der kører i ørkenen

Vers 13: " *Da dragen så, at han var blevet kastet til jorden, forfulgte han kvinden, som havde født drengen.* »

Denne parentes tillader Ånden at tage temaet om pavelig regering op fra vers 6. Udtrykket " *drage* " i dette vers betegner stadig djævelen, Satan, selv. Men hans kamp mod " *kvinde* " finder sted gennem romersk handling, successivt, imperialistisk, derefter pavelig.

Vers 14: " *Og den store ørns to vinger blev givet til kvinden, for at hun kunne flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor hun næres for en tid og tider og en halv tid, langt borte fra slangens ansigt.* »

I dette vers 14 genoptager han budskabet ved at angive varigheden af den pavelige regering i form af "tre et halvt år", " *en tid, gange og en halv tid* ", som allerede er brugt i Dan.7:25. I denne genoptagelse vil nye detaljer blive afsløret i en kronologisk række af begivenheder. En detalje skal bemærkes: " *dragen* " i vers 4 er erstattet af " *slangen* " på samme måde som " *dragen* " i vers 3 er erstattet af " *halen* ". Udtrykkene " *slange og hale* " afslører for os en ændring i aktiv taktik, som Gud, den " *store ørn* ", inspirerer i djævelen og hans dæmoner. Efter " *dragens* " åbne aggression følger " *slangens* " list og religiøse løgn, som bliver opfyldt af den pavelige regeringstid i 1260 profeterede år. Omtalen af " *slangen* " tillader Gud at foreslå os en sammenligning med omstændighederne omkring arvesynden. Ligesom Eva blev forført af " *slangen* ", som Djævelen talte igennem; " *kvinden* ", " *Kristi brud* ", bliver udsat for prøven af de løgneord, som

djævelen præsenterer for hende gennem " *munden* " af sine agenter for den pavelige romersk-katolicisme.

Vers 15: " *Og slangen sendte vand ud af sin mund som en flod efter kvinden for at trække hende væk ved floden.* »

Vers 15 illustrerer den katolske forfølgelse, som den utro kristne tro er udsat for; som " *vandet i en flod* ", der " *transporterer* " alt inden for rækkevidde. Den romersk-katolske pavelige " *mund* " lancerede sine fanatiske og grusomme katolske ligaer mod deres religiøse modstandere. Den perfekte udførelse af denne handling er oprettelsen af korpset af "drager" af Louis XIV rådgivet af biskop Le Tellier. Dette militære organ, skabt for at forfølge fredelig protestantisk modstand, havde det formål at " *træne* " alle Kristi svage og sagtmodige udvalgte til hans dogmer ved at tvinge dem til at vælge mellem at konvertere til katolicismen eller at blive ført i fangenskab eller i døden efter forfærdelige overgreb. og tortur.

Vers 16: " *Og jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og slugte floden, som dragen havde kastet ud af sin mund.* »

Ånden tilbyder os to overlejlrede fortolkninger af dette enkelte vers. Bemærk, at " *kvinden* " og " *jorden* " her er to adskilte enheder, og at " *jorden* " kan symbolisere den protestantiske tro eller den bogstavelige jord, jorden på vores planet. Dette vil give dette vers to fortolkninger, som følger hinanden kronologisk i guddommelig åbenbaring.

1. besked: falsk bestialsk protestantisme : I ^{kronologisk} rækkefølge svarer for det første " *kvinden* " til den billedlige beskrivelse af reformationens fredelige protestanter, hvis officielle " *mund* " (den af Martin Luther i 1517) fordømte synderne katolikkerne; som retfærdiggjorde deres navn: "Protestant" er dem, der protesterer mod katolsk religiøs uretfærdighed, som synder mod Gud og dræber hans sande tjenere. En anden hyklerisk del af protestantismen symboliseret ved ordet " *jord* " åbnede også sin " *mund* " for at fordømme den katolske tro, men den greb til våben, og dens voldsomme slag "slugte " en betydelig del af de katolske ligaers kæmpere. Ordet " *land* " symboliserer her de berømte "huguenotter", protestantiske krigere fra Cévennerne og dem fra militære højborgene som La Rochelle under "religionskrigene", hvor Gud hverken blev tjent eller æret af de to grupper af mennesker. kombattanter.

2. budskab : **fransk national ateismes hævnende sværd** . Ved anden læsning og i kronologisk rækkefølge afslører dette vers 16, hvordan den franske revolution fuldstændigt vil opsluge de katolske monarkiers pavelige aggression. Dette er hovedbudskabet i dette vers. Og det er den, som Gud giver til rollen som den " ⁴ *trompet* " fra Åb.8:12, og " *dyr, der rejser sig ud af afgrunden* " i Åb.11:7, i analogi med 3 Mos.26:25, det kommer, siger Gud, som " *et sværd, for at hævne min alliance* " forrådt af oprørske katolske syndere. Dette billede er baseret på oprørernes " *Koras* " straf i 4 Mos.16:32: " **Jorden åbnede sin mund og opslugte dem og deres huse med hele Koras folk og alt deres gods** ." I perfekt harmoni med guddommelig åbenbaring og historisk præstation minder dette sammenlignende billede om oprørernes afvisning af guddommelig lov i begge situationer.

Dragon 's Last Enemy : Adventist Remnant of Women

Vers 17: " *Og dragen blev vred på kvinden og gik for at føre krig mod resten af hendes efterkommere, som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd.* »

Når Ånden i tavshed går forbi de 150 år af protestanters aktivitet, der er ramt af den guddommelige forbandelse, temaet for den " 5. trompet ", fremkalder Ånden den sidste jordiske kamp mellem djævelen og hans himmelske og jordiske håndlangere, og han viser os målene af deres fælles had. Disse sidste mål vil være de udvalgte, sidste efterkommere og arvinger af adventistpionerne fra 1873, til hvem denne sidste test blev annonceret ifølge Åb.3:10. Pionerer, hvis mission de vil fuldføre, bærende på deres samme guddommelige velsignelse. De bliver nødt til at støtte fast og trofast det arbejde, som Jesus betroede dem: at nægte på nogen måde at ære " *dyrets mærke* " på romersk søndag, ved trofast at holde, uanset hvad det koster, praksis med sabbatshvile i løbet af lørdagen, den sande syvende dag i ugen, tid organiseret og etableret af den store og almægtige skabergud. Det er denne sandhed, der kommer til syne i denne beskrivelse af " *resten af kvindens sæd* " i dette vers: " *de, der holder Guds bud* ", de ti og ikke de ni; " *og som bevarer Jesu vidnesbyrd* ", fordi de ikke lader nogen tage det fra dem; hverken " *dragerne* " eller " *slangerne* ". Og dette " *Jesu vidnesbyrd* " er det mest dyrebare, eftersom ifølge Åb. 19:10 " *Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd* ". Det er dette profetiske vidnesbyrd, der gør det " *umuligt for Djævelen at bedrage de sande udvalgte* " fra Kristus, sandhedens Gud, som Matt.24:24 lærer: " *For falske Kristus skal opstå og falske profeter; de vil udføre store undere og mirakler, så de vil forføre, hvis det var muligt, selv de udvalgte* . "

En næsten...fuldstændig sejr for Satan

Vers 18: " *Og han stod på havets sand.* "

Dette sidste vers viser os en triumferende djævel, som har haft held med at bringe med sig i sit fald og sin dødelige fordømmelse, **alle de kristne religiøse institutioner**, som han dominerer og holder under sin autoritet. I Es.10:22 erklærer Gud: " *Selvom dit folk, Israel, er som havets sand, vil kun en rest vende tilbage; ødelæggelse er løst, vil det få retfærdigheden til at flyde over.* » Ifølge denne profeti, ved verdens ende, er det således kun dissidente adventister, der udgør " *resten af kvinden* ", " *den udvalgte, Kristi brud* " og Guds åndelige " *Israel* " til dette. satanisk herredømme. Jeg husker, at under navnet "Adventist" definerer Ånden troens standard for frelsen af de sidst udvalgte siden 1843; i 2020 er det religiøs adfærd, men ikke længere en institution, som Gud dømte, fordømte og afviste (" *kastede op* ") i 1994.

Åbenbaringen 13: Den kristne religions falske brødre

Havets dyr – Jordens dyr

Tallet 13 repræsenterer for overtroiske afgudsdyrkende mennesker en lykkeamulus eller en uhelds charme afhængigt af hver persons meninger og lande. Her åbenbarer Gud i sin herlige åbenbaring sin egen talkode for os, baseret på tallene 1 til 7 og deres forskellige kombinationer. Tallet 13 opnås ved at tilføje tallet "6", tallet på englen Satan og tallet "7", tallet på Gud og derfor af den legitime religion, der er givet til skaberen Gud i Jesus Kristus. Vi vil således i dette kapitel finde "den kristne religions falske brødre", men virkelige dødelige fjender af de virkelig udvalgte. Denne "tærsk" gemmer sig midt i det "gode korn" under vildledende religiøse optrædener, som dette kapitel afslører.

Det første dyr : som rejser sig fra havet

Slangen *Dragons første slag*

Vers 1: " *Da så jeg et dyr komme op af havet med ti horn og syv hoveder og på sine horn ti diademer og på sine hoveder blasfemiske navne.* "

Som vi så i studiet af Åb. 10, finder vi i dette kapitel de to såkaldte kristne "dyr" fra vor tidsregning. Den første, "der stiger op af havet", som i Dan.7:2, vedrører den katolske tro og dens forfølgende regeringstid af profetiske "42 måneder", eller 1260 rigtige år. Tager vi op på symbolerne på imperiet, der går forud for det i Dan.7, finder vi regeringstiden for det "lille horn", som skulle dukke op, efter at de "ti horn" havde modtaget deres kongeriger ifølge Dan.7:24. "diadem" placeret på "ti horn" viser, at det er denne historiske kontekst, der er målrettet. Her er det pavelige Rom symboliseret med "syv hoveder", som især karakteriserer det i dobbelt forstand. Den mest bogstavelige er "syv høje", som Rom er bygget på ifølge Åb.17:9. Den anden, mere åndelig, har prioritet; udtrykket "syv hoveder" betegner magistratens helliggørelse: "syv" er tallet på helliggørelsen, og "hoveder" betegner dommeren eller den ældste i Es.9:14. Dette overlegne magistrat kan tilskrives pavelige Rom, fordi det tager form af en uafhængig stat, både civil og religiøs, hvis hoved er paven. Ånden specificerer: "og på hans hoveder navne på blasfemi". Ordet "blasfemi" er i ental, og vi skal oversætte til: "løgnens navne", ifølge betydningen af ordet "blasfemi". Jesus Kristus tilskriver "løgnen" det romerske pavelige regime. Han tillægger ham derfor titlen "løgnens fader", hvormed han betegnede djævelen, Satan selv i Joh 8:44: " *Du er af din fader Djævelen, og du vil gøre din fars ønsker. Han var en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ingen sandhed i ham. Når han udtaler en løgn, taler han af sit eget hjerte; fordi han er en løgner og løgnens fader.* "

Vers 2: " *Dyret, som jeg så, var som en leopard ; hans fødder var som en bjørns og hans mund som en løves mund . Dragen gav ham sin magt og sin trone og stor myndighed. »*

Det " *fjerde dyr* " i Dan.7:7 sagde " *forfærdeligt, forfærdeligt og ekstraordinært stærkt* " får en mere præcis beskrivelse her. Faktisk præsenterer den alene kriterierne for de tre imperier, der gik forud for det siden det kaldæiske imperium. Han besidder " *leopardens* " smidighed , " *bjørnens* " overvældende kraft og " *løvens* " grusomme kødædende styrke . I Åb.12:3 repræsenterede " *dragen* " i vers 3, hvor " *diademerne* " var på de " *syv hoveder* " Rom i dets hedenske kejserlige fase, der forfulgte de første kristne. Således, ligesom " *det lille horn* " i Dan.7:8-24 efterfølger Dan.8:9, får pævedømmet her sin magt fra Romerriget; som historien bekræfter ved det kejserlige dekret på grund af Justinian I ¹ 533 (skrift) og 538 (ansøgning). Men pas på! " *Dragen* " refererer også til " *Djævelen* " i Åb. 12:9, hvilket betyder, at pævedømmet modtager sin magt, " *sin magt, sin trone og sin store myndighed* " fra djævelen selv. Vi forstår, hvorfor Gud gør de to entiteter til " *løgnens fædre* " i det foregående vers.

Bemærk : På det militære plan bevarer det pavelige Rom styrken og magten i sin kejserlige form, fordi de europæiske kongelige hære tjener det og opfylder dets beslutninger. Som Dan.8:23 til 25 lærer, hviler dens styrke på " *succesen med dens lister* ", som består i at hævde at repræsentere Gud på jorden og som sådan at være i stand til at åbne eller lukke adgangen til det foreslåede evige liv. Kristi evangelium: " *Ved slutningen af deres herredømme, når syndere er fortæret, vil der opstå en fræk og listig konge . Hans magt vil stige, men ikke ved hans egen styrke ; han vil skabe utrolig kaos, han vil lykkes med sine forehavender , han vil ødelægge de magtfulde og de helliges folk. På grund af hans velstand og succesen med hans tricks vil han have arrogance i sit hjerte, han vil ødelægge mange mænd, der levede fredeligt, og han vil rejse sig mod herskerens øverste; men det vil blive brudt, uden at nogen hånd skal anstrenge sig. »*

I slutningen af 1260'erne satte den franske revolutions ateisme en stopper for dens despotiske magt etableret siden 538 .

Vers 3: " *Og jeg så et af hans hoveder, som var det såret til døde; men hans dødelige sår var helet. Og hele jorden var i ærefrygt bag dyret. »*

Aldrig angrende i hele sin historie, er det gennem tvang, at det pavelige magistrat bliver nødt til at give afkald på sin forfølgende magt. Dette vil blive opnået fra 1792, hvor monarkiet, dets væbnede støtte, bliver væltet og halshugget af fransk ateisme. Som annonceret i Åb.2:22, ønsker denne ateistiske " *store trængsel* " at ødelægge den romerske religiøse magt af " *kvinden Jesabel* ", og dens mål er " *dem, der begår utroskab med hende* "; monarker, monarkister og katolske præster. Sådan må hun have været " *som om såret til døde* ". Men af opportunistiske grunde ^{genoprettede} kejser Napoleon I den i 1801 i sit konkordats navn. Hun vil aldrig direkte forfølge igen. Men dens forførende kraft vil fortsætte for skarer af katolske troende, som alle vil tro på dens løgne og dens prætentioner, indtil Jesu Kristi genkomst i herlighed: "Og hele jorden var i beundring bag

udyret ". " *Hele jorden fulgte dyret* ", og dette ord *jord* vedrører i dobbelt forstand planeten, men også den reformerte protestantiske tro, der kom derfra. Den økumeniske alliance (= jordisk, på græsk), der er indgået siden da, bekræfter denne meddelelse. Hvis Ånden havde ønsket at udtrykke dette budskab i et klart sprog, ville vi læse: " hele den protestantiske religion fulgte efter intolerant katolsk religion ". Denne udtalelse vil blive bekræftet af studiet af det andet " *dyr* ", som denne gang " *kommer op fra jorden* " i vers 11 i dette kapitel 13.

Vers 4: " *Og de tilbad dragen, fordi han havde givet dyret myndighed; de tilbad Dyret og sagde: Hvem er som Dyret, og hvem kan kæmpe imod det?* »

dragen ifølge Åb. 12:9, og derfor *djævelen* selv, *tilbedt* af dem, der ærer det pavelige regime; dette som et resultat og i fuldstændig uvidenhed, da det er ham, der " *gav sin magt til dyret* ". Således bekræftes den pavelige " *virksomhedens succes* ", som er profeteret i Dan.8:24, af historien. Hun hersker over kongerne ved sin religiøse magt, på en absolut måde, længe ubestridt. Hun tildeler landområder og hædrer med titler dem, der tjener hende, for at belønne dem, som vi kan læse i Dan.11:39: "Det er med den fremmede gud, han vil handle mod de befæstede steder; og han vil fylde dem med ære, som anerkender ham, han vil sætte dem til herskere over mange, han vil uddele til dem land som belønning ." Tingen blev gennemført bogstaveligt talt på en velkendt måde, da pave Alexander VI Borgia (berøgtet snigmorder) delte landet op i 1494 og tildelte Portugal, det østlige fremskredne punkt i Brasilien og Indien, og til Spanien, alle resten af de nyopdagede lander. Ånden insisterer. Jesu Kristi udvalgte skal være fuldstændig overbevist om, at den katolske tro er djævelsk, og at alle dens aggressive eller humanistiske handlinger er styret af Satan, Guds modstander og de udvalgte. Denne understregning er berettiget, eftersom han profeterer i Dan.8:25, " *succesen af hans foretagender og succesen af hans lister* ". Dens religiøse autoritet anerkendt af Europas konger, de magtfulde og kristne folk giver den en prestige baseret på tillid, og derfor i virkeligheden ekstremt skrøbelig. Men når Gud og Djævelen slutter sig sammen om straffehandlinger, følger folkemængderne, de menneskelige masser af mennesker lydigt den falske vej, der spores og frem for alt påtvinges. På jorden kalder magt på magt, fordi folk kan lide at føle sig magtfulde, og på dette domæne er det pavelige regime, som hævder at repræsentere Gud, en mester i genren. Som i Åb.6 stiller temaet et spørgsmål: " *Hvem er som dyret, og hvem kan kæmpe imod det?* " ". Kapitel 11 og 12 gav svaret: Gud i Kristus, som i 1793 vil give anledning til fransk revolutionær ateisme, som vil opluge den i et blodbad. Men indtil fremkomsten af dette " *hævrende sværd* " (rolle tilskrevet den 4. ^{straf} i 3. Mos.26:25), kæmpede bevæbnede protestanter det, uden dog at være i stand til at besejre det. Mænd, protestanter, franskmænd og tyskere og anglikanere, alle lige så hårde som hende, vil bekæmpe hende fra det 16. ^{århundrede} og give hendes dødelige slag tilbage, fordi deres tro frem for alt er politisk.

Vers 5: " *Og der blev givet ham en mund, der talte hovmodige ord og blasfemi; og han fik magt til at handle i toogfyrré måneder.* »

Disse ord er identiske med dem, vi læser i Dan.7:8, som vedrører det romerske pavelige " *lille horn* ", som rejser sig efter de europæiske rigers " *ti horn* ". Her finder vi hans " *arrogance* ", men her tilføjer Ånden " *blasfemi* " eller

falske prætentioner og religiøse løgne, som " *hans succes* " var bygget på. Gud bekræfter sin regeringstid på " 1260 " faktiske år præsenteret i den bibelske profetiske form " *toogfyrré måneder* ", ifølge koden " *en dag i et år* " i Ez.4:5-6.

Vers 6: " *Og hun åbnede sin mund for at udtale bespottelser mod Gud , for at spotte hans navn og hans tabernakel og dem, der bor i himlen. »*

Jeg må her henlede opmærksomheden på den almindelige betydning, som menneskeheden giver ordet " *blasfemi* " eller fornærmelse. Denne opfattelse er vildledende, fordi betegnelsen løgne, " *bespottelser* " slet ikke påtager sig et aspekt af fornærmelse, og hvad angår dem, som Gud tilskriver det pavelige Rom, har de tværtimod udseendet af en falsk og vildledende hellighed.

Den pavelige mund " *udtaler blasfemi mod Gud* "; hvilket bekræfter hans identitet i Dan.11:36 hvor vi læser: " *Kongen vil gøre hvad han vil; han vil ophøje sig selv, han vil rose sig over alle guder, og han vil sige utrolige ting mod gudernes Gud ; det vil trives, indtil vreden er fuldendt, for det, der er bestemt, vil blive gennemført. »* Ånden tilskriver det pavelige regime løgne, eller " *bespottelser* ", som karakteriserer alle dets religiøse doktriner; " *mod Gud, at spotte hans navn* ," hun bruger Guds navn forgæves, forvrænger hans karakter og tilskriver ham hans morderiske djævelske handlinger; " *hans tabernakel* ", det vil sige hans åndelige helligdom, som er hans forsamling, hans udvalgte; " *og dem, der bor i himlen* ", fordi den præsenterer himlen og dens indbyggere på sin vildledende måde og fremkalder i sine dogmer, de himmelske helvede, en arv fra grækerne, som placerede dem under jorden, paradiset og skærsilden. " *Himlens indbyggere* ", rene og hellige, lider og er forargede over, at den model for ondskab og grusomhed, som menneskene har inspireret af den jordiske dæmoniske lejr, uretfærdigt tilskrives dem.

Vers 7: " *Og det blev givet ham at føre krig mod de hellige og overvinde dem. Og han fik myndighed over enhver stamme, folk, sprog og nation. »*

Dette vers bekræfter budskabet i Dan.7:21: " *Jeg så dette horn føre krig mod de hellige og sejre over dem .* " Europæisk og global kristendom er i sandhed målet, eftersom den romersk-katolske tro blev påtvunget alle europæiske folk, der i virkeligheden var sammensat af " *stammer, folk, sprog og nationer* ", som var civilt uafhængige. Hendes " *autoritet over hver stamme, folk, tungemål og nation* " bekræfter hendes billede som " *den prostituerede Babylon den store* ", fra Åb. 17:1, som præsenterer hende " *siddende på mange vande* "; " *vande* " som symboliserer " *folk, skarer, nationer og tungemål* " ifølge Åb.17:15. Vi kan med interesse bemærke fraværet af ordet " *stamme* " i dette kapitel 17. Årsagen er den endelige kontekst af den målrettede æra, som vedrører Europa og den vestlige kristendom, hvor stammeformen blev erstattet af de forskellige nationale former.

På den anden side, i forbindelse med begyndelsen af etableringen af det pavelige regime, var europæiske befolkninger i det væsentlige organiseret i " *stammer* " som det romerske Gallien, splittet og delt af forskellige " *sprog* " og dialekter. Kronologisk var Europa befolket af " *stammer* ", derefter af " *folk* " underlagt konger, og endelig, med det 18. ^{århundrede}, af republikanske " *nationer* ", såsom Nordamerikas Forenede Stater, som udgør dets vigtige udvækst. "Folkets" forfatning skyldes underkastelse til det romerske pavelige regime, fordi det er

ham, der anerkender og etablerer autoriteten for kongerne af det kristne Europa, siden Clovis 1. konge af ^{frankerne}.

Vers 8: " *Og alle, som bor på jorden, skal tilbede ham, hvis navn ikke er skrevet fra verdens grundlæggelse i livets bog om Lammets, som blev slagtet.*" »

I endetiden, hvor symbolet " *jorden* " betegner den protestantiske tro, får dette budskab en præcis betydning: alle protestanter vil tilbede den katolske tro; alle, undtagen de udvalgte, til hvem Ånden subtilt giver denne definition: " *de, hvis navn ikke var skrevet fra verdens grundlæggelse i livets bog af Lammets, som blev slagtet.*" » Og jeg minder dig her om, at dets valgte repræsentanter er " *himmerigets borgere* " i modsætning til oprørerne, som er " *jordens indbyggere* ". Kendsgeneringerne vidner om sandheden af denne profetiske meddelelse formuleret af Guds Ånd. For siden reformationens begyndelse, bortset fra tilfældet med Pierre Valdo i 1170, har protestanter tilbudt den katolske tro ved at ære dens "søndag" arvet fra den hedenske kejser Konstantin 1 siden 7. marts 321. Denne anklage forbereder ^{temaet} for andet " *dyr* " præsenteret i vers 11.

Vers 9: " *Hvis nogen har ører, så lad ham høre!*" »

Den, der har dømmekraftens " *øre* " åbnet af Gud, vil forstå det budskab, som Ånden foreslår.

Meddelelse om straffen eksekveret af den franske nationale ateismes hævnende sværd

Vers 10: " *Hvis nogen fører i fangenskab, skal han gå i fangenskab; hvis nogen dræber med sværdet, skal han dræbes med sværdet. Dette er de helliges udholdenhed og tro.*" »

Jesus Kristus minder om den fredelige føjelighed, som han til enhver tid kræver af sine udvalgte. Ligesom de første martyrer må de valgte embedsmænd i den grusomme pavelige regering acceptere den skæbne, som Gud har forberedt dem. Men han bekendtgør, hvad der vil være hans retfærdighed, som vil straffe til sin tid, konger og paver såvel som deres gejstliges religiøse udsættelser. Efter at have " *ført* " de valgte embedsmænd i fangenskab, vil de selv gå i de franske revolutionæres fængsler. Og efter at have " *dræbt med sværdet* " de udvalgte, som Jesus elskede, vil de selv blive dræbt af Guds *hævnende* "sværd", hvis rolle vil blive udført af de samme franske revolutionæres guillotine. Det er gennem den franske revolution, at Gud vil reagere på ønsket om *hævn*, udtrykt af martyrernes blod i Åb. 6:10: " *De råbte med høj røst og sagde: Hvor lang, hellige og sande Mester, tøver du ikke. at dømme og tage hævn for vort blod på dem, der bor på jorden?*" . Og den revolutionære guillotine vil " *slå de katolske børn ihjel* " af monarkiet og det pavelige romerske præsteskab som annonceret i Åb.2:22. Men blandt dets ofre vil vi også finde hykleriske protestanter, som forvekslede troen med civile politiske meninger og forsvarede deres personlige meninger og deres religiøse og materielle arv med " *sværdet* " i hånden. Denne adfærd var John Calvins og hans skumle og blodige samarbejdspartneres i Genève. Profetien, der fremkalder handlingerne udført i 1793 og 1794, bringer os ind i konteksten af den lange religiøse fred, der blev etableret i de "150" år, profeteret af de profetiske "fem måneder" i Åb.9: 5-10 . Men efter 1994, slutningen af denne periode, fra 1995, blev retten *til at dræbe* " af religiøse årsager genetableret. Den potentielle

fyende bliver så klart den islamiske religion indtil dens krigeriske forlængelse, som vil føre til den "tredje verdenskrig" mellem 2021 og 2029. Kort før Kristi genkomst, der forventes i foråret 2030, vil det andet "dyr" dukke op i dette kapitel 13.

Det andet dyr: som rejser sig fra jorden

Dragelammets sidste stand

Vers 11: " *Da så jeg et andet dyr komme op af jorden, som havde to horn som et lams, og som talte som en drage.* »

Nøglen til at identificere ordet "jord" findes i 1 Mos.1:9-10: " *Gud sagde: Lad vandet under himlen samles på ét sted, og lad det tørre land vise sig. Og sådan var det. Gud kaldte det tørre land jord, og vandmassen kaldte han hav. Gud så, at det var godt.* »

Så ligesom den tørre "jord" kom ud af "havet" på den anden dag af jordisk skabelse, kom dette andet "dyr" ud af det første "dyr", der betegner den katolske religion, det andet, der kommer ud af det, vedrører den protestantiske religion, det vil sige den reformerte kirke. Denne overraskende åbenbaring burde imidlertid ikke længere overraske os, eftersom undersøgelserne af de foregående kapitler på en komplementær måde har åbenbaret for os den åndelige status, som Gud giver i sin guddommelige dom til denne protestantiske religion, som efter perioden kaldet "Thyatira", er ikke enig i at fuldføre den gennemførte reform. Alligevel var denne fuldførelse påkrævet af dekretet i Dan.8:14, som hun skylder Guds budskab i Åb.3:1: " *Du siges at være i live; og du er død.* " Denne åndelige død kaster hende i hænderne på djævelen, som ved sin inspiration forbereder hende til hans "kamp ved Harmagedon", i Åb. 16:16, i den sidste time af jordisk synd. Det er i timen for denne sidste trosprøve, profeteret i det budskab, der blev rettet til hendes adventisttjenere på det tidspunkt i *Philadelphia*, at hun vil tage intolerante initiativer, som vil gøre hende til "dyret, der rejser sig fra jorden". Hun har "to horn", som det følgende vers 12 vil retfærdiggøre og identificere. For forenet i den økumeniske alliance er de protestantiske og katolske religioner forenet i deres kamp mod hviledagen, der er helliget af Gud på den autentiske syvende dag i ugen; jødernes lørdag eller sabbat, men også af Adam, Noa, Moses og Jesus Kristus, som ikke satte spørgsmålstegn ved det under sin tjeneste og hans undervisning på jorden, fordi de oprørske jøders anklager om overtrædelse af sabbatten mod Jesus var ubegrundede. og uberettiget. Ved bevidst at udføre mirakler på sabbatten var hans motivation at omdefinere Guds sande begreb om sabbatshvile. Disse to religioner, som hævder frelse opnået ved "lammet, der fjerner verdens synder", fortjener, for deres beskrivende kriterier, billedet af et "lam, der taler som dragen". Fordi fortaler for intolerance over for sabbatsobservatører, som de vil gå så langt som til at dømme til døden, er det i sandhed åben krig, "dragens" strategi, der dukker op igen.

Vers 12: " *Hun udøvede al det første dyrs myndighed i hendes nærhed, og hun fik jorden og dens indbyggere til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår var blevet helbredt.* »

Vi er vidne til en slags relæ, den katolske tro dominerer ikke længere, men dens tidligere autoritet er givet til den protestantiske religion. Dette, fordi denne

protestantiske religion officielt er den, der tilhører det mest magtfulde land på jorden: Nordamerikas Forenede Stater eller USA. Sammensmeltningen af europæiske og amerikanske protestantiske religioner er allerede opnået, endog inklusive Adventistinstitutionen på den syvende dag, siden 1995. Jordens nye "Babel" er tvunget til religiøs blanding, da de er bygget ved at byde velkommen til immigranter med forskellige religiøse bekendelser. Hvis mennesker finder disse ting normale, på grund af deres overfladiske sind og deres religiøse uinteresse, for hans del, ændrer skaberguden, der ikke ændrer sig, heller ikke sin mening, og han straffer denne ulydighed, som ignorerer hans historiske lektioner, som Bibelen vidner om. Ved på skift at forsvare den romerske søndag på den første dag, hviledagen fastsat af Konstantin I, lavede det andet protestantiske "dyr" "det første katolske dyr" tilbedelse, som anerkendte det som en officiel religiøs status og gav det sit navn "Søndag" vildledende. Ånden minder os om, at denne seneste alliance mellem protestanter og katolikker blev muliggjort, fordi "det dødelige sår" påført af "dyret, der stiger op fra afgrunden" blev "helt". Han kalder ham tilbage, fordi det andet dyr ikke vil have denne chance for at blive helbredt. Det vil blive ødelagt af Jesu Kristi herlige komme.

Vers 13: "Hun gjorde store undere og lod endda ild komme ned fra himlen til jorden for menneskers øjne. »

Siden dets sejr mod Japan i 1945 er det protestantiske Amerika blevet den første atommagt på jorden. Dens meget høje teknologi bliver konstant efterlignet, men aldrig sidestillet; det er altid et skridt foran sine konkurrenter eller modstandere. Denne forrang vil blive bekræftet i forbindelse med "Tredje Verdenskrig", hvor den ifølge Dan.11:44 vil ødelægge sin fjende, Rusland, land for "Nordens konge" i denne profeti. Hans prestige vil da være enorm, og de overlevende fra konflikten, lamslåede og beundrende, vil betro deres liv til ham og anerkende hans autoritet over alt menneskeliv. "Ilden fra himlen" tilhørte kun Gud, men siden 1945 har Amerika ejet og kontrolleret den. Hun skylder ham sin sejr og al sin nuværende prestige, som vil vokse yderligere med hendes sejr i den kommende atomkrig.

Vers 14: "Og hun forførte dem, der bor på jorden, ved de tegn, som hun blev givet at gøre foran dyret, idet hun sagde til dem, der bor på jorden, at de skulle lave et billede for dyret, som havde sværdets sår. og hvem der levede. »

De tekniske "vidunderbarn" der udføres er utallige. "Jordens beboere" er blevet afhængige af alle dens opfindelser, som absorberer deres liv og tanker. Så længe Amerika ikke beder dem om at fratage sig selv disse gadgets, der optager deres sjæl, ligesom stofmisbrugere, er "jordens folk" klar til at legitimere religiøs intolerance over for en "meget lille gruppe", "resten af kvinden". » af Åb.12:17. "... at lave et billede af dyret" involverer kopiering af den katolske religions handlinger og gengivelse af dem under protestantisk autoritet. Denne tilbagevenden til hårdhed i sindet vil være baseret på to handlinger. De "overlevende" vil have overlevet forfærdelige krigshandlinger, og Gud vil løbende og gradvist ramme dem med "hans vredes syv sidste plager", beskrevet i Åb.16.

Søndagens dødsdekret

Vers 15: " *Og det blev givet til det at gøre dyrets billede levende, for at dyrets billede skulle tale, og at alle, som ikke ville tilbede dyrets billede, skulle blive dræbt ... »*

Djævelens plan, inspireret af Gud, vil tage form og blive gennemført. Ånden åbenbarer formen for den ekstreme foranstaltning, der vil blive taget i den sjette af de "syv sidste plager". Ved officielt dekret accepteret af alle overlevende oprørere på jorden, vil det blive besluttet, at på en dato mellem det tidlige forår og den 3. april 2030 vil de sidste tilbageværende syvendedags sabbatsholdende adventister blive dræbt. Logisk set markerer denne dato året for Jesu Kristi genkomst i herlighed. Foråret i år 2030 er nødvendigvis det øjeblik, hvor han griber ind for at forhindre oprørernes katastrofale plan i at blive gennemført mod hans udvalgte, som han kommer for at redde ved at "forkorte dagene" i deres "store nød" (Matt.24) . :22).

Vers 16: " *Og hun lod alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, få et mærke på deres højre hånd eller på deres pande. "*

Den vedtagne foranstaltning deler æraens overlevende i to lejre. Den af oprørerne er identificeret med " *et mærke* " af menneskelig autoritet, som betegner katolsk "søndag", den gamle "dag for den ubesejrede sol", som blev pålagt af en af dens tilbedere, den romerske kejser Konstantin I, ^{siden} den 7. marts 321. " *Mærket* " modtages " *på hånden* ", fordi det udgør et menneskeligt "værk", som Jesus dømmer og fordømmer. Den modtages også " *på panden* ", som symboliserer den personlige vilje hos enhver menneskelig skabning, hvis ansvar således er fuldstændigt engageret under skaber-Guds retfærdige dom. For at autentificere fra Bibelen denne fortolkning af symbolikken om " *hånd* " og " *pande* ", er der dette vers fra 5 Mos.6:8, hvor Gud siger om sine bud: " *Du skal binde dem som et tegn på dine hænder , og de vil være som frontletter mellem dine øjne. »*

Tidligere repressalier

Vers 17: " *og at ingen kunne købe eller sælge uden at have mærket, dyrets navn eller nummeret på dets navn. »*

Bag dette ord " *person* " ligger lejren af adventistiske helgener, som er forblevet trofaste til den af Gud helligede sabbat. Fordi de nægter at ære " *mærket* ", på søndag, resten af den første hedenske dag, bliver de lagt til side. Til at begynde med var de ofre for en "boykot" velkendt i amerikanske foranstaltninger mod modstandere, der modsatte sig dem. For at have ret til at handle skal man hædre " *mærket* ", om søndagen, som vedrører protestanter, " *dyrets navn* ", "Guds søns stedfortræder", som vedrører katolikker, eller " *nummeret på hans navn* " eller nummeret 666.

Vers 18: " *Dette er visdom. Lad den, der har forstand, udregne dyrets tal. For det er et menneskes tal, og hans tal er seks hundrede og seksogtres. »*

Menneskelig visdom er ikke nok til at forstå budskabet om Guds Ånd. Det skal arves fra ham, ligesom tilfældet med Salomon, hvis visdom overgik alle menneskers og skabte hans ry over hele den kendte jord. Før vedtagelsen af arabiske tal, blandt hebræerne, grækerne og romerne, havde bogstaverne i deres alfabet også værdien af cifre, så tilføjelsen af værdierne af de bogstaver, der udgør

et ord, bestemmer dets antal. Vi opnår det ved en "beregning", som verset specificerer. "... nummeret på hans navn " er " 666 ", dvs. det *tal*, der opnås ved at tilføje den numeriske værdi af de romerske bogstaver i hans latinske navn "VICARIVS FILII DEI"; noget demonstreret i studiet af kapitel 10. Dette navn udgør i sig selv den største " *blasfemi* " eller " *løgn* " af hans påstande, fordi Jesus på ingen måde gav sig selv en "erstatning", betydningen af ordet "præst".

Åbenbaringen 14: Syvendedags adventismens tid

De tre engles budskaber – høsten – årgangen

Dette er et kapitel, der retter sig mod tiden mellem 1843 og 2030.

I 1843 førte den særlige brug af profetien i Dan.8:14 til, at "adventisterne" afventede Jesu Kristi genkomst fastsat til foråret den dato. Dette er begyndelsen på en række trosprøver, hvor interesse for profetiens ånd, nemlig " *Jesu vidnesbyrd* " ifølge Åb. 19:10, vil blive demonstreret individuelt af kristne, som hævder at være af Jesu frelse Kristus under flere religiøse betegnelser. De viste " **værker** " tillader alene valget eller ej. Disse værker kan opsummeres i to mulige valg: accept eller afvisning af det modtagne lys og dets guddommelige krav.

I 1844, efter en ny forventning sat til efteråret 1844, vil Jesus lede sine udvalgte i retning af en mission om at fuldføre reformationens arbejde, som begynder med genoprettelsen af praktiseringen af den sabbat, der blev helliget af Gud siden verdens skabelse. . Dette er det vigtigste emne om " *helliged* ", som er " *retfærdiggjort* " fra 1844, da denne overtrædelse blev gjort opmærksom på hans tjenere. Denne oversættelse af Dan.8:14, oversat op til min tjeneste som: " *to tusinde tre hundrede aften morgen og helligdommen skal renses* ", er autentisk, i overensstemmelse med den originale hebraiske tekst: " *to tusinde tre hundrede aften morgen og helliged vil blive retfærdiggjort* . Alle kan opdage, at overtrædelsen af den guddommelige sabbat siden 321 er ledsaget af talrige andre opgivelser af doktrinære sandheder, som Gud havde etableret på apostlenes tid. Efter 1260 år med løgnagtige regeringer, destruktive troens efterfølgere, efterlod pavedømmet i den protestantiske doktrin mange løgne uudholdelige for sandhedens Gud. Det er derfor, i dette kapitel 14, at Ånden præsenterer tre hovedtemaer, som successivt er: Adventismens mission eller budskab om de " *tre engle* "; " *høsten* " af verdens ende, sorteringen og bortrykkelsen af de udvalgte; " *Druehøsten* " af vredens druer, den endelige straf for de falske hyrder, falske religiøse lærere i kristendommen.

Undervist siden 1844 for at beskytte de udvalgte mod guddommelig vrede, er den sidste test forbeholdt den yderste ende af den tid, menneskeheden har givet til at positionere sig mellem den åbenbarede guddommelige vilje og det oprørske menneskelige krav, der er faldet i frafald, det mest fuldstændige. Men det truffede valg har konsekvenser for alle dem, der er døde siden 1844. Kun de oplyste og trofaste udvalgte " *dør i Herren* " ifølge læren i vers 13, hvor de erklæres " *velsignede* ", dvs. modtagere af nåden fra Kristus, med al hans velsignelse allerede bekræftet i det budskab, der er rettet til englen fra " *Filadelfia* ", som vedrører dem, fordi det ikke er nok at blive døbt "adventist" for at blive betragtet af Gud som en udvalgt.

Hvis detaljerne om opgivelserne på den anden side mangler at blive opdaget, er de væsentlige punkter understreget og sammenfattet af Ånden i form af "de tre engles budskaber" i vers 7 til 11. Disse budskaber følger hinanden i rækkefølge af konsekvenser.

Jeg husker det her, efter noten på omslaget på side 2 af dette værk, fremhæver disse tre budskaber tre budskaber, der allerede er åbenbart i symbolske billeder i Daniels bog i Dan.7 og 8. Deres påmindelse, i dette kapitel 14 i Åbenbaringen. , understreger og bekræfter den ekstreme betydning, som Gud giver dem.

De forløste adventister sejrede

Vers 1: " *Jeg så, og se, Lammet stod på Zions Bjerg og med ham hundrede og fireogfyre tusinde [mennesker], som havde sit navn og sin Faders navn skrevet på deres pander.* »

" *Zions bjerg* " henviser til det sted i Israel, hvor Jerusalem blev bygget. Det symboliserer håbet om frelse og den form, som denne frelse vil antage i slutningen af prøvelserne i jordisk og celestrial tro. Dette projekt vil blive fuldført fuldt ud ved fornyelsen af alle ting, angående *jorden og himlen* ifølge Åb.21:1. De " *144.000 [mennesker]* " symboliserer Kristi udvalgte udvalgt mellem 1843 og

2030, nemlig adventistkristne testet, bevist og godkendt af Jesus Kristus, hvis dom gælder kollektivt og individuelt. Den kollektive dom dømmer institutionen, og den individuelle dom vedrører hvert væsen. De " 144.000 [mennesker] " repræsenterer de udvalgte udvalgt af Jesus Kristus blandt tilhængerne af adventisttroen. Dette tal er strengt symbolsk, og det faktiske antal af de udvalgte er en hemmelighed kendt og bevogtet af Gud. Vi kan forstå årsagen til deres valg fra definitionen af det foreslåede billede. " På deres pander ", symbol på deres vilje og deres tanker, er indskrevet " lammets navn ", Jesus og " hans Faders ", Gud åbenbaret i den gamle alliance. Det betyder, at de fandt og gengav det billede af Gud, som Gud havde givet det første menneske før synden, da han dannede det og gav det liv; og dette billede er hans karakter. De udgør den frugt, som Gud ønskede at opnå ved i Jesus Kristus at forløse hans eneste trofaste udvalgtes synder. Det ser ud til, at på panden af de udvalgte udvalgte, enten i deres ånd, findes deres tanke og deres vilje, Guds segl i Åb.7:3 eller sabbatten for det fjerde bud i Dekalogen og den uadskillelige karakter. af lammet Jesus Kristus og hans åbenbaring i den gamle pagt som Fader, Guds skaber. Den sande kristne tro modsætter sig således ikke de religiøse normer knyttet til Sønnen og Faderen, som tilhængerne af den romerske søndag hævder, om ikke i ord, i det mindste i handling.

Vers 2: " *Og jeg hørte en røst fra himlen, som lyden af mange vand, som lyden af stor torden; og den stemme, jeg hørte, var som en af harpespillere, der spillede på deres harper.* »

De modstridende karakterer, der er nævnt i dette vers, er i virkeligheden komplementære. De " *store vande* " symboliserer mængder af levende væsener, som, når de udtrykker sig, ser ud som en " *stor torden* ". Tværtimod, gennem billedet af " *harpen* ", åbenbarer Gud den perfekte harmoni, som forener hans sejrige skabninger.

Vers 3: " *Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire levende skabninger og de ældste. Og ingen kunne lære sangen, undtagen de hundrede og fireogfyrr tusinde, som blev forløst fra jorden.* »

Gud bekræfter og understreger her den meget høje helliggørelse af den "adventistiske" tro, der er etableret siden 1843-44. Dens valgte repræsentanter adskiller sig fra andre symboliserede grupper; " *tronen, de fire levende skabninger og de ældste* "; sidstnævnte betegner alle de forløste fra den erfaring, der levede på jorden. Men den guddommelige åbenbaring kaldet Åbenbaring retter sig kun mod de to tusinde års kristen tro, som dekretet i Dan.8:14 opdeler i to på hinanden følgende faser. Indtil 1843-44 blev de udvalgte symboliseret af 12 " *ældste* " ud af de " 24 " citeret i Åb.4:4. De andre 12 " *ældste* " er de " *forseglede* " adventister " *12 stammer* " i Åb.7:3-8 fra 1843-44.

Vers 4: " *Det er dem, som ikke har besmittet sig med kvinder, for de er jomfruer; de følger lammet, hvor end det går. De blev forløst fra menneskene som førstegrøde for Gud og for Lammet;* »

Ordene i dette vers gælder kun i åndelig forstand; ordet " *kvinder* " betegner kristne kirker, der er faldet i frafald siden deres oprindelse, såsom den romersk-katolske tro, eller siden 1843-44, for den protestantiske tro, og siden 1994, for den adventistiske institutionelle tro. Den nævnte " *besmittelse* " retter sig

mod den synd, som er resultatet af overtrædelse af guddommelig lov, og hvis " *løn er døden* ", ifølge Rom.6:23. Det er for at redde dem fra syndens praksis, som Jesus Kristus helligede, bortset fra de symbolske " *144.000 [mennesker]* ". Deres " *jomfruelighed* " er også åndelig, og den betegner dem som "rene" væsener, hvis retfærdighed er blevet hvidgjort af det blod, som Jesus Kristus har udgydt på deres vegne. Syndens arvinger og dens besmittelse, ligesom alle efterkommere af Adam og Eva, deres tro genkendt af Jesus Kristus "rensed" dem perfekt. Men for at denne tro effektivt kan anerkendes af Jesus Kristus, skal denne renselse være reel og konkretiseret i deres " gerninger ". Dette indebærer derfor opgivelse af synder, der er arvet fra falske kristne eller jødiske eller mere bredt monoteistiske religioner. Og i sin profetiske åbenbaring retter Gud sig især mod den manglende respekt for den tidsorden, som han fastlagde fra den første uge af hans skabelse af jorden og dens himmelsystem.

Bag billedet af " *synge en ny sang* " er en specifik oplevelse, som kun opleves af de " *144.000 [mennesker]* " beseglede. Efter " *Moses' sang* ", der fejrede den herlige udrejse fra Egypten, symbol på synd, fejrer " *sangen* " af de " *144.000* " udvalgte deres befrielse fra synden, fordi de adlød dekretet i Dan.8:14 og har samarbejdet i deres helliggørelse ønsket og endda krævet af Gud siden 1843-44. På denne dato mindede et himmelsk syn om renselsen af synder, der blev udført på Golgatas kors ved Jesu Kristi død. Dette budskab udgjorde både en bebrejdelse og en lære, som Gud præsenterede for en type protestantisk troende, som var arving til den romerske søndag og nogle af hans andre løgnagtige synder. I typologien for hebraiske ritualer var denne " *renselse af synder* " en religiøs højtid i efteråret, hvor blodet fra den dræbte ged blev bragt til det allerhelligste på nådestolen placeret på dette utilgængelige sted og forbudt for resten af år. tid på året. Blodet af denne ged, symbolsk billede på synd, profeterede Jesu Kristi blod, som selv var blevet bærer af sine udvalgtes synder for i deres sted at sone den straf, de fortjener; Jesus selv blev gjort til synd. I denne ceremoni repræsenterer bukken synden og ikke Kristus, der bærer den. Det er denne fysiske bevægelse af ypperstepræsten fra det autoriserede hellige sted til det forbudte allerhelligste sted resten af året, som dette vers hentyder til, når der står: "de følger lammet, hvor end det går . " Ved at minde om denne scene i synet den 23. oktober 1844 mindede Kristi Ånd sine udvalgte ubevidste arvinger om doktrinære falskheder, forbuddet mod at synde. Fra 1844 gør synden af frivillig oprindelse , som blev praktiseret, hvilket er tilfældet med romersk søndag, forholdet til Gud umuligt , og den forladte synd tillader udvidelsen af dette forhold, som fører den pågældende udvalgte til fuldkommenhed af dets helliggørelse gennem modtagelse, forståelse og omsætning af åbenbaret guddommelig sandhed.

Da de betragtes som " *førstegrøde for Gud og for Lammet* ", udgør de det bedste, som Gud har fundet i sit udvalg af jordiske udvalgte. I hebraiske ritualer blev " *førstegrøden* " erklæret " *hellig* ". Ofringer af disse animalske eller vegetabiliske førstefrugter var forbeholdt Gud for at ære ham og for at markere menneskelig taknemmelighed over for hans godhed og storhed. En anden grund, faktisk for den " *hellige førstegrøde* ", er deres modtagelse af det guddommelige lys, der er åbenbaret for dem i sin helhed, fordi de lever i endens tid, hvor det åbenbarede lys når sit højdepunkt, sit åndelige højdepunkt.

Vers 5: " og der blev ikke fundet løgn i deres mund, for de er ulastelige. »

Den sandt udvalgte, den, der er født af sandheden ved den nye fødsel, kan kun hade den " løgn ", som han ikke finder glæde i. Løgn er afskyeligt, fordi det kun har skadelige konsekvenser og får gode mennesker til at lide. Den, der tror på " løgnen ", oplever så smerten ved skuffelse, bitterheden ved at blive bedraget. Ingen, der er udvalgt af Kristus, kan glæde sig over at forføre og bedrage sine medmennesker. På den anden side forsikrer sandheden om, at den positivt bygger relationer til sande brødre, men frem for alt først, med Guds skaber og forløser af vores frelse, som hævder og ophøjer sit navn som "sandhedens Gud ". Ved ikke længere at praktisere doktrinær synd, ved at adlyde åbenbaret sandhed, bliver de udvalgte dømt " uforkastelige " af sandhedens Gud selv.

Budskab fra den første engel

Vers 6: " Jeg så en anden engel flyve gennem midten af himlen med et evigt evangelium for at forkynde det for dem, der bor på jorden, for hvert folk, for hver stamme, for hver tunge og for hvert folk. »

" En anden engel " eller en anden budbringer proklamerer et fuldkommen guddommeligt lys symboliseret ved " midten af himlen " eller solens zenit. Dette lys er relateret til " evangeliet " eller " den gode nyhed " om frelse bragt af Jesus Kristus. Den kaldes " evig ", fordi dens budskab er autentisk og ikke varierer over tid. På denne måde bekræfter Gud, at den er i overensstemmelse med det, som blev undervist til Jesu Kristi apostle. Denne tilbagevenden til sandheden kom fra 1843 efter de talrige fordrejninger, der var arvet fra den romersk-katolske tro. Proklamationen er universel i analogi med budskabet præsenteret i Daniel 12:12, som afslører den guddommelige velsignelse af adventistisk arbejde. " Det evige evangelium " er nævnt her under aspektet af troens sande frugt, efter det guddommelige krav åbenbaret af dekretet i Daniel 8:14. Interessen for det profetiske ord er en legitim frugt af normen om "det evige evangelium ".

Vers 7: " Han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for hans doms time er kommet; og tilbed ham, som skabte himlen og jorden og havet og vandkilderne. »

I vers 7 fordømmer den første engel overtrædelsen af sabbatten, som i den guddommelige dekalog herliggør skabergudens herlighed. Han krævede således dens genoprettelse fra oktober 1844, men skyldte siden foråret 1843 protestanterne skylden for sin overtrædelse.

Budskab fra den anden engel

Vers 8: " Og en anden, en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet er Babylon den store, hun har ladet alle folkeslag drikke af sin utugts vredes vin. »

I vers 8 afslører den anden engel den romersk pavelige katolske kirkes enorme skyld, som har forført og bedraget mænd ved at omdøbe den hedenske "solens dag" af Konstantin I efter "Herrens dag"-oversættelsen af den latinske montage ' som er oprindelsen til dens "søndag": dies dominica. Gentaget to gange bekræfter udtrykket: " Babylon den Store er faldet, faldet ," at for hende og dem, der arver hende, er tiden for guddommelig tålmodighed definitivt forbi.

Individuelt forbliver omvendelse mulig, men kun på bekostning af at frembringe frugter eller omvendelsens "**gerninger**".

Påmindelse: " *det er faldet* " betyder: *det bliver taget og besejret af sandhedens* Gud, da en by falder i sin fjendes hænder. Han rejser og oplyser efter 1843, mellem 1844 og 1873, for sine trofaste syvendedags adventisttjenere, det "*mysterium* ", som karakteriserer det i Åb.17:5. Forførelsen af hans **løgne** mister sin effektivitet.

I vers 8 bekræftes dommen i de foregående meddelelser med en alvorlig advarsel. Det bevidste og **frivillige valg** af hviledagen fastsat af Konstantin I¹ 321, siden 1844, gør de oprørere, der retfærdiggør den, passive over for den guddommelige fordømmelse af pinslerne i *den sidste doms anden død* . For at skjule sin anklage mod søndagen, gemmer Gud den under navnet på et berygtet "*mærke* ", som modarbejder hans eget guddommelige "*segl* ". Dette tegn på menneskelig autoritet, som sætter spørgsmålstejn ved dets tidsorden, udgør en enorm forargelse, der er værdig til at blive straffet af ham. Og den bebudede straf vil i virkeligheden være forfærdelig: "*han vil blive plaget med ild og svovl* ", som vil ødelægge oprørerne, men kun i øjeblikket af den sidste dom.

Budskab fra den tredje engel

Vers 9: " *Og en anden, en tredje engel fulgte efter dem og sagde med høj røst: Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og får et mærke på sin pande eller på sin hånd,* "

Den komplementære og successive karakter af denne tredje meddelelse med de to foregående er specificeret med formlen "*dem fulgte* ". Den "*høje røst* " bekræfter den meget høje guddommelige autoritet hos den, der forkynder den.

Truslen er rettet til menneskelige oprørere, som støtter og godkender styret af "*dyret, der rejser sig fra jorden* ", og som på søndag adopterer og ærer, gennem deres lydighed, "mærket " på dets autoritet, citeret i Åb. 13. : 16, hvilket i øjeblikket er hele den kristne befolkning.

Den direkte modstand af dette "*mærke* " til "*Guds segl* ", dvs. fra søndag den første dag til sabbatten på den syvende dag, bekræftes af det faktum, at begge modtages "**på forsiden**", sæde for vil ifølge Åb.7:3 og 13:16. Bemærk, at "*Guds segl* " i Åb.7:3 bliver i Åb.14:1: "*Lammets og dets Faders navn* ". Modtagelsen "**på hånden**" tydeliggøres af disse vers fra 5 Mos.6:4 til 9:

" *Hør, Israel! YaHWéH, vores Gud, er den eneste YaHWéH . Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke . Og disse bud, som jeg giver dig i dag, vil være i dit hjerte . Du skal indgyde dem i dine børn, og du skal tale om dem, når du er i dit hus, når du går på rejse, når du lægger dig, og når du står op. Du skal binde dem som et tegn på dine hænder , og de skal være som frontbind mellem dine øjne . Du skal skrive dem på stolperne i dit hus og på dine døre. » " *Hånden* " betegner handling, praksis og " *fronten* ", tankens vilje. I dette vers siger Ånden: " ***Du skal elske Jahve din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke*** "; hvad Jesus citerer i Matt.22:37 og som han fremstiller som det "*første og største bud* ". De valgte*

embedsmænd, der bærer " *Guds segl* ", skal derfor opfylde disse tre kriterier: " *Elsk Gud af hele deres hjerte* "; at ære ved at praktisere den sabbatshvilen på dens helligede syvende dag; og have " *Lammets navn* " Jesu Kristi " *og hans Faders* " JaHWéH i sit sind. Ved at specificere " *og hans Faders navn* " bekræfter Ånden behovet for at adlyde Guds ti bud og de forskrifter og ordinancer, som fremmer de udvalgte hellighed i den gamle pagt. Selv på sin tid bekræftede apostelen Johannes disse ting ved at sige i 1 Johannes 5:3-4:

" *For dette er Guds kærlighed, at holde hans bud. Og hans bud er ikke alvorlige, for alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejr, der sejrer over verden, er vores tro.* »

Vers 10: " *Også han skal drikke af Guds vredes vin, der uden blanding hældes ud i sin vredes bæger, og han skal pines med ild og svovl foran de hellige engle og for Lammet.* »

Guds vrede vil være rigeligt retfærdiggjort, fordi de, der modtager " *dyrets mærke* ", ærer menneskelig synd, mens de hævder Jesu Kristi retfærdighed. I Åb.6:15-17 skildrede Ånden konsekvenserne af deres endelige konfrontation med Jesu Kristi destruktive retfærdige vrede.

Ekstremt vigtig note : For bedre at forstå denne guddommelige vrede, må vi indse, hvorfor tilsidesættelse af den hellige sabbat vækker Guds vrede så meget. Der er vanære synder, men Bibelen advarer os mod synd begået mod Helligånden og fortæller os, at der ikke længere er noget offer for at opnå guddommelig tilgivelse. På apostlenes tid var det eneste eksempel givet os på denne type synd, at en omvendt kristen forkastede Kristus. Men dette er kun et eksempel, for i virkeligheden består blasfemi mod Helligånden i at fornægte og afvise et vidnesbyrd givet af Guds Ånd. For at overbevise og undervise mennesker, inspirerede Ånden Bibelens hellige skrifter. Derfor begår den, der bestrider Åndens vidnesbyrd i Bibelen, allerede blasfemi mod Guds Ånd. Kan Gud gøre bedre for at gøre sin vilje kendt end at lede dem, der er kaldet til Bibelen og dens skrifter? Kan han udtrykke sin vilje, sine tanker og sin suveræne dømmekraft tydeligere? I det 16. ^{århundrede} markerede denne foragt for Bibelen, som den førte krig imod, den definitive afslutning på Guds tålmodighed med den romersk-katolske religion; slutningen på hans tålmodighed for en lære, han aldrig anerkendte. Så, i 1843, markerede foragt for det profetiske ord afslutningen på at modtage den protestantiske tro i alle dens mangfoldige former, arvinger til den romerske søndag, det vil sige " *dyrets mærke* ". Og til sidst begik adventismen blasfemi mod Helligånden ved at afvise den ultimative profetiske åbenbaring, som Jesus præsenterede for den gennem sin ydmyge tjener, som jeg inkarnerer; blasfemi, som er blevet bekræftet og forstærket af deres alliance med søndagsobservatører siden 1995. Blasfemi mod Ånden modtager hver gang fra Gud den retfærdige reaktion, den fortjener; en retfærdig dom om fordømmelse til den første og " *anden død* ", bekræftet i dette vers 10.

Vers 11: " *Og røgen af deres pine stiger op for evigt og altid; og de har ingen Hvile Dag eller Nat, som tilbeder Dyret og dets Billede, og enhver, som modtager dets Navns Mærke.* »

" *Røgen* " vil kun være på tidspunktet for den sidste dom, den time, hvor de oprørske faldne vil blive " *pint i ilden og svovlen* " fra " *ildsøen* " i Åb. 19:20 og

20:14; dette i slutningen af det syvende årtusinde. Men allerede før dette frygtelige øjeblik vil timen for Jesu Kristi herlige genkomst bekræfte deres endelige skæbne. Budskabet i dette vers berører emnet " hvile ". De udvalgte er på deres side opmærksomme på den af Gud helligede hviletid, men de faldne har på den anden side ikke samme bekymring, fordi de ikke giver guddommelige erklæringer den betydning og alvor, som de fortjener. Derfor vil Gud, som svar på deres foragt, i timen for deres endelige straf ikke give dem hvile for at lindre deres lidelse.

Vers 12: " *Dette er de helliges udholdenhed, som holder Guds bud og troen på Jesus.* »

Ordene " *udholdenhed eller tålmodighed* " karakteriserer den guddommelige Messias Jesu sande hellige fra 1843-44 indtil hans genkomst i herlighed. I dette vers bliver " *Faderens navn* " i vers 1 " *Guds befalinger* ", og " *Lammets navn* " er erstattet med " *Jesu tro* ." Prioriteringsrækkefølgen ændres også. I dette vers citerer Ånden først " *Guds bud* ", og for det andet " *Jesu tro* "; som historisk og på værdiniveau er den orden, som Gud har godkendt i hans frelsesprojekt. Vers 1 prioriterede " *navnet på Lammet* " for at forbinde de " *144.000* " udvalgte til den kristne tro.

Vers 13: " *Og jeg hørte en røst fra himlen sige: Skriv: Salige fra nu af er de døde, som dør i Herren! Ja, siger Ånden, for at de må hvile fra deres arbejde, for deres gerninger følger dem.* »

Udtrykket " *fra nu af* " fortjener en detaljeret forklaring, da det er så vigtigt. For den retter sig mod datoen for foråret 1843 og efteråret 1844, hvor henholdsvis dekretet i Daniel 8:14 træder i kraft, og de to adventistprocesser organiseret af William Miller slutter.

Over tid har den officielle institutionelle adventisme mistet af syne implikationerne af denne sætning " *nu* ". Kun pionergrundlæggerne af den adventistiske tro forstod konsekvenserne af Guds krav om sabbatten fra 1843. For at adoptere denne syvendedags praksis blev de ført til at indse, at den søndag, som praktiseredes indtil da, var forbandet af Gud. Efter dem blev den nedarvede adventisme traditionel og formalistisk, og for det overvældende flertal af tilhængere og lærere blev søndag og sabbat uretfærdigt placeret på et niveau af lighed. Dette tab af sansen for det hellige og af sand hellighed resulterede i uinteresse for det profetiske ord og det tredje adventistiske budskab, som jeg leverede mellem 1983 og 1994. Siden denne foragt kom til udtryk i adventismen i Frankrig, indgik institutionens adventistverden en alliance med den økumeniske klan i 1995, for dens største forbandelse. Truslen om " *pine* " i vers 10 angår hende igen, ved antydningen af udtrykket " han vil også drikke "; siden 1994 har institutionel adventisme, efter den protestantiske tro, dømt og fordømt siden 1843.

Som dette vers antyder, forårsager dekretet i Daniel 8:14 adskillelsen af de protestantiske kristne fra 1843 i to lejre, inklusive adventistgruppen, og modtagere af saligprisningen udtalte: "Velsignede fra nu af er de døde, som dør i Herren ! ". Det siger sig selv, at Jesus bekendtgjorde i " *Laodikea* ", at han ville " *bryde op* " det, adventistinstitutionen, Kristi officielle sendebud i 1991, datoen for den officielle afvisning af lyset, kaldet " *nøgen* " kan ikke længere gavne fra denne lyksalighed.

Høsttid

Vers 14: " *Jeg så, og se, der var en hvid sky, og på skyen sad en som en menneskesøn med en guldkrone på sit hoved og en skarp segl i sin hånd.* »

Denne beskrivelse fremkalder Jesus Kristus i øjeblikket for hans herlige genkomst. Den " *hvide sky* " minder om betingelserne for dens afgang og dens opstigning til himlen, som blev oplevet to tusinde år tidligere. Den " *hvide sky* " betegner hans renhed, hans " *gyldne krone* " symboliserer hans sejrige tro, og " *den skarpe segl* " afbilder Guds " *skærende ord* " fra Heb.4:12, implementeret af " *hans hånd* ".

Vers 15: " *Og en anden engel kom ud af templet og råbte med høj røst til ham, der sad på skyen: Sving din segl ud og høst! thi Høstens Time er kommen, thi Jordens Høst er moden.* »

Under aspektet " *høsten* ", som i sin lignelse, minder Jesus om, at i dette ville tiden komme til at skille " *hveden fra avnerne* ". Gennem sin åbenbaring får han os til at opdage dette emne, som adskiller de to lejre: de udvalgte sabbat og de faldne søndag, for bag dette religiøse navn gemmer sig tilbedelsen og autoriteten af en hedensk solguddom. Og trods udviklingen i menneskets tid fortsætter Gud med at se på ham for, hvad han virkelig er for ham. Menneskenes forskellige meninger påvirker ikke hans dømmekraft; i sin tidsrækkefølge er den første dag profan, den kan på ingen måde påtage sig guddommelig hellighed. Dette er udelukkende knyttet til den helligede syvende dag i dens tidsorden indgraveret fra begyndelsen af evig jordisk tid; dette i en varighed på 6000 solår.

Vers 16: " *Og han, som sad på skyen, kastede sin segl ned på jorden. Og jorden blev høstet.* »

Ånden bekræfter den fremtidige opfyldelse af " *jordens høst* ". Kristus Frelseren og Hævneren vil våge over det og udføre det i overensstemmelse med hans meddelelse i lignelsen til sine apostle i Matt.13:30 til 43. "Høsten" vedrører hovedsageligt bortrykkelsen til himlen af de udvalgte helgener, der blev tilbage tro mod Gud Skaber.

Høsttid (og hævn)

Vers 17: " *Og en anden engel kom ud af templet i himlen, og han havde også en skarp segl.* »

Hvis den tidligere "engel" havde en mission, der var gunstig for de valgte, tværtimod, har denne "anden engel" en straffemission rettet mod de faldne oprørere. Denne anden "segl" symboliserer også det " *Guds skarpe ord* " iværksat af hans vilje, men ikke af hans hånd, da udtrykket " *i hans hånd* " i modsætning til høsten for druehøsten er fraværende. . Straffehandlinger vil derfor blive betroet til agenter, der udfører den guddommelige vilje; faktisk ofrene for hans forførelser.

Vers 18: " *Og en anden engel, som havde magt over ilden, gik ud fra alteret og talte med høj røst til ham, som havde den skarpe segl, og sagde: "Skiv din skarpe segl ud og saml druerne." jordens vinstok; thi jordens druer er modne.* »

Så kommer, efter de udvalgte oprykkelse til himlen, tidspunktet for " *druerhøsten* ". I Es.63:1 til 6 udvikler Ånden den handling, som dette symbolske

udtryk er målrettet mod. I Bibelen sammenlignes rød druesaft med menneskeblod. Dets brug af Jesus i den hellige nadver bekræfter denne idé. Men "årgangen" er knyttet til "Guds vrede", og det vil angå dem, der arbejdede uværdigt i skikkelse af hans tjenere, fordi det frivillige blod, som Kristus har udgydt, ikke fortjente deres talrige forræderi. Fordi Jesus kan føle sig forrådt af dem, der fordrejer hans frelsende projekt til det punkt, hvor de retfærdiggør den synd, som han gav sit liv for og bar lidelse for, så dens praksis ville ophøre. Forsætlige overtrædere af hans lov må derfor stå til ansvar for ham. I deres blinde vanvid vil de gå så langt som til at ønske at aflive deres sande udvalgte, for at udrydde fra jorden den praksis på den syvende dags sabbat, som er helliget og krævet af Gud siden 1843-44. De udvalgte havde ikke Guds tilladelse til at bruge magt mod deres religiøse fjender; Gud havde forbeholdt denne handling udelukkende til sig selv. "Hævn er min, gengældelse er min," erklærede han til sine folkevalgte, og tiden er inde til at udføre denne hævn.

I dette kapitel 14 fremkalder vers 17 til 20 dette tema om "høsten". De syndige druer erklæres for modne, fordi de fuldt ud ved deres gerninger har demonstreret deres sande natur. Deres blod vil flyde som saften af druer ned i et kar, når de bliver trådt af vindrueplukkernes fødder.

Vers 19: "Og englen kastede sin segl ned på jorden. Og han samlede jordens vinstokke og kastede vinhøsten i Guds vredes store vinperse." »

Handlingen er certificeret af denne meddelelse afsløret af denne scene. Gud profeterer med sikkerhed straffen for katolsk og protestantisk arrogance. De vil lide under følgerne af Guds vrede, illustreret ved karret, hvori de høstede druer knuses af knusernes fødder.

Vers 20: "Og vinpersen blev trådt ud af byen; og der kom blod ud af karret til hestenes tøjler i en afstand af tusind og seks hundrede stadier." »

Es.63:3 specificerer: "Jeg var alene om at træde vinpressen; ingen mand var med mig...". Årgangen opfylder Babylon den store bys straf i Åb.16:19. Hun har fyldt bægeret med guddommelig vrede, som hun nu skal drikke til affaldet. "Vipersen blev trådt uden for byen", dvs. uden at de udvalgte allerede var optaget til himlen. I Jerusalem blev henrettelserne af de dødsdømte udført uden for den hellige bys mure for ikke at besmitte den. Dette var tilfældet for Jesu Kristi korsfæstelse, som gennem dette budskab minder om prisen for dem, der undervurderede hans egen død. Tiden er inde, hvor hans fjender til gengæld udgyder deres blod for at sone for deres mange synder. "Og der kom blod ud af karret til hestenes bid." Målene for vrede er kristne religiøse lærere, og Gud henviser til dem med billedet af den "bid", som ryttere lægger "i munden på heste", for at lede dem. Dette billede er foreslået i Jakob 3:3, hvis tema netop er: religiøse lærere. Jakob præciserer i begyndelsen af kapitel 3: "Mine brødre, lad ikke mange blandt jer begynde at undervise, for I ved, at vi vil blive dømt hårdere." Handlingen af "høsten" retfærdiggør denne kloge advarsel. Ved at specificere "indtil hestenes bid" antyder Ånden, at karret først og fremmest vedrører de romersk-katolske præster i "Babylon den Store", men at det strækker sig til de protestantiske lærere, som siden 1843 har "destruktiv" brug af Bibelen ifølge Åndens anklage i Åb.9:11. Her finder vi anvendelsen af advarslen givet i Åb.

14:10: " **og** han vil drikke af Guds vredes vin, der uden blanding hældes i hans vredes bæger... ".

For budskabet " *over en udstrækning af tusind seks hundrede stadier* ", i kontinuitet med det forrige budskab, strækker straffen sig til den reformerte tro siden det 16. århundrede, som tallet 1600 hentyder til. Dette er tidspunktet, hvor Martin Luther formaliserede anklagen mod den katolske tro i 1517. Men det var også i dette 16. århundrede, at de protestantiske doktriner om " *falske Kristus* " og *falske kristne* blev dannet, som legitimerede volden og sværdet, som Jesus Kristus forbød. . Apokalypsen tilbyder sine egne nøgler til fortolkning, og dette 16. århundrede er udpeget i Åb. 2:18 til 29 under det symbolske navn for æraen " *Tyatira* ". Ordet " *stadion* " afslører deres religiøse aktivitet, deres deltagelse i løbet, hvis præmie på spil er sejrskronen lovet til vinderen. Dette er Paulus' lære i 1 Kor.9:24: " *Ved I ikke, at de, der løber på stadion, alle løber, men én får prisen? Løb, så du vinder den* ." Det himmelske kalds pris vindes derfor ikke på nogen måde; trofasthed og udholdenhed i lydighed er den eneste måde at vinde i troens kamp. Han bekræfter i Phi.3:14 og siger: " *Jeg trænger mod målet for at få prisen for Guds opkaldelse i Kristus Jesus* ." På tidspunktet for " *høsten* " vil disse Jesu ord blive bekræftet: " *For mange er kaldet, men få udvalgte* (Matt.22:14)".

Åbenbaringen 15: Afslutningen på prøvetiden

Før " *høsten og årgangen* " er fuldført, kommer det frygtede øjeblik, afslutningen på nådens tid. Et, hvor menneskelige valg er indgraveret i tidens sten, uden mulighed for at vende disse valg om. På det tidspunkt slutter tilbuddet om frelse i Kristus. Dette er temaet for dette meget korte kapitel 15 i Jesu Kristi Apokalypse. Afslutningen på nådetiden indtræffer efter de første seks " *basuner* " i kapitel 8 og 9, og før " *Guds syv sidste plager* " i kapitel 16. Det siger sig selv, at det følger det sidste valg på den vej, som Gud giver mennesket at gøre. Under den autoritative ledelse af " *dyret, der stiger op fra jorden* " i Åb. 13:11 til 18, fører de to sidste veje, den ene til Guds helligede lørdag eller sabbat, den anden til søndag med romersk pavelig myndighed . Aldrig har valgene mellem liv og godt, død og ondskab været så klare. Hvem frygter mennesket mest? Gud eller menneske? Dette er givet af situationen. Men jeg kan også sige: Hvem elsker mennesket mest? Gud eller menneske? De udvalgte vil svare i begge tilfælde: Gud ved gennem sin profetiske åbenbaring detaljerne om afslutningen på sit projekt. Det evige liv vil da være meget tæt på, inden for deres rækkevidde.

Vers 1: " *Da så jeg et andet tegn i himlen, stort og vidunderligt: syv engle, der bærer syv sidste plager, for på dem gik Guds vrede i opfyldelse.* »

Dette vers præsenterer de " *syv sidste plager* ", som vil ramme falske troende for deres valg af den romerske søndagsdag. Temaet for dette kapitel, afslutningen af prøvetidens tid, åbner tiden for " *Guds vredes syv sidste plager* ".

Vers 2: " *Og jeg så, som det var et hav af glas, blandet med ild, og dem, der havde overvundet dyret, og dets billede og tallet på dets navn, stå på glashavet med Guds harper.* »

For at opmuntre sine tjenere, hans udvalgte, præsenterer Herren derefter en scene, som fremkalder deres forestående sejr gennem forskellige billeder taget fra andre passager i profetien. " *På havet af glas, blandet med ild, står de,* " fordi de gennemgik en trosprøve, hvor de blev forfulgt (*blandt med ild*) og vandt ud. " *Glashavet* " henviser til det udvalgte folks renhed, som i Åb.4:1.

Vers 3: " *Og de sang Moses, Guds tjeners sang, og Lammets sang, idet de sagde: Store og vidunderlige er dine gerninger, Herre Gud, Almægtige; Retfærdige og sande er dine veje, nationernes konge!* »

" *Moses sang* " fejrede Israels herlige udrejse fra Egypten, landet og det typiske symbol på synd. Indtoget i det jordiske Kanaan, som fulgte 40 år senere, varslede de sidste udvalgtes indtog i det himmelske Kanaan. Til gengæld, efter at have givet sit liv for at sone for de udvalgtes synder, steg Jesus, " *lammet* ", *op til himlen i sin herlighed og sin himmelske guddommelige kraft*. Jesu sidste trofaste vidner, alle adventister ved tro og arbejde, oplever til gengæld himmelfarten, når Jesus vender tilbage for at frelse dem. Ved at ophøje hans " *store og beundringsværdige gerninger* " giver de udvalgte ære til skaberguden, som inkarnerede hans værdier i Jesus Kristus: hans fuldkomne " *retfærdighed* " og hans " *sandhed* ". Fremkaldelsen af ordet " *sand* " forbinder handlingens kontekst

til slutningen af den " laodikeiske " æra, hvor han præsenterede sig selv som " amen og sand ". Det er så " befrielsens " time , som markerer afslutningen på tiden for " fødende kvinde " i Åb.12:2. " Barnet " bringes til verden i form af renheden af den himmelske karakter åbenbaret i og gennem Jesus Kristus. De udvalgte kan prise Gud for hans " almægtige " tilstand, fordi det er denne guddommelige magt, de skylder deres frelse og udfrielse. Efter at have samlet og udvalgt sine forløste blandt alle jordiske nationer, er Jesus Kristus i sandhed " nationernes konge ". Dem, der modsatte sig ham og hans folkevalgte, er ikke mere.

Vers 4: " *Hvem vil ikke frygte, Herre, og prise dit navn? For du alene er hellig. Og alle folkeslag skal komme og tilbede dig, fordi dine domme er blevet åbenbaret.* »

Kort sagt betyder dette: Hvem ville nægte at frygte dig, Skaber Gud, og vove at bedrage dig for din retmæssige herlighed ved at nægte at ære din hellige syvendedags sabbat? For **du alene er hellig** og alene har du helliget din syvende dag og dem, som du gav den, som et tegn på deres godkendelse og tilhøre din hellighed. Ved at fremkalde " *sin frygt* " hentyder Ånden faktisk til budskabet fra den første " engel " i Åb. 14:7: " *Frygt Gud og giv ham ære, fordi timen for hans dom er kommet; og tilbed (bøj dig ned for) ham, som skabte himlen og jorden og havet og vandkilderne .* " I Guds plan vil de ødelagte oprørske nationer blive genopstået med et dobbelt formål: det at ydmyge sig for Gud og give ham ære, og det at lide hans retfærdige sidste straf, som vil udslette dem endegyldigt i "ildsøen" . *svovl* " fra den sidste dom, annonceret i budskabet om den " *tredje engel* " i Åb.14:10. Før disse ting er fuldbyrdet, vil de udvalgte skulle gennemgå tiden med guddommelige domme, som vil blive manifesteret ved handlingen af de " *syv plager* ", som er annonceret i det første vers.

Vers 5: " *Derefter så jeg, og templet for Vidnesbyrdets telt blev åbnet i himlen.* »

Denne åbning af det himmelske " *tempel* " signalerer ophøret af Jesu Kristi forbøn, for tiden for kaldet til frelse er ved at ende. " *Vidnesbyrdet* " refererer til de ti bud fra Gud, som blev placeret i den hellige ark. Fra dette øjeblik af er adskillelsen mellem de udvalgte og de tabte således endelig. På jorden har oprørerne netop ved et lovdekret besluttet forpligtelsen til at respektere den ugentlige hviletid på den første dag, som er blevet etableret civilt og religiøst bekræftet, successivt af de romerske kejsere, Konstantin I og Justinian I, der gjorde Vigilius I^{III} første pave, timelig overhoved for den universelle kristne tro, nemlig katolsk, i 538. Det sidste dødsdekret blev profeteret i Åb. 13:15 til 17 og placeret under den dominerende handling af den amerikanske protestantiske tro understøttet af den europæiske katolske tro .

Vers 6: " *Og de syv engle, som havde de syv plager, gik ud fra templet, klædt i rent, blankt linned og med guldbælter om brystet.* »

I profetiens symbolik repræsenterer de " *syv engle* " kun Jesus Kristus eller " *syv engle* ", der er trofaste mod hans lejr ligesom ham. " *Det fine, rene, klare linned* " afbilder " *de helliges retfærdige gerninger* " i Åb.19:8. " *Det gyldne bælte om brystet* ", derfor på hjertets højde, fremkalder kærligheden til sandheden, som allerede er citeret i billedet af Kristus præsenteret i Åb.1:13. Sandhedens Gud

forbereder sig på at straffe løgnens lejr. Ved denne påmindelse foreslår Ånden " *den store ulykke* ", hvis form blev åbenbaret af dens ansigt sammenlignet med " *solen, når den skinner i sin styrke* ". Timen for den endelige konfrontation mellem Jesus Kristus og de hedenske soltilbedende oprørere er kommet.

Vers 7: " *Og et af de fire levende væsener gav de syv engle syv guldsåle, fulde af Guds vrede, som lever i evighed.* »

Jesus var selv modellen afbildet af de " *fire levende væsener* " i Åb.4. Han er også " *den Gud, der lever for evigt og altid* " gjort " *vrede* ". Hans guddommelighed tillægger ham således alle rollerne: Skaber, Forløser, Forbeder og permanent Dommer, og sætter derefter en ende på sin forbøn, han bliver den retfærdige Gud, der slår og straffer sine oprørske modstandere med døden, fordi de har opfyldt " *den hans retfærdige vrede* " *s bæger* . " *Bægeret* " er nu fyldt, og denne vrede vil tage form af de " *syv sidste* " straffe, hvor guddommelig barmhjertighed ikke længere vil have sin plads.

Vers 8: " *Og templet blev fyldt med røg på grund af Guds herlighed og hans kraft; og ingen kunne komme ind i templet, før de syv engles syv plager var opfyldt.* »

For at illustrere dette tema om nådens ophør præsenterer Ånden i dette vers billedet af et " *tempel fyldt med røg på grund af* " tilstedeværelsen " *af Guds* " og han præciserer: " *og ingen kunne komme ind i templet, før de syv engles syv plager var opfyldt* ". Gud advarer således sine udvalgte om, at de vil forblive på jorden under hans vredes " *syv sidste plager* ". De sidst udvalgte vil genopleve hebræernes oplevelse på tidspunktet for de " *ti plager* ", som ramte det oprørske Egypten. Plagerne er ikke for dem, men for oprørerne, mål for guddommelig vrede. Men det nært forestående af deres indtræden i " *templet* " er således bekræftet, muligheden vil blive givet, fra slutningen af de " *syv sidste plager* ".

Åbenbaring 16: De syv sidste plager af Guds vrede

Kapitel 16 præsenterer udgydningen af disse " syv sidste plager ", hvorigennem " *Guds vrede* " udtrykkes.

Studiet af hele kapitlet vil bekræfte dette, men det skal bemærkes, at målene for " *Guds vrede* " vil være identiske med dem, der blev ramt af straffene fra de første seks " *trompeter* ". Ånden åbenbarer således, at straffen for de " syv sidste plager " og de " *syv basuners* " straffer den samme synd: overtrædelsen af sabbatshvilen på den " *syvende dag* " . *helliget* " af Gud fra verdens grundlæggelse.

Jeg åbner en parentes her, for sent. Bemærk forskellen, der karakteriserer de guddommelige " *basuner* " og " *plage eller plager* ". " *Trompeterne* " er alle menneskedrab udført af mennesker, men beordret af Gud, den femte er af åndelig natur. " *Plager* " er ubehagelige handlinger, der påtvinges direkte af Gud gennem hans levende skabelses naturlige midler. Åbenbaringen 16 præsenterer for os de " syv sidste plager ", som subtilt antyder, at de blev forudgået af andre " *plager* " som mennesker led før udgangen af nådens tid, som åndeligt adskiller i to dele, " *tiden af slutningen* " citeret i Dan.11:40. I det første er dette formål nationernes tid, og i det andet formålet med den universelle verdensregering organiseret under tilsyn og initiativ fra USA. I denne opdatering, der blev udført på sabbatten den 18. december 2021, kan jeg bekræfte denne forklaring, da hele menneskeheden siden begyndelsen af 2020 er blevet ramt af økonomisk ruin på grund af en smitsom virus, Coronavirus Covid-19, dukkede første gang op i Kina. I en kontekst af globalistiske udvekslinger og viden, der mentalt forstærker dens reelle virkninger, i panik, har folkets ledere stoppet udviklingen og den fortsatte vækst af hele den vesteuropæiske og amerikanske økonomi. Betraget, uretfærdigt, som en pandemi, er Vesten, som troede, at den en dag ville erobre døden, forfærdet og fortvivlet. I panik har de gudløse overgivet krop og sjæl til den nye religion, der erstatter den: den almægtige lægevidenskab. Og skurkenes land, de rigeste på jorden, benyttede sig af muligheden for at gøre mænd til fange og slaver af deres diagnoser, deres vacciner, deres midler og deres virksomhedsbeslutninger. Samtidig hører vi mildest talt paradoksale direktiver i Frankrig, som jeg opsummerer således: "det er tilrådeligt at lufte ud i lejlighederne og at bære beskyttelsesmasken i timevis, bag hvilken bæreren bliver kvalt." Fremhæv den "sunde fornuft" hos de unge ledere i Frankrig og andre imiterende lande. Vi bemærker med interesse, at det land, der førte denne destruktive adfærd, først var Israel; det første land, der er forbandet af Gud, i religiøs historie. At bære en maske, som først var forbudt, når den ikke var tilgængelig, blev derefter gjort obligatorisk for at beskytte mod en sygdom, der påvirker åndedrætssystemet. Guds forbandelse bærer uventede, men destruktivt meget effektive frugter. Jeg er overbevist om, at mellem 2021 og starten af den " *sjette trompet* ", tredje

verdenskrig, vil andre " *Guds plager* " ramme den skyldige menneskehed forskellige steder på jorden, og især i Vesten. "pest" såsom " *hungersnød* " og andre rigtige universelle pandemier, allerede kendt som pesten og koleraen. Gud påstår denne form for straf i Ez.14:21: "*Ja, så siger Herren, JaHWéH: Selvom jeg sender mine fire frygtelige straffe imod Jerusalem, sværdet, hungersnøden, vilde dyr og pest, for at udrydde mennesker og dyr* . Bemærk, at denne liste ikke er udtømmende, for i moderne tid antager guddommelige afstraffelser flere former: Kræft, AIDS, Chikungunya, Alzheimers... osv... Jeg bemærker også tilsynecomsten af frygt på grund af global opvarmning. Masser af menneskeheden er bange og paniske ved tanken om den smeltende is og de oversvømmelser, der kan blive resultatet. Igen, en frugt af den guddommelige forbandelse, som rammer menneskets sind og bygger mure af adskillelse og had. Jeg lukker denne parentes for at genoptage undersøgelsen i denne sammenhæng af nådens efterafslutning, som karakteriserer de " *syv sidste plager af Guds vrede* ".

En anden grund begrundet valget af mål. De " *syv sidste plager* " udfører ødelæggelsen af skabelsen ved verdens ende. For Gud, Skaberen, er tiden kommet til at ødelægge hans værk. Så han følger skabelsesprocessen, men i stedet for at skabe, ødelægger han. Med " *den syvende sidste plage* ", på jorden, vil menneskelivet blive udsløjet, efterladt det, jorden igen bliver en " *afgrund* " i en kaotisk tilstand, med den eneste indbygger, Satan, syndens ophavsmand; det øde land vil være hans fængsel i " *tusind år* " indtil den sidste dom, hvor han og alle de andre oprørere vil blive ødelagt ifølge Åb.20.

Vers 1: "*Og jeg hørte en høj røst komme fra templet, som sagde til de syv engle: Gå hen og hæld Guds vredes syv skåle ud på jorden.* »

Denne " *høje røst, der kom fra templet* " er skaberen, Gud frustreret i sin mest legitime ret. Som skaberguden har hans autoritet en suveræn karakter, og det er hverken retfærdigt eller klogt at bestride hans ønske om at blive tilbedt og herliggjort ved iagttagelse af hviledagen, som han har " *helliggjort* " til dette formål. I sin store og guddommelige visdom har Gud sikret, at enhver, der udfordrer hans rettigheder og autoritet, vil ignorere hans vigtigste hemmeligheder, før han i den "anden *død* " soner prisen for hans overgreb mod den almægtige Gud.

Vers 2: "*Den første gik hen og hældte sin skål ud på jorden. Og et ondartet og smertefuldt sår ramte de mænd, som havde dyrets mærke, og som tilbad dets billede.* »

Som den dominerende magt og ledende autoritet i det sidste oprør, er det prioriterede mål i denne sammenhæng " *jorden* " symbol på den faldne protestantiske tro.

Den første plage er " *et ondartet sår* ", som forårsager fysisk lidelse i kroppen på oprørerne, som har valgt at adlyde den hviledag, som mænd har pålagt. *Målene* er katolikker og protestantiske overlevende fra atomkonflikten, som med dette valg af den første dag, romersk søndag, har *dyrets mærke* ."

Vers 3: "*Den anden hældte sin skål ud i havet, og det blev til blod, som en død mands; og alt levende døde, alt hvad der var i havet.* "

Det " *anden* " rammer " *havet* ", som det forvandler til " *blod* ", som det gjorde for den egyptiske Nil på Moses' tid; " *havet* ", symbol på romersk-

katolicisme, som retter sig mod Middelhavet. I det øjeblik udsletter Gud alt dyreliv i "havet". Den involverer skabelsesprocessen omvendt, i sidste ende vil "jorden" igen blive "formløs og tom"; det vil vende tilbage til sin oprindelige "afgrundsdybende" tilstand.

Vers 4: " *Den tredje hældte sin skål ud i floder og kilder med vand. Og de blev til blod.* »

Den "tredje" rammer det friske "vand" fra "floder og kilder", som pludselig igen bliver til "blod". Mere vand for at slukke tørsten. Straffen er hård og fortjent, fordi de forberedte sig på at udgyde de udvalgte "blod". Denne straf var den første, som Gud ved hjælp af Moses stav påførte egypterne, "blodsdrukkere" af hebræerne, der blev behandlet som dyr i det barske slaveri, hvor mange døde.

Vers 5: " *Og jeg hørte vandets engel sige: Retfærdige er du, som er, og som var; du er hellig, fordi du har holdt denne dom.* »

Bemærk allerede i dette vers udtrykkene "retfærdig" og "hellig", som bekræfter min korrekte oversættelse af teksten til dekretet i Dan.8:14: " *2300 aften morgen og hellighed vil blive retfærdiggjort*"; "hellighed" omfatter alt, hvad Gud holder helligt. I denne sidste sammenhæng fortjener angrebet på hans "helliggjorte" sabbat med rette Guds dom, som forvandler "vandet" til at blive drukket til "blod". Ordet "vande" betegner symbolsk og dobbelt menneskelige masser og religiøs undervisning. Perverteret af det pavelige Rom blev begge i Åb.8:11 ændret til "malurt". Ved at sige "du er retfærdig ... fordi du har udøvet denne dom" retfærdiggør englen den foranstaltning, der kræves af den sande fuldkomne retfærdighed, som kun Gud kan udføre. Subtlt og meget præcist får Ånden formen "og hvem der kommer" til at forsvinde fra Guds navn, fordi han er kommet; og hans tilsynekomst åbner en permanent gave for ham og hans forløste, uden at glemme, de verdener, der forblev rene, og de hellige engle, som forblev ham trofaste.

Vers 6: " *For de har udgydt de helliges og profeternes blod, og du har givet dem blod at drikke: de er værdige.* »

Da oprørerne er klar til at dræbe de udvalgte, som kun skylder deres frelse ved Jesu indgriben, tilskriver Gud dem også de forbrydelser, de skulle begå. Af samme årsager behandles de derfor som udvandringens egyptere. Det er anden gang, Gud siger: " *De er værdige.* " I denne sidste fase finder vi som angriberen af de udvalgte adventister, budbringeren fra Sardes, til hvem Jesus havde sagt: " *Du menes at være i live, og du er død* ". Men samtidig sagde han om de folkevalgte fra 1843-1844: " *de vil gå med mig, i hvidt tøj, fordi de er værdige* ". Således har hver person den værdighed, som kommer til dem i henhold til deres tros gerninger: " *hvide klæder* " til de trofaste udvalgte, " *blod* " at drikke for de faldne, utro oprørere.

Vers 7: " *Og jeg hørte fra alteret en anden engel sige: Ja, Herre Gud, den Almægtige, sande og retfærdige er dine domme.* »

Denne stemme, der kommer fra "alteret", symbolet på korset, er den korsfæstede Kristus, som har særlig grund til at godkende denne dom. Thi de, som han straffer i dette Øjeblik, vovede at kræve hans Frelse, medens de retfærdiggjorde en afskyelig Synd, ved at foretrække at adlyde en Mands Befaling; dette på trods af de hellige skrifers advarsler: i Es.29:13 " *Herren sagde: Når dette folk kommer nær til mig, ærer de mig med deres mund og med deres læber; men hans hjerte er langt fra mig, og den frygt, han har for mig, er kun en forskrift fra menneskelig tradition* ". Mat.15:19: " *Forgæves ærer de mig, idet de underviser i bud, som er menneskers bud.* »

Vers 8: " *Den fjerde hældte sin skål ud over solen. Og det blev givet ham at brænde mennesker med ild;* »

Den fjerde virker " *på solen* " og får den til at varme op mere end normalt. Oprørernes kød " *brændes* " af denne intense varme. Efter at have straffet overtrædelsen af " *hellighed* ", vil Gud nu straffe afgudsdyrkelsen på " *solens dag* ", arvet fra Konstantin ¹. " *Solen* ", som mange ærer uden at vide det, begynder i øjeblikket at " *brænde* " huden på oprørerne. Gud vender afguden mod afgudsdyrkerne. Dette er kulminationen på den " *store ulykke* " annonceret i Åb.1. Øjeblikket, hvor den, der befaler " *solen* ", bruger den til at straffe sine tilbedere.

Vers 9: " *Og mændene blev brændt med stor hede, og de spottede Guds navn, som har myndighed over disse plager, og de omvendte sig ikke for at give ham ære.* »

I det hårdhedsniveau, som de har nået, angrer oprørerne ikke deres skyld, og de ydmyger sig ikke over for Gud, men de fornærmer ham ved at " *bespotte hans navn* ". Det var allerede i deres natur en vanemæssig adfærd, som findes blandt overfladiske troende; de søger ikke at kende hans sandhed og tolker hans foragtelige tavshed til deres fordel. Og når der opstår vanskeligheder, forbander de hans " *navn* ". Manglende evne til at " *omvende sig* " *bekræfter* " *overlevende* " konteksten for den " *sjette trompet* " i Åb.9:20-21. Oprørske vantro er mennesker, religiøse eller ej, som ikke tror på den almægtige skabergud. Deres øjne var en dødsfælde for dem.

Vers 10: " *Den femte hældte sin skål ud på dyrets trone. Og hans rige var dækket af mørke; og mænd bed deres tunger af smerte,*

Den " *femte* " tager som sit specifikke mål, " *udyrets trone* ", det vil sige den region i Rom, hvor Vatikanet ligger, en lille religiøs pavestat, hvor Peterskirken står. Men som vi har set, er pavens sande " *trone* " *placeret i det antikke Rom, på Mount Caelius i moderkirken for alle kirker i verden, Basilica of Saint John Lateran.* Gud kaster ham ned i blækfarvet " *mørke* ", som placerer enhver seende person i en blind mands situation. Virkningen er frygtelig smertefuld, men for dette udgangspunkt for den religiøse løgn, der præsenteres under titlen lys fra den ene Gud og i Jesu Kristi navn, er det helt fortjent og berettiget. " *Omvendelse* " er ikke længere mulig, men Gud lægger vægt på forhærdelsen af sine levende måls sind.

Vers 11: " *Og de spottede himlens Gud på grund af deres smerter og deres bylder, og de omvendte sig ikke fra deres gerninger.* »

Dette vers giver os mulighed for at forstå, at plagene er tilføjet og ikke stopper. Men ved at insistere på fraværet af " *omvendelse* " og på kontinuiteten af " *bespottelser* ", giver Ånden os at forstå, at oprørernes vrede og ondskab kun tiltager. Det er det af Gud søgte mål, som skubber dem til grænsen, så de bestemmer de udvalgte død.

Vers 12: " *Den sjette hældte sin skål ud over den store flod Eufrat. Og dets vand tørrede ud, for at vejen for konger, der kom fra øst, kunne beredes.* »

Den " *sjette* " sigter mod Europa, betegnet med det symbolske navn " *Eufratfloden* ", som således i lyset af billedet af Åb. 17:1-15 betegner de folk, der tilbeder " *den prostituerede Babylon den Store* ", katolsk pave. Rom. " *Udtørring af dets vand* " kunne tyde på udslettelse af dens befolkning, hvilket faktisk er nært forestående, men det er stadig for tidligt at være tilfældet. Faktisk er sagen en historisk påmindelse, eftersom det var gennem den delvise udtørring af " *Eufratfloden* ", at den mediske kong Darius erobrede det kaldæiske " *Babylon* ". Åndens budskab er derfor meddelelsen om det nært forestående fuldstændige nederlag for det romersk-katolske " *Babylon* ", som stadig bevarer støtte og forsvarere, men for en kort tid. " *Babylon den store* " vil denne gang virkelig " *falde* ", besejret af den almægtige Gud Jesus Kristus.

De tre urene ånders konsultation

Vers 13: " *Og jeg så tre urene ånder komme ud af dragens mund og ud af dyrets mund og ud af den falske profets mund, som frøer.* »

Vers 13 til 16 illustrerer forberedelserne til " *slaget ved Harmagedon* ", som symboliserer beslutningen om at aflive genstridige sabbatsholdere, som er kompromisløst trofaste mod skaberguden. Oprindeligt, gennem spiritisme, syntes djævelen, som simulerede Jesu Kristi person, at overbevise oprørerne om, at deres valg af søndag var berettiget. Han opfordrer dem derfor til at tage livet af trofaste modstandsfolk, der ærer sabbatten. Den djævelske trio samler derfor i samme kamp djævelen, den katolske tro og den protestantiske tro, nemlig " *dragen, udyret og den falske profet* ". Her er " *slaget* " nævnt i Åb.9:7-9 fuldført. Omtalen af " *munde* " bekræfter de verbale udvekslinger af konsultationerne, der fører til at dekretere drabet på de virkelig valgte; hvad de ignorerer eller fuldstændig bestrider. " *Frøer* " er utvivlsomt, for Gud, dyr klassificeret som urene, men i dette budskab hentyder Ånden til de store spring, som dette dyr er i stand til at tage. Mellem *det europæiske "dyr"* og *den amerikanske "falske profet"* er der det brede Atlanterhav, og mødet mellem de to involverer store spring. Blandt englænderne og amerikanerne er franskmændene karikeret som "frøer" og "frøedere". Det urene er en specialitet i Frankrig, hvis moralske værdier er kollapsede over tid, siden revolutionen i 1789, hvor den satte frihed over alt andet. Den urene ånd, der besjæler trio'en, er frihedens, som vil "hverken Gud eller Mester". De har alle modstået Guds vilje og autoritet, og er derfor forenede i dette spørgsmål. De kommer sammen, fordi de ligner hinanden.

Vers 14: " *For de er dæmoners ånder, som gør undere, og som kommer til kongerne på hele jorden for at samle dem til kampen på den almægtige Guds store dag.* »

Siden forbandelsen af dekretet i Dan.8:14 har dæmonernes ånder manifesteret sig med stor succes i England og USA. Spiritualisme var på mode på det tidspunkt, og mænd blev vant til denne type forhold til usynlige, men aktive ånder. I den protestantiske tro opretholder mange religiøse grupper forhold til dæmoner, idet de tror, at de har et forhold til Jesus og hans engle. Dæmoner har meget let ved at bedrage kristne afvist af Gud, og de vil stadig nemt kunne overbevise dem om at samles for at dræbe, helt til den sidste, fromme kristne og jøder, der holder sabbatten. Denne ekstreme foranstaltning, som truer døden for begge grupper, vil forene dem i Jesu Kristi velsignelse. For Gud er denne samling beregnet til at *samle oprørerne " til kampen på den Almægtige Guds store dag ."* Denne samling har til formål at give oprørerne en hensigt om at dræbe, som vil gøre dem selv værdige til at lide døden i hænderne på dem, der er blevet forført og bedraget af deres religiøse løgne. Hovedårsagen til slaget var netop valget af hviledag, og subtilt påpeger Ånden, at de foreslåede dage ikke er lige store. For det, der vedrører den hellige sabbat, er efter sin natur intet mindre end "*den almægtige Guds store dag*". Dagene er ikke lige, og det er de modsatrettede kræfter heller ikke. Da han uddrev djævelen og hans dæmoner fra himlen, vil Jesus Kristus i kraftfulde "*Mikael*" påtvinge sine fjender sin sejr.

Vers 15: "*Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, som våger og holder sit tøj på, så han ikke går nøgen og hans skam ses!* »

Lejren, der kæmper mod tilskuerne af den guddommelige sabbat, er lejren for utro falske kristne, inklusive dem af protestantisme, som Jesus sagde til i Åb. 3:3: "*Husk derfor, hvordan du har modtaget og hørt, og vogt og omvend dig . Hvis du ikke våger, kommer jeg som en tyv, og du ved ikke, hvornår jeg kommer over dig ."* I modsætning hertil erklærer Ånden til de udvalgte adventister, som nyder godt af dets fulde profetiske lys i den sidste epoke af "*Laodikea*": "*Velsignet er den, der våger og bevarer sine klæder*", og hentyder til den adventistiske institution, der har kastet op siden 1994, han siger også: "*så han ikke går nøgen, og så vi ikke ser hans skam!*" ". Erklæret og efterladt "nøgen", ved Kristi genkomst, vil hun være i skammens og forkastelsens lejr, i overensstemmelse med 2 Kor.5:2-3: "*Så vi stønner i dette telt og ønsker at iklæde os vores himmelske hjem, hvis vi i det mindste bliver fundet påklædte og ikke nøgne.*"

Vers 16: "*De samlede dem til det sted, der hedder Harmagedon på hebraisk.* »

Den pågældende "indsamling" vedrører ikke en geografisk placering, fordi den er en åndelig "forsamling", som i sit jordiske projekt samler Guds fjenders lejr. Desuden betyder ordet "har" bjerg, og det viser sig, at der faktisk er en Megiddo-dal i Israel, men intet bjerg med det navn.

Navnet "*Harmageddon*" betyder: "dyreligt bjerg", et navn, der for Jesus Kristus betegner hans forsamling, hans udvalgte, som samler alle sine udvalgte. Og vers 14 har næsten tydeligt åbenbaret for os, hvad slaget "*Harmageddon*" handler om; for oprørerne er målet den guddommelige sabbat og dens observatører; men for Gud er målet hans trofaste udvalgtes fjender.

Dette "dyrebare bjerg" betegner på samme tid "Sinai-bjerget", hvorfra Gud forkyndte sin lov til Israel for første gang efter udvandringen fra Egypten. Fordi oprørernes mål er både den syvendeds sabbat, der er helliget ved dens fjerde

bud, og dens trofaste observatører. For Gud er den "dyrebare" karakter af dette "bjerg" uomtvistelig, fordi den ikke har sin side i hele menneskehedens historie. For at beskytte den mod menneskelig afgudsdyrkelse tillod Gud mennesker at ignorere dens virkelige placering. Falskt placeret i den sydlige del af den egyptiske halvø i traditionen, er det i sandhed nord-øst for "Midian", hvor "Jethro" faderen til "Zephorah", Moses' hustru, boede, siges det i nord for det nuværende Saudi-Arabien. Dens indbyggere giver det rigtige Sinai-bjerg navnet "al Lawz", som betyder "loven"; et berettiget navn, der vidner til fordel for den bibelske beretning skrevet af Moses. Men det er ikke på dette geografiske "sted", at oprørerne vil konfrontere den herlige og guddommelige Kristus vinderen. Fordi dette ord "sted" er vildledende og i virkeligheden får det et universelt aspekt, eftersom de udvalgte på dette tidspunkt stadig er spredt ud over jorden. De levende udvalgte og de, der genopstår, vil blive "samlet" af Jesu Kristi gode engle for at slutte sig til Jesus på himlens skyer.

Vers 17: "Den syvende hældte sit hætteglas ud i luften. Og en høj røst kom ud fra templet fra tronen, som sagde: Det er fuldbragt! »

Under tegnet på "den syvende plage hældt i luften", før oprørerne udfører deres kriminelle plan, fremstår Jesus Kristus, den sande, almægtig og herlig, i uforlignelig himmelsk herlighed, ledsaget af myriader af engle. **Vi finder øjeblikket med den "syvende basun"**, hvor Jesus Kristus, den almægtige Gud ifølge Åb.11:15, tager verdensriget fra Djævelen. I Ef.2:2 omtaler Paulus Satan som "fyrsten over luftens magt." "Luft" er det fælles element for hele jordiske menneskehed, som den dominerer over, indtil Jesu Kristi genkomst i herlighed. Øjeblikket for hans herlige komme er, når hans guddommelige magt fravrider dette herredømme og magt over mennesker fra Djævelen og gør en ende på det.

Indse Guds tålmodighed, som har ventet i 6000 år på det øjeblik, hvor han vil sige: "Det er gjort!" »og så forstå den værdi, han giver til den "helliggjorte syvende dag", som profeterer, at dette øjeblik kommer, hvor den frihed, der er overladt til hans utro skabninger, vil ophøre. De oprørske skabninger vil holde op med at frustrere ham, irritere ham, foragte ham og vanære ham, fordi de vil blive ødelagt. I Dan.12:1 profeterede Ånden dette herlige komme, som han tilskriver "Mikael", Jesu Kristi himmelske englenavn: "På den tid skal Mikael opstå, den store leder, dit folks børns forsvarer; og det vil være en nødens tid, sådan som det ikke har været, siden nationerne eksisterede indtil den tid. På den tid vil de af dit folk, som findes skrevet i bogen, blive frelst." Gud letter ikke forståelsen af hans frelsende projekt, fordi Bibelen ikke nævner navnet "Jesus" for at betegne Messias, og den giver ham symbolske navne, som afslører hans skjulte guddommelighed: "Emmanuel" (Gud med os) Es.7 : 14 : "Derfor vil Herren selv give dig et tegn, se, pigen skal blive gravid og føde en søn, og hun skal kalde ham Emmanuel"; "Evig Fader" i Es.9:5: "For os er et barn født, en søn er os givet, og herredømmet skal ligge på hans skulder; han vil blive kaldt Vidunderlig, Råd giver, Mægtige Gud, Evige Fader, Fredsfyrste."

Vers 18: "Og der kom lyn og røster og tordener og et stort jordskælv, som aldrig har været, siden mennesket var på jorden, sådan en stor rystelse. »

Her finder vi sætningen fra nøglereferenceverset i Åb.4:5 fornyet i Åb.8:5. Gud er kommet ud af sin usynlighed, utro troende og vantro, men også, udvalgte

trofaste adventister, kan se skaberens Gud Jesus Kristus i herligheden af hans genkomst. Åb. 6 og 7 afslørede for os de to lejres modsatrettede adfærd i denne frygtelige og herlige sammenhæng.

Og da de oplever et kraftigt jordskælv, er de i rædsel vidne til den første opstandelse, der er forbeholdt Kristi udvalgte, ifølge Åb. 20:5, og deres bortrykkelse til himlen, hvor de slutter sig til Jesus. Ting sker, som de blev forudsagt i 1 Thess.4:15-17: " *Dette er, hvad vi forkynnder jer efter Herrens ord : Vi, som er i live og bliver tilbage til Herrens komme, vi vil ikke gå foran dem, der er døde. For Herren selv vil stige ned fra himlen med en befaling, med ærkeenglens røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal opstå først. Så vil vi, som er i live og bliver tilbage, blive ført sammen med dem i skyerne for at møde Herren i luften, og sådan vil vi altid være hos Herren ."* Jeg udnytter dette vers til at fremhæve den apostolske opfattelse af de " dødes " tilstand: " *vi de levende, der bliver tilbage til Herrens komme, vi vil ikke gå videre dem, der døde* ." Paulus og hans samtidige troede ikke som falske kristne i dag, at de " døde " udvalgte var i Kristi nærvær, fordi hans overvejelse viser, at alle tværtimod troede, at de " levende " udvalgte ville komme ind i himlen før de " døde " .

Vers 19: " *Og den store by blev delt i tre dele, og folkenes byer faldt, og Gud kom Babylon den store i hu for at give hende bægeret med hans brændende vredes vin.* »

De " *tre dele* " vedrører " *dragen, dyret og den falske profet* " samlet i vers 13 i dette kapitel. En anden fortolkning er baseret på denne tekst fra Zac.11:8: " *Jeg vil ødelægge de tre præster på en måned; min sjæl var utålmodig med dem, og deres sjæle var også væmmede af mig .*" I dette tilfælde repræsenterer de " *tre præster* " de tre komponenter i Israels folk: kongen, gejstligheden og profeterne. Under hensyntagen til den endelige kontekst, hvor den protestantiske tro og den katolske tro er forbundne og forenet, er " *de tre dele* " identificeret med: " *dragen* " = djævelen; " *udyret* " = de forførte katolske og protestantiske folk; " *den falske profet* " = det katolske og protestantiske præsteskab.

I den besejrede lejr ophører den gode forståelse, " *den store by blev delt i tre dele* "; blandt de bedragede og forførte ofre, dyrets og den falske profets lejre, inspirerer had og vrede hævn mod de bedrageriske forførere, der er ansvarlige for deres tab af frelse. Det er da, at temaet " *høsten* " opfyldes af en blodig afregning af scor, hvis hovedmål, i al logik og retfærdighed, er de religiøse lærere. Denne advarsel fra Jakob 3:1 får så sin fulde betydning: " *Mine brødre, lad ikke mange blandt jer begynde at undervise, for I ved, at vi vil blive dømt hårdere* ". I denne tid med " *plager* ", fremkaldes denne handling af dette citat: " *Og Gud huskede Babylon den Store for at give hende bægeret med vinen fra hans voldsomme vrede* ". Apo.18 vil udelukkende være dedikeret til fremkaldelsen af denne straf af ugudelige religiøse mennesker.

Vers 20: " *Og alle øerne flygtede, og bjergene blev ikke fundet.* »

Dette vers opsummerer jordens forandring, som, udsat for enorme rystelser, får et aspekt af universelt kaos, allerede " *formløst* " og snart " *tomt* " eller " *øde* ". Det er resultatet, konsekvensen af " *synd* " . *desolator* " fordømt i Daniel 8:13 og hvis endelige straf er profeteret i Dan.9:27.

Vers 21: “ *Og stort hagl, hvis hagl vejede **en talent** , faldt ned fra himlen over mennesker; og mennesker bespottede Gud på grund af haglens **svøbe** , **fordi plagen** var meget stor. »*

Når deres skumle opgave er udført, vil jordens indbyggere på deres side blive udslettet af en svøbe, som det vil være umuligt for dem at undslippe: sten af "hagl" vil falde over *dem* . Ånden tilregner dem vægten af " *et talent* ", dvs. 44,8 kg. Men dette ord " *talent* " er mere et spirituelt svar baseret på "lignelsen om talenterne " . På denne måde tilskriver han de faldne rollen som dem, der ikke bragte det " *talent* ", det vil sige de gaver, som Gud gav dem i lignelsen, til virkelighed. Og denne dårlige opførsel ender med at koste dem livet, den første og den anden, som kun var tilgængelig for de virkelig valgte. Indtil deres sidste åndedrag fortsætter de med at " *bespotte* " (fornærme) himlens " *Gud* ", som straffer dem.

"Lignelsen om *talenterne* " vil da være blevet bogstaveligt talt opfyldt. Gud vil give hver person i overensstemmelse med vidnesbyrdet om hans tros gerninger; til utro kristne, vil han give døden og vil vise sig så hård og grusom, som de troede og dømte ham. Og til de trofaste udvalgte vil han give evigt liv i overensstemmelse med den tro, de havde lagt i hans fuldkomne kærlighed og trofasthed forstørret i Jesus Kristus for dem; alt dette efter det princip, som Jesus citerede i Mat.8:13: " *Ske det dig efter din tro* " .

Efter denne sidste plage bliver jorden øde, berøvet alle former for menneskeliv. Den finder således " *afgrunden* " karakteristisk for 1 Mos.1:2.

Kapitel 17: Den prostituerede afsløres og identificeres

Vers 1: “ *Da kom en af de syv engle, som holdt de syv skåle, og talte til mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder på mange vande. »*

Fra dette første vers angiver Ånden målet med dette kapitel 17: " **dommen** " over den " ***store prostituerede*** " som " ***sidder på mange vande*** " eller, som dominerer, ifølge vers 15, " *folk, skarer, nationer og sprog* ", som under symbolet " *Eufkrat* " allerede betegnede Europa og dets planetariske forlængelser af den kristne religion i " *sjette trompet* " i Åb.9:14: USA, Sydamerika, Afrika og Australien. Dommens arbejde er knyttet til konteksten af de " *syv sidste plager* " eller " *syv hætteglas* " hældt ud af de " *syv engle* " i det foregående kapitel 16.

Den pågældende " *dom* " er den, der er bragt af den almægtige Gud, over for hvem enhver skabning i himlen og på jorden har og vil være ansvarlig; Dette viser, om dette kapitel er vigtigt. Vi så i budskabet fra den 3. ^{engel} i kapitel 14, at denne identifikation resulterer i evigt liv eller død. Konteksten for denne " *dom* " er derfor den om " *dyret, der rejser sig fra jorden* " i kapitel 13.

Trods historiske og profetiske advarsler faldt den protestantiske tro i 1843 og den officielle adventistiske tro i 1994 til gengæld af Gud dømt uværdig til den frelse, Jesus Kristus tilbyder. Som bekræftelse af denne dom indgik de begge den økumeniske alliance foreslået af den romersk-katolske tro, mens pionererne fra begge grupper havde fordømt dens djævelske natur. For at undgå at begå denne fejl, skal den udvalgte absolut være overbevist om identiteten af Jesu Kristi hovedfjende: Rom, i hele dets hedenske og pavelige historie. De protestantiske og adventistiske religioners skyld er så meget desto større, fordi pionererne i både fordømte og underviste i denne djævelske natur af romersk-katolicismen. Begges hjerteforandring udgør et forræderi mod Jesus Kristus, den eneste Frelser og store Dommer. Hvordan blev dette muligt? Begge religioner gav kun betydning for jordisk fred og god forståelse mellem mennesker; også når den katolske tro ikke længere forfølger, bliver den for dem, hyppig eller endnu bedre, associeret til det punkt, at man indgår en pagt og indgår en alliance med den. Guds åbenbarede mening og retfærdige dom bliver således foragtet og trampet under fode. Fejlen var at tro, at Gud i det væsentlige søger fred blandt mennesker, fordi han i sandhed fordømmer de uret, der er begået mod hans person, til hans lov og hans principper om det gode, der er åbenbart i hans ordinancer. Faktum er så meget desto mere alvorligt, fordi Jesus udtrykte sig meget klart om emnet ved at sige i Mat.10:34 til 36: ”Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden; Jeg kom ikke for at bringe fred, men sværdet. Thi jeg er kommen for at skelne mellem en Mand og hans Fader, mellem en Datter og hendes Moder og mellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder; og en mands fjender vil være hans egen husstand .” På sin side hørte den officielle adventisme ikke Guds Ånd, som gennem sin genoprettelse af den syvendedags sabbat mellem 1843 og 1873 viste den den romerske søndag, som den har kaldt "dyrets mærke" siden dens oprettelse i *marts* . 7, 321. Den institutionelle adventismes mission mislykkedes, fordi efterhånden som tiden skred frem, dens dom over den romerske søndag blev venlig og broderlig, i modsætning til Guds, som uvægerligt forbliver den samme, udgør den kristne søndag, som er arvet fra sol-hedenskaben, hovedårsagen til hans vrede . . Den eneste dom, der betyder noget, er Guds, og hans profetiske åbenbaring har til formål at forbinde os med hans dom. Som et resultat heraf må fred ikke skjule den levende Guds legitime irritation. Og vi må dømme, mens han dømmes og identificere civile eller religiøse regimer i henhold til hans guddommelige blik. Som et resultat af denne tilgang ser vi " *dyret* " og dets handlinger, selv i tider med vildledende fred.

Vers 2: “ *Med hende har jordens konger drevet utugt, og af hendes utugts vin er jordens indbyggere blevet fulde.* »

I dette vers er der etableret en forbindelse med handlingerne fra " *kvinden Jesabel* " anklaget af Jesus Kristus for at få sine tjenere til at drikke en åndelig " *utugts (eller udskejelsers) vin* " i Åb.2:20; ting bekræftet i Åb.18:3. Disse handlinger forbinder også " *skøgen* " med " *Malurtstjernen* " i Åb.8:10-11; malurt er hans giftige vin, som Ånden sammenligner hans romersk-katolske religiøse lære med.

I dette vers er den bebrejdelse, som Gud gør mod den katolske religion, retfærdiggjort selv i vores fredstid, fordi den bebrejdede fejl angriber hans

guddommelige autoritet. Skrifterne i Bibelen, som udgør dens " *to vidner* ", vidner imod denne romerske religions falske religiøse lære. Men det er sandt, at hans falske lære vil få de værste konsekvenser for hans forførte ofre: evig død; hvilket vil retfærdiggøre deres hævnerrige handling af " *høsten* " i Åb.14:18 til 20.

Vers 3: " *Han førte mig bort i ånden til en ørken. Og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuld af blasfeminavne, med syv hoveder og ti horn.* »

" *... i en ørken* ", symbol på troens prøve, men også på det "tørre" åndelige klima i konteksten af vores " *endetid* (Dan.11:40)", denne gang, den sidste trosprøve for den jordiske historie, afbilder Ånden den åndelige situation, som hersker i denne endelige sammenhæng. " *Kvinden dominerer et skarlagensrødt udyr* ". På dette billede dominerer Rom " *dyret, der rejser sig fra jorden* ", som betegner det protestantiske USA i det øjeblik, hvor de får katolikken til at " *tilbede udyrets mærke* " ved at indføre dens hviledag arvet fra kejser Konstantin ^I. I denne sidste sammenhæng er der ikke flere diademer, hverken på det religiøse Roms " *syv hoveder* " eller på de " *ti horn* "-symboler, i dette tilfælde, på de civile dominatorer af de europæiske og verdens kristne folk, som hun manipulerer. Men hele denne association er til syndens farve: " *skarlagensrød* ".

I Åb.13:3 læser vi: " *Og jeg så et af hans hoveder, som om det var såret til døde; men hans dødelige sår var helet. Og hele jorden var i ærefrygt bag dyret.* " Vi ved, at denne helbredelse skyldes Napoleon ^I's konkordat. Fra dette øjeblik forfølger det romersk-katolske pavedømme ikke længere, men lad os bemærke i vigtighed, Gud fortsætter med at kalde det " *dyret* ": " *Og hele jorden var i beundring bag dyret* ". Dette bekræfter forklaringen ovenfor. Guds fjende forbliver hans fjende, fordi hendes synder mod hans lov ikke ophører, i fredstid som i krigstid. Og Guds fjende er derfor også hans trofaste udvalgte i tider med fred eller krig.

Vers 4: " *Kvinden var klædt i purpur og skarlagen og prydet med guld og ædelsten og perler. Hun holdt i hånden et gyldent bæger, fyldt med vederstyggeligheder og urenheder fra hendes prostitution.* »

Også her er den præsenterede beskrivelse rettet mod åndelige doktrinære fejl. Gud fordømmer hans religiøse ritualer; hendes masser og hendes modbydelige eukaristier og først og fremmest hendes smag for luksus og rigdom, som fører hende til de kompromiser, som konger, adelige og alle de rige på jorden ønsker. Den " *prostituerede* " skal tilfredsstille sine "klienter" eller sine elskere.

" *skarlagensrøde* " farve har sin oprindelse i " *prostituerede* " selv: " *lilla og skarlagen* ". Udtrykket " *kvinde* " betegner en " *kirke* ", en religiøs forsamling, ifølge Ef.5:23, men også " *den store by, som har kongedømme over jordens konger* ", som vers 18 i dette kapitel lærer 17. I sammenfattende kan vi genkende farverne på uniformerne til "kardinalerne og biskopperne" i det romerske Vatikan. Gud skildrer katolske messer med brugen af den " *gyldne* " kalk, hvor alkoholholdig vin formodes at repræsentere Jesu Kristi blod. Men hvad mener Herren om det? Han fortæller os: I stedet for sit forløsende blod ser han kun " *hans prostitutions vederstyggeligheder og urenheder* ". I Dan.11:38 blev " *guld* " nævnt som udsmykningen af hans kirker, som Ånden tilskriver " *fæstningsguden* ".

Vers 5: “ På hendes pande var der skrevet et navn, et mysterium : *Babylon den store, moder til utugtige og jordens vederstyggeligheder.* »

" *Mysteriet* ", som er citeret i dette vers, er kun et " *mysterium* " for dem, som Jesu Kristi Ånd ikke oplyser; de er desværre også de mest talrige. For, " *succesen og succesen med listerne* " fra det pavelige regime, der er blevet annonceret siden Dan.8:24-25, vil blive bekræftet indtil timen for hans dom, ved verdens ende. For Gud er det " *uretfærdighedens mysterium* ", som blev annonceret og allerede implementeret af djævelen på apostlenes tid, ifølge 2 Thess.2:7: " *For uretfærdighedens mysterium virker allerede; det er kun nødvendigt, at den, der stadig holder ham tilbage, må være forsvundet .* " " *Mysteriet* " er knyttet til selve navnet " *Babylon* ", hvilket giver mening, da den gamle by med det navn ikke er mere. Men Peter gav allerede åndeligt dette navn til Rom, i 1 Peter 5:13, og desværre for de bedragede skare er det kun de udvalgte, der er opmærksomme på denne præcision, som Bibelen tilbyder. Vær forsigtig med den dobbelte betydning af ordet " *land* ", som også her betegner den protestantiske lydighed, for så meget som den katolske tro er forenet, er den protestantiske tro mangfoldig, for at blive betegnet som " *prostituerede* ", *døtre* af deres katolske " *mor* ". Pigerne deler deres " *mors* " *vederstyggeligheder* . Og den vigtigste af disse " *vederstyggeligheder* " er søndagen, " *mærket* " af dens religiøse autoritet knyttet til den.

Den bogstavelige betydning af ordet " *land* " er også berettiget, fordi katolsk religiøs intolerance er anstifteren til store internationale religiøse aggressioner. Den har besmittet og gjort den kristne tro hadet ved at opdne konger til at omvende jordens folk til dens lydighed. Men efter at have mistet sin magt, fortsatte hans " *vederstyggeligheder* " ved at velsigne dem, som Gud forbander, og forbande dem, som han velsigner. Hendes hedenske natur afsløres, når hun kalder muslimer " *bror* ", hvis religion præsenterer Jesus Kristus som en af de mindste profeter.

Vers 6: “ *Og jeg så kvinden fuld af de helliges blod og af Jesu vidners blod. Og da jeg så hende, blev jeg grebet af stor forundring.* »

Dette vers tager et citat fra Dan.7:21 op, der her specificerer, at " *de hellige* ", som hun bekæmper og dominerer, i sandhed er " *Jesu vidner* ". Dette kaster i høj grad lys over mysteriet om " *Babylon den Store* ". Den romerske religion drikker " *blodet* " af de udvalgte til beruselse. Hvem ville mistænke en kristen kirke, som nutidens pavelige Rom, for at være denne " *prostituerede* " gjort " *beruset af blodet udgydt af Jesu vidner* "? De folkevalgte, men kun dem. For gennem profeti gjorde Ånden kendt for dem deres fjendes morderiske planer. Denne tilbagevenden til hans onde og grusomme natur vil være den synlige konsekvens af afslutningen på nådens tid. Men denne ondskab vil frem for alt, på en endnu mere forbløffende måde, være karakteren af den dominerende protestantiske tro på denne tid af verdens ende. Ånden citerer " *de hellige* " og " *Jesu vidner* " hver for sig. De første " *helgener* " led hedenske romerske republikanske og kejserlige forfølgelser; " *Jesu vidner* " bliver slået af det kejserlige og pavelige hedenske Rom. For skøgen er en by: Rom; “ *den store by, som har kongedømme over jordens konger* ” siden dens ankomst til Israel, i Judæa i – 63, ifølge Dan.8:9: “ *det smukkeste af lande* ”. Frelsens historie vil ende med

en trosprøve, hvor " *Jesu vidner* " vil vise sig og handle for at retfærdiggøre dette udtryk; de vil således give Gud en god grund til at gribe ind for at redde dem fra planlagt død. På sin tid havde Johannes god grund til at blive forbløffet over det " *mysterium* ", der vedrørte byen Rom. Han kendte hende kun i hendes barske og nådesløse hedenske kejserlige aspekt, som havde sendt ham til tilbageholdelse på øen Patmos. Religiøse symboler som "den gyldne bæger " som den " prostituerede " holdt, kunne derfor med rette forbløffe ham.

Vers 7: " *Og englen sagde til mig: Hvorfor er du forbløffet? Jeg vil fortælle dig mysteriet om kvinden og dyret, der bærer hende, som har syv hoveder og ti horn.* »

" *Mysteriet* " er ikke beregnet til at vare evigt, og fra vers 7 vil Ånden give detaljer, som vil tillade Johannes og os selv at løfte "mysteriet " og tydeligt identificere byen Rom og dens rolle i billedet af vers 3, hvis symboler igen er citeret.

" *Kvinden* " betegner det pavelige Roms religiøse natur, dets påstand om at være " *Lammets hustru* ", Jesus Kristus. Men Gud benægter denne påstand ved at kalde hende en " *prostitueret* ".

" *Udyret der bærer det* " repræsenterer de regimer og folk, der anerkender og legitimerer dets religiøse påstande. De har deres historiske oprindelse i de " *ti horn* " af de riger, der blev dannet i Europa, efter at de blev befriet fra det kejserlige Roms herredømme ifølge billedet givet i Dan.7:24. De efterfølger det kejserlige Rom af "det fjerde dyr ". Og disse berørte områder forbliver de samme indtil udgangen. Grænser flytter sig, regimer ændrer sig, bevæger sig fra monarki til republikker, men normen for falsk romersk pavelig kristendom forener dem til det værre. I løbet af det 20. århundrede blev denne union under romersk regi konkretiseret af Den Europæiske Union etableret i "Romtraktaterne" af 25. marts 1957 og 2004.

Vers 8: " *Dyret, som du så, var og er ikke mere. Hun må stige op fra afgrunden og gå til fortapelsen. Og de, som bor på jorden, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, vil undre sig, når de ser dyret, fordi det var og er ikke mere, og at det skal dukke op igen.* »

" *Dyret, du så, var og er ikke mere .*" Oversættelse: Kristen religiøs intolerance var siden 538, og den er det ikke mere siden 1798. Ånden foreslår den varighed, der er profeteret i forskellige former for det intolerante pavelige styre siden Dan.7:25: "en tid, tider og et halvt slag ; 42 måneder; 1260 dage ." Selvom dens intolerance blev afsluttet af handlingen fra " *dyret, der rejser sig fra dybet* ", som refererer til den franske revolution og dens nationale ateisme i Åb. 11:7, præsenteres udtrykket " *dybt* " her som en aktivitet forbundet med djævelen, " *ødelæggeren* ", som ødelægger liv og dehumaniserer planeten jorden, og som Åb.9:11 kalder " *afgrundens engel* ". Åb.20:1 vil give forklaringen: " *djævelen* " vil være bundet i " *tusind år* " på den umenneskeliggjorte jord kaldet " *afgrunden* ". Ved at tilskrive dens oprindelse i " *afgrunden* ", åbenbarer Gud, at denne by **aldrig** havde et forhold til ham; om, under hans hedenske herredømme, hvilket er meget logisk, men også, gennem hele hans pavelige religiøse aktivitet, i modsætning til, hvad mængder af bedragne mennesker tror for deres undergang, da de vil dele med det, hans endelige "fortabelse " afsløret her . Efter at have

foragtet det profetiske ord, vil ofrene for Roms forførelser blive forbløffede, fordi religiøs intolerance vil " **dukke op igen** " i denne sidste kontekst, der er annonceret og åbenbart. Gud minder os således om, at han har kendt navnene på de udvalgte siden " *verdens grundlæggelse* ". Deres " *navne* " blev skrevet i " *Lammets livsbog* " Jesus Kristus. Og for at redde dem åbnede han deres sind for mysterierne i sine bibelske profetier.

Jeg foreslår her en anden analyse af dette vers vedrørende ordet " *afgrund* ". I denne refleksion tager jeg højde for den endelige kontekst, som Ånden målrettede i henhold til hans beskrivelse af det " *skarlagentrøde dyr* " i vers 3. Vi har set det, fraværet af " *diademerne* " på de " *ti horn* " og " *syv hoveder* " placerer det i " *endens tid* "; vor tids. Jeg har længe ment, at begrebet " *dum* " kun kunne vedrøre en intolerant og despotisk handling, og som følgelig kun kunne tilskrives det intolerante regime i de allersidste dage præget af den sidste prøve i universel tro. Men faktisk, i slutningen af vinteren 2020 i guddommelig tid, er en anden idé inspireret af mig. " *Udyret* " dræber faktisk konstant menneskesjæle, og ofrene for dets overdrevne og skandaløse humanistiske lære er langt flere end ofrene for dets intolerance. Hvor kommer denne nye forførende og vildledende humanistiske adfærd fra? Det er frugten af den frie tankes arv, der kommer fra de revolutionære filosoffer, som Gud sigter mod i Åb. 11:7 under navnet "dyret, der rejser sig fra *afgrunden* ". Den " *skarlagentrøde* " farve, der er knyttet til vor tids " *dyr* " fra vers 3 i dette kapitel, fordømmer synden, som er skabt af den overskydende frihed, som mennesket har givet sig selv. Hvem repræsenterer hun? De vestlige dominanter af kristen oprindelse, hvis religiøse grundlag er arvet fra europæisk katolicisme: USA og Europa, der er fuldstændig forført af den katolske religion. " *Udyret* ", som Gud viser os, er slutresultatet af de handlinger, der er profeteret i budskabet om " *femte trompet* ". Den protestantiske tro, forført af den katolske tro, der er gjort fredelig, bringer protestantisme og katolicisme forbandet af Gud sammen med den officielle institutionelle adventisme i 1994, til "forberedelsen *til kamp* " i Åb.9:7-9, " *af Harmagedon* ", ifølge Åb.16:16, som de går sammen efter "den *sjette basun* ", for at lede mod de sidste trofaste Guds tjenere, som holder og praktiserer hans sabbat; den syvende dags hvile efter det fjerde af hans ti bud. I fredstid ophøjer deres taler broderkærlighed og samvittighedsfrihed. Men denne uhyrlige og falske frihed, der er gjort libertariansk, fører til den " *anden død* " de skare, der befolker den vestlige verden; som er kendetegnet, dels af ateisme, dels af ligegyldighed, og i en mindre del, af religiøse forpligtelser, der er gjort værdiløse, fordi de er fordømt af Gud, på grund af deres falske religiøse lære. På denne måde har dette humanistiske " *dyr* " sin oprindelse i " *afgrunden* ", som Ånden afslører i dette vers, i den forstand, at den kristne religion er blevet billedet og anvendelsen af humanistisk tankegang, filosoffer, grækere, franske eller udenlandske revolutionære . **Som Judas kys til Jesus, den forførende falske humanistiske kærlighed til fredstid dræber mere end sværdet** . Vores fredstids " *dyr* " arver også den " *mørke* "-karakter, som ordet " *dyb* " giver det i 1. Mos.1:2: " *Jorden var formløs og tom: der var mørke på dybet* , og Ånden af Gud bevægede sig over vandene . Og denne " *mørke* "-karakter af samfund af kristen oprindelse er i sig selv paradoksalt nok nedarvet fra " **oplysningen** ", navnet givet til franske revolutionære fritænkere.

Ved at foreslå denne syntese opnår Ånden sit mål, som består i at åbenbare for sine trofaste tjenere sin dom over vores vestlige verden og de bebrejdelser, den retter mod den. Han fordømmer således sine mange synder og sit forræderi mod Jesus Kristus, den eneste Frelser, som deres handlinger vanære.

Vers 9: " *Dette er forstand, der har visdom: de syv hoveder er syv bjerge, som kvinden sidder på.* »

Dette vers bekræfter det udtryk, som Rom længe blev betegnet med: " Rom, byen med syv bakker ". Jeg fandt dette navn citeret i et gammeldags geografisk atlas fra 1958. Men sagen kan ikke diskuteres; de " *syv bjerge* " kaldet "bakker" er stadig i dag, der bærer navnene: Capitoline, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline og Quirinal. I sin hedenske fase understøttede disse høje "høje steder" alle templer dedikeret til guddommeliggjorte afguder fordømt af Gud. Og for at ære " *fæstningsguden* " rejste den katolske tro til gengæld sin basilika på Caelius, der betegnede "himlen" ifølge Rom. På Capitol, "hovedet", rejser sig rådhusets palads, det civile aspekt af retsvæsenet. Lad os påpege, at de sidste dages allierede, Amerika, også dominerer fra en "Capitol" placeret i Washington. Også her er "hoved"-symbolet retfærdiggjort af denne høje magt, som vil erstatte Rom, og til gengæld dominere jordens indbyggere, " *i dens nærhed* " ifølge Åb.13:12.

Vers 10: " *Der er også syv konger: fem er faldet, den ene er, den anden er endnu ikke kommet, og når han kommer, vil han blive en kort tid.* »

I dette vers, ved udtrykket " *syv konger* ", tilskriver Ånden Rom " *syv* " regeringsregimer, som er successive, for de første seks: monarkiet fra – 753 til – 510; republikken, konsulatet, diktaturet, triumviratet, imperiet siden Octavian, Cæsar Augustus, under hvem Jesus blev født, og Tetrarkiet (4 tilknyttede kejsere) på syvende plads mellem 284 og 324, hvilket bekræfter præcisionen "han skal vare *en kort tid* "; faktisk 30 år. Den nye kejser Konstantin ¹ vil hurtigt forlade Rom og slå sig ned i Østen i Byzans (Konstantinopel omdøbt til Istanbul af tyrkerne). Men fra 476 brød Roms vestlige imperium op, og Daniels og Apokalypsens " *ti horn* " opnåede deres uafhængighed ved at danne Vesteuropas kongeriger. Siden 476 forblev Rom under besættelsen af de østgotiske barbarer, fra hvem det blev udfriet i 538, af general Belisarius udsendt med sine hære af kejser Justinian, der opholdt sig i øst i Konstantinopel.

Vers 11: " *Og dyret, som var og ikke er mere, er selv en ottende konge og er af tallet af de syv og går til grunde.* »

i 538 ved det gunstige kejserlige dekret fra kejser Justinian ¹ Han reagerede således på en anmodning fra sin kone Théodora, en tidligere "prostitueret", som greb ind på vegne af Vigile, en af hendes venner. Som vers 11 specificerer, dukker det pavelige regime op på tidspunktet for de "syv" styringer, der citeres, mens det udgør en ny, hidtil uset form, som Daniel angav som værende en "anden" *konge* . Det, der går forud for de "syv" tidligere kongers tid, er titlen på den romerske religiøse leder, som allerede er tilskrevet dens kejsere og siden dens oprindelse: "Pontifex Maximus", et latinsk udtryk oversat som "Suveræn Pave", som også har været, siden 538, den officielle titel på den romersk-katolske pave. Det romerske styre, der eksisterer på det tidspunkt, hvor Johannes modtager

visionen, er imperiet, det sjette romerske styre; og i sin tid blev titlen "suveræn pave" båret af kejseren selv.

Roms tilbagevenden til den historiske scene skyldes, at den frankiske konge, Clovis I ' "konverterede" til datidens falske kristne tro, i 496; det vil sige til romersk-katolicismen, som havde adlydt Konstantin I, ^{og} som allerede var ramt af Guds forbandelse siden 7. marts 321. Efter imperialistisk dominans blev Rom invaderet og domineret af fremmede folkeslag, der ankom i massiv migration. Misforståelsen af forskellige sprog og kulturer er grundlaget for de uroligheder og interne kampe, der ødelagde romersk enhed og styrke. Denne handling anvendes af Gud i dag i Europa for at svække den og udlevere den til dens fjender. Forbandelsen af oplevelsen af "Babelstårnet" bevarer således gennem århundreder og årtusinder alle dens virkninger og dens effektivitet i at føre menneskeheden ud i ulykker. Med hensyn til Rom kom det endelig under de ariske østgoters herredømme, der var doktrinært modsat den romersk-katolske tro støttet af de byzantinske kejsere. Det måtte derfor frigøres fra dette herredømme, så etableringen af det romerske pavestyre blev muliggjort på dens jord i 538. For at opnå dette ifølge Dan.7:8-20, " *tre horn blev bragt lavt før pavedømmet (det lille horn)*; er bekymrede folk, der er fjendtlige over for Roms biskoppers romersk-katolicisme, successivt, i 476, heruli, i 534, vandalerne, og den 10. juli 538, "af en snestorm", befriet fra østgoternes besættelse af generalen Belisarius sendt af Justinian I ' kunne Rom indgå i sit eksklusive, dominerende og intolerante pavelige styre, indstiftet af denne kejser, efter anmodning fra intriganten Vigilius, den første pave i titel. Fra dette øjeblik er Rom **blevet " den store by, som har kongedømmet over jordens konger "**, fra vers 18, **som går til " fortabelse "**, som Ånden specificerer, her anden gang, efter vers 8.

Pavedømmet går derfor ikke tilbage til Sankt Peter, som han hævder, men til dekretet fra Justinian I, ^{den} byzantinske kejser, der gav ham sin titel og sin religiøse autoritet. Således blev søndagen beordret af den romerske kejser Konstantin I ^{den} 7. marts 321 og pavedømmet, som retfærdiggør det, blev indført af den byzantinske kejser Justinian I ⁱ år 538; to dates med de mest forfærdelige konsekvenser for hele menneskeheden. Det var også i 538, at biskoppen af Rom tog titlen som pave for første gang.

Vers 12: " *De ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har modtaget et kongerige, men som modtager myndighed som konger i en time med dyret.* »

Her, i modsætning til Dan.7:24, er meddelelsen målrettet mod en meget kort tid placeret i slutningen af "sluttidspunktet" .

Som på Daniels tid, på Johannes' tid, havde Romerrigets " *ti horn* " *endnu ikke opnået eller genvundet deres uafhængighed.* Men, konteksten, der er målrettet i dette kapitel 17, er den om verdens ende, det er den rolle, som de " *ti horn* " spiller i denne præcise kontekst, som fremkaldes af Ånden, som de efterfølgende vers vil bekræfte. Den profeterede "time" refererer til tidspunktet for den endelige trosprøve, der blev annonceret, i Åb . 3:10, til de trofaste pionerer inden for syvendedags adventisme i 1873. Budskabet var til os, deres arvinger, adventisternes trofaste. lys givet af Jesus Kristus til sine udvalgte i 2020.

Ifølge den profetiske kode givet til profeten Ezekiel (Ezek.4:5-6), er en profetisk "dag" et rigtigt "år" værd, og derfor er en profetisk "time" 15 rigtige dage værd. Den store insisterer på Åndens budskab, som tre gange vil citere udtrykket "på en enkelt time" i kapitel 18, får mig til at udlede, at denne "time" er rettet mod tiden mellem begyndelsen af den 6. af de "syv sidste plager". » og tilbagevenden i herlighed af vores guddommelige Herre Jesus, som vender tilbage i ærkeenglens herlighed "Mikel" for at redde sine udvalgte fra den programmerede død. Denne "time" er derfor den, hvor "Armageddon-slaget" varer.

Vers 13: "De har ét formål, og de giver deres magt og deres myndighed til dyret. »

Med henblik på tiden for denne sidste prøvelse siger Ånden om de "ti horn": "De har ét formål, og de giver deres magt og deres autoritet til dyret." Dette mål, som de deler, består i at sikre, at søndagshvilen respekteres af alle overlevende fra den tredje atomverdenskrig. Ruin reducerede i høj grad de gamle europæiske nationers militære magt. Men konfliktens sejrherre, de amerikanske protestanter opnåede fra de overlevende, en total opgivelse af deres suverænitet. Motivet er djævelsk, men de faldne er uvidende om det, og deres ånd overgivet til Satan kan kun udføre hans vilje.

Det er kun fra koalitionen af "dragen", "dyret" og den "falske profet", at de "ti horn" overgiver deres autoritet til "dyret". Og denne forsagelse er forårsaget af intensiteten af den lidelse, som Guds plager påfører dem. Mellem forkyndelsen af dødsdekretet og dets anvendelse, gives en frist på 15 dage til sabbatsobservatører til at antage "dyrets mærke", dets romerske "søndag", der er besmittet af hedensk soldyrkelse. Jesu Kristi genkomst er planlagt til foråret forud for den 3. april 2030, medmindre der er en fejl i fortolkningen af udtrykket "time", bør dødsdekretet udsendes for denne dato eller en dato placeret mellem den og dagen foråret 2030 i vores nuværende sædvanlige kalender.

For fuldt ud at forstå, hvad den endelige tidssituation vil være, skal du overveje følgende fakta. Afslutningen på nådens tid kan kun identificeres af de valgte embedsmænd, som forbinder det med udgivelsen af søndagsloven; mere præcist efter hende. For samlingen af stadig levende vantro og oprørske folk fremstår søndagslovens bekendtgørelse kun som et mål af almen interesse uden konsekvenser for dem. Og det er først efter at have lidt de første fem plager, at deres hævngherrige vrede får dem til fuldt ud at godkende beslutningen om at "dræbe" dem, der præsenteres for dem som de ansvarlige for deres himmelske straf.

Vers 14: "De skal kæmpe mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem, fordi det er herrernes Herre og Kongernes Konge, og de kaldede og udvalgte og trofaste, som er med ham, skal også sejre over dem. »

"De vil kæmpe mod Lammet, og Lammet vil overvinde dem ...", fordi han er den almægtige Gud, som ingen magt kan modstå. "Kongernes Konge og Herrernes Herre" vil påtvinge jordens mest magtfulde konger og herrer sin guddommelige kraft. Og de udvalgte, der forstår dette, vil overvinde med ham. Ånden minder her om de tre kriterier, som Gud kræver af dem, som han frelser, og som har forpligtet sig til frelsens vej, som begynder for dem med den åndelige

status som "kaldt", og som derefter forvandles, når dette er tilfældet, i " valgt " status, ved " troskab " manifesteret over for skaberen Gud og hele hans bibelske lys. Slaget, der henvises til, er slaget ved " *Harmageddon* ", i Åb.16:16; " *den time* ", hvor " troskab " hos de " udvalgte " " kaldet " bliver sat på prøve. I Åb.9:7-9 åbenbarede Ånden forberedelsen af den protestantiske tro til denne åndelige " *krigsførelse* ". Dømt til at dø på grund af deres troskab mod sabbatten vidner de udvalgte om tilliden til de løfter, der er profeteret af Gud, og dette vidnesbyrd, som er givet ham, giver ham den "ære", som han kræver i den første engelske *budskab* af 'Åb.14:7. Forsvarerne og tilhængerne af søndagen, der blev gjort obligatoriske, vil i denne oplevelse finde den død, som de vil forberede sig på at give til Jesu Kristi udvalgte. Jeg minder her, til dem, der er skeptiske og tvivler på, at Gud tillægger hviledage så stor betydning, at vores menneskehed har mistet sin evighed på grund af den betydning, han havde givet "to træer" i den jordiske have. " *Harmagedon* " er baseret på det samme princip som erstatning for de "to træer" i dag har vi "dagen for viden om godt og ondt", søndag og "dagen for helliggjort liv", sabbatten eller lørdagen.

Vers 15: " *Og han sagde til mig: De vande, som du har set, hvorpå skøgen sidder, er folk og skarer og folkeslag og tungemål.* »

Vers 15 giver os nøglen, som gør det muligt for os at tilskrive de " vande ", som " *skøgen sidder* " på, identiteten af de europæiske folk kaldet "kristne", men frem for alt falske og vildledende "kristne". Europa har det kendetegn, at det samler folk, der taler forskellige " *sprog* "; hvilket svækker fagforeningerne og alliancerne. Men i nyere tid tjener det engelske sprog som en bro og fremmer internationale udvekslinger; den udbredte uddannelse af mennesker reducerer effektiviteten af den guddommelige forbandelses våben og modsætter sig dets Skabers design. Hans svar vil derfor være mere forfærdeligt: død ved krig og i sidste ende ved hans herlige fremkomsts pragt.

Vers 16: " *De ti horn, som du så, og dyret, vil hade skøgen og vil pille hende og klæde hende nøgen og æde hendes kød og fortære hende med ild.* »

Vers 16 annoncerer programmet for det kommende kapitel 18. Han bekræfter vendingen af de " *ti horn og udyret* " som, efter at have støttet og godkendt hende, ender med at ødelægge " *den prostituerede* ". Jeg husker her, at " *dyret* " er regimet for sammenslutningen af civile og religiøse magter, og at det i denne sammenhæng betegner det officielt protestantiske amerikanske folks og de katolske og protestantiske europæiske folks magt, mens "den prostituerede " betegner gejstligheden, det vil sige den katolske religiøse magts læremyndigheder: munke, præster, biskopper, kardinaler og paven. I vendingen står de katolske europæiske folk og det protestantiske amerikanske folk, de to ofre for den romerske løgn, således mod den romerske pavelige katolicismes gejstlighed. Og de vil " *fortære hende med ild* ", når Jesus gennem sin herlige indgriben vil rive sin djævelske vildledende forførende maske ned. De " *ti horn* " vil " *strippe hende af og blotlægge hende* ", fordi hun levede i luksus, hun vil blive afklædt, og fordi hun klædte sig i et udseende af hellighed, vil hun enten fremstå " *nøgen* " i åndelig skam, uden nogen himmelsk retfærdighed til at klæde det. Præcisionen, " *de vil æde hans kød* ", udtrykker den blodige vildskab i hans straf. Dette vers bekræfter " *årgang* " -temaet i Åb. 14:18 til 20: Ve vredens druer!

Vers 17: " *For Gud har lagt det i deres hjerter at udføre sin hensigt og at udføre én hensigt og at give deres rige til dyret, indtil Guds ord går i opfyldelse.* »

Vers 17, under dommens nummer, åbenbarer for os en vigtig tanke om den himmelske Gud, som mennesker er forkerte i at foragte eller behandle med ligegyldighed. Gud insisterer her, så hans udvalgte er overbevist om, at han er den eneste Mester i det "forfærdelige spil", som vil blive sat på plads på det forventede tidspunkt. Programmet er ikke designet af djævelen, men af Gud selv. Alt, hvad han bekendtgjorde i sin store og sublime Åbenbaring om Daniel og Åbenbaringen er enten allerede blevet gennemført eller mangler at blive gennemført. Og fordi " *en tings ende er bedre end dens begyndelse* " ifølge Præd.7:8, sigter Gud for os denne sidste troskabsprøve, som vil adskille os fra falske kristne og gøre os værdige til at gå ind i hans celestiale evighed efter den nukleare ødelæggelse af tredje verdenskrig. Vi skal derfor kun vente med tillid, da alt, hvad der vil blive organiseret på jorden, er et " *design* " designet af Gud selv. Og hvis Gud er for os, hvem vil så være imod os, hvis ikke de, hvis morderiske " *planer* " vil vende sig imod dem?

betyder " *indtil Guds ord er opfyldt* " ? Ånden henviser til den endelige skæbne, der er forbeholdt det pavelige " *lille horn* ", som allerede profeteret i Dan.7:11: " *Så så jeg på grund af de arrogante ord, som hornet talte; og mens jeg så, blev dyret dræbt, og dets krop blev ødelagt, overgivet til ilden for at blive brændt* "; i Dan.7:26: " *Da skal dommen komme, og hans herredømme vil blive taget fra ham, og det vil blive ødelagt og ødelagt for evigt* "; og Dan.8:25: " *På grund af sin fremgang og hans lists succes vil han have hovmod i sit hjerte, og han vil ødelægge mange, der levede fredeligt, og han vil rejse sig mod høvdingens høvding; men det vil blive brudt, uden at nogen hånd anstrenger sig* ." Resten af " *Guds ord* " om afslutningen på Rom vil blive præsenteret i Åb. 18, 19 og 20.

Vers 18: " *Og kvinden, som du så, hun er den store by, som hersker over jordens konger.* »

Vers 18 giver os det mest overbevisende bevis på, at " *den store by* " virkelig er Rom. Lad os indse det, englen taler personligt til Johannes. Også ved at sige til ham: " *Og kvinden, som **du** så, er den store by, som har kongedømmet over jordens konger* ", forledes Johannes til at forstå, at englen taler om Rom, "byen med syv høje", som i sin tid kejserligt dominerede de forskellige kongeriger i hele dets uhyre kolonirige. I sit kejserlige aspekt har det allerede " *kongelighed over jordens konger* " og vil beholde det under dets pavelige herredømme.

I dette kapitel 17, kan du se, har Gud koncentreret sine åbenbaringer, så vi med sikkerhed kan identificere " *prostituerede* ", hans fjende af den kristne "århundredernes tragedie". Han giver således tallet 17 en autentisk følelse af sin dømmekraft. Det er denne observation, der fik mig til at værdsætte årsdagen for det 17. ^{århundrede} for oprettelsen af synd, som udgør vedtagelsen af solens dag den 7. marts 321 (officiel dato, men 320 for Gud), som vi oplevede i dette år 2020 som nu er overstået. Vi kan se, at Gud virkelig har markeret det med en hidtil uset forbandelse i historien om den kristne æra (Covid-19), som har forårsaget et globalt økonomisk sammenbrud, der er mere katastrofalt end Anden Verdenskrig. De andre forbandelser af guddommelig retfærdig dom kommer dernæst, vi vil opdage dem, dag for dag.

Åbenbaringen 18: skøgen modtager sin straf

Efter at have afsløret detaljerne, der tillader identifikation af den prostituerede, vil kapitel 18 tage os ind i den meget specielle kontekst af afslutningen på "slaget ved Armageddon". Ord afslører dens indhold: "*timen for straffen for Babylon den store, moderen til jordens skøger*"; tidspunktet for den blodige "*høst*".

Vers 1: "*Efter dette så jeg en anden engel komme ned fra himlen med stor myndighed; og jorden blev oplyst af hans herlighed.* »

Englen med stor autoritet er på Guds side, faktisk Gud selv. Michael, høvdingen for englene, er et andet navn, som Jesus Kristus bar i himlen før sin jordiske tjeneste. Det var under dette navn og af den autoritet, som de hellige engle havde anerkendt for ham, at han uddrev Djævelen og hans dæmoner fra himlen efter sin sejr på korset. Det er derfor under disse to navne, han vender tilbage til jorden i Faderens herlighed for at trække sine dyrebare udvalgte tilbage fra den; dyrebare, fordi de er trofaste, og denne testede troskab er blevet demonstreret. Det er i denne sammenhæng, at han med sin trofasthed kommer til at ære dem, der klogt har adlydt ved at give ham den "*ære*", som han krævede siden 1844 ifølge Åb. 14:7. Ved at holde sabbatten forherligede hans udvalgte ham som den skabergud, som han alene lovligt besidder siden hans skabelse af himmelske og jordiske liv.

Vers 2: "*Han råbte med høj røst og sagde: falden er Babylon den store, hun er faldet! Det er blevet en bolig for dæmoner, en hule for enhver uren ånd, en hule for enhver uren og hadefuld fugl.* "

"*Hun er faldet, den er faldet, Babylon den store!*". Vi finder citatet fra Åb. 14:8 i dette vers 2, men denne gang er det ikke talt profetisk, det er fordi beviserne på hans fald er givet til de overlevende mennesker i dette sidste øjeblik af hendes vildledende forførende aktivitet. Det romerske pavelige Babylons hellighedsmaske falder også. Det er i virkeligheden "*en bolig for dæmoner, en hule for enhver uren ånd, en hule for enhver uren og afskyelige fugl.*" Omtalen af "*fuglen*" minder os om, at bag jordiske handlinger ligger de himmelske inspirationer fra de dårlige engle fra Satans lejr, deres leder og første oprører i den guddommelige skabelse.

Vers 3: "*Fordi alle folkeslag har drukket hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet beriget af dens overflods kraft.* »

"... fordi alle nationer har drukket vinen fra hans utugts vrede,..." Religiøs aggression dukkede op på foranledning af den romersk-katolske pavemagt, som hævdede at være i Jesu Kristi tjeneste, udviste total foragt for de adfærdsmæssige lektioner, han underviste sine disciple og apostle på jorden. Jesus fuld af mildhed, paverne fuld af vrede; Jesus, forbillede på ydmyghed, paverne, forbillede på forfængelighed og stolthed, Jesus lever i materiel fattigdom, paverne lever i luksus og rigdom. Jesus reddede liv, paverne dræbte uretfærdigt og unødvendigt utallige skarer af menneskeliv. Denne romersk pavelige katolske kristendom havde derfor ingen lighed med den tro, Jesus havde givet som forbillede. I Daniel profeterede Gud " *succesen af hans list* ", men hvorfor blev denne succes opnået? Svaret er enkelt: fordi Gud gav ham det. For vi skal huske, at det er under titlen " *den anden trompet* " i Åb. 8:8, at han vækkede dette grusomme og hårde regime for at straffe overtrædelsen af den sabbat, der er forladt siden den 7. marts 321. I en sammenlignende sammenligning studere med de plager, der ville ramme Israel for deres utroskab mod Guds bud, i 3Mos.26:19 sagde Gud: "Jeg vil *bryde din styrkes stolthed, jeg vil genoprette din himmel, som jern og dit land som messing* ." I den nye pagt blev det pavelige regime rejst op for at opfylde de samme forbandelser. I sit projekt er Gud på samme tid Offer, Dommer og Bøddel for at tilfredsstille kravene i hans kærlighedslov og hans fuldkomne retfærdighed. Siden 321 har overtrædelsen af sabbatten kostet menneskeheden dyrt, som har betalt sin pris i unødvendige krige og massakrer og i ødelæggende dødbringende epidemier skabt af skaberguden. I dette vers er " *utugt* " (eller " *udsømmelser* ") åndeligt, og det beskriver uværdig religiøs adfærd. " *Vinen* " symboliserer hendes lære, som i Kristi navn destillerer " *vrede* " og djævelsk had blandt alle mennesker, der på grund af hende er blevet ofre for angreb eller aggressorer.

Den katolske læres skyld bør ikke skjule hele menneskehedens skyld, som næsten alle ikke deler de værdier, der er ophøjet af Jesus Kristus. Hvis jordens konger drak " *utugts vin* " (*udugt*) fra " *Babylon* ", er det fordi hun som " *prostituert* " var at behage klienterne; det er reglen, kunden skal være tilfreds ellers kommer de ikke tilbage. Og katolicismen ophøjede til højeste niveau grådighed, til kriminalitet og kærlighed til rigdom og luksuriøst liv. Som Jesus lærte, som flokkes sammen. Onde og stolte mænd ville være gået tabt under alle omstændigheder med hende eller uden hende. Påmindelse: ondskab kom ind i menneskelivet gennem Kain, morderen af sin bror Abel fra begyndelsen af den jordiske historie. " *Jordens købmænd er blevet beriget af kraften i dens luksus* ." Dette forklarer det romersk-katolske paveregimes succes. Jordens købmænd tror kun på penge, de er ikke religiøse fanatikere, men hvis religion beriger dem, bliver den en acceptabel og endda anseelig partner. Den endelige kontekst af temaet fører mig til hovedsageligt at identificere amerikanske protestantiske købmænd, eftersom landet åndeligt betegner den protestantiske tro. Siden det 16. århundrede har Nordamerika, hovedsagelig protestantisk i sin oprindelse, taget imod latinamerikanske katolikker, og siden da har den katolske tro været lige så repræsenteret som den protestantiske tro. For dette land, hvor kun "forretning" tæller, har religiøse forskelle ikke længere betydning. Vandt af den fornøjelse at blive rig, som Genève's reformator, John Calvin, opmuntrede, fandt protestantiske købmænd i den katolske tro midlerne til at blive rig, som den oprindelige

protestantiske norm ikke tilbød. Protestantiske templer er tomme med nøgne vægge, mens katolske kirker er overfyldt med relikvier lavet af ædle materialer, guld, sølv, elfenben, alt sammen materialer, som dette tema opregner i vers 12. Rigdommene i den katolske tilbedelse er derfor, for Herren Gud, forklaring på svækkelsen af den amerikanske protestantiske tro. Dollaren, den nye Mammon, er kommet for at erstatte Gud i hjerter, og emnet doktriner har mistet al interesse. Oppositionen eksisterer, men kun i politisk form.

Vers 4: " *Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Gå ud fra hende, mit folk, så I ikke får del i hendes synder og ikke får del i hendes plager.* »

Vers 4 fremkalder øjeblikket for den endelige adskillelse: " *Kom ud fra hende, mit folk* "; det er den time, hvor de udvalgte vil blive fanget op til himlen for at møde Jesus. Hvad dette vers illustrerer er tidspunktet for " *høsten* ", temaet i Åb. 14:14 til 16. De tages op, for som verset specificerer, skal de ikke "have del" i "høsten". " som vil ramme det pavelige Rom og dets præster. Men teksten specificerer, at for at være blandt de udvalgte, der er taget bort, må man ikke have " *deltaget i hans synder* ". Og da den primære synd er søndagshvilen, " *dyrets mærke* ", der æres af katolikker og protestanter i den endelige trosprøve, kan troende i disse to store religiøse grupper ikke deltage i bortrykkelsen af de udvalgte. **Behovet for at "komme ud af Babylon" er konstant**, men i dette vers sigter Ånden mod det øjeblik, hvor den sidste mulighed opstår for at adlyde denne Guds befaling, fordi proklamationen af søndagsloven markerer afslutningen på nådens tid. Denne proklamation fremmer bevidstheden blandt alle overlevende fra "den *sjette trompet* " (3. Verdenskrig), som styrker deres valg under skaberens Gud.

Vers 5: " *For hendes synder har samlet sig til himlen, og Gud har husket hendes misgerninger.* »

I hans ord foreslår Ånden billedet af "Babels tårn", hvis navn er forankret i navnet "Babylon". Siden 321 og 538 har Rom, " *den store by* ", hvor den " *prostituerede* " har sin " *trone* ", sit "hellige" pavesæde siden 538, mangedoblet sine synder mod Gud. Fra himlen holdt han tælle og noterede sine akkumulerede synder i 1709 år (siden 321). Ved sin herlige genkomst afslørede Jesus det pavelige regime, og for Rom og dets falske hellighed er det tid til at betale for deres forbrydelser.

Vers 6: " *Gæld hende, som hun har betalt, og giv hende det dobbelte efter hendes gerninger. I koppen, hvor hun skænkede, hæld hendes dobbelt.* »

Efter udviklingen af temaerne i Åb.14, kommer *årgangen efter høsten* . Og det er til de mest ugudelige af de katolske og protestantiske ofre for katolicismens løgne, at Gud retter sine ord: " *Betal hende, som hun har betalt, og giv hende dobbelt tilbage efter hendes gerninger* ". Vi husker fra historien, at hans værker var hans inkvisitoriske domstoles indsats og tortur. Det er derfor denne form for skæbne, at katolske religiøse lærere vil lide dobbelt så meget, hvis det er muligt. Det samme budskab gentages i formen: " *I koppen, hvor hun har hældt, hæld hendes dobbelte* ." Billedet af drikkebægeret blev brugt af Jesus til at betegne den tortur, som hans krop skulle gennemgå, indtil den sidste smerte på et kors, allerede rejst af Rom, ved foden af Golgatabjerget. På denne måde minder Jesus om, at den katolske tro udviste afskyelig foragt for de lidelser, som han

accepterede at udholde, så det er hans tur til at opleve dem. Et gammelt ordsprog vil få sin fulde værdi på dette tidspunkt: Gør aldrig mod andre, hvad du ikke vil have, at andre skal gøre mod dig. I denne handling opfylder Gud loven om gengældelse: øje for øje, tand for tand; en fuldstændig retfærdig lov, som han forbeholdt sig individuel brug af. Men på det kollektive plan var dens anvendelse autoriseret til mennesker, som alligevel fordømte den, idet de troede, at de kunne være mere retfærdige og gode end Gud. Konsekvensen er katastrofal, ondskaben og dens oprørske ånd har forværret og domineret vestlige folk af kristen oprindelse.

I Åb. 17:5, "*Babylon den store*," "*skøgen*," "*holdt en gylden bæger fuld af hendes vederstyggeligheder*." Denne afklaring retter sig mod hans religiøse aktivitet og hans særlige brug af eukaristiens bæger. Hans manglende respekt for denne hellige ritual, som Jesus Kristus underviste og helligede, gav ham en lige så speciel straf. Kærlighedens Gud viger for retfærdighedens Gud, og tanken om hans dom er tydeligt åbenbaret for mennesker.

Vers 7: "*Så meget som hun har forherliget sig selv og fordybet sig i luksus, så giv hende pine og sørge. Fordi hun siger i sit hjerte: Jeg sidder som en dronning, jeg er ikke enke, og jeg vil ikke se nogen sorg!* »

I vers 7 fremhæver Ånden modsætningen mellem liv og død. Livet uberørt af dødens ulykke er muntert, ubekymret, useriøst i jagten på nye fornøjelser. Pavelige romerske "Babylon" søgte den rigdom, der køber luksusliv. Og for at få det fra de magtfulde og konger brugte hun og bruger stadig Jesu Kristi navn til at sælge syndernes forladelse som "aflad". Dette er en detalje, der vejer meget tungt på vægten af Guds dom, som hun nu skal sone psykologisk og fysisk for. Bebrejdelsen for denne rigdom og luksus hviler på, at Jesus og hans apostle levede dårligt og var tilfredse med det nødvendige. "*Plage*" og "*sorg*" erstatter derfor "*rigdommen og luksus*" for det romersk pavelige katolske præsteskab.

Under sin vildledende aktivitet sagde Babylon i sit hjerte: "*Jeg sidder som en dronning*"; som bekræfter "*hans kongedømme over jordens konger*" i Åb.17:18. Og ifølge Åb.2:7 og 20 er hans "*trone*" i Vatikanet (vaticinat = profetere), i Rom. "*Jeg er ikke enke*"; hendes mand, Kristus, hvis hustru hun hævder at være, er i live. "*Og jeg vil ikke se nogen sorg*." Der er ingen frelse uden for Kirken, sagde hun til alle sine modstandere. Hun gentog det så meget, at hun endte med at tro på det. Og hun er virkelig overbevist om, at hendes regeringstid vil vare evigt. Siden hun boede der, har Rom så ikke fået navnet "den evige stad"? Da hun blev støttet af jordens vestlige magter, havde hun desuden god grund til at tro, at hun var menneskeligt urørlig og usårlig. Hun frygtede heller ikke Guds kraft, eftersom hun hævdede at tjene ham og repræsentere ham på jorden.

Vers 8: "*Derfor vil hendes plager på én dag komme, død, sorg og hungersnød, og hun skal fortæres af ild. For mægtig er Herren Gud, som dømte hende.* »

Dette vers sætter en stopper for alle hans illusioner: "*på grund af dette på én dag*"; den, hvor Jesus vender tilbage i herlighed, "*hans plager vil komme*" eller, Guds straf vil komme; "*død, sorg og hungersnød*" er det faktisk i den modsatte rækkefølge, at tingene bliver gennemført. Vi dør ikke af sult på en

enkelt dag, så for det første er åndelig " sult " tabet af livets brød, som er grundlaget for den kristne religiøse tro. Derefter bæres " sorg " for at markere døden af mennesker tæt på os, som vi deler familiefølelser med. Og endelig rammer " døden " den skyldige synder, eftersom " syndens løn er døden ", ifølge Rom.6:23. " Og det vil blive fortæret af ild ," i overensstemmelse med de profetiske meddelelser, der gentages i Daniel og Åbenbaringen. **Hun lod selv så mange skabninger brænde på hendes bål, uretfærdigt, at det er i fuldkommen guddommelig retfærdighed, at hun selv skulle omkomme i ilden.** " For mægtig er Herren, som dømte hende "; under sin forførende aktivitet tilbad den katolske tro Maria, Jesu mor, der kun viste sig i skikkelse af det lille barn, hun holdt i sine arme. Dette aspekt appellerede til menneskelige sind, der var tilbøjelige til sentimentalitet. En kvinde, endnu bedre, en mor, hvor blev religionen beroligende! Men det er sandhedens time, og Kristus, som dømte den, er netop vist sig i den almægtige Guds herlighed; og denne Jesu Kristi guddommelige kraft, som afslørede den, ødelægger den og udleverer den til dens forledte ofres hævnerrige vrede.

Vers 9: " Og alle jordens konger, som har begået utugt og luksus med hende, vil græde og jamre over hende, når de ser røgen af hendes brænding. »

Dette vers afslører adfærden hos " jordens konger, som overgav sig til utugt og luksus ." Inkluderet er konger, præsidenter, diktatorer, alle ledere af nationer, der har fremmet den katolske tros succes og aktivitet, og som i den sidste prøvelse godkendte beslutningen om at dræbe sabbatsholdere. . De " vil græde og jamre over hende, når de ser røgen fra hendes brændende ." Det er klart, at jordens konger ser situationen glide væk fra dem. De leder ikke længere nogen og bemærker kun Roms ild, der tændes af de bedragede ofre, den guddommelige hævnens henrettelsesinstrumenter. Deres tårer og klagesange retfærdiggøres af det faktum, at verdens værdier, som førte dem til den højeste magt, pludselig er ved at kollapse.

Vers 10: " Når de står borte af frygt for hans pine, vil de sige: Ve! Ulykke ! Den store by, Babylon, den mægtige by! På en enkelt time er din dom kommet! »

Den "evige by" dør, den brænder og jordens konger holder sig væk fra Rom. De frygter nu at skulle dele hans skæbne. Det, der sker, udgør **for dem** en enorm **ulykke** : " Uheld! Ulykke ! Den store by, Babylon ," ve gentages to gange som, " hun er faldet, hun er faldet, Babylon den store ." " Den mægtige by!" » ; så magtfuld, at hun regerede verden gennem sin indflydelse på lederne af kristne nationer; det er netop på grund af dette af Gud fordømte forbindelse, at kong Ludvig XVI og hans østrigske hustru Marie-Antoinette steg på guillotinen stillads, såvel som deres tilhængere, ofre for den "store trængsel", som Ånden havde bebudet det . , i Åb.2:22-23. " På en time er din dom kommet!" » ; Jesu genkomst markerer tiden for verdens ende. Den sidste test markerede en symbolsk "time " profeteret i Åb.3:10, men det vil være nok for Jesus Kristus at dukke op til at hele den nuværende situation bliver vendt, og denne gang vil " en time " i bogstavelig forstand være nok til at opnå denne forbløffende forandring.

Vers 11: " Og jordens købmænd græder og sørger over hende, fordi ingen længere køber deres last. "

Ånden retter sig denne gang mod " jordens købmænd " især rettet mod den amerikanske handelsånd, der blev adopteret af overlevende over hele jorden, som det blev nævnt i studiet af det foregående kapitel 17. *De græder og sørger også over hende, fordi ingen køber deres last mere ; ...*". Dette vers understreger skylden i protestanternes hengivenhed til den katolske tro, som han sørger over , og vidner således om deres personlige tilknytning til *den* af økonomisk interesse. Så, i absolut modsætning, blev reformationsværket rejst af Gud for at fordømme romersk pavelig katolsk skyld og genoprette forståede sandheder; hvad sande reformatorer gjorde i deres tid som Pierre Valdo, John Wicleff og Martin Luther. Købmændene ser også med tristhed de værdier, de elsker, smuldre for deres øjne, da de kun lever for fornøjelsen af at berige sig selv gennem deres kommercielle aktiviteter; at drive forretning opsummerer glæderne ved deres eksistens.

Vers 12: " *last af guld, af sølv, af ædelstene, af perler, af fint linned, af purpur, af silke, af skarlagan, af enhver slags sødt træ, af alle slags genstande af elfenben, alle slags genstande lavet af meget ædle træ, messing, jern og marmor ,*

Før jeg opregner de forskellige materialer, som er grundlaget for den romersk-katolske afgudsreligion, mindes jeg her dette særlige punkt i den sande tro, som Jesus Kristus underviste i. Han havde sagt til den samaritanske kvinde: " *Kvinde,*" *sagde Jesus til hende, "tro mig, den time kommer, hvor det hverken vil være på dette bjerg eller i Jerusalem, at du vil tilbede Faderen. Du forguder det, du ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, fordi frelsen kommer fra jøderne . Men den time kommer og er allerede kommet, da de sande tilbedere vil tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi disse er de tilbedere, som Faderen kræver. Gud er Ånd, og de, der tilbeder ham, skal tilbede ham i ånd og sandhed .* (Johannes 4:21-23). Så sand tro behøver ikke noget materiale eller materiale, fordi den kun er baseret på en sindstilstand. Og følgelig er denne sande tro af ringe interesse for den grådige og tyvende verden, fordi den beriger ingen undtagen, åndeligt, de udvalgte. De udvalgte tilbeder Gud i ånden, derfor i deres tanker, men også i sandhed, hvilket betyder, at deres tanker skal bygges på den standard, som Gud har angivet. Alt uden for denne standard er en form for afgudsdyrkende hedenskab, hvor den sande Gud bliver tjent som en afgud. Under sine erobringer adopterede det republikanske Rom religionerne i de besejrede lande. Og mange af dets religiøse dogmer var af græsk oprindelse, antikkens første store civilisation. I vores æra, i den pavelige form, finder vi hele denne arv forbundet med de nye "kristne" "helgener", begyndende med Herrens 12 apostle. Men efter at være gået så langt som til at undertrykke Guds andet bud, som fordømmer denne afgudsdyrkelse, fastholder den katolske tro tilbedelsen af udskårne, malede billeder eller optræden i dæmoniske syner. Det er derfor i dens sekters ritualer, at vi finder disse udskårne idoler, som kræver materialer for at tage form; materialer, som Gud selv præsenterer listen over: "...; ... *last af guld, sølv, ædelstene, perler, fint linned, lilla, silke, karminrødt, alle slags sødt træ, alle slags elfenben, alle slags genstande lavet af meget kostbart træ, messing, jern og marmor,...* " . " *Guld, sølv, ædelstene og kostbare genstande " " hylder fæstningsguden " af den pavelige konge af Dan.11:38. Dernæst klæder " purpur og skarlagan " skøgen Babylon den Store i Åb.17:4; " guld, ædelstene og perler " er hendes udsmykning ; " fint linned " betegner hans krav på hellighed, ifølge Åb. 19:8: " *For fint linned er de helliges**

retfærdige gerninger ." De andre citerede materialer er dem, hvorfra hun lavede sine udskårne idoler. Disse luksusmaterialer udtrykker det høje niveau af hengivenhed hos den afgudsdyrkende katolske tilbeder.

Vers 13: " *kanel, krydderier, parfume, myrra, røgelse, vin, olie, fint mel, hvede, okser, får, heste, vogne, kroppe og menneskers sjæle.* »

" *parfumerne, af myrra, røgelse, vin og olie,* " citerede antyder dets religiøse ritualer. De andre ting er næringsstoffer og goder, som hentyder til Salomons, Davids søns, regeringstid, bygmesteren af det første tempel bygget til Gud, ifølge 1 Kongebog 4:20 til 28. På denne måde fordømmer Ånden hans forsøg på at være illegitim. gengive konstruktionen af " *Guds tempel* ", som det " *bespøtter* ", i Åb.13:6, og som det " *vælter* ", i Dan.8:11. Den endelige præcision af verset, om " *menneskenes kroppe og sjæle* ", fordømmer hendes samarbejde med de monarker, som hun ulovligt deler timelig magt med. I Kristi navn retfærdiggjorde hun religiøst afskyelige handlinger, såsom slaveri, tortur og drab på Guds skabninger; noget, som Gud forbeholder sig selv på det religiøse område; dette til det punkt, at han opsummerer sine handlinger i disse termer: " *blodet af alle dem, der blev dræbt på jorden, blev fundet i hende* ", i vers 18 i dette kapitel 18. Ved at citere " *menneskenes sjæle* ", tilskriver Gud ham tabet af " *sjæle* " overgivet til djævelen ved hans aktivitet og hans falske religiøse prætentioner.

Påmindelse : I Bibelen og den guddommelige tanke betegner ordet " *sjæl* " *en person i alle dens aspekter, hans fysiske krop og hans mentale eller psykiske tanke, hans intellekt og hans følelser.* Teorien, der præsenterer " *sjælen* " som et element i livet, der løsner sig fra kroppen ved døden og overlever den, er udelukkende af græsk hedensk oprindelse. I den gamle pagt identificerer Gud " *sjælen med blodet* " af sine menneskelige eller dyreskabninger: 3. Mos.17:14: " **For alt køds sjæl er dets blod, som er i den. Derfor sagde jeg til Israels børn: I må ikke spise blod af noget kød; thi alt Køds Sjæl er dets Blod ; den, som spiser det, skal udryddes.** ". Han anlægger således det modsatte syn på fremtidige græske teorier og forbereder en bibelsk parade mod de filosofiske tanker, som vil blive født blandt hedenske folk. Menneske- og dyreliv er afhængig af blodets funktion. Spildt eller snavset ved kvælning, leverer blodet ikke længere ilt til elementerne i den fysiske krop, inklusive hjernen, tankens støtte. Og hvis sidstnævnte ikke er iltet, stopper tankens princip, og intet forbliver i live efter dette sidste stadie; hvis ikke mindet om sammensætningen af *den døde "sjæl"* i Guds evige tanke med henblik på hans fremtidige "opstandelse", hvornår han vil "genoplive" den eller, hvornår han vil "rejse den op igen", iflg. tilfældet, for evigt liv eller for den endelige ødelæggelse af "den anden død".

Vers 14: " *De frugter, som din sjæl ønskede, er gået langt fra dig; og alt sart og smukt er tabt for dig, og du vil aldrig finde dem igen.* »

Som bekræftelse af det, der blev forklaret i det foregående vers, tilskriver Ånden det pavelige Roms " *ønsker* " til dets " *sjæl* ", dets forførende og vildledende personlighed. Arving til græske filosofier, den katolske tro var den første til at stille spørgsmålet om sjælens tilskrivning til dyr og mennesker opdaget på nye lande. Faktisk har spørgsmålet sit svar; det er baseret på valget af det rigtige hjælpeverbum: mennesket **har ikke** en sjæl, fordi det **er** en sjæl.

Ånden opsummerer konsekvenserne af sand død, som Han etablerede og åbenbarede i Præd.9:5-6-10. Disse detaljer vil ikke blive fornyet i den nye alliances skrifter. Vi ser derfor vigtigheden af at studere hele Bibelen. Ødelagt vil " *Babylon* " for altid have " *tabt " de frugter, som hendes sjæl ønskede , og " alle de sarte og storslåede ting "*, som hun satte pris på og søgte. Men Ånden specificerer også: " *for dig* "; fordi de udvalgte, i modsætning til hende, vil være i stand til for evigt at udvide værdsættelsen af de vidundere, som Gud vil dele med dem.

Vers 15: " *De handlende med disse ting, som er beriget af det, vil holde sig langt væk af frygt for dets pine; de vil græde og sørge. "*

I vers 15 til 19 retter Ånden sig mod " *købmændene, som blev beriget af den .*" Gentagelser afslører en betoning af udtrykket " *på en enkelt time* ", gentaget tre gange i dette kapitel, såvel som råbet " *Ve! Ulykke !* ". Tallet 3 symboliserer perfektion. Gud insisterer derfor på at bekræfte den uigenkaldelige karakter af den profetiske meddelelse; denne straf vil blive fuldbyrdet i al sin guddommelige fuldkommenhed. Råbet: " *Ve! Ulykke !* ", lanceret af købmændene, genlyder advarselsråbet fra dets udvalgte i Åb. 14:8: " *Hun er faldet! Hun faldt ! Babylon den Store .*" Disse købmænd ser dens ødelæggelse på lang afstand, " *i frygt for dens pine* ". Og de har ret i at frygte denne frugt af den levende Guds retfærdige vrede, for ved at fortryde dens ødelæggelse placerer de sig i hans lejr og vil til gengæld blive ødelagt af den morderiske menneskelige vrede hos de trøstesløse ofre for religiøst bedrag. Dette vers gør os opmærksomme på kommercielle interessers enorme ansvar for den romersk-katolske kirkes succes. " *Købmændene* " støttede den prostituerede og hendes værste grusomme og despotiske beslutninger, udelukkende af en appetit på økonomisk og materiel berigelse. De vendte det blinde øje til alle hans yderst afskyelige overgreb og fortjener at dele hans endelige skæbne. Et historisk eksempel vedrører pariserne, der tog parti for den katolske tro mod den reformerte tro fra begyndelsen af reformationen på kong Frans 1.s tid ^{og} efter ham.

Vers 16: " *Og vil sige: Ve! Ulykke ! Den store by, som var klædt i fint linned, purpur og skarlaget og prydet med guld og ædelsten og perler! På en enkelt time blev så megen rigdom ødelagt! »*

Dette vers bekræfter målet; " *Babylon den store, iklædt fint linned, purpur og skarlaget* "; farverne på kongers kapper, da det er af denne grund, at de hånende romerske soldater dækkede Jesu skuldre med en kappe af " *lilla* ". De kunne ikke forestille sig den mening, som Gud gav deres handling: Som et sonoffer blev Jesus bæreren af sine udvalgtes synder, som blev udpeget af disse farver, *karmosinrød eller purpur* , ifølge Es.1:18. " *En enkelt time* " vil være nok til at ødelægge Rom, dets pave og dets præster, efter Jesu Kristi genkomst i herlighed, som kommer for at forhindre hans udvalgtes død. I denne sidste test vil deres troskab gøre hele forskellen, så vi kan forstå, hvorfor Gud særligt insisterer på at styrke deres tro og den absolutte tillid, som de skal vænne sig til at have til ham. I lang tid kunne mennesket kun være overbevist om, at en sådan ødelæggelse " *på en enkelt time* " var et mirakel og derfor en direkte indgriben fra Gud, som med Sodoma og Gomorra. I vores tid, hvor mennesket har mestret atomild, er dette mindre overraskende.

Vers 17: " *Og alle lodserne, alle dem, der sejler til dette sted, sømændene og alle dem, der arbejder på havet, stod langt væk.* "

Dette vers retter sig især mod " *dem, der udnytter havet, piloterne, sømændene, der sejler til dette sted, alle holdt langt væk* ". Det var ved at udnytte kongers ønske om at berige sig selv, at den pavelige kirke selv blev beriget. Hun støttede og retfærdiggjorde erobringen af lande ukendt for mænd indtil tidspunktet for deres opdagelse, da hendes katolske tjenere udførte forfærdelige massakrer på befolkninger i Jesu Kristi navn. Dette var hovedsageligt tilfældet med Sydamerika og de blodige ekspeditioner ledet af general Cortés. Gullet udvundet fra disse områder vendte tilbage til Europa for at berige de katolske konger og det medskyldige pavedømme. Desuden minder insisteren på det marine aspekt os om, at det er som et regime af " *dyret, der rejser sig fra havet* ", at hans forbindelse med " *sømændene* " blev styrket for deres fælles berigelse.

Vers 18: " *Og de råbte, da de så røgen fra dens brænding: Hvilken by var som den store by? »*

" *Hvilken by var som den store by? »* råber sømændene, når de ser " *røgen af dens brand* ". Svaret er hurtigt og enkelt: ingen. Fordi ingen by har koncentreret så meget magt, civil som en kejserlig by, dengang religiøs siden 538. Katolicismen er blevet eksporteret til alle lande på planeten undtagen i Rusland, hvor den østlige ortodokse tro afviste den. Efter at have budt ham velkommen, kæmpede og forfulgte Kina ham også. Men i dag dominerer det stadig hele Vesten og dets udbredelser af Amerika, Afrika og Australien. Det er det første religiøse turiststed i verden, som tiltrækker besøgende fra hele verden. Nogle kommer for at se "gamle ruiner", andre tager dertil for at se det sted, hvor paven og hans kardinaler bor.

Vers 19: " *Og de kastede støv på deres hoveder og græd og sørgede og råbte og sagde: Ve! Ulykke ! Den store by, hvor alle dem, der havde skibe på havet, blev beriget af dens overdådighed, blev ødelagt på en enkelt time! »*

Dette er den tredje gentagelse, hvor alle de tidligere udtryk er samlet, såvel som afklaringen " *på en enkelt time blev det ødelagt* ". " *Den store by, hvor alle dem, der har skibe på havet, er blevet rige på grund af dens overdådighed* ." Anklagen bliver meget klar, det var gennem pavenes overflod, at de maritime skibsredere blev rige ved at bringe verdens rigdomme til Rom. Rom får sin berigelse fra dets deling af ejendom til sine modstandere dræbt af dets evige allierede, den civile monarkiske magt, dens væbnede fløj. Som et historisk eksempel har vi "templernes" død, hvis ejendom blev delt mellem Philippe Le Bels krone og det romersk-katolske præsteskab. Senere ville dette være tilfældet for "protestanterne".

Vers 20: " *Himlen, glæd dig over hende! Og også I, hellige, apostle og profeter, glæd jer! For Gud har gjort ret mod dig ved at dømme hende. »*

Ånden inviterer himlens indbyggere og de sande hellige, apostlene og profeterne på jorden, til at glæde sig over ødelæggelsen af det romerske Babylon. Glæden vil derfor stå mål med de smerter og lidelser, som hun gjorde eller ønskede at få sandhedens Guds tjenere til at bestå, med hensyn til de sidste udvalgte trofaste mod den hellige sabbat.

Vers 21: " *Da tog en mægtig engel en sten som en stor møllesten og kastede den i havet og sagde: Så skal den store by Babylon blive nedbrudt med vold og ikke mere findes.* »

Sammenligningen af Rom med en " *sten* " antyder tre ideer. For det første konkurrerer pavedømmet med Jesus Kristus, som selv er symboliseret ved en " *sten* " i Dan.2:34: " *Du så, da en sten blev løsnet uden hjælp fra nogen hånd og ramte fødderne af jern og ler på billede og knækkede dem i stykker.* » Andre vers i Bibelen tilskriver ham også dette symbol på " *sten* " i Zac.4:7; " *hovedhjørne* " i Sl.118:22; Mat.21:42; og Apg.4:11: " **Jesus er stenen, som er blevet forkastet af jer, som bygger, og som er blevet hjørnестenen** ". Den anden idé er hentydningen til det pavelige krav om at efterfølge apostlen " *Peter* "; hovedårsagen til " *succesen med hans foretagender og succesen af hans lister* ", ting, som Gud fordømmer i Dan.8:25. Dette er så meget desto mere, da apostlen Peter aldrig var den kristne kirkes overhoved, fordi denne titel går til Jesus Kristus selv. Den pavelige " *ruse* " er derfor også en " *løgn* ". Det tredje forslag vedrører navnet på den pavelige religiøse højborg, dens prestigefyldte basilika kaldet "Sankt Peter af Rom", hvis meget dyre konstruktion førte til salg af "afladsbreve", som afslørede det i den reformerende munk Martin Luthers øjne. Denne forklaring er stadig tæt forbundet med den anden idé. Vatikanet tjente som kirkegård, men den formodede grav for Herrens apostel Peter var i virkeligheden "Simon Peter tryllekunstneren", en tilbeder og præst for slangeguden ved navn Aesculapius.

Når vi vender tilbage til vore dage, profeterer Ånden mod det romerske " *Babylon* ". Han sammenligner dens fremtidige ødelæggelse med billedet af en " *stor møllesten* " af " *sten* ", som en " *engel kaster i havet* ." Ved denne illustration fremfører han en anklage mod Rom, der er identificeret i Matt.18:6: " *Men hvis nogen forarger en af disse små, der tror på mig, ville det være bedre for ham, hvis en møllesten blev hængt om hans hals . og kast det til bunden af havet .* Og i hans tilfælde skandaliserede hun ikke kun en af disse små, der tror på ham, men skarer. En ting er stadig sikker, det er, at når den først er " *ødelagt, vil den aldrig blive fundet igen* ". Hun vil aldrig såre nogen igen.

Vers 22: " *Og lyden af harper, musikere, fløjter og trompeter skal ikke længere høres iblandt jer; ingen af nogen håndværker skal findes iblandt jer; 'vil ikke længere høre lyden af møllesten i dit hjem,* ' "

Ånden fremkalder derefter de musikalske lyde, som udtrykte Roms indbygges bekymringsløshed og glæde. Når de først er blevet ødelagt, vil de ikke længere blive hørt der. I åndelig forstand hentyder den til Guds sendebud, hvis ord blev hørt med samme virkning som " *fløjte- eller trompetspillernes* " musikalske lyde ; et billede givet i lignelsen i Matt.11:17. Han nævner også " *støjen* " lavet af håndværkere overlæst med arbejdsordrer, fordi der fra en gammel by kun kom " *lyde* " af professionelle aktiviteter ud, herunder " *støjen fra møllestenen* ", som blev til at male kornet af korn eller til at skærpe skæreinstrumenter som segl og le, knive og sværd; dette allerede i det gamle kaldæiske Babylon ifølge Jer.25:10.

Vers 23: " *Lyset fra lampen skal ikke mere skinne iblandt jer, og brudgommens og hustruens røst skal ikke mere høres iblandt jer, fordi jeres* "

købmænd var de store på jorden, fordi alle folkeslagene var forført af dine fortryllelser,

“ *Lampens lys vil ikke længere skinne i dit hjem.* » På åndeligt sprog advarer Ånden Rom om, at Bibelens lys ikke længere vil give det mulighed for at blive oplyst for at kende sandheden ifølge Gud. Billederne fra Jer.25:10 gentages, men " *brudgommens og brudens sange* " bliver her " *brudgommens og brudens stemme, som ikke længere vil blive hørt i dit hus* ". Åndeligt er de stemmerne for de kald, som Kristus og hans udvalgte forsamling har gjort til fortabte sjæle for at blive omvendt og frelst. Denne mulighed vil være væk for altid, efter dens ødelæggelse. " *For dine købmænd var de store på jorden.* " Det var gennem sin forførelse af jordens store mennesker, at Rom var i stand til at udvide sin katolske religion til mange folkeslag på jorden. Hun brugte dem som repræsentanter for sin religiøse virksomhed. Og resultatet er, at " *alle nationer er blevet bedraget af dine fortryllelser.* " Her beskriver Gud katolske messer som " *fortryllelser* ", der karakteriserer de hedenske kulturer af onde troldmænd og hekse. Det er sandt, at ved at bruge gentagne formalistiske formler, forgæves gentagelser, levner den katolske religion lidt plads til, at skaberguden kan udtrykke sig. Han forsøger ikke engang at gøre det, fordi han tilskriver hende en " *fremmed gud* " i Dan.11:39 og *aldrig anerkendte hende som en tjener*; "Guds Søns stedfortræder", pavens titel, er derfor ikke hans stedfortræder. Det følgende vers vil give årsagen.

Vers 24: " *og fordi der blev fundet blod fra profeterne og de hellige og fra alle dem, der blev dræbt på jorden.* »

"... *og fordi profeternes, de helliges blod blev fundet i det* ": Barsk, ufleksibel, ufølsom og grusom gennem hele sin historie, har Rom fundet vej gennem sine ofres blod. Dette gjaldt for det hedenske Rom, men også for det pavelige Rom, som fik kongerne til at dræbe sine modstandere, tjenerne oplyst af Gud, som vovede at fordømme dets djævelske natur. Nogle var beskyttet af Gud som Valdo, Wyclif og Luther, andre var det ikke, og de endte deres liv som troens martyrer, på pæle, klodser, piller eller galge. Den profetiske udsigt til at se dens handling endeligt ophøre kan kun glæde himlens indbyggere og jordens sande hellige. "... *og af alle dem, der er blevet dræbt på jorden* ": Den, der afsiger denne dom, ved, hvad han taler om, fordi han har fulgt Roms handlinger siden grundlæggelsen i 747 fvt. Verdenssituationen i de sidste dage er den sidste frugt båret af det erobrende og dominerende vest for de andre folkeslag på jorden. Det monarkiske, daværende republikanske Rom fortærede jordens folk, som det underkuede. Modellen for dette samfund er forblevet 2000 års sand og falsk kristendom. Bagefter ødelagde det hedenske Rom, det pavelige Rom billedet af Kristi fred og tog fra menneskeheden den model, som ville have bragt lykke til folk. Ved at retfærdiggøre slagtingen af Jesu Kristi sande læredisciple har det åbnet vejen for de religiøse sammenstød, som fører menneskeheden til en frygtindgydende folkemorderisk tredje verdenskrig. Det er ikke uden grund, at normen med halsskæring fremvises offentligt af væbnede islamiske grupper. Dette had til islam er et sent svar på korstogenes krige, der blev lanceret af Urban II fra Clermont-Ferrand den 27. november 1095.

Åbenbaring 19: Slaget Jesu Kristi Harmagedon

Vers 1: " Derefter hørte jeg som en høj røst af en stor skare i himlen, der sagde: *Halleluja! Frelse, ære og magt tilhører vores Gud.* "

I forlængelse af det foregående kapitel 18, befinder de forløste og frelste udvalgte sig i himlen, bærere af det " *nye navn* ", som betegner deres nye himmelske natur. Glæde og glæde hersker, og de trofaste himmelske engle ophøjer frelseren, Gud. Denne " *skare "tallige* " adskiller sig fra den " *skare, som ingen kunne tælle* ", citeret i Åb.7:9. Det repræsenterer en forsamling af Guds hellige himmelske engle, som ophøjer hans " *herlighed* ", fordi i vers 4 vil de jordiske udvalgte symboliseret af de " *24 ældste* " svare og bekræfte deres overholdelse af bemærkningerne ved at sige: " *Amen!* »Hvilket betyder: Sandelig!

Rækkefølgen af begreberne " *frelse, herlighed, magt* " har sin logik. " *Frelse* " blev givet til de jordiske udvalgte og hellige engle, som gav " *ære* " til skaberguden, som for at frelse dem kaldte på sin guddommelige " *magt* " til at ødelægge fælles fjender.

Vers 2: " *fordi hans domme er sande og retfærdige; thi han har dømt den store skøge, som fordærvede jorden ved sin utugt, og han har hevnet hendes tjeneres blod ved at kræve det af sin egen hånd.* »

De valgte embedsmænd, som havde tørsten efter sandhed og sand retfærdighed til fælles, er nu fuldt ud tilfredse og opfyldte. I sin blinde vanvid troede menneskeheden afskåret fra Gud, at den kunne bringe lykke til de sidste folk ved at blødgøre standarden for dens retfærdighed; kun ondskaben udnyttede dette valg og ligesom koldbrand invaderede det hele menneskeheden. Den gode

og barmhjertige Gud viser i sin dom over " *Babylon den store* ", at den, der giver døden, skal lide døden. Dette er ikke en ondskabsfuld handling, men en handling af retfærdighed. Når den således ikke længere ved, hvordan den skal straffe de skyldige, bliver retfærdighed til uretfærdighed.

Vers 3: " *Og de sagde anden gang: Halleluja! ...og dens røg stiger for evigt og altid.* »

Billedet er misvisende, fordi " *røgen* " fra ilden, der ødelagde Rom, vil forsvinde efter dens ødelæggelse. " *Eoner af tider* " betegner princippet om evighed, som kun vedrører sejrherrene af de universelle himmelske og jordiske prøvelser. I dette udtryk antyder ordet " *røg* " ødelæggelse, og udtrykket " *århundreder af århundreder* " giver det en evig virkning, det vil sige definitiv ødelæggelse; hun kommer aldrig op igen. Faktisk kan " *røg* " i værste fald stige op i de levendes sind som et minde om en herlig guddommelig handling udført af Gud mod Rom, den blodige fjende.

Vers 4: " *Og de fireogtyve ældste og de fire levende skabninger faldt ned og tilbad Gud, der sad på tronen, og sagde: Amen! Halleluja!* »

I sandhed! Lov til YaHWÉH! ...sig sammen de forløste af jorden og de verdener, der er forblevet rene. Tilbedelse af Gud er præget af udmattelse; en legitim form, der udelukkende er forbeholdt den.

Vers 5: " *Og der lød en røst fra tronen, som sagde: Pris vor Gud, alle I hans tjenere, som frygter ham, både små og store!* »

Denne stemme er " *Mikael* ", Jesus Kristus, de to himmelske og jordiske udtryk, under hvilke Gud åbenbarer sig for sine skabninger. Jesus siger: " *du, som frygtede ham* ", husker han således den " *frygt* " for Gud, som kræves i budskabet fra den første engel i Åb.14:7. " *Gudsfrygten* " opsummerer kun en skabnings intelligente holdning til sin Skaber, som har magt over liv og død over sig. Som Bibelen lærer i 1 Joh 4:17-18: " *Den fuldkomne kærlighed driver frygt ud* ": " *Som han er, sådan er vi også i denne verden: heri er kærligheden fuldkommen i os, at vi kan have tillid til dagen af dømmekraft. Frygt er ikke i kærlighed, men fuldkommen kærlighed driver frygt ud; for frygt indebærer straf, og den, der frygter, er ikke fuldkommen i kærlighed.* " Jo mere den udvalgte elsker Gud, jo mere adlyder han ham, og jo mindre grund har han til at frygte ham. Udvalgte er udvalgt af Gud blandt de små, som apostlene og ydmyge disciple, men også blandt de store som den store kong Nebukadnezar. Denne konge af konger på sin tid er et perfekt eksempel på, at uanset hvor stor han er blandt mennesker, er en konge kun en svag skabning over for den almægtige skabergud.

Vers 6: " *Og jeg hørte som lyden af en stor skare, som lyden af mange vand og som lyden af høj torden sige: Halleluja! For Herren vor Gud, den Almægtige, er gået ind i sit rige.* »

Dette vers samler udtryk, der allerede er set. Den " *mange skare* " sammenlignet med " *lyden af mange vand* " er repræsenteret af dens Skaber i Åb.1:15. De " *stemmer* ", der udtrykker sig, er så " *talrige* ", at de kun kan sammenlignes med rumlen, " *støjen fra torden.* " " *Halleluja! For Herren vor Gud, den Almægtige, er gået ind i sit rige.* » Dette budskab markerede handlingen fra den " *syvende trompet* " i Åb. 11:17: " *og siger: Vi takker dig, Herre Gud, den*

Almægtige, som er og som var, for du har grebet din store magt og taget dit rige i besiddelse ."

Vers 7: " *Lad os fryde os og glæde os og give ham ære; thi Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort sig rede ,*

" *Glæden* " og " *glæden* " er fuldt ud berettiget, fordi tiden for " *kamp* " er gået. I den himmelske " *herlighed* " har " *bruden* ", forsamlingen af jordens forløste udvalgte sluttet sig til sin " *brudgom* ", Kristus, den levende Gud " *Michael* ", YaHWÉH. I nærværelse af alle deres himmelske venner vil de forløste og Jesus Kristus fejre " *bryllupsfesten* ", der forener dem. " *Bruden forberedte sig selv* " ved at genoprette alle de guddommelige sandheder, som den katolske tro fik til at forsvinde i sin version af den kristne tro. " *Forberedelsen* " var lang, bygget over 17 århundreders religiøse historie, men især siden 1843, datoen for begyndelsen af den guddommelige efterspørgsel efter de forskellige restaureringer, der var blevet væsentlige, dvs. alle de sandheder, der ikke blev genoprettet af de forfulgte protestantiske reformatorer. Fuldførelsen af denne forberedelse blev opnået af de sidste dissidente syvendedags adventister, som forblev i Guds godkendelse og det lys, som Jesus gav ham indtil slutningen og allerede indtil begyndelsen af 2021, hvor jeg skriver denne version af dens lys.

Vers 8: " *Og det blev givet ham at iføre sig fint linned, lyst og rent. Thi fint linned er de helliges retfærdige gerninger. »*

" *Fint linned* " betegner " *de "sande sidste" helliges retfærdige gerninger* . Disse " *værker* ", som Gud kalder " *retfærdige* ", er frugten af guddommelige åbenbaringer bragt successivt siden 1843 og 1994. Dette værk er den seneste frugt, som afslører de guddommelige inspirationer givet siden 2018 til dem, han elsker og velsigner og "forbereder" til " *bryllup* " nævnt i dette vers. Hvis Gud velsigner sine sande " *helliges* " " *retfærdige gerninger* ", forbandede og kæmpede han tværtimod, indtil han ødelagde den, lejren af falske helgener, hvis " *gerninger* " var " *uretfærdige* ".

Vers 9: " *Og englen sagde til mig: Skriv: Salige er de, som er kaldet til Lammets bryllupsnadver! Og han sagde til mig: Disse ord er Guds sande ord. "*

Denne saligprisning tildeles de hellige, der er forløst ved Jesu Kristi blod, hvis pionerer var bekymrede over det i Dan.12:12 (*Salige er de, der venter til 1335 dage*) af pionererne, som netop vil blive symboliseret ved de " *144.000* " eller 12 X 12 X 1000 af Apo.7. At komme ind i himlen for evigt er virkelig en grund til stor lykke, som vil gøre dem, der har denne chance, guddommeligt " *glade* ". Held er ikke den eneste faktor i at drage fordel af dette privilegium, men tilbuddet om frelse tilbydes os af Gud som en "anden chance" efter arv og fordømmelse af arvesynden. Løftet om frelse og fremtidige himmelske glæder er bekræftet som løftet om Guds mundtlige forpligtelse, der er vores tro værdig, fordi han permanent holder sine forpligtelser. De sidste dages prøvelser vil kræve visheder , hvor tvivl ikke længere vil have en plads. De udvalgte bliver nødt til at stole på tro bygget på Guds åbenbarede løfter, fordi det, der står skrevet, er tidligere sagt. Det er derfor, Bibelen, den hellige skrift, kaldes: Guds ord .

Vers 10: " *Og jeg faldt for hans fødder for at tilbede ham; men han sagde til mig: Pas på ikke at gøre det! Jeg er din medtjener og dine brødræs, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbe Gud. For Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. »*

Gud udnytter Johannes' fejl til at åbenbare for os hans fordømmelse af den katolske tro, som lærer dens medlemmer denne type tilbedelse af skabningen. Men den retter sig også mod den protestantiske tro, som også begår denne fejl ved at ære den hedenske "solens dag", som er arvet fra Rom. Englen, der taler til ham, er uden tvivl "Gabriel" den guddommelige missionsleder tæt på Gud, som allerede viste sig for Daniel og Maria, Jesu "surrogat"-mor. Så højtplaceret som han er, demonstrerer "Gabriel" den samme ydmyghed som Jesus. Han hævder kun titlen "*ledsager i tjeneste*" af Johannes indtil de sidste valgte afvigende adventister i endetiden. Siden 1843 har de udvalgte med sig "*Jesu vidnesbyrd*", som ifølge dette vers betegner "profetiens ånd". Adventister har, til deres eget tab, begrænset denne "*spådomsånd*" til det arbejde udført af Ellen G. White, Herrens sendebud mellem 1843 og 1915. De har således selv sat en grænse for lyset givet af Jesus. "*Profetiens ånd*" er imidlertid en permanent gave, som er et resultat af et autentisk forhold mellem Jesus og hans disciple, og som først og fremmest er baseret på hans beslutning om at overlade en mission til en tjener, som han vælger med al sin guddommeligheds autoritet. Dette arbejde vidner om dette: "*profetiens ånd*" er stadig meget aktiv og kan fortsætte indtil verdens ende.

Vers 11: "*Da så jeg himlen åbnet, og se, der viste sig en hvid hest. Den, der red på ham, kaldes trofast og sand, og han dømmes og kæmper i retfærdighed.*" »

I denne scene tager Ånden os tilbage til jorden før den endelige sejr og ødelæggelse af "*Babylon den Store*". Ånden illustrerer det øjeblik, hvor den herlige Kristus ved sin genkomst konfronterer de jordiske oprørere. I den herliggjorte Jesus Kristus kommer Gud ud af sin usynlighed: "*himlen er åben*". Han optræder i billedet af det "*første segl*" i Åb. 6:2, som en rytter, leder, der drager ud "*som en sejrherre og for at erobre*" på en "*hvid hest*" billede af sin lejr præget af renhed og hellighed. Navnet "*trofast og sandt*", som han giver sig selv i denne scene, placerer handlingen i forlængelse af den sidste tid profeteret under navnet "*Laodikea*" i Åb.3:14. Dette navn betyder "dømte mennesker", hvilket her bekræftes af præcisionen: "*Han dømmes*". Ved at specificere, at han "*kæmper med retfærdighed*", fremkalder Ånden øjeblikket for "*Slaget ved Armageddon*" i Åb. 16:16, hvor han kæmper mod uretfærdighedens lejr ledet af Djævelen og forenet af den ære, der gives til "solens dag" arvet fra Konstantin I^{og} de romersk-katolske paver.

Vers 12: "*Hans øjne var som en ildflamme; på hendes hoved var der flere diademer; han havde et skrevet navn, som ingen kender undtagen han selv;*" »

Når vi kender konteksten for scenen, kan vi forstå, at "*hans øjne*" sammenlignet med en "*ildflamme*" ser på målene for hans vrede, de forenede oprørere "*forberedte sig til kamp*" siden Åb.9:7-9, dvs. siden 1843. Betydningen af "*adskillige diademer*" båret på "*hans hoved*" vil blive givet i vers 16 i dette kapitel: han er "*Kongernes Konge og Herrernes Herre*". Hans "*skrevne navn, som ingen kender undtagen ham selv*" betegner hans evige guddommelige natur.

Vers 13: "*Og han var iklædt et klæde, farvet med blod. Hans navn er Guds ord.*" »

Dette "*blodplettede tøj*" angiver to ting. Den første er hans retfærdighed, som han opnåede ved at udgyde sit eget "*blod*" til forløsning af sine udvalgte.

Men dette offer frivilligt gjort af ham for at redde sine udvalgte kræver døden af deres angribere og forfølgere. Hans " *klædedragt* " vil igen være dækket af " *blod* ", men denne gang vil det være hans fjenders " *trampede i vinpressen af Guds vredes druer* " ifølge Esajas 63 og Åb. 14:17 til 20. Dette navn " *Guds ord* " afslører den afgørende betydning af Jesu jordiske tjeneste og af hans åbenbaringer givet successivt på jorden og fra himlen efter hans opstandelse. Vores Frelser var Gud selv skjult i et jordisk udseende. Hans permanente undervisning modtaget af hans valgte embedsmænd vil gøre hele forskellen mellem den frelste lejr og den tabte lejr.

Vers 14: " *Hærene i himlen fulgte ham på hvide heste, klædt i fint linned, hvidt, rent.* »

Billedet er herligt, renhedens " *hvide* " kendetegner helligheden af Guds lejr og dens mængder af engle, som er forblevet trofaste. Det " *fine linned* " afslører deres " *retfærdige* " og rene *gerninger* .

Vers 15: " *Ud af hans mund kom et skarpt sværd til at slå nationerne; han vil vogte dem med en jernstang; og han vil træde den almægtige Guds brændende vredes vinpresse .* "

" *Guds ord* " betegnede Bibelen, dens hellige " *ord* ", som samlede dens lære, som vejledte den udvalgte i dens guddommelige sandhed. På dagen for hans tilbagevenden kommer " *Guds ord* " som et " *skarpt sværd* " for at dræbe hans oprørske, protesterende, stridende fjender, klar til at udgyde blodet fra hans sidst udvalgte. Ødelæggelsen af hans fjender belyser udtrykket " *han vil herske over dem med en jernstang* ", som også betegner dommens arbejde udført af de udvalgte, som vil sejre ifølge Åb.2:27. Planen for guddommelig hævn kaldet " *årgang* " i Åb. 14:17 til 20 bekræftes igen her. Dette tema er udviklet i Es.63, hvor Ånden specificerer, at Gud handler alene uden nogen mand med ham. Årsagen er, at de folkevalgte, der allerede er taget til himlen, ikke er vidne til det drama, der rammer oprørerne.

Vers 16: " *Han havde på sit klæde og på sit lår et navn skrevet: Kongernes Konge og Herrernes Herre.* »

" *Klædningen* " betegner et levende væsens værker, og " *hans lår* " antyder hans styrke og hans kraft, fordi en vigtig detalje, han fremstår som en rytter, og at stå på en hest, musklerne i " *lårene* " , de fleste mennesker bliver sat på prøve og gør handling mulig eller ej. Hans image som rytter var betydningsfuldt i fortiden, da dette var det udseende, som krigerkæmpere tog. I dag står vi tilbage med symbolikken i dette billede, som fortæller os, at rytteren er en lærer, der dominerer en gruppe mennesker, symboliseret af den beredne " *hest* ". Den, som Jesus stiger op, vedrører hans udvalgte, der i øjeblikket er spredt over hele jorden. Hans navn " *Kongernes Konge og Herrernes Herre* " udgør genstand for sand trøst for hans elskede udvalgte, underlagt jordens konger og herrer uretfærdigt påbud. Dette emne fortjener en afklaring. Modellen for jordisk kongedømme var ikke designet efter principper godkendt af Gud. Faktisk gav Gud Israel, **ifølge hans anmodning** , at blive regeret på jorden af en konge, jeg citerer, "ligesom de andre hedenske nationer", der eksisterede på det tidspunkt. Gud reagerede kun på anmodningen fra deres onde hjerter. For på jorden er den bedste af konger kun et "afskyeligt" væsen, der " *høster, hvor han ikke såede* ", og den, der kender Gud,

venter ikke på at blive styrtet af sit folk, før han reformerer sig selv. Den model, Jesus præsenterede, fordømmer den model, der overføres på jorden fra generation til generation af dumme, uvidende og onde mennesker. I Guds himmelske verden er lederen sit folks tjener, og han får al sin herlighed fra dem. Nøglen til fuldkommen lykke er der, fordi intet levende væsen lider på grund af sit medmenneske. I sin herlige genkomst kommer Jesus for at ødelægge onde konger og herrer og deres ondskab, som de tilskriver ham ved at hævde, at deres regeringstid er en guddommelig ret. Jesus vil lære dem, at dette ikke er tilfældet; til dem, men også til de menneskelige masser, der retfærdiggør deres uretfærdighed. Dette er forklaringen på "lignelsen om talenterne", som derefter bliver opfyldt og anvendt.

Efter konfrontationen

Vers 17: " *Og jeg så en engel stå i solen. Og han råbte med høj røst og sagde til alle fuglene, der fløj midt på himlen: Kom, forsaml dig til Guds store nadver !*

Jesus Kristus " *Michael* " kommer i billedet af solsymbolet på guddommeligt lys for at bekæmpe de falske kristne tilbedere af solguden , som retfærdiggør ændringen af hviledagen foretaget af kejser Konstantin ¹ . I deres konfrontation med Kristus Gud vil de opdage, at den levende Gud er mere formidabel end deres solgud. Med høj stemme kalder Jesus Kristus til en forsamling af rovfugle.

Bemærk : Jeg må igen præcisere her, at oprørerne ikke ønsker at tilbede solguddommen på en bevidst og frivillig måde, men de undervurderer det faktum, at for Gud bevarer den første dag, som de ærer for deres egentlige hvile, besmittelsen af hans hedenske. brug af datid. Ligeledes afslører deres valg en stor foragt for den tidsorden, som han etablerede fra begyndelsen af sin skabelse af jorden. Gud tæller de dage, der er præget af jordens rotation, om sin akse. Under sine indgreb for sit folk Israel mindede han om ugens rækkefølge ved at angive, ved at navngive den, den syvende dag kaldet "sabbat". Mange tror, at de kan retfærdiggøres af Gud på grund af deres oprigtighed. Hverken oprigtighed eller overbevisning er af værdi for dem, der udfordrer den sandhed, som er klart udtrykt af Gud. Dens sandhed er den eneste standard, der tillader forsoning gennem tro på Jesu Kristi frivillige offer. Personlige meninger bliver ikke hørt eller anerkendt af skaberguden, Bibelen bekræfter dette princip med dette vers fra Esajas 8:20: " *Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis vi ikke taler sådan, vil der ikke være nogen dagry for folket .* "

To " *fester* " er forberedt af Gud: " *Lammets bryllupsnadver* ", hvis gæster er de udvalgte selv individuelt, da de tilsammen repræsenterer " *Bruden* ". Den anden " *fest* " er af den makabre type, og modtagerne af den er kun " *rovfugle* ", gribbe, kondorer, drager og andre arter af genren.

Vers 18: " *At spise kongers kød, kødet af militære ledere, kødet af vældige, kødet af heste og dem, der rider på dem, kødet af alle, frie og trælle, små og store.* " »

Efter ødelæggelsen af hele menneskeheden, vil der ikke være nogen tilbage til at lægge kroppene under jorden, og ifølge Jer.16:4, " *vil de blive spredt som møg på jorden .* " Lad os finde hele verset, som lærer os den skæbne, som Gud

forbeholder dem, han forbander: " *De vil dø fortæret af sygdom; de vil ikke blive givet tårer eller begravet; de vil være som møg på jorden; de skal omkomme ved sværd og hungersnød; og deres døde kroppe skal være føde for himlens fugle og jordens dyr .* " Ifølge den opremsning, som Ånden præsenterer i dette vers 18, undslipper intet menneske døden. Jeg husker, at " *hestene* " symboliserer folket ledet af deres civile og religiøse ledere ifølge Jakob 3:3: " *Hvis vi lægger biddet i munden på heste, så de adlyder os, styrer vi også hele deres krop.* »

Vers 19: " *Og jeg så dyret og jordens konger og deres hære samlet for at føre krig mod ham, der sad på hesten, og mod hans hær.* »

Vi har set, at " *slaget ved Harmagedon* " var åndeligt, og at dets aspekt på jorden bestod i at bestemme døden for alle Jesu Kristi sidste sande slaver. Denne beslutning blev truffet før Jesu Kristi genkomst, og oprørerne var sikre på deres valg. Men på tidspunktet for dets indtræden åbnede himlen sig og afslørede den guddommelige hævnende Kristus og hans englehære. Der er derfor ikke længere nogen kamp mulig. Ingen kan kæmpe mod Gud, når han viser sig, og resultatet er, hvad Åb.6:15-17 åbenbarede for os: " *Jordens konger, de store, hærførerne, de rige, de mægtige, alle slaverne og de frie mænd gemte sig i hulerne og i bjergenes klipper. Og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede; thi hans vredes store dag er kommet, og hvem kan bestå?* » Til det sidste spørgsmål er svaret: de folkevalgte, der skulle dræbes af oprørerne; udvalgte helliget ved deres troskab mod den hellige sabbat, som profeterede Jesu sejr over alle hans fjender og de af hans forløste.

Vers 20: " *Og dyret blev grebet og med det den falske profet, som havde gjort tegn foran det, hvorved han havde forført dem, som tog dyrets mærke og tilbad dets billede. De blev begge kastet levende i søen, der brændte med ild og svovl.* »

Opmærksomhed ! Ånden åbenbarer for os den sidste skæbne for den sidste dom, da Gud forbereder den til " *dyret og den falske profet* ", dvs. den katolske tro og den protestantiske tro, som de falske adventister har tilsluttet sig siden 1994. For " *søen brændende af ild og svovl* " vil først dække jorden i slutningen af det syvende årtusinde for at ødelægge og udslutte syndere, definitivt, efter den sidste dom. Dette vers afslører for os den vidunderlige følelse af vores skaber-Guds fuldkomne retfærdighed. Det fastslår forskellen mellem de virkelige gerningsmænd og ofrene, der er bedraget, men skyldige, fordi de er ansvarlige for deres valg. Religiøse herskere " *kastes levende i ildsøen* ", fordi de ifølge Åb. 14:9 opildnede jordens mænd og kvinder til at ære " *dyrets mærke* ", hvis straf blev annonceret.

Vers 21: " *Og de andre blev dræbt af sværdet, der kom ud af munden på ham, der sad på hesten; og alle fuglene blev mætte med deres kød.* "

Disse " *andre* " vedrører ikke-kristne eller ikke-troende mennesker, som fulgte den internationale bevægelse og adlød den generelle ordre uden personlig involvering i den handling, som de kristne religiøse oprørere udførte. Da de ikke er dækket af retfærdigheden af det blod, der er udgydt af Jesus Kristus, overlever de ikke Kristi genkomst, men bliver ikke desto mindre dræbt af hans ord symboliseret ved " *sværdet, der udgik fra hans mund* ". Disse faldne væsener, som

er øjenvidner til den sande Guds tilsynekomst, vil komme til den sidste dom, men de vil ikke lide lidelsen af den langvarige død af "ildsøen" forbeholdt *de* store religiøse skyldige, der var aktive i oprøret. Efter at være blevet konfronteret med den store skaberguds herlighed, den store dommer, vil de pludselig blive tilintetgjort.

Åbenbaringen 20: de tusind år af det syvende årtusinde og den sidste dom

Djævelens straf

Vers 1: “ *Da så jeg en engel komme ned fra himlen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i hånden.* »

“ *En engel* ” eller Guds sendebud “ *stiger ned fra himlen* ” til jorden, som, berøvet alle former for jord-, menneske- og dyreliv, her optager sit navn “ *afgrund* ”, som betegner den i 1.Mos.1:2. “ *Nøglen* ” åbner eller lukker adgangen til dette øde land. Og “ *den store lænke* ” holdt i “ *hans hånd* ” lader os forstå, at et levende væsen vil blive lænket på den øde jord, som vil blive hans fængsel.

Vers 2: “ *Han tog fat i dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham i tusind år.* »

Udtrykkene, der betegner “ *Satan* ”, den oprørske engel, i Åb. 12:9 citeres igen her. De minder os om hans meget høje ansvar for lidelsen forårsaget af hans oprørske karakter; fysisk og moralsk lidelse og smerte pålagt mennesker af dominatorerne underlagt hans inspirationer og påvirkninger, fordi de var lige så slemme som han var. Som en “ *drage* ” ledede han det hedenske kejserlige Rom, og som en “ *slange* ”, pavelig kristen Rom, men afsløret på tidspunktet for reformationen, opførte han sig igen som en “ *drage* ” tjent af de væbnede katolske og protestantiske ligaer og “ *dragonnaderne* ” af Ludvig XIV. Fra de dæmoniske engles lejr er “ *Satan* ” den eneste overlevende, mens han afventer hans sonende død ved den sidste dom, vil han forblive i live i endnu “ *tusind år* ” isoleret, uden kontakt med nogen skabning, på jorden, som har blive et formløst og ørkenfængsel, tomt, kun befolket af nedbrydende lig og knogler af mennesker og dyr.

Afgrundens engel på den øde jord: Ødelæggeren af Åb.9:11 .

Vers 3: “ *Han kastede ham i afgrunden og lukkede og forseglede indgangen over ham, for at han ikke længere skulle forføre folkeslagene, før de tusind år var gået. Herefter skal han løsnes lidt.* »

Det givne billede er præcist, Satan er placeret på den øde jord under et dække, som forhindrer ham i at få adgang til himlen; så han finder sig selv underlagt begrænsningerne af den menneskelige norm, hvis tab han forårsagede eller opmuntrede. De andre levende væsener, himmelske engle og mennesker, der er blevet engle på deres tur, er over ham, i himlen, som han ikke længere har adgang til siden Jesu Kristi sejr over synd og død. Men hans situation er blevet

værre, fordi han ikke længere har noget selskab, ingen engel, ingen mand. I himlen er " *nationerne* ", som dette vers citerer uden omtale af "jorden". Dette skyldes, at de forløste af disse nationer alle er i himlen i Guds rige. " *Kædens* " rolle afsløres således; det tvinger ham til at forblive alene og isoleret på jorden. I det guddommelige program vil djævelen forblive fange i " *tusind år* ", hvorefter han vil blive løsladt, med adgang til og kontakt med de onde døde, der er opstået i en anden opstandelse, for den sidstes " *anden død* ". dom over jorden, som så et øjeblik vil blive befolket igen. Han vil igen underlægge sig de dømte oprørske nationer i forgæves forsøg på at kæmpe mod de forløste hellige engle og Jesus Kristus, den store Dommer.

De forløste dømmer de ugudelige

Vers 4: " *Og jeg så troner; og dem, som sad der, blev givet magt til at dømme. Og jeg så sjælene hos dem, som var blevet halshugget på grund af Jesu vidnesbyrd og på grund af Guds ord, og hos dem, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde fået mærket på deres pander og på deres hænder. De blev levende og regerede med Kristus i tusind år .* "

" *De, der sidder på troner* " har kongelig " *magt* " til at dømme . Dette er en vigtig nøgle til at forstå den betydning, som Gud giver ordet " *konge* ". Nu, i sit rige, i Jesus Kristus " *Mikael* ", deler Gud sin dom med alle sine menneskeskabninger, der er forløst fra jorden. Dommen over de jordiske og himmelske ugudelige vil være kollektiv og delt med Gud. Dette er det eneste aspekt af de forløste udvalgte kongedømme. Herredømme er ikke forbeholdt en kategori af udvalgte, men for alle, og Ånden minder os om, at i den tid, der er gået på jorden, var der først frygtelige morderiske forfølgelser, som han fremkalder med citat: " *sjælene hos dem, der var blevet halshugget pga . om Jesu vidnesbyrd og på grund af Guds ord* "; Paul var en af dem. Ånden fremkalder således de kristne ofre for det romerske hedenskab og den intolerante romerske pavetro, der var aktiv mellem år 30 og 1843. Derefter retter den sig mod de sidste udvalgte, der er truet af døden af " *dyret, der rejser sig fra jorden* " i Apo .13 : 11 -15, i den sidste time af jordtiden; i løbet af året 2029 indtil den første forårsdag forud for påsken i år 2030.

I overensstemmelse med bekendtgørelsen af den " *syvende trompet* " i Åb. 11:18, " *tiden er inde til at dømme de døde* ", og dette er nytten af tiden for de " *tusind år* ", der citeres i dette vers 4. Dette vil være besættelsen af de frelste, som er trådt ind i Guds himmelske evighed. De bliver nødt til at " *dømme* " onde mænd og faldne himmelske engle. Paulus siger i 1 Kor.6:3: " *Ved I ikke, at vi skal dømme englene? Og hvor meget mere skal vi ikke dømme dette livs ting?* »

Den anden opstandelse for de faldne oprørere

Vers 5: " *Resten af de døde levede ikke igen, før de tusinde år var fuldendt. Dette er den første opstandelse.* »

Pas på fælden! Udtrykket " *De andre døde kom ikke tilbage til livet, før de tusinde år var fuldendt* " udgør en parentes, og det efterfølgende udtryk " *Det er den første opstandelse* ", vedrører de første døde i Kristus opstandne. I begyndelsen af " *det er den første opstandelse* ". *tusind år* " citeret. Parentesen

fremkalder uden at nævne den meddelelsen om en anden " opstandelse " forbeholdt de ugudelige døde, som vil blive genopstået ved slutningen af de " tusind år " til den sidste dom og dødsstraffen for " *søen af ild og svovl* "; som fuldfører den " *anden død* ".

Vers 6: " *Salige og hellige er de, der har del i den første opstandelse! Den anden død har ingen magt over dem; men de skal være Guds og Kristi præster og regere med ham i tusind år.* »

Dette vers opsummerer meget enkelt Guds åbenbarede retfærdige dom. Saligprisning henvender sig til de sande udvalgte, som deltager i begyndelsen af " tusind år " i " *de dødes opstandelse i Kristus* ". De vil ikke komme til dom, men vil selv være dommere i dommen organiseret af Gud i himlen i " tusind år ". Den bebudede " *regeringstid* " på " tusind år " er kun en " *regeringstid* " af dommeraktivitet og er begrænset til disse " tusind år ". Når de er gået ind i evigheden, behøver de udvalgte ikke at frygte eller lide " *den anden død* ", for tværtimod er det dem, der vil få de onde døde til at lide den. Og vi ved, at disse er de største og mest onde, grusomme og morderiske religiøse syndere. De valgte dommere bliver nødt til at bestemme længden af den lidelsestid, som hvert af de dømte væsener individuelt skal opleve, i processen med deres ødelæggelse af " *den anden død* ", som intet har til fælles med den nuværende første jordiske død . For det er skaberguden, der giver ilden form for dens ødelæggende handling. Ild har ingen effekt mod himmellegemer og jordiske kroppe beskyttet af Gud, som oplevelsen af Daniels tre ledsagere viser i Daniel 3. Til den sidste dom vil opstandelsens krop reagere anderledes end det nuværende jordiske legeme. I Mark 9:48 afslører Jesus sin særlige egenskab for os ved at sige: " *hvor deres orm ikke dør, og hvor ilden ikke slukkes* ". Ligesom ringene på en regnorms krop forbliver individuelt animerede, vil den fordømtes krop besidde liv ned til sit sidste atom. Hurtigheden af deres forbrug vil derfor afhænge af længden af den lidelsestid, som de hellige dommere og Jesus Kristus beslutter.

Den sidste konfrontation

Vers 7: " *Når de tusinde år er til ende, vil Satan blive løsladt fra sit fængsel.* »

I slutningen af de " tusinde år ", for en kort tid, vil han finde selskab igen. Dette er tidspunktet for den anden " opstandelse " forbeholdt jordiske oprørere.

Vers 8: " *Og han vil gå ud for at forføre folkeslagene, som er i jordens **fire hjørner** , Gog og Magog, for at samle dem til krig; deres antal er som havets sand.* "

Dette selskab er det af " *nationerne* " genopstået over hele jorden som angivet af formlen for de " *fire hjørner* ". af jorden ” eller fire kardinalpunkter, som giver handlingen en universel karakter. En sådan forsamling har intet at sammenligne, undtagen på krigsstrategis niveau, en lighed med konflikten fra den tredje verdenskrig med den " *sjette trompet* " i Åb.9:13. Det er denne sammenligning, der får Gud til at give dem, der er forsamlet ved den endelige dom, navnene "Gog og Magog", som oprindeligt blev citeret i Ezek.38:2, og før det i 1 Mos.10:2, hvor "Magog" er Jafets anden søn ; men en lille detalje afslører kun det komparative aspekt af denne evocation, for i Ezekiel er Magog Gogs land,

og det betegner Rusland, som vil sætte i aktion under den tredje verdenskrig, det største antal soldater af alle tider. krigshistorie; hvilket retfærdiggør dens enorme ekspansion og hurtige erobring af landene på det vesteuropæiske kontinent.

Ånden sammenligner dem med "*havets sand*" og understreger dermed vigtigheden af antallet af ofre for den sidste dom. Det er også en hentydning til deres underkastelse til djævelen og hans menneskelige agenter åbenbaret i Åb. 12:18 eller 13:1 (afhængigt af den bibelske version): når vi taler om "*dragen*", læser vi: "*Og han stod på sandet af havet.*"

En uforbederlig oprører, Satan begynder igen at håbe på, at han vil være i stand til at besejre Guds hær, og han forfører de andre dømte mennesker ved at overbevise dem om at engagere sig i kamp mod Gud og hans udvalgte.

Vers 9: "*Og de drog op på jordens overflade og omringede de helliges lejr og den elskede by. Men en ild kom ned fra himlen og fortærede dem.* »Men en erobring af jorden betyder ikke længere noget, når vi ikke kan gribe modstanderen, fordi han er blevet urørlig; ligesom Daniels ledsagere kan hverken ild eller andet skade dem. Og tværtimod, "*ilden fra himlen*" rammer dem selv i "*de helliges lejr*", som den ikke har nogen virkning på. Men denne ild "*fortærer*" Guds og hans udvalgtes fjender. I Zakarias 14 profeterer Ånden de to krige adskilt af "*tusind år*". Det, der går forud for og opnås af "den sjette trompet", er præsenteret i vers 1 til 3, resten vedrører den anden krig, der blev ført på tidspunktet for den sidste dom, og efter den, den universelle orden etableret på den nye jord. I vers 4 fremkalder profetien Kristi og hans udvalgtes nedstigning til jorden i disse termer: "*Hans fødder vil den dag stå på olivenbjerget, som ligger over for Jerusalem, på siden af 'østen; Olivenbjerget vil splitte sig på midten, mod øst og mod vest, og en meget stor dal vil blive dannet: halvdelen af bjerget vil trække sig tilbage mod nord, og halvdelen mod syd.* »Lejren for den sidste doms helgener er således identificeret og lokaliseret. Lad os bemærke, at det først er ved slutningen af de himmelske "*tusind år*", at Jesu "*fødder*" vil "*placere*" på jorden, "*på olivenbjerget, som ligger over for Jerusalem, på den østlige side*". . Misfortolket gav dette vers anledning til den fejlagtige tro på Jesu Kristi jordiske regeringstid i "millenniet".

Vers 10: "*Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i søen af ild og svovl, hvor dyret og den falske profet er. Og de skal pines dag og nat i al evighed.* »

Tiden er inde til at gennemføre dommen over religiøse oprørere, som er åbenbaret i Åb.19:20. I overensstemmelse med meddelelsen i dette vers, "*djævelen, dyret og den falske profet*" er sammen "*kastet levende i søen af ild og svovl*", som er et resultat af virkningen af "*ilden fra himlen*", hvortil tilføjet til dette er den smeltede underjordiske magma frigivet af brud i jordskorpen over hele planetens overflade. Jordan ser så ud som "solen", hvis "ild" fortærer oprørernes kød, idet de selv er tilbedere (ubevidste, men skyldige) af solen skabt af Gud. Det er i denne handling, at de jordiske og himmelske syndere lider under "*pinerne*" fra den "*anden død*", som er profeteret siden Åb.9:5-6. Den uretfærdige støtte til den falske hviledag forårsagede denne frygtelige afslutning. For heldigvis for de dømte, hvor lang tid det end måtte være, har den "*anden død*" også en ende. Og udtrykket "*for evigt og altid*" gælder ikke for selve "*pinerne*"

", men de ødelæggende konsekvenser af " ilden ", som forårsager dem, fordi det er konsekvenserne, som vil være definitive og evige.

Principperne for den sidste dom

Vers 11: " *Da så jeg en stor hvid trone og ham, som sad på den. Jorden og himlen flygtede for hans ansigt, og der var intet sted for dem .* "

" Hvid " af fuldkommen renhed, dens " store trone " er billedet af den fuldkommen rene og hellige karakter af Gud, der skaber alt liv og ting. Dens perfektion kan ikke tolerere tilstedeværelsen af " jorden " i dens ødelagte og fortærede aspekt, som den sidste dom gav den. Desuden er skurkene af alle oprindelser blevet ødelagt, symbolernes tid er forbi, og det himmelske univers og dets milliarder af stjerner har ikke længere nogen grund til at eksistere; " himlen " af vores jordiske dimension og alt, hvad den indeholder, er derfor elimineret, forsvundet i intetheden. Det er tid til evigt liv i en evig dag.

Vers 12: " *Og jeg så de døde, både store og små, stå foran tronen. Bøger blev åbnet. Og en anden bog blev åbnet, som er livets bog. Og de døde blev dømt efter deres gerninger, efter hvad der er skrevet i disse bøger. »*

Disse " døde " fundet skyldige blev genopstået til den endelige dom. Gud gør ingen undtagelse for nogen, hans retfærdige dom påvirker de " store " og de " små ", de rige og de fattige og påtvinger dem samme skæbne, død, for første gang i deres liv, ligeværdig.

Disse vers, der følger, giver detaljer om virkningen af den sidste dom. Allerede profeteret i Dan.7:10, er " bøgerne " af englernes vidnesbyrd " åbne ", og disse usynlige vidner bemærkede fejlene og forbrydelserne begået af de dømte og efter hver enkelt sags dom af de udvalgte og Jesus Kristus, en endelig uigenkaldelig endelig dom blev enstemmigt vedtaget. På tidspunktet for den endelige dom vil den afsagte dom blive fuldbyrdet.

Vers 13: " *Havet gav de døde, som var i det, døden og helvede gav de døde, som var i dem; og hver blev dømt efter sine gerninger. »*

Princippet defineret i dette vers gælder for begge opstandelser. De " døde " forsvinder i " havet " eller på "landet"; Det er disse to muligheder, der er udpeget i dette vers. Lad os bemærke formen " havde ", hvorved entiteten "jord" fremkaldes. For sandelig, dette navn er retfærdiggjort, da Gud har erklæret det syndige menneske: " *Du er støv, og til støv skal du vende tilbage* " i 1 Mos.3:19. Det " havde " er derfor " støvet " af "jorden". Døden har nogle gange fortæret mennesker ved ild, som derfor ikke " *vendes tilbage til støv* " ifølge den normale begravelsesritual. Dette er grunden til, at Ånden ikke udelukker dette tilfælde, at " døden " i sig selv vil returnere dem, den har ramt, uanset form; ved at forstå opløsningen forårsaget af atombrand, som ikke efterlader spor af en fuldstændig desintegreret menneskekrop.

Vers 14: " *Og døden og helvede blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen. »*

" Død " var et princip, der var absolut modsat livets, og dets formål var at eliminere skabninger, hvis livserfaring blev dømt og fordømt af Gud. Det eneste formål med livet er at præsentere for Gud en ny kandidat til hans valg af evige venner. Da denne udvælgelse fandt sted, og de ugudelige blev ødelagt, *havde* "

døden " og "jorden" " de døde " ikke længere nogen grund til at eksistere. De destruktive principper for disse to ting er selv ødelagt af Gud. Efter "*ildsøen* " er der skabt plads til livet og det guddommelige lys, som oplyser dens skabninger.

Vers 15: " *Den, der ikke fandtes skrevet i livets bog, blev kastet i ildsøen.*"

»

Dette vers bekræfter det, Gud har i sandhed kun stillet mennesket to veje, to valg, to skæbner, to skæbner (5 Mos.30:19). Navnene på de udvalgte har været kendt af Gud fra verdens grundlæggelse eller endnu længere, fra programmeringen af hans projekt, der sigter mod at give frie og uafhængige skabninger til selskab. Dette valg ville koste ham frygtelige lidelser i en krop af kød, men hans ønske om kærlighed var større end hans frygt, han lancerede sit projekt og vidste på forhånd den detaljerede opfyldelse af vores historie om det himmelske liv og det jordiske liv. Han vidste, at hans første væsen en dag ville blive hans dødelige fjende. Men han gav ham, trods denne viden, enhver chance for at opgive sit projekt. Han vidste, at det var umuligt, men han lod det ske. Han kendte således navnene på de udvalgte, deres handlinger, vidnesbyrd om hele deres liv og vejledte og førte dem til ham hver i sin tid og epoke. Kun én ting er umulig for Gud: overraskelse.

Han kendte også navnene på de mængder af ligegyldige, oprørske, afgudsdyrkende menneskeskabninger, som den menneskelige reproduktionsproces har skabt. Forskellen i Guds dom åbenbaret i Åb.19:19-20 gælder for alle hans skabninger. Nogle af dem, der er mindre skyldige, vil blive dræbt af "*Guds ord* " uden at opleve "*den anden døds ildens plager* ", som udelukkende er beregnet til kristne og jødiske religiøse skyldige. Men den anden "*opstandelse* " vedrører alle hans menneskeskabninger født på jorden og engle skabt i himlen, for Gud erklærede i Rom.14:11: "*For der er skrevet: Så sandt jeg lever, siger Herren, hvert knæ skal bøje sig for mig, , og hver tunge skal give Gud ære .*"

Åbenbaringen 21: det herliggjorte Nye Jerusalem **symboliseret**

Vers 1: "*Da så jeg en ny himmel og en ny jord; thi den første Himmel og den første Jord var forsvundet, og Havet var ikke mere.* »

Ånden deler med os de følelser, der er inspireret af etableringen af den nye multidimensionelle orden efter slutningen af det 7. ^{årtusinde}. Fra dette øjeblik vil tiden ikke længere blive talt, alt, hvad der lever, går ind i uendelig evighed. Alt er nyt eller mere præcist fornyet. "Himmel og jord" fra syndens æra er forsvundet, og symbolet på "døden", "havet" er ikke mere. Som Skaber ændrede Gud planeten Jordens udseende og fik alt, der repræsenterede en risiko eller fare, til at forsvinde for dens indbyggere; så ikke flere oceaner, ikke flere bjerge med stejle klippetoppe. Det er blevet til en stor have som den første "Eden", hvor alt er herlighed og fred; hvilket vil blive bekræftet i Åb.22.

Vers 2: "Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, stige ned fra himlen fra Gud, beredt som en brud, der var udsmykket for sin mand." »

Denne nye rekreation vil byde velkommen til forsamlingen af de udvalgte forløste helgener fra det land, der er navngivet i dette vers "hellige by", som i Åb.11:2, "Ny Jerusalem", "bruden" af Jesus Kristus, hendes "mand". Hun "kommer ned fra himlen", fra Guds rige, hvor hun trådte ind ved genkomsten i sin Frelasers herlighed. Hun steg derefter ned til jorden for første gang i slutningen af "tusind år" af den himmelske dom til den sidste dom. Hvorefter hun gik tilbage til himlen og ventede, indtil den "nye himmel og den nye jord" var klar til at modtage hende. Bemærk, at ordet "himmel" er i ental, fordi det fremkalder perfekt enhed, i modsætning til flertallet, "himlen", som foreslog i 1 Mos.1:1 opdelingen af himmelske væsener i to modsatrettede lejre.

Vers 3: "Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Se, Guds tabernakel med mennesker! Han vil bo hos dem, og de vil være hans folk, og Gud selv vil være med dem." »

Den "nye jord" byder en fremtrædende gæst velkommen, eftersom "Gud selv", der forlader sin gamle himmelske trone, kommer for at installere sin nye trone på jorden, hvor han har besejret djævelen, synden og døden. "Guds tabernakel" betegner Guds Jesu Kristi himmellegeme "Michael" (= som er som Gud). Men det er også symbolet på forsamlingen af de udvalgte, som Jesu Kristi Ånd hersker over. "Tabernakel, tempel, synagoge, kirke", alle disse udtryk er symboler på folket af de forløste helgener, før de er bygninger bygget af mennesker; hver af dem markerer et trin i det guddommelige projekts fremskridt. Og først betegner "tabernaklet" hebræernes udgang fra Ægypten, ledet og ført til ørkenen af Gud, synligt manifesteret af skyen, der dalede ned som en søjle over det hellige telt. Han var da allerede "med mænd"; hvilket retfærdiggør brugen af dette udtryk i dette vers. Så markerer "templet" den solide konstruktion af "tabernaklet"; arbejde bestilt og udført under kong Salomon. Udelukkende på hebraisk betyder ordet "synagoge": forsamling. I Åb.2:9 og 3:9 omtaler Kristi Ånd den oprørske jødiske nation som "Satans synagoge." Det sidste ord "kirke" betegner forsamlingen på græsk (ecclesia); sproget i formidlingen af den kristne lære i Bibelen. Jesus sammenlignede "hans krop" i "templet" i "Jerusalem", og ifølge Ef.5:23 er forsamlingen, hans "kirke", "hans krop": "for manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er den overhoved for Kirken, som er hans legeme, og som han er Frelseren for . Vi husker den sorg, som Jesu apostle oplevede, da han forlod dem for at stige op til himlen. Denne gang kan "min mand bo hos mig" sige Den Udvalgte i sin installation på den "nye jord". Det er

i denne sammenhæng, at budskaberne fra de tolv navne på de " *tolv stammer* " i Åb.7 kan udtrykke den uforfalskede glæde og lykke ved deres sejr.

Vers 4: " *Han skal tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, og der skal ikke være mere sorg eller gråd eller smerte, for det forrige er forsvundet.* " »

Forbindelsen med Åb.7:17 bekræftes ved her at finde det guddommelige løfte, som Åb.7 slutter med: " *Han vil tørre hver tåre af deres øjne* ". Kuren mod gråd er glæde og glæde. Vi taler om den time, hvor Guds løfter vil blive holdt og opfyldt. Se omhyggeligt på denne vidunderlige fremtid, for foran os er tiden planlagt for " *død, sorg, gråd, smerte* ", som ikke længere vil være, kun fornyelsen af alle ting af vores sublime og vidunderlige skaber-Gud. Jeg præciserer, at disse forfærdelige ting først vil forsvinde efter den sidste dom, som vil blive fuldbyrdet i slutningen af de "tusind år". For de udvalgte, men kun dem, vil virkningerne af det onde ophøre, når Herren Gud den Almægtiges herlighed vender tilbage.

Vers 5: " *Og han, der sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt. Og han sagde: Skriv; thi disse ord er sikre og sande.* " »

Skaberen Gud, personligt, forpligter sig selv med løfte, og han vidner om dette profetiske ord: " *Se, jeg gør alting nyt* ". Det nytter ikke at lede efter et billede i vores jordiske nyheder for at prøve at få en idé om, hvad Gud forbereder, for det nye kan ikke beskrives. Og indtil da har Gud kun mindet os om vor tids smertefulde ting ved at fortælle os, at de ikke længere vil være i den " *nye jord og den nye himmel* ", som således bevarer alt deres mysterium og overraskelser. Englen tilføjer til denne udtalelse: " *for disse ord er sikre og sande* ." Guds kald af nåde i Jesus Kristus kræver urokkelig tro for at opnå belønningen for Guds løfter. Det er en svær vej, der går imod verdens normer. Det kræver en stor ånd af opofrelse, af selvfornægtelse, i en slaves ydmyghed underkastet sin Mester. Guds bestræbelser på at styrke vores tillid er derfor velbegrundede: "vished i den åbenbarede og udtrykte sandhed" er standarden for sand tro.

Vers 6: " *Og han sagde til mig: Det er gjort! Jeg er alfa og omega, begyndelsen og enden. Den tørstige vil jeg give fra kilden med livets vand gratis.* " »

Skaberen Gud Jesus Kristus skaber " *alt nyt* ". " *Det er gjort!* " » ; Sl.33:9: " *For han sagde, og det skete; han beordrer, og det eksisterer.* " Hans kreative ord er fuldført, så snart ordene kommer ud af hans mund. Siden år 30, bag os, er programmet for den kristne æra åbenbaret i Daniel og Åbenbaringen blevet opfyldt ned til de mindste detaljer. Gud inviterer os til igen at se ind i den fremtid, som han har forberedt for sine udvalgte; de bebudede ting vil blive udført på samme måde med fuld sikkerhed. Jesus fortæller os som i Åb.1:8: " *Jeg er alfa og omega, begyndelsen og enden* ". Ideen om " *begyndelse og slutning* " giver kun mening i vores oplevelse af jordisk synd, som vil ende helt i " *slutningen* " af det syvende årtusinde efter ødelæggelsen af syndere og død. Til Guds sønner spredt ud over et handelsland tilbyder Jesus " *frit* ", " *fra kilden med livets vand* ." Han er sig selv, " *kilden* " til dette " *livets vand* ", som symboliserer evigt liv. Guds gave er gratis, denne afklaring fordømmer salget af romersk-katolske "afladsbreve", som betegnede en benådning opnået til en pris fra pavedømmet.

Vers 7: " *Den, der sejrer, skal arve disse ting; Jeg vil være hans Gud, og han vil være min søn.* " »

Guds udvalgte er medarvinger med Jesus Kristus. For det første, gennem sin egen "sejr", "arvede" Jesus en kongelig herlighed, der blev anerkendt af alle hans himmelske skabninger. Efter ham er hans udvalgte også "sejrherrer", men gennem hans "sejr" vil "arve disse nye ting" specielt skabt af Gud til dem. Jesus bekræftede sin guddommelighed over for apostlen Filip i Johannesevangeliet 14:9: "Jesus sagde til ham: Jeg har været hos dig så længe, og du har ikke kendt mig, Filip! Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan siger man: Vis os Faderen? » Manden Messias præsenterede sig selv som den "Evige Fader", og bekræftede dermed den meddelelse, der var profeteret i Es.9:6 (eller 5), som vedrørte ham. Jesus Kristus er derfor for sine udvalgte, både deres bror og deres Fader. Og de er selv hans brødre og hans sønner. Men kaldet er individuelt, så Ånden siger, som i slutningen af de 7 epoker med temaet "Breve": "til den, der sejrer", "han vil være min søn". Sejr over synd er påkrævet for at drage fordel af status som "søn" af den levende Gud.

Vers 8: "Men de feje, de vantro, de afskyelige, morderne, de seksuelt umoralske, magikerne, afgudsdyrkerne og alle løgnere, deres del skal være i søen, der brænder med ild og svovl, som er den anden død." »

Disse kriterier for menneskelige karakterer findes overalt i den hedenske menneskehed, men Ånden retter sig her mod frugterne af den falske kristne religion; fordømmelsen af, at den jødiske religion er klart udtrykt og åbenbaret af Jesus i Åb.2:9 og 3:9.

Ifølge Åb.19:20 vil "... søen, der brænder af ild og svovl", ved den sidste dom være den del, der er forbeholdt "dyret og den falske profet": den katolske tro og den protestantiske tro. Den falske kristne religion er ikke forskellig fra den falske jødiske religion. Hans prioriterede værdier er det modsatte af Guds. Mens de jødiske farisæere bebrejdede Jesu disciple for ikke at vaske deres hænder, før de spiste (Mat.15:2), havde Jesus aldrig gjort denne bebrejdelse over for dem, og han sagde så i Mat.15:17 til 20: "Gør forstår du ikke, at det, der kommer ind i munden, går ind i maven og derefter kastes ud i de hemmelige steder? Men det, der kommer ud af munden, kommer fra hjertet, og det er det, der besmitter et menneske. For ud af hjertet kommer onde tanker, mord, utroskab, utugt, tyveri, falsk vidnesbyrd, bagtalelse. Dette er de ting, der besmitter mennesket; men at spise uden at vaske hænder, besmitter ikke et menneske". Ligeledes maskerer den falske kristne religion sine synder mod Ånden ved primært at forkaste kødets synder. Jesus gav sin mening til kende ved at fortælle jøderne i Mat.21:3: "Toldmændene og de prostituerede vil gå foran jer til Himmeriget"; naturligvis på betingelse af, at alle omvender sig og omvender sig til Gud og hans renhed. Det er falsk religion, at Jesus behandler "blinde vejledere", som han bebrejder i Mat.23:24, for at "filtrere myggen og opsluge kamelen", eller for "at se halmen i naboens øje uden at se bjælke, der er i hans egen" ifølge Lukas 6:42 og Mat.7:3 til 5.

Der er lidt håb for nogen, der identificerer sig med alle disse personlighedskriterier, som Jesus opregner. Hvis kun én matcher din natur, bliver du nødt til at kæmpe imod den og overvinde din fejl. Troens første kamp er mod en selv; og det er den sværeste modgang at overvinde.

I denne opremsning citerer Jesus Kristus, den store guddommelige dommer, idet han favoriserer deres åndelige betydning, de fejl, der er anklaget for den falske kristne tro af typen pavelig romersk katolicisme. Ved at angribe "de kujoner" udpeger han dem, der nægter at vinde i deres troskamp, fordi hans løfter alle er forbeholdt " *ham, der sejrer* ." Der er dog ingen sejr mulig for dem, der nægter at kæmpe. Det " *trofaste vidne* " skal være modigt; forlade kujonen. " *Uden tro er det umuligt at behage Gud* " (Hebr.11:6); udgang, " *den vantro* ". Og tro, der ikke stemmer overens med Jesu tro, givet som et forbillede at efterligne, er kun vantro. " *Vederstyggeligheder* " er afskyelige for Gud, og de forbliver hedningenes frugter; udgang, " *den afskyelige* ". Det er en lækage, der tilskrives " *Babylon den store, moderen til skøgerne og jordens vederstyggeligheder* " ifølge Åb.17:4-5. " *Mordere* " overtræder det sjette bud; udgang, " *morderen* ". Mordet tilskrives den katolske tro og " *hyklernes* " protestantiske tro ifølge Dan.11:34. De " *usømmelige* " kan ændre deres adfærd og overvinde deres ondskab, ellers; gå ud af " *den skamløse* ". Men den åndelige " *frygthed* " som tilskrives den katolske tro sammenlignet med en " *prostituert* " lukker fuldstændig døren til himlen for det. Desuden fordømmer Gud i hendes " *ukyskhed* ", hvilket fører til åndeligt " *utroskab* ": handel med djævelen. " *Magikere* " er katolske præster og protestantiske tilhængere af dæmonisk spiritualisme; exit, " *tryllekunstneren* "; denne handling tilskrives " *Babylon den store* " i Åb.18:23. " *Afgudsdyrkerne* " betegner også den katolske tro, dens udskårne afguder genstand for tilbedelse og bøn; udgang, " *afgudsdyrkeren* ". Og til sidst citerer Jesus " *løgnerne* ", der har som deres åndelige far " *djævelen, en løgner og morder fra begyndelsen og løgnens fader* " ifølge Joh 8:44; forlad " *løgneren* ".

Vers 9: " *Da kom en af de syv engle, som holdt de syv skåle med de syv sidste plager, og talte til mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru.* »

I dette vers sender Ånden et budskab om opmuntring til de udvalgte, som sejrrikt vil passere gennem den tragiske og forfærdelige tid med de guddommelige " *syv sidste plager* ". Deres belønning vil være at se (" *Jeg vil vise dig* ") herligheden forbeholdt de sejrende udvalgte, som i denne sidste historiske fase af syndens land udgør og repræsenterer " *bruden, Lammets hustru* ", Jesus Kristus. ...

De " *syv engle, der holdt de syv hætteglas fyldt med de syv sidste plager* " var rettet mod mennesker, der opfyldte kriterierne for den falske kristne religion, der blev citeret i det foregående vers. Disse " *syv sidste plager* " var den del, som Gud snart ville give til den faldne lejr. Han vil nu vise os, i symbolske billeder, den del, der vil gå til de sejrende, forløste udvalgte. I en symbolik, der afslører de følelser, som Gud har for dem, vil englen vise de udvalgte, hvis forsamling tilsammen udgør " *Lammens brud* ". Ved at specificere " *Lammets hustru* " bekræfter Ånden læren givet i Efeserbrevet 5:22 til 32. Apostelen Paulus beskriver et ideelt ægtemands- og hustruforhold, som desværre kun vil finde sin opfyldelse i forholdet mellem de Udvalgte og Kristus. Og vi må lære at genlæse 1. Mosebogs historie i lyset af denne lektion givet af den levende Guds Ånd, skaberens af alt liv og den geniale opfinder af dets perfekte værdier. Ordet " *kvinde* " forbinder " *bruden* ", " *Kristi Udvalgte* " med billedet af " *kvinden* ", der præsenteres i Åbenbaringen 12.

Generel beskrivelse af de glorificerede udvalgte

Vers 10: " *Og han førte mig bort i ånden til et stort og højt bjerg. Og han viste mig den hellige by Jerusalem, som kom ned fra himlen fra Gud, med Guds herlighed.* »

I ånden transporteres Johannes til det øjeblik, hvor Jesus Kristus og hans udvalgte stiger ned fra himlen efter den himmelske dom i " tusind år " i det syvende årtusinde. I Åb.14:1 blev de " forseglede " adventister " 144.000 " af de kristne åndelige " tolv stammer " vist på " Zions bjerg ." Efter " tusind år " er det profeterede opfyldt i den " nye jords " virkelighed. Siden Jesu Kristi genkomst har de udvalgte modtaget fra Gud et herliggjort himmelsk legeme, der er gjort evigt. De afspejler således " Guds herlighed ". Denne forvandling bebudes af apostlen Paulus i 1 Kor.15:40 til 44: " *Der er også himmelske og jordiske legemer; men himmellegemernes lysstyrke er anderledes, den af jordiske kroppe er anderledes. Den ene solens lysstyrke, en anden månens lysstyrke og en anden stjernernes lysstyrke; selv en stjerne adskiller sig i lysstyrke fra en anden stjerne. Sådan er det også med de dødes opstandelse. Legemet er sået forgængeligt; han rejser sig uforgængelig; det er sået foragteligt, det rejser sig herligt; han er sået svagelig, han rejser sig fuld af styrke; han er sået som et dyrisk legeme, han genopstår som et åndeligt legeme. Hvis der er en dyrekrop, er der også en åndelig krop ."*

Vers 11: " *Dens glans var som en meget ædelsten, en jaspissten gennemsigtig som krystal.* »

Citeret i det foregående vers, " Guds herlighed ", som kendetegner den, bekræftes, da " jaspisstenen " også betegner aspektet af " Han, der sidder på tronen " i Åb.4:3. Mellem de to vers bemærker vi en forskel, da denne " jaspissten ", som symboliserer Gud , i Åb. 4, i forbindelse med dommen, også ser ud som en " sardonyx ". Her, hvor problemet med synd er blevet løst, præsenterer den Udvalgte sig selv i et aspekt af perfekt renhed " gennemsigtig som krystal ".

Vers 12: " *Den havde en stor og høj mur. Det havde tolv døre, og på dørene tolv engle, og navne skrevet af Israels børns tolv stammer:* "

Billedet foreslået af Jesu Kristi Ånd er baseret på symbolikken i " **templet** ". **hellig** " åndelig nævnt i Ef.2:20 til 22.: " *I er blevet bygget på apostlenes og profeternes grundvold, idet Jesus Kristus selv er hjørnesteinen. I ham rejser hele bygningen, velkoordineret, sig for at være et **helligt tempel** i Herren. I ham bliver du også bygget ind i en Guds bolig i Ånden.* ". Men denne definition vedrørte kun de Udvalgte fra den apostolske tid. Den " høje mur " afbilder udviklingen af den kristne tro fra år 30 til år 1843; lad os bemærke, at indtil denne dato forbliver den sandhedsstandard, som apostlene har forstået og undervist i, uændret. Det er grunden til, at ændringen i hviledagen, der blev etableret i 321, **bryder** den hellige pagt, som blev indgået med Gud ved Jesu Kristi blod. Med hensyn til de sande modtagere af åbenbaringen af denne profeti, er symbolerne, der afbilder adventisttroen, adventist tro, adskilt af Gud siden 1843, afbildet af "tolv døre", "åbne" foran de valgte embedsmænd i " Philadelphia " (Åb.3: 7) og " lukket " før de faldne " levende døde " af " Sardis " (Åb.3:1). De " bærer navnene på de 12 stammer besejlet med Guds segl " i Åb.7.

Vers 13: " *Mod øst tre porte, mod nord tre porte, mod syd tre porte og mod vest tre porte.* »

Denne orientering af " *dørene* " til de fire kardinalpunkter illustrerer dens universelle karakter; som fordømmer og gør illegitim den religion, der hævder universalisme oversat med den græske rod "katholikos" eller "katolsk". Siden 1843 er adventismen for Gud den eneste kristne religion, som han har betroet sit " *evige evangelium* " (Åb. 14:6) til en universel mission med at undervise jordens befolkninger. Bortset fra den sandhed, som han åbenbarer for sine åndelige udvalgte indtil verdens ende, er der ingen frelse . Adventismen blev født i form af en religiøs vækkelsesbevægelse motiveret af annonceringen af Jesu Kristi genkomst, som forventes, første gang, i foråret 1843; og den skal bevare denne karakter indtil Jesu Kristi sande endelige genkomst planlagt til foråret 2030. Fordi en "bevægelse" er en aktivitet i konstant udvikling, ellers er den ikke længere en "bevægelse", men en "blokeret" og død institution, som favoriserer tradition og religiøs formalisme; eller alt hvad Gud hader og fordømmer; og har allerede blandt de oprørske jøder fordømt de første vantro.

Detaljeret beskrivelse i kronologisk rækkefølge

Det grundlæggende i den kristne tro

Vers 14: " *Byens mur havde tolv fundament, og på dem de tolv navne på Lammets tolv apostle.* »

Dette vers afbilder den apostoliske kristne tro, der, som vi har set, dækker perioden mellem 30 og 1843, og hvis lære blev fordrejet af Rom i 321 og 538. Den "høje mur" er dannet af den århundreder *gamle* forsamling af " **levende sten** " ifølge 1 Pie.2:4-5: " *Nær dig til ham, en levende sten , forkastet af mennesker, men udvalgt og dyrebar for Gud; og I selv, som levende sten , bygger jer selv op til at danne et åndeligt hus , et helligt præstedømme , for at tilbyde åndelige ofre, som er velbehagelige for Gud gennem Jesus Kristus .*

Vers 15: " *Han, som talte til mig, havde et gyldent rør som et mål til at måle byen, dens porte og dens mur.* »

Her, som i Åb. 11:1, er det et spørgsmål om at " *måle* " eller fælde dom over værdien af de herliggjorte Udvalgte, om adventisttiden (*de 12 porte*) og om den apostolske tro (*fundamentet og muren*). Hvis " *røret* " i Åb. 11:1 var " *som en stav* ", et redskab til straf, det absolut modsatte, at dette vers er et " *gyldent rør* "; " *guld* " er symbolet på " *tro renset ved prøvelse* ", ifølge 1 Pet.1:7: " *så at prøvelsen af din tro, dyrere end forgængeligt guld (som dog prøves ved ild), resulterer i lovprisning, ære og ære, når Jesus Kristus viser sig .* Tro er derfor standarden for Guds dom.

Vers 16: " *Byen var i form af en firkant, og dens længde var lig med dens bredde. Han målte byen med røret og fandt tolv tusinde stadier; længden, bredden og højden var ens.* »

" *Firkanten* " er i overfladeareal den perfekte ideelle form. Det findes oprindeligt i det "helligste" eller "det allerhelligste" aspekt af tabernaklet bygget på Moses' tid. Formen på " *firkanten* " er bevis på intelligent involvering, naturen præsenterer ingen perfekt " *firkant* ". Guds intelligens viser sig i dimensionerne af den hebraiske helligdom, som blev dannet af en justering af tre " *firkanter* ". To blev brugt til "det hellige sted" og det tredje for " *det helligste* " eller " *det*

allerhelligste sted ", som udelukkende var forbeholdt Guds nærvær og derfor adskilt af " *et slør* " syndens billede, der Jesus vil sone i sin time. Disse proportioner på tre tredjedele var billedet af de 6000 eller tre gange 2000 år, der blev afsat til udvælgelsen af de udvalgte i det frelsende projekt designet af Gud. I slutningen af denne udvælgelse bliver de udvalgte således afbildet af " *firkanten* " på det " *helligste sted* ", som forudsagde resultatet af frelseprojektet; dette åndelige sted bliver tilgængeligt på grund af den forsoning, som pagten i Kristus medførte. Og den beskrevne åndelige " *plads* " i templet modtog således sin grundvold den 3. april, 30. april, da frelsen begyndte med vor Forløser Jesu Kristi frivillige forsonende død. Billedet af " *firkanten* " er ikke nok til at perfektionere denne definition af ægte perfektion, hvis symbolske tal er "tre". Det er også en "terning", som præsenteres for os. Med den samme måling, i " *længde, bredde og højde* ", har vi denne gang, "tre"-symbolet på den perfekte "kubiske" fuldkommenhed, for forsamlingen af de udvalgte, der er forløst af Jesus Kristus. I 2030 vil konstruktionen af " *den firkantede by* (og endda kubisk: " *dens højde* "), *dens fundament og dens tolv porte* være afsluttet. Ved at give den en kubisk form forbyder Ånden den bogstavelige fortolkning af "by", som skarer giver den.

Det målte antal, " *12.000 stadia* ," har samme betydning som de " *12.000 segl* " i Åb.7. Som en påmindelse: $5 + 7 \times 1000$, det vil sige mennesket (5) + Gud (7) x i mængde (1000). Ordet " *stadioner* " antyder deres deltagelse i kapløbet, hvis mål er at " *vinde det himmelske kalds pris* " ifølge Paulus' lære i Phi.3:14: " *Jeg løber mod målet, for at vinde prisen af Guds himmelske kald i Jesus Kristus.* » ; og i 1 Kor.9:24: " *Ved I ikke, at de, der løber på stadion, alle løber, men kun én får prisen? Løb for at vinde den.* » De sejrende udvalgte løb og vandt den pris, som Gud tildelte i Jesus Kristus.

Vers 17: " *Og han målte muren og fandt et hundrede og fireogfyrre alen, en mands mål, som var englens mål.* »

Bag " *alen* ", vildledende målinger, åbenbarer Gud sin dom for os, og han åbenbarer for os, at kun mænd symboliseret med tallet "5", som har indgået en alliance med Gud, hvis nummer er "7". Summen af disse to tal giver "12", som, når "kvadratet", giver tallet "144". Præcisionen " *mål på mennesket* " bekræfter dommen *over udvalgte "mænd"* forløst ved blodet udgydt af Jesus Kristus. Tallet "12" er således til stede i alle faser af projektet med den hellige alliance, der er indgået med Gud: 12 hebraiske patriarker, 12 apostle af Jesus Kristus og 12 stammer for at afbilde den adventistiske tro, der er etableret siden 1843-1844.

Vers 18: " *Muren var lavet af jaspis, og byen var af rent guld, som rent glas.* »

Gennem disse symboler åbenbarer Gud sin påskønnelse af den tro, som hans udvalgte udviste frem til 1843. De havde ofte lidt lys, men deres vidnesbyrd om Gud kompenserede og fyldte ham med kærlighed. " *Det rene guld og det rene glas* " i dette vers illustrerer deres sjæles renhed. De har ofte opgivet deres liv for at stole på Guds løfter åbenbaret gennem Jesus Kristus. Tilliden til ham vil ikke blive skuffet, han vil selv byde dem velkommen til " *den første opstandelse* ", den af de sande " *døde i Kristus* ", i foråret 2030.

Det apostoliske grundlag

Vers 19: " *Fundamentet af byens mur var prydet med ædelstene af enhver art: det første fundament var af jaspis, det andet af safir, det tredje af kalcedon, det fjerde af smaragd.* "

Vers 20: " *den femte af sardonyx, den sjette af sardonyx, den syvende af krysolit, den ottende af beryl, den niende af topas, den tiende af krysolit, den ellefte af hyacint, den tolvte af ametyst.* »

Gud kender menneskers tanker, og hvad de føler, når de beundrer ædelstens skønhed, når de skæres eller poleres. For at erhverve disse ting bruger nogle formuer til det punkt, hvor de ødelægger sig selv, sådan er deres hengivenhed for dem. I samme proces vil Gud bruge denne menneskelige følelse til at udtrykke de følelser, han har for sine elskede og velsignede udvalgte.

Disse forskellige " *ædelstene* " lærer os, at de udvalgte ikke er identiske kloner, fordi hver person har deres egen personlighed, på det fysiske plan, naturligvis, men især på det åndelige plan, på niveau med deres karakter. Eksemplet givet af Jesu " *tolv apostle* " bekræfter denne tanke. Mellem Jean og Pierre, hvilken forskel! Men Jesus elskede dem både med og for deres forskelligheder. Den sande rigdom af liv skabt af Gud ligger i disse mangfoldighed af personligheder, som alle har været i stand til at give ham førstepladsen i deres hjerter og hele deres sjæl.

Adventisme

Vers 21: " *De tolv porte var tolv perler; hver dør var af en enkelt perle. Bytorvet var af rent guld, som gennemsigtigt glas.* »

Siden 1843 har de udvalgte ikke udvist en større tro end dem, der gik forud for dem i Frelserens Dommers dom. Symbolet " *én perle* " skyldes velsignet adventismes adgang til den fulde forståelse af Guds frelsesplan. For Gud har de udvalgte adventister siden 1843 vist sig værdige til at modtage alt hans lys. Men da dette bliver leveret i konstant vækst, modtager kun de sidste dissidente adventister den sidste perfekte form for profetiske forklaringer. Hvad jeg mener er, at den sidste udvalgte adventist ikke vil være af større værdi end de andre, der er blevet forløst fra apostolsk tid. " *Perlen* " signalerer kulminationen på det frelsende projekt sat i gang af Gud. Den afslører en specifik oplevelse, som bestod i at genoprette **alle** de doktrinære sandheder, der var fordrejet og angrebet af den romersk pavelige katolske tro og den protestantiske tro, som var faldet i frafald. Og endelig afslører det for os den enorme betydning, som Gud tillægger anvendelsen af dekretet i Daniel 8:14 i foråret 1843: " *Indtil to tusinde tre hundrede om aftenen og hellighed vil blive retfærdiggjort* ". " *Perlen* " er billedet af denne " *retfærdiggjorte hellighed* ", som i modsætning til andre ædelsten ikke må skæres for at afsløre dens skønhed. I denne sidste sammenhæng fremstår forsamlingen af de helliget udvalgte harmonisk, " *uforkastelig* " ifølge Åb. 14:5, og giver Gud al den ære, han fortjener. Den profetiske sabbat og det syvende årtusinde, profeteret af den, samles og fuldbyrdes i al fuldkommenheden af det frelsende projekt, som den store skaber-Gud har udtænkt. Hans " *prisbare perle* " i Matt.13:45-46 udtrykker al den pragt, han ønskede at give den.

De store forandringer i det nye Jerusalem

Ånden specificerer: " *bytorvet var lavet af rent guld, som gennemsigtigt glas.* » Ved at citere dette " *sted for rent guld* " eller rene tro, foreslår han en sammenligning med Paris, som bærer syndens billede ved at modtage navnene " *Sodoma og Egypten* " i Åb.11:8.

Vers 22: " *Jeg så intet tempel i byen; thi Herren Gud, den Almægtige, er hans tempel, ligesom Lammet.* »

Tiden for symboler er forbi, de udvalgte er gået ind i den sande fuldførelse af det guddommelige frelseprojekt. Som vi forstår det i dag på jorden, vil " *indsamlingens tempel* " ikke længere have nogen nytte. Indtræden i evigheden og virkeligheden vil gøre " *skyggerne* " ubrugelige, som profeterede ifølge Kol.2,16-17: " *Lad derfor ingen dømmes jer om at spise eller drikke eller om en fest, en nymåne eller om sabbater. : det var skyggen af de kommende ting, men legemet er i Kristus.* " Opmærksomhed ! I dette vers vedrører formlen " *om sabbaterne* " " *sabbaterne* " forårsaget af religiøse højtider og ikke " *den ugentlige sabbat*", der blev oprettet og helliget af Gud på den syvende dag siden verdens skabelse. Ligesom Kristi første komme gjorde de festlige ritualer, som profeterede ham i den gamle pagt, ubrugelige, vil indtræden i evigheden gøre jordiske symboler forældede, og det vil give de udvalgte mulighed for at se, høre og følge 'Lammet være, Jesus Kristus, sandt helligt guddommeligt " *tempel* ", som for evigt vil være det synlige udtryk for den skabende Ånd.

Vers 23: " *Byen behøver hverken solen eller månen for at oplyse den; thi Guds herlighed oplyser ham, og Lammet er hans fakkell.* »

I guddommelig evighed lever de udvalgte i et permanent lys uden en lyskilde som vores nuværende sol, hvis eksistens kun retfærdiggøres af vekslen mellem " *dag og nat* "; " *nat eller mørke* " retfærdiggjort på grund af synd. Når synden er løst og væk, er der kun plads tilbage for " *det lys* ", som Gud havde erklæret " *godt* " i 1. Mos.1:4.

Guds Ånd forbliver usynlig, og Jesus Kristus er det aspekt, hvori hans skabninger kan se ham. Det er af denne grund, at han præsenteres som " *fakkelen* " for den usynlige Gud.

Men åndelig fortolkning afslører en stor forandring. Når de kommer ind i himlen, vil de udvalgte blive direkte undervist af Jesus, de vil da ikke længere have brug for " *solen* ", symbolet på den nye alliance, eller " *månen* ", symbolet på den gamle jødiske alliance; begge er, ifølge Åb. 11:3, i Skriften, de bibelske " *to vidner* " om Gud, nyttige til at oplyse mennesker i deres opdagelse og forståelse af hans frelsende projekt. Sammenfattende vil de udvalgte ikke længere have brug for Bibelen.

Vers 24: " *Hedningerne skal vandre i dets lys, og jordens konger skal bringe deres herlighed ind i det.* »

" *De pågældende nationer* " er de " *nationer* ", der er himmelske eller er blevet himmelske. Da den " *nye jord* " også er blevet til Guds nye rige, er det dér, at enhver levende skabning kan finde skaberguden. " *Jordens konger* ", som udgør de udvalgte, vil " *bringe herligheden* " af deres sjæls renhed i dette evige liv installeret på den " *nye jord* ". Dette udtryk " *jordens konger* ", som oftest, nedsættende, retter sig mod de oprørske jordiske myndigheder, betegner på en

subtil måde de udvalgte i Åb. 4:4 og 20:4, hvor de præsenteres "siddende" på "troner" . . Ligeledes læser vi i Åb.5:10: " *Du har gjort dem til **et kongerige** og til præster for vor Gud, og **de skal regere** på jorden ."*

Vers 25: " *Hendes porte skal ikke lukkes om dagen, for der skal ikke være nat der. »*

Meddelelsen fremhæver forsvinden af den nuværende usikkerhed. Fred og sikkerhed vil være perfekt i lyset af en evig dag uden ende. I livets historie blev mørkets billede kun skabt på jorden på grund af kampen mellem det guddommelige "lys" og "mørket" i djævelens lejr.

Vers 26: " *Nationernes herlighed og ære vil blive bragt dertil. »*

I 6000 år har mænd organiseret sig i stammer, folk og nationer. Under den kristne æra, i Vesten, ændrede folk deres kongeriger til nationer, og de kristne udvalgte blev udvalgt blandt dem på grund af den "ære og ære" de gav Gud i Jesus Kristus.

Vers 27: " *Intet urent må komme ind i hende, heller ikke nogen, der øver vederstyggelighed eller løgn; kun de, der er skrevet i Lammets livsbog, vil komme ind ."*

Gud bekræfter det, frelsen er genstand for et stort krav fra hans side. Kun fuldkommen rene sjæle, der viser kærlighed til guddommelig sandhed, kan udvælges til evigt liv. Endnu en gang fornyer Ånden sin afvisning af den "besmittede", som betegner den faldne protestantiske tro i budskabet om "Sardes" i Åb.3:4, og den katolske tro, hvis tilhænger "overgiver sig selv til vederstyggelighed og til religiøse og civile løgne". . Fordi de, der ikke tilhører Gud, lader sig manipulere af djævelen og hans dæmoner.

Endnu en gang minder Ånden os om, at overraskelser er forbeholdt mennesker, fordi Gud siden verdens grundlæggelse har kendt navnene på sine udvalgte, fordi de "er skrevet i hans livsbog" . Og ved at specificere "i **lammets livbog**", udelukker Gud enhver ikke-kristen religion fra sin frelsesplan . Efter at have åbenbaret i sin Apokalypse udelukkelsen af falske kristne religioner, fremstår vejen til frelse som "snæver og snæver", som Jesus erklærede det i Mat.7:13-14: " *Gå ind gennem den snævre port. For bred er den port, og bred er den vej, som fører til ødelæggelse, og der er mange, som går ind ad den. Men **snæver** er porten, og **snæver** er vejen, der fører til livet, og der er få, der finder den ."*

Åbenbaring 22: Evighedens endeløse dag

Fuldkommenheden af den jordiske tid med guddommelig udvælgelse endte med Apo.21: 7 x 3. Tallet 22 markerer paradoksal nok historiens begyndelse, selvom det i denne bog udgør dens epilog. Denne fornyelse, som ifølge Gud angår "alt" er knyttet til den "nye jord og den nye himmel", som begge er evige.

Vers 1: "Og han viste mig en flod med livets vand, klar som krystal, der strømmer ud fra Guds og Lammets trone. »

I dette ophøjede, forfriskende billede af friskhed minder Ånden os om, at forsamlingen af de udvalgte, som er blevet evig, afbildet af "livets vands flod", er en skabelse, et Guds værk åndeligt genskabt i Kristus, hvis tilstedeværelse er synlig, er foreslået af hans "trone"; og dette ved hjælp af offeret af "lammets", Jesus Kristus; evigheden er frugten af den nye fødsel, som dette offer frembragte hos de udvalgte.

"Floden" er en højvolumenstrøm af ferskvand. Han forestiller sig livet, der ligesom ham er i konstant aktivitet. Ferskvand udgør 75 % af vores menneskelige terrestriske krop; dette betyder, at ferskvand er essentielt for ham, og det er grunden til, at Gud sammenligner sit ord, lige så vigtigt for at opnå evigt liv, med "en kilde til livets vand" ifølge Ap.7:17, idet han selv er denne "kilde til levende vand" ifølge Jer.2:13. I Hans Åbenbaring så vi i Åb.17:15, at "vandene" symboliserer "folk"; her er "floden" et symbol på, at de forløste udvalgte bliver evige.

Vers 2: "Midt på byens torv og på flodens to bredder var der et livstræ, der bar frugt tolv gange, gav sin frugt hver måned, og hvis blade var til helbredelse for nationerne. »

I dette andet billede, Jesus Kristus, findes "livets træ" "i midten" af hans forsamling af udvalgte samlet omkring ham på "pladsen" i forsamlingen. Han er "i midten" af dem, men også på deres sider, repræsenteret ved "flodens to bredder". For Jesu Kristi guddommelige Ånd er allestedsnærværende; til stede overalt og i alle. Frugten af dette "træ" er "liv", som fornyes konstant, eftersom "dets frugt" opnås i hver af de "12 måneder" i vores jordiske år. Dette er endnu et smukt billede af evigt liv og en påmindelse om, at det bevares evigt ved Guds vilje.

Jesus sammenlignede ofte mennesket med "frugttræer", som "vi dømmes efter deres frugter". Han tillagde sig selv fra begyndelsen i 1.Mos.2:9 det symbolske billede af et "livets træ". Men træer har som "beklædning" udsmykningen af deres "blade". For Jesus symboliserer hans "klædedragt" hans retfærdige gerninger og derfor hans forløsning fra hans udvalgte synder, som skylder ham deres frelse. Så ligesom "træernes blade" helbreder sygdomme, "kurerer" de retfærdige gerninger, som Jesus Kristus har udført, den dødelige sygdom i arvesynden, arvet af de udvalgte siden Adam og Eva, som havde brugt "blade" af træer til at dække deres fysiske og åndelig nøgenhed opdaget af oplevelsen af synd.

Vers 3: "Der vil ikke være mere forbandelse. Guds og Lammets trone skal være i byen; hans tjenere skal tjene ham og se hans ansigt."

Fra dette vers udtrykker Ånden sig selv i fremtidig tid og giver sit budskab betydningen af opmuntring for de udvalgte, som stadig skal bekæmpe det onde og dets konsekvenser indtil Kristi genkomst og deres fjernelse fra jorden.

Det er "anathema", forbandelsen af synden begået af Eva og Adam, som havde gjort Gud usynlig for menneskelige øjne. Skabelsen af den gamle pagts Israel havde ikke ændret noget, fordi synd stadig gjorde Gud usynlig. Han måtte stadig gemme sig under udseendet af en sky om dagen, der blev flamboyant om natten. Helligdommens allerhelligste sted var udelukkende forbeholdt ham, under dødsstraf for en lovovertræder. Men disse jordiske forhold er ikke længere. På den nye jord er Gud synlig for alle sine tjenere, hvad deres tjeneste vil være, er stadig et mysterium, men de vil have kontakt med ham, mens apostlene gned skuldrene med Jesus Kristus og talte med ham; ansigt til ansigt.

Vers 4: "Og hans navn skal være på deres pander. »

Guds navn udgør det sande "den levende Guds segl". Sabbatshvilen er kun det ydre "tegn" på dette. Fordi Guds "navn" betegner hans karakter, som han symboliserer ved ansigterne på de "fire dyr": "løven, kalven, manden og ørnen", som perfekt illustrerer de harmoniske kontraster i Guds karakter: kongelig og stærk, men parat til ofring, menneskelig fremtoning, men himmelsk natur. Jesu ord er blevet opfyldt; de, der er ens, flokkes sammen. Også de, der deler guddommelige værdier, er blevet udvalgt af Gud til evigt liv og er samlet til ham. "Panden" huser mandens hjerne, det motoriske centrum for hans tanke og hans personlighed. Og denne animerede hjerne studerer, reflekterer og godkender eller afviser den sandhedsstandard, som Gud præsenterer for den for at redde den. De udvalgte hjerner elskede den kærlighedsdemonstration, som Gud organiserede i Jesus Kristus, og de kæmpede ifølge de etablerede regler for at overvinde det onde med hans hjælp, for at opnå retten til at leve med ham.

I sidste ende finder alle dem, der deler Guds karakter, åbenbaret af Jesus Kristus, sig sammen med ham for at tjene ham for evigt. Tilstedeværelsen af Guds "navn" "skrevet på deres pander" forklarer deres sejr; og dette især i den sidste prøve af adventistisk tro, hvor mænd havde valget mellem at indskrive på "deres pande", "Guds navn" eller det oprørske "dyrs".

Vers 5: "Der vil ikke være mere nat; og de behøver hverken lampe eller lys, for Gud Herren vil give dem lys. Og de skal herske for evigt og altid. »

Ifølge 1 Mos.1:5 står bag ordet " *nat* " ordet " *mørke* ", et symbol på synd og ondskab. " *Lampen* " betegner Bibelen, Guds hellige skrevne ord, som åbenbarer standarden for " *hans lys* ", det gode og det gode. Det vil ikke længere være nyttigt, de udvalgte vil have direkte adgang til dets guddommelige inspiration, men det bevarer i øjeblikket, på syndens jord, sin væsentlige " *oplysende* " rolle, som alene fører til evigt liv.

Vers 6: " *Og han sagde til mig: Disse ord er sikre og sande; og Herren, profeternes ånders Gud, har sendt sin engel for at vise sine tjenere, hvad der hurtigt skal ske ".*

For anden gang finder vi denne guddommelige bekræftelse: " *Disse ord er sikre og sande.* " Gud stræber efter at overbevise læseren om profetien, fordi hans evige liv er på spil i hans valg. Stillet over for sine guddommelige bekræftelser er mennesket betinget af de fem sanser, som hans Skaber gav ham. Fristelserne er mange og effektive til at vende ham væk fra spiritualitet. Guds insisteren er derfor fuldt ud berettiget. Faren for sjæle er reel og altid til stede.

Det er passende at opdatere vores læsning af dette vers, som præsenterer en sjældnen bogstavelig karakter i denne profeti. Der er intet symbol i dette vers, men bekræftelsen af, at Gud er inspirationen fra de profeter, der skrev Bibelens bøger, og at han som en sidste åbenbaring sendte "Gabriel" til Johannes, så han åbenbarer for ham i billeder, hvad , i 2020, vil ske " *prompt* ", eller er allerede blevet gennemført, i vid udstrækning. Men mellem 2020 og 2030 skal den mest forfærdelige æra krydses; frygtelige tider præget af død, nuklear ødelæggelse og de forfærdelige " *syv sidste plager af Guds vrede* "; mennesket og naturen vil lide frygteligt, indtil de forsvinder.

Vers 7: " *Og se, jeg kommer hurtigt. Lykkelig er den, der holder ordene i denne bogs profeti!* »

Jesu genkomst annonceres i foråret 2030. Saligprisning er for os, i det omfang vi " *beholder* " indtil slutningen " *ordene fra profetien i denne bog* " Åbenbaringen.

Adverbiet " *prompt* " definerer Kristi pludselige tilsynekomst i timen for hans genkomst, fordi tiden går regelmæssigt uden acceleration eller opbremsning. Siden Daniel 8:19 minder Gud os om: " *der er fastsat en tid til enden* ": " *Så sagde han til mig: Jeg vil lære dig, hvad der vil ske ved vredens ende, for der er en tid, der er markeret til enden.* " Den kan kun gribe ind i slutningen af de 6000 år, som Gud har programmeret til hans udvælgelse af udvalgte, det vil sige på den første dag i foråret, som går forud for den 3. april 2030.

Vers 8: " *Jeg er Johannes, som har hørt og set disse ting. Og da jeg havde hørt og set det, faldt jeg for englens fødder, som viste mig dem, for at ~~tilbede ham~~ og bøje mig ned for ham.* »

For anden gang kommer Ånden for at sende os sin advarsel. I de originale græske tekster oversættes verbet "proskuneo" som "at lægge sig foran". Verbet "at tilbede" er en arv fra den latinske version kaldet "Vulgate". Tilsyneladende banede denne dårlige oversættelse vejen for opgivelsen af fysisk udmattelse i den frafaldne kristendoms religiøse praksis til det punkt, hvor man bede "stående", på grund af en anden falsk oversættelse af det græske verbum "istemi" i Mark 11:25. I teksten har dens form "stékété" betydningen af "forblive fast eller vedholde",

men Oltramare-oversættelsen, der blev brugt i L.Segond-versionen, oversatte den til "stasis", som betyder "stå" i bogstavelig forstand. En falsk oversættelse af Bibelen legitimerer således på bedragerisk vis en uværdig, arrogant og skandaløs holdning til den store skabergud, den Almægtige, hos mennesker, der mister sansen for det virkelig hellige. Og dette er ikke den eneste... Det er derfor, vores holdning til bibeloversættelser skal være mistænksom og forsigtig, især da Gud i Åb.9:11 åbenbarer den "destruktive" brug (Abaddon- *Apollyon*), af Bibelen skrevet. " *på hebraisk og græsk* ". Sandheden findes kun i de originale tekster, bevaret på hebraisk, men forsvundet og erstattet af den nye pagts græske skrifter. Og dér, må det erkendes, dukkede "stående" bøn op blandt protestantiske troende, målrettet af de guddommelige ord fra " *5. trompet* ." For paradoksalt nok er knælende bøn fortsat længere blandt katolikker, men vi bør ikke blive overraskede, for det er i denne katolske religion, at djævelen leder sine tilhængere og sine ofre til at lægge sig ned foran udskårne billeder, der er forbudt ved det andet af Guds ti bud; bud, som katolikker ignorerer, da det i den romerske version er slettet og erstattet.

Vers 9: " *Men han sagde til mig: Pas på ikke at gøre dette! Jeg er din medtjener og dine brødres profeters og dem, som holder ordene i denne bog. Tilbed dig foran Gud, læg dig ned.* »

Den fejl, Johannes begået, foreslås af Gud som en advarsel til hans udvalgte: "pas på ikke at falde i afgudsdyrkelse!" som udgør hovedskylden for de kristne religioner, som er forkastet af Gud i Jesus Kristus. Han organiserer denne scene på samme måde, som han organiserede sin sidste lektion ved at beordre sine apostle til at tage deres våben op til den time, hvor han blev arresteret. Da tiden kom, forbød han dem at bruge den. Lektionen blev givet, og hun sagde: " *Vær forsigtig med ikke at gøre det* ." I dette vers modtager Johannes forklaringen: " *Jeg er din medtjener* ." " *Englene* ", inklusive " *Gabriel* ", er, ligesom mennesker, skabninger af skaberguden, som i det andet af sine ti bud har forbudt at lægge sig ned for sine skabninger, foran udskårne billeder eller malede billeder; alle de former, som idolet kan antage. Vi kan således lære af dette vers ved at bemærke englens modsatte adfærd. Her forbyder Gabriel, det mest værdige himmelske væsen efter Michael, at udmatte sig foran ham. På den anden side beder Satan i sine forførende optrædener, i skikkelse af "Jomfruen", om, at monumenter og tilbedelsessteder skal opføres for at tilbede og tjene hende ... mørkets lysende maske falder.

Englen specificerer yderligere " *og dine brødre, profeternes og dem, der holder ordene i denne bog* ". Mellem denne sætning og den i Åb. 1:3 bemærker vi forskellen på grund af den tid, der forløb mellem begyndelsen af dekrypteringstidspunktet, 1980, og den nuværende version af 2020. Mellem disse to datoer, "den, der læser » fik andre Guds børn til at dele det dechiffrede lys, og de gik til gengæld ind i " *profeternes* " værk . Denne multiplikation tillader endnu et større antal andre kaldede mennesker at få adgang til valget ved at høre den åbenbarede sandhed og ved at omsætte den i konkret praksis.

Vers 10: " *Og han sagde til mig: Forsegl ikke ordene i denne bogs profeti. For tiden er nær.* »

Budskabet er vildledende, fordi det er henvendt til Johannes, som Gud har transporteret til vores sidste tidsalder fra begyndelsen af bogen, ifølge Åb.1:10. Vi må også forstå, at ordren om ikke at forsegle bogens ord er rettet direkte til mig på det tidspunkt, hvor bogen er fuldstændig ulukket; den bliver så den " lille åbne bog " i Åb.10:5. Og når den " åbnes " med Guds hjælp og autorisation, er der ikke længere tale om at lukke den med "segl". Og dette, " for tiden er nær "; i foråret 2021 er der 9 år tilbage, før Herren Guds Jesu Kristi herlige genkomst.

Imidlertid begyndte den første åbning af den " lille bog " efter dekretet i Dan.8:14, dvs. efter 1843 og 1844; for den vigtige forståelse af emnet for den seneste adventistiske trostest skyldes åbenbaringerne givet direkte af Jesus Kristus selv, eller af hans engel, til vores søster Ellen.G.White, under hendes tjeneste.

Vers 11: " *Lad den, der er uretfærdig, blive uretfærdig igen, lad den, der er uren, blive uren igen; og lad de retfærdige stadig praktisere retfærdighed, og den, som er hellig, stadig hellige sig selv.* »

Ved første læsning bekræfter dette vers anvendelsen af dekretet i Dan.8:14. Adventisternes adskillelse udvalgt af Gud mellem 1843 og 1844 bekræfter budskabet om " Sardis ", hvor vi finder protestanterne " levende " men " døde " og " besmittede " åndeligt, og adventistpionererne " værdige til hvidhed " kaldet i dette vers " *retfærdighed og helliggørelse* ". Men åbningen af den " lille bog " er progressiv ligesom " *de retfærdiges vej, der fortsætter med at vokse som dagens lys, fra daggry til dets zenit* ". Og pioner-adventisterne var ikke klar over, at ^{en} trosprøve ville sigte dem mellem 1991 og 1994, som studiet af den " 5. trompet " åbenbarede for os. Som et resultat bliver andre læsninger af dette vers mulige.

Beseglingstiden er ved at være slut, som vi læser i Åb.7:3: " *Gør ingen skade på jorden eller havet eller træerne, før vi har forseglet vores Guds tjeneres pander.* » Hvor skal vi placere tilladelsen til at skade jorden, havet og træerne? Der er to muligheder. Før "den sjette trompet " eller før de " syv sidste plager "? Den " sjette trompet " udgør en sjette advarselsstraf givet af Gud til jordiske syndere, det forekommer mig logisk i dette tilfælde at beholde den anden mulighed. Fordi " *Guds vredes syv sidste plager* " har den protestantiske "jord " og det katolske " hav " som mål . Lad os overveje, at ødelæggelserne udført af "den sjette trompet " ikke forhindrer, men fremmer omvendelsen af de kaldede udvalgte, der er forløst ved Jesu Kristi blod.

Det er derfor, efter den " sjette basun " og lige før de " syv sidste plager ", og på tidspunktet for beseglingens standsning, som markerer afslutningen på den kollektive og individuelle nådes tid, at vi stadig kan placere ordene fra dette vers: " *Lad den, der er uretfærdig, blive uretfærdig igen, lad den, der er uren, blive uren igen; og lad de retfærdige stadig praktisere retfærdighed, og den, som er hellig, stadig hellige sig selv.* » Alle vil her kunne se den måde, hvorpå Ånden i dette vers bekræfter den gode oversættelse, som jeg præsenterede for det grundlæggende "adventistiske" vers, som er Daniel 8:14: "... hellighed vil blive retfærdiggjort " . Ordene " *retfærdighed og hellig* " er stærkt støttet og derfor bekræftet af Gud. Denne meddelelse forudser derfor tidspunktet for afslutningen af henstandsperioden, men en anden forklaring er som følger. Når Ånden når slutningen af bogen, sigter Ånden mod det tidspunkt, hvor den fuldt tydede bog bliver den " lille åbne bog ", og fra dette øjeblik vil dens accept eller afvisning

gøre forskellen mellem " den, der er retfærdig, og den, der besmitter sig selv" " og Vorherre inviterer " helgenen til at hellige sig yderligere ". Jeg husker igen, at " besmittelsen " blev tilskrevet protestantismen i " Sardes " -budskabet . Ånden målretter med sine ord denne protestantisme og institutionelle adventisme, som har delt sin forbandelse siden 1994, hvor den sluttede sig til den ved at indgå i den økumeniske alliance. Accept af det dechiffrede budskab i denne bog vil derfor " endnu en gang , men den sidste, gøre forskellen mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham " ifølge Mal.3:18.

Så jeg opsummerer lektionerne i dette vers. For det første bekræfter den adventismens adskillelse fra protestantismen mellem 1843 og 1844. Ved andenbehandlingen gælder den mod den officielle adventisme, som vendte tilbage til den protestantiske og økumeniske alliance efter 1994. Og jeg foreslår en tredjebehandling, som vil gælde i slutningen af tiden for nåde i 2029 før Jesu Kristi genkomst fastsat til begyndelsen af foråret, som kommer før den 3. april i påsken 2030.

Det er tilbage for os efter disse forklaringer at forstå, at årsagen til den institutionelle adventismes fald, som førte til, at den blev " opkastet " af Jesus Kristus i hans budskab til Laodikea, er mindre afvisningen af at tro på hans genkomst i 1994, at afvisningen af at tage højde for lysets bidrag, der er kommet for at belyse den sande oversættelse af Daniel 8:14; et lys demonstreret på en ubestridelig måde af selve den originale hebraiske bibeltekst. Denne synd kunne kun fordømmes af retfærdighedens Gud, som ikke betragter de skyldige som uskyldige.

Vers 12: " Se, jeg kommer hastigt , og min løn er med mig, for at give enhver efter hans gerning . "

Om 9 år vil Jesus vende tilbage i en ubeskrivelig guddommelig herlighed. I Åb. 16 til 20 åbenbarede Gud for os arten af den del af hans gengældelse, der er forbeholdt uretfærdige og intolerante oprørske katolske, protestantiske og adventistiske syndere. Han præsenterede også for os den del, der var reserveret til hans udvalgte adventister, som forblev trofaste, og som ærer hans profetiske ord og hans hellige syvendeds sabbat, i Åb . hvad "er hans værk ", som ikke giver meget plads til de skyldige til at retfærdiggøre sig selv i Kristi øjne. Selvretfærdiggørende ord bliver ubrugelige, fordi det så vil være for sent at omdanne tidligere valgs fejl.

Vers 13: " Jeg er alfa og omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden. »

Hvad der har en begyndelse, har også en ende. Dette princip gælder for længden af den jordiske tid, som Gud har givet til hans udvalg af udvalgte. Mellem alfa og omega vil der være gået 6000 år. I år 30 den 3. april vil Jesu Kristi frivillige sonende død også have markeret alfatiden for den kristne alliance på 2000 år; foråret 2030 vil markere sin omega-tid med fuld kraft.

Men alfa er også 1844 med sin omega 1994. Og endelig er alfa for mig og de sidste folkevalgte, 1995 med sin omega, 2030.

Vers 14: " Salige er de, der holder hans bud (og ikke ~~vask deres klæder~~), for at få ret til livets træ og gå ind gennem portene ind i byen! »

Den anden form for den " *store trængsel* " ligger foran os med dens følge af skarer af dødsfald. Derfor bliver det presserende at opnå beskyttelse og hjælp fra Gud gennem Jesus Kristus. Som billedet antyder, skal synderen " *holde sine bud* » ; **dem fra Gud og dem af Jesus, " *Guds Lam* ", hvilket betyder, at han skal give afkald på alle de former, som synden kan antage.** Den tilslørede oversættelse af dette vers, der er bevaret i vores nuværende bibler, skyldes romersk-katolicismen ledet fra Vatikanet. De andre manuskripter, de ældste og derfor mere trofaste, foreslår: " *Salige er de, der holder hans bud* ". Og da synd er overtrædelse af loven, fordrejes budskabet og erstatter den nødvendige og livsvigtige lydighed med den simple påstand om kristen tilhørsforhold. Hvem har gavn af forbrydelsen? Til dem, der vil kæmpe sabbatten indtil Jesu Kristi herlige genkomst. Det sande budskab er opsummeret som følger: "Velsignet er den, der adlyder sin Skaber". Dette budskab gentager kun det, der er citeret i Åbenbaringen 12:17 og 14:12, nemlig: " *dem, der holder Guds bud og troen på Jesus* ". Disse er modtagerne af det sidste budskab sendt af Jesus. Den, der dømmes det opnåede resultat, er Jesus Kristus selv, og hans krav er lig med den lidelse, han har udholdt i hans martyrium. Belønningen til de udvalgte vil være meget stor; de vil opnå udødelighed og komme ind i evigt liv gennem adventiststien symboliseret ved de " *tolv porte* " i det symbolske " *nye Jerusalem* ".

Vers 15: " *Ud med hunde, tryllekunstnere, horemagere, mordere, afgudsdykere og alle der elsker og praktiserer løgn!* »

Hvem er dem, som Jesus navngiver således? Denne skjulte anklage vedrører hele den kristne tro, som er faldet fra; den katolske tro, den mangfoldige protestantiske tro, herunder adventisttroen, som har indgået sin alliance siden 1994; Adventisttroen var så rigt velsignet af ham i begyndelsen af hans eksistens, og endnu mere med hensyn til hans sidste repræsentanter, der blev tvunget til dissidens. " *Hundene* " er hedningerne, men også, og frem for alt, dem, der hævder at være hans brødre **og forråder ham**. Dette udtryk " *hunde* " er paradoksalt nok for nutidige vestlige mennesker, at dyret er et symbol på troskab, men for østerlændinge er det selve billedet af eksekvering. Og her udfordrer Jesus endda deres menneskelige natur og betragter dem som upålidelige dyr. De øvrige vilkår bekræfter denne dom. Jesus bekræfter ordene i Åb.21:8 og her udtrykker tilføjelsen af udtrykket " *hunde* " hans personlige dømmekraft. Efter den sublime demonstration af kærlighed, som han gav til mænd, er intet mere forfærdeligt end at blive forrådt af dem, der hævder at tilhøre ham og hans offer.

Derefter kalder Jesus dem " *magikere* " på grund af deres handel med dårlige engle, spiritisme, som først forførte den katolske tro med åbenbaringer af "Jomfru Maria", noget bibelsk umuligt. Men de mirakler, som dæmonerne udførte, ligner det, Faraos " *magikere* " udførte foran Moses og Aron.

Ved at kalde dem " *ukyske* " fordømmer Jesus frigørelsen af moral, men især de unaturlige religiøse alliancer, som er indgået af de protestantiske kirker med den katolske tro, som er fordømt af Guds profeter som Djævelens tjener. De reproducerer, "som døtre", deres " *prostituerede moder Babylon den Stores* " " *utugt* ", fordømt i Åb. 17:5.

Frafaldne er også " *mordere* ", som vil forberede sig på at dræbe Jesu udvalgte, hvis han ikke griber ind for at forhindre dem gennem hans herlige komme.

De er " *afgudsdyrkere* ", fordi han interesserer sig mere for det materielle liv end det åndelige liv. De forbliver ligeglade, når Gud tilbyder dem sit lys, som de skamløst afviser ved at dæmonisere hans sande budbringere.

Og for at afslutte dette vers, præciserer han: " *og den, der elsker og praktiserer, lyver!* » Derved fordømmer han dem, hvis natur er knyttet til løgne, til det punkt, at de er totalt ufølsomme over for sandheden. Det er blevet sagt om smag og farver, at de ikke kan diskuteres; det er det samme med kærligheden til sandheden eller løggen. Men i sin evighed udvælger Gud udelukkende blandt sine skabninger, som menneskelig reproduktion giver anledning til, dem, der har denne kærlighed til sandheden.

Det endelige resultat af Guds frelsesplan er forfærdeligt. Suverænt smidt ud er de antediluvianske forhærdede ikke-angrende syndere, den gamle vantro jødiske alliance, den afskyelige romersk pavelige katolske tro, den afgudsdyrkende ortodokse tro, den calvinistiske protestantiske tro, og endelig den institutionelle adventistiske tro, det sidste offer for ånden i tradition, som de tidligere alle lige har favoriseret.

"Adventist"-budskabet havde fatale konsekvenser, for det første for jøderne, som faldt ved deres afvisning af at tro på Messias' **første komme**, **annonceret i Dan.9:24 til 27. For det andet de kristne, der blev smidt ud af Jesus, som alle deler** skylden over at have vist manglende interesse for det seneste "adventistiske" budskab, der annoncerer **hans andet komme**. Deres mangel på kærlighed til dens sandhed er fatal for dem. I 2020 deler disse store officielle religioner alle dette forfærdelige budskab, som Jesus adresserede i 1843 til protestantismen fra " *Sardis* "-æraen i Åb. 3:1: " *Du siges at være i live, og du er død* ".

Vers 16: " *Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne for jer om disse ting i menighederne. Jeg er Davids rod og sæd, den klare morgenstjerne.* »

Jesus sendte sin engel Gabriel til Johannes og gennem Johannes til os, hans trofaste tjenere i de sidste dage. For det er først i dag, at dette fuldt dechiffrerede budskab giver os mulighed for at forstå de budskaber, han retter til sine tjenere og disciple fra de syv epoker eller syv forsamlinger. Jesus fjerner tvivl om sin symbolske fremmaning af Apo.5: " *Davids rod og efterkommere* ". Han tilføjer: " *den lyse morgenstjerne* ". Denne stjerne er solen, men han identificerer sig kun med den som et symbol. Fordi, ubevidst, ærer oprigtige væsener, der elsker Jesus Kristus for hans offer, vores sol, denne stjerne guddommeliggjort af hedningene. Hvis mange ikke er klar over det, er skarer, selv oplyste om emnet, ikke parate eller i stand til at forstå alvoren af denne hedenske afgudshandling. Mennesket må glemme sig selv, for at sætte sig i stedet for Gud, som føler tingene meget anderledes på grund af det faktum, at hans sind allerede har fulgt menneskenes handlinger i næsten 6000 år. Den identificerer hver handling for, hvad den virkelig repræsenterer; hvilket ikke er tilfældet for mænd, hvis korte liv primært handler om at tilfredsstille deres ønsker, primært kødelige og jordiske, men det er

også tilfældet for dem, der er åndelige og meget religiøse, og som forbliver blokeret af respekt for fædrenes traditioner.

I slutningen af *Thyatira- budskabet* sagde Ånden til " *den, der sejrer* ": " *Og jeg vil give ham morgenstjernen .*" Her præsenterer Jesus sig selv som "*morgenstjernen*". Vinderen vil derfor få Jesus og med ham alt livets lys, som har sin kilde i ham. Påmindelsen om dette udtryk antyder den fulde opmærksomhed fra de sande sidste "adventister" på disse vers i 1 Pt.2:19-20-21: " *Og vi holder det profetiske ord så meget desto mere sikkert, som du gør klogt i at betale opmærksomhed, som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryer og morgenstjernen stiger op i jeres hjerter; først og fremmest ved jer selv, at ingen profeti i Skriften kan være genstand for privat fortolkning, for det var ikke efter menneskets vilje, at en profeti nogensinde blev bragt, men den er drevet af Helligånden, at mennesker har talt fra Gud.* »Vi kunne ikke sige det bedre. Efter at have hørt disse ord, forvandler den udvalgte dem til gerninger, der tages i betragtning af Jesus Kristus.

Vers 17: " *Og Ånden og bruden sagde: Kom! Og lad den, der hører, sige: Kom! Og lad den, der tørster, komme; den, der vil, må frit tage livets vand .*"

Fra begyndelsen af sin jordiske tjeneste har Jesus lanceret dette kald: " *Kom* ". Men ved at tage billedet af " *tørst* ", ved han, at den, der ikke er " *tørstig* ", ikke kommer for at drikke. Hans kald vil kun blive hørt af dem, der " *tørster* " efter dette evige liv, som hans fuldkomne retfærdighed tilbyder os af hans nåde alene, som en ny chance. Jesus alene betalte prisen; han tilbyder det derfor " *gratis* ". Ingen katolsk eller guddommelig "aflad" tillader det at blive opnået for penge. Denne universelle opfordring forbereder en samling af valgte embedsmænd fra alle nationer og alle oprindelser. Kaldet " *Kom* " bliver nøglen til denne gruppering af udvalgte, som de sidste dages trosprøve vil skabe. Men de vil opleve prøven spredt på jorden og vil først blive genforenet, når Jesus Kristus vender tilbage i sin herlighed for at fjerne dem fra syndens land.

Vers 18: " *Jeg forkynder for enhver, som hører ordene i denne bogs profeti: Hvis nogen tilføjer noget dertil, vil Gud slå ham med de plager, som er beskrevet i denne bog; »*

Åbenbaringen er ingen almindelig bibelsk bog. Det er et litteraturværk guddommeligt kodet i bibelsk sprog, som kan genkendes af dem, der søger i hele Bibelen fra start til slut. Udtryk bliver velkendte gennem gentagen læsning. Og de "bibelske konkordanser" gør det muligt at finde lignende udtryk. Men netop fordi dens kode er meget præcis, advares oversættere og transskriberere: " *Hvis nogen tilføjer noget til den, vil Gud slå ham med de plager, der er beskrevet i denne bog* ".

Vers 19: " *Og hvis nogen tager noget fra ordene i denne profetibog, vil Gud tage hans del fra livets træ og fra den hellige by, som er beskrevet i denne bog.* »

Af de samme grunde truer Gud enhver, der " *fjerner noget fra ordene i denne profetibog* ". Den, der tager denne risiko, bliver også advaret: " *Gud vil afskære hans del af livets træ og fra den hellige by, beskrevet i denne bog .*" De noterede ændringer vil derfor have frygtelige konsekvenser for dem, der har begået dem.

Jeg henleder din opmærksomhed på denne lektion. Hvis modifikationen af denne uforståelige kodede bog bliver straffet af Jesus Kristus på disse to strenge måder, hvad vil det så være for dem, der afviser dens fuldstændigt forståelige afkodede budskab ?

Gud har gode grunde til at præsentere denne advarsel klart, fordi denne åbenbaring, hvis ord er udvalgt af ham, er af samme værdi som teksten i hans "ti bud", "indgraveret med sin finger på stentavler" . Nu, i Dan.7:25, profeterede han, at hans kongelige " *lov* " *ville blive* " *ændret* " såvel som " *tiderne* ". Handlingen blev gennemført, som vi har set, af romersk autoritet, successivt kejserlig i 321, derefter pavelig, i 538. Denne handling, som han anså for at være "arrogant" vil blive straffet med døden, og Gud formaner os til ikke at reproducere, mod profeti, denne type fejl, som han kraftigt fordømmer.

Guds værk forbliver hans værk uanset tidspunktet, hvor det udføres. At tyde hans profeti er umuligt uden hans vejledning. Det betyder, at det dekrypterede arbejde har samme værdi som det, der er krypteret. Indse derfor, at dette værk, hvor Guds tanke åbenbares klart, er af meget høj " *hellighed* ". Det udgør det ultimative " *vidnesbyrd om Jesus* ", som Gud henvender sig til sine sidste dissidente syvendedags adventisttjenere; og på samme tid, med praktiseringen af den sande lørdagssabbat, er det i 2021, den sidste " *retfærdiggjorte hellighed* " planlagt siden ikrafttrædelsen af dekretet i Dan.8:14 i 1843.

Vers 20: " *Den, der vidner om disse ting, siger: Ja, jeg kommer hurtigt. Amen! Kom, Herre Jesus!* »

Fordi den indeholder de sidste ord, som Jesus Kristus rettede til sine disciple, er denne åbenbaringsbog af meget høj hellighed. I ham finder vi ækvivalenten til lovens tabeller, indgraveret med Guds finger og givet til Moses. Jesus vidner; hvem vil vove at bestride denne guddommelige attest? Alt er sagt, alt afsløres, han har ikke mere at sige end: " *Ja, jeg kommer hurtigt.* " Et simpelt " *Ja* ", som involverer hele hans guddommelige person, betyder, at hans nærme komme er sikkert, fordi han fornyer sit løfte: " *Jeg kommer hurtigt "; a " prompte » dateret, som får sin fulde betydning: i foråret 2030. Og han bekræfter sin erklæring ved at sige " *Amen* "; hvilket betyder: "I sandhed".*

Hvem siger så: " *Kom, Herre Jesus* "? Ifølge vers 17 i dette kapitel er de " *Ånden og bruden* ."

Vers 21: " *Herren Jesu nåde være med alle de hellige!* »

Dette sidste vers i Åbenbaringen afslutter bogen ved at fremkalde " *Herren Jesu nåde* ". Dette er et tema, der ofte var imod loven i begyndelsen af den kristne forsamling. På det tidspunkt kunne nåden håndhæves mod loven af dem, der nægtede Kristi tilbud. Jødernes arv af loven betød, at de kun så guddommelig retfærdighed gennem den. Jesus ønskede ikke at fjerne dem fra lydighed mod loven, men han kom for at " *opfylde* " det, som dyrefrene havde profeteret ham. Det er derfor, han sagde i Mat.5:17: " *Tro ikke, at jeg er kommet for at ophæve loven eller profeterne; Jeg er ikke kommet for at afskaffe, men for at opfylde.* "

Det mest forbløffende er at høre kristne modsætte sig lov og nåde. For, som apostlen Paulus forklarer, er nåden beregnet til at hjælpe mennesket med at opfylde loven til det punkt, som Jesus erklærer i Joh 15,5: "Jeg er *vinstokken*, I er

grenene. Den, som bliver i mig ,og i hvem jeg bliver, bærer megen frugt, for uden mig kan I intet gøre ." Hvilke ting at " gøre " taler han om, og hvilken " frugt " er det? Af respekt for den lov, som hans nåde muliggør takket være hans hjælp i Helligånden.

Det ville have været ønskeligt og gavnligt, hvis " Herren Jesu nåde havde været " og kunne have handlet " i alle "; men dette forvanskede vers udtrykker kun et uopfyldeligt ønske. Lad os alle allerede nu håbe, at der bliver rigtig mange af dem; så mange som muligt; vores beundringsværdige Gud, Skaber og Frelser fortjener det; han er det suverænt værdigt. Ved at angive " med alle de hellige " fjerner den originale tekst enhver tvetydighed; Herrens nåde er i stand til udelukkende at gavne dem, dem, " som han helliger ved sin sandhed " (Joh 17:17). Og til dem, der tænker på at opnå evigt liv ved at tage den vej, som Jesus Kristus hævder, minder jeg jer om, at mellem " sti " og " liv ", er der den væsentlige " sandhed ", ifølge Johannes 14:6. Ingen fornærmelse for de oprørere, der hævder velsignelsen af dette vers, siden 1843 har Herrens nåde kun gavnet dem, som han helliggør ved genoprettelsen af hans hellige sabbatshvile på lørdag. Det er denne handling, som er forbundet med vidnesbyrdet om kærlighed til dens " sandhed " gør de udvalgte til de hellige værdige til den pågældende nåde. Derfor kan nåde ikke dedikeres til "alle". Så pas på med dårlige, vildledende oversættelser af Bibelen, som fører til frygtelig endelig desillusion for dem, der stoler på dem for deres ulykke!

Den guddommelige åbenbaring, der præsenteres i dette værk, har bekræftet lektionerne profeteret i 1. Mosebogs historie, hvis vitale betydning vi har været i stand til at bemærke. I slutningen af dette arbejde ser det ud til at være nyttigt at huske disse vigtigste lektioner. Dette er berettiget, og jeg vil også gerne påpege, at i vores nutidige verden præsenteres den kristne tro massivt i en fordrejet form på grund af den romersk-katolske kulturarv. Den sandhed, som Gud krævede, forblev i den enkle og logiske tilstand, som Jesu Kristi første apostle havde forstået, men denne ofte ignorerede enkelhed bliver på grund af sin minoritetskarakter kompleks for de uindviede. For at identificere Jesu Kristi senere sidste dages hellige og Åbenbaringens åndelige struktur er dekretet i Daniel 8:14 uundværligt. Men for at identificere dette dekret er studiet af hele Daniels Bog og tydningen af dens profetier også afgørende. Disse ting forstået, afslører Apokalypsen sine hemmeligheder for os. Disse nødvendige undersøgelser forklarer den vanskelighed, vi støder på, når vi forsøger at overbevise den vantro mand om vores tid i Vesten, og især i Frankrig.

Jesus sagde, at ingen kan komme til ham undtagen Faderen, som leder ham, og han sagde også om hans udvalgte, at de skal fødes af vand og Ånden. Disse to lærdomme betyder komplementært, at Gud kender den åndelige natur af sine udvalgte blandt alle sine skabninger. Følgelig vil hver af dem reagere efter sin egen natur; også de, der har gunstige fordomme om sabbatten, som allerede praktiseres af jøderne, vil uden alt for store besvær acceptere de profetiske åbenbaringer, som viser, at den er krævet af Gud siden 1843. Omvendt vil de, der har ugunstige fordomme om den, afvise alle bibelske argumenter, og han vil finde gode grunde til at retfærdiggøre sit afslag. At forstå dette princip beskytter os mod at blive desillusionerede over dem, som vi præsenterer Kristi sandhed for. Ved at

afsløre sandheden om guddommelig tanke, giver profetien al sin kraft til *det "evige evangelium"*, som Jesu disciple skal *"undervise nationerne indtil verdens ende"*.

Apokalypsens "dyr"

Kronologisk og successivt optrådte Guds og hans udvalgte fjender i billedet af *"dyr"*.

Den første betegner det kejserlige Rom afbildet af *"dragen med ti horn og syv hoveder iført diadem"*, i Åb. 12:3; *"Nikoitanerne"* i Åb.2:6; *"djævelen"* i Åb.2:10.

Den anden vedrører det pavelige katolske Rom afbildet af *"dyret, der stiger op af havet, med ti horn iført diadem og syv hoveder"* i Åb. 13:1; *"Satans trone"* i Åb.2:13; *"kvinden Jesabel"* i Åb.2:20; *"månen farvet med blod"* i Åb.6:12; *"den månelyse tredje"* af den *"fjerde trompet"* i Åb.8:12; *"havet"* i Åb.10:2; *"røret som en stav"* i Åb.11:1; *"halen"* af *"dragen"* i Åb.12:4; *"slangen"* i Åb.12:14; og *"drage"* af vers 13, 16 og 17; *"Babylon den store"* i Åb.14:8 og 17:5.

Den tredje retter sig mod fransk revolutionær ateisme, afbildet af *"dyret, der rejser sig fra afgrunden"* i Åb.11:7; den *"store trængsel"* i Åb.2:22; den *"fjerde basun"* i Åb.8:12; *"munden der sluger floden"* som symboliserer det katolske folk, i Åb.12:16. Dette vedrører den første form af *"det andet ve"* citeret i Åb.11:14. Dens anden form vil blive opnået af den *"sjette trompet"* i Apo.9:13, ifølge Apo.8:13 under titlen *"andet ve"*, mellem den 7. marts 2021 og 2029 under det virkelige aspekt af en verden Krig III ender i atomkrig. Det menneskelige folkedrab, som affolker jorden (*afgrunden*) er forbindelsen mellem *"den fjerde og den sjette trompet"*. Detaljer om udviklingen af denne krig er afsløret i Dan.11:40 til 45.

Det fjerde *"dyr"* betegner den protestantiske tro og den katolske tro, dens allierede, i den sidste trosprøve i jordisk historie. Hun *"stiger op fra jorden"*, i Åb.13:11; hvilket betyder, at hun er sig selv, der kommer ud af den katolske tro symboliseret ved *"havet"*. I overvældende grad etablerede reformationens æra en protestantisk religion med flere aspekter, præget af frafald, hvilket vidnede i John Calvins værker om en krigerisk, barsk, grusom og forfølgende karakter. Ikrafttrædelsen af dekretet af Dan.8:14 fordømte det globalt fra foråret 1843.

Den institutionelle adventistiske tro, der er opstået levende fra den protestantiske trosprøve i 1843-1844, er faldet tilbage og vendt tilbage til status som den protestantiske tro og dens guddommelige forbandelse siden efteråret 1994; dette på grund af den officielle afvisning af det guddommelige profetiske lys åbenbart i dette værk fra 1991. Denne åndelige død af den institutionelle form er profeteret i Åb.3:16: *"Jeg vil kaste dig op af min mund"*.

De endelige opfyldelser af profetierne ligger foran os, og alles tro vil blive prøvet. Herren Jesus Kristus vil genkende, blandt alle mennesker, dem, der tilhører ham, dem, der tager imod hans vitale åbenbaringer, frugten af guddommelig kærlighed, med glæde og taknemmelig troskab.

På tidspunktet for det sidste valg vil de udvalgte blive kendetegnet ved, at de vil vide, hvorfor de faldne falder, guddommelig åbenbaring vil således gøre forskellen mellem de frelste og de fortabte, som fra den apostolske æra *"Efesus"*, i

Apo 2:5 sagde Gud: " *Husk derfor, hvorfra du er faldet* "; og i 1843, i " *Sardis* "-æraen, sagde han også til protestanterne i Åb.3:3: " *Husk, hvordan I modtog og hørte; og bevar og omvend dig* "; dette strækker sig til de faldne adventister siden 1994, som selv om de holder sabbat, modtager fra Jesus dette budskab i Åb. 3:19: " *Jeg irttesætter og straffer alle dem, jeg elsker; vær derfor nidkær og omvend dig* ."

Ved at forberede denne profetiske Åbenbaring satte Skaberen Gud, som blev mødt i Jesu Kristi person, sig det mål at tillade sine udvalgte klart at identificere deres fjender; tingene er gjort, og Guds hensigt er opnået. Således åndeligt beriget bliver hendes udvalgte " *bruden forberedt til Lammets bryllupsnadver* ". Han " *klædte hende med fint hvidt linned, som er de helliges retfærdige gerninger* " i Åb.19:7. Du, der har læst indholdet af dette værk, hvis du har chancen og velsignelsen til at være blandt dem, " *forbered dig til at møde din Gud* " (Amos 4:12), i hans sandhed!

Mens dechifreringen af Daniels og Åbenbaringens mystiske profetier er fuldt ud fuldført, og tidspunktet for Kristi sande genkomst nu er kendt for os, efterlader dette spørgsmål fra Jesus Kristus citeret i Lukas 18:8 en noget foruroligende tvivl: "Jeg siger jer, *han vil bringe retfærdighed til dem hurtigt. Men når Menneskesønnen kommer, vil han så finde troen på jorden?* ". For overfloden af intellektuel viden om sandheden kan ikke kompensere for svagheden i kvaliteten af denne tro. Menneskeheden, som vil blive konfronteret med Jesu Kristi genkomst, har udviklet sig i et klima, der er gunstigt for alle former for stærkt opmuntret egoisme. Individuel succes er blevet målet, der skal opnås for enhver pris, selv ved at knuse ens nabo, og dette under en lang periode med verdensfred over mere end 70 år. Når vi ved, at himlens værdier foreslået af Jesus Kristus er i absolut modsætning til denne norm i vor tid, forekommer hans spørgsmål tragisk berettiget, fordi det kan vedrøre mennesker, der troede, at de var "valgte", men kun vil forblive i deres ulykke af de "kaldte"; fordi Jesus ikke i dem vil have fundet den trosøgenskab, der kræves for at være værdige til hans nåde.

Bogstaven dræber, men Ånden giver liv

Dette sidste kapitel fuldender dechifrerings af Apokalypse-åbenbaringen. Faktisk har jeg netop præsenteret de bibelske koder, som gør det muligt at identificere de symboler, som Gud bruger i sine profetier, men mens deres formål er at afsløre hans krav om tilbagevenden af sabbatten siden 1843-1844, forekommer ordet sabbat ikke. kun én gang i disse profetiske tekster af Daniel eller Åbenbaringen. Det er altid foreslået, men ikke klart citeret. Grunden til ikke at nævne det klart er, at praktiseringen af sabbatten er en grundlæggende normalitet i den apostoliske kristne tro, for alle kan se, at emnet sabbatten aldrig var et spørgsmål om kontrovers mellem jøderne og de første apostle, disciple af Jesus Kristus. Djævelen er dog ikke holdt op med at angribe ham, først opdannede jøderne til at "besmitte" ham, dernæst de kristne, ved at få ham til at "ignorere". For at opnå dette resultat inspirerede han til falske oversættelser af de originale tekster, som omtalte ham. Denne præsentation af guddommelig sandhed ville heller ikke være fuldstændig uden fordømmelsen af disse modbydelige ugerninger, hvis ofre først er Gud i Jesus Kristus, derefter dem, som hans sonende død kunne have tilbudt evigt liv.

ikke findes noget vers i skrifterne om de gamle og nye pagter, det vil sige hele Bibelen, som lærer en ændring i sabbattens status fra det fjerde af dens ti bud; desuden helliget af Gud, fra begyndelsen af hans skabelse af vores jordiske verden.

Siden det protestantiske frafald på grund af ikrafttrædelsen af dekretet i Daniel 8:14, i foråret 1843 indtil i dag, dræber læsning af Bibelen. Jeg vil gerne påpege, at det ikke er Bibelen, der bevidst dræber, det er den brug, der gøres af den baseret på oversættelsesfejl, som optræder i de oversatte versioner af de originale " hebraiske og græske " tekster; men frem for alt er det også et problem på grund af dårlige fortolkninger. Gud selv bekræfter tingen, i billeder, i Åb.9:11: " *De havde over sig som konge afgrundens engel, navngivet på hebraisk Abaddon og på græsk Apollyon* ". Jeg husker her det skjulte budskab i dette vers: " *Abaddon og Apollyon* " betyder " *på hebraisk og græsk* ": Destroyer. " *Afgrundens engel* " ødelægger troen ved at bruge de bibelske " *to vidner* " i Åb.11:3.

Siden 1843 har falske troende også begået to fejl i deres læsning af Bibelens historiske vidnesbyrd. Den første er at have lagt større vægt på Jesu Kristi fødsel end til hans død, og den anden forstærker denne fejltagelse ved at lægge større vægt på hans opstandelse end på hans død. Denne dobbelte fejl vidner imod dem, fordi demonstrationen af Guds kærlighed til sine skabninger i det væsentlige hviler på hans frivillige beslutning om i Kristus at give sit liv til forløsning af sine udvalgte. At prioritere Jesu opstandelse består i at fordreje Guds frelseprojekt, og det medfører for de skyldige konsekvensen af at afskære sig selv fra ham og bryde hans hellige, retfærdige og gode alliance. Kristi sejr hviler på hans accept af døden, hans opstandelse er kun den lykkelige og retfærdige konsekvens af hans guddommelige fuldkommenhed.

Kolossenserne 2:16-17: " *Lad derfor ingen dømme jer om at spise eller drikke eller om en højtid eller en nymåne eller sabbater: dette var skyggen af de kommende ting, men legemet er i Kristus.* »

Dette vers bruges ofte til at retfærdiggøre at stoppe praksis med den ugentlige " *sabbat* ". To grunde fordømmer dette valg. Den første er, at udtrykket " *sabbatter* " betegner " *sabbatter* " forårsaget af de årlige religiøse " *fester* " ordineret af Gud i Tredje Mosebog 23. Disse er bevægende " *sabbatter* ", som placeres i begyndelsen og nogle gange i slutningen under religiøse " *højtider* ". De fremkaldes af udtrykket " *du må intet arbejde på den dag* ". De har ingen relation til den ugentlige " *sabbat* " udover deres navn " *Sabbat* ", som betyder "at ophøre, at hvile", og som optræder for første gang i 1 Mos.2:2: " *Gud hvilede* ". Det skal også bemærkes, at ordet " *sabbat* " citeret i den hebraiske tekst af det fjerde bud ikke forekommer i L.Segond-oversættelsen, som kun betegner det under navnet " *hviledag* " eller " *syvende dag* ". Det tager dog sin rod fra det verbum, der er citeret i 1. Mos.2:2: " *hvile* " eller " *sabbatten* ", som tydeligt er navngivet i JNDarby-versionen af Bibelen.

Den anden grund er denne: Paulus sagde om " *fester og sabbatter* ", at de er " *skygger af de kommende ting* ", det vil sige ting, der profeterer en virkelighed, der var eller vil være. Hvis vi antager, at " *syvendedags sabbatten* " angår dette vers, forbliver der en " *kommende skygge* " indtil ankomsten af det syvende årtusinde, som den profeterer. Jesu Kristi død åbenbarede betydningen af " *syvendedags sabbat* ", som på grund af hans sejr over synd og død profeterer om de himmelske " *tusind år* ", hvorunder hans udvalgte vil dømme de faldne jordiske og himmelske døde.

I dette vers blev " *festerne, nymånerne* " og deres " *sabbatter* " forbundet med eksistensen af den nationale form for Israels gamle pagt. Ved at oprette den nye pagt gennem sin død gjorde Jesus Kristus disse profetiske ting ubrugelige; de måtte ophøre og forsvinde som en " *skygge* ", der forsvinder før virkeligheden af hans fuldendte jordiske tjeneste. Mens den ugentlige " *sabbat* " venter på det syvende årtusendes komme for at møde sin profeterede virkelighed og miste sin brugbarhed.

Paulus nævner også " *at spise og drikke* ". Som en tro tjener ved han, at Gud har talt om disse ting i 3. Mosebog 11 og 5. Mosebog 14, hvor han foreskriver de rene fødevarer tilladt og de urene fødevarer forbudt. Paulus' bemærkninger er ikke beregnet til at udfordre disse guddommelige ordinancer, men kun menneskelige meninger (*som ingen...*) udtrykte om dette emne, som han vil udvikle i Romerbrevet 14 og 1 Kor.8, hvor hans tanker kommer tydeligere frem. Emnet omhandler fødevarer, der er ofret til afguder og falske guddomme. Han minder de udvalgte, som danner Guds åndelige Israel, om deres pligter over for ham, idet han siger i 1 Kor.10:31: " *Enten du spiser eller drikker eller gør noget andet, så gør alt til Guds ære.* " Er Gud herliggjort af dem, der ignorerer og foragter hans åbenbarede ordinancer om disse spørgsmål?

Det er Jakob, Jesu bror, der taler på vegne af apostlene **om emnet omskærelse** , i Apostlenes Gerninger 15:19-20-21: " *Derfor er jeg af den opfattelse, at vi ikke skal bekymre dem af nationerne, som vender sig til Gud, men*

*at skrive til dem, at de afholder sig fra afgudernes urenhed og fra utugt og fra det kvaltede og fra blod; thi Moses fra gamle slægter har i hver by dem, som prædiker ham, idet **de hver sabbat** bliver læst i synagogerne ."*

Ofte brugt til at retfærdiggøre hedenske konvertitters frihed over for sabbatten, udgør disse vers tværtimod det bedste bevis på dets praksis opmuntret og undervist af apostlene. Ja, Jacques mener, at det ikke er nyttigt at påtvinge dem omskæring, og han opsummerer de væsentlige principper, fordi dybdegående religiøs undervisning vil blive præsenteret for dem, når de går "hver sabbat" til de jødiske synagoger i deres **lokalteter** .

Et andet påskud, der bruges til at retfærdiggøre ophøret med den rene og urene klassificering af fødevarer: synet givet til Peter i Apostlenes Gerninger 10. Hans forklaring er udviklet i Apostlenes Gerninger 11, hvor han identificerer synets "urene dyr" med de hedenske "mænd", som kom for at bede ham om at gå til den romerske centurion "Cornelius". I dette syn forestiller Gud den urene natur af hedninger, som ikke tjener ham og tjener falske guddomme. Men Jesu Kristi død og opstandelse bringer en stor forandring for dem, for nådens dør åbnes for dem gennem troen på Jesu Kristi sonoffer. Det er gennem denne vision, at Gud lærer Peter denne nye ting. Følgelig forbliver og fortsætter klassificeringen af ren og uren, som er fastsat af Gud i 3. Mosebog 11, indtil verdens ende. Bortset fra, at menneskers kost siden 1843, med dekretet i Dan.8:14, har optaget normen for den oprindelige " *helliggørelse* " etableret og beordret i 1. Mos. 1:29: " *Og Gud sagde: Se, jeg Jeg har givet enhver frøbærende plante, som er på hele jordens overflade, og hvert træ, hvor der er frugt af et træ, som bærer frø; dette vil være mad til dig* ."

Jesus gav sit liv i fysisk og mental tortur for at frelse sine udvalgte. Tvivl ikke på det meget høje niveau af hellighed, som denne lidenskabelige død kræver til gengæld fra den, han frelser. I sandhed!

Jesu Kristi jordiske tid

Sabbattens perle den 20. marts 2021

Fra begyndelsen af min tjeneste var jeg overbevist om, og jeg sang det, at "Jesus blev født om foråret." På denne sabbat den 20. marts 2021 fandt forårsjævndøgn sted kl. 10:37 ved starten af et åndeligt møde. Ånden førte mig så til at søge beviserne for, hvad der indtil da kun var en simpel overbevisning om tro. En jødisk kalender gjorde det muligt for os at placere tidspunktet for årets forårsjævndøgn – 6 før vores officielle kristne datering af vor Frelses fødsel, på "sabbatten" den 21. marts.

Hvorfor år - 6?

Fordi vores officielle datering af Jesu Kristi fødsel var bygget på to fejl. Det var først i det 6. ^{århundrede} e.Kr., at den katolske munk Dionysius den Lille satte sig for at etablere en kalender. I mangel af bibelske eller historiske detaljer placerede han denne fødsel på datoen for kong Herodes' død, som han placerede i 753 efter grundlæggelsen af Rom. Siden da har historikere bekræftet en fejl på 4 år i hans beregning; som placerer Herodes' død i 749 fra grundlæggelsen af Rom. Men Jesus blev født før Herodes' død, og Matt.2:16 giver os præcision, som sætter Jesu alder til " *to år* " på tidspunktet for "massakren på de uskyldige" bestilt af den vrede kong Herodes, fordi han led og mærkede døden komme, som ville rive ham væk fra magtens nydelser. Detaljen er vigtig, fordi teksten specificerer, " *to år, i henhold til datoen for hvilken han omhyggeligt havde spurgt de vise mænd.* " Tilføjet til de fire år af den forrige fejl, er året - 6, eller 747 for grundlæggelsen af Rom, fastsat bibelsk.

Årets forårsjævndøgn - 6

Når vi falder på en sabbat, i år – 6, fortæller Bibelen os, at en engel præsenterede sig for "hyrder, som vågede over deres hjerde ". Sabbatten forbyder handel, men ikke at holde og pleje dyr; Jesus bekræftede dette ved at sige: " *Hvem af jer har et får, der falder i graven og ikke kommer og udfrier det, heller ikke på sabbatsdagen? ?* ". Af en engel blev fødslen af den " *Gode Hyrde* ", frelser og vejleder for menneskelige får, først bekendtgjort til menneskelige hyrder, vogtere og beskyttere af dyrefår. Englen forklarede: " *...for i dag er der født jer en Frelser i Davids by, som er Kristus, Herren.* " Denne " *i dag* " var derfor sabbatsdagen og bekendtgørelsen, der blev givet om natten, Jesu fødsel fandt sted mellem kl. Vi skal nu fastslå det præcise tidspunkt, hvor i Israels tidsurskive, forårsjævndøgn - 6 blev opfyldt. Men det er endnu ikke muligt, fordi vi ikke har nogen information om denne periode.

Jesu fødsel på sabbatten gør Guds frelsesplan lys og fuldkommen logisk. Jesus erklærede sig selv for at være " *Menneskesønnen* " , " *Sabbatens Mester* " . For sabbatten er midlertidig, og dens anvendelighed fortsætter indtil dagen for dens andet komme, denne gang kraftfuld og herlig. Jesus giver sabbatten dens fulde betydning, eftersom han profeterer resten af det syvende årtusinde, der er vundet for sine udvalgte alene ved sin sejr over synd og død.

For at markere sin indtræden i voksenlivet, i en alder af "tolv år", griber Jesus åndeligt ind over for de religiøse mennesker, som han stiller spørgsmålstejn ved om Messias, som er annonceret i de hellige skrifter. Adskilt fra sine forældre, som ledte efter ham i tre dage, vidnede han om sin guddommelige uafhængighed og sin bevidsthed om sin mission til fordel for jordiske mennesker.

Så kommer tiden til hans aktive og officielle jordiske tjeneste. Læren i Daniel 9:27 præsenterer den i form af en " *pagt* " af " *a uge* " som symboliserer syv år mellem efteråret 26 og efteråret 33. Mellem disse to efterår er i en central position foråret og påskefesten i år 30, hvor kl. 15.00 "midt i påskeugen, onsdag 3. april, 30. april bragte Jesus Kristus det hebraiske rituals "*dyrefring og offer* " til at ophøre ved at ofre sit liv for kun at sone for sine udvalgtes synder. På sin dødsdag var Jesus 35 år og 13 dage gammel. Da Jesus døde sejrrig over synd og død, kunne han overgive sin ånd til Gud og sige: " *Det er fuldbragt* ." Hans sejr over døden blev senere bekræftet af hans opstandelse. Han fulgte således med og instruerede sine apostle og disciple, indtil han, mens de så på, steg op til himlen før pinsefesten, ifølge vidnesbyrdet i ApG 1:1 til 11. Men englenerne forberedte i denne lejlighed meddelelsen om hans herlig tilbagevenden og sagde: " *Galilæamænd, hvorfor står I her og ser mod himlen? Denne Jesus , som blev taget op fra dig til himlen, skal komme på samme måde , som du så ham komme til himlen* ." Ved pinsen begyndte han sin himmelske tjeneste for "Helligånden", som giver ham mulighed for at handle indtil verdens ende, på samme tid i ånden hos hver af hans udvalgte spredt på jorden. Det er så, at hans navn profeterede i Es.7:14, 8:8 og Matt.1:23, " *Emanuel* ", som betyder "Gud med os", får i endnu højere grad sin sande betydning.

Detaljerne i dette dokument udgør belønninger, som Jesus giver til sine udvalgte som et tegn på påskønnelse for deres demonstration af tro. Dette er hvordan datoen for hans død giver os mulighed for at vide og dele med ham datoen for hans endelige herlige tilbagevenden, som han planlagde til den første dag i foråret i år 2030; det vil sige 2000 år efter foråret for hans korsfæstelse den 3. april 30.

Hellighed og helliggørelse

Hellighed og helliggørelse er uadskillelige og betingelser for frelse tilbudt af Gud i Jesus Kristus. Paulus minder om dette i Hebr.12:14: " *Jag efter fred med alle og hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren* ."

Dette guddommelige begreb om " **helliggørelse** " skal forstås perfekt, fordi det vedrører "alt, der tilhører Gud", og ligesom alle ejere, kan det ikke

fratages uden konsekvenser for dem, der tør gøre det. Nu er der ingen grund til at identificere og etablere en liste over de ting, der tilhører ham; Skaberen af livet og alt i det, alt tilhører ham. Han har derfor ret til liv og død over alle sine levende skabninger. Men ved at efterlade enhver ret til at leve med ham eller dø uden ham, slutter hans udvalgte sig til ham ved et frit og frivilligt valg om at tilhøre ham for evigt. Denne forsoning med ham gør hans udvalgte til hans ejendom. De, som han byder velkommen og anerkender, går ind i hans helliggørelsesbegreb, **som** allerede vedrørte alle de love, som livet på jorden er underlagt. Helliggørelse består derfor i at acceptere at underkaste sig de fysiske og moralske love, som er etableret og derfor godkendt af Gud. Det er af denne dobbelte grund, at sabbatten og de ti bud konkret udtrykker denne guddommelige helliggørelse, hvis overtrædelse vil kræve Messias Jesu død.

Dette helliggørelsesbegreb er så fundamentalt, at Gud fandt det passende at definere det fra begyndelsen af Bibelen i 1. Mos.2:3, ved at hellige den syvende dag. Det er derfor ikke overraskende, at dette nummer syv bliver dets "kongelige segl" i hele Bibelen og mere specifikt i Åb.7:2: "*Og jeg så en anden engel, som var på vej op mod den **opgående sol**, og som holdt **seglet af den levende Gud**; han råbte med høj røst til de fire engle, til hvem det var givet at skade jorden og havet, og han sagde: De, der har ører til at høre forslaget fra Guds subtile Ånd, vil have bemærket, at dette "**den levende Guds segl**" er citeret i dette kapitel "7" i Åbenbaringen.*

På denne påske- og sabbatsdag den 3. april 2021, årsdagen for vor Frelser Jesu Kristi død, ledte Guds Ånd mine tanker til Moses' hebraiske helligdom og templet bygget af kong Salomon i Jerusalem. Jeg bemærkede der en detalje, som stærkt bekræfter den tolkning, jeg gav af denne helligdom; nemlig en profetisk rolle i det store frelseprojekt, der er forberedt for de udvalgte, der er forløst af Gud.

Siden 1948, der stadig bærer den guddommelige forbandelse på grund af deres afvisning af at anerkende Jesus Kristus som "Messias" sendt af Gud, har jøderne genvundet deres nationale land. Siden da har en idé, en enkelt tanke besat dem: at genopbygge templet i Jerusalem. Ak for dem, dette vil aldrig ske, fordi Gud har en god grund til at forhindre det; hans rolle endte med Jesu Kristi død og opstandelse. Templets hellighed fandt hele sin opfyldelse i "Messias" sjæl, i hans kød og hans ånd, perfekt og uden nogen plet. Jesus åbenbarede denne lektie, da han i Johannes 2:14 sagde om sit legeme: "*nedbryd dette tempel, og om tre dage vil jeg rejse det op.*"

Enden på templets anvendelighed blev bekræftet af Gud på flere måder. Først fik han det ødelagt i år 70 e.Kr. af Titus' romerske tropper, som profeteret i Daniel 9:26. Derefter, efter at have fordrevet jøderne, overdrog han stedet for templet til religionen islam, som byggede to moskeer der; den ældste "Al-Aqsa" og Klippekuplen. Israel har derfor fra Gud hverken mulighed eller bemyndigelse til at genopbygge sit tempel. Fordi denne genopbygning ville forvrænge hans profeterede frelsesprojekt.

Jerusalemtemplets gyldighedstidspunkt blev indgraveret i form af dets konstruktion. Men for at se mere klart, må vi allerede undersøge de åbenbarede

detaljer i denne religiøse bygning, der bærer hellighed. Lad os bemærke, at templet skulle bygges af kong David, som udtrykte ønsket og havde valgt Jerusalem til at byde det velkommen; Gud var enig. For at gøre dette havde han pyntet og befæstet denne gamle by kaldet "Jebus" fra Abrahams tid. Således gik der mellem David og "Davids søn", "Messias", "tusind år". Men Gud tillod ham ikke det, og han gjorde ham bekendt med årsagen; han var blevet en mand af blod ved at få sin tro tjener "Hittiten Urija" dræbt for at tage hans kone, "Bathseba", som senere blev mor til kong Salomon. Således bar David prisen for sin skyld, straffet ved døden af sin første søn, født af Bathseba, derefter, efter at have gjort uden Guds ordre, hans folks antal, blev han straffet, og Gud foreslog ham at vælge sin straf mellem tre valg. Ifølge 2 Sam.24:15 valgte han dødeligheden af den epidemiske pest, som dræbte 70.000 ofre på tre dage.

I 1 Kongebog 6 finder vi beskrivelsen af templet bygget af Salomon. Han giver det navnet "JaHWéHs hus". Dette udtryk "hus" antyder et sted for familiesammenføring. Det byggede hus profeterer familien til den forløsende skaber-Gud. Det består af to sammenhængende elementer: helligdommen og templet.

På jorden udføres religiøse ritualer, som praktiseres i den zone, der er godkendt til mennesket. Salomon kalder det: tempel. Som en forlængelse af det allerhelligste, som han kalder helligdom, og fra hvilket det kun er adskilt af et slør, er templets rum fyre alen langt, eller dobbelt så stort som helligdommen. Templet dækker således 2/3 af hele huset.

Selvom den blev konstrueret senere på Moses' tid, er den jødiske pagt helt under paraplyen af den pagt, der blev indgået mellem Gud og Abraham i begyndelsen af det tredje årtusinde siden Adam. "Messias vil præsentere sig selv for det jødiske folk i begyndelsen af det femte årtusinde, 2000 år senere. Imidlertid er den tid, som Gud har tildelt jorden til dens udvælgelse af udvalgte, 6000 år. Vi finder således for tid, andelen 2/3 + 1/3 af YaHWéHs hus. Og i denne sammenligning svarer 2/3 af Abrahams pagt til 2/3 af YaHWéHs hus, som ender på det adskillende forhæng. Dette slør spiller en hovedrolle, da det markerer overgangen fra det jordiske til det himmelske; denne viden om, at denne forandring markerer fuldførelsen af det jordiske tempels profetiske rolle. Disse forestillinger giver det adskillende slør betydningen af synd, som adskiller den fuldkomne himmelske Gud fra den ufuldkomne og syndige jordiske menneske siden Adam og Eva. Det adskillende slør har en dobbelt karakter, fordi det skal tilpasse sig den himmelske fuldkommenhed og den jordiske ufuldkommenhed af de to forbundne stykker. Det er da, at Messias' rolle dukker op, fordi han fuldkommen legemliggør denne egenskab. I sin guddommelige fuldkommenhed blev Jesus Kristus synd ved at bære de af sine udvalgte i deres sted for at sone for dem og betale den jordiske pris.

Denne analyse leder os til i helligdommen at se billedet af en profetisk rækkefølge af de store åndelige faser, der markeres hvert 2000. år: 1. ^{offer} fremført af Adam – Offer fremført af Abraham ved Moriaberget, fremtidige Golgata – Kristi offer ved foden af Golgata-bjerget – Offer af de sidste udvalgte forhindret af den herlige genkomst af frelseren Jesus Kristus i Michael.

For Gud, for hvem ifølge 2 Peter 3:8 " *en dag er som tusind år og tusind år som en dag* ", (se også Salme 90:4), er det jordiske program bygget på billedet af uge i én række af: 2 dage + 2 dage + 2 dage. Og bag denne rækkefølge åbner en evig " *syvende dag* ".

Indholdet af de to rum i det hellige hus er yderst afslørende.

Helligdommen eller det allerhelligste

De to keruber med udstrakte vinger

Helligdommen kaldet det allerhelligste er 20 alen lang og 20 alen bred. Det er en perfekt firkant. og dens Højde var også 20 Alen; hvilket gør det til en terning; det tredobbelte billede af perfektion ($= 3 : L = l = H$); dette som beskrivelsen af "det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra Gud " i Åb.20. Dette allerhelligste sted er forbudt af Gud for mennesker under dødsstraf. Årsagen er enkel og logisk; dette sted kan kun byde Gud velkommen, fordi det symboliserer himlen og afbilder Guds himmelske karakter. I hans tanker er hans frelsesplan, hvor alle de symbolske elementer, der er installeret i denne helligdom, spiller deres rolle. Virkeligheden er i Gud i den himmelske dimension, og på jorden giver han illustrationen af denne virkelighed gennem symboler. Jeg formår således at tage fat på emnet for denne specifikke opdagelse af denne påske 2021. Vi læser i 1 Kongebog 6:23 til 27: " *Han lavede i helligdommen to keruber af vildt oliventræ, ti alen høje. Hver af de to vinger på den ene af keruberne havde fem alen, hvilket var ti alen fra spidsen af den ene af dens vinger til spidsen af den anden. Den anden kerub havde også ti alen. Mål og form var den samme for begge keruber. Højden af hver af de to keruber var ti alen. Salomo anbragte keruberne midt i huset, indenfor. Deres vinger var spredt: den førstes vinge rørte ved en af væggene, og den andens vinge rørte ved den anden væg; og deres andre vinger mødtes for enden i midten af huset ."*

Disse keruber fandtes ikke i Moses tabernakel, men ved at placere dem i Salomons tempel oplyser Gud betydningen af dette allerhelligste sted. I retning af sin bredde krydses stykket af de to kerubers to vinger, hvilket giver det en himmelsk standard, som reelt set er utilgængelig for mennesket, der kun lever på jorden. Jeg benytter lejligheden her til at fordømme og genskabe en sandhed om disse keruber, som i et hedensk mystisk delirium, malere så berømte som "Michelangelo" har givet udseende af bevingede babyer, der spiller instrumenter eller skyder pile. Der er ingen babyer i himlen. Og for Gud, ifølge Sl.51:5 eller 7: " *Se, jeg blev født i uretfærdighed, og min mor undfangede mig i synd* ", og Rom.3:23: " *For alle har syndet og er berøvet æren. af Gud* ", er der ikke noget, der hedder en uskyldig eller ren baby, for siden Adam er mennesket blevet født som synder ved arv. De himmelske engle blev alle skabt som unge mænd, som Adam var på jorden. De ældes ikke og forbliver evigt de samme. Alderdom er en enestående jordisk egenskab, konsekvensen af synd og død, dens endelige løn, ifølge Rom.6:23.

Den Hellige Alliances Ark

1 Kongebog 8:9: " *Der var i arken kun de to stentavler , som Moses satte der ved Horeb, da Herren sluttede en pagt med Israels børn, da de drog ud af Ægyptens land. "*

I helligdommen eller det allerhelligste er der derfor to enorme keruber med udstrakte vinger, symboler på den aktive himmelske karakter, men også og frem for alt **pagtens ark**, som er placeret **i midten** af rummet mellem de to store keruber. For det er for at beskytte det, at huset bygges. I den rækkefølge, hvori Gud præsenterer Moses for de religiøse ting, som han skal udføre, findes først pagtens ark. Men denne beholder er mindre værdifuld end dens indhold: de to stenborde, hvorpå Gud med sin finger har indgraveret sin ultrahellige lov om de ti bud. Det er afspejlingen af hans tænkning, hans norm, hans uforanderlige karakter. I en separat undersøgelse (2018-2030, den ultimative adventistiske forventning) har jeg allerede demonstreret dens profetiske karakter for den kristne æra. I helligdommen læser vi Guds hemmelige tanker. Der finder vi de elementer, som favoriserer og gør fællesskabet med ham muligt. Det er tilstrækkeligt at sige, at synderen, der forbliver en bevidst overtræder af sine ti bud, bedrager sig selv, hvis han tror, han kan gøre krav på sin frelse. Forholdet hviler udelukkende på tro, der er placeret på de symboliserede realiteter, der findes på dette allerhelligste sted. I ti bud opsummerer Gud sin livsstandard, der er foreskrevet for mennesker, der er dannet i hans billede; hvilket betyder, at Gud selv ærer og udfører sine bud. Det liv, der gives mennesket, er baseret på respekt for disse bud. Og deres overtrædelse giver anledning til synd, der kan straffes med den skyldiges død. Og siden Adam og Eva har ulydighed sat hele menneskeheden under denne dødelige tilstand. Døden faldt derfor over mennesker som en sygdom uden helbredelse.

Nådestolen

I helligdommen, over nådestolen, det symbolske billede af alteret, hvorpå Guds Lam skal brændes, ser to andre mindre engle på alteret, og deres vinger mødes i midten. I dette billede viser Gud den interesse, som trofaste engle giver til frelsesplanen, som hviler på Jesu Kristi forsonende død. For Jesus kom ned fra himlen for at se ud som en menneskelig baby. Den, der gav sit liv på Golgatas kors, var først deres himmelske ven "Michael", englens høvding og det synlige himmelske udtryk for skaberens Gud Ånd, og englene betragter sig med rette som "medtjenere" af hans *udvalgte* .

På det allerhelligste placeres arken, der er dækket af nådestolen, under de to store og de mindste kerubers vinger. I dette billede finder vi illustrationen af dette vers fra Mal.4:2: " Men for jer, som frygter mit navn, skal ***retfærdighedens sol*** gå op , og ***helbredelse vil være under hans vinger*** ; du vil gå ud og hoppe som kalve i en stald ." Nådestolen, et symbol på korset, hvorpå Jesus blev korsfæstet, vil i sandhed bringe helbredelse mod syndens dødelige sygdom. Jesus døde for at befri fra synd og opstod igen for at befri sine udvalgte fra de ugudelige og oprørske synderes ugudelige hænder. Overtrædelsen af loven indeholdt i arken bragte døden for alle menneskelige skabninger på jorden. Og for de udvalgte, der er udvalgt af Gud i Kristus, for dem alene, har nådestolen placeret over arken indeholdende den overtrådte lov bevirket det evige livs triumf, som de vil gå ind i i timen for den første opstandelse; det af de hellige, der er forløst ved det blod,

som Jesus Kristus har udgydt på denne nådestol. Deres helbredelse fra døden vil da være fuldstændig. Ifølge Mal.4:2 er keruberne billedet af den himmelske Åndsgud, som Åb.4 betegner med symbolet på de " *fire levende skabninger* ". Fordi helbredelsen knyttet til nådestolen er godt placeret under de to centrale vinger på de to store keruber.

Ligesom i den årlige hebraiske ritual om "forsoningsdagen", blev bukkens dyreblod sprøjtet på forsiden og på nådestolen mod øst, var det nødvendigt for Jesu Kristi blod rent faktisk også at flyde han. på samme nådestol. Til dette formål påkaldte Gud ikke en menneskelig præsts tjeneste. Han havde planlagt og organiseret alt på forhånd, ved at lade arken og de hellige ting transporteres fra det allerhelligste og det hellige sted på profeten Jeremias' tid til en hule placeret i kælderens ved foden af Golgata-bjerget, under klippe. jord, seks meter dyb, lige under det 50 cm kubiske hulrum, gravet på overfladen i klippen, hvor de romerske soldater rejste korset, hvorpå Jesus blev korsfæstet. Gennem en lang og dyb forkastning skabt af jordskælvet nævnt i Bibelen flød hans blod bogstaveligt talt på venstre side af nådestolen, det vil sige på højre side af den korsfæstede Kristus. Det er således ikke uden grund, at Matt.27:51 vidner om disse ting: " *Og se, forhænget i templet revnede i to, fra top til bund, jorden rystede, klipperne revnede ...*". I 1982 afslørede en videnskabelig undersøgelse, at det tørrede blod indsamlet af Ron Wyatt unormalt var sammensat af 23 X-kromosomer og et enkelt Y-kromosom. Den guddommelige skaber ønskede at efterlade sig et bevis på hans guddommelige natur, som er føjet til hans hellige ligklæde på hvor billedet af hans ansigt og hans krop fremstår negativt. Således opnåede den overtrådte lov indeholdt i arken sin fuldstændige erstatning ved at modtage blodet på dets alter, der virkelig var rent fra al synd fra vor Frelser Jesu Kristi. For ved at åbenbare disse ting for Ron Wyatt søgte Gud ikke at tilfredsstille menneskelig nysgerrighed, men ønskede at forstærke læren om helliggørelsen af hans guddommelighed i Jesus Kristus. Fordi han har et blod, der er anderledes end andre mennesker, giver grund til at tro på sin perfekte og rene natur, fri for alle former for synd. Han bekræfter således, at han kom til at legemliggøre en ny eller " *sidste Adam* ", som Paulus siger i 1.Kor.15:45, for selvom han blev set, hørt og dræbt i en krop af kød, der ligner vores, var han uden nogen genetisk forbindelse med menneskearten. En sådan opmærksomhed på detaljer i udførelsen af hans frelseprojekt afslører den betydning, som Gud tillægger symbolerne i hans lære. Og vi forstår bedre, hvorfor Moses blev straffet for at have fordrejet dette guddommelige frelseprojekt ved at have ramt Horebs klippe to gange. Anden gang skulle han ifølge Guds ordre kun tale med ham for at få vandet.

Mose stav, manna, Mose rulle

4 Mos.17:10: " *Herren sagde til Moses: Bring Arons stav tilbage **foran vidnesbyrdet** , så den opbevares som et tegn for oprørernes børn, så du vil gøre en ende på deres knurren foran mig, og at de vil ikke dø periode ."*

2 Mos.16:33-34: " *Da sagde Moses til Aron: Tag et kar og læg en omer fuld af manna i det, og læg det **foran** JaHWéH, så det kan bevares for dine efterkommere. I overensstemmelse med den befaling, som Jehova havde givet Moses, satte Aron det **foran vidnesbyrdet** , for at det kunne bevares ."*

5 Mos.31:26: " Tag denne lovbog og stil den ved siden af HERREN din Guds pagts ark , så skal den være der som vidne imod dig ."

Baseret på disse vers, lad os tilgive apostlen Paulus hans fejl, som fik ham til at placere disse elementer i arken og ikke ved siden af eller foran den, i Hebr.9:3-4: "Bag det andet forhæng var delen . af tabernaklet kaldet det allerhelligste , ~~indeholdende det gyldne røgelsealter~~ og pagtens ark, helt dækket af guld. ~~Foran arken~~ var der et gyldent kar, der indeholdt manna, Arons stav, som havde knoppet, og pagtens tavler . Ligeledes var røgelsesalteret ikke i helligdommen, men på tempelsiden foran forhænget. Men elementerne placeret ved siden af arken var der for at vidne om de mirakler, som Gud udførte for hans hebraiske folk, som var blevet Israel, en fri og ansvarlig nation.

Ved siden af arken kræver Moses og Arons stav tillid til Guds sande profeter. Ifølge 5 Mos.8:3 minder mannaen de udvalgte før Jesus om, at " mennesket ikke skal leve af brød og vand alene, men af hvert ord, der udgår fra YaHWéHs mund ." Og dette ord er også repræsenteret der i form af rullen skrevet af Moses, under Guds diktat. Over arken lærer nådestolsalteret, at uden tro på det villige offer af Jesu Kristi liv, er forbindelse med Gud umulig. Dette sæt af ting udgør det teologiske grundlag for den nye pagt, der blev oprettet på det menneskelige blod, der blev udgydt af Jesus Kristus. Og meget logisk, den dag, hvor Guds projekt i ham blev opnået og fuldført, blev symbolernes rolle og festivalen "Yom Kippur" eller "forsoningsdagen", som profeterede om den, forældet og ubrugelig. I lyset af virkeligheden forsvinder skygger. Det er derfor, at templet, hvor de profetiske ritualer blev praktiseret, måtte forsvinde og aldrig dukke op igen. Som Jesus lærte, skal den, der tilbeder Gud, tilbede ham " i ånd og i sandhed ," have " fri adgang " til hans himmelske Ånd gennem Jesu Kristi formidling. Og denne tilbedelse er ikke knyttet til noget jordisk sted, hverken i Samaria eller i Jerusalem, og endnu mindre i Rom, Santiago de Compostela, Lourdes eller Mekka.

Selvom det ikke er bundet til et jordisk sted, demonstreres tro ved gerninger, som Gud på forhånd har forberedt for sine udvalgte, mens de lever på jorden. Helligdomssymbolikken ophørte i begyndelsen af det femte årtusinde efter 4.000 års synd. Og hvis Guds projekt var blevet bygget over 4000 år, ville de udvalgte være gået ind i resten af Gud, profeteret på den ugentlige sabbat. Men det var ikke tilfældet, for siden Zakarias har Gud profeteret to alliancer. Han uddyber det andet og siger i Zak.2:11: " Mange folkeslag skal slutte sig til JaHWéH på den dag og blive mit folk; Jeg vil bo iblandt jer, og I skal kende, at Hærskarers HERRE har sendt mig til jer. » De to alliancer er illustreret af " to oliventræer " i Zac.4:11 til 14: " Jeg svarede og sagde til ham: Hvad betyder disse to oliventræer, til højre for lysestagen og til venstre? Jeg talte anden gang og sagde til ham: Hvad betyder de to olivengrene, som er i nærheden af de to gyldne kanaler, hvorfra guld flyder? Han svarede mig: Ved du ikke, hvad de mener? Jeg siger: Nej, min herre. Og han sagde: "Dette er de to salvede, som står foran hele jordens Herre ." At læse disse vers får mig til at opdage en sublim finesse af skaberen Gud, Helligånden, som inspirerer det bibelske ord. Zakarias er tvunget til at spørge to gange, hvad de " to oliventræer " betyder, at Gud svarer ham. Dette skyldes, at projektet med den guddommelige alliance vil opleve to på

hinanden følgende faser, men den anden fase undervises af lektionerne fra den første. Der er to af dem, men i virkeligheden er de kun én, fordi den anden kun er kulminationen på den første. Ja, hvad er den gamle pagt værd uden Messias Jesu forsonende død? Intet, ikke engang halen af en pære, som munken Martin Luther ville have sagt. Og dette er årsagen til den tragedie, som stadig rammer nationale jøder i dag. I disse vers profeterer Gud også om deres afvisning af den nye pagt ved det svar Zakarias giver på spørgsmålet " *Ved du ikke, hvad de mener?*" *Jeg siger: Nej, min herre*. For faktisk vil de nationale jøder ignorere denne betydning indtil det øjeblik af den sidste prøvelse forud for Jesu Kristi genkomst, hvor de vil konvertere eller bekræfte deres afslag på bekostning af deres eksistens.

Det er klart, at den kristne omvendelse af hedenske folk har bevist, at den guddommelige plan faktisk blev gennemført i Jesu Kristi person, og dette er det eneste tegn, som Gud stadig tilbyder nationale jøder for at forblive i hans hellige alliance. Således bekræftet, skulle denne anden eller nye pagt strække sig over den sidste tredjedel af de 6000 år af den jordiske synds tid. Og det er først ved sin endelige herlige genkomst, at Jesus Kristus vil markere tidspunktet for fuldførelsen af den anden pagt; fordi indtil denne tilbagevenden, forbliver den lære, der profeteres af symbolerne, nyttig til at forstå det overordnede projekt, som Gud har forberedt, da vi skylder ham viden om tidspunktet for hans herlige genkomst: begyndelsen af foråret 2030. Således, i 1844, ved at give sabbatten til sine udvalgte trækker Gud på de lektioner, der er indskrevet i symbolikken om den hebraiske helligdom og Salomons tempel. Han fordømmer synden fra den katolske søndag, som er arvet fra kejser Konstantin siden den 7. marts 321, hvilket antyder behovet for en ny "rensning af helligdommen", som virkelig blev gennemført én gang for alle i Jesus Kristus, korsfæstet og opstanden. Gud ventede faktisk indtil 1844 med tydeligere at fordømme sin fordømmelse af "romersk søndag". Fordi dens vedtagelse placerede den oprindeligt rene kristne tro under syndens forbandelse, som bryder forholdet til Gud i overensstemmelse med meddelelsen givet i Dan.8:12.

Helliggørelse indebærer derfor nødvendigvis respekt for den hellige sabbat, som i sig selv er helliget af Gud fra slutningen af den første uge af hans skabelse af jordsystemet. Især da den profeterer de udvalgtes indtræden i den hvile, der opnås ved Jesu sejr, og den er til stede i det fjerde af Guds ti bud, der er indeholdt i vidnesbyrdets ark på det allerhelligste, helligdommen, symbol på Den himmelske Guds Ånd tre gange hellig, hellig i fuldkommenheden af hans tre på hinanden følgende roller som Fader, Søn og Helligånd. Alle de ting, der findes der, ligger Guds hjerte kære og må være lige så kære i tankerne og hjerterne hos hans udvalgte, hans børn, folk i hans "hus". Udvælgelsen af de udvalgte autentiske hellighed er således etableret og identificeret.

I modsætning til Moseloven, som gennemgår tilpasninger til fremme af Guds projekt, får det, der er indgraveret på sten, en evighedsværdi indtil verdens ende. Og det er tilfældet med dets ti bud, hvoraf ingen kan ændres og endnu mindre fjernes, som pavelige Rom vovede at gøre for det andet af disse ti bud. Den djævelske hensigt om at bedrage kandidaterne til evigheden viser sig i tilføjelsen af et bud for at holde tallet ti. Men det guddommelige forbud mod at bøje sig for skabninger, udskårne billeder eller fremstillinger er virkelig blevet

fjernet. Vi kan fortryde denne type ting, men det giver os ikke desto mindre mulighed for at afsløre falsk tro. Den, der ikke søger at forstå og forbliver overfladisk, lider logisk set under konsekvensen af sin adfærd; han ignorerer vilkårene for sin dom indtil hans fordømmelse af Gud.

Templet eller det hellige sted

Lad os forlade det religiøse himmelske aspekt set fra himlen for at se på det under det, som religiøs hellighed giver det på jorden. Vi opdager det i elementerne placeret i "tempel"-delen af "JaHWéHs hus". I tabernaklet på Moses' tid var dette rum mødetelt. Der er tre af disse elementer, og de vedrører bordet med skuebrød, lysestagen med syv rør og syv lamper og røgelsesalteret placeret lige foran forhænget midt i rummet. Når man kommer udefra, står brødbordet til venstre, mod nord, og lysestagen er til højre, mod syd. Disse symboler er dem af en virkelighed, som tager form i de udvalgte liv, der er blevet forløst ved det blod, som Jesus Kristus har udgydt. De er perfekt komplementære og uadskillelige.

Den gyldne lysestage med syv lamper

2Mo.26:35: " *Du skal stille bordet uden for forhænget og lysestagen overfor bordet på sydsiden af tabernaklet; og du skal dække bordet på nordsiden* ."

I templet er det placeret til venstre på sydsiden. Symbolerne læses over tid, fra syd til nord. Lysestagen afbilder Guds Ånd og lys fra begyndelsen af den gamle pagt. Den hellige alliance er allerede baseret på ofringen af *det påskelige "Guds lam"* symboliseret og forudgået af lam eller unge væddere ofret siden Adam. I Åb.5:6 er lysestagens symboler knyttet til den: " *syv øjne, som er Guds syv ånder, sendt gennem hele jorden* " og " *syv horn* ", som tilskriver den helliggørelsen af magt.

Lysestagen er der for at imødekomme de udvalgte behov for lys. De opnår det i Jesu Kristi navn, i hvem der er helliggørelsen (= 7) af det guddommelige lys. Denne helliggørelse er symboliseret ved tallet "syv", der er til stede i bibelsk åbenbaring siden oprettelsen af den syv-dages uge fra begyndelsen. I Zakarias tilskriver Ånden " *syv øjne* " til hovedstenen, hvorpå Zerubbabel vil genopbygge Salomons tempel, ødelagt af babylonierne. Og han siger om disse " *syv øjne* ": " *Disse syv er JaHWéHs øjne, som løber gennem hele jorden.* » I Åb.5:6 tilskrives dette budskab Jesus Kristus, " *Guds Lam* ": " *Og jeg så et lam midt på tronen og de fire levende skabninger og midt blandt de ældste, som var der som brændt. **Han havde syv horn og syv øjne, som er Guds syv ånder, der er sendt gennem hele jorden.*** " Dette vers bekræfter kraftigt helliggørelsen af Messias Jesu guddommelighed. Den store skaber, Gud sendte sig selv til jorden for at opfylde sit frivillige sonoffer i Jesus. Det er denne guddommelige Ånds handling, at jeg skylder forklaringerne i mine værker. Lys er progressivt, og viden vokser med tiden. Vi skylder ham al vores forståelse af hans profetiske ord.

Parfumealteret

Ved at ofre sit fysiske legeme til døden, i den perfekte norm for sin ånd og hele sin sjæl, bringer Jesus Kristus frem for Gud en behagelig lugt, som den hebraiske ritual symboliserer ved parfumer. Kristus er repræsenteret i disse parfumer, men også i rollen som den officiant, der tilbyder dem.

Lige foran forhænget, og vendt mod vidnesbyrdets ark og dets nådestol, er der røgelsesalteret, som giver embedsmanden, ypperstepræsten, hans rolle som forbeder for de fejl begået af hans udvalgte alene. For Jesus påtog sig ikke hele verdens synder, men kun de af sine udvalgte, som han gav tegn på sin taknemmelighed. På jorden har ypperstepræsten kun en symbolsk profetisk værdi, fordi forbønsretten kun tilhører Kristus Frelseren. Forbøn er hendes eneret, og den har en "evigtig" karakter i henhold til Melkisedeks orden, som dette er yderligere præciseret i Dan.8:11-12: "*Hun rejste sig til hærens leder, tog det evige offer fra sig fra ham og væltede hans helligdomssted. Hæren blev udleveret med det evige offer på grund af synd; hornet kastede sandheden til jorden og lykkedes med sine forehavender*"; og i Hebr.7:23. Ordene "offer" overstreget er ikke citeret i den originale hebraiske tekst. I dette vers fordømmer Gud konsekvenserne af det romerske pavenstyre. Den kristnes direkte forhold til Jesus omdirigeres til fordel for den pavelige leder; Gud mister sine tjenere, som mister deres sjæl. I sin guddommelige fuldkommenhed er det kun Gud i Kristus, der kan legitimere hans forbøn, fordi han tilbyder, som en løsesum for dem, for hvem han går i forbøn, sit frivillige barmhjertige offer, som bærer en behagelig lugt for Guddommen Kærlighed og Retfærdighed, som han repræsenterer på samme tid. Hans forbøn er ikke automatisk; han udøver den eller ej, afhængigt af om bønneren fortjener det eller ej. Jesu Kristi forbøn er motiveret af hans medfølelse med sine udvalgtes naturlige kødelige svagheder, men ingen kan bedrage ham, han dømmer og kæmper med retfærdighed og retfærdighed og anerkender sine sande tilbedere og slaver; hvad hans sande disciple er. I ritualet symboliserer parfumer den behagelige duft af Jesus, som således kan bede sine trofaste helgeners bønner med sin personlige parfume behagelig for Gud. Princippet svarer til at krydre en ret, der skal spises. Profetisk billede af den sejrende Kristus, den jordiske ypperstepræst bliver forældet og må forsvinde sammen med templet, hvor han praktiserer sine religiøse ritualer. Princippet om forbøn forbliver efter dette, fordi de bønner, som de hellige rettede til Gud, fremlægges i navnet og ved Jesu Kristi himmelske forbeders fortjenester og Guds i fylde på samme tid.

Bordet med skuebrød

I templet er det placeret til højre, på nordsiden. Skuebrødet repræsenterer den åndelige næring, der udgør Jesu Kristi liv, sand himmelsk manna givet til de udvalgte. Der er tolv brød, ligesom der er tolv stammer i den guddommelige og menneskelige alliance, fuldført i Jesus Kristus fuldt ud Gud (= 7) og fuldt ud Menneske (= 5); tallet tolv er tallet på denne alliance mellem Gud og mennesker, Jesus Kristus er applikationen og den perfekte model. Det er på ham, Gud bygger sine alliancer på de 12 patriarker, Jesu 12 apostle, de 12 stammer beseglet i Åb.7. I læsningen af dets orientering mod nord for "templet", er dette bord på siden af den nye pagt og på siden af den store kerub placeret til venstre i helligdommen.

Pladsen

Offeralteret

I Åbenbaringen 11:2 tillægger Ånden helligdommens " gård " en særlig skæbne: " *Men templets ydre forgård, lad den blive i udenfor, og mål det ikke; thi det er givet til nationerne, og de skal træde den hellige by under fode i toogfyrre måneder .* " " *Hoffet* " betegner den ydre gårdsplads, der er placeret før indgangen til det hellige sted eller overdækkede tempel. Der finder vi elementer af religiøst ritual, som vedrører det fysiske aspekt af væsener. For det første er der offeralteret, hvorpå de ofrede dyr brændes. Siden Jesu Kristi komme, som kom for at udføre det fuldkomne offer, blev dette ritual forældet og sluttede i overensstemmelse med profetien i Dan.9:27: "Han vil slutte en stærk *pagt med mange i en uge og i den halve uge. han vil bringe slaktofferet og offergaven til at ophøre ; ødelæggeren vil begå de mest afskyelige ting, indtil ruin og det, der er blevet løst, falder over ødelæggeren .* " I Heb.10:6 til 9 bekræftes sagen: " ***I har ikke taget imod brændofre eller syndofre . Da sagde jeg: Se, jeg kommer (I bogens rulle taler det om mig) for at gøre din vilje, o Gud. Efter først at have sagt: Ofre og gaver du ikke ønskede, og du tog ikke imod, hverken brændofre eller syndofre (som ofres efter loven), sagde han så: Se, jeg kommer for at gøre din vilje. Han afskaffer således den første ting for at etablere den anden. Det er i kraft af denne vilje, at vi bliver helliget ved ofringen af Jesu Kristi legeme én gang for alle .* " Det ser ud til, at Paulus, den formodede forfatter til dette brev rettet til "hebræerne", skrev det under Jesu Kristi diktat; hvilket retfærdiggør dets enorme lys og dets uforlignelige præcision. Faktisk kunne kun Jesus Kristus personligt sige til ham: " (I bogens rulle handler det om mig) ". Men vers 8 i teksten til Salme 40 siger: " *med bogens rulle skrevet til mig .* " Denne ændring kan derfor retfærdiggøres af denne personlige handling af Kristus med Paulus, som forblev isoleret i tre år i Arabien, forberedt og instrueret direkte af Ånden. Og jeg minder dig om, at dette allerede var tilfældet med rullen skrevet af Moses, som skrev den under Guds diktat.**

Havet, tank af afvaskninger

Det andet element på pladsen er ablutionstanken, en præfiguration af dåbsritualet. Gud giver det ordet "hav" for dets navn. I menneskelig erfaring er havet synonymt med "død". Hun opslugte antediluvierne med sin vandflod og druknede hele Faraos kavaleri, som forfulgte Moses og hans hebraiske folk. I dåben, nødvendigvis i total nedsænkning, er det meningen, at det gamle syndige menneske skal dø for at komme op af vandet som en ny skabning, forløst og genskabt af Jesus Kristus, som tilskriver ham sin fuldkomne retfærdighed. Men dette er kun et teoretisk princip, hvis anvendelse vil afhænge af karakteren af den kandidat, der præsenterer sig selv. Kommer han, ligesom Jesus, ved dåben, for at gøre Guds vilje? Svaret er individuelt, og Jesus tilregner eller tilskriver ikke sin retfærdighed afhængigt af sagen. Hvad der er sikkert er, at den, der ønsker at gøre hans vilje, vil respektere med glæde og taknemmelighed den hellige guddommelige lov, hvis overtrædelse udgør synd. Hvis han skal dø i dåbens vand, er der ikke tale om, at han bliver genfødt i Kristi tjeneste, undtagen ved et uheld på grund af menneskets kødelige svaghed.

Således rensed for sine synder og iført Jesu Kristi tilregnede retfærdighed, ligesom præsten i den gamle pagt, kan de kristne udvalgte gå ind i det hellige sted eller templet for at tjene Gud i Jesus Kristus. Den sande guddommelige religions vej afsløres således af denne billedkonstruktion, fordi disse kun er symboler, virkeligheden vil vise sig i de værker, som de retfærdiggjorte udvalgte vil bringe frem for mennesker, engle og skaberguden.

Guds plan profeteret i billeder

I sin plan fjernede Gud de udvalgtes synd gennem Jesu Kristi blod bragt til helligdommens eller det allerhelligstes nådestol. Med tilladelse til ekstraordinære udgravninger på stedet for Mount Golgata i Jerusalem indtil 1982 afslørede adventist-sygeplejerske-arkæologen Ron Wyatt, at Jesu blod rent faktisk strømmede ned ad venstre side af nådestolen placeret i en underjordisk hule seks meter under korset af Kristi korsfæstelse; det, der fandt sted ved foden af Golgatabjerget. I den præstelige ritual vender den præst, der er placeret i det hellige sted, mod nådestolen og de himmelske ting installeret på det allerhelligste sted, helligdommen. Derfor er det, der er til venstre for mennesket, til højre for Gud. Ligeledes skrives hebraisk fra højre til venstre for mennesket, i retning nord-syd, derfor fra venstre til højre for Gud. Således er planen for de to pagter skrevet i læsningen af dette allerhelligste sted, fra menneskets højre til venstre; eller det modsatte for Gud. Gamle pagtsjøder tjente Gud under det symbolske billede af keruben placeret i helligdommen til højre for dem. Under deres alliance blev blodet fra geden, der blev dræbt på "forsoningsdagen", drysset på forsiden og på nådestolen. Stænkningen blev udført syv gange med sin finger af ypperstepræsten mod øst. Det er rigtigt, at den gamle alliance var den østlige fase af hans spareprojekt. Synderne, der skulle tilgives, var selv i Østen, i Jerusalem. Den dag Jesus udgød sit blod, faldt det på denne samme nådestol, og den nye pagt, der blev etableret på hans blod og hans retfærdighed, begyndte under tegnet af den anden kerub, der var placeret på venstre, sydlige side. Således, set af Gud, fandt denne udvikling sted fra hans venstre til **hans** " højre ", siden af hans velsignelse, som der står skrevet i Salme 110:1: " *Af David. Salme. Herrens ord til min Herre: Sæt dig ved **min højre hånd**, indtil jeg gør dine fjender til dine fodskammel . Og bekræfter Heb.7:17, vers 4 til 7 specificerer: " *JehWeH har svoret, og han vil ikke omvende sig: Du er præst for evigt, på Melkisedeks måde. Herren ved din højre hånd bryder konger på sin vredes dag. Han udøver ret blandt folkeslagene: alt er fyldt med lig; han knækker hoveder over hele landet. Han drikker af åen, mens han går, derfor løfter han hovedet ."* Således får den sagtmodige, men retfærdige Jesus Kristus spottere og oprørere til at betale prisen for deres foragt for det sublime vidnesbyrd om hans medfølelse kærlighed til sine forløste udvalgte.*

Så at når hebræerne træder ind i gården eller templet, præsenterer hebræerne deres ryg for den "opgående sol", som hedningerne gennem tiden har tilbudt forskellige steder på jorden, og Gud ønskede, at helligdommen skulle bygges langs dens længde i øst- Vestaksen. I sin bredde var højre væg på det allerhelligste sted derfor placeret mod "Nord" og venstre væg var på "Syd" side.

I Matt.23:37 gav Jesus sig selv billedet af en " *høne, der beskytter sine unger under sine vinger* ": " *Jerusalem, Jerusalem, som dræber profeterne og*

stener dem, der er sendt til dig, hvor mange gange har jeg ønsket at Saml dine børn, som en høne samler sine unger under sine vinger, og du ville ikke! ". Dette er, hvad de udstrakte vinger af de to keruber lærer, for hver af de to på hinanden følgende alliancer. Ifølge 2Mo.19:4 sammenligner Gud sig selv med en " ørn ": " Du har set, hvad jeg gjorde mod Egypten, og hvordan jeg bar dig på ørnevinger og førte dig til mig ". I Åb.12:14 specificerer han " store ørn ": " Og den store ørns to vinger blev givet til kvinden, for at hun kunne flyve ud i ørkenen, til sit sted, hvor hun næres for en tid, tid , og en halv tid, langt fra slangens ansigt ." Disse billeder illustrerer den samme virkelighed: Gud beskytter dem, han elsker, fordi de elsker ham, i de to på hinanden følgende alliancer, før og efter Jesus Kristus.

Endelig symbolsk repræsenterede det hebraiske tempel Kristi legeme, de udvalgte og tilsammen Kristi brud, hans udvalgte, forsamlingen af de udvalgte. Af alle disse grunde har Gud etableret hygiejniske kostregler, så disse forskellige former for templet er helliget og respekteret; 1Kor.6:19: " Ved du ikke, at dit legeme er et tempel for Helligånden, som er i dig, som du har fra Gud, og at du ikke er din egen? »

Guld, intet andet end guld

Vi skal også bemærke vigtigheden af dette kriterium: alle møbler og redskaber, keruberne og selve de indre vægge er lavet af guld eller dækket med slået guld. Det karakteristiske ved guld er dets uforanderlige karakter; dette er den eneste værdi, som Gud giver det. Det er ikke overraskende, at han gjorde guld til symbolet på fuldkommen tro, hvis unikke og perfekte model var Jesus Kristus. Templets indre og helligdommen afbilder det indre aspekt af Jesu Kristi ånd beboet af helliggørelse, Guds Helligåndens renhed; hans karakter var uforanderlig, og dette var årsagen til hans sejr over synd og død. Det eksempel, som Jesus gav, præsenteres af Gud som et forbillede for alle hans udvalgte; dette er dens krav, den eneste betingelse for at blive individuelt og kollektivt forenelig med det evige himmelske liv, sejrherrens løn og belønning. De værdier, der var hans, skal blive vores, vi skal ligne ham som kloner, som der står skrevet i 1 Joh 2:6: " Den, der siger, at han bliver i ham, skal også gå, som han gik - samme ". Betydningen af guld er givet os i 1 Peter 1:7: " for at prøven af din tro, som er dyrere end guld, der går til grunde (som dog prøves ved ild), kan resultere i lovprisning, ære og ære. , når Jesus Kristus viser sig . Gud prøver sine udvalgte tro. Selvom det er uforanderligt, kan guld indeholde spor af urene materialer, og for at fjerne det skal det opvarmes og smeltes. Slaggen eller urenhederne stiger derefter til overfladen og kan fjernes. Det er billedet af oplevelsen af de forløste disciples jordiske liv, hvorunder Kristus udrydder det onde og rens dem og udsætter dem for forskellige prøvelser. Og det er kun på betingelse af deres sejr i prøvelsen, at deres evige skæbne ved slutningen af deres liv afgøres af den store Dommer Jesus Kristus. Denne sejr kan kun opnås ved hans støtte og hjælp, som han erklærede i Johannes 15:5-6 og 10 til 14: " Jeg er vinstokken, I er grenene. Den, som bliver i mig, og i hvem jeg bliver, bærer megen frugt, for uden mig kan I intet gøre. Hvis nogen ikke bliver i mig, bliver han kastet ud som en gren og visner; så samler vi grenene, vi kaster dem på ilden, og de brænder ." Lydighed mod guddommelige befalinger er påkrævet: " Hvis I holder mine befalinger, vil I blive i min kærlighed,

ligesom jeg har holdt min Faders befalinger og bliver i hans kærlighed. ". At dø for sine venner bliver den perfekte kulmination på normen for ens sublimerede kærlighed: " *Dette er mit bud: Elsk hinanden, som jeg har elsket jer.*" Der er ingen større kærlighed end at give sit liv til for sine venner ." Men denne anerkendelse fra Jesus er betinget: " ***I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg befaler jer .*** "

På sin side var lysestagen med syv lamper lavet af massivt guld. Han kunne da kun symbolisere Jesu Kristi fuldkommenhed. Det guld, der efterfølgende blev fundet i romersk-katolicismens kirker, afspejler påstanden om dens falske tro. Det er derfor, i modsætning hertil, protestantiske templer blev frataget alle ornament, ydmyge og strenge. I helligdommens og templets symbolik beviser tilstedeværelsen af guld, at helligdommen kun kan repræsentere den guddommelige Jesus Kristus. Men i forlængelse heraf står der skrevet, at han er hovedet, overhovedet for kirken, som er hans legeme i Ef.5,23-24: " *for manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved. , som er hans legeme, og som han er Frelseren af. Ligesom Kirken nu er underkastet Kristus, skal hustruer også underordne sig deres mænd i alle ting.* » Men så præciserer Ånden: " *Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv for hende **for at hellige hende ved ordet**, efter at have rensset hende ved dåb med vand, **for at gøre denne kirke fremstå for ham herlig, uden plet eller rynke eller noget sådant, men hellig og ulastelig.** ". Her er så klart udtrykt, hvad den sande kristne religion består af. Dens standard er ikke kun teoretisk, fordi det er en praksis implementeret i al dens virkelighed. Overensstemmelse med standarden for hans åbenbarede " **ord** " er påkrævet; som involverer at holde Guds befalinger og ordinancer og kende de mysterier, der er åbenbaret i hans bibelprofetier. Dette kriterium, " *uforkasteligt eller uangribeligt* " af de udvalgte, genkaldes og bekræftes i Åb. 14:5, hvor det tilskrives de "adventistiske" hellige af Kristi sande endelige genkomst. De er betegnet med symbolet på " 144.000 " forseglet med " **Guds segl** " i Åb.7. Deres erfaring er det **hele helliggørelse** . Denne undersøgelse viser, at tabernaklet, helligdommen, templet og alle deres symboler profeterede Guds store frelsende projekt. De fandt deres formål og opfyldelse i manifestationen af Jesu Kristi jordiske tjeneste åbenbaret for mennesker. Således er forholdet, som den udvalgte opretholder til ham, af profetisk karakter og karakter; uvidende menneske betror sig til skaberen Gud, som ved alt; som bygger sin fremtid og åbenbarer den for ham.*

Studiet af templet bygget af kong Salomon har netop vist os, at vi ikke må forveksle "tempeldelen", som er tilgængelig for mennesker, med "helligdommen", der udelukkende er forbeholdt den himmelske Gud. Som et resultat af dette mister ordet "helligdom" i stedet for ordet "hellighed" i Dan.8:14 denne gang al legitimitet, fordi det drejer sig om et himmelsk sted, hvor ingen renselse er nødvendig i 1843. Og tværtimod , ordet "hellighed" omhandler de hellige, som må bryde fra syndens praksis på jorden for at blive helliget eller udvalgt til udvælgelse af Gud.

Ved Jesu Kristi død blev sløret, som adskilte "templet" fra "helligdommen", revet af Gud, men kun de helliges bønner ville få åndelig adgang til den himmelske helligdom, hvor Jesus ville gå i forbøn for dem. Tempeldelen

skulle fortsætte sin rolle som samlingshus for de udvalgte på jorden. Det var det samme i 1843, princippet blev fornyet. De helliges "tempel" forbliver på jorden, og i "helligdommen", kun det himmelske, genoptages Kristi forbøn officielt kun til fordel for de udvalgte adventister. Der er derfor ikke længere et "helligdom" på jorden i den nye alliance, hvor dens symbol forsvinder. Tilbage er det åndelige "tempel" for de forløste udvalgte.

Den eneste besmittelse, der krævede rensning, var menneskenes synder på jorden, for ingen af deres synd kom til at besmitte himlen. Kun tilstedeværelsen af djævelen og hans oprørske dæmoner kunne gøre dette, hvorfor Jesus Kristus, sejrrig, i Michael udviste dem fra himlen og kastede dem ned på syndens jord, hvor de skal blive til deres død.

Der er endnu en ting at forstå efter at have diskuteret hellighedens symbolik. Hvor hellige disse symboler end er, er de kun materielle ting. Sand hellighed er i de levende, hvilket er grunden til, at Jesus Kristus var mere end templet, som selv eksisterede udelukkende for at beskytte Guds lov, billedet af hans karakter og hans retfærdighed, krænket af den jordiske synder. Det er kun for at tjene som støtte for sine udvalgtes lære, at Gud fik disse ting udført af Moses og hans arbejdere. Det er for at undgå afgudsdyrkelse, at Gud bemyndigede en mand, hans tjener, Ron Wyatt, til at finde og røre ved hans vidnesbyrds ark i 1982. Fordi "Jesu vidnesbyrd", som "er profetiens ånd " er meget overlegent til ham og mere nyttigt, siden han personligt kom for at afsløre betydningen af det spareprojekt, der var forberedt for hans udvalgte på jorden. Ron Wyatt fik lov til at filme de ti bud taget ud af arken af engle, men han nægtede at beholde filmen. Disse fakta beviser, at Gud på forhånd vidste hans afslag, men dette valg beskytter os mod den afgudsdyrkelse, som sådan en optagelse kunne have frembragt hos nogle af hans mere sårbare udvalgte. Denne virkelighed er blevet åbenbaret for os, så vi holder den i vores hjertes tanker som et sødt privilegium givet af vores Kærligheds Gud.

Adskillelserne i Første Mosebog

Mens studiet af dette værk har åbenbart for os de hemmeligheder, der er gemt i Daniels og Åbenbaringens profetier, må jeg nu hjælpe dig med at opdage de profetier, der blev åbenbart i Første Mosebog, et ord, der betyder "begyndelse".

Opmærksomhed !!! Det vidnesbyrd, som vi vil bemærke i dette studium af Første Mosebog, kom direkte fra Guds mund, som dikterede det til sin tjener Moses. Ikke at tro på denne historie udgør den største forargelse, der kan gøres direkte mod Gud, en forargelse, der endegyldigt lukker døren til himlen, fordi den afslører det totale fravær af "tro, uden hvilken det er umuligt at være behagelig for Gud, " ifølge Hebræerne 11:6.

I prologen til sin Apokalypse insisterede Jesus kraftigt på dette udtryk: "*Jeg er alfa og omega, begyndelsen og enden*", som han citerer igen i slutningen af sin åbenbaring i Åb.22:13. Vi har allerede bemærket den profetiske karakter af Første Mosebog, især med hensyn til den syvdages uge, som profeterer syv tusinde år. Her nærmer jeg mig denne Første Mosebog ud fra aspektet af temaet "**adskillelse**", som især karakteriserer den, som vi vil se.

Første Mosebog 1

Den 1. dag

1 Mosebog 1:1: "*I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden*"

Som ordet "*begyndelse*" indikerer, blev "*jorden*" virkelig skabt af Gud som centrum og grundlaget for en ny dimension, parallelt med de former for himmelsk liv, der gik forud for den. For at bruge billedet af en maler, handler det for ham om at skabe og implementere tilblivelsen af et nyt maleri. Men lad os allerede bemærke, at "*himlene og jorden*" er **adskilt** fra deres oprindelse. "*Himlene*" betegner det tomme, mørke og uendelige interstellare kosmos; og "*jorden*" vises derefter i form af en kugle dækket af vand. "*Jorden*" havde ingen forudeksistens til skabelsesugen, da den er skabt i begyndelsen eller "*begyndelsen*" af skabelsen af denne specifikke jordiske dimension. Den kommer ud af intetheden og tager form på Guds befaling for at udfylde en rolle, der blev nødvendig på grund af den frihed, som er oprindelsen til den synd begået i himlen af dens allerførste skabning; den, som Esajas 14:12 betegner med navnene "*morgenstjerne*" og "*søn af daggrø*" er blevet Satan siden han udfordrede Guds autoritet. Han har siden været leder af den eksisterende himmelske oprørslejr og den fremtidige jordiske lejr.

1 Mos.1:2: "*Jorden var formløs og tom: der var mørke på dybet, og Guds Ånd bevægede sig over vandet.*"

Når en maler begynder med at påføre baggrundslaget på lærredet, præsenterer Gud den situation, der hersker i det himmelske liv, der allerede er skabt, og det jordiske liv, som han vil skabe. Han betegner således med ordet "*mørke*" alt, som ikke er i hans godkendelse, som han vil kalde "*lys*" i absolut

opposition. Lad os bemærke den forbindelse, som dette vers etablerer mellem ordet "mørke", altid i flertal, da dets aspekter er flere, og ordet "afgrund", som betegner jorden, der ikke bærer nogen form for liv. Gud brugte dette symbol til at udpege sine fjender: de "gudløse" revolutionære og fritænkere i Åb.11:7 og oprørerne fra den pavelige katolicisme i Åb.17:8. Men de oprørske protestanter sluttede sig til dem i 1843 og gik på skift under Satans herredømme, "afgrundens engel" i Åb. 9:11; som fik følgeskab af utro adventisme i 1995.

I billedet, der tilbydes i dette vers, ser vi, at "mørket" adskiller "Guds ånd" fra "vandene", som vil profetere symbolsk, i Daniel og Åbenbaringen, om masser af "folk, nationer og tungemål" under symbolerne "hav" i Dan.7:2-3 og Åb.13:1, og under "floder" i Åb.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Adskillelsen vil snart blive tilskrevet den oprindelige "synd", som vil blive begået af Eva og Adam. Som i det givne billede gnider Gud sig med mørkets verden knyttet til de oprørske engle, der følger Satan i hans valg om at udfordre Guds autoritet.

1 Mos.1:3: "Gud sagde: Lad der være lys! Og lyset var

Gud sætter sin standard for "godt" i overensstemmelse med sin egen og suveræne dom. Denne mulighed for "godt" er knyttet til ordet "lys" på grund af dets herlige aspekt, synligt for alle og af alle, fordi det gode ikke genererer "skam", som får mennesket til at gemme sig for at udføre sin ondskab. Denne "skam" vil Adam føle efter synden ifølge 1. Mos.3, sammenlignet med 1.Mos.2:25.

1 Mos.1:4: "Gud så, at lyset var godt; og Gud skilte lyset fra mørket."

Dette er **den første dom** udtrykt af Gud. Han afslører sit valg af det gode fremkaldt af ordet "lys" og sin fordømmelse af det onde, der er betegnet med ordet "mørke".

Gud åbenbarer for os formålet med sin jordiske skabelse og derfor det endelige resultat, som hans projekt vil opnå: den definitive **adskillelse** af dem, der elsker hans "lys" fra dem, der foretrækker "mørke". "Lys og mørke" er de to valg, der er muliggjort af princippet om frihed, som Gud ønskede at give til alle sine himmelske og jordiske skabninger. Disse to modsatrettede lejre har i sidste ende to ledere; Jesus Kristus for "lyset" og Satan for "mørket". Og disse to modstående lejre vil ligesom jordens to poler også have to forskellige absolutte ender; de udvalgte vil leve evigt i Guds lys ifølge Åb.21:23; og ødelagt af Kristi genkomst, vil oprørerne ende som "støv" på den øde jord, som igen bliver til "afgrunden" i 1 Mos.1:2. Opstandne til dom vil de blive endegyldigt udslettet ved at blive fortæret i "ildsøen" i den "anden død" ifølge Åb.20:15.

1 Mos.1:5: "Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han nat. Så blev det aften, og det blev morgen: det var den første dag."

Denne "første dag" i Skabelsen er dedikeret til den endelige adskillelse af de to lejre dannet af valgene "lys og mørke", som vil konfrontere hinanden på jorden indtil Jesu Kristi endelige sejr og skabelsens fornyelse. Den "første dag" er således "markeret" af den autorisation, som Gud giver til oprørerne til at kæmpe mod ham i løbet af de "syv tusinde" år, som hele ugen profeterede. Det er således ideelt egnet til at blive tegnet eller "mærket" på den falske guddommelige tilbedelse, der findes i løbet af seks årtusinder blandt utro hedenske eller jødiske folk, men især i den kristne æra, siden vedtagelsen af "de uerobredes dag" Sol" som en ugentlig hviledag pålagt af Konstantin I's kejserlige

autoritet den 7. marts 321. Det er sådan, siden denne dato, den nuværende "kristne" søndag er blevet " ^{dyrets} mærke " fortsatte med den religiøse støtte, der blev givet til ham af den pavelige romersk-katolske tro fra 538. Det er klart, at "alfa " i Første Mosebog havde meget at tilbyde Jesu Kristi trofaste tjenere på " omega "-tiden. Og det er ikke slut.

Den 2. dag

1 Mos.1:6: " Gud sagde: *Lad der være en udstrækning mellem vandet, og lad det **skille** vandet fra vandet ."*

Her er det igen et spørgsmål om **adskillelse** : " *vand fra vand* ". Handlingen profeterer **adskillelsen** af Guds skabninger symboliseret ved " *vandene* ". Dette vers bekræfter den naturlige **adskillelse** af det himmelske liv fra det jordiske liv, og i begge, **adskillelsen** af "Guds sønner" fra "djævelens sønner", ikke desto mindre kaldet til at leve sammen indtil dommen markeret ved Jesu Kristi død for de oprørske onde engle, og indtil Jesu Kristi genkomst i herlighed for jordboerne. Denne **adskillelse** vil retfærdiggøre det faktum, at mennesket vil blive skabt lidt ringere end de himmelske engle, eftersom den himmelske dimension vil være utilgængelig for ham. Jordens historie vil være en lang sortering indtil dens ende. Synd etablerede uorden, og Gud organiserer denne lidelse gennem selektiv sortering.

1.Mos.1:7: " *Og Gud skabte hvælvingen og **adskilte** vandet, der er under hvælvingen, fra vandet, der er over hvælvingen. Og sådan var det ."*

Det givne billede **adskiller** det jordiske liv, der er profeteret af " *vandene, der er under* " fra det himmelske liv, som er " *over vidden* ".

1.Mos.1:8: " *Gud kaldte udstrækningen himmel. Så blev det aften, og det blev morgen: det var den anden dag ."*

Denne himmel betegner det atmosfæriske lag, som er dannet af de to gasser (brint og oxygen), som udgør vandet, omgiver hele jordens overflade, og som ikke er naturligt tilgængeligt for mennesket. Gud knytter det til tilstedeværelsen af et usynligt himmelliv, hvilket er tilfældet, da djævelen selv vil få navnet " *luftens magts fyrste* " i Ef.2:2: "... *som du engang vandrede i, iflg. denne verdens vej, ifølge **fyrsten af luftens magt**, af den ånd, som nu virker i oprørets sønner*"; holdning, som han allerede havde i den himmelske verden.

Den 3. dag

1 Mos.1:9: " *Gud sagde: Lad vandet, der er under himlen, samles på ét sted, og lad det tørre land vise sig. Og sådan var det ."*

Indtil dette tidspunkt dækkede " *vandene* " hele jorden, men de indeholdt endnu ikke nogen form for det marine dyreliv, der vil blive skabt på den 5. ^{dag} . Denne præcision vil give al sin ægthed til handlingen af syndfloden i 1. Mosebog 6, som vil være i stand til at sprede formen af dyreliv i havet på den neddykkede jord; hvilket så vil retfærdiggøre at finde marine fossiler og skaller der.

1 Mos.1:10: " *Gud kaldte det tørre land jord, og vandmassen kaldte han hav. Gud så, at det var godt ."*

Denne nye **adskillelse** bedømmes som " *god* " af Gud, fordi ud over oceanerne og kontinenterne giver han disse to udtryk " *hav og land* " rollen som to symboler, som henholdsvis vil betegne den katolske kristne kirke og den kristne protestantiske efterladte den første under navnet af den reformerte kirke. Deres **adskillelse** udført mellem 1170 og 1843 bliver derfor bedømt som " *god* " af Gud. Og hans opmuntring til sine trofaste tjenere i reformationens tid blev åbenbaret i Åb 2:18 til 29. I disse vers finder vi denne vigtige præcisering af vers 24 og 25, som vidner om en usædvanlig midlertidig situation: "Til dig , *til alle andre i Thyatira, som ikke modtage denne lære, og som ikke har kendt Satans dybder, som de kalder dem, siger jeg jer: Jeg lægger ingen anden byrde på jer ; hold kun fast i det, du har, indtil jeg kommer .*" Endnu en gang bringer Gud gennem denne omgruppering orden i den uorden, der er skabt af oprørske engle- og menneskeåndere. Lad os bemærke denne anden lære, " *jorden* " vil give sit navn til hele planeten, fordi den " *tørre* " er forberedt til at være det naturlige miljø for livet for mennesket, for hvem denne skabelse er skabt af Gud. Da den marine overflade er fire gange større end overfladen af den tørre jord, kunne planeten have taget navnet " *hav* " bedre fortjent, men ikke berettiget i det guddommelige projekt. Ordene i dette "ordsprog": "fugle flokkes sammen og fugle af en fjer flokkes sammen", findes i disse grupperinger. Således blev trofaste og fredelige protestanter mellem 1170 og 1843 frelst af Kristi retfærdighed, som undtagelsesvis blev tilregnet dem uden lydighed til sabbatshvilen på den sande syvende dag: lørdag. Og det er kravet om denne hvile, der gør " *jorden* " til symbolet på en falsk kristen tro fra 1843, ifølge Dan.8:14. Beviset for denne guddommelige dom ses i Åb. 10:5, eftersom Jesus sætter " *sine fødder* " på " *havet og jorden* " for at knuse dem med sin vrede.

1 Mos.1:11: " *Da sagde Gud: Lad jorden frembringe grønt, græs, der giver frø, og frugttræer, der bærer frugt efter deres art, med deres frø i sig på jorden. Og sådan var det .* »

Den prioritet, som Gud har givet det tørre land, bekræftes: for det første får det kraften til at " **producere** " " *grønt, græs, der bærer frø, frugttræer, der giver frugt efter deres art* "; alle ting frembragt først for menneskets behov, og dernæst for de jordiske og himmelske dyr, som vil omgive ham. Disse produktioner af jorden vil blive brugt af Gud som symbolske billeder til at afsløre hans lektier for sine tjenere. Mennesket vil ligesom " *træet* " bære frugt, godt som dårligt.

1 Mos.1:12: " *Jorden frembragte grønt, græs, der bar frø efter dets art, og træer, der gav frugt og havde deres frø i sig efter deres art. Gud så, at det var godt.* »

På denne 3. ^{dag} er der ingen fejl, der pletter værket skabt af Gud, naturen er perfekt, anses for " *god* ". I perfekt atmosfærisk og terrestrisk renhed formerer jorden sine produktioner. Frugterne er beregnet til de væsener, der skal leve på jorden: mennesker og dyr, som igen vil producere frugt i henhold til deres personlighed.

1 Mos.1:13: " *Så det blev aften, og det blev morgen: det var tredje dag .*"

Den 4. dag

1 Mos.1:14: “ *Gud sagde: Lad der være lys på himlens himmelhvælvning til at skille dagen fra natten; lad dem være tegn til at markere tiderne, dagene og årene .*”

En ny **adskillelse** vises: " *dag fra nat* ". Indtil denne fjerde dag blev dagslys ikke opnået af et himmellegeme. Adskillelsen af dag og nat eksisterede allerede i en virtuel form skabt af Gud. For at gøre sin skabelse uafhængig af sin tilstedeværelse, vil Gud på den fjerde dag skabe himmelske stjerner, som vil tillade mennesker at etablere kalendere baseret på disse stjerners position i det interstellare kosmos. Således vil stjernetegnene dukke op, astrologi før sin tid, men uden den nuværende spådom, som er knyttet til den, dvs. astronomi.

1.Mos.1:15: “ *Og lad dem være lys på himlens udstrækning til at give lys på jorden. Og sådan var det .*”

" *Jorden* " skal oplyses af " *dag* " såvel som af " *nat* ", men "dagens " *lys* " skal overgå " *nattens* " fordi det er det symbolske billede af sandhedens Gud, skaberens af alt . der lever. Og rækkefølgen i ordenen " *natdag* " profeterer hans endelige sejr mod alle hans fjender, som også er hans elskede og velsignede udvalgte. Denne rolle, som består i at " *oplyse jorden* " vil give disse stjerner en symbolsk betydning af religiøs handling, der underviser i sandheder eller løgne præsenteret i skaberens Guds navn.

1 Mos.1:16: “ *Gud skabte de to store lys, det største lys til at herske over dagen og det mindre lys til at herske over natten; han lavede også stjernerne .*”

Bemærk denne detalje omhyggeligt: ved at fremkalde " *solen* " og " *månen* ", " *de to store lyskilder* ", betegner Gud solen med udtrykket " *den største* ", mens formørkelserne beviser det, viser de to sol- og måneskiver sig for os under samme størrelse, den ene dækker den anden gensidigt. Men Gud, der skabte den, ved for mennesket, at dens lille udseende skyldes dens afstand fra jorden, idet solen er 400 gange større, men 400 gange længere end månen. Med denne præcision bekræfter og bekræfter han sin højeste titel som skabergud. Desuden afslører den på et åndeligt plan sin uforlignelige "storhed" sammenlignet med månens lillehed, symbol på nat og mørke. Anvendelsen af disse symbolske roller vil angå Jesus Kristus kaldet " *lys* " i Johannes 1:9: " *Dette lys var det sande lys, som, når de kommer til verden, oplyser ethvert menneske* ". Lad os bemærke, at den gamle alliance af det kødelige jødiske folk bygget på en månekalender blev placeret under tegnet af en "mørk" æra; dette indtil Kristi første og andet komme. Ligesom fejringen af "nymånernes fester", en tid, hvor den forsvindende måne bliver usynlig, forudsagde komme Kristi solæra, som Mal.4:2 sammenligner med en "retfærdighedens sol": " *Men thi du, som frygter mit navn, retfærdighedens sol skal stå op , og helbredelse vil være under hans vinger; du vil gå ud, og du vil hoppe som kalve fra en stald ...*”. Efter den gamle jødiske alliance blev " *månen* " symbolet på den falske kristne tro, successivt katolsk siden 321 og 538, derefter protestantisk siden 1843, og... institutionel adventist siden 1994.

Verset nævner også " *stjernerne* ". Deres lys er svagt, men de er så talrige, at de alligevel lyser op på jordiske nætters himmel. " *Stjernen* " bliver således symbolet på religiøse budbringere, der bliver stående eller som falder som tegnet

på " 6. segl " i Åb.6:13, hvor stjernernes fald kom til at profetere den 13. november 1833 til de udvalgte ' protestantismens massive fald i år 1843. Dette fald vedrørte også Kristi sendebud, modtagere af budskabet fra " Sardes ", som Jesus erklærede til: " *du anses for at være i live, og du er død* ". Dette fald erindres i Åb.9:1: " *Den femte engel blæste i sin basun. Og jeg så en stjerne, der var faldet fra himlen til jorden . Nøglen til afgrundens hul blev givet til ham .* " Før protestanternes fald fremkalder Åb. 8:10 og 11 den katolicisme, der var definitivt fordømt af Gud: " *Den tredje engel blæste i basunen. Og der faldt fra himlen en stor stjerne, der brændte som en fakkel ; og det faldt på en tredjedel af floderne og på vandkilderne.* » Vers 11 giver den navnet " *Malurt* ": " *Navnet på denne stjerne er Malurt ; og den tredje del af vandet blev forvandlet til malurt , og mange mænd døde ved vandet, fordi de var blevet bitre .* " Tingen bekræftes i Åb. 12,4: " *Hans hale slæbte en tredjedel af himlens stjerner væk og kastede dem til jorden. Dragen stod foran kvinden, der skulle føde, for at fortære sit barn, når hun havde født .* De religiøse budbringere vil derefter blive ofre for henrettelserne af de franske revolutionære i Åb. 8:12: " *Den fjerde engel blæste i basunen. Og en tredjedel af solen blev ramt, en tredjedel af månen og en tredjedel af stjernerne, så en tredjedel blev formørket , og dagen mistede en tredjedel af sit lys, og natten ligeledes .* Målene for fritænkende revolutionære, der er fjendtlige over for alle former for religion, er også altid delvist (*den tredje*), " *solen* " og " *månen* " .

I 1.Mos.15:5 symboliserer " *stjernerne* " den " *afkom* ", der blev lovet til Abraham: " *Og da han havde ført ham ud, sagde han: Se mod himlen og tæl stjernerne, hvis du kan tælle dem. Og han sagde til ham: Dette skal være din afkom .* " Opmærksomhed ! Budskabet angiver en talrig mængde, men siger intet om kvaliteten af troen hos denne skare, hvor Gud vil finde " *mange kaldet men få udvalgte* " ifølge Matt.22:14. " *Stjernerne* " symboliserer igen de udvalgte i Dan.12:3: " *De intelligente vil skinne som himlens pragt, og de, der lærer retfærdighed til mange, vil skinne som stjernerne for evigt og altid* " .

1 Mos.1:17: " *Gud satte dem på himmelhvælvingen for at give lys til jorden,* " .

Vi ser her af en åndelig grund Guds insisteren på denne rolle som stjernerne: " *at oplyse jorden* " .

1 Mos.1:18: " *for at styre dagen og natten og adskille lyset fra mørket. Gud så, at det var godt .* " .

Her bekræfter Gud den åndelige symbolske rolle for disse stjerner ved at forbinde " *dag og lys* " på den ene side og " *nat og mørke* " på den anden side.

1 Mos.1:19: " *Så det blev aften, og det blev morgen: det var den fjerde dag .* " .

Jorden kan nu drage fordel af lys og solvarme for at sikre dens frugtbarhed og produktion af planteføde. Men solens rolle bliver først vigtig efter den synd, som Eva og Adam vil begå. Livet indtil dette tragiske øjeblik hviler på den mirakuløse kraft i Guds skaberkraft. Det jordiske liv er organiseret af Gud til denne tid, hvor synden vil ramme jorden med al dens forbandelse.

Den 5. dag

1.Mos.1:20: " Gud sagde: Lad vandet frembringe levende væsener i overflod, og lad fugle flyve på jorden til himmelvidden ."

På denne 5. ^{dag} giver Gud " vandene " kraften til at " frembringe i overflod levende dyr " så talrige og så forskellige, at moderne videnskab har svært ved at opremse dem alle. På bunden af afgrunden i totalt mørke opdager vi en ukendt livsform af små fluorescerende dyr, der blinker, blinker og ændrer lysintensitet og jævn farve. Ligeledes vil himlens flade modtage animationen af flyvningen af " fugle ". Her vises symbolet på " vinger ", som tillader bevingede kødelige dyr at bevæge sig gennem luften. Symbolet vil blive knyttet til himmelske ånder, som ikke har brug for det, fordi de ikke er underlagt jordiske og himmelske fysiske love. Og i jordens bevingede arter vil Gud tillægge sig selv billedet af "ørnen ", som rejser sig højest i højden blandt alle fuglearter og flyvende dyr. " Ørnen " bliver også symbolet på imperiet, for kong Nebukadnezar i Dan.7:4 og Napoleon 1.s ⁱ Åb.8:13: " Jeg så, og jeg hørte **en ørn flyve i midten fra himlen** , sige med høj røst: *Ve, ve, ve dem, der bor på jorden, på grund af de andre lyde af de tre engles trompeter, som er ved at lyde!* » Fremkomsten af dette kejserlige regime forudsagde de tre store " ulykker ", som vil ramme indbyggerne i de vestlige lande under symbolet på de sidste tre " basuner " i Apo. 9 og 11, fra 1843, da dekretet i Dan.8:14 trådte i kraft.

Bortset fra "ørnen ", vil de andre " himlens fugle " symbolisere de himmelske engle, de gode og de onde.

1 Mos.1:21: " Gud skabte store fisk og alle levende væsener, der bevæger sig, som vandet frembragte i overflod efter deres art; han skabte også hver vinget fugl efter sin art. Gud så, at det var godt ."

Gud forbereder livet i havet til syndens tilstand, det tidspunkt, hvor de "største fisk " vil lave den mindste til deres føde, dette er den planlagte skæbne og nytten af deres overflod i hver art. De " vingede fugle " vil ikke undslippe dette princip, fordi de også vil dræbe hinanden for føde. Men før synden skader intet havdyr eller fugl andre, livet besjæler dem alle, og de lever sammen i perfekt harmoni. Det er derfor, Gud dømmes situationen " god ". De marine " dyr " og " fugle " vil spille en symbolsk rolle efter synd. De dødelige kampe mellem arter vil så give " havet " betydningen af "død", som Gud giver det i ritualer med de hebraiske præsters afvaskninger. Karret, der bruges til dette formål, vil få navnet " hav " til minde om krydset af "det røde hav", begge ting er et forvarsel om kristen dåb. Ved at give det navnet " dyr, der stiger op af havet " i Åb. 13:1, identificerer Gud den romersk-katolske religion og det monarki, der støtter den, med en forsamling af "døde", der dræber og fortærer deres naboer som fiskene fra " havet ". På samme måde vil ørnene, høgene og høgene fortære duerne og duerne på grund af Evas og Adams synd og de mange flere af deres menneskelige efterkommere, indtil de vender tilbage i Kristi herlighed.

1 Mos.1:22: " Gud velsignede dem og sagde: Vær frugtbare og talrige og fyld havenes vande; og lad fuglene formere sig på jorden ."

Guds velsignelse materialiseres ved mangfoldiggørelsen, i denne sammenhæng havdyrs og fugle, men også snart menneskers. Kristi Kirke er også kaldet til at mangedoble antallet af sine tilhængere, men dér er Guds velsignelse

ikke nok, fordi Gud kalder, men han tvinger ingen til at reagere på hans tilbud om frelse.

1 Mos.1:23: " *Så det blev aften, og det blev morgen: det var den femte dag* ."

Bemærk, at livet i havet skabes på den femte dag, således **adskilt** fra skabelsen af jordisk liv, på grund af dets åndelige symbolik, som vedrører den første form for forbandet og frafalden kristendom; hvad den katolske religion i Rom vil repræsentere siden 7. marts 321, datoen for vedtagelsen af den falske hedenske hviledag, den første dag og "solens dag", efterfølgende omdøbt til: Søndag, Herrens dag. Denne forklaring bekræftes af fremkomsten af romersk katolicisme i det 5. ^{årtusinde} og protestantismens fremkomst i løbet af det 6. ^{årtusinde} .

Den 6. dag

1 Mos.1:24: " *Gud sagde: Lad jorden frembringe levende dyr efter deres arter, kvæg, kryb og jordens dyr efter deres arter. Og sådan var det .* "

Den 6. ^{dag} er præget af skabelsen af jordlevende liv, som igen efter havet " **producerer** levende dyr efter deres art, af kvæg, af kryb og af landdyr, efter deres art . " Gud sætter gang i en reproduktionsproces af alle disse levende skabninger . De vil sprede sig over landoverfladen.

1 Mos.1:25: " *Gud skabte jordens vilde dyr efter deres arter, kvæget efter deres arter og alt jordens kryb efter deres art. Gud så, at det var godt .* "

Dette vers bekræfter handlingen bestilt i det foregående. Lad os denne gang bemærke, at Gud er skaberen og lederen af dette jordiske dyreliv frembragt på jorden. Som med havets dyr vil landdyr leve i harmoni indtil tiden for menneskelig synd. Gud finder denne dyreskabelse " *god* ", hvor symbolske roller er skabt, og han vil bruge dem i sine profetiske budskaber efter etableringen af synd. Blandt krybdyrene vil " *slangen* " spille en hovedrolle som et medium, der anstifter synd, brugt af djævelen. Efter synden vil jordens dyr ødelægge hinanden art mod art. Og denne aggressivitet vil retfærdiggøre, i Åb. 13:11, navnet " *dyr, der stiger op fra jorden* ", som betegner den protestantiske religion i dens sidste status forbandet af Gud i sammenhæng med den ultimative prøve på adventistisk tro, retfærdiggjort af den sande tilbagevenden af Jesus Kristus planlagt til foråret 2030. Bemærk dog, at protestantismen bærer denne forbandelse ignoreret af skarerne siden 1843.

1 Mos.1:26: " *Da sagde Gud: Lad os skabe mennesker i vores billede, efter vores lighed, og lad ham herske over havets fisk og luftens fugle og kvæget og over hele jorden og alt det kryb, der kryber på jorden .?* "

Ved at sige " *Lad os gøre* " forbinder Gud med sit skabende arbejde den trofaste engleverden, som er vidne til hans handling og omgiver ham fuld af entusiasme. Under temaet **adskillelse** , bemærk her, grupperet på den 6. ^{dag} , den jordiske dyrs skabelse og menneskets, som er nævnt i dette vers 26, nummeret på Guds navn, nummer opnået ved tilføjelse af de fire hebraiske bogstaver "Yod" = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; bogstaver, der udgør hans navn, translittereret "YaHWéH". Dette valg er så meget desto mere berettiget, da " *mennesket* " Adam, " *skabt i Guds billede* ", kommer til at repræsentere ham

symbolsk i den jordiske skabelse som et billede af Kristus. Gud giver ham sit fysiske og mentale aspekt, det vil sige evnen til at dømme mellem godt og ondt, hvilket vil gøre ham ansvarlig. Skabt på samme dag som dyrene, vil " *mennesket* " modtage valget mellem sin " *lignelse* ": Gud eller dyret, " *dyret* ". Det er dog ved at lade sig forføre af "et dyr", " *slangen* ", at Eva og Adam vil afskære sig selv fra Gud og miste deres " *lignelse* ". Ved at give mennesket herredømme over " *krybdyrene, der kryber på jorden* ", inviterer Gud mennesket til at have herredømme over "slangen" og derfor ikke lade sig lære af ham. Desværre for menneskeheden vil Eva blive isoleret og adskilt fra Adam, når hun bliver forført og gjort skyldig i synden ved ulydighed.

Gud overlader mennesket hele dets jordiske skabelse med de liv, det indeholder og frembringer i havene, på jorden og i himlen.

1 Mos.1:27: " *Gud skabte mennesket i sit eget billede, i Guds billede skabte han det, mand og kvinde skabte han .*"

Den 6. ^{dag} varer som de andre, 24 timer, og det ser ud til, at mandens og kvindens kreationer er grupperet her med det pædagogiske formål at opsummere deres skabelse. Gen.2 tager faktisk denne skabelse af mennesket op ved at afsløre mange handlinger, som sandsynligvis blev udført over flere dage. Historien om dette kapitel 1 får således en normativ karakter, der afslører de symbolske værdier, som Gud ønskede at give til ugens første seks dage.

Denne uge har så meget desto mere symbolsk værdi, da den afbilder Guds frelsende projekt. "Manden" symboliserer og profeterer Kristus og "kvinden", den "udvalgte kirke", som vil blive oprejst fra ham. Ydermere, før synd, betyder virkelig tid ikke noget, fordi i tilstanden af perfektion tælles tiden ikke, og nedtællingen af de "6000 år" vil begynde i det første forår, der er præget af den første menneskelige synd. I perfekt regelmæssighed følger 12-timers nætter og 12-timersdage hinanden uafbrudt. I dette vers understreger Gud ligheden med mennesket skabt efter sit eget billede. Adam er ikke svag, han er fuld af styrke, og han blev skabt i stand til at modstå djævelens fristelser.

1 Mos.1:28: " *Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Vær frugtbare og talrige, og opfyld jorden og underlæg den; og herske over havets fisk og luftens fugle og over alt levende væsen, der rører sig på jorden .*"

Budskabet er rettet af Gud til hele menneskeheden, hvoraf Adam og Eva er de oprindelige modeller. Ligesom dyr bliver de til gengæld velsignet og opmuntret til at formere sig for at formere mennesker. Mennesket opnår herredømme over dyrevæsner fra Gud, hvilket betyder, at det ikke må lade sig dominere af dem, af sentimentalitet og sentimental svaghed. Han må ikke skade dem, men leve i harmoni med dem. Dette i den sammenhæng, der går forud for syndens forbandelse.

1 Mos.1:29: " *Og Gud sagde: Se, jeg giver jer alle de urter, der bærer frø, som er på hele jordens overflade, og alle træer, der har frugt, som giver frø: det skal være jeres føde. .*"

I sin planteskabelse åbenbarer Gud al sin godhed og generøsitet ved at gange antallet af frø af hver plantear, frugttræer, korn, urter og grøntsager. Gud tilbyder mennesket den perfekte ernæringsmodel, som fremmer et godt fysisk og mentalt helbred til gavn for hele organismen og den menneskelige sjæl, selv i dag

som på Adams tid. Dette emne er blevet præsenteret af Gud siden 1843 som et krav til hans udvalgte, og det får endnu større betydning i vores sidste dage, hvor mad er offer for kemikalier, gødning, pesticider og andre, som ødelægger liv i stedet for at fremme det. .

1 Mos.1:30: " *Og til alle jordens dyr og til alle himlens fugle og til alt, hvad der rører sig på jorden, med livsånde i sig, giver jeg hver grøn urt til føde. Og sådan var det .*"

Dette vers præsenterer nøglen, der retfærdiggør muligheden for dette harmoniske liv. Alt levende er vegansk, så de har ingen grund til at skade sig selv. Efter synden vil dyr oftest angribe hinanden for at få mad, døden vil så ramme dem alle på den ene eller anden måde.

1 Mos.1:31: " *Gud så alt, hvad han havde lavet, og se, det var meget godt. Så blev det aften, og det blev morgen: det var den sjette dag .*"

Ved slutningen af den 6. ^{dag} er Gud tilfreds med sin skabelse, som med menneskets tilstedeværelse på jorden denne gang bedømmes som " **meget god** ", hvorimod den først var " **god** " i slutningen af den 5. ^{dag} .

Guds hensigt om at **adskille** de første 6 dage i ugen fra den 7. ^{er} demonstreret ved deres gruppering i dette kapitel 1 i Første Mosebog. På denne måde forbereder han strukturen af det 4. ^{bud} i sin guddommelige lov, som han i deres tid vil præsentere for hebræerne, der er udfriet fra egyptisk slaveri. Siden Adam har mennesker haft 6 dage om ugen, hver uge, til at udføre deres jordiske erhverv. For Adam startede tingene godt, men efter at være blevet skabt af ham, vil kvinden, hans gudgivne " *hjælper* ", bringe synd ind i den jordiske skabelse, som 1. Mos.3 vil afsløre. Af kærlighed til sin kone vil Adam til gengæld spise den forbudte frugt, og hele parret vil blive ramt af syndens forbandelse. I denne handling profeterer Adam Kristus, som vil komme for at dele og betale i hans sted for hans elskede udvalgte kirkes skyld. Hans død på korset, ved foden af Golgatabjerget, vil sone for synden begået og overvinde synden og døden, Jesus Kristus vil opnå retten til at få sine udvalgte til at drage fordel af hans fuldkomne retfærdighed. Han kan således tilbyde dem evigt liv tabt siden Adam og Eva. De udvalgte vil på samme tid træde ind i dette evige liv i begyndelsen af det 7. ^{årtusinde} , det er da, at sabbattens profetiske rolle vil blive opfyldt. Du kan derfor forstå, hvorfor dette tema om hvile på den 7. ^{dag} er præsenteret i kapitel 2 i Første Mosebog, **adskilt** fra de første 6 dage grupperet sammen i kapitel 1.

Første Mosebog 2

Den syvende dag

1.Mos.2:1: " *Sådan blev himlen og jorden og hele deres hær fuldendt .*"

De første seks dage er adskilt fra den " **syvende** ", fordi Guds skabende arbejde på jorden og himlen er ved at være slut. Dette var sandt for lægningen af grundlaget for skabt liv i den første uge, men i endnu højere grad i de 7000 år, som det også profeterede. De første seks dage bebuder, at Gud vil arbejde i modgang over for djævelens lejr og hans destruktive handlinger i 6000 år. Hans arbejde vil bestå i at tiltrække sine udvalgte til sig for at vælge dem blandt alle

mennesker. Han vil give dem forskellige beviser på sin kærlighed og vil beholde dem, der elsker og godkender ham i alle hans aspekter og alle områder. For de, der ikke gør dette, vil slutte sig til djævelens forbandede lejr. "Hæren" angiver de levende kræfter i de to lejre, som vil modsætte sig og bekæmpe hinanden på "jorden" og i "himlen", hvor "himlens stjerner" symboliserer dem. Og denne kamp for udvælgelse vil vare 6000 år.

1 Mos.2:2: "På den syvende dag fuldendte Gud sit værk, som han havde udført, og han hvilede på den syvende dag fra alt det værk, han havde udført."

I slutningen af den første uge af jordisk historie lærer Guds hvile en første lektie: Adam og Eva har endnu ikke syndet; som forklarer muligheden for, at Gud kan opleve sand hvile. Guds hvile er derfor betinget af fraværet af synd i hans skabninger.

Den anden lektion er mere subtil, og den er skjult i det profetiske aspekt af denne "syvende dag", som er et billede på det "syvende" årtusinde af det store frelseprojekt, som er programmeret af Gud.

Indgangen til det "syvende" årtusinde, kaldet "tusind år" i Åb.20:4-6-7, vil markere afslutningen af udvælgelsen af de udvalgte. Og for Gud og hans udvalgte frelst i live eller genopstået, men alle bliver herliggjort, vil resten opnået være konsekvensen af Guds sejr i Jesus Kristus over alle hans fjender. I den hebraiske tekst er verbet "hvilet" "shavat" fra samme rod som ordet "sabbat".

1 Mos.2:3: "Gud velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han hvilede på den fra al sin gerning, som han havde skabt ved at udføre den."

Ordet sabbat er ikke nævnt, men dets billede findes allerede i **helliggørelsen** af den "syvende dag". Forstå derfor godt årsagen til denne **helliggørelse** af Gud. Hun profeterer det øjeblik, hvor hendes offer i Jesus Kristus vil modtage sin endelige belønning: lykken ved at være omgivet af alle sine udvalgte, som i sin tid vidnede om deres troskab i martyrdøden, lidelse, afsavn, oftest indtil 'til døden. Og i begyndelsen af det "syvende" årtusinde vil de alle være i live og behøver ikke længere at frygte døden. For Gud og hans trofaste lejr, kan man forestille sig årsagen til større "hvile" end dette? Gud vil ikke længere se dem, der elsker ham, lide, han skal ikke længere dele deres lidelse, det er denne "hvile", som han fejrer hver "syvendedags sabbat" i vores evige uger. Denne frugt af hans endelige sejr vil være opnået ved Jesu Kristi sejr over synd og død. I sig selv, på jorden og blandt andre mennesker udførte han et knap så troværdigt værk: han tog døden på sig for at skabe sit udvalgte folk, og sabbatten bekendtgjorde fra Adam til menneskeheden, at han ville overvinde synden for at tilbyde sin retfærdighed og evigt liv til dem, som elsker og tjener ham trofast; noget, som Åb.6:2 proklamerer og bekræfter: "Jeg så, og se, der kom en hvid hest. Den, der red den, havde en bue; en krone blev givet til ham, og han drog sejrrig af sted og for at sejre."

Indgangen til det syvende årtusinde markerer de udvalgtes indtog i Guds evighed, hvorfor den syvende dag i denne guddommelige historie ikke afsluttes med udtrykket "der var en aften, der var Der var morgen, det var ... dag." I sin Apokalypse givet til Johannes vil Kristus fremkalde dette syvende årtusinde, og han vil afsløre, at det også vil være sammensat af "tusind år" ifølge Åb. 20:2-4, ligesom de første seks, der gik forud for det. Det vil være en tid med himmelsk

dom, hvor de udvalgte skal dømmes de døde i den forbandede lejr. Erindringen om synd vil derfor blive bevaret i disse sidste " tusind år " af den store sabbat, der er profeteret hver weekend. Kun den sidste dom vil sætte en stopper for tanken om synd, når alle de faldne i slutningen af det syvende årtusinde vil være blevet ødelagt i "den anden døds ildsø".

Gud giver forklaringer om sin jordiske skabelse

Advarsel: Vildledte mennesker sår tvivl ved at præsentere denne del af Første Mosebog 2 som et andet vidnesbyrd, der ville modsige historien om Første Mosebog 1. Disse mennesker har ikke forstået den narrative metode, som Gud brugte. Han præsenterer i Første Mosebog 1, hele de første seks dage af hans skabelse. Derefter, fra 1 Mos.2:4, vender han tilbage for at give yderligere detaljer om visse emner, der ikke er forklaret i 1. Mosebog.

1 Mos.2:4: " *Dette er himlens og jordens oprindelse, da de blev skabt* "

Disse yderligere forklaringer er absolut nødvendige, fordi temaet synd skal have sine egne forklaringer. Og som vi har set, er dette syndtema allestedsnærværende i de former, som Gud har givet sine jordiske og himmelske præstationer. Selve konstruktionen af syvdagesugen bærer på mange mysterier, som kun tiden vil afsløre for Kristi udvalgte.

1 Mos.2:5: " *Da JaHWéH Gud skabte jorden og himlen, var der endnu ikke en busk af marken på jorden, og intet græs på marken spirede endnu, for JaHWéH Gud havde ikke sendt regn på jorden, og der var ingen mand til at dyrke jorden .*

Bemærk udseendet af navnet " *YaHWéH* ", som Gud gav sig selv navn på efter anmodning fra Moses ifølge 2. Mosebog 3:14-15. Moses skriver denne åbenbaring under Guds diktat, som han kalder " *YAHWéH* ". Den guddommelige åbenbaring her tager sin historiske reference fra udvandringen fra Egypten og skabelsen af nationen Israel.

Bag disse tilsyneladende meget logiske detaljer gemmer sig profeterede ideer. Gud fremkalder væksten af planteliv, " *markernes buske og urter* ", hvortil han tilføjer " *regn* " og tilstedeværelsen af " *menneske* ", som vil " *dyrke jorden* ". I 1656, efter Adams synd, i 1. Mos.7:11, vil " *regnen* " fra " *floden* " ødelægge plantelivet, " *buske og urter på marken* " såvel som " *mennesket* " og dets " *afgrøder* " på grund af syndens intensivering.

1 Mos.2:6: " *Men en damp steg op fra jorden og vandede hele jordens overflade .*"

Før han ødelægger noget, før synd, lader Gud " *jorden vandes over hele dens overflade med en damp* ". Handlingen er blid og effektiv og passer til det syndfrie, herlige og fuldkommen rene liv. Efter synd vil himlen sende ødelæggende storme og voldsomme regnskyl som et tegn på dens forbandelse.

Menneskets dannelse

1 Mos.2:7: " *Herren Gud dannede mennesket af jordens støv og blæste livsånde i dets næsebor, og mennesket blev et levende væsen .*"

Menneskets skabelse er baseret på en ny **adskillelse** : den af " *jordens støv* ", hvoraf en del er taget til at danne et liv skabt i Guds billede. I denne handling

åbenbarer Gud sin plan for at opnå og i sidste ende udvælge udvalgte mennesker af jordisk oprindelse, som han vil gøre evige.

Når Gud skaber ham, er mennesket genstand for særlig opmærksomhed fra sin Skaber. Bemærk, at han "former" ham af "jordens støv", og denne ene oprindelse profeterer hans synd, hans død og hans tilbagevenden til tilstanden "støv". Denne guddommelige handling kan sammenlignes med en "keramiker", der former et "lerkar"; billede, som Gud vil gøre krav på i Jer.18:6 og Rom.9:21. Ydermere vil "menneskets" liv afhænge af hans "åndedræt", som Gud ånder i hans "næsebor". Det er derfor i sandhed lungeånden og ikke åndedrættet, som mange tænker på. Alle disse detaljer er åbenbaret for at minde os om, hvor skrøbeligt menneskelivet er, afhængigt af Gud for dets forlængelse. Det forbliver frugten af et permanent mirakel, fordi livet kun findes i Gud og i ham alene. Det var ved hans guddommelige vilje, at "mennesket blev et levende væsen." Hvis et godt eller ondt menneskes liv forlænges, er det kun fordi Gud tillader det. Og da døden rammer ham, er det stadig hans beslutning, der er tale om.

Før synden blev Adam skabt fuldkommen og uskyldig, besat af kraftfuld vitalitet og trådte ind i evigt liv, omgivet af evige ting. Kun formen for hans skabelse profeterer hans frygtelige skæbne.

1 Mos.2:8: "Da plantede JaHWéH Gud en have i Eden på østsiden, og der anbragte han manden, som han havde dannet."

En have er billedet af det ideelle sted for mennesket, der finder alle sine fortryllende ernæringsmæssige og visuelle elementer samlet der; storslåede blomster, der ikke falmer og aldrig mister deres parfume af behagelige dufte multipliceret til det uendelige. Denne mad, der tilbydes i haven, bygger ikke ens liv, som før synden ikke er afhængig af mad. Mad indtages derfor af mennesket udelukkende for dets fornøjelse. Præcisionen "Gud plantede en have" vidner om hans kærlighed til sit skabning. Han bliver gartner for at tilbyde mennesket dette vidunderlige sted at bo.

Ordet Eden betyder "glædernes have", og med Israel som et centralt referencepunkt, lokaliserer Gud dette Eden øst for Israel. For sine "glæder" er mennesket placeret i denne lækre have af Gud, hans Skaber.

1 Mos.2:9: "Jahve Gud lod træer af enhver art vokse op af jorden, behagelige at se og gode at spise, og **livets træ midt i haven** og træet til kundskab om godt og ondt."

Karakteren af en have er tilstedeværelsen af frugttræer, som tilbyder den "klare til at spise", der udgør deres frugter med flere bløde og søde smage. De er der alle alene for Adams fornøjelse, stadig alene.

I haven er der også to træer med diametralt modsatte karakterer: "livets træ", som indtager den centrale plads, "midt i haven". På denne måde er haven og dens frodige tilbud helt knyttet til den. Nær ham er "træet til kundskab om godt og ondt". Allerede i sin betegnelse profeterer ordet "ondt" adgang til synd. Vi kan da forstå, at disse to træer er billederne af de to lejre, som vil konfrontere hinanden på syndens jord: Jesu Kristi lejr afbildet af "livets træ" mod djævelens lejr, der ligesom navnet af "træet" angiver, har kendt eller oplevet, successivt, "godt" fra dets skabelse indtil den dag, hvor "det onde" fik det til at gøre oprør mod sin Skaber; hvad Gud kalder "synde mod ham". Jeg minder dig om, at disse

principper om "godt og ondt" er de to valg eller to mulige ekstreme modsatte frugter, som et "levende væsens" **totale frihed** frembringer. Hvis den første engel ikke havde gjort det, ville andre engle stadig være gået i oprør, som den jordiske erfaring med menneskelig adfærd nu allerede har bevist.

I alt det gavmilde offer i haven, som Gud har forberedt til Adam, er dette træ "til kundskaben om godt og ondt", som er til for at prøve menneskets trofasthed. Dette udtryk "viden" skal forstås godt, fordi verbet "at vide" for Gud får en ekstrem betydning af at opleve "godt eller ondt", som vil være baseret på handlinger af lydighed eller ulydighed. Træet i haven er kun den materielle støtte til lydighedsprøven, og dets frugt overfører kun ondskab, fordi Gud gav det denne rolle ved at præsentere det som et forbud. Synden ligger ikke i frugten, men i at spise den, vel vidende at Gud har forbudt den.

1 Mos.2:10: "En flod kom ud fra Eden for at vande haven, og derfra delte den sig i fire grene."

Et nyt budskab om **adskillelse** præsenteres, ligesom floden, der kommer ud af Eden, deler sig i "fire arme", profeterer dette billede fødslen af menneskeheden, hvis efterkommere vil sprede sig universelt enten til de fire kardinalpunkter eller fire vinde fra himlen gennem alle jorden. "Floden" er symbolet på et folk, vand er symbolet på menneskeliv. Ved denne opdeling "i fire arme" vil floden, der kommer ud af Eden, sprede sit livsvand over hele jorden, og denne idé profeterer Guds ønske om at sprede sin viden over hele dens overflade. Hans projekt vil blive gennemført ifølge 1. Mos.10 ved adskillelsen af Noa og hans tre sønner efter afslutningen af vandfloden. Disse vidner om syndfloden vil overføre fra generation til generation mindet om den frygtelige guddommelige straf.

Vi kender ikke det visuelle udseende, som jorden havde før syndfloden, men før folkenes adskillelser, må den beboede jord have fremstået som et enkelt kontinent, kun vandet af denne vandkilde, som fossede ud fra Edens have. De nuværende indre hav eksisterede ikke, og de er en konsekvens af oversvømmelsen, som dækkede hele jorden i et år. Indtil oversvømmelsen blev hele kontinentet vandet af disse fire floder, og deres bifloder fordelte ferskvand over hele overfladen af den tørre jord. Under oversvømmelsen kollapsede Gibraltarstrædet og Det Røde Hav, hvilket forberedte dannelsen af Middelhavet og Det Røde Hav invaderet af saltvand fra havene. Vid, at på den nye jord, hvor Gud vil etablere sit rige, vil der ikke være noget hav ifølge Åb.21:1, ligesom der ikke vil være død mere. Splittelse er konsekvensen af synd, og den mest intense form af den vil blive straffet af syndflodens ødelæggende vand. Når man læser dette budskab, alene under dets profetiske aspekt, udpeger flodens "fire arme" *fire folkeslag, der karakteriserer menneskeheden.*

1 Mos.2:11: "Den førstes navn er Pison; det er det, der omgiver hele landet Havila, hvor gullet findes."

Navnet på den første flod ved navn Pishon eller Phison betyder: overflod af vand. Området, hvor Eden plantet af Gud var placeret, må have været, hvor de nuværende Tigris og Eufrat har deres udspring; for Eufrat til Ararat-bjerget og for Tigris til Tyren. Mod øst og midt i Tyrkiet er der stadig den enorme Van-sø, som udgør en enorm reserve af ferskvand. Med sin guddommelige velsignelse

fremmede det rigelige vand den ekstreme frugtbarhed i Guds have. Landet Havila, berømt for sit guld, lå ifølge nogle i den nordøstlige del af det nuværende Tyrkiet. Det strakte sig til kysten af det nuværende Georgien. Men denne fortolkning udgør et problem, fordi ifølge 1. Mos.10:7 er "*Havila*" en "*søn af Cush*", selv "*Søn af Ham*", og det betegner Etiopien, der ligger syd for Egypten. Dette får mig til at finde dette land "*Havila*" i Etiopien eller i Yemen, hvor der var de guldminer, som dronningen af Saba tilbød kong Salomon.

1 Mos.2:12: "*Guldet i dette land er rent; bdellium og onyx sten findes også der.*"

"*Guld*" er symbolet på tro og Gud profeterer for Etiopien, ren tro. Det vil allerede være det eneste land i verden, der har bevaret den religiøse arv fra dronningen af Saba efter hendes ophold hos kong Salomon. Lad os også tilføje til dets fordel, at i sin uafhængighed bevaret i århundreder med religiøst mørke, som prægede folkene i det "kristne" Vesteuropa, holdt etiopierne den kristne tro, og de praktiserede den sande sabbat modtaget ved mødet med Salomon. Apostlen Filip døbte den første etiopiske kristne som åbenbaret i Apostlenes Gerninger 8:27-39. Han var en eunuk præst for dronning Candace, og hele folket modtog hans religiøse undervisning. En anden detalje vidner om dette folks velsignelse, Gud havde dem beskyttet mod deres fjender ved den krigeriske handling, der blev foretaget og frivilligt besluttet af den berømte navigator Vasco da Gama.

Bekræfter den sorte farve på den etiopiske hud, "*onyx stone*" er "sort" i farven og består af siliciumdioxid; yderligere rigdom til dette land; fordi dets brug til fremstilling af transistorer gør det særligt værdsat i dag.

1 Mos.2:13: "*Den anden flods navn er Gihon; det er det, der omgiver hele Kush-landet.*"

Lad os glemme "floderne" og sætte de mennesker, de symboliserer, i deres sted. Dette andet folk "*omgiver landet Cush*", det vil sige Etiopien. Sems efterkommere vil udvikle sig i Arabiens land og så langt som til Persien. Det omgiver faktisk Etiopiens territorium, så det kan symboliseres og henvises til ved navnet "floden" "*Gihon*". I vore sidste dage er dette følge den "muslimske" religion i Arabien og Persien. Således bliver konfigurationen af skabelsens begyndelse gengivet ved tidens ende.

1 Mos.2:14: "*Den tredjes navn er Hiddekel; det er det, der flyder øst for Assyrien. Den fjerde flod er Eufrat.*"

"*Hiddekel*" betegner "Tigerfloden", og de udpegede personer ville være Indien symboliseret ved "den bengalske tiger"; Asien og dets østlige civilisation, der fejlagtigt betegnes som "den gule race", er derfor profeteret og bekymret, og det er faktisk placeret "*øst for Assyrien*". I Dan.12 brugte Gud symbolet på denne menneskeædende "*flod*" "*Tiger*" til at illustrere den adventistiske prøvelse, der blev oplevet mellem 1828 og 1873 på grund af de mange åndelige dødsfald, den forårsagede.

Navnet "*Eufrat*" betyder: blomstrende, frugtbar. I Apokalypse-profetiens symboliserer "*Eufrat*" Vesteuropa og dets udløbere, Amerika og Australien, som Gud præsenterer domineret af det romerske pavelige religiøse regime, som han sammen med dens by kalder "*Babylon den store*". Denne efterkommer af Noa vil være Jafets efterkommer, som strækker sig mod vest mod Grækenland og Europa,

og mod nord mod Rusland. Europa var jorden, hvor den kristne tro oplevede alle sine gode og dårlige udviklinger efter Israels nationale fald; adjektiverne "blomstrende, frugtbare" er berettigede, og ifølge varselet vil Leas, den uelskede kvindes, sønner være flere end Rachels, hustruen, som Jakob elskede.

Det er godt at finde i dette budskab påmindelsen om, at trods alle deres endelige religiøse opdelinger, havde disse fire typer jordiske civilisationer den samme skaber-Gud som Faderen, for at retfærdiggøre deres eksistens.

1 Mos.2:15: " *Herre Gud tog manden og satte ham i Edens have for at dyrke den og vogte den .* "

Gud tilbyder Adam en beskæftigelse, som består i at " *dyrke og passe* " haven. Formen for denne kultivering er ukendt for os, men den blev udført uden nogen form for træthed før synden. På samme måde, uden nogen form for aggression i hele skabelsen, blev hans bevogtning forenklet til det yderste. Denne vagtrolle indebar imidlertid eksistensen af en fare, som snart vil få et reelt og præcist aspekt: den djævelske forførelse af menneskelig tankegang i denne samme have.

1 Mos.2:16: " *Herren Gud gav mennesket denne befaling: I må spise af alle havens træer; »*

Masser af frugttræer stilles frit til rådighed for Adam. Gud opfylder ham ud over hans behov, som består i at tilfredsstille madønsker ved at variere smag og aroma. Guds tilbud er rart, men det er kun den første del af en " *befaling* ", som han giver Adam. Den anden del af denne " *ordre* " kommer derefter.

1 Mos.2:17: " *Men du må ikke spise af kundskabens træ på godt og ondt, for på den dag du spiser deraf, skal du dø .* "

I Guds " *orden* " er denne del meget alvorlig, fordi truslen, der præsenteres, vil blive anvendt uforsonligt, så snart ulydighed, syndens frugt, er fuldbyrdet og fuldbyrdet. Og glem ikke, for at projektet med den universelle afvikling af synd kan gennemføres, bliver Adam nødt til at falde. For bedre at forstå, hvad der kommer til at ske, lad os huske, at Adam stadig er alene, når Gud advarer ham ved at præsentere sin " *ordre* " om ikke at spise af " *træet til kundskab om godt og ondt* " eller ikke at lade sig bispise af djævelens ideer. Desuden måtte Gud i forbindelse med evigt liv forklare ham, hvad "at dø" betyder. Fordi truslen er der, i denne " *du vil dø* ". Sammenfattende tilbyder Gud Adam en skov, men forbyder ham et enkelt træ. Og for nogle mennesker er dette forbud alene uudholdeligt, det er når træet skjuler skoven, som ordsproget lærer. At spise fra " *træet til kundskab om godt og ondt* " betyder: at spise af djævelens lære, der allerede er besjælet af en ånd af oprør mod Gud og hans retfærdighed. Fordi *det forbudte "træ"* placeret i haven er et billede af hans person, ligesom " *livets træ* " er et billede af karakteren Jesus Kristus.

1 Mos.2:18: " *Herre Gud sagde: Det er ikke godt for mennesket at være alene; Jeg vil hjælpe ham til at lide ham .* "

Gud skabte jorden og mennesket for at åbenbare hans godhed og Djævelens ondskab. Hans frelseprojekt bliver åbenbaret for os i de ting, der følger. For at forstå, ved, at mennesket spiller rollen som Gud personligt, som får det til at tænke, handle og tale, som det selv tænker, handler og taler. Denne første

Adam er et profetisk billede af Kristus, som Paulus vil præsentere som den nye Adam.

For at afsløre Djævelens ondskab og Guds godhed er det nødvendigt for Adam at synde, så jorden vil blive domineret af Djævelen, og hans onde gerninger vil blive åbenbaret universelt. Forestillingen om parret eksisterer kun på jorden skabt til synd, fordi duoen således dannet er af en åndelig grund, som profeterer forholdet mellem den guddommelige Kristus og hans ægtefælle, som udpeger hans udvalgte. Den Udvalgte skal vide, at hun både er offeret og modtageren af den frelsesplan, som Gud har planlagt; hun er et offer for synd, der er gjort nødvendig for Gud, så han i sidste ende kan fordømme djævelen, og en begunstiget af hans frelsende nåde, fordi han, bevidst om sit ansvar for syndens eksistens, selv vil betale prisen for synden. synd i Jesus Kristus. Så i begyndelsen fandt Gud ensomhed ikke god, og hans behov for kærlighed var så stort, at han var villig til at betale dyrt prisen for at opnå den. Dette selskab, dette ansigt-til-ansigt, som tillader deling, kalder Gud " *hjælp* ", og mennesket vil bruge udtrykket, når det fremkalder sit kvindelige menneskelige modstykke. Med hensyn til hjælp vil hun få ham til at falde og føre ham til synd af kærlighed. Men denne kærlighed fra Adam til Eva er i billedet af Kristi kærlighed til hans udvalgte fundne syndere, værdige til evig død.

1 Mos.2:19: " *Gud Gud dannede af jorden hvert dyr på marken og alle fugle i luften og førte dem til mennesker for at se, hvad han ville kalde dem, og for at alle levende skabninger kunne bære det navn, mand ville give det .*

Det er den overordnede, der giver navn til det, der er ham ringere. Gud gav sig selv sit navn og ved at give Adam denne ret, bekræfter han således menneskets herredømme over alt, hvad der lever på jorden. I denne første form for jordisk skabelse reduceres markens dyrearter og luftens fugle, og Gud bringer dem til Adam, ligesom han førte dem før syndfloden i par til Noa.

1 Mos.2:20: " *Og manden gav navne til alt kvæget og til himlens fugle og til alle markens dyr; men for mennesket fandt han ingen hjælp som ham .*" De såkaldte forhistoriske monstre blev skabt efter synden for at intensivere konsekvenserne af den guddommelige forbandelse, som vil ramme hele jorden inklusive havet. I uskyldens tid består dyrelivet af "kvæg", der er nyttigt for mennesket, " fuglene " *af himlen* " og " *markernes dyr* " mere uafhængige. Men i denne præsentation har han ikke fundet et menneskeligt modstykke, fordi han ikke eksisterer endnu.

1 Mos.2:21: " *Da lod JaHWéH Gud en dyb søvn falde over manden, og han sov ind; han tog et af sine ribben og lukkede kødet på dets sted .*"

Formen til denne kirurgiske operation afslører yderligere spareprojektet. I Michael eliminerer Gud sig selv fra himlen, han forlader og adskiller sig fra sine gode engle, hvilket er normen for den " *dybe søvn* ", hvori Adam er kastet. I Jesus Kristus, født i kødet, tages det guddommelige ribben, og efter hans død og opstandelse skaber han på sine tolv apostle sin "hjælp", hvorfra han *tog* det kødelige aspekt og sine synder, og til hvem han giver sin "hellige Ånd". Den åndelige betydning af dette ord " *hjælp* " er stor, fordi det giver hans kirke, hans udvalgte rollen som " *hjælp* " i dets realisering af frelsesplanen og den universelle globale løsning af synd og synderes skæbne.

1 Mos.2:22: " *Herren Gud dannede en kvinde af det ribben, han havde taget af manden, og han bragte hende til manden .* "

Således profeterer dannelsen af kvinden om Kristi Udvalgte. For det er ved at komme i kødet, at Gud danner sin trofaste kirke, offer for sin kødelige natur. For at frelse de udvalgte fra kødet, måtte Gud tage form i kødet. Og da han også havde evigt liv i sig selv, kom han for at dele det med sine udvalgte.

1 Mos.2:23: " *Og manden sagde: Se, denne gang er hun, som er ben af mine knogler og kød af mit kød! Hun skal kaldes kvinde, fordi hun blev taget fra manden .* "

Gud kom til jorden for at omfavne den jordiske norm for at være i stand til at sige om sin Udvalgte, hvad Adam siger om sin kvindelige modpart, som han giver navnet " *kvinde* ". Sagen er mere indlysende på hebraisk, fordi det hankønsord mand er, "ish" bliver "isha" for det feminine ord kvinde. I denne handling bekræfter han sit herredømme over hende. Men efter at være blevet taget fra ham, vil denne " *kvinde* " blive uundværlig for ham, som om " *ribben* " taget fra hans krop ønskede at vende tilbage til ham og tage dens plads. I denne unikke oplevelse vil Adam føle for sin kone de følelser, som moderen vil føle for det barn, hun føder efter at have båret ham i sin mave. Og denne oplevelse leves også af Gud, fordi de levende skabninger, som han skaber omkring ham, er børn, der kommer ud af ham; hvilket gør ham lige så meget til mor som far.

1 Mos.2:24: " *Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød .* "

I dette vers udtrykker Gud sin plan for sine udvalgte, som ofte vil skulle bryde kødelige familieforhold for at binde sig til de udvalgte, velsignet af Gud. Og glem ikke, for det første, i Jesus Kristus forlod Michael sin status som himmelsk Fader for at komme og vinde sine udvalgte disciples kærlighed på jorden; dette i den grad, at han gav afkald på at bruge sin guddommelige magt til at kæmpe mod synden og djævelen. Her forstår vi, at temaerne **adskillelse** og **fællesskab** er uadskillelige. På jorden skal de udvalgte **adskilles** kødelig fra dem, han elsker, for at indgå i åndeligt **fællesskab** og blive "et" med Kristus og alle hans udvalgte og hans trofaste gode engle.

Ønsket fra " *ribben* " om at vende tilbage til sin oprindelige plads finder sin mening i den seksuelle kobling af mennesker, en handling af kød og ånd, hvor mand og kvinde fysisk udgør ét kød.

1 Mos.2:25: " *Manden og hans kone var begge nøgne, og de skammede sig ikke .* "

Fysisk nøgenhed generer ikke alle. Der er fans af naturisme. Og i begyndelsen af menneskehedens historie forårsagede fysisk nøgenhed ikke " *skam* ". Tilsynecomsten af " *skam* " vil være et resultat af synd, som om at spise fra " *træet til kundskab om godt og ondt* " kunne åbne det menneskelige sind for hidtil ukendte virkninger og ignoreres. I virkeligheden vil frugten af det forbudte træ ikke være forfatteren til denne ændring, det vil kun være midlet, fordi den, der ændrer tingenes værdier og samvittighed, er Gud og han alene. Det er ham, der vil vække følelsen af " *skam* ", at det syndige par vil føle i deres sind om deres fysiske nøgenhed, som ikke vil være ansvarlig; fordi fejlen vil være moralsk og kun vil vedrøre den implementerede ulydighed, bemærket af Gud.

Ved at opsummere læren i 1. Mosebog 2 præsenterede Gud først for os helliggørelsen af hvilen eller sabbatten på den syvende dag, som profeterer den store hvile, som vil blive givet i det syvende årtusinde både til Gud og til hans trofaste udvalgte. Men denne hvile måtte vindes ved den jordiske kamp, som Gud vil føre mod synden og djævelen ved at blive inkarneret i Jesus Kristus. Adams jordiske oplevelse illustrerede denne frelsesplan designet af Gud. I Kristus blev han kød for at skabe sin udvalgte af kød, som i sidste ende vil modtage et himmellegeme svarende til englenes.

Første Mosebog 3

adskillelse fra synd

1 Mos.3:1: “ *Slangen var den mest snedige af alle markens dyr, som Herren Gud havde skabt. Og han sagde til Kvinden: Har Gud virkelig sagt: I må ikke spise af hvert Træ i Haven?* »

Den stakkels " *slange* " havde den ulykke at blive brugt som medium af den mest " *udspekulerede* " af de engle, som Gud havde skabt. Dyr, som krybdyr som " *slangen* " ikke talte om; Sproget var en særegenhed ved det gudsbillede, der var givet mennesket. Påpeg det gode, djævelen får ham til at tale til kvinden på et tidspunkt, hvor hun er adskilt fra sin mand. Denne isolation vil være fatal for ham, fordi i nærværelse af Adam ville djævelen have haft sværere ved at få mennesker til at adlyde Guds ordre.

Jesus Kristus åbenbarede eksistensen af djævelen, som han betegner ved at sige i Johannes 8:44, at han er " *løgnens fader og en morder fra begyndelsen* ". Hans ord sigter mod at rokke ved menneskelige visheder, og til det "Ja eller Nej", som Gud kræver, tilføjer han "men" eller "måske", som fjerner de visheder, som giver sandheden sin styrke. Befalingen givet af Gud blev modtaget af Adam, som derefter overførte den til sin kone, men hun hørte ikke Guds stemme, som gav befalingen. Også hendes tvivl hviler på hendes mand, som: "forstod han, hvad Gud fortalte ham? »

1 Mos.3:2: " *Kvinden svarede slangen: Vi spiser af frugten af havens træer* ."

Beviserne synes at understøtte djævelens ord; han ræsonnerer og taler intelligent. " *Kvinden* " begår sin første fejl ved at reagere på den talende " *slange* "; hvilket ikke er normalt. For det første retfærdiggør det Guds godhed, som gav dem muligheden for at spise af alle træerne, undtagen det, der er forbudt.

1 Mos.3:3: " *Men hvad angår frugten af træet, som er midt i haven, har Gud sagt: I må ikke spise deraf, og I må ikke røre ved det, for at I ikke skal dø.* "

Adams overførsel af budskabet om guddommelig befaling vises i sætningen " *for at du ikke skal dø* ." Det er ikke de præcise ord, Gud sagde, fordi han sagde til Adam: " *Den dag du spiser af det, vil du dø* ". Svækkelsen af guddommelige ord vil tilskynde til forbrug af synd. Ved at retfærdiggøre sin

lydighed mod Gud af en årsag til "frygt" tilbyder "kvinden" djævelen muligheden for at bekræfte denne "frygt", som ifølge ham ikke er berettiget.

1 Mos.3:4: " *Da sagde slangen til kvinden: Du skal ikke dø ; »*

Og den øverste løgner afsløres i denne udtalelse, der modsiger Guds ord: " *du skal ikke dø .*"

1 Mos.3:5: " *Men Gud ved, at den dag, du spiser deraf, vil dine øjne blive åbnet, og du vil blive som guder og kende godt og ondt .*"

Han skal nu retfærdiggøre den ordre, Gud har givet, som han tillægger en ond og egoistisk tanke: Gud ønsker at holde dig i blufærdighed og underlegenhed. Han ønsker egoistisk at forhindre dig i at blive som ham. Han præsenterer viden om godt og ondt som en fordel, som Gud ønsker at beholde for sig selv alene. Men hvis der er fordel ved at kende det gode, hvor er fordelene ved at kende det onde? Godt og ondt er absolutte modsætninger som dag og nat, lys og mørke og for Gud består viden af at opleve eller handle. I virkeligheden havde Gud allerede givet mennesket den **intellektuelle viden** om godt og ondt ved **at tillade** havens træer og **forbyde** den, der repræsenterer "godt og ondt"; fordi han er et symbolsk billede af djævelen, der konkret oplevede successivt " *godt* " og derefter " *ondt* " ved at gøre oprør mod sin Skaber.

1 Mos.3:6: " *Kvinden så, at træet var godt at spise og behageligt at se på, og at det var dyrebart til at åbne sindet; hun tog af dens Frugt og spiste; hun gav også noget til sin mand, som var hos hende, og han spiste af det .*"

Ordene, der kommer fra slangen, har deres virkning, tvivlen forsvinder, og kvinden bliver mere og mere overbevist om, at slangen fortalte hende sandheden. Frugten virker god og visuelt tiltalende for hende, men frem for alt betragter hun den som " *dyrbar for at åbne op for intelligensen* ". Djævelen opnår det ønskede resultat, han har netop rekrutteret en tilhænger af sin oprørske holdning. Og ved at spise den forbudte frugt bliver hun selv et træ af kundskaben om det onde. Fyldt med kærlighed til sin kone, fra hvem han ikke er klar til at acceptere at blive **adskilt**, foretrækker Adam at dele sin katastrofale skæbne, fordi han ved, at Gud vil anvende hans dødelige sanktion. Og når de spiser den forbudte frugt til gengæld, er det hele parret, der vil lide under djævelens tyranniske herredømme. Ikke desto mindre, paradoksalt nok, er denne lidenskabelige kærlighed i billedet af det, som Kristus vil opleve for sin Udvalgte, han accepterer også at dø for hende. Gud kan også forstå Adam.

1 Mos.3:7: " *De tos øjne blev åbnet, og de vidste, at de var nøgne, og syede figenblade sammen og lavede bæltter til sig selv .*"

I dette øjeblik, da synden blev fuldbyrdet af menneskeparret, begyndte nedtællingen på de 6000 år, som Gud havde planlagt. For det første bliver deres bevidsthed forvandlet af Gud. De øjne, der havde været ansvarlige for ønsket om frugten " *behageligt for synet* " er ofre for en ny dom over tingene. Og den fordel, man håbede på og eftertragtede, bliver til en ulempe, da de føler "skam" over deres nøgenhed, som indtil da ikke havde udgjort noget problem, hverken overfor dem eller overfor Gud. Den opdagede fysiske nøgenhed var kun det kødelige aspekt af den åndelige nøgenhed, som det ulydige par befandt sig i. Denne åndelige nøgenhed fratog dem guddommelig retfærdighed, og dødsstraffen trådte ind i dem, så opdagelsen af deres nøgenhed var den første virkning af den

død, Gud gav. Døden var således konsekvensen af erfaren viden om det onde; hvad Paulus lærer ved at sige i Rom.6:23: " *for syndens løn er døden* ". For at dække over deres nøgenhed greb de oprørske ægtefæller til et menneskeligt initiativ, som bestod i at "*syne figenblade* " for at lave "*bælter* ". Denne handling forestiller åndeligt det menneskelige forsøg på selvretfærdiggørelse. "*Bæltet* " vil blive symbolet på "*sandheden* " i Ef.6:14. Adams "*bælte* " lavet af "*figenblade* " er derfor i opposition, et symbol på den **løgn** , bag hvilken synderen søger ly for at berolige sig selv.

1 Mos.3:8: " *Da hørte de JaHWéH Guds røst gå gennem haven hen mod aften, og manden og hans hustru skjulte sig for JaHWéH Guds åsyn blandt havens træer.* "

Den, der ransager nyrenerne og hjerterne, ved, hvad der lige er sket, og som stemmer overens med hans redningsprojekt. Dette er kun det første skridt, som vil give djævelen et område til at afsløre hans tanker og hans onde natur. Men han skal møde manden, for han har mange ting at fortælle ham. Nu har mennesket ikke travlt med at møde Gud, sin Fader, sin Skaber, som det nu kun søger at flygte, så meget frygter det at høre hans bebrejdelser. Og hvor skal man gemme sig i denne have fra Guds blik? Igen, at tro på, at "*havens træer* " kan skjule ham for hans ansigt, vidner om den mentale tilstand, som Adam faldt i, siden han blev en synder.

1 Mos.3:9: " *Men JaHWéH Gud kaldte på manden og sagde til ham: Hvor er du?* »

Gud ved udmærket, hvor Adam gemmer sig, men han stiller ham spørgsmålet: "*hvor er du?*" » at række en hjælpende hånd og drage ham hen imod tilståelsen af hans skyld.

1 Mos.3:10: " *Og han sagde: Jeg hørte din røst i haven, og jeg var bange, fordi jeg var nøgen og skjulte mig .* "

Svaret fra Adam er i sig selv en bekendelse af hans ulydighed, og Gud vil udnytte hans ord til at opnå sin måde at præsentere syndens oplevelse på.

1 Mos.3:11: " *Og JaHWéH Gud sagde: Hvem har fortalt dig, at du er nøgen? Spiste du af træet, som jeg forbød dig at spise af?* »

Gud ønsker at uddrage bekendelsen af hans skyld fra Adam. Fra deduktion til deduktion ender han tydeligt med at stille hende spørgsmålet: "*Har du spist af det træ, som jeg havde forbudt dig at spise af?*" "

1 Mos.3:12: " *Manden sagde: "Kvinden, som du satte hos mig, gav mig fra træet, og jeg spiste .* "

Selvom det er sandt, er Adams svar ikke strålende. Han bærer i sig selv Djævelens mærke og ved ikke længere, hvordan han skal svare ja eller nej, men ligesom Satan reagerer han på en omvej for ikke blot at indrømme sin egen og enorme skyld. Han går så langt som til at minde Gud om hans del i oplevelsen, eftersom han gav ham sin kone, den første skyldige, tænker han før sig selv. Den bedste del af historien er, at alt er sandt, og Gud er ikke uvidende om det, da synd var nødvendig i hans projekt. Men hvor han tager fejl er, at han ved at følge kvindens eksempel viste sin præference for hende til skade for Gud, og dette var hans største fejl. For fra begyndelsen var Guds krav at blive elsket over alt og alle.

1 Mos.3:13: " *Og Herren Gud sagde til kvinden: Hvorfor har du gjort dette? Kvinden svarede: "Slangen bedrog mig, og jeg spiste den ."* "

Den store dommer vender sig så til kvinden, der er anklaget af manden, og der er kvindens svar igen i overensstemmelse med kendsgerningerne: " *Slangen forførte mig, og jeg spiste den* ". Så hun lod sig forføre, og det er hendes dødelige skyld.

1 Mos.3:14: " *Og Herren Gud sagde til slangen: Fordi du har gjort dette, skal du være forbandet fremfor alt kvæg og over alle markens dyr, dit livs dage.* "

Denne gang spørger Gud ikke " *slangen* ", hvorfor han gjorde dette, fordi Gud er klar over, at han blev brugt som medium af Satan, Djævelen. Den skæbne, som Gud giver " *slangen* ", vedrører faktisk djævelen selv. For " *slangen* " var ansøgningen øjeblikkelig, men for Djævelen var det kun en profeti, som ville blive opfyldt efter Jesu Kristi sejr over synd og død. Ifølge Åb.12:9 var den første form for denne ansøgning hans udvisning fra himmeriget såvel som de onde engle fra hans lejr. De blev kastet ned på jorden, som de aldrig vil forlade indtil deres død, og i tusinde år vil Satan, isoleret på den øde jord, kravle i støvet, som tog imod dem, der døde på grund af ham og den frihed, som han misbrugte den med. På jorden, som er forbandet af Gud, vil de opføre sig som slanger, både frygtsomme og forsigtige, fordi de er besejret af Jesus Kristus og flygter fra manden, der er blevet deres fjende. De vil skade mænd skjult i deres himmellegemers usynlighed ved at sætte dem op mod hinanden.

1 Mos.3:15: " *Jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden og mellem din afkom og hendes afkom: hun skal knuse dit hoved, og du skal knuse hendes hæl ."* "

Anvendt på " *slangen* " bekræfter denne sætning den oplevede og observerede virkelighed. Dens anvendelse på djævelen er mere subtil. Fjendskabet mellem hans side og menneskeheden bekræftes og anerkendes. " *Kvindens sæd, som knuser hans hoved* " vil være Kristi og hans trofaste udvalgte. Hun vil ende med at udslutte ham, men før det vil dæmonerne have haft den evige mulighed for at " *såre hælen* " på " *kvinden* ", Kristi Udvalgte selv afbildet, først af denne " *hæl* ". For " *hælen* " er det menneskelige legemes omdrejningspunkt, ligesom " *hjørnestenen* " er den sten, hvorpå Guds åndelige tempel er bygget.

1 Mos.3:16: " *Han sagde til kvinden: Jeg vil øge smerten ved din barsel, du skal føde børn med smerte, og din lyst vil være efter din mand, men han vil herske over dig.* "

Før hun bliver født ved sin død, skal kvinden " *lide under sine graviditeter* "; hun vil " *føde med smerte* ", alle ting bogstaveligt gennemført og noteret. Men her skal igen den profetiske betydning af billedet bemærkes. I Johannes 16:21 og Åb. 12:2 symboliserer " *kvinden i fødsels smerter* " Kristi Kirke i den romerske kejserlige og derefter pavelige forfølgelser i den kristne æra.

1 Mos.3:17: " *Og han sagde til manden: Fordi du har adlød din hustrus røst og spist af det træ, som jeg har befalet dig, må du ikke spise af det. Jorden vil blive forbandet på grund af dig. Det er på grund af arbejdet, at du vil få din næring fra det alle dit livs dage,* "

Ved at vende tilbage til mennesket præsenterer Gud ham for den sande beskrivelse af hans situation, som han skamfuldt havde søgt at skjule. Hans skyld er fuldstændig, og Adam vil også opdage, at før han udfrier ham, vil hans død

blive forudgået af et sæt forbandelser, som vil få nogle til at foretrække døden frem for livet. Jordens forbandelse er en frygtelig ting, og Adam vil lære det på den hårde måde.

1 Mos.3:18: " *han skal frembringe torne og torne til dig, og du skal æde markens græs .* "

Væk er den lette dyrkning af Edens Have, den er erstattet af den uophørlige kamp mod kvaksalvergræs, " *triste, torne* " og ukrudt, som formerer sig i jordens jord. Så meget desto mere, da denne jordens forbandelse vil fremskynde menneskeheds døden, fordi mennesket med videnskabeligt "fremskridt" i de sidste dage vil forgifte sig selv ved at putte kemisk gift i jorden på sine afgrøder for at fjerne ukrudt og skadedyr. Rigelig og let tilgængelig mad vil ikke længere være tilgængelig uden for haven, hvorfra han vil blive jaget væk såvel som hans yndlingskone til Gud.

1 Mos.3:19: " *I dit ansigts sved skal du spise brød, indtil du vender tilbage til jorden, hvorfra du blev taget; for du er støv, og til støv skal du vende tilbage .* "

Denne skæbne, som falder på mennesket, retfærdiggør den form, hvori Gud åbenbarede sin skabelse og sin dannelse netop fra " *jordens støv* ". Adam lærer på sin bekostning og på vores bekostning, hvad den død, som Gud har fremkaldt, består af. Lad os bemærke, at det døde menneske ikke er andet end " *støv* ", og at der ikke er tilbage uden for dette " *støv* " en levende ånd, der kommer ud af dette døde legeme. Eccl.9 og andre citater bekræfter denne dødelige status.

1 Mos.3:20: " *Adam gav sin hustru navnet Eva, for hun var moder til alle levende .* "

Her markerer Adam igen sit herredømme over " *kvinden* " ved at give hende hendes navn " *Eva* " eller "Livet"; et navn, der er begrundet som en grundlæggende virkelighed i menneskets historie. Vi er alle fjerne efterkommere, født af Eva, Adams forførte hustru, gennem hvem dødens forbandelse blev overført og vil være det indtil Jesu Kristi genkomst i herlighed i det tidlige forår 2030.

1 Mos.3:21: " *JahWeH Gud lavede skindtøj til Adam og hans hustru og klædte dem i dem .* "

Gud glemmer ikke, at de jordiske ægtefællers synd var en del af hans frelseprojekt, som nu vil tage en demonstreret form. Efter synd bliver guddommelig tilgivelse tilgængelig i Kristi navn, som vil blive ofret og korsfæstet af romerske soldater. I denne handling vil et uskyldigt væsen, fri for al synd, gå med til at dø for i deres sted at sone for hans eneste trofaste udvalgte synder. Fra begyndelsen blev uskyldige dyr dræbt af Gud, så deres " *skind* " ville dække Adam og Evas nøgenhed. I denne handling erstatter han " *den retfærdighed* ", som mennesket forestiller sig, med den, som hans frelsesplan tilskriver ham gennem tro. Den " *retfærdighed* ", som mennesket forestillede sig, var kun en vildledende løgn, og i stedet tilregner Gud dem " *en klædedragt* " symbol på " *hans autentiske retfærdighed* ", " *hans sandheds bælte* ", som er baseret på frivillige offer af Kristus og ofring af sit liv til forløsning for dem, der trofast elsker ham.

1 Mos.3:22: " *JahWeH Gud sagde: Se, mennesket er blevet som en af os til kundskab om godt og ondt. Lad os nu forhindre ham i at række hånden ud og tage af livets træ og spise og leve for evigt .* "

I Michael henvender Gud sig til sine gode engle, som er vidne til det drama, der netop har fundet sted på jorden. Han sagde til dem: " *Se, mennesket er blevet som en af os til kundskab om godt og ondt .*" Dagen før sin død vil Jesus Kristus bruge det samme udtryk med hensyn til Judas, forræderen, der skulle overgive ham til de religiøse jøder og derefter til romerne for at blive korsfæstet, dette i Joh 6:70: "Jesus svarede dem: *Var er det ikke mig, der har udvalgt dig, de tolv? Og en af jer er en dæmon!* ". " vi " i dette vers bliver " dig " på grund af den anderledes kontekst, men Guds tilgang er den samme. Udtrykket " *en af os* " henviser til Satan, som stadig har fri adgang og bevægelse i Guds himmelske rige blandt alle de engle, der blev skabt ved begyndelsen af den jordiske skabelse.

Behovet for at forhindre mennesket i at spise af "*livets træ* " var et krav for den sandhed, som Jesus kom for at vidne om i sine ord til den romerske præfekt Pontius Pilatus. " *Livets træ* " var billedet af Kristus, forløseren, og at spise det betød at nære sig selv med hans lære og med hele hans åndelige personlighed, at tage ham som en stedfortræder og personlig frelser. Dette var den eneste betingelse, der kunne have retfærdiggjort forbruget af dette " *livets træ* ". Livets kraft var ikke i træet, men i det, træet symboliserede: Kristus. Desuden betingede dette træ evigt liv, og efter arvesynden var dette evige liv evigt tabt indtil Guds endelige genkomst i Kristus og Mikael. " *Livets træ* " og de andre træer kunne derfor forsvinde såvel som Guds have.

1 Mos.3:23: " *Og JaHWéH Gud drev ham ud af Edens have, for at han kunne dyrke det land, hvorfra han var taget .*"

Det eneste, der er tilbage for Skaberen, er at fordrive menneskeparret fra den forunderlige have, som er dannet af den første Adam (ord, der betegner menneskearten: den røde = den sangvinske), har vist sig uværdig ved deres ulydighed. Og udenfor haven vil det smertefulde liv, i en fysisk og psykisk svækket krop, begynde for ham. At vende tilbage til et land, der er blevet hårdt og oprørsk, vil minde mennesker om deres " *støv* "-oprindelse.

1 Mos.3:24: " *Således drev han Adam ud; og han satte østen for Edens have keruberne, som viftede med et flammende sværd for at vogte livets træes vej .*"

Det er ikke længere Adam, der vogter haven, men det er engle, der forhindrer ham i at komme ind i den. Haven vil til sidst forsvinde lidt før syndfloden, der fandt sted i 1656 siden Evas og Adams synd.

I dette vers har vi en nyttig afklaring til at lokalisere placeringen af Edens Have. Skytsenglene er placeret " *øst for haven* ", som derfor selv er vest for det sted, hvor Adam og Eva trækker sig tilbage. Det formodede område, der præsenteres i begyndelsen af dette kapitel, stemmer overens med denne præcisering: Adam og Eva trækker sig tilbage til landet syd for Ararat-bjerget, og den forbudte have er placeret i området "rigtigt vand" i Tyrkiet nær Van-søen. vest for deres position.

Første Mosebog 4

Adskillelse ved død

Dette kapitel 4 vil give os mulighed for bedre at forstå, hvorfor det var nødvendigt for Gud at tilbyde Satan og hans oprørske dæmoner et demonstrationslaboratorium, der afslører omfanget af deres ondskab.

I himlen havde ondskaben grænser, fordi himmelske væsener ikke havde magten til at dræbe hinanden; thi de var alle et øjeblik udødelige. Denne situation tillod derfor ikke Gud at afsløre det høje niveau af ondskab og grusomhed, som hans fjender var i stand til. Jorden blev derfor skabt med det formål at autorisere døden i dens grusomste former, som et væsens sind som Satan kan forestille sig.

Dette kapitel 4, placeret under den symbolske betydning af dette nummer 4, som er universalitet, vil derfor fremkalde omstændighederne omkring de første dødsfald for den jordiske menneskehed; døden er dens særlige og unikke universelle karakter blandt alle skabninger skabt af Gud. Efter Adam og Evas synd var det jordiske liv " *et skue for verden og englene* " som sagt i 1 Kor.4:9, det inspirerede og trofaste vidne Paulus, tidligere Saulus af Tarsus, den første bemyndigede forfølger af Kristi kirke.

1 Mos.4:1: " *Adam kendte sin hustru Eva; hun blev frugtsommelig og fødte Kain og sagde: Jeg har dannet en mand ved JaHWéHs hjælp .*

I dette vers åbenbarer Gud for os den betydning, han giver til verbet " *at vide* ", og dette punkt er afgørende i princippet om retfærdiggørelse ved tro, som det står skrevet i Johannesevangeliet 17:3: " *Nu er det evige liv, at de kender dig , den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus . At kende Gud betyder at indgå i et kærligt forhold til ham, åndeligt i dette tilfælde, men kødelig i Adam og Evas tilfælde. Igen efter denne model af det første par, blev et "barn" født af denne kødelige kærlighed; godt et "barn" skal også genfødes i vores åndelige kærlige forhold til Gud. Denne nye fødsel på grund af den virkelige " viden " om Gud er åbenbaret i Åb. 12:2-5: " *Og hun var med barn, og hun råbte i barsel og i fødslen. ... Hun fødte en søn, som skal regere alle folkeslag med en jernstang. Og hendes barn blev ført op til Gud og til hans trone .*" Det barn, der er født af Gud, må reproducere sin Faders karakter, men dette var ikke tilfældet med den første søn, der blev født af mennesker.*

Navnet Kain betyder erhvervelse. Dette navn forudsiger en kødelig og jordisk skæbne for ham, det modsatte af det åndelige menneske, som hans yngre bror Abel vil være.

Lad os bemærke, at i denne begyndelse af menneskehedens historie, forbinder moderen, der føder, Gud med denne fødsel, fordi hun er klar over, at skabelsen af dette nye liv er konsekvensen af et mirakel udført af den store skaber, Gud YaHWéH. I vore sidste dage er dette ikke længere eller sjældent tilfældet.

1 Mos.4:2: " *Hun fødte igen hans bror Abel. Abel var en hyrde, og Kain var en plovmand .*"

Abel betyder åndedræt. Mere end Kain præsenteres barnet Abel som en kopi af Adam, den første til at modtage lungernes ånde fra Gud. Faktisk repræsenterer han ved sin død, myrdet af sin bror, billedet af Jesus Kristus, den sande Guds søn, de udvalgte frelser, som han vil forløse med sit blod.

De to brødrers erhverv bekræfter deres modsatte natur. Ligesom Kristus var "Abel en hyrde " og ligesom den jordiske materialistiske vantro, " var Kain en plovmand ". Disse første børn i menneskehedens historie bekendtgør den skæbne, som Gud har forudsagt. Og de kommer for at give detaljer om hans spareprojekt.

1 Mos.4:3: " *Efter nogen tid ofrede Kain til JaHWéH af jordens frugter; »*

Kain ved, at Gud eksisterer, og for at vise ham, at han ønsker at ære ham, giver han ham " *et offer af jordens frugter* ", det vil sige ting, som hans aktivitet har frembragt. I denne rolle tager han billedet af mængden af jødiske, kristne eller muslimske religiøse mennesker, der fremhæver deres gode gerninger uden at bekymre sig om at forsøge at vide og forstå, hvad Gud elsker og forventer af dem. Gaver er kun meningsfulde, hvis de værdsættes af den person, der modtager dem.

1 Mos.4:4: " *og Abel på sin side gjorde hende til en af de førstefødte af sin hjord og af deres fedt. JaHWéH så velvilligt på Abel og hans offer; »*

Abel efterligner sin bror, og på grund af sin bekendelse som hyrde bringer han et offer til Gud " *fra den førstefødte af hans hjord og deres fedt* ". Dette behager Gud, fordi han i ofringen af disse " *førstefødte* " ser det forventede og profeterede billede af sit eget offer i Jesus Kristus. I Åb.1:5 læser vi: " *... og fra Jesus Kristus, det trofaste vidne, de dødes førstefødte , og fyrsten over jordens konger!*" Til ham, som elsker os, som har udfriet os fra vore synder ved sit blod ...". Gud ser sit frelseprojekt i Abels tilbud og kan kun finde det glædeligt.

1 Mos.4:5: " *men han så ikke positivt på Kain og hans offer. Kain blev meget vred, og hans ansigt faldt. »*

Sammenlignet med Abels tilbud, er det logisk, at Gud kun ville interessere sig lidt for Kains tilbud, som lige så logisk kun kan blive skuffet og ked af det. " *Hans ansigt er nedslået* ", men lad os bemærke, at irritationen får ham til at " *blive meget irriteret* ", og det er ikke normalt, fordi denne reaktion er en frugt af skuffet stolthed. Irritation og stolthed vil snart frembringe en mere alvorlig frugt: mordet på hans bror Abel, genstand for hans jalousi.

1 Mos.4:6: " *Og YaHWéH sagde til Kain: Hvorfor er du vred, og hvorfor er dit ansigt nedkastet? »*

Kun Gud kender årsagen til hans præference for Abels tilbud. Kain kan kun finde Guds reaktion uretfærdig, men i stedet for at blive vred, bør han bede Gud om at tillade ham at forstå årsagen til dette tilsyneladende uretfærdige valg. Gud har fuld viden om Kains natur, som ubevidst for ham spiller rollen som den onde tjener i Matt.24,48-49: " *Men hvis han er en ond tjener, som siger i sig selv: Min herre lader vente på at komme, hvis han er en ond tjener. han begynder at slå sine kammerater , hvis han spiser og drikker med drukkenbolte,...* ". Gud stiller ham et spørgsmål, som han kender svaret perfekt på, men igen, ved at gøre det giver han Kain en mulighed for at dele med ham årsagen til hans lidelse. Disse spørgsmål vil forblive ubesvarede af Kain, så Gud advarer ham mod det onde, der vil tage fat i ham.

1 Mos.4:7: " *Sandelig, hvis du gør godt, vil du løfte dit ansigt, og hvis du gør det onde, ligger synden for døren, og dens begær er til dig , men du hersker over den . »*

Efter at Eva og Adam har spist og påtaget sig Djævelens status ved at have " *kendt godt og ondt* ", dukker han op igen for at presse Kain til at dræbe sin bror

Abel. De to valg, " *godt og ondt* ", står foran ham; " *det gode* " vil få ham til at resignere og acceptere Guds valg, selvom han ikke forstår det. Men valget af " *ondt* " vil få ham til at synde mod Gud, ved at få ham til at overtræde sit sjette bud: " *Du må ikke begå mord* "; og nej, " *du må ikke slå ihjel* ", som oversætterne præsenterede det. Guds bud fordømmer kriminalitet, ikke drabet på skyldige forbrydere, som han gjorde lovligt ved at beordre det, og i dette tilfælde ændrede Jesu Kristi komme intet i denne retfærdige dom fra Gud.

Bemærk den form, hvori Gud fremkalder " *synd* ", som om han talte om en kvinde, ifølge hvilken han havde sagt til Eva i 1. Mos.3:16: " *dine ønsker vil være til din mand, men han vil herske over dig* ". For Gud ligner fristelsen " *syndens* " fristelsen for en kvinde, der ønsker at forføre sin mand, og han må ikke lade sig " *dominere* " af hende eller af ham. På denne måde gav Gud mennesket ordre til ikke at lade sig forføre af " *synd* " repræsenteret af kvinden.

1 Mos.4:8: " *Men Kain talte til sin bror Abel; men mens de var på marken, faldt Kain på sin bror Abel og dræbte ham.* »

På trods af denne guddommelige advarsel vil Kains natur frembringe sin frugt. Efter en ordveksling med Abel kastede Kain, en morder i hans ånd fra begyndelsen ligesom hans åndelige far, Djævelen, sig over sin bror Abel og slog ham ihjel . Denne oplevelse profeterer menneskehedens skæbne, hvor bror vil dræbe bror, ofte af sekulær eller religiøs jalousi indtil verdens ende.

1 Mos.4:9: " *Herren sagde til Kain: Hvor er din bror Abel? Han svarede: Jeg ved det ikke; er jeg min brors vogter?* »

Som han havde sagt til Adam, som gemte sig for ham: " *Hvor er du?* ", sagde Gud til Kain " *Hvor er din bror Abel?* », altid for at give ham mulighed for at erkende sin skyld. Men dumt, fordi han ikke kan ignorere, at Gud ved, at han dræbte ham, svarer han frækt " *Jeg ved det ikke* ", og med en utrolig arrogance stiller han til gengæld Gud et spørgsmål: " *Er jeg min brors vogter?* »

1 Mos.4:10: " *Og Gud sagde: Hvad har du gjort? Din broders blods røst råber fra jorden til mig* "

Gud giver ham sit svar, som betyder: du er ikke hans vogter, fordi du er hans morder. Gud ved godt, hvad han har gjort, og han præsenterer det for ham i et billede: " *Røsten af din broders blod råber fra jorden til mig* ". Denne billedformel, som giver udgydt blod en stemme, der råber til Gud, vil blive brugt i Apo.6 til at fremkalde i "5. ^{segl} ", råbet fra de martyrer, der blev dræbt af de romerske pavelige forfølgelser af den katolske religion: Apo. 6:9-10: " *Da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjæle af dem, som var blevet dræbt på grund af Guds ord og på grund af det vidnesbyrd, de havde givet. De råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, o hellige og sande Mester, tøver du med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden?* ". Således kræver uretmæssigt udgydt blod hævn over de skyldige. Denne legitime hævn vil komme, men det er noget, som Gud forbeholder sig udelukkende til sig selv. Han erklærer i 5 Mos.32:35: " *Hævn og gengældelse er min, når deres fod snubler! For deres undergangsdag er nær, og det, der venter dem, vil ikke udsætte .* " I Es.61:2, sammen med " *nådens år* ", står " *hævnens dag* " i messias Jesu Kristi program: " *... han har sendt mig... for at forkynde et nådens år for JaHWéH og en hævnens dag fra vor Gud ; at trøste alle de lidende ; ...* ". Ingen kunne have forstået, at "

udgivelsen " af dette " nådens år " skulle adskilles fra " hævnens dag " med 2000 år.

Således kan de døde kun råbe i erindringen om Gud, hvis hukommelse er ubegrænset.

Forbrydelsen begået af Kain fortjener en retfærdig straf.

1 Mos.4:11: " *Nu skal du være forbandet af jorden, som åbnede sin mund for at tage imod din broders blod fra din hånd .* »

Kain vil blive forbandet fra jorden og vil ikke blive dræbt. For at retfærdiggøre denne guddommelige mildhed må vi indrømme, at denne første forbrydelse ikke havde nogen præcedens. Kain vidste ikke, hvad det betød at dræbe, og det var vreden, der blindede al fornuft, der førte ham til fatal brutalitet. Nu hvor hans bror er død, vil menneskeheden ikke længere være i stand til at sige, at den ikke vidste, hvad døden er. Den lov, som Gud har etableret i 2 Mos.21:12, vil derefter træde i kraft: " *Den, der slår et menneske dødeligt, skal straffes med døden .* "

Dette vers præsenterer også dette udtryk: " *jorden, som åbnede sin mund for at modtage din broders blod fra din hånd* ". Gud personificerer jorden ved at give den en mund, der absorberer det blod, der udgydes på den. Så taler denne mund til hende og minder hende om den dødelige handling, der besmittede hende. Dette billede vil blive taget op i 5 Mos.26:10: " *Jorden åbnede sin mund og opslugte dem sammen med Kora, da de forsamlede døde, og ilden fortærede de to hundrede og halvtreds mænd: de tjente de advarende folk .* " Så vil det være i Åb.12:16: " *Og jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde kastet ud af sin mund .* " " *Floden* " symboliserer de franske katolske monarkiske ligaer, hvis specielt oprettede militærkorps af "drager" forfulgte trofaste protestanter og jagede dem ind i landets bjerge. Dette vers har en dobbelt betydning: den protestantiske væbnede modstand, derefter den blodige franske revolution. I begge tilfælde forestiller udtrykket " *jorden åbnede sin mund* " det som at byde velkommen til blod fra mængder af mennesker.

1 Mos.4:12: " *Når du dyrker jorden, vil den ikke længere give dig sin rigdom. Du vil være en vandrer og en vandrer på jorden.* »

Kains straf er begrænset til jorden, som han var den første til at besmitte ved at udgyde menneskeblod på den; menneskets, der oprindeligt blev skabt i Guds billede. Siden synden bevarer den sine egenskaber fra Gud, men besidder ikke længere sin perfekte renhed. Menneskets aktivitet bestod hovedsageligt i at producere mad ved at bearbejde jorden. Kain bliver derfor nødt til at finde andre måder at blive fodret på.

1 Mos.4:13: " *Kain sagde til JaHWéH: Min straf er for stor til at bære .* "

Hvilket betyder: under disse forhold er det bedre, at jeg begår selvmord.

1 Mos.4:14: " *Se, du kaster mig fra denne jord i dag; Jeg vil være skjult for dit ansigt, jeg vil være en vandrer og en vandrer på jorden, og den, der finder mig, vil slå mig ihjel .* "

Her er han nu meget snakkesalig, og han opsummerer sin situation som en dødsdom.

1 Mos.4:15: “ *Herren sagde til ham: Hvis nogen dræbte Kain, ville Kain blive hævnnet syv gange. Og Herren satte et tegn på Kain, for at enhver, som fandt ham, ikke skulle slå ham ihjel .* ”

Fast besluttet på at skåne Kains liv af de allerede set grunde, fortalte Gud ham, at hans død ville blive betalt for, " *hævnet* ", " *syv gange* ". Så nævner han " *et tegn* ", som vil beskytte ham. I denne udstrækning profeterer Gud den symbolske værdi af tallet "syv", som vil betegne sabbatten og helliggørelsen af hvile, som, profeteret i slutningen af ugerne, vil finde sin fulde opfyldelse i det syvende årtusinde af hans frelseprojekt. Sabbatten vil være tegnet på at tilhøre skaberguden i Ezek.20:14-20. Og i Ezek.9 sættes " *et tegn* " på dem, der tilhører Gud, så de ikke bliver dræbt i den guddommelige strafs time. Til sidst, for at bekræfte dette princip om beskyttet **adskillelse** , i **Åb.7**, kommer " *et tegn* ", " *den levende Guds segl* ", til at " *forsegle panden* " på Guds tjenere, og dette " *segl og tegn* " er hans sabbat den syvende dag.

1 Mos.4:16: “ *Derefter gik Kain bort fra JaHWéHs ansigt og bosatte sig i landet Nod, øst for Eden .* ”

Det var allerede øst for Eden, at Adam og Eva havde trukket sig tilbage efter at være blevet fordrevet fra Guds have. Dette land her får navnet Nod, som betyder: lidelse. Kains liv vil således være præget af mental og fysisk lidelse, fordi det at blive afvist langt fra Guds ansigt efterlader spor selv i Kains hårde hjerte, som havde sagt i vers 13, frygtede ham: "Jeg vil være skjult langt fra dit nærvær. " *ansigt* ”.

1 Mos.4:17: “ *Kain kendte sin hustru; hun undfangede og fødte Enok. Så byggede han en by, og han gav byen navn efter sin søn Enok .* ”

Kain vil blive patriark for befolkningen i en by, som han giver navnet på sin første søn: Enok, hvilket betyder: at indlede, at instruere, at udøve og at begynde at bruge en ting. Dette navn opsummerer alt, hvad disse verber repræsenterer, og det er passende, fordi Kain og hans efterkommere indvier en type samfund uden Gud, som vil fortsætte indtil verdens ende.

1 Mos.4:18: “ *Enok avlede Irad, Irad avlede Mehujael, Mehujael avlede Metusjael, og Metusjael avlede Lamek .* »

Denne korte genealogi stopper med vilje på karakteren ved navn Lamech, hvis nøjagtige betydning forbliver ukendt, men ordet fra denne rod vedrører instruktion som navnet Enok og også en magtbegreb.

1 Mos.4:19: “ *Lamek tog to hustruer: den ene hed Ada, og den anden hed Zilla .* »

Vi finder i denne Lamech et første tegn på bruddet med Gud, ifølge hvilket " *en mand vil forlade sin far og sin mor for at holde sig til sin hustru, og de to vil blive ét kød* " (se 1 Mos.2:24). Men i Lamech knytter manden sig til to kvinder, og de tre vil blive ét kød. Det er klart, at adskillelsen fra Gud er total.

1 Mos.4:20: " *Ada fødte Jabal: han var fader til dem, der bor i telte og ved hjordene .* ”

Jabal er patriarken af nomadiske hyrder, som visse arabiske folk stadig er i dag.

1 Mos.4:21: “ *Hans brors navn var Jubal; han var far til alle dem, der spiller på harpe og piber .* »

Jubal var patriarken for alle musikere, der har en vigtig plads i civilisationer uden Gud, selv i dag, hvor kultur, viden og kunstneren er grundlaget for vores moderne samfund.

1 Mos.4:22: “ *Zilla på sin side bar Tubal Kain, som smedede alle instrumenter af messing og jern. Tubal Kains søster var Naama .* »

Dette vers modsiger den officielle lære fra historikere, der antager en bronzealder før jernalderen. I sandhed, ifølge Gud, vidste de første mænd, hvordan man smede jern, og måske siden Adam selv, fordi teksten ikke siger om Tubal Kain, at han var far til dem, der smede jern. Men disse åbenbarede detaljer er givet til os, så vi forstår, at civilisationen har eksisteret siden de første mennesker. Deres gudløse kulturer var ikke mindre raffinerede end vores i dag.

1 Mos.4:23: “ *Lamek sagde til sine hustruer: Ada og Zillah, hør min røst! Kvinder fra Lamech, hør mit ord! Jeg dræbte en mand for mit sår og en ung mand for mit blå mærke.* »

Lamech praler over for sine to hustruer af at have dræbt en mand, hvilket sårer ham i Guds dom. Men med arrogance og hån tilføjer han, at han også dræbte en ung mand, hvilket forværrer hans sag i Guds dom, og som gør ham til en autentisk "morder", som er en gentagelsesforbryder.

1 Mos.4:24: “ *Kain skal hævnnes syv gange, og Lamek syvoghalvfjerds gange.* »

Så håner han den mildhed, som Gud viste over for Kain. Da Kains død efter at have dræbt en mand skulle hævnnes "syv gange", efter at have dræbt en mand og en ung mand, vil Lamek blive hævnnet af Gud "syvoghalvfjerds gange". Vi kan ikke forestille os sådanne afskyelige bemærkninger. Og Gud ønskede at åbenbare for menneskeheden, at dens første repræsentanter for anden generation, Kains indtil den syvende, Lamechs, havde nået det højeste niveau af ugudelighed. Og dette er hans demonstration af konsekvensen af at være adskilt fra ham.

1 Mos.4:25: “ *Adam kendte stadig sin kone; og hun fødte en søn og kaldte ham Set; thi, sagde hun, har Gud givet mig et andet afkom i stedet for Abel, som Kain slog ihjel .*

Navnet Seth udtales "cheth" på hebraisk betegner grundlaget for den menneskelige krop. Nogle oversætter det som "ækvivalent eller restitution", men jeg har ikke været i stand til at finde en begrundelse for denne påstand på hebraisk. Jeg beholder derfor "legemets grundvold", fordi Seth vil blive roden eller det grundlæggende grundlag for den trofaste slægt, som 1. Mos . Kain, der bedrager dem, i modsætning til betegnelsen " *menneskedøtre* ".

I Seth sår og rejser Gud en ny " *afkom* ", hvori den syvende efterkommer, en anden Enok, er givet som eksempel i 1 Mos.5:21 til 24. Han havde det privilegium at komme levende ind i himlen uden at gå gennem døden, efter at 365 års jordisk liv levet i troskab mod skaberguden. Denne Enok bar sit navn godt, fordi hans "uddannelse" var til Guds ære i modsætning til hans navnebror, søn af Lamek, søn af Kains slægt. Og begge, oprøreren Lamek og Enok, den retfærdige, var den "syvende" efterkommer af deres slægt.

1 Mos.4:26: “ *Set havde også en søn, og han kaldte ham Enosj. Det var dengang, folk begyndte at påkalde YaHWéHs navn .* »

Enosch betyder: manden, den dødelige, den ugudelige. Dette navn er knyttet til det øjeblik, hvor folk begyndte at påkalde navnet YaHWéH. Det, Gud ønsker at fortælle os ved at forbinde disse to ting, er, at manden af den trofaste slægt er blevet opmærksom på ondskaben i hans natur, som desuden er dødelig. Og denne bevidsthed fik ham til at søge sin Skaber for at ære ham og trofast yde ham en tilbedelse, som var ham behagelig.

Første Mosebog 5

Adskillelse gennem helliggørelse

I dette kapitel 5 samlede Gud den slægt, der forblev ham trofast. Jeg præsenterer for dig den detaljerede undersøgelse af kun de første vers, som tillader os at forstå årsagen til denne opremsning, som dækker tiden mellem Adam og den berømte Noa.

1 Mos.5:1: “ *Dette er bogen om Adams sæd. Da Gud skabte mennesket, skabte han det i Guds lignelse .* ”

Dette vers sætter standarden for listen over navne på de citerede mænd. Alt er baseret på denne påmindelse: " *Da Gud skabte mennesket, skabte han det i Guds lignelse* ". Vi må derfor forstå, at for at komme ind på denne liste skal mennesket have bevaret sin " *gudslignelse* ". Vi kan således forstå, hvorfor navne så vigtige som Kains navn ikke kommer med på denne liste. For det er ikke et spørgsmål om en fysisk lighed, men om en lighed i karakter, og kapitel 4 har netop vist os den om Kain og hans efterkommere.

1 Mos.5:2: " *Han skabte mand og kvinde og velsignede dem og kaldte dem ved navnet mand, da de blev skabt .* "

Også her betyder påmindelsen om Guds velsignelse af manden og kvinden, at de navne, der vil blive citeret, er blevet velsignet af Gud. Insisteren på deres skabelse af Gud fremhæver den betydning, han tillægger at blive anerkendt som skaberen Gud, der udskiller, helliggør sine tjenere ved sabbattens tegn, resten iagttages på den syvende dag fra alle deres uger. At opretholde Guds velsignelse med helliggørelsen af sabbatten og ligheden med hans karakter er de betingelser, som Gud kræver, for at et menneske kan forblive værdigt til at blive kaldt " *menneske* ". Udover disse frugter bliver mennesket efter hans vurdering et mere udviklet og dannet "dyr" end andre arter.

1 Mos.5:3: " *Adam, der var hundrede og tredive år gammel, avlede en søn i hans lignelse, efter hans billede, og han kaldte hans navn Set .* "

Synligt mellem Adam og Seth mangler to navne: Kain (som ikke er af den trofaste slægt) og Abel (der døde uden efterkommere). Standarden for velsignet udvælgelse er således demonstreret. Det samme vil gælde for alle de øvrige nævnte navne.

1 Mos.5:4: “ *Adams dage efter Sets fødsel var otte hundrede år; og han avlede sønner og døtre .* ”

Det, vi skal forstå, er, at Adam " *avlede sønner og døtre* ", før " *Seths* " fødsel og efter den, men disse manifesterede ikke faderens eller "Seths" tro. De sluttede sig til "dyremændene", som var utro og respektløse over for den levende Gud. Således, blandt alle dem, der blev født til ham, efter Abels død, var " *Seth* " den første til at udmærke sig ved sin tro og sin troskab mod Gud YaHWéH, som skabte og dannede hans jordiske far. Andre efter ham, der forblev anonyme, kan have fulgt hans eksempel, men de forbliver anonyme, fordi den liste, som Gud har udvalgt, er bygget på rækken af de første trofaste mænd af hver af de præsenterede efterkommere. Denne forklaring gør den allerede høje alder, "130 år" for Adam, da hans søn "Seth" blev født, forståelig. Og dette princip gælder for hver af de udvalgte, der er nævnt i den lange liste, som stopper på Noa, fordi hans tre sønner: Sem, Kam og Jafet ikke vil være udvalgte, fordi de ikke er i hans åndelige lighed.

1 Mos.5:5: " *Alle de dage, Adam levede, var ni hundrede og tredive år; så døde han .* "

Jeg går direkte til den syvende udvalgte, hvis navn er Enok; en Enok, hvis karakter er den absolutte modsætning til Enok, søn af Kain.

1 Mos.5:21: " *Enok blev femogtres år gammel og far til Metusalem .* "

1 Mos.5:22: " *Efter Metusalems fødsel vandrede Enok med Gud i tre hundrede år; og han avlede sønner og døtre .* "

1 Mos.5:23: " *Alle Enoks dage var tre hundrede og femogtres år .* "

1 Mos.5:24: " *Enok vandrede med Gud; så var han ikke mere, for Gud tog ham* " .

Det er med dette specifikke udtryk fra Enok-sagen, at Gud åbenbarer det for os: antediluvierne fik også deres "Elias" ført til himlen uden at gå gennem døden. Faktisk adskiller formlen i dette vers sig fra alle de andre, der slutter med hensyn til Adams liv, med ordene " *så døde han* " .

Dernæst kommer Metushelah, manden der levede længst på Jorden, 969 år; så en anden Lamek af denne linje velsignet af Gud.

Gen:5:28: " *Lamech, som var hundrede og toogfirs år gammel, avlede en søn.* "

Gen:5:29: " *Han kaldte ham Noa og sagde: Denne skal trøste os for vor træthed og vore hænders hårde arbejde, som kommer fra dette land, som JaHWéH har forbandet .* "

For at forstå betydningen af dette vers, skal du vide, at navnet Noa betyder: hvile. Lamech forestillede sig bestemt ikke, i hvilket omfang hans ord ville gå i opfyldelse, fordi han kun så " *den forbandede jord* " fra vinklen af " *vores træthed og det smertefulde arbejde af vore hænder,* " sagde han. Men på Noas tid vil Gud ødelægge det på grund af ondskaben hos de mænd, det bærer, som 1. Mosebog 6 vil tillade os at forstå. Imidlertid var Lamek, Noas far, en udvalgt, der ligesom de få udvalgte på sin tid, må have været ked af at se ondskaben hos mændene omkring dem vokse.

1 Mos.5:30: " *Lamek levede, efter Noas fødsel, fem hundrede og femoghalvfems år; og han avlede sønner og døtre.* "

1 Mos.5:31: " Alle Lameks dage var syv hundrede og syv og halvfjerds år; så døde han »

1 Mos.5:32: " Noa, fem hundrede år gammel, avlede Sem, Kam og Jafet ”

Første Mosebog 6

Adskillelse mislykkes

1 Mos.6:1: " Da mennesker begyndte at formere sig på jordens overflade, og der blev født dem døtre, "

Ifølge erfaringerne fra tidligere er denne menneskelige mængde dyrenormen, som foragter Gud, som derfor også har gode grunde til at afvise dem. Forførelsen af Adam af hans kone Eva er gengivet i hele menneskeheden, og det er normalt efter kødet: piger forfører mænd, og de får fra dem, hvad de ønsker.

1 Mos.6:2: " Guds sønner så, at menneskenes døtre var smukke, og de tog sig til hustru blandt alle dem, de udvalgte ”

Det er her, tingene bliver vanskelige. **Adskillelsen** mellem de helligede og de irreligiøse vantro forsvinder til sidst. De helligede her logisk kaldet " Guds sønner " falder ind under forførelsen af " menneskenes døtre " eller af den "dyrelige" menneskegruppe. Alliancer gennem ægteskab bliver således årsagen til sammenbruddet af den **adskillelse** , som Gud ønsker og søgte. Det var denne uforglemmelige oplevelse, der senere ville få ham til at forbyde Israels sønner at tage fremmede kvinder som hustruer. Den oversvømmelse, der vil resultere, viser, hvor meget dette forbud skal overholdes. Til enhver regel er der undtagelser, fordi nogle kvinder tog den sande Gud med den jødiske mand som Ruth. Faren er ikke, at kvinden er en fremmed, men at hun leder en " Guds søn " til hedensk frafald ved at få ham til at adoptere den traditionelle hedenske religion fra hans oprindelse. Desuden er det modsatte også forbudt, fordi en kvinde "Guds datter" bringer sig selv i livsfare ved at gifte sig med en "søn af mænd", "dyr" og af falsk religion, hvilket er endnu farligere for hende. For hver "kvinde" eller "pige" er kun "kvinde" i løbet af hendes liv på jorden, og de udvalgte blandt dem vil ligesom mænd modtage et aseksuelt himmellegeme, der ligner Guds engle. Evigheden er unisex og billede på Jesu Kristi karakter, den perfekte guddommelige model.

Ægteskabsproblemet er stadig til stede. For den, der gifter sig med en, der ikke er af hans religion, vidner imod sin egen tro, om den er rigtig eller forkert. Desuden viser denne handling ligegyldighed over for religion og derfor over for Gud selv. De udvalgte skal elske Gud over alt andet for at være udvælgelsesværdige. Alliancen med udlændingen mishager ham imidlertid, den folkevalgte, der indgår den, bliver uværdig til at blive valgt, og hans tro bliver formastelig, en illusion, som vil ende i frygtelig desillusion. Det er tilbage at trække et endeligt fradrag. Hvis ægteskabet stadig udgør dette problem, er det fordi det moderne menneskelige samfund befinder sig i samme tilstand af umoral som dem på Noas tid. Dette budskab er derfor for vores sidste tid, hvor løgne dominerer menneskets sind, som bliver totalt lukket for guddommelig "sandhed".

På grund af dets betydning for vores "endetid" førte Gud mig til til sidst at udvikle dette budskab, der er åbenbaret i denne beretning i Første Mosebog. Fordi oplevelsen af de udvalgte forud for diluvierne sammenfattes af en lykkelig " *begyndelse* " og en tragisk " *afslutning* " i frafald og vederstyggelighed. Denne oplevelse opsummerer imidlertid også den sidste kirke i sin institutionelle form "Syvendedags Adventist", officielt og historisk velsignet i 1863, men åndeligt i 1873, i "Philadelphia", i Åb.3:7, for dens " *begyndelse* " , og " *brækket op* " af Jesus Kristus i Åb.3:14, i " *Laodikea* " i 1994, på hans " *ende* " , på grund af hans formalistiske lunkenhed og på grund af hans alliance med den økumeniske fjendelejr i 1995. Guds godkendelse af denne kristne religiøse institution er således fastsat ved "en *begyndelse* og en *ende* ." Men ligesom den jødiske pagt blev videreført af de tolv apostle udvalgt af Jesus, således fortsættes adventistarbejdet af mig og af alle, der modtager dette profetiske vidnesbyrd og gengiver de trosgerninger, som Gud oprindeligt velsignede i adventismens pionerer i 1843 og 1844. Jeg præciserer, at Gud velsignede deres tros motiver og ikke standarden for deres profetiske fortolkninger, som senere skulle drages i tvivl. Praksisen med, at sabbatten muligvis bliver formalistisk og traditionel, vil si af Guds dom ikke længere velsigne noget andet end den kærlighed til sandheden, som er bemærket i hans udvalgte, "fra begyndelse til slut" eller, indtil Kristi sande herlige genkomst, sat for sidste gang i foråret 2030.

Ved at præsentere sig selv i Åb.1:8 som " *alfa og omega* " , åbenbarer Jesus Kristus for os en nøgle til at forstå den struktur og det aspekt, hvori han åbenbarer for os gennem hele Bibelen, sin " *dom* " , den er altid baseret på en iagttagelse af situationen i " *begyndelsen* " og på det, der viser sig i " *slutningen* " , af et liv, af en alliance eller af en kirke. Dette princip optræder i Dan.5, hvor ordene skrevet på væggen af Gud, " *nummereret, nummereret* " , efterfulgt af " *vejet og delt* " , repræsenterer " *begyndelsen* " på kong Belshazzars liv og tidspunktet for dets " *afslutning* " . På denne måde bekræfter Gud, at hans dom er baseret på den permanente kontrol af det emne, der dømmes. Han var under hans observation fra sin " *begyndelse* " eller " *alfa* " til sin " *slutning* " , hans " *omega* " .

I Åbenbaringens bog og i temaet for de breve, der er adresseret til de " *syv kirker* " , fastlægger det samme princip " *begyndelsen og slutningen* " af alle de berørte " *kirker* " . For det første finder vi den apostolske kirke, hvis herlige " *begyndelse* " erindres i det budskab, der blev leveret til " *Efesus* " , og hvor dens " *afslutning* " sætter den under truslen om at få Guds Ånd trukket tilbage på grund af hans mangel på nidkærhed. Heldigvis vidner budskabet i " *Smyrna* " før 303 om, at Kristi kald til omvendelse vil være blevet hørt til Guds ære. Derefter begynder den romersk pavelige katolske kirke i " *Pergamum* " i 538 og slutter i " *Thyatira* " , på tidspunktet for den protestantiske reformation, men især officielt tidspunktet for døden af pave Pius 6, der blev holdt i fængsel i Valencia, i min by , i Frankrig, i 1799. Så kommer sagen om den protestantiske tro, hvis godkendelse af Gud også er begrænset i tid. Dens " *begyndelse* " er nævnt i " *Thyatira* " og dens " *slutning* " afsløres i " *Sardes* " i 1843 på grund af dens praksis med søndag arvet fra den romerske religion. Jesus kunne ikke være klarere, hans budskab, " *du er død* " , fører ikke til forvirring. Og for det tredje under " *Filadelfia og Laodikea*

" lukker sagen om institutionel adventisme, som vi tidligere så, temaet for budskaber rettet til de " *syv kirker* " og tiden for de epoker, som de symboliserer.

Ved at afsløre for os i dag, hvordan han dømte ting, der allerede var opnået, og fra " *begyndelsen* " ligesom 1. Mosebog, giver Gud os nøglerne til at forstå, hvordan han bedømmer kendsgerningerne og kirkerne i vores tid. Den " *dom* ", som fremkommer af vores undersøgelse, bærer således " *Segl* " fra Åndens guddommelighed.

1 Mos.6:3: " *Da sagde YaHWéH: Min ånd vil ikke forblive i mennesket for evigt, for mennesket er kød, og dets dage skal være hundrede og tyve år . »*

Mindre end 10 år før Kristi genkomst får dette budskab i dag en forbløffende aktualitet. Livsånden givet af Gud " *vil ikke forblive i mennesket for evigt, for mennesket er kød, og dets dage vil være et ~~hundrede~~-og-niogtyve år .* " Faktisk var dette ikke den mening, som Gud gav hans ord. Forstå mig og forstå ham: Gud giver ikke afkald på sit seks tusind år lange projekt med at kalde og udvælge de udvalgte. Hans problem ligger i den enorme levetid, han har givet antediluvierne siden Adam, der døde 930 år gammel; efter ham vil en anden Methuschela blive 969 år gammel. Hvis det er 930 års troskab, er dette tåleligt og endda glædeligt for Gud, men hvis det er en arrogant og afskyelig Lamek, vurderer Gud, at det vil være mere end nok at udholde ham i gennemsnitligt 120 år. Denne fortolkning bekræftes af historien, da siden slutningen af oversvømmelsen er længden af menneskers liv blevet reduceret til et gennemsnit på 80 år i vores tid.

1 Mos.6:4: " *Jætterne var på jorden i de dage, og også efter at Guds sønner kom til menneskedøtrene, og de fødte dem børn: det er de helte, der var berømte i oldtiden .*

Jeg var nødt til at tilføje præcisionen " *og også* " fra den hebraiske tekst, fordi betydningen af budskabet er transformeret. Gud åbenbarer for os, at hans første skabning før diluvierne var af en gigantisk standard, Adam selv må have målt cirka 4 eller 5 meter i højden. Styringen af jordens overflade ændres og reduceres. Et enkelt trin af disse " *giganter* " var fem værd af vores, og han var nødt til at få fem gange mere mad fra jorden end en mand i dag. Det oprindelige land blev derfor hurtigt befolket og beboet over hele dets overflade. Præcisionen " *og også* " lærer os, at denne standard for " *giganter* " ikke er blevet modificeret af alliancerne mellem de helligede og de forkastede, " *Guds sønner* " og " *menneskenes døtre* ". Noah var derfor selv en kæmpe på 4 til 5 meter samt hans børn og deres koner. På Moses' tid fandtes disse antediluvianske normer stadig i Kanaans land, og det var disse kæmper, " *anakiterne* ", der skræmte de hebraiske spioner, der blev sendt ind i landet.

1 Mos.6:5: " *Herren så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at alle deres hjertes tanker dagligt kun var på det onde .*"

En sådan observation gør hans beslutning forståelig. Jeg minder dig om, at han skabte jorden og mennesket for at afsløre denne ondskab skjult i tankerne hos hans himmelske og jordiske skabninger. Den ønskede demonstration blev derfor opnået, da " *alle deres hjertes tanker hver dag kun var rettet mod det onde* ".

1 Mos.6:6: " *Herren angrede, at han havde skabt mennesket på jorden, og han blev bedrøvet i sit hjerte .*"

At vide på forhånd, hvad der skal ske, er én ting, men at opleve det i sin opfyldelse er en anden. Og konfronteret med virkeligheden om at dominere det onde, kan tanken om omvendelse, eller mere præcist om fortrydelse, et øjeblik opstå i Guds sind, så stor er hans lidelse over for denne moralske katastrofe.

1 Mos.6:7: " *Og HERREN sagde: Jeg vil udrydde fra jordens overflade mennesket, som jeg har skabt, fra mennesker til kvæg og til kryb og til himlens fugle; thi jeg angreder at have gjort dem .* "

Lige før syndfloden bemærker Gud Satans og hans dæmoners triumf på jorden og dens indbyggere. For ham var prøvelsen forfærdelig, men han opnåede den demonstration, han ønskede at opnå. Tilbage er blot at ødelægge denne første livsform, hvor mænd lever for længe og er for magtfulde i kæmpe størrelser. Landdyr tæt på mennesker som husdyr, krybdyr og luftens fugle bliver nødt til at forsvinde for altid med dem.

1 Mos.6:8: " *Men Noa fandt nåde i JaHWéHs øjne .* "

Og ifølge Ezé.14 var han den eneste, der fandt nåde over for Gud, og hans børn og deres hustruer var ikke værdige til at blive frelst.

1 Mos.6:9: " *Dette er Noas afkom. Noa var en **retfærdig og retskaffen mand** på sin tid; Noa vandrede med Gud .* "

Som Job bliver Noa dømt som " *retfærdig og retskaffen* " af Gud. Og ligesom den retfærdige Enok før ham, tilregner Gud ham at " *vandre* " med ham.

1 Mos.6:10: " *Noa avlede tre sønner: Sem, Kam og Jafet .* "

I en alder af 500 år ifølge 1. Mos.5:22 " *avlede Noa tre sønner: Sem, Kam og Jafet* ". Disse sønner vil vokse op, blive mænd og tage hustruer. Noa vil derfor blive hjulpet og hjulpet af sine sønner, når han skal bygge arken. Mellem tidspunktet for deres fødsel og syndfloden vil der gå 100 år. Dette beviser, at de "120 år" i vers 3 ikke vedrører den tid, han fik til at fuldføre sin konstruktion.

1 Mos.6:11: " *Jorden var fordærvet for Gud, jorden var fuld af vold .* "

Korruption er ikke nødvendigvis voldelig, men når vold markerer og karakteriserer den, bliver den kærlige Guds lidelse intens og uudholdelig. Denne vold, som nåede sit højdepunkt, er af den type, som Lamek pralede af i 1. Mos.4:23: " *Jeg har dræbt en mand for mit sår og en ung mand for mit sår .* "

1 Mos.6:12: " *Og Gud så på jorden, og se, den var fordærvet; for alt kød havde fordærvet sin vej på jorden .* "

Om mindre end 10 år vil Gud se på jorden igen og finde den i samme tilstand som på tidspunktet for syndfloden, " *alt kød vil have fordærvet sin vej* ". Men du skal forstå, hvad Gud mener, når han taler om korruption. For hvis referencen til dette ord er menneskelig, er svarene lige så mange som meningerne om emnet. Hos Skaberguden er svaret enkelt og præcist. Han kalder korruption alle de perversioner, som mand og kvinde har bragt til den orden og regler, han har etableret: I korruption påtager manden sig ikke længere sin rolle som mand, ej heller kvinden sin rolle som kvinde. Tilfældet med Lamech, bigamist, efterkommer af Kain, er et eksempel, fordi den guddommelige norm fortæller ham: " *en mand vil forlade sin far og sin mor for at klynge sig til sin kone* ". Udseendet af deres kropsstruktur afslører rollerne for mænd og kvinder. Men for bedre at forstå rollen af det, der gives som " *hjælp* " til Adam, giver dets symbolske billede af Kristi Kirke os svaret. Hvilken " *hjælp* " kan Kirken give

Kristus? Hans rolle består i at øge antallet af frelste udvalgte og acceptere at lide for ham. Det er det samme for kvinden givet til Adam. Uden Adams muskelkraft er hans rolle at føde og opdrage sine børn, indtil de igen har fundet en familie, og dermed vil jorden blive befolket, i henhold til den ordre, som Gud har befalet i 1 Mos.1:28: "Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: **Vær frugtbare og talrige, og opfyld jorden og underlæg den** ; og herske over havets fisk og luftens fugle og over alt levende væsen, der rører sig på jorden ." I sin perversion har det moderne liv vendt ryggen til denne norm. Koncentreret byliv og industriel beskæftigelse skabte tilsammen det stadigt stigende behov for penge. Dette har fået kvinder til at opgive deres rolle som mødre for at arbejde på fabrikker eller i butikker. Dårligt opdraget er børnene blevet lunefulde og krævende og frembringer en frugt af vold i 2021, og de matcher fuldstændig beskrivelsen, som Paulus gav Timoteus i 2 Tim.3:1 til 9. Jeg opfordrer dig til at tage dig tid til at læse , med al den opmærksomhed, de fortjener, i deres helhed, de to breve, han adresserer til Timothy, for i disse breve at finde de standarder, som Gud har sat fra begyndelsen, vel vidende, at han ikke ændrer sig og ikke vil ændre sig, før den vender tilbage til ære i foråret 2030.

1 Mos.6:13: " *Da sagde Gud til Noa: Enden på alt kød er bestemt af mig; thi de har fyldt Jorden med Vold; se, jeg vil ødelægge dem med jorden .* "

Med det onde etableret uigenkaldeligt, er ødelæggelsen af jordens indbyggere det eneste, Gud kan gøre. Gud gør kendt for sin eneste jordiske ven sit frygtelige projekt, fordi hans beslutning er blevet truffet og endeligt besluttet. Vi må bemærke den særlige skæbne, som Gud giver Enok, den eneste, der går ind i evigheden uden at gå gennem døden, og Noa, den eneste mand, der er fundet værdig til at overleve den udryddende syndflod. For i sine ord siger Gud " **de har ...**" og " **Jeg vil ødelægge dem** ". Fordi han forblev trofast, blev Noa ikke påvirket af Guds beslutning.

1 Mos.6:14: " *Lav dig en ark af nåletræ; du skal indrette denne ark i celler, og du skal dække den med beg indvendigt og udvendigt .* "

Noa skal overleve og ikke ham alene, fordi Gud ønsker, at hans skabelses liv skal fortsætte indtil slutningen af de 6000 år, hvor hans projekt blev udvalgt. For at bevare udvalgt liv under vandfloden skal der bygges en flydende ark. Gud giver sine instruktioner til Noa. Det vil bruge vandafvisende nåletræ, og buen vil blive gjort vandtæt af en belægning af beg, harpiksen taget fra fyrretræ eller gran. Han vil bygge celler, så hver art lever separat for at undgå stressende konfrontationer for dyrene om bord. Opholdet i arken varer et helt år, men arbejdet ledes af Gud, for hvem intet er umuligt.

1 Mos.6:15: " *Sådan skal du lave den: Arken skal være tre hundrede alen lang, halvtreds alen bred og tredive alen høj .* "

Hvis " *alen* " var en kæmpes, kunne den være fem gange større end hebræerne, som var cirka 55 cm. Gud åbenbarede disse dimensioner i standarden kendt af hebræerne og Moses, som modtog denne beretning fra Gud. Den konstruerede bue var derfor 165 m lang, 27,5 m bred og 16,5 m høj. Buen i form af en rektangulær kasse var derfor af en imponerende størrelse, men den blev bygget af mænd, hvis størrelse var relateret til den. For vi finder, for dens højde, tre etager på cirka fem meter til mænd, der selv målte mellem 4 og 5 m i højden.

1 Mos.6:16: " Du skal lave *et vindue til arken* , som du skal *reducere til en alen* øverst; du skal oprette *en dør* på siden af arken; og du vil bygge en lavere etage, en anden og en tredje . »

Ifølge denne beskrivelse var den eneste " *dør* " til arken placeret på første sals niveau " *på siden af arken* ". Arken var helt lukket, og under taget på tredje niveau skulle et enkelt vindue 55 cm højt og bredt holdes lukket indtil syndflodens slutning, ifølge 1. Mos.8:6. Beboerne af arken levede i mørke og det kunstige lys fra olielamper under syndfloden.

1 Mos.6:17: " *Og jeg vil bringe en flod af vand over jorden for at ødelægge alt kød, som har livsånde under himlen; alt på jorden vil gå til grunde .* "

Gud ønsker med denne ødelæggelse at efterlade et advarselsbudskab til mennesker, som vil genbefolke jorden efter syndfloden og indtil Jesu Kristi genkomst i herlighed ved slutningen af de 6000 år af det guddommelige projekt. Alt liv vil forsvinde med sin antidiluvianske norm. For efter syndfloden vil Gud gradvist reducere størrelsen af levende væsener, mennesker og dyr, til størrelsen af de afrikanske pygmæer.

1 Mos.6:18: " *Men jeg vil oprette min pagt med dig; du skal gå ind i arken, du og dine sønner, din kone og dine sønners hustruer med dig .* »

Der er otte overlevende fra den kommende syndflod, men syv af dem nyder ekstraordinært godt af Noas særlige og individuelle velsignelse. Beviset findes i Ezek.14:19-20, hvor Gud siger: " *Eller hvis jeg sender en plage ind i dette land og udgyder min vrede mod det ved dødelighed for at udrydde mennesker og dyr fra det, og der var Noa iblandt ham . , Daniel og Job, jeg lever! siger den Herre HERRE, de vilde ikke frelse Sønnen eller Døtre, men ved deres Retfærdighed frelse de deres egne Sjæle .* " De vil være nyttige til genbefolkning af jorden, men fordi de ikke er af Noas åndelige niveau, bringer de deres ufuldkommenhed ind i den nye verden, som ikke vil tage lang tid at bære sine dårlige frugter.

1 Mos.6:19: " *Af alt levende, af alt kød skal du føre to af enhver art ind i arken for at holde dem i live hos dig: der skal være en han og en hun.* "

Et par pr. art " *af alt, hvad der lever* " er bare den nødvendige norm for reproduktion, disse vil være de eneste overlevende blandt landdyrslægten.

1 Mos.6:20: " *Af fuglene efter deres art og af kvæget efter deres art og af alt kryb på jorden efter dets art skal to af enhver art komme til dig, for at du kan bevare deres liv.* "

I dette vers, i sin opremsning, nævner Gud ikke vilde dyr, men de vil blive nævnt som taget om bord på arken i 1 Mos.7:14.

1 Mos.6:21: " *Og du, tag af al den mad, der bliver spist, og gem den sammen med dig, så den kan være mad for dig og dem .* "

Den mad, der skulle til for at brødføde otte mennesker, og alle de dyr, der blev taget om bord i et år, skulle indtage en stor plads i arken.

1 Mos.6:22: " *Dette gjorde Noa: han udførte alt, hvad Gud havde befalet ham .* "

Trofast og støttet af Gud udførte Noa og hans sønner den opgave, Gud havde givet ham. Og her skal vi huske, at jorden er et enkelt kontinent, der kun vandes af floder og floder. I området af Mount Ararat, hvor Noah og hans sønner

bor, er der kun en slette og intet hav. Hans samtidige ser derfor Noah bygge en flydende konstruktion midt på et søløst kontinent. Så kan vi forestille os hån, sarkasme og fornærmelser, som de måtte overøse den lille gruppe velsignet af Gud. Men spotterne vil snart holde op med at håne den udvalgte, og de vil blive druknet i vandfloden, som de ikke ønskede at tro på.

Første Mosebog 7

Den endelige adskillelse af oversvømmelsen

1 Mos.7:1: “ *Herren sagde til Noa: Gå ind i arken, du og hele dit husstand; thi jeg har set dig **lige** foran mig blandt denne Slægt .* »

Sandhedens øjeblik kommer, og skabelsens endelige **adskillelse er fuldført**. Ved at " gå ind i arken " vil Noas og hans families liv blive reddet. Der er en sammenhæng mellem ordet " ark " og den " retfærdighed ", som Gud tilregner Noa. Dette link går gennem den fremtidige " vidnesbyrds ark ", som vil være den hellige kiste indeholdende Guds " retfærdighed ", udtrykt i form af de to borde, hvorpå hans finger vil indgravere hans " **ti bud** ". I denne sammenligning er Noa og hans ledsagere vist lige i det omfang, at de alle har gavn af redning, når de går ind i arken, selvom Noa er den eneste, der er værdig til at blive identificeret med denne guddommelige lov, som indikeret af den guddommelige præcision: " **Jeg så du har ret** . " Noa var derfor i fuldkommen overensstemmelse med den guddommelige lov, der allerede blev undervist i dens principper til hans tjenere før dæmningen.

1 Mos.7:2: “ *Du skal tage syv par af alle rene dyr til dig, hannen og hunnen; et par dyr, der ikke er rene, hannen og hans hun; »*

Vi er i en antediluviansk kontekst, og Gud fremkalder skelnen mellem dyret klassificeret som " rent eller urent ". Denne standard er derfor lige så gammel som jordens skabelse, og i 3. Mosebog 11 har Gud kun husket disse standarder, som han fastlagde fra begyndelsen. Gud har derfor, ligesom " sabbatten ", gode grunde til at kræve af sine udvalgte i vore dage respekt for de ting, som forherliger hans etablerede orden for mennesket. Ved at vælge " syv rene par " for et enkelt " urent " viser Gud sin præference for den renhed, som han markerer med sit "segl", tallet "7" for helliggørelsen af tiden for sit jordiske projekt.

1 Mos.7:3: " *også syv par af himlens fugle, hanner og hunner, for at holde deres race i live på hele jordens overflade .* "

På grund af deres billede af englens himmelske liv bliver " syv par " af " himlens fugle " også frelst.

1 Mos.7:4: " *I syv dage mere, og jeg vil sende regn på jorden fyre dage og fyre nætter, og jeg vil udrydde fra jordens overflade enhver skabning, som jeg har skabt. "*

Tallet " syv " (7) nævnes stadig, som betegner " syv dage ", som **adskiller** tidspunktet for dyrs og menneskers indtræden i arken fra de første vandfald. Gud

vil forårsage uophørlig regn i " 40 dage og 40 nætter ". Dette tal "40" er testens. Det vil dreje sig om de " 40 dage " af udsendelsen af de hebraiske spioner til Kanaans land og de " 40 år " med liv og død i ørkenen som følge af deres nægtelse af at komme ind i landet befolket af kæmper. Og når Jesus træder ind i sin jordiske tjeneste, vil han blive overgivet til djævelens fristelse efter " 40 dage og 40 nætter " med faste. Der vil også gå " 40 dage " mellem Kristi opstandelse og Helligåndens udgydelse i pinsen.

For Gud er formålet med denne voldsomme regn at ødelægge de " væsener, han har skabt ". Han minder således om, at som skaberguden tilhører alle hans skabningers liv ham, for at redde dem eller ødelægge dem. Han ønsker at give fremtidige generationer en bitter lektion, som de ikke må glemme.

1 Mos.7:5: " *Noa udførte alt, hvad JaHWéH havde befaleet ham .* "

Trofast og lydige skuffede Noa ikke Gud, og han udførte alt, hvad han befalede ham at gøre.

1 Mos.7:6: " *Noa var seks hundrede år gammel, da vandfloden kom over jorden .* »

Andre detaljer om tidspunktet vil blive givet, men allerede dette vers placerer syndfloden i det 600. ^{år} af Noas liv. Siden fødslen af hans første søn i hans 500. ^{år}, er der gået 100 år.

1 Mos.7:7: " *Og Noa gik ind i arken med sine sønner, sin hustru og sine sønners hustruer for at undslippe vandfloden .* "

Kun otte mennesker vil undslippe oversvømmelsen.

1 Mos.7:8: " *Mellem de rene dyr og de dyr, der ikke er rene, fuglene og alt, hvad der rører sig på jorden, "*

Gud er bekræftende. Gå ind i arken, et par af " *alt, der rører sig på jorden* " for at blive frelst. Men af hvilken " *jord* ", antediluvian eller postdiluvian? Nutid af verbet " *bevæger sig* " antyder den postdiluvianske jord på Moses tid, som Gud henvender sig til i sin historie. Denne subtilitet kunne retfærdiggøre opgivelse og fuldstændig udryddelse af visse monstrøse arter, uønskede på den genbefolkede jord, hvis de eksisterede før syndfloden.

1 Mos.7:9: " *han gik ind i arken med Noa, to og to, en han og en hun, som Gud havde befaleet Noa* "

Princippet vedrører dyr, men også de tre menneskepar, der er dannet af hans tre sønner og deres hustruer og hans egne, som vedrører ham og hans kone. Guds valg om kun at udvælge par afslører for os den rolle, som Gud vil give dem: at reproducere og formere sig.

1 Mos.7:10: " *Syv dage senere var vandflodens vande på jorden .* "

Ifølge denne afklaring fandt indtræden i arken sted på den tiende dag i den anden måned i det 600. ^{år} af Noas liv, dvs. 7 dage før den 17. ^{angivet} i vers 11, som følger. Det var på denne tiende dag, at Gud selv lukkede " *døren* " til arken for alle dens beboere, ifølge den præcision, der citeres i vers 16 i dette kapitel 7.

1 Mos.7:11: " *I det seks hundrede år af Noas liv, i den anden måned, på den **syttende** dag i måneden, på den dag brød alle kilderne i det store dyb frem, og himlens sluser blev udgydt. . åbnet* »

Gud valgte den "*syttende dag i den anden måned*" i Noas 600. år til at "*åbne himlens vinduer*". Tallet **17** symboliserer **dommen** i dens numeriske kode af Bibelen og dens profetier.

Beregningen etableret af arvefølgen af de udvalgte i Gen.6 placerer syndfloden i 1656, siden Evas og Adams synd, det vil sige 4345 år før foråret i år 6001 af verdens ende, som vil blive gennemført i vores sædvanlige kalender i foråret 2030 og 2345 år før Jesu Kristi sonende død, som fandt sted den 3. april 30 i vores falske og vildledende menneskelige kalender.

Følgende forklaring vil blive fornyet i 1 Mos.8:2. Ved at fremkalde den komplementære rolle for "*dybets kilder*", i dette vers, åbenbarer Gud for os, at syndfloden ikke kun var forårsaget af regn, der kom fra himlen. Ved at vide, at "*afgrunden*" betegner jorden dækket helt af vand fra skabelsens første dag, tyder dens "*kilder*" på en stigning i vandstanden forårsaget af havet selv. Dette fænomen opnås ved en ændring af havbundens niveau, som, når man stiger, hæver vandstanden, indtil den når det niveau, som dækkede hele jorden den første dag. Det var gennem forliset af havenes afgrunde, at det tørre land dukkede op af vandet på den 3. dag, og det var gennem en omvendt handling, at det tørre land blev dækket af oversvømmelsens vand. Regnen kaldet "*himplens sluser*" var kun nyttig til at indikere, at straffen kom fra himlen, fra den himmelske Gud. Senere vil dette billede "*himplens lås*" påtage sig den modsatte rolle som velsignelser, der kommer fra den samme himmelske Gud.

1 Mos.7:12: "*Regnen faldt på jorden fyrre dage og fyrre nætter.*"

Dette fænomen må have overrasket vantro syndere. Især da regn ikke var eksisterende før denne oversvømmelse. Landet før fordybelse blev vandet og vandet af dets vandløb og floder; regn var derfor ikke nødvendigt, en morgendug erstattede det. Og dette forklarer, hvorfor de vantro havde svært ved at tro på den vandflod, som Noa bebudede, både i ord og i handling, siden han byggede arken på tør jord.

Tiden "*40 dage og 40 nætter*" er målrettet mod en prøvetid. Til gengæld vil det kødelige Israel lige ude af Ægypten blive prøvet under fraværet af Moses, som Gud holdt hos ham i denne periode. Resultatet vil være "guldkalven" smeltet med samtykke fra Aron, Moses' kødelige bror. Der vil så være de "*40 dage og 40 nætter*" af udforskningen af Kanaans land med som et resultat, at folket nægter at komme ind i det på grund af de kæmper, der bor i det. På sin tur vil Jesus blive testet i "*40 dage og 40 nætter*", men denne gang, selvom han er svækket af denne lange faste, vil han modstå djævelen, som vil friste ham og vil ende med at forlade ham uden at have opnået hans sejr. For Jesus var det det, der gjorde hans jordiske tjeneste muligt og legitimt.

1 Mos.7:13: "*Samme dag kom Noa, Sem, Kam og Jafet, Noas sønner og Noas hustru og hans sønners tre hustruer med dem, ind i arken.*"

Dette vers fremhæver udvælgelsen af begge køn af menneskelige jordiske skabninger. Hver menneskelig mand er ledsaget af "*sin hjælper*", hans kvinde kaldet "*kone*". På denne måde præsenterer hvert par sig selv i billedet af Kristus og hans kirke, "hans hjælp", hans Udvalgte, som han vil frelse. Fordi "arkens" ly er det første billede på den frelse, den vil åbenbare for mennesker.

1 Mos.7:14: " *de og hvert dyr efter dets arter, alt kvæg efter dets art, alt kryb, der kryber på jorden efter dets arter, hver fugl efter sin art, hver lille fugl, alt hvad der har vinger .*

Ved at understrege ordet " *art* ", minder Gud om lovene i sin natur, som menneskeheden i vores sidste tid har glæde af at bestride, overtræde og sætte spørgsmålstegn ved for dyr og endda menneskeheden. Der kan ikke være nogen større forsvarer af artens renhed end ham. Og han kræver af sine udvalgte, at de deler hans guddommelige mening om emnet, fordi perfektionen af hans oprindelige skabelse lå i denne renhed og denne absolutte **adskillelse** af arter.

Ved kraftigt at fremhæve den bevingede art, foreslår Gud syndens jord og luft som et rige, der er underlagt Djævelen, selv kaldet " *fyrsten over luftens magt* " i Ef. 2:2.

1 Mos.7:15: " *De gik ind i arken til Noa, to og to, af alt kød, der havde livsånde .*

Hvert par, som Gud har udvalgt, **adskiller sig** fra dem af sin art, så dets liv vil fortsætte efter syndfloden. I denne definitive **adskillelse** sætter Gud princippet om de to veje, som han sætter foran det frie menneskelige valg, til handling: det gode fører til livet, men det ondes fører til døden.

1 Mos.7:16: " *Der kom ind, mand og kvinde, af alt kød, som Gud havde befalet Noa. Så lukkede YaHWéH døren for ham .* »

Formålet med reproduktion af " *arter* " bekræftes her af omtalen " *han og hun* ".

Her er handlingen, som giver denne oplevelse al dens betydning og dens profetiske karakter af afslutningen af den guddommelige nådes tid: " *Så lukkede YaHWéH døren for ham* ". Det er det øjeblik, hvor livets og dødens skæbne adskilles **uden** mulig forandring. Det vil være det samme i 2029, hvor tidens overlevende vil have truffet valget om at ære Gud og hans syvendedags sabbat, nemlig lørdag, eller at ære Rom og dets førstedagssøndag ifølge ultimatummet. i form af et dekret fra den oprørske menneskehed. Her vil " *nådens dør* " igen blive lukket af Gud, " *den der åbner, og den der lukker* " ifølge Åb.3:7.

1 Mos.7:17: " *Floden var fyrre dage på jorden. Vandet voksede og løftede arken, og den steg op over jorden .* "

Buen er hævet.

1 Mos.7:18: " *Vandet voksede og voksede meget på jorden, og arken flød på vandets overflade .* "

Arken flyder.

1 Mos.7:19: " *Vandet voksede mere og mere, og alle de høje bjerge under hele himlen blev dækket .* "

Tør jord forsvinder universelt nedsænket af vand.

1 Mos.7:20: " *Vandet steg femten alen over bjergene, og de blev dækket .* "

Tidens højeste bjerg er dækket af cirka 8 m vand.

1 Mos.7:21: " *Alt, der rørte sig på jorden, gik til grunde, både fugle og kvæg og dyr, alt, hvad der kravlede på jorden, og alle mennesker.* "

Alle dyr, der indånder luft, drukner. Præcisionen med hensyn til fuglene er så meget desto mere interessant, da syndfloden er et profetisk billede af den sidste

dom, hvor himmelske væsener, såsom Satan, vil blive udslettet sammen med jordiske væsener.

1 Mos.7:22: " *Alt, der havde ånde, livsånde i dets næsebor, og som var på den tørre jord, døde .*"

Alle levende væsener skabt som mennesker, hvis liv afhænger af hans åndedræt, drukner. Dette er den eneste skygge over oversvømmelsens straf, fordi skylden er strengt på mennesker, og et eller andet sted er uskyldige dyrs død uretfærdig. Men for fuldstændig at drukne den oprørske menneskehed, er Gud tvunget til at ødelægge de dyr med dem, der ligesom dem indånder luften i jordens atmosfære. Til sidst, for at forstå denne beslutning, skal du tage i betragtning, at Gud skabte jorden for mennesket skabt i hans billede og ikke for at det skabte dyr skulle omgive ham, ledsage ham og, i tilfælde af husdyr, tjene ham.

1 Mos.7:23: " *Hver skabning, der var på jordens overflade, blev udryddet, fra mennesker og kvæg og kryb og luftens fugle: de blev udryddet fra jorden. Der var kun Noa tilbage, og de, der var med ham i arken .*"

Dette vers bekræfter den forskel, som Gud gør mellem Noa og hans menneskelige ledsagere, som befinder sig grupperet med dyrene, alle fremkaldte og bekymrede over " hvad der var med ham i arken ."

1 Mos.7:24: " *Vandet var stort på jorden i hundrede og halvtreds dage .*"

De " *hundrede og halvtreds dage* " begyndte efter de 40 dage og 40 nætter med uophørlig regn, der skabte oversvømmelsen. Efter at have nået den maksimale højde på " *15 alen* " eller ca. 8 m over " *de højeste bjerge* " på den tid, forblev vandstanden stabil i " *150 dage* ". Så vil det gradvist aftage, indtil den udtørring, som Gud ønsker.

Bemærk : Gud skabte liv i en gigantisk standard, der vedrørte mænd og dyr før fordybelse. Men efter oversvømmelsen sigter hans projekt mod at reducere størrelsen af alle hans skabninger proportionalt, således vil liv blive født i den postdiluvianske norm. Da de kom ind i Kanaan, vidner de hebraiske spioner om, at de med deres egne øjne så drueklaser så store, at det tog to mænd på deres størrelse at bære dem. Reduktionen i størrelse vedrører derfor også nødvendigvis træer, frugter og grøntsager. Skaberen holder således aldrig op med at skabe, fordi han med tiden modificerer og tilpasser sin jordiske skabelse til de nye livsbetingelser, der opstår. Han skabte den sorte pigmentering af huden på mennesker, der lever udsat for stærk solstråling i de tropiske og ækvatoriale områder af jorden, hvor solstrålerne rammer jorden i 90 grader. Andre hudfarver er mere eller mindre hvide eller blege og mere eller mindre kobberagtige afhængigt af mængden af sollys. Men den grundlæggende røde af Adam (Rød) på grund af blod findes i alle mennesker.

Bibelen specificerer ikke de detaljerede navne på nulevende dyrearter før fordybelse. Gud efterlader dette emne mystisk, uden nogen særlig åbenbaring, alle er frie i deres måde at forestille sig tingene på. Imidlertid fremsatte jeg den hypotese, at efter at have ønsket at give denne første form for jordisk liv en perfekt karakter, havde Gud ikke på det tidspunkt skabt de forhistoriske monstre, hvis knogler i dag findes af videnskabelige forskere i jordens jord. jorden. Jeg fremlagde også denne mulighed for, at de blev skabt af Gud efter syndfloden, for

at intensivere jordens forbandelse for mennesker, som hurtigt vil vende sig bort fra ham igen. Ved at afskære sig selv fra ham, vil de miste deres intelligens og den store viden, som Gud havde givet fra Adam til Noa. Dette til det punkt, at mennesket visse steder på jorden vil befinde sig i den forringede tilstand af "hulemennesket" angrebet og truet af glubske dyr, som det i grupper alligevel vil være i stand til at ødelægge med den dyrebare hjælp fra naturlige dårligt vejr og Guds medfølelse velvilje.

Første Mosebog 8

Den øjeblikkelige adskillelse af arkens beboere

1 Mos.8:1: " *Gud huskede Noa og alle dyrene og alt kvæget, som var med ham i arken; og Gud lod en vind fare over jorden, og vandet stod stille .*"

Vær sikker på, han glemte det aldrig, men det er sandt, at denne enestående samling af liv indesluttet i den flydende ark giver menneskeheden og dyrearter et så reduceret udseende, at de ser ud til at være forladt af Gud. Faktisk er disse liv helt sikre, fordi Gud våger over dem som en skat. Det er det, der er mest værdifuldt: de første frugter, der genbefolker jorden og spreder sig over dens overflade.

1 Mos.8:2: " *Dybets kilder og himlens vinduer blev lukket, og regn faldt ikke mere fra himlen "*

Gud skaber vandflodens vand efter hans behov. Hvor kommer de fra? Fra himlen, men frem for alt fra Guds skaberkraft. Ved at tage billedet af en slusevogter har han åbnet de symbolske himmelske sluser, og tiden kommer, hvor han lukker dem igen.

Ved at fremkalde den komplementære rolle for " *dybets kilder* ", i dette vers, åbenbarer Gud for os, at syndfloden ikke kun var forårsaget af regn, der kom fra himlen. Ved at vide, at " *afgrunden* " betegner jorden dækket helt af vand fra skabelsens første dag, tyder dens " *kilder* " på en stigning i vandstanden forårsaget af havet selv. Dette fænomen opnås ved en ændring af havbundens niveau, som, når man stiger, hæver vandstanden, indtil den når det niveau, som dækkede hele jorden den første dag. Det var gennem forliset af havenes afgrunde, at det tørre land dukkede op af vandet på den 3. ^{dag}, og det var gennem en omvendt handling, at det tørre land blev dækket af oversvømmelsens vand. Regnen kaldet " *himplens sluser* " var kun nyttig til at indikere, at straffen kom fra himlen, fra den himmelske Gud. Senere vil dette billede " *himplens lås* " påtage sig den modsatte rolle som velsignelser, der kommer fra den samme himmelske Gud.

Som en skaber kunne Gud have skabt syndfloden på et øjeblik, efter behag. Han foretrak ikke desto mindre gradvist at handle på sin allerede skabte skabelse. Han viser således menneskeheden, at naturen i hans hænder er et magtfuldt våben, et kraftfuldt middel, som han manipulerer for at tilbyde sin velsignelse eller sin forbandelse afhængigt af, om den går på godt eller ondt.

1 Mos.8:3: " Vandet forsvandt fra jorden og forsvandt og forsvandt, og vandet aftog efter hundrede og halvtreds dage ."

Efter 40 dage og 40 nætter med uophørlig regn efterfulgt af 150 dages stabilitet på højeste vandstand, begynder recessionen. Langsomt falder niveauet af havafgrunden, men det falder ikke så dybt som før syndfloden.

1 Mos.8:4: " I den syvende måned, på den syttende dag i måneden, hvilede arken på Ararats bjerge ."

Ved slutningen af fem måneder, til den dag, " den syttende i den syvende måned ", holder arken op med at flyde; den hviler på Ararats højeste bjerg. Dette tal "sytten" bekræfter afslutningen på den guddommelige doms handling. Det fremgår af denne afklaring, at arken under syndfloden ikke bevægede sig langt fra det område, hvor den blev bygget af Noa og hans sønner. Og Gud ønskede, at dette bevis på oversvømmelsen skulle forblive synligt indtil verdens ende, på dette samme topmøde af Ararat-bjerget, hvortil adgang var og forblev forbudt af de russiske og tyrkiske myndigheder. Men på det tidspunkt, han valgte, gik Gud ind for at tage luftfotos, som bekræftede tilstedeværelsen af et stykke af arken fanget i isen og sneen. I dag kan satellitobservation kraftigt bekræfte denne tilstedeværelse. Men jordiske myndigheder søger ikke netop at forherlige skaberguden; de opfører sig som fjender mod ham, og i al retfærdighed gengælder Gud dem ved at ramme dem med en epidemi og terrorangreb.

1 Mos.8:5: " Vandet blev ved med at aftage indtil den tiende måned. I den tiende måned, på den første dag i måneden, dukkede bjergenes toppe op "

Reduktionen af vand er begrænset, fordi vandstanden efter oversvømmelsen vil være højere end for den fordybende jord. Gamle dale vil forblive neddykket og antage udseendet af nuværende indre hav såsom Middelhavet, Det Kaspiske Hav, Det Røde Hav, Sortehavet osv.

1 Mos.8:6: " Ved slutningen af fyrre dage åbnede Noa vinduet, som han havde lavet til arken ."

Efter 150 dages stabilitet og 40 dages venten åbner Noah for første gang det lille vindue. Dens lille størrelse, en alen eller 55 cm, var berettiget, da dens eneste brug var at frigive fugle, som således kunne flygte fra livets ark.

1 Mos.8:7: " Han løslod ravnene, og den gik ud og vendte tilbage, indtil vandet tørrede ud på jorden ."

Opdagelsen af den tørre jord fremkaldes i henhold til rækkefølgen af " mørke og lys " eller " nat og dag " i begyndelsen af skabelsen. Den første opdager, der sendes, er også den **urene** " ravn " , med fjerdragt " **sort** " som " **nat** ". Han handler frit uafhængigt over for Noa, Guds udvalgte. Det symboliserer derfor mørke religioner, som vil aktiveres uden noget forhold til Gud.

På en mere præcis måde symboliserer den det kødelige Israel i den gamle pagt, som Gud sendte sine profeter til ved flere lejligheder, som ravnens komme og gå, for at forsøge at redde sit folk fra syndens praksis. Ligesom " ravnene " fortsatte dette Israel, som endelig blev forkastet af Gud, sin historie **adskilt** fra ham.

1 Mos.8:8: " Han løslod også duen for at se, om vandet var aftaget fra jordens overflade ."

I samme rækkefølge bliver den **rene** " *due* " med " **hvid** " fjerdragt som sne sendt til rekognoscering. Den er placeret under tegnet " *dag og lys* ". Som sådan profeterer hun den nye pagt baseret på Jesu Kristi blod.

1 Mos.8:9: " *Men duen fandt intet sted at sætte sin fodsål på, og den vendte tilbage til ham i arken, for der var vand på hele jordens overflade. Han rakte hånden ud og tog den og førte den med sig ind i arken .* "

I modsætning til den uafhængige sorte " *ravn* " er den hvide " *due* " i tæt forhold til Noa, som giver " *hånden for at tage hende og bringe hende ind i arken* " med ham. Det er et billede på det bånd, der forbinder den udvalgte med himlens Gud. " *Duen* " vil en dag lande på Jesus Kristus, når han viser sig foran Johannes Døberen for at blive døbt af ham.

Jeg foreslår, at du sammenligner disse to bibelcitater; det i dette vers: " *Men duen fandt intet sted at hvile sin fodsål* " med dette vers fra Mat.8:20: " *Jesus svarede ham: Ræve har huler, og luftens fugle har reder; men Menneskesønnen har ikke et sted at lægge sit hoved* "; og disse vers fra Johannes 1:5 og 11, hvor han taler om Kristus, inkarnationen af *livets guddommelige " lys "*, siger han: " *Lys et skinner i mørket, og mørket har ikke modtaget det ... / ...Hun kom til sit eget folk, og hendes eget folk tog ikke imod hende .* " Ligesom " *duen* " vendte tilbage til Noa ved at lade sig tage af ham, i " *hans hånd* ", genopstået, steg Forløseren Jesus Kristus op til himlen mod sin guddommelighed som en himmelsk Fader, efter at have efterladt budskabet bag sig på jorden om forløsningen af sine udvalgte, hans gode nyhed kaldet " *Evigt evangelium* " i Åb.14:6. Og i Åb. 1:20: han vil holde dem " *i sin hånd* " i de " *syv epoker* " profeteret af de " *syv kirker* ", hvor han får dem til at få del i guddommelig helliggørelse i sit " *lys* " afbildet af de " *syv lysestager* ".

1 Mos.8:10: " *Og han ventede syv dage mere, og atter slap han duen ud af arken .* "

Denne dobbelte påmindelse om de " *syv dage* " lærer os, at for Noa, som for os i dag, blev livet etableret og beordret af Gud på enheden af ugen på " *syv dage* ", også den symbolske enhed i de " *syv tusinde* " år af hans store spareprojekt. Denne insisteren på at nævne dette nummer " *syv* " giver os mulighed for at forstå den betydning, som Gud tillægger det; hvilket vil retfærdiggøre, at han især bliver angrebet af djævelen indtil Kristi genkomst i herlighed, hvilket vil gøre en ende på hans jordiske herredømme.

1 Mos.8:11: " *Duen vendte tilbage til ham om aftenen; og se, et revet olivenblad var i dets næb. Så Noa vidste, at vandet var blevet mindre fra jorden .* "

Efter lange tider med " *mørke* " annonceret med ordet " *aften* ", vil håbet om frelse og glæden ved udfrielse fra synd komme under billedet af " *oliventræet* ", successivt den gamle og den nye alliance. Ligesom Noa gennem et " *olivenblad* " vidste, at den håbede og forventede jord ville være klar til at byde ham velkommen, vil " *Guds sønner* " lære og forstå, at Himmeriget er blevet åbnet for dem af **udsendingen fra himlen** Jesus Kristus.

Dette " *olivenblad* " vidnede for Noa om, at træernes spiring og vækst var ved at blive mulig igen.

1 Mos.8:12: " *Og han ventede syv dage mere; og han løslod duen. Men hun kom aldrig tilbage til ham .* "

Dette tegn var afgørende, fordi det beviste, at " *duen* " havde valgt at opholde sig i naturen, som endnu en gang tilbød den mad.

Ligesom " *duen* " forsvinder efter at have overbragt sit håbsbudskab, efter at have givet sit liv på jorden for at forløse sine udvalgte, vil Jesus Kristus, " *fredens fyrste* ", forlade jorden og sine disciple og efterlade dem frie og uafhængige at leve deres liv indtil hans endelige herlige tilbagevenden.

1 Mos.8:13: " *I det seks hundrede og første år, i den første måned, på den første dag i måneden, tørrede vandet ud på jorden. Noa tog dækket af arken og så, og se, jordens overflade var udtørret .*

Tørringen af jorden er stadig delvis, men lovende, så Noa begynder at åbne arkens tag for at se på det ydre af arken og vel vidende, at den er strandet på toppen af Ararat-bjerget, strakte hans syn sig meget langt og meget vidt ud over horisonten. I oversvømmelsesoplevelsen tager arken billedet af et rugeæg. Når den klækker, bryder kyllingen selv skallen, som den var indesluttet i. Noah gør det samme; han " *fjerner dækslet fra arken* ", hvilket ikke længere vil være nyttigt til at beskytte den mod styrtregnen. Bemærk, at Gud ikke kommer for at åbne døren til arken, som han selv havde lukket; det betyder, at han ikke sætter spørgsmålstegn ved eller ændrer standarden for sin dom over for jordiske oprørere, for hvem døren til frelse og himlen altid vil være lukket.

1 Mos.8:14: " *I den anden måned, på den syvogtyvende dag i måneden, var jorden tør ."*

Jorden bliver beboelig igen efter total indespærring i arken i 377 dage fra dagen for indskibning og guds lukning af døren.

1 Mos.8:15: " *Så talte Gud til Noa og sagde: "*

1 Mos.8:16: " *Gå ud af arken, du og din kone, dine sønner og dine sønners hustruer med dig ."*

Det er igen Gud, der giver signalet om udgangen af " *arken* ", han som havde lukket den eneste " *dør* " for dens beboere før syndfloden.

1 Mos.8:17: " *Bring alle levende væsener ud af alt kød, som er hos jer, både fugle og kvæg og alt kryb, der kryber på jorden; vær frugtbar og talrig på jorden .*

Scenen ligner den på den femte dag i skabelsesugen, men det er ikke et spørgsmål om en ny skabelse, for efter syndfloden er genbefolkningen af jorden en fase af det projekt, der er forudsagt for de første 6000 år af jordisk historie . Gud ønskede, at denne fase skulle være forfærdelig og afskrækkende. Han gav menneskeheden dødelige beviser for virkningerne af hans guddommelige dom. Et bevis, som vil blive genkaldt i 2 Peter 3:5 til 8: " *De ønsker faktisk at ignorere, at himlen engang eksisterede ved Guds ord, ligesom en jord taget fra vand og dannet ved hjælp af vand, og ved disse ting gik datidens verden til grunde, nedsænket af vand, medens nutidens himmel og jord ved det samme ord bevares og opbevares til ild, til dommens og undergangens dag for ugudelige mennesker. Men der er én ting, mine elskede, som du ikke må være uvidende om, at for Herren er én dag som tusind år, og tusind år som én dag. "* Den forudsagte ildflod vil blive gennemført i slutningen af det syvende årtusinde i anledning af den sidste dom, ved åbningen af de flammende kilder til underjordisk magma, som vil dække hele jordens overflade. Denne " *ildsø* " citeret i Åb.20:14-15, vil fortære jordens

overflade med dens utro oprørske indbyggere såvel som deres gerninger, som de ønskede at privilegere ved at foragte Guds demonstrerede kærlighed. Og dette syvende årtusinde blev profeteret af den syvende dag i ugen, dette ifølge definitionen " *en dag er som tusind år og tusind år er som en dag* " .

1 Mos.8:18: " *Og Noa gik ud med sine sønner, sin hustru og sine sønners hustruer .* "

Når dyrene er blevet sluppet fri, kommer repræsentanterne for den nye menneskehed til gengæld frem fra arken. De finder solens lys og det enorme og næsten ubegrænsede rum, som naturen tilbyder dem, efter 377 dages og nætters indespærring i et trangt og mørkt lukket rum.

1 Mos.8:19: " *Hvert dyr, hvert kryb, hver fugl, alt, hvad der rører sig på jorden, efter deres arter, kom ud af arken .* "

Arkens udgang profeterer de udvalgte indtræden i Himmeriget, men kun dem, der er dømt rene af Gud, vil komme ind. På Noas tid er dette endnu ikke tilfældet, da rene og urene vil leve sammen på den samme jord og kæmpe mod hinanden indtil verdens ende.

1 Mos.8:20: " *Noa byggede et alter for JaHWéH; han tog af alle de rene dyr og alle de rene fugle og ofrede brændofre på alteret .* "

Brændofferet er en handling, hvorved den udvalgte Noa viser Gud sin taknemmelighed. Et uskyldigt offers død, i dette tilfælde et dyr, minder skaberguden om de midler, hvormed han i Jesus Kristus vil komme for at forløse sine udvalgte sjæle. Rene dyr er værdige til at forestille sig Kristi offer, som vil legemliggøre fuldkommen renhed i hele hans sjæl, krop og ånd.

1 Mos.8:21: " *Herren lugtede en behagelig lugt, og JaHWéH sagde i hans hjerte: Jeg vil ikke længere forbande jorden for menneskers skyld, for menneskets hjertes tanker er onde fra begyndelsen. og jeg vil ikke mere slå alt levende, som jeg har gjort .* "

Brændofferet, der ofres af Noa, er en autentisk troshandling og lydige tro. Fordi, hvis han ofrer et offer til Gud, er det som svar på en offerritual, han beordrede ham, længe før han underviste det til hebræerne, der kom ud af Egypten. Udtrykket " *behagelig lugt* " vedrører ikke den guddommelige lugtesans, men dens guddommelige Ånd, som værdsætter både lydigheden af dens trofaste udvalgte og den profetiske vision, som denne ritual giver dets fremtidige barmhjertige offer i Jesus Kristus.

Indtil den sidste dom vil der ikke være mere ødelæggende oversvømmelse. Erfaringen har netop vist, at mennesket er naturligt og arveligt " **ondt** " i kødet, som Jesus sagde om sine apostle i Matt.7,11: " *Hvis du da, som du er **ugudelig** , ved, hvordan du giver gode gaver til dine børn. , hvor meget mere vil jeres Fader, som er i himlen, give gode gaver til dem, der beder ham .* " Gud bliver derfor nødt til at tæmme dette " **onde** " " **dyr** " , en mening som Paulus deler i 1 Kor.2:14, og ved i Jesus Kristus at demonstrere kraften i hans kærlighed til dem, vil nogle af dem, der kaldes " **onde** " blive de *udvalgte*, trofaste og lydige mennesker.

1 Mos.8:22: " *Så længe jorden består, vil såning og høst, kulde og varme, sommer og vinter, dag og nat ikke ophøre .* "

Dette ottende kapitel slutter med påmindelsen om de vekslende absolutte modsætninger, som styrer vilkårene for det jordiske liv siden den første skabelsesdag, hvor Gud ved sin forfatning "nat og dag" åbenbarede den jordiske kamp mellem " mørket " og " lyset " som i sidste ende vil sejre gennem Jesus Kristus. I dette vers opregner han disse ekstreme vekslen, som skyldes, at synden i sig selv er en konsekvens af det frie valg, der er givet til disse himmelske og jordiske skabninger, som således er frie til at elske og tjene ham eller til at afvise ham til det punkt, at de hader ham. Men konsekvensen af denne frihed vil være liv for partisanerne af det gode og døden og udslettelse for dem af det onde, som syndfloden netop har demonstreret.

De citerede emner bærer alle et åndeligt budskab:

" *Såningen og høsten* ": antyder begyndelsen af evangeliseringen og verdens ende; billeder taget af Jesus Kristus i hans lignelser, især i Matt.13:37 til 39: " *Han svarede: Den, der sår godt sæd, er Menneskesønnen; marken er verden; den gode sæd er rigets sønner; ukrudtet er den ondes sønner; fjenden, der såede det, er djævelen; høsten er verdens ende ; høsterne er englener .* "

" *Kulde og varme* ": " *varme* " er citeret i Åb.7:16: " *De skal ikke mere hunge eller tørste mere, ej heller skal solen ramme dem eller nogen varme* ". Men tværtimod er " *kulden* " også en konsekvens af syndens forbandelse.

" *Sommer og vinter* ": disse er de to sæsoner med ekstremer, begge lige så ubehagelige som den anden i deres overskud.

" *Dagen og natten* ": Gud citerer dem i den rækkefølge, som mennesket giver ham, fordi i hans projekt, i Kristus kommer tidspunktet på dagen, kaldet til at gå ind i hans nåde, men efter denne tid kommer tidspunktet for " *natten, hvor ingen kan arbejde* " ifølge Joh 9,4, altså at ændre sin skæbne, fordi den er endegyldigt fastsat til liv eller død fra nådetidens slutning.

Første Mosebog 9

Adskillelse fra livsnormen

1 Mos.9:1: " *Og Gud velsignede Noa og hans sønner og sagde til dem: Vær frugtbare og talrige og opfyld jorden. »*

Dette vil være den første rolle, som Gud giver de levende væsener udvalgt og frelst af arken bygget af mennesker: Noa og hans tre sønner.

1 Mos.9:2: " *Du skal være en frygt og forfærdelse for alle jordens dyr og for alle luftens fugle og for alle skabninger, der rører sig på jorden, og for alle havets fisk: de er udfriet. i dine hænder .* "

Dyrelivet skylder mennesket sin overlevelse, hvorfor mennesket endnu mere end før syndfloden vil være i stand til at dominere dyrene. Undtagen når et dyr på grund af frygt eller irritation mister sin kontrol, er alle dyr som hovedregel bange for mennesket og forsøger at flygte fra det, når de støder på det.

1 Mos.9:3: " *Alt, der rører sig og har liv, vil være føde for dig : alt dette vil jeg give dig som grønt græs .* "

Denne ændring i kosten har flere begrundelser. Uden at lægge for stor vægt på den præsenterede rækkefølge, citerer jeg først det umiddelbare fravær af planteføde, der blev udmattet under oversvømmelsen, og jorden dækket med saltvand, der bliver delvist steril, vil kun gradvis genvinde sin fulde og fuldstændige frugtbarhed og sin produktivitet. Ydermere vil etableringen af de hebraiske offerritualer i sin tid kræve indtagelse af kødet fra det offer, der blev ofret i en profetisk vision af den hellige nadver, hvor brødet vil blive spist som et symbol på Jesu Kristi legeme, og juicedruerne drukket som et symbol på hans blod. En tredje grund, mindre acceptabel, men ikke mindre sand, er, at Gud ønsker at forkorte menneskets levetid; og indtagelsen af det kød, som fordærver sig selv og bringer livsdestruktive elementer ind i menneskekroppen, vil være grundlaget for succesen af ens ønske og beslutning. Kun erfaring med vegetarisk eller vegansk kost giver personlig bekræftelse. For at styrke denne tanke skal du bemærke, at Gud ikke forbyder mennesket at spise **urene dyr**, selvom de er skadelige for dets helbred.

1 Mos.9:4: " *Kun du må ikke spise kød med dens sjæl, med dens blod .*"

Dette forbud vil forblive gyldigt i den gamle pagt ifølge 3Mos.17:10-11: " *Hvis en mand af Israels hus eller fremmede, der bor iblandt dem, spiser blod af nogen art, vil jeg vende mit ansigt mod ham, der spiser blod, og jeg vil udrydde ham fra hans folk .*" og i nyhederne ifølge Apostelgerninger 15:19 til 21: " *Derfor er jeg af den opfattelse, at vi ikke skaber vanskeligheder for de af hedningerne, der omvender sig til Gud, men at vi skriver til dem. Afhold dig fra afgudernes snavs, fra utugt, fra kvalte ting og fra blod . For i mange generationer har Moses haft folk i hver by, som prædiker ham, eftersom det læses hver sabbatsdag i synagogerne .*"

Gud kalder " *sjæl* " hele skabningen, der består af en krop af kød og en ånd, der er fuldstændig afhængig af kødet. I dette kød er motororganet hjernen, der forsynes af selve blodet, som ved hvert åndedrag renses af ilten, der suges ind af lungerne. I den levende tilstand skaber hjernen de elektriske signaler, der genererer tanke og hukommelse, og den styrer funktionen af alle de andre kødelige organer, der udgør den fysiske krop. Rollen som "blod", som i øvrigt af genomet er unik for hver levende sjæl, må ikke indtages af sundhedsmæssige årsager, fordi det bærer affald og urenheder skabt i hele kroppen, og af en åndelig grund. Gud har på en absolut eksklusiv måde forbeholdt sin religiøse lære princippet om at drikke Kristi blod, men kun i den symboliserede form af saften af druerne. Hvis livet er i blodet, bliver den, der drikker Kristi blod, genopbygget i hans hellige og fuldkomne natur, efter det egentlige princip, som siger, at legemet er lavet af det, det nærer.

1 Mos.9:5: " *Vid også dette, jeg vil kræve jeres sjæles blod, jeg vil kræve det af hvert dyr; og jeg vil kræve menneskets sjæl af mennesket, af mennesket, som er dets broder .*"

Livet er det vigtigste for Skaberguden, der skabte det. Vi må lytte til ham for at indse den forargelse, som forbrydelsen udgør mod ham, den sande ejer af det liv, der blev taget. Som sådan er han den eneste, der kan legitimere ordren om at tage liv. I det forrige vers bemyndigede Gud mennesket til at tage dyreliv for at gøre det til dets føde, men her er det et spørgsmål om kriminalitet, om mord, som

sætter en ende på et menneskeliv definitivt. Dette fjernede liv vil ikke længere have mulighed for at nærme sig Gud, og heller ikke være vidne til en ændring i adfærd, hvis det indtil da ikke havde været i overensstemmelse med hans frelsesstandard. Her lægger Gud grundlaget for gengældelsesloven, "øje for øje, tand for tand og liv for liv". Dyret vil betale for mordet på en mand med sin egen død, og en Kain-lignende mand vil blive dræbt, hvis han dræber sin egen blod "**bror " af Abel-typen.**

1 Mos.9:6: " *Hvis nogen udgyder et menneskes blod, skal hans blod udgydes ved et menneske; for Gud skabte mennesket i sit billede ."*

Gud søger ikke at øge antallet af dødsfald, fordi han tværtimod ved at give tilladelse til at dræbe en morder regner med en afskrækkende virkning, og at det største antal mennesker på grund af risikoen lærer at kontrollere deres adfærd, aggressivitet, for ikke at blive en snigmorder, til gengæld værdig til at dø.

Kun den, der er besjælet af ægte og autentisk tro, kan indse, hvad " *Gud skabte mennesket i sit billede* " betyder. Især når menneskeheden bliver monstrøs og afskyelig, som det er tilfældet i dag i den vestlige verden og overalt på jorden forført af videnskabelig viden.

1 Mos.9:7: " *Og du, vær frugtbar og tal dig, bred ud på jorden og tal dig på den ."*

Gud ønsker virkelig denne multiplikation, og med god grund er antallet af de udvalgte så lille, selv i forhold til de kaldede, der falder undervejs, at jo større antal hans skabninger er, jo flere blandt dem vil han være i stand til. at finde og udvælge sine udvalgte; fordi ifølge den præcision, der er noteret i Dan.7:9, er andelen en million valgt for ti milliarder kaldet, eller 1 for 10.000.

1 Mos.9:8: " *Gud talte igen til Noa og til hans sønner med ham og sagde:*

„

Gud henvender sig til de fire mænd, fordi de ved at dominere den mandlige repræsentant for den menneskelige art, vil blive holdt ansvarlige for, hvad de har tilladt at blive gjort af de kvinder og børn, der er placeret under deres myndighed. Herredømme er et tegn på tillid, som Gud tilbyder mennesker, men det gør dem fuldstændig ansvarlige over for hans ansigt og hans dom.

1 Mos.9:9: " *Se, jeg opretter min pagt med dig og med dine efterkommere efter dig; »*

Det er vigtigt for os i dag at indse, at vi er den " *afkom* ", med hvem Gud har oprettet sin " *pagt* ". Det moderne liv og dets attraktive opfindelser ændrer intet ved vores menneskelige oprindelse. Vi er arvingerne til den nye begyndelse, som Gud gav til menneskeheden efter den frygtelige syndflod. Den pagt, der blev indgået med Noa og hans tre sønner, er specifik. Det forpligter Gud til ikke længere at ødelægge hele menneskeheden med vandflodens vand. Efter det vil den alliance komme, som Gud vil etablere med Abraham, som vil blive opfyldt i sine to på hinanden følgende aspekter, der er fokuseret, bogstaveligt talt i tid og åndeligt, på Jesu Kristi forløsende tjeneste. Denne alliance vil grundlæggende være individuel ligesom den frelsesstatus, der er tale om. I løbet af de 16 århundreder, der går forud for hans første komme, vil Gud åbenbare sin frelsesplan gennem de religiøse ritualer, der er beordret til det hebraiske folk. Så, efter fuldførelsen i Jesus Kristus af denne plan åbenbaret i alt dens lys, vil

utroskab i omkring yderligere 16 århundreder efterfølge troskab, og i 1260 år vil det mørkeste mørke herske under pavedømmet Romers aegis. Siden år 1170, hvor Peter Valdo igen var i stand til at praktisere den rene og trofaste kristne tro med overholdelse af den sande sabbat, blev mindre oplyste folkevalgte efter ham udvalgt i reformationens arbejde engageret, men ikke fuldført. Det var også først fra 1843, at Gud gennem en dobbelt trosprøve var i stand til at finde trofaste udvalgte blandt adventismens pionerer. Men det var stadig for tidligt for dem til fuldt ud at forstå de mysterier, der blev åbenbaret i hans profetier. Tegnet på alliancen med Gud er til enhver tid at bringe og modtage hans lys, hvorfor det arbejde, som jeg skriver i hans navn, for at oplyse hans udvalgte, udgør et "vidnesbyrd om Jesus", hans sidste *form*, tegnet på, at hans alliance er meget reel og bekræftet.

1 Mos.9:10: " *med alle levende skabninger, som er hos dig, både fugle og kvæg og alle jordens dyr, enten med alle, der kom ud af arken, eller med alle jordens dyr.* "

Den alliance, som Gud har præsenteret, vedrører også dyr, alt hvad der lever og vil formere sig på jorden.

1 Mos.9:11: " *Jeg opretter min pagt med dig: intet kød skal mere ødelægges af vandflodens vande, og der skal ikke mere komme en oversvømmelse til at ødelægge jorden.* "

Den lektion, som syndfloden gav, skal forblive unik. Gud vil nu gå i tæt kamp, fordi hans mål er at erobre sine udvalgtes hjerter.

1 Mos.9:12: " *Og Gud sagde: Dette er tegnet på den pagt, som jeg opretter mellem mig og jer og alle levende skabninger, som er hos jer, fra slægt til slægt.* "

Dette tegn, som Gud giver, vedrører alt, hvad der lever, rent og urent. Det er endnu ikke tegnet på at tilhøre hans person, som den syvendeds sabbat vil være. Dette tegn minder levende væsener om den forpligtelse, han påtog sig aldrig igen at ødelægge dem med vandflodens vand; det er dens grænse.

1 Mos.9:13: " *Jeg har lagt min bue i skyerne, og den skal være et tegn på pagten mellem mig og jorden* "

Videnskaben vil forklare den fysiske årsag til regnbuens eksistens. Det er en nedbrydning af lysspektret af sollys, der falder på tynde lag vand eller høj luftfugtighed. Alle har lagt mærke til, at regnbuen dukker op, når det regner, og solen kaster sine lysstråler. Faktum er, at regnen minder om syndfloden, og sollyset er et billede på Guds bemærkelsesværdige, gavnlige og beroligende lys.

1 Mos.9:14: " *Når jeg samler skyer over jorden, vil buen vise sig i skyerne;*

»

Skyer blev derfor opfundet af Gud for først at skabe regn efter syndfloden og samtidig med regnbuens princip. Men i vores afskyelige tid har ugudelige mænd og kvinder fordrejet og besmittet dette emne af regnbuen ved at tage dette symbol på den guddommelige alliance op for at gøre det til akronymet og emblemet for forsamlingen af seksuelle perverse. Gud må i dette finde en god grund til at slå denne modbydelige og respektløse menneskehed over for ham og den menneskelige art. De sidste tegn på hans vrede vil snart vise sig, brændende som ild og ødelæggende som døden.

1 Mos.9:15: " *Og jeg vil ihukomme min pagt mellem mig og jer og alt levende væsen af alt kød, og vandet skal ikke mere blive til en flod for at ødelægge alt kød .*"

Når jeg læser disse venlighedsord, der kommer fra Guds mund, måler jeg paradokset ved at tænke på de ord, han kan sige i dag på grund af menneskelig perversitet, som har nået niveauet for antediluvierne.

Gud vil holde sit ord, der kommer ikke mere vandflod, men for alle oprørerne er en flod af ild forbeholdt dommens dag; som apostlen Peter mindede os om i 2 Peter 3:7. Men før denne sidste dom, og før Kristi genkomst, vil atombranden fra den tredje verdenskrig eller "6. ^{trompet}" i Åb.9:13 til 21 komme, i form af flere og uhyggelige dødbringende "svampe". , fjern de tilflugter af ulighed, som de store byer, hovedstæder eller ej, på planeten Jorden er blevet til.

1 Mos.9:16: " *Buen vil være i skyen; og jeg vil se på det for at ihukomme den evige pagt mellem Gud og alt levende væsen, ja, alt kød, som er på jorden.* "

Den tid er langt fra os, og den kan efterlade de nye repræsentanter for menneskeheden med det store håb om at undgå de fejl, der er begået af antediluvierne. Men i dag er håb ikke længere tilladt, fordi antediluviernes frugt dukker op overalt blandt os.

1 Mos.9:17: " *Og Gud sagde til Noa: Dette er tegnet på den pagt, som jeg opretter mellem mig og alt kød, som er på jorden .*"

Gud understreger karakteren af denne pagt, som er etableret med "alt kød". Dette er en alliance, der altid vil angå menneskeheden i kollektiv forstand.

1 Mos.9:18: " *Noas sønner, som kom ud af arken, var Sem, Kam og Jafet. Kam var far til Kanaan .*"

Vi får en afklaring: " *Kam var Kanaans fader* ". Husk, at Noah og hans sønner alle er kæmper, der forblev på størrelse med antediluvierne. Således vil giganterne fortsætte med at formere sig, især i landet "Kanaan", hvor hebræerne, der forlader Egypten, vil opdage dem til deres ulykke, da frygten forårsaget af deres størrelse vil dømme dem til at vandre i 40 år i ørkenen og dø der.

1 Mos.9:19: " *Dette er Noas tre sønner, og deres efterkommere befolkede hele jorden .*"

Bemærk, at oprindeligt havde antediluvierne alle en enkelt mand for deres oprindelse: Adam. Det nye postdiluvianske liv er bygget på tre mennesker, Sem, Cham og Japhet. Folkene af deres efterkommere vil derfor blive **adskilt og splittet** . Hver ny fødsel vil blive knyttet til dens patriark, Sem, Ham eller Jafet. Splittelsens ånd vil stole på disse forskellige oprindelser for at sætte mænd, der er knyttet til deres forfædres traditioner, op mod hinanden.

1 Mos.9:20: " *Noa begyndte at dyrke jorden og plantede vinstokke .*"

Denne aktivitet vil alt i alt inden for normaliteten alligevel have alvorlige konsekvenser. For i slutningen af sin dyrkning høster Noa druerne, og efter at den pressede saft er oxideret, drak han alkohol.

1 Mos.9:21: " *Han drak vin og blev fuld og blottede sig midt i sit telt. »*

Ved at miste kontrollen over sine handlinger tror Noé på, at han er alene, han afslører sig selv og stripper sig helt.

1 Mos.9:22: " *Ham, Kanaans fader, så sin fars nøgenhed, og han fortalte ham udenfor til sine to brødre. »*

På det tidspunkt var det menneskelige sind stadig meget følsomt over for denne nøgenhed opdaget af den syndige Adam. Og Cham, moret og sikkert lidt hånende, har den dårlige idé at rapportere sin visuelle oplevelse til sine to brødre.

1 Mos.9:23: “ *Så tog Sem og Jafet kappen og lagde den på deres skuldre og gik baglæns og dækkede deres fars nøgenhed; da deres ansigter var vendte bort, så de ikke deres fars nøgenhed .* ”

Med alle nødvendige forholdsregler dækkede de to brødre deres fars nøgne krop.

1 Mos.9:24: “ *Da Noa vågnede af sin vin, hørte han, hvad hans yngste søn havde gjort mod ham .* ”

Så de to brødre måtte lære ham. Og denne fordømmelse vil ophidse Noa, der føler sin ære som far krænket. Han havde ikke frivilligt drukket alkohol og havde været udsat for en naturlig reaktion fra druesaft, som oxideres over tid, og hvis sukker omdannes til alkohol.

1 Mos.9:25: “ *Og han sagde: Forbandet være Kanaan! Lad ham være træl af sine brødres slaver! »*

Faktisk tjener denne oplevelse kun som et påskud for, at skaberguden kan profetere om efterkommerne af Noas sønner. For Kanaan selv havde intet at gøre med sin far Kams handling; han var derfor uskyldig i sin skyld. Og Noa forbandede ham, som intet havde gjort. Den etablerede situation begynder at åbenbare for os et princip om Guds dom, som dukker op i det andet af hans ti bud læst i 2 Mos.20:5: ”Du må ikke bøje dig for dem og ikke tjene dem ; *thi jeg, HERREN din Gud, er en nidkær Gud, som hjemsøger Fædrenes Misgerning på Børnene i tredje og fjerde Led af dem, som hader mig .* ” I denne tilsyneladende uretfærdighed ligger al Guds visdom. For tænk over det, båndet mellem søn og far er naturligt, og sønnen vil altid tage sin fars parti, når han bliver angrebet; med sjældne undtagelser. Hvis Gud slår faderen, vil sønnen hade ham og forsvare sin far. Ved at forbande sønnen Kanaan straffer Noa Ham, faderen bekymret over hans efterkommeres succes. Og Kanaan på sin side vil bære konsekvenserne af at være Hams søn med ham. Han vil derfor opleve varig vrede mod Noa og de to sønner, han velsigner: Sem og Jafet. Vi ved allerede, at Kanaans efterkommere vil blive ødelagt af Gud for at tilbyde Israel, hans folk befriet fra egyptisk slaveri (en anden søn af Ham: Mizraim), deres nationale territorium.

1 Mos.9:26: “ *Og han sagde igen: Velsignet være YaHWéH, Sems Gud, og må Kanaan være deres træl! »*

Noa profeterer over sine sønner den plan, som Gud har for hver af dem. Så Kanaans efterkommere vil være slaver for Sems efterkommere. Cham vil udvide mod syd og befolke det afrikanske kontinent op til det nuværende land Israel. Sem vil udvide sig mod øst og sydøst og befolke de nuværende arabiske muslimske lande. Fra Kaldæa, det nuværende Irak, vil Abraham fremstå som en ren semit. Historien bekræfter det, Kanaans Afrika var i sandhed slaven af araberne, der nedstammede fra Sem.

1 Mos.9:27: “ *Må Gud udvide Jafets ejendom og lade ham bo i Sems telte, og lad Kanaan være deres træl! »*

Jafet vil udvide nord, øst og vest. I lang tid vil nord dominere syd. De kristnede lande i nord vil opleve teknisk og videnskabelig udvikling, som vil give

dem mulighed for at udnytte de arabiske lande i syd og slavebinde Afrikas befolkninger, efterkommere af Kanaan.

1 Mos.9:28: " *Noa levede efter syndfloden tre hundrede og halvtreds år .* "

I 350 år var Noa i stand til at vidne om syndfloden for sine samtidige og advare dem mod antediluviernes fejltagelser.

1 Mos.9:29: " *Alle Noas dage var ni hundrede og halvtreds år; så døde han .* "

I 1656, året for syndfloden fra Adam, var Noa 600 år gammel, så han døde i 2006 siden Adams synd, idet han blev 950 år gammel. Ifølge 1 Mos.10:25, ved fødslen af " *Peleg* ", i 1757, " *blev jorden delt* ", af Gud på grund af oplevelsen af kong Nimrods oprørske oprør og hans Babelstårn. Opdelingen, eller **adskillelsen**, var konsekvensen af de forskellige sprog, som Gud gav til folkene, for at de skulle **adskilles** og ikke længere danne en samlet blok foran hans ansigt og hans vilje. Noah oplevede derfor begivenheden, og han var på det tidspunkt 757 år gammel.

Da Noa døde, var Abram allerede født (i 1948, 2052 år før Jesu Kristi død lokaliseret i år 30 i vores almindelige falske kalender), men han var i Ur, i Kaldæa, væk fra Noa, der boede mod nord mod Ararat-bjerget.

Født i 1948, da hans far Térach var 70 år gammel, forlod Abram Haran, for at reagere på Guds ordre, i en alder af 75 år i 2023, dvs. 17 år efter Noas død i 2006. Alliancens åndelige relæ er således sikret og gennemført.

I en alder af 100, i 2048, bliver Abram far til Isaac. Han døde 175 år gammel i 2123.

I en alder af 60, i 2108, blev Isak far til tvillingerne Esau og Jakob, ifølge 1 Mos.25:26.

Første Mosebog 10

Adskillelse af folkeslag

Dette kapitel introducerer os til efterkommerne af Noas tre sønner. Denne åbenbaring vil være nyttig, fordi Gud i sine profetier altid vil henvise til de oprindelige navne på de pågældende områder. Nogle af disse navne kan let identificeres som nuværende navne, fordi de har bevaret deres hovedrødder, eksempler: " *Madai* " for Mede, " *Tubal* " for Tobolsk, " *Meshech* " for Moskva.

1 Mos.10:1: " *Dette er efterkommere af Noas sønner, Sem, Kam og Jafets. Der blev født dem sønner efter syndfloden.* »

Jafets sønner

1 Mos.10:2: " *Jafets sønner var: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshek og Tiras .* »

" *Madai* " er Media; " *Javan* ", Grækenland; " *Tubal* ", Tobolsk, " *Meshech* ", Moskva.

1 Mos.10:3: " *Gomers sønner: Ashkenaz, Riphath og Togarma.* »

1 Mos.10:4: " *Javans sønner: Elisa, Tarsis, Kittim og Dodanim.* »

" *Tarshish* " betyder Tarsus; " *Kittim* ", Cypern.

1 Mos.10:5: " Ved dem blev folkenes øer befolket efter deres lande, **efter deres sprog** , efter deres slægter, efter deres nationer. »

Udtrykket " nationernes øer " refererer til de vestlige nationer i det nuværende Europa og deres store udvidelser såsom Amerika og Australien.

Præcisionen " **i henhold til hver persons sprog** " vil finde sin forklaring i oplevelsen af Babelstårnet åbenbart i Gen.11.

Hams sønner

1 Mos.10:6: " *Kams sønner var: Kus, Mizraim, Put og Kanaan.* »

Cush betegner Etiopien; " *Mizraim* ", Egypten; " *Puth* ", Libyen; og " *Kanaan* ", det nuværende Israel eller det gamle Palæstina.

1 Mos.10:7: " *Kuss sønner: Sheba, Havila, Sabta, Raema og Sabteka. Raemas sønner: Seba og Dedan.* »

1 Mos.10:8: " *Kus avlede også Nimrod; det var ham, der begyndte at være magtfuld på jorden.* »

Denne konge " *Nimrod* " vil være bygmesteren af " *Babelstårnet* ", årsagen til **adskillelsen** af sprog ved Gud, som **adskiller** og isolerer mennesker i folk og nationer ifølge 1. Mos.11.

1 Mos.10:9: " *Han var en tapper jæger over for JaHWéH; derfor siges der: Ligesom Nimrod, en tapper jæger for JaHWéH.* »

1 Mos.10:10: " *Han regerede først over Babel, Erek, Accad og Kalne i Sinears land.* »

" *Babel* " betegner det gamle Babylon; " *Accad* ", det gamle Akkadia og den nuværende by Bagdad; " *Shinear* ", Irak.

1 Mos.10:11: " *Fra det land kom Assur; han byggede Nineve, Rehobot Hir, Kala* ,

" *Assur* " henviser til Assyrien. " *Nineveh* " blev det, der nu er Mosul.

1 Mos.10:12: " *og Resen mellem Nineve og Kala; det er storbyen.* »

Disse tre byer lå i det nuværende Irak i nord og langs "Tiger"-floden.

1 Mos.10:13: " *Mizraim avlede ludimerne, anamiterne, lehaberne, naftuhimerne,* "

1 Mos.10:14: " *Patrusimerne, Kasluhimerne, fra hvilke filistrene og Kaftorimerne kom.* »

" *Filistinerne* " betegner de nuværende palæstinensere, der stadig er i krig mod Israel som i den gamle alliance. De er sønner af Egypten, en anden historisk fjende af Israel indtil 1979, hvor Egypten indgik en alliance med Israel.

1 Mos.10:15: " *Kanaan avlede Sidon, hans førstefødte, og Het;* »

1 Mos.10:16: " *og jebusitterne og amoritterne og girgasitterne,* "

" *Jebus* " betegner Jerusalem; " *Amoritterne* " var de første indbyggere i det område, som Gud gav Israel. Selvom de forblev i den gigantiske norm, slog Gud dem ihjel og udslattede dem med giftige gedehamse foran sit folk for at frigøre stedet.

1 Mos.10:17: " *hiviterne, arkitterne, sinitterne,* "

" *Synd* " refererer til Kina.

1 Mos.10:18: “ Arvaditerne, Zemariterne, Hamathitterne. Så blev kana'anæernes slægter spredt. »

1 Mos.10:19: “ Kana'anæernes grænser gik fra Sidon, på siden af Gerar, til Gaza, og på siden af Sodoma, Gomorra, Adma og Zeboim, indtil Lesha. »

Disse gamle navne afgrænser Israels land på vestsiden fra nord, hvor Sidon er mod syd, hvor det nuværende Gaza stadig ligger, og på østsiden fra syd, ifølge etableringen af Sodoma og Gomorra på stedet af "det døde hav", mod nord, hvor Zeboim ligger.

1 Mos.10:20: “ Dette er Kams sønner efter deres slægter, efter deres tungemål, efter deres lande, efter deres nationer. »

Sems sønner

1 Mos.10:21: “ Også Sem, fader til alle Hebers sønner, og bror til Jafet den ældste, blev der født sønner. »

1 Mos.10:22: “ Sems sønner var: Elam, Assur, Arpakshad, Lud og Aram. »

" Elam " betegner det gamle persiske folk i det nuværende Iran, såvel som arierne i det nordlige Indien; " Assur ", oldtidens Assyrien i det nuværende Irak; " Lud ", måske Lod i Israel; " Aram ", aramæerne i Syrien.

1 Mos.10:23: “ Arams sønner: Us, Hul, Geter og Mash. »

1 Mos.10:24: “ Arpaksjad avlede Selak; og Selak avlede Heber. »

1 Mos.10:25: “ Til Heber blev der født to sønner: den ene hed Peleg, for i hans dage blev landet delt, og hans brors navn var Jokthan. »

Vi finder i dette vers præcisionen: " for i hans tid blev jorden delt ". Vi skylder ham muligheden for i år 1757 af Adams synd at datere adskillelsen af sprog som følge af forsøget på oprørske forening ved at rejse Babelstårnet. Det er derfor tidspunktet for kong Nimrods regeringstid.

1 Mos.10:26: “ Jokthan avlede Almodad, Sheleph, Hazarmavet, Jerah, ”

1 Mos.10:27: " Hadoram, Uzal, Diklah, "

1 Mos.10:28: " Obal, Abimael, Sheba, "

1 Mos.10:29: “ Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var sønner af Jokthan. »

1 Mos.10:30: “ De boede fra Mesha, på siden af Sefar, til bjerget i øst. »

1 Mos.10:31: “ Dette er Sems sønner efter deres slægter, efter deres tungemål, efter deres lande, efter deres nationer. »

1 Mos.10:32: “ Dette er Noas sønners slægter, efter deres slægt, efter deres nationer. **Og fra dem kom de nationer, som spredte sig over jorden efter syndfloden .** »

Første Mosebog 11

Adskillelse efter sprog

1 Mos.11:1: " Hele jorden havde ét sprog og de samme ord . "

Gud minder her om den logiske konsekvens af, at hele menneskeheden nedstammer fra et enkelt par: Adam og Eva. Talesproget blev derfor overført til alle efterkommere.

1 Mos.11:2: " *Da de drog ud fra øst, fandt de en slette i Sinears land, og de boede der .* "

"Øst" for landet "Shinear" i det nuværende Irak lå det nuværende Iran. Når de forlader højere områder, samles mændene på en slette, godt vandet af de to store floder, "Eufrat og Tigris" (hebraisk: Phrat og Hiddekel) og frugtbare. I sin tid valgte Lot, Abrahams nevø, også dette sted at slå sig ned der, da han skiltes fra sin onkel. Den store slette vil favorisere opførelsen af en stor by, " *Babel* ", som vil forblive berømt indtil verdens ende.

1 Mos.11:3: " *De sagde til hinanden: Kom! Lad os lave mursten og bage dem i ilden. Og mursten tjente dem som sten, og bitumen tjente dem som cement .* "

De samlede mænd bor ikke længere i telte, de opdager fremstillingen af brændte mursten, som gør det muligt at opføre permanente boligbyggerier. Denne opdagelse er oprindelsen til alle byer. Under deres slaveri i Egypten vil fremstillingen af disse mursten, for at bygge Ramses til Farao, være årsagen til hebræernes lidelser. Forskellen er, at deres mursten ikke bliver bagt i ild, men lavet af jord og halm, de vil blive tørret i Egyptens brændende sol.

1 Mos.11:4: " *Og de sagde igen: Lad os gå! Lad os bygge os en by og et tårn, hvis top rækker til himlen , og lad os skabe os et navn, så vi ikke bliver spredt ud over hele jordens overflade .* "

Noas sønner og hans efterkommere levede spredt ud over jorden, som nomader og altid i telte tilpasset deres rejser. Gud sigter i denne åbenbaring på det øjeblik, hvor mænd for første gang i menneskeheds historie beslutter sig for at slå sig ned på et sted og i permanente boliger og dermed udgøre det første stillesiddende folk. Og denne første samling får dem til at forene sig for at forsøge at undslippe den **adskillelse** , som giver anledning til skænderier, slagsmål og dødsfald. De lærte af Noa antidiluviernes ondskab og vold; til det punkt, at Gud måtte ødelægge dem. Og for bedre at kontrollere risikoen for at begå de samme fejl igen, tror de, at ved at samles tæt på ét sted, vil det lykkes dem at undgå denne vold. Ordsproget siger: der er styrke i tal. Siden Babels tid har alle de store herskere og de store herredømmer baseret deres styrke på forening og samling. Det forrige kapitel citerede kong Nimrod, som tilsyneladende var den første samlende leder af menneskeheden i sin tid, netop ved at bygge Babel og dets tårn.

Teksten specificerer: " *et tårn, hvis top rører himlen* ". Denne idé om "at røre ved himlen" indikerer intentionen om at slutte sig til Gud i himlen for at vise ham, at mænd kan undvære ham, og at de selv har ideer til at undgå og løse deres problemer. Det er intet mere og intet mindre end en udfordring til skaberguden.

1 Mos.11:5: " *Herren kom ned for at se byen og tårnet, som menneskenes sønner byggede .* "

Det er kun et billede, der afslører for os, at Gud kender projektet af en menneskehed, der atter er besjælet af oprørske tanker.

1 Mos.11:6: " *Og YaHWéH sagde: Se, de er ét folk, og alle har ét sprog, og dette er hvad de har påtaget sig; nu ville intet stoppe dem fra at gøre alt, hvad de havde planlagt .* "

Situationen på Babels tid misundes af nutidige universalister, der drømmer om dette ideal: at danne et enkelt folk og tale et enkelt sprog. Og vores universalister, som dem Nimrod havde samlet, er ligeglade med, hvad Gud mener om dette emne. Men i 1747 siden Adams synd, har Gud talt og udtrykt sin mening. Som hans ord indikerer, behager ideen om det menneskelige projekt ham ikke og irriterer ham. Der er dog ikke tale om at udslette dem igen. Men lad os bemærke, at Gud ikke bestrider effektiviteten af den oprørske menneskeligheds tilgang. Hun har kun én ulempe, og det er for ham: Jo mere de samles, jo mere afviser de ham, tjener ham ikke længere, eller endnu værre, tjener falske guddomme foran hans ansigt.

1 Mos.11:7: " *Kom så! Lad os gå ned, og lad os der forvirre deres sprog, så de ikke længere hører hinandens sprog .* "

Gud har sin løsning: " *lad os forvirre deres sprog, så de ikke længere hører hinandens sprog .*" Denne handling har til formål at skabe et guddommeligt mirakel. På et øjeblik udtrykker mændene sig på forskellige sprog og forstår ikke længere hinanden, de er tvunget til at flytte væk fra hinanden. Den ønskede enhed er **i stykker** . Adskillelsen af mænd, temaet for denne undersøgelse, er der stadig, godt gennemført .

1 Mos.11:8: " *Og Herren spredte dem derfra over hele jordens overflade; og de holdt op med at bygge byen .* "

Dem, der taler det samme sprog, grupperer sig sammen og bevæger sig væk fra andre. Det er derfor efter denne erfaring med " *sprogene* ", at folket vil bosætte sig forskellige steder, hvor de vil finde byer lavet af sten og mursten. Nationer vil blive dannet og for at straffe deres fejl, vil Gud være i stand til at sætte dem mod hinanden. " *Babels* " forsøg på at etablere universel fred mislykkedes.

1 Mos.11:9: " *Derfor blev deres navn kaldt Babel, fordi HERREN der forvirrede hele jordens sprog, og derfra spredte HERREN dem over hele jordens overflade* " .

Navnet "Babel", som betyder "forvirring", fortjener at blive kendt, fordi det vidner for mennesker, hvordan Gud reagerede på deres forsøg på universel forening: " *sprogenes forvirring* ". Lektionen var beregnet til at advare menneskeheden, indtil verdens ende, eftersom Gud ønskede at åbenbare denne oplevelse i sit vidnesbyrd, dikteret til Moses, som således skrev de første bøger i sin hellige bibel, som vi stadig læser i dag 'i dag. Gud behøvede således ikke at bruge vold mod datidens oprørere. Men det vil ikke være det samme, ved verdens ende, hvor de sidste overlevende oprørere efter den tredje verdenskrig vil blive ødelagt af Jesu Kristi herlige genkomst ved at gengive denne universelle forsamling, som er fordømt af Gud. De bliver så nødt til at beskæftige sig med "hans vrede", efter at have truffet beslutningen om at dræbe hans sidst udvalgte, fordi de vil være forblevet tro mod hans helligede sabbat siden hans skabelse af verden. Den lektion, som Gud gav, blev aldrig overholdt af menneskeheden, og over hele jorden blev der konstant dannet store byer, indtil Gud lod dem ødelægge af andre folk eller af dødelige epidemier i stor skala.

Sems efterkommere
Mod Abraham, de troendes og de nuværende monoteistiske religioners fader

1 Mos.11:10: " *Dette er Sems afkom. Sem, hundrede år gammel, blev far til Arpacchad, to år efter syndfloden .*

Søn af Sem, Arpacshad blev født i 1658 (1656 + 2)

1 Mos.11:11: " *Sem levede efter Arpacchads fødsel fem hundrede år; og han avlede sønner og døtre .* "

Shem døde i 2158 i en alder af 600 (100 + 500)

1 Mos.11:12: " *Arpacchad, femogtredive år gammel, blev far til Shelak .* "

Søn af Arpacschad, Schélach blev født i 1693 (1658 + 35).

1 Mos.11:13: " *Arpakkad levede efter Selaks fødsel fire hundrede og tre år; og han avlede sønner og døtre .* "

Arpacschad døde i 2096 i en alder af 438 (35 + 403)

1 Mos.11:14: " *Sjelak, tredive år gammel, avlede Heber .* "

Héber blev født i 1723 (1693 + 30)

1 Mos.11:15: " *Sjelak levede efter Hebers fødsel fire hundrede og tre år; og han avlede sønner og døtre .* "

Schélach døde i 2126 (1723 + 403) i en alder af 433 (30 + 403)

1 Mos.11:16: " *Heber, fireogtredive år gammel, avlede Peleg .* "

Péleg blev født i 1757 (1723 + 34). **På tidspunktet for hans fødsel, ifølge 1. Mos.10:25, " blev jorden delt " af de talte sprog skabt af Gud for at dele og adskille mændene, der var samlet i Babel.**

1 Mos.11:17: " *Efter Pelegs fødsel levede Heber fire hundrede og tredive år; og han avlede sønner og døtre .* "

Héber døde i 2187 (1757 + 430) i en alder af 464 (34 + 430)

1 Mos.11:18: " *Peleg, tredive år gammel, avlede Rehu .* "

Rehu blev født i 1787 (1757 + 30)

1 Mos.11:19: " *Peleg levede efter Rehus fødsel to hundrede og ni år; og han avlede sønner og døtre .* "

Péleg døde i 1996 (1787 + 209) i en alder af 239 (30 + 209). Bemærker den brutale afkortning af livet, sandsynligvis på grund af oprøret fra Babelstårnet, der blev gennemført på hans tid.

1 Mos.11:20: " *Rehu, toogtredive år gammel, avlede Serug .* "

Serug blev født i 1819 (1787 + 32)

1 Mos.11:21: " *Rehu levede efter Serugs fødsel to hundrede og syv år; og han avlede sønner og døtre .* "

Rehu døde i 2096 (1819 + 207) i en alder af 239 (32 + 207)

1 Mos.11:22: " *Serug, tredive år gammel, avlede Nahor .* "

Nachor blev født i 1849 (1819 + 30)

1 Mos.11:23: " *Serug levede efter Nahors fødsel to hundrede år; og han avlede sønner og døtre .* "

Serug døde i 2049 (1849 + 200) i en alder af 230 (30 + 200)

1 Mos.11:24: " *Nahor, niogtyve år gammel, avlede Tera .* "

Térach blev født i 1878 (1849 + 29)

1 Mos.11:25: " *Efter Teras fødsel levede Nahor hundrede og nitten år; og han avlede sønner og døtre .* "

Nachor døde i 1968 (1849 + 119) i en alder af 148 (29 + 119)

1 Mos.11:26: " *Tera, halvfjerds år gammel, avlede Abram, Nahor og Haran* " .

Abram blev født i 1948 (1878 + 70)

Abram får sin første lovlige søn, Isak, når han er 100 år gammel, i 2048 , ifølge 1 Mos.21:5: " *Abraham var hundrede år gammel, da hans søn Isak blev født .* "

Abram vil dø i 2123 i en alder af 175 , ifølge 1 Mos.25:7: " *Dette er dagene i Abrahams leveår: han levede hundrede og femoghalvfjerds år* » .

1 Mos.11:27: " *Dette er Terahs efterkommere. Tera avlede Abram, Nahor og Haran. Haran avlede Lot .*

Bemærk, at Abram er den ældste af Terahs tre sønner. Det er derfor ham, der blev født, da hans far Terah var 70 år gammel, som angivet i vers 26 ovenfor.

1 Mos.11:28: " *Og Haran døde i hans fader Terahs påsyn, i hans fødeland, i Kaldæernes Ur .* "

Dette dødsfald forklarer, hvorfor Lot senere vil ledsage Abram på hans rejser. Abram tog ham under sin beskyttelse.

Det var i Ur i Kaldæa, at Abram blev født, og det var i Babylon i Kaldæa, at det oprørske Israel ville blive ført i fangenskab på profeten Jeremias og profeten Daniels tid.

1 Mos.11:29: " *Abram og Nahor tog sig hustruer: Abrams hustrus navn var Sarai, og navnet på Nahors hustru var Milka, datter af Haran, far til Milka og far til Jiska .* "

Alliancerne på denne tid er meget slægtninge: Nachor giftede sig med Milcah, datter af hans bror Haran. Det var normen og lydigheden mod en pligt, som havde til formål at bevare renheden af efterkommernes race. Til gengæld vil Isak sende sin tjener for at finde en hustru til sin søn Isak i den aramæiske Labans nære familie.

1 Mos.11:30: " *Sarai var ufrugtbar: hun havde ingen børn .* "

Denne sterilitet vil tillade skaberen Gud at åbenbare sin skabende kraft; dette ved at gøre hende i stand til at føde et barn, når hun bliver næsten hundrede år gammel ligesom sin mand Abram. Denne sterilitet var nødvendig på et profetisk plan, fordi Isak præsenteres som typen på den nye Adam, som Jesus Kristus vil inkarnere på sin tid; begge mænd var på deres tid " *det guddommelige løftes sønner* ". Det er derfor altid på grund af sin profetiske rolle som "Guds søn", at han ikke selv vil vælge sin hustru, for i Jesu kød er det Gud, der vælger sine apostle og sine disciple, nemlig Faderånden, som er i ham. og hvem besjæler ham.

1 Mos.11:31: " *Tera tog sin søn Abram og Lot, søn af Haran, hans søns søn, og hans svigerdatter Saraj, hans søn Abrams hustru. De drog sammen fra Ur i Kaldæerne til Kana'ans land. De kom til Haran, og de boede der .*

Hele familien, inklusive Abram, bosatte sig i den nordlige del af landet i Charan. Denne første bevægelse fører dem til at komme tættere på stedet for menneskehedens fødsel. De **adskiller sig** fra de store byer, allerede meget befolkede og allerede meget oprørske, fra den frugtbare og velstående slette.

1 Mos.11:32: “ *Tera's dage var to hundrede og fem år; og Tera døde i Haran .*

Født i 1878, døde Térach i en alder af 205 i 2083.

Lad os i slutningen af studiet af dette kapitel bemærke, at projektet med at reducere den forventede levetid til 120 år er godt på vej til succes. Mellem Sems "600 år" og Nahors "148 år" eller Abrahams "175 år" er afkortningen af livet indlysende. Omkring 4 århundreder senere vil Moses leve i præcis 120 år. Det nummer, som Gud citerer, vil blive opnået som en færdig model.

I den erfaring, som Abraham levede, viser Gud, hvad han selv er parat til at gøre for at forløse sine udvalgte liv, som han udvælger blandt alle sine menneskeskabninger, alt efter om de bevarer hans billede af ham. I denne historiske scene er Abraham Gud i Fader, Isak, Gud i Søn, og opfyldelsen vil ske i Jesus Kristus, og på hans frivillige offer vil den nye pagt blive født.

Første Mosebog 12

Adskillelse fra den jordiske familie

1 Mos.12:1: " *Herren sagde til Abram: **Gå fra dit land, fra dit fædreland og fra din fars hus, til det land, som jeg vil vise dig .*** "

På Guds ordre vil Abram forlade sin jordiske familie, sin fars hus, og vi skal i denne rækkefølge se den åndelige betydning, som Gud gav i 1. Mos.2:24, til hans ord, som sagde: "C 'Derfor skal et *menneske forlad sin far og sin mor og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød .*' Abram må " *forlade sin far og mor* " for at gå ind i Kristi profetiske åndelige rolle, for hvem kun "*Bruden* ", hans forsamling af udvalgte, tæller. Kødelige bånd er hindringer for åndelig fremgang, som de udvalgte må undgå, for at lykkes med at skabe, i et symbolsk billede, " *et kød* " med Jesus Kristus, skaberen Gud YaHWÉH.

1 Mos.12:2: “ *Jeg vil gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig; Jeg vil gøre dit navn stort, og du vil være en kilde til velsignelse .* ”

Abram vil blive den første af Bibelens patriarker, anerkendt af monoteister som "de troendes fader". Han er også i Bibelen, den første Guds tjener, hvis detaljer om hans liv vil blive fulgt og åbenbaret i længden.

1 Mos.12:3: “ *Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og dem, der forbander dig, vil jeg forbande; og alle jordens slægter skal velsignes i dig .* ”

Abrams rejser og møder vil bevise dette og allerede i Egypten, da Farao ønskede at sove med Sarai, idet han troede, at hun var hans søster i henhold til hvad Abram sagde for at beskytte hans liv. I et syn lod Gud ham vide, at Sara var hustru til en profet, og at han næsten døde.

Anden del af dette vers, " *alle jordens slægter vil blive velsignet i dig* ", vil finde sin opfyldelse i Jesus Kristus, søn af David af Judas stamme, søn af Israel, søn af Isaac, søn af Abram. Det er på Abram, at Gud vil bygge sine to på hinanden følgende alliancer, som præsenterer standarderne for hans frelse. Fordi disse

standarder skulle udvikle sig for at bevæge sig fra den symbolske type til den virkelige type; alt efter om et syndigt menneske lever før Kristus eller efter ham.

1 Mos.12:4: “*Abram gik, som JaHWéH havde sagt til ham, og Lot gik med ham. Abram var femoghalvfjerds år gammel, da han kom ud af Haran .*

Med sine 75 år har Abram allerede en lang livserfaring. Vi må tilegne os denne erfaring for at lytte til og søge Gud; hvilket sker efter at have opdaget menneskehedens forbandelser adskilt fra ham. Hvis Gud kaldte ham, er det fordi Abram ledte efter ham, så når Gud åbenbarer sig for ham, skynder han sig at adlyde ham. Og denne gavnlige lydighed vil blive bekræftet og husket for hans søn Isak i dette vers citeret i 1. Mos.26:5: “***Fordi Abraham adlød min røst og holdt mine befalinger, mine bud, mine forskrifter og mine love*** ”. Abram kunne kun have bevaret disse ting, hvis Gud præsenterede dem for ham. Dette vidnesbyrd fra Gud afslører for os, at mange ting, der ikke er nævnt i Bibelen, er blevet opnået. Bibelen giver os kun et resumé af menneskelivs lange eksistenser. Og en mands liv på 175 år, kun Gud kan sige, hvad hun levede minut for minut, sekund for sekund, men for os er en opsummering af det væsentlige nok.

Således hviler Guds velsignelse givet til Abram på hans lydighed, og al vores studium af Bibelen og dens profetier ville være forgæves, hvis vi ikke forstod vigtigheden af denne lydighed, fordi Jesus Kristus gav os sit som et eksempel i Johannes' ordsprog. 8:29: “*Han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladet mig være alene, for jeg gør altid, **hvad der behager ham** .”* Det er det samme med enhver; ethvert godt forhold opnås ved at gøre “*hvad der er behageligt* ” til den, du ønsker at behage. Derfor er tro det være sig, sand religion, ikke en kompleks ting, men en simpel form for forhold, der er gjort behageligt for Gud og for en selv.

I vores endetid er det tegn, der er ved at dukke op, på børns ulydighed over for deres forældre og over for nationale myndigheder. Gud organiserer disse ting for at få voksne, der er oprørske, utaknemmelige eller ligeglade med ham, til at opdage, hvad han selv oplever på grund af deres ondskab . Således skriger de handlinger, som Gud har skabt, meget højere end råb og taler, for at udtrykke hans retfærdige indignation og retfærdige bebrejdelser.

1 Mos.12:5: “*Abram tog sin kone Saraj og sin broders søn Lot med alt det gods, de havde, og de tjenere, de havde skaffet sig i Haran. De tog afsted for at drage til Kanaans land, og de kom til Kanaans land .*”

Charan ligger nordøst for Kanaan. Abram går derfor fra Haran mod vest og derefter mod syd, og han går ind i Kanaan.

1 Mos.12:6: “*Abram rejste gennem landet til et sted, der hedder Sikem, til Mores ege. Kana'anæerne var dengang i landet .*”

Skal vi huske det? “*Kanaanæerne* ” er kæmper, men hvad så med Abram selv? For syndfloden var stadig meget tæt på, og Abram kunne meget vel have været på størrelse med en kæmpe. Ved indrejse i Kanaan rapporterer han ikke om tilstedeværelsen af disse giganter, hvilket er logisk, hvis han selv stadig er i denne norm. Da han går ned mod syd, krydser Abram det nuværende Galilæa og ankommer til det nuværende Samaria, til Sikem. Dette land Samaria vil være et sted for evangelisering begunstiget af Jesus Kristus. Der vil han finde troen på den

"samaritanske kvinde" og hendes familie, som for første gang til deres store overraskelse fik en jøde lov til at komme ind.

1 Mos.12:7: “ *Herren viste sig for Abram og sagde: Til dit efterkommere vil jeg give dette land. Og Abram byggede der et alter for HERREN, som havde vist sig for ham .*”

Gud valgte først det nuværende Samaria for at vise sig selv for Abram, som vil hellige dette møde ved at bygge et alter dér, et profetisk symbol på korset for Kristi tortur. Dette valg antyder et link til den fremtidige evangelisering af landet af Jesus Kristus og hans apostle. Det er fra dette sted, at Gud meddeler ham, at han vil give dette land til sine efterkommere. Men hvilken, den jødiske eller den kristne? På trods af de historiske kendsgerninger til fordel for jøderne, synes dette løfte at vedrøre Kristi udvalgte til opfyldelse på den nye jord; thi Kristi udvalgte er også efter princippet om retfærdiggørelse ved tro, den sæd, der er lovet Abram.

1 Mos.12:8: “ *Han flyttede derfra til bjerget øst for Betel og slog sine telte op med Betel i vest og Aj i øst. Han byggede også et alter der for JaHWéH, og han påkaldte JaHWéHs navn .*”

Da han kom ned mod syd, slog Abram lejr i bjergene mellem Betel og Aj. Gud specificerer orienteringen af de to byer. Betel betyder "Guds hus", og Abram placerer det mod vest, i den orientering, som vil blive givet til tabernaklet og Jerusalems tempel, således at embedsmændene vender ryggen til, når de går ind mod Guds hellighed, hans hus. den opgående sol, der står op i østen, østen. I øst ligger byen Ai, hvis rod betyder: bunke af sten, ruin eller bakke og monument. Gud åbenbarer sin dom for os: over for de udvalgtes indgang til Guds hus er der mod øst kun ruiner og bunker af sten. I dette billede havde Abram de to veje til frihed åbne foran sig: mod vest, Betel og livet eller mod øst, Ai og døden. Heldigvis havde han allerede valgt livet med YaHWéH.

1 Mos.12:9: " *Abram fortsatte sine rejser og rykkede frem mod syd .*"

Bemærk, at i denne første krydsning af Kanaan, går Abram ikke til "Jebus", navnet på Davids fremtidige by: Jerusalem, som derfor er totalt ignoreret af ham.

1 Mos.12:10: “ *Der var hungersnød i landet; og Abram drog ned til Ægypten for at bo der, fordi hungersnøden var stor i landet .*”

Som det ville være tilfældet, på det tidspunkt, hvor Josef, søn af Jakob, Israel, blev den første vesir i Egypten, var det hungersnøden, der bragte Abram til Egypten. De oplevelser, han havde der, er berettet i resten af versene i dette kapitel.

Abram er en fredelig og endda frygtsom mand. I frygt for at blive dræbt for at tage sin kone Saraï, som var meget smuk, besluttede han at præsentere hende som sin søster, en halv sandhed. Ved denne list behagede Farao ham og dækkede ham med gods, som vil give ham rigdom og magt. Dette opnåede, Gud slår Farao med plager, og han lærer, at Saraï er hans kone. Han jagter derefter Abram, der forlader Egypten rig og magtfuld. Denne oplevelse profeterer hebræernes ophold, som efter at have været Egyptens slaver vil forlade det og tage sit guld og dets rigdomme. Og denne magt vil snart være meget nyttig for ham.

Første Mosebog 13

Abrams adskillelse fra Lot

Da han vendte tilbage fra Egypten, vendte Abram, hans familie og Lot, hans nevø, tilbage til Betel til det sted, hvor han havde rejst et alter for at påkalde Gud. Mens de alle er på dette sted mellem Betel og Ai be, mellem "Guds hus" og "ruinen". Efter skænderier mellem deres tjenere, skiller Abram sig fra Lot, som han giver valget om, hvilken retning han ønsker at tage. Og Lot benyttede lejligheden til at vælge sletten og dens frugtbarhed, der lovede velstand. Vers 10 siger: *" Lot løftede sine øjne og så hele Jordansletten, som var helt vandet. Før HERREN ødelagde Sodoma og Gomorra, var det lige til Zoar en Herrens Have, som Ægyptens land . Ved at gøre det vælger han "ruin" og vil opdage det, når Gud med ild og svovl slår byerne i denne dal i dag delvist dækket af "Det Døde Hav"; straf, som han vil slippe fra med sine to døtre, takket være Guds barmhjertighed, som vil sende to engle for at advare ham og få ham til at forlade Sodoma, hvor han vil bo. Vi læser i vers 13: " Sodomas folk var onde og store syndere mod JaHWéH ."*

Abram forbliver derfor, nær Betel, "Guds hus" på bjerget.

1 Mos.13:14 til 18: *" Efter at Lot havde skilt sig fra ham sagde Herren til Abram: Løft dine øjne, og se fra hvor du er, mod nord og syd, mod øst og vest; thi hele det land, som du ser, vil jeg give dig og dit slægt for evigt. **Jeg vil gøre dit afkom som jordens støv** , så **hvis nogen kan tælle jordens støv** , så skal også dit afkom blive talt. Rejs dig, rejs i landets længde og bredde; thi jeg vil give dig det . Abram slog sine telte op og kom for at bo blandt Mamres ege, som ligger ved Hebron. Og han byggede der et alter for JaHWéH ."*

Efter at have overladt valget til Lot, modtager Abram den del, som Gud ønsker at give ham, og der igen fornyer han sine velsignelser og sine løfter. Sammenligningen af hans " afkom " med " jordens støv ", oprindelse og ende af den menneskelige sjæls krop og ånd, ifølge 1 Mos.2:7, vil blive bekræftet af " himlens stjerner " i 1 Mos. 15:5.

Første Mosebog 14

Adskillelse ved magt

Fire konger fra øst kommer for at føre krig mod de fem konger i dalen, hvor Sodoma ligger, hvor Lot bor. De fem konger bliver slået og taget til fange såvel som Lot. Advaret, Abram kommer ham til hjælp og befrier alle de fangede gidsler. Lad os bemærke interessen for det vers, der følger.

1 Mos.14:16: *" Han bragte al rigdommen tilbage; han bragte også hans bror Lot tilbage med hans ejendele, såvel som kvinderne og folket ."*

I virkeligheden var det kun for Lot, at Abram greb ind. Men ved at fortælle om kendsgerningerne maskerer Gud denne virkelighed for at fremkalde hans bebrejdelse over for Lot, som traf det dårlige valg at bo i de ugudeliges by.

1 Mos.14:17: “ *Efter at Abram var vendt tilbage sejrrig fra Kedorlaomer og fra de konger, som var med ham, drog kongen af Sodoma ud for at møde ham i Sawa-dalen, som er kongens dal .*

Vinderen skal takkes. Ordet "Shavéh" betyder: almindelig; præcis, hvad der forførte Lot og påvirkede hans valg.

1 Mos.14:18: “ *Melkisedek, konge af Salem, kom med brød og vin: han var præst for den Højeste Gud ”.*

Denne konge af Salem var " *præst for den Højeste Gud* ". Hans navn betyder: "min konge er retfærdighed". Hans tilstedeværelse og hans indgriben giver bevis på en kontinuitet i tilbedelsen af den sande Gud på jorden siden afslutningen på syndfloden, som stadig er meget nærværende i tankerne hos mennesker på Abrams tid. Men disse tilbedere af den sande Gud kender intet til det frelsende projekt, som Gud vil åbenbare gennem de profetiske oplevelser, som Abram og hans efterkommere levede.

1 Mos.14:19: “ *Og han velsignede Abram og sagde: Velsignet være Abram af den højeste Gud, himlens og jordens Herre! »*

Velsignelsen fra denne officielle repræsentant for Gud bekræfter yderligere den velsignelse, som Gud gav direkte til Abram personligt.

1 Mos.14:20: “ *Lovet være den Højeste Gud, som har givet dine fjender i din hånd! Og Abram gav ham en tiende af alt .* ”

Melkisedek velsigner Abram, men er forsigtig med ikke at tilskrive ham sin sejr; han tilskriver det " *den Højeste Gud, som overgav sine fjender i hans hænder* ". Og vi har et konkret eksempel på Abrams lydighed mod Guds love, da han " *gav tiende af alt* " til Melkisedek, hvis navn betyder: "Min konge er retfærdighed". Denne tiendelov eksisterede derfor allerede siden syndflodens afslutning på jorden og sandsynligvis endda før "floden".

1 Mos.14:21: " *Kongen af Sodoma sagde til Abram: Giv mig folk, og tag rigdommen til dig .* "

Kongen af Sodoma står i gæld til Abram, som udfriede sit folk. Så han vil gerne betale royalt for sin tjeneste.

1 Mos.14:22: “ *Abram svarede kongen af Sodoma: Jeg løfter min hånd til JaHWéH, den højeste Gud, himmelens og jordens herre: ”*

Abram udnytter situationen til at minde den perverse konge om eksistensen af " *YaHWéH den Højeste Gud* ", den enestående " *Himmelens og jordens Mester* "; hvilket gør ham til enejer af al den rigdom, som kongen opnår gennem sin ondskab.

1 Mos.14:23: “ *Jeg vil ikke tage noget, som er dit, ikke engang en tråd eller en snor, for at du ikke skal sige: Jeg har gjort Abram rig. Intet for mig! »*

I denne holdning vidner Abram til kongen af Sodoma, at han kun kom til denne krig for at redde sin nevø Lot. Abram fordømmer ligesom Gud denne konge, der lever i ondskab, perversion og vold. Og det gør han klart for ham ved at afvise hans uværdigt opnåede rigdomme.

1 Mos.14:24: " *Kun det, de unge mænd spiste, og den del af de mænd, som vandrede med mig, Aner, Eskol og Mamre: de skal tage deres del .* "

Men dette valg af Abram angår kun ham, Guds tjener, og hans tjenere kan tage deres del af den tilbudte rigdom.

Første Mosebog 15

Adskillelse ved pagt

1 Mos.15:1: " *Efter disse begivenheder kom Herrens ord til Abram i et syn, og han sagde: Abram, vær ikke bange; Jeg er dit skjold, og din belønning vil være meget stor .* "

Abram er en fredelig mand, der lever i en brutal verden, også i et syn, Gud, hans ven YaHWéH, kommer for at forsikre ham: "Jeg er *dit skjold, og din belønning vil være meget stor* ".

1 Mos.15:2: " *Abram svarede: Herre YaHWéH, hvad vil du give mig? Jeg går uden børn; og arvingen til mit hus er Eliezer fra Damaskus .* "

I lang tid har Abram lidt under ikke at have været i stand til at være far på grund af Sarai, hans legitime hustru sterilitet. Og han ved, at når han dør, vil en nær slægtning arve hans ejendom: " *Elieser fra Damaskus* ". Lad os i forbifarten bemærke, hvor gammel denne by " *Damaskus* " i Syrien er.

1 Mos.15:3: " *Og Abram sagde: "Se, du har ikke givet mig sæd, og den, der er født i mit hus, skal være min arving .* "

Abram forstår ikke løfterne til hans efterkommere, da han ikke har nogen, da han er barnløs.

1 Mos.15:4: " *Da kom Herrens ord til ham: Han vil ikke være din arving, men den, der kommer fra dit legeme, skal være din arving .* "

Gud fortæller ham, at han virkelig vil blive far til et barn.

1 Mos.15:5: " *Og da han havde ført ham ud, sagde han: Se mod himlen og tæl stjernerne, hvis du kan tælle dem. Og han sagde til ham: Dette skal være din afkom .* "

I anledning af dette syn givet til Abram, åbenbarer Gud os en symbolsk nøgle til den betydning, han giver åndeligt til ordet " *stjerne* ". Oprindeligt citeret i 1.Mos.1:15 har " *stjernen* " rollen som at " *oplyse jorden* ", og denne rolle er allerede Abrams, som Gud kaldte og udskilte til dette formål, men det vil også være den for alle troende, som vil kræve sin tro og sin tjeneste for Gud. Bemærk, at ifølge Dan.12:3 vil status som " *stjerner* " blive givet til de udvalgte ved deres indtræden i evigheden: " *De intelligente vil skinne som himlens pragt, og de, der lærer retfærdighed, til mængden. vil skinne som stjernerne, for evigt og altid .* " Billedet af " *stjernen* " er simpelthen tilskrevet dem på grund af deres udvalg af Gud.

1 Mos.15:6: " *Abram stolede på JaHWéH, som regnede ham det for retfærdighed .* "

Dette verskursus udgør det officielle element i definitionen af tro og princippet om retfærdiggørelse ved tro. Fordi tro ikke er andet end oplyst,

berettiget og værdig tillid. Tillid til Gud er kun legitim i oplyst viden om hans vilje og om alt det, som er ham behageligt, uden hvilket det bliver illegitimt. At stole på Gud er at tro, at han kun velsigner dem, der adlyder ham, efter Abrams eksempel og Jesu Kristi fuldkomne eksempel.

Denne Guds dom over Abram profeterer den, som han vil bringe til alle dem, der vil handle som ham, i den samme lydighed mod den guddommelige sandhed, der blev foreslået og krævet i deres tid.

1 Mos.15:7: " *Jehova sagde atter til ham: **Jeg er HERREN, som førte dig ud af Ur i Kaldæerne for at give dig dette land at besidde .***"

Som en præambel til præsentationen af sin pagt med Abram minder Gud Abram om, at han bragte ham ud af Ur i Kaldæerne. Denne formel er modelleret på præsentationen af det første af Guds "ti bud", citeret i 2 Mos.20:2: " **Jeg er YaHWéH, din Gud, som førte dig ud af Egyptens land, fra trællehuset** " .

1 Mos.15:8: " *Abram svarede: Herre YaHWéH, hvad skal jeg vide, at jeg vil eje det? »*

Abram beder YaHWéH om et tegn.

1 Mos.15:9: " *Og YaHWéH sagde til ham: Tag en tre år gammel kvie, en tre år gammel ged, en tre år gammel vædder, en turteldue og en ung due .*"

1 Mos.15:10: " *Abram tog alle disse dyr, skar dem i midten og lagde hvert stykke over for det andet; men han delte ikke fuglene .*

Guds svar og Abrams handling kræver forklaring. Denne offerceremoni er baseret på ideen om deling, som vedrører de to parter, der indgår i en alliance, det vil sige: lad os dele sammen. Dyrene skåret i midten symboliserer Kristi legeme, som, som ét, vil blive delt åndeligt mellem Gud og hans udvalgte. Fårene er billedet af mennesket og Kristus, men fuglene har ikke dette billede af det menneske, der vil være Kristus sendt af Gud. Det er derfor, som et himmelsk symbol, de optræder i pagten, men er ikke afskåret. Jesu forsoning for synd vil kun være til gavn for de jordiske udvalgte, ikke for de himmelske engle.

1 Mos 15:11: " *Rovfuglene faldt på ådslerne; og Abram drev dem ud .*"

I projektet profeteret af Gud, vil kun ligene af de ugudelige og oprørere blive leveret som føde til rovfuglene ved genkomsten i herlighed af Kristus, frelseren. I endetiden vil denne skæbne ikke angå dem, der indgår en pagt med Gud i Kristus og ved hans love. Fordi ligene af dyr, der således blotlægges, er af meget stor hellighed for Gud og for Abram. Abrams gestus er berettiget, fordi kendsgerningerne ikke må modsige profetien, der vedrører Kristi helligheds fremtidige og endelige skæbne.

1 Mos.15:12: " *Ved solnedgang faldt en dyb søvn over Abram; og se, frygt og stort mørke kom over ham .*"

Denne søvn er ikke normal. Det er en " *dyb søvn* ", som den, Gud kastede Adam ned i for at danne en kvinde, hans " *hjælp* ", fra et af hans ribben. Som en del af den alliance, han indgår med Abram, vil Gud åbenbare for ham den profetiske betydning, der er givet til denne " *hjælp* ", som vil være genstand for Guds kærlighed i Kristus. Faktisk er det kun tilsyneladende, at Gud får ham til at dø for at komme ind i sit evige nærvær, og dermed forudse hans indtræden i det evige liv, det vil sige til det sande liv, ifølge princippet om, at intet menneske kan se Gud og leve.

Det " *store mørke* " betyder, at Gud gør ham blind for det jordiske liv for i hans sind at konstruere virtuelle billeder af profetisk natur, herunder Guds tilsynekomst og nærvær. Således kastet ud i mørket føler Abram en legitim " *frygt* ". Ydermere understreger det skabergudens formidable karakter, som taler til ham.

1 Mos.15:13: " *Og JaHWéH sagde til Abram: Vid, at dit efterkommere vil være fremmede i et land, som ikke vil være deres; de vil blive slaver der, og de vil blive undertrykt i fire hundrede år .* "

Gud bekendtgør for Abram fremtiden, den skæbne, der er forbeholdt hans efterkommere.

"... *dine efterkommere vil være fremmede i et land, der ikke vil være deres* ": dette er Egypten.

"... *de vil blive slaver der* ": ved forandringen af en ny farao, som ikke havde kendt Joseph, hebræeren, der blev storvesir for sin forgænger. Denne slaveri vil blive gennemført på Moses' tid.

"... *og de vil blive undertrykt i fire hundrede år* ": Dette er ikke kun egyptisk undertrykkelse, men mere generelt den undertrykkelse, der vil påvirke Abrams efterkommere, indtil de har ejendom i Kanaan. , deres nationale land lovet af Gud.

1 Mos.15:14: " *Men jeg vil dømme det folk, som de tjener, og så skal de komme ud med stor rigdom .* "

Den målrettede nation denne gang er kun Egypten, som de vil forlade og reelt tage al dens rigdom. Bemærk, at i dette vers tilskrives Gud ikke Egypten den "undertrykkelse", der blev citeret i det foregående vers. Dette bekræfter det faktum, at de nævnte " *fire hundrede år* " ikke gælder for Egypten alene.

1 Mos.15:15: " *Du vil gå i fred til dine fædre, du skal begravnes efter en lykkelig alderdom .* "

Alt vil ske, som Gud sagde til ham. Han vil blive begravet i Hebron i Machpelah-hulen på jord købt af Abram i hans levetid af en hetit.

1 Mos.15:16: " *I fjerde led skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes ugudelighed er endnu ikke på sit højeste .* "

Blandt disse amoritter har hetitterne et godt forhold til Abram, som de anser for at være en repræsentant for den store Gud. Så de bliver enige om at sælge ham jorden til hans grav. Men om " *fire generationer* " eller " *fire hundrede år* " vil situationen være anderledes, og de kana'anæiske folk vil have nået tærsklen for oprør, der ikke støttes af Gud, og de vil alle blive udslettet for at overlade deres land til hebræerne, som vil gøre det deres nationale jord..

For bedre at forstå dette katastrofale projekt for kanaanæerne, må vi huske, at Noa havde forbandet Kanaan, som var den første søn af hans søn Kam. Det forjættede land blev derfor befolket af denne efterkommer af Ham, forbandet af Noa og af Gud. Deres ødelæggelse var kun et spørgsmål om tid, som Gud havde udpeget til at udføre hans hensigter på jorden.

1 Mos.15:17: " *Da solen var gået ned, blev der dybt mørke; og se, det var en rygende ovn, og der gik flammer mellem de splittede dyr .* "

I denne ceremoni er ild, der tændes af mennesker, forbudt. For at turde overtræde dette princip vil Arons to sønner en dag blive fortæret af Gud. Abram havde bedt Gud om et tegn, og det kom i form af himmelsk ild, der gik mellem

dyrene skåret i to. Sådan vidner Gud for sine tjenere, såsom profeten Elias, foran Ba'al-profeterne støttet af den fremmede dronning og kone til kong Akab, ved navn Jesabel. Dets alter druknede i vand, ilden sendt af Gud vil fortære alteret og vandet, der er forberedt af Elias, men de falske profeters alter vil blive ignoreret af dets ild.

1 Mos.15:18: " *På den dag sluttede Herren en pagt med Abram og sagde: "Til dine efterkommere giver jeg dette land, fra Ægyptens flod til den store flod, floden Eufrat!"* "

I slutningen af dette kapitel 15, bekræfter dette vers, at dets hovedemne faktisk er **alliancen, som adskiller de udvalgte fra andre mænd**, så de deler denne alliance med Gud og tjener ham.

Grænserne for det land, der er lovet hebræerne, overskrider dem, som nationen vil besætte efter erobringen af Kanaan. Men Gud inkluderer i sit tilbud de enorme ørkener i Syrien og Arabien, som slutter sig til "Eufraten" mod øst, såvel som ørkenen Shur, der adskiller " Ægypten " fra Israel. Mellem disse ørkener ser det forjættede land ud som en Guds have.

I profetisk åndelig læsning symboliserer " *floderne* " folk, så Gud kan profetere om Abrams efterkommere, om Kristus, som vil finde sine tilbedere og sine udvalgte hinsides Israel og Egypten, i vest i "Europa" symboliseret i Åbenbaringen 9: 14 under navnet "den store flod Eufrat ".

1 Mos.15:19: " *Keniternes, Kenizziternes, Kadmoniternes land,* "

1.Mos.15:20: " *af hetitterne, af perizzitterne, af refaimerne,* "

1 Mos.15:21: " *af amoritterne og kana'anæerne og girgasitterne og jebusitterne ."*

På Abrams tid betegner disse navne de familier, der var samlet i byer, som udgør og befolker Kanaans land. Blandt dem er Refaim, som mere end de andre vil have bevaret den gigantiske standard for antediluvierne, da Joshua indtog territoriet " *fire generationer* " eller " *fire hundrede år* " senere.

Abram er patriarken for de to pagter i Guds plan. Hans nedstigning gennem kødet vil generere talrige efterkommere, som vil blive født ind i det folk, Gud har udvalgt, men ikke valgt af ham. Som et resultat forvrider denne første alliance baseret på kødet hans frelsende projekt og forvirrer hans forståelse, fordi frelsen kun vil hvile på troens handling i de to alliancer. Omskæring af kødet reddede ikke det hebræiske menneske, selvom det var påkrævet af Gud. Det, der gjorde det muligt for ham at blive frelst, var hans lydige gerninger, som åbenbarede og bekræftede hans tro og tillid til Gud. Og det er det samme, der betinger frelsen i den nye pagt, hvor troen på Kristus gøres levende ved lydighedens gerninger til de befalinger, ordinancer og guddommelige principper, som er åbenbaret af Gud, gennem hele Bibelen. I et opfyldt forhold til Gud er læren om bogstavet belyst af åndens intelligens; det er derfor Jesus sagde: " *Bokstaven dræber, men Ånden giver liv* ".

Første Mosebog 16

Adskillelse ved legitimitet

1 Mos.16:1: “ Saraj, Abrams hustru, fødte ham ingen børn. Hun havde en egyptisk tjener ved navn Hagar .

1 Mos.16:2: “ Og Saraj sagde til Abram: Se, JaHWéH har gjort mig ufrugtbar; kom, jeg beder dig, til min tjener; måske får jeg børn gennem hende. Abram lyttede til Sarajs stemme .”

1 Mos.16:3: “ Så tog Saraj, Abrams hustru, den egyptiske Hagar, hendes tjenestepige, og gav hende til hustru til Abram, hendes mand, efter at Abram havde boet ti år i Kanaans land ” .

Det er let for os at kritisere dette uheldige valg på grund af Sarais initiativ, men se på situationen, som den præsenterede sig for det velsignede par.

Gud havde fortalt Abram, at et barn ville blive født fra **hans** mave. Men han fortalte ham ikke om hans kone Sarai, som var ufrugtbar. Desuden udspurgte Abram ikke sin Skaber for detaljer om hans meddelelser. Han ventede på, at Gud skulle tale til ham i overensstemmelse med hans suveræne vilje. Og der må vi forstå, at denne mangel på forklaring netop var beregnet til at fremprovokere dette menneskelige initiativ, hvorved Gud skaber et illegitimt modstykke i form af løftet om velsignelse, men nyttigt, at placere foran det fremtidige Israel bygget på Isak, en krigerisk og protesterende konkurrence, modstander og endda fjende. Gud forstod, at ud over de to veje, godt og ondt, der var stillet foran menneskets valg, var "guleroden og stokken" lige så nødvendige som hinanden for at få "æslet fremad." » genstridig. Fødslen af Ismael, også Abrams søn, vil fremme dannelsen af den arabiske stab indtil dens sidste form i historien, religiøs, islam (underkastelse; en højde for dette naturligt og arveligt oprørske folk).

1 Mos.16:4: “ Han gik til Hagar, og hun blev frugtsommelig. Da hun så sig selv gravid, så hun på sin elskerinde med foragt .

Denne foragtelige holdning fra Hagar, egypteren over for sin elskerinde, kendetegner stadig de arabiske muslimske folk i dag. Og derved tager de ikke helt fejl, fordi den vestlige verden har tilsidesat det enorme privilegium at være blevet evangeliseret i den guddommelige Kristi Jesu navn. Så denne falske arabiske religion fortsætter med at forkynde, at Gud er stor, når Vesten har slettet ham fra sine tankers registre.

Billedet givet i dette vers skildrer den nøjagtige situation i vores endetid, fordi vestlig kristendom, endda forvrænget, ligesom Sarai ikke længere føder sønner, og den synker ned i mørkets åndelige sterilitet. Og man siger: I de blindes land er de enøjede konger.

1 Mos.16:5: “ Og Saraj sagde til Abram: Den fornærmelse, der er blevet mig, er på dig. jeg har lagt min tjener i din barm; og da hun så, at hun var gravid, så hun på mig med foragt. Lad Herren være dommer mellem mig og dig! »

1 Mos.16:6: “ Abram sagde til Saraj: Se, din trælkinde er i din magt, gør med hende, som du finder det passende. Så mishandlede Sarai hende; og Hagar flygtede fra hende .”

Abram påtager sig sit ansvar, og han bebrejder ikke Sarai for at være inspirationen til denne illegitime fødsel. Således påtvinger legitimitet fra begyndelsen sin lov om illegitimitet og efter denne lektion vil ægteskaber fra nu

af kun forene mennesker fra den samme nærmeste familie indtil fremtidens Israel og dets nationale form opnået efter udgangen fra Israel Slaveri Egypten.

1 Mos.16:7: " *Jehovas engel fandt hende ved en kilde med vand i ørkenen, ved kilden, der er på vej til Shur .* "

Denne direkte udveksling mellem Gud og Hagar er kun muliggjort i kraft af Abrams velsignede status. Gud finder det i Schur-ørkenen, som vil blive hjemsted for nomadiske arabere, der bor i telte i konstant søgen efter mad til deres får og kameler. Vandkilden var Hagars middel til at overleve, og hun møder "livets vands kilde", som kommer for at opmuntre hende til at acceptere sin status som tjener og sin produktive skæbne.

1 Mos.16:8: " *Han sagde: Hagar, Sarajs tjenerinde, hvor kommer du fra, og hvor skal du hen? Hun svarede: Jeg flygter fra Sarai, min elskerinde .* "

Hagar svarer på de to spørgsmål: hvor skal du hen? Svar: Jeg løber væk. Hvor kommer du fra ? Svar: fra Sarai, min elskerinde.

1 Mos.16:9: " *Jehovas engel sagde til hende: Vend tilbage til din elskerinde og ydmyg dig under hendes hånd .* "

Den store dommer efterlader ham intet valg, han beordrer tilbagevenden og ydmyghed, fordi det virkelige problem var forårsaget af den foragt, der blev vist over for hans elskerinde, som bortset fra hendes sterilitet forbliver hans legitime elskerinde og skal serveres og respekteres.

1 Mos.16:10: " *Jehovas engel sagde til ham: Jeg vil formere din efterkommere, og de vil blive så talrige, at de ikke kan tælles .* "

YaHWéH opmuntrer ham ved at tilbyde ham en "gulerod". Han lover ham en efterkommere " *så mange, at vi ikke kan tælle dem* ". Tag ikke fejl, denne skare vil være kødelig og ikke åndelig. For Guds orakler vil blive båret indtil oprettelsen af den nye pagt, kun af de hebraiske efterkommere. Men selvfølgelig kan enhver oprigtig araber indgå i Guds pagt ved at acceptere hans standarder skrevet af hebræerne i Bibelen. Og siden dens fremkomst har den muslimske koran ikke opfyldt dette kriterium. Han anklager, kritiserer og fordrejer de bibelske sandheder, der er autentificeret af Jesus Kristus.

Ved at bruge for Ismael det udtryk, der allerede er brugt for Abram, " *så mange, at de ikke kan tælles* ", forstår vi, at det kun er et spørgsmål om menneskelig udbredelse og ikke om de udvalgte, der er udvalgt til evigt liv. De sammenligninger, som Gud foreslår, er altid underlagt betingelser, der skal opfyldes. Eksempel: " *himlens stjerner* " vedrører enhver religiøs aktivitet, der består i at " *oplyse jorden* ". Men hvilket lys? Kun sandhedens lys legitimeret af Gud gør en " *stjerne* " værdig til at " *lyse for evigt* " i himlen, ifølge Dan.12:3, fordi de vil have været **virkelig** " *intelligente* " og vil have **virkelig** " *undervist retfærdighed* " iflg. Gud.

1 Mos.16:11: " *JaHWéHs engel sagde til ham: Se, du er med barn, og du skal føde en søn, og du skal give ham navnet Ismael; thi HERREN har hørt dig i din Trængsel .* "

1 Mos.16:12: " *Han vil være som et vildæsel; hans hånd vil være imod alle, og alles hånd vil være imod ham; og han vil bo overfor alle sine brødre .* "

Gud sammenligner Ismael og hans arabiske efterkommere med et " *vildt æsel* ", dyret kendt for dets genstridige og stædige karakter; og desuden brutal

siden kaldet " *vilde* ". Han lader sig derfor ikke tæmme, tæmme eller lokke. Kort sagt, han elsker ikke og lader sig ikke elske, og han bærer i sine gener en aggressiv arvelighed over for sine egne brødre og fremmede. Denne dom etableret og åbenbaret af Gud er af stor betydning i denne endens tid for at forstå den straffende rolle, for Gud, af religionen islam, som blev bekæmpet af falsk kristendom i tider, hvor det kristne "lys" kun *var* " *mørke* ". Siden dets tilbagevenden til sine forfædres jord, er Israel igen blevet dets mål, ligesom det kristne Vesten er beskyttet af amerikansk magt, som de uden at tage for meget fejl af kalder "den store Satan". Det er rigtigt, at en lille "Satan" kan genkende "den store".

Ved at føde Ismael, et navn som betyder "Gud har hørt", tvistens barn, skaber Gud en yderligere **adskillelse** inden for Abrams familie. Det føjer til forbandelsen af sprog skabt i Babel-oplevelsen. Men hvis han forbereder midlerne til at straffe, er det fordi han på forhånd kender menneskers oprørske adfærd i sine to på hinanden følgende alliancer indtil verdens ende.

1 Mos.16:13: " *Hun kaldte Atta El roi navnet på JaHWéH, som havde talt til hende; thi hun sagde: Har jeg set noget her, efter at han så mig? »*

Navnet Atta El Roï betyder: Du er den seende Gud. Men allerede nu er dette initiativ til at give Gud et navn en forargelse mod hans overlegenhed. Resten af dette vers oversat på mange forskellige måder bunder i denne tanke. Hagar kan ikke tro det. Hun, den lille tjener, var genstand for opmærksomhed fra den store skabergud, som ser skæbnen og åbenbarer den. Hvad kan hun frygte efter denne oplevelse?

Gen 16:14 " *Derfor blev denne brønd kaldt Kong Lachais brønd; det er mellem Kadès og Bared ."*

De jordiske steder, hvor Gud har manifesteret sig selv, er prestigefyldte, men den ære, som mennesker giver dem, er ofte forårsaget af deres afgudsdyrkende ånd, som ikke forener dem med ham.

Gen 16:15 *Hagar fødte Abram en søn; og Abram gav den søn, som Hagar fødte ham, navnet Ismael ."*

Ismael er i sandhed Abrams autentiske søn, og især hans første barn, som han naturligt vil blive knyttet til. Men han er ikke løftets søn, som Gud tidligere har annonceret. Alligevel udvalgt af Gud, er navnet " *Ismael* ", som er givet ham eller " *Gud har hørt* ", baseret på Hagars lidelse frem for alt, offer for de beslutninger, som hans elskerinde og hans herre har truffet. Men i den anden forstand er det også baseret på Abrams og Sarais fejltagelse i et øjeblik at have troet, at denne søn, undfanget af Hagar, egypteren, var bekræftelsen, "opfyldelsen" og fuldbyrdelsen af Guds bekendtgørelse. Fejlen vil få blodige konsekvenser indtil verdens ende.

Gud er gået ind i menneskets tankespil, og for ham er det væsentlige opnået: barnet af strid og konfliktmæssig **adskillelse** er i live.

1 Mos.16:16: " *Abram var seksogfirs år gammel, da Hagar fødte Abram Ismael ."*

"Ishmael" blev derfor født i 2034 (1948 + 86), da Abram var 86 år gammel.

Første Mosebog 17

Adskillelse ved omskæring: et tegn i kødet

1 Mos.17:1: “ *Da Abram var nioghalvfems år gammel, viste Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud. Gå foran mit ansigt, og vær ulastelig .*”

I 2047, i en alder af 99 og Ismael 13, bliver Abram besøgt i ånden af Gud, som præsenterer sig for ham for første gang som " *Almægtig Gud* ". Gud forbereder en handling, der vil afsløre denne "almægtige" karakter. Guds tilsynekomst er hovedsagelig af den verbale og auditive orden, fordi hans herlighed forbliver usynlig, men et lignende billede af hans person kan ses uden at dø.

1.Mos.17:2: " *Jeg vil oprette min pagt mellem mig og dig, og jeg vil mangfoldiggøre dig i det uendelige .*”

Gud fornyer løftet om dets formering, denne gang specificerer han " *til det uendelige* " det være sig, som " *jordens støv* " og " *himlens stjerner* ", som " *ingen kan tælle* ".

1 Mos.17:3: “ *Abram faldt på sit ansigt; og Gud talte til ham og sagde :*

Da Abram indså, at den, der taler til ham, er "Almægtig Gud", falder Abram på sit ansigt for ikke at se på Gud, men han lytter til hans ord, som glæder hele hans sjæl.

1 Mos.17:4: “ *Dette er min pagt, som jeg indgår med dig. Du skal blive fader til en mængde nationer .* »

Pagten mellem Gud og Abram blev forstærket den dag: " *Du skal blive fader til en mængde nationer .*”

1 Mos.17:5: “ *Du skal ikke længere kaldes Abram; men dit navn skal være Abraham, for jeg har gjort dig til fader til mange folkeslag .* »

Navneskiftet fra Abram til Abraham er afgørende, og på sin tid vil Jesus gøre det samme ved at ændre navnene på sine apostle.

1 Mos.17:6: “ *Jeg vil gøre jer frugtbare, jeg vil gøre jer til nationer; og konger vil komme ud af dig .* »

Abram er den første fader til de arabiske nationer i Ismael, i Isak, han vil være fader til hebræerne, Israels sønner; og i Midjan skal han være far til Midjans efterkommere; hvor Moses vil finde sin hustru Zippora, datter af Jetro.

1 Mos.17:7: “ *Jeg vil oprette min pagt mellem mig og dig og dit efterkommere efter dig i deres slægtled: det skal være en evig pagt, at jeg vil være Gud for dig og for dit efterkommere efter dig.* ”

Gud vælger subtilt ordene i sin pagt, som vil være "evige", men ikke evige. Det betyder, at den alliance, der er indgået med hans kødelige efterkommere, vil have en begrænset varighed. Og denne grænse vil blive nået, når den guddommelige Kristus i sit første komme og sin menneskelige inkarnation ved sin frivillige soningsdød vil etablere grundlaget for den nye alliance, som vil få evige konsekvenser.

På dette tidspunkt, må det indses, at alle de førstefødte mennesker, der er målrettet og navngivet fra begyndelsen, mister deres legitimitet. Dette var tilfældet med Kain, Adams førstefødte, om Ismael, førstefødte, men uægte søn af Abram, og efter ham vil det være tilfældet med Esau, førstefødte af Isaks. Dette princip om svigt af den førstefødte profeterer den jødiske kødelige alliances fiasko. Den anden pagt vil være åndelig og vil kun gavne virkelig omvendte hedninger, på trods af de vildledende tilsynekomster forårsaget af falske menneskelige forudsætninger.

1 Mos.17:8: “ *Jeg vil give dig og dine efterkommere efter dig det land, hvor du bor som fremmed, hele Kanaans land til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud.* ”

Ligeledes vil Kanaans land blive givet " *i evig besiddelse* ", så længe Gud er bundet af sin pagt. Og afvisningen af Messias Jesus vil gøre den ugyldig, også, 40 år efter denne forargelse, vil nationen og dens hovedstad Jerusalem blive ødelagt af romerske soldater, og de overlevende jøder vil blive spredt i de forskellige lande i verden. Fordi Gud specificerer en betingelse for pagten: " *Jeg vil være deres Gud* ". Også når Jesus som sendt af Gud bliver officielt afvist af nationen, vil Gud være i stand til at bryde sin alliance med fuld legitimitet.

1 Mos.17:9: " *Gud sagde til Abraham: Du vil holde min pagt, du og dine efterkommere efter dig i deres slægtled .* "

Dette vers vender nakken til alle disse religiøse prætentioner, som gør Gud til Gud for de monoteistiske religioner, der er samlet i den økumeniske alliance på trods af deres uforenelige og modsatrettede lære. Gud er kun bundet af sine egne ord, som udstikker grundlaget for hans pagt, en slags kontrakt indgået med dem, der udelukkende adlyder ham. Hvis en mand holder sin pagt, bekræfter og forlænger han den. Men mennesket må følge Gud i sit projekt bygget på to på hinanden følgende faser; den første er kødelig, den anden er åndelig. Og denne passage fra den første til den anden tester menneskers individuelle tro, og først og fremmest jødernes. Ved at forkaste Kristus bryder den jødiske nation sin pagt med Gud, som åbner døren til hedningene, og blandt hvem de, der konverterer til Kristus, bliver adopteret af ham og tilregnet Abraham som åndelige sønner. Således er alle, der holder hans pagt, kødelig eller åndeligt Abrahams sønner eller døtre.

I dette vers ser vi, at Israel, den fremtidige nation med det navn, har sin kilde i Abraham. Gud beslutter at gøre sine efterkommere til et folk, der er "adskilt" til en jordisk demonstration. Det er ikke et spørgsmål om et frelst folk, men om opbygningen af en menneskelig forsamling, som repræsenterer de jordiske kandidater til udvælgelsen af de udvalgte, der er frelst ved Guds fremtidige nåde, som vil blive opnået af Jesus Kristus.

1 Mos.17:10: “ *Dette er min pagt , som du skal holde mellem mig og dig og dit efterkommere efter dig: alt mandligt blandt jer skal omskæres .* ”

Omskæring er et tegn på den pagt, der er indgået mellem Gud, Abraham og hans efterkommere, hans kødelige efterkommere. Dens svaghed er dens kollektive form, som gælder for alle dens efterkommere, animeret af tro eller ej, lydige eller ej. På den anden side, i den nye alliance, vil udvælgelsen ved tro, der sættes på prøve, blive oplevet individuelt af de udvalgte, som så vil opnå det evige

liv, der er på spil i denne alliance. Vi må føje til omskæring, en uheldig konsekvens: Muslimer er også blevet omskåret siden deres patriark Ismael, og de giver denne omskæring en åndelig værdi, som får dem til at gøre krav på en ret til evigheden. Men omskæring har kun evige, ikke evige, kødelige virkninger.

1 Mos.17:11: “ *I skal omskære jer selv; og det vil være et tegn på alliance mellem mig og dig* .

Det er virkelig et tegn på alliance med Gud, men dets effektivitet er kun kødelig og vers 7, 8, og det følgende vers 13 bekræfter dets eneste " **evigtige** " anvendelse.

1 Mos.17:12: “ *Når hvert mandkøn er otte dage gammel, efter jeres slægt, skal alt mandligt blandt jer omskæres, hvad enten han er født i huset, eller om han er købt for penge af en udlændings søn, uden at tilhøre din race* ' .

Noget stadig meget overraskende, men på trods af dets evige natur udgør det ikke desto mindre en profeti, som åbenbarer Guds projekt for det 8. ^{årtusinde} . Dette er grunden til valget af "otte dage", fordi de første syv dage symboliserer den jordiske tid for udvælgelsen af de udvalgte på seks tusinde år og dommen over det syvende årtusinde. Ved på jorden at organisere en tæt alliance med den jødiske nation og dens oprindelige embryo, Abram, åbenbarer Gud billedet af den fremtidige evighed af de udvalgte befriet fra kødelig seksuel svaghed koncentreret om forhuden afskåret fra mænd. Så, ligesom de udvalgte vil komme fra alle oprindelser af jordens folk, men kun i Kristus, skal omskærelsen i den gamle pagt anvendes også på fremmede, når de vil leve med den side, som Gud har valgt.

Hovedideen med omskæring er at lære, at i Guds evige rige vil mennesker ikke længere formere sig, og kødelige ønsker vil ikke længere være mulige. Desuden sammenligner apostelen Paulus omskærelsen af kødet i den gamle pagt med omskærelsen af de udvalgtes hjerter i den nye. I dette perspektiv antyder det kødets renhed og hjertets renhed, som giver sig selv til Kristus.

At omskære betyder **at skære rundt** , og denne idé afslører, at Gud ønsker at etablere et unikt forhold til sin skabning. I en "jaloux" Gud kræver han eksklusiviteten og prioriteringen af sine udvalgtes kærlighed, som om nødvendigt skal afskære menneskelige relationer omkring dem, der er skadelige for deres frelse, og bryde bånd med de ting og mennesker, der skader deres forhold til Hej M. Som et pædagogisk profetisk billede angår dette princip først og fremmest hans kødelige Israel og hans åndelige Israel til alle tider, som er åbenbaret i Jesus Kristus i hans fuldkommenhed.

1 Mos.17:13: “ *Den, der er født i huset, og den, der er købt for penge, skal omskæres; og min pagt skal være en **evig pagt i dit kød** » .*

Gud insisterer på denne idé: det legitime barn og det uægte barn kan knyttes til ham, fordi han således profeterer de to alliancer af hans frelseprojekt... Så profeterer den insisteren, der er præget af tilbagevenden af udtrykket "erhvervet tog penge " Jesus Kristus, som vil blive anslået til 30 denarer af de oprørske religiøse jøder. Og således vil Gud for 30 denarer ofre sit menneskeliv til forløsning af de jødiske og hedenske udvalgte i hans hellige alliances navn. *Men den " **evigtige** " natur af tegnet på omskæring genkaldes, og præcisionen " i dit kød " bekræfter dets øjeblikkelige karakter. For denne pagt, der begynder her, vil ende, når Messias viser sig " for at gøre en ende på synd " , ifølge Dan.7:24.*

1 Mos.17:14: “ *En uomskåret mandlig mand, som ikke er blevet omskåret i kødet, skal udryddes fra sit folk: han vil have brudt min pagt* ”

Respekten for de regler, som er fastsat af Gud, er meget streng og indrømmer ingen undtagelser, fordi deres overtrædelser forvrænger hans profetiske projekt, og han vil vise ved at forhindre Moses i at komme ind i Kanaan, at denne fejl er meget stor. De uomskårne i kødet er ikke mere legitime at leve i det jordiske jødiske folk, end de uomskårne i hjertet ville være i det fremtidige evige celestiale Guds rige.

1 Mos.17:15: “ *Gud sagde til Abraham: Du skal ikke længere kalde Saraj, din hustru, Saraj; men hun skal hedde Sarah .* ”

Abram betyder fader til et folk, men Abraham betyder far til en skare. På samme måde betyder Sarai ædel, men Sarah betyder prinsesse.

Abram er allerede far til Ismael, men ændringen af hans navn Abraham er retfærdiggjort på hans efterkommeres mangfoldighed i sønnen Isak, som Gud vil forkynde for ham, ikke på Ismael. Af samme grund vil den gamle Sarai formere sig og føde skare gennem Isak, og hendes navn bliver Sara.

1 Mos.17:16: “ *Jeg vil velsigne hende, og jeg vil give dig en søn med hende; Jeg vil velsigne det, og det skal blive til folkeslag; Folkekonger vil komme fra hende .* ”

Abram vandrer med Gud, men hans daglige liv er jordisk og baseret på jordiske naturforhold, ikke guddommelige mirakler. Også i sin tanke giver han Guds ord følelsen af en velsignelse, ved hjælp af hvilken Sarai opnåede en søn gennem Hagar hendes tjenestepige.

1 Mos.17:17: “ *Abraham faldt på sit ansigt; han lo og sagde i sit Hjerte: Skal der fødes en Søn til en Hundrede Aar gammel? og ville Sara, halvfems år gammel, føde? »*

Da han indså, at Gud måske ville betyde, at Sarai ville blive i stand til at føde børn, selvom hun er ufrugtbar og allerede 99 år gammel, lo han i sit hjerte. Situationen er så utænkelig på det jordiske menneskelige plan, at denne refleks i hans tanke virker naturlig. Og han giver mening til sine tanker.

1 Mos.17:18: “ *Og Abraham sagde til Gud: Åh! må Ismael leve foran dit ansigt! »*

Det er tydeligt, at Abraham ræsonnerer kødelig, og at han kun forstår sin formering gennem Ismael, sønnen, der allerede er født og 13 år gammel.

1 Mos.17:19: “ *Gud sagde: Din hustru Sara skal visselig føde dig en søn; og du skal kalde ham Isak. Jeg vil oprette min pagt med ham til en evig pagt for hans efterkommere efter ham .* ”

Ved at kende Abrahams tanker irttesætter Gud ham og fornyer meddelelsen uden at efterlade den mindste chance for en fortolkningsfejl.

Den tvivl, Abraham udtrykte om Isaks mirakuløse fødsel, profeterer tvivlen og vantroen på, at menneskeheden vil vise sig over for Jesus Kristus. Og tvivlen vil tage form af en officiel afvisning fra Abrahams kødelige efterkommeres side.

Gen 17:20 *Med hensyn til Ismael har jeg hørt dig. Se, jeg vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og mangfoldiggøre ham meget; han skal avle tolv fyrster, og jeg vil gøre ham til et stort folk .”*

Ismael betyder, at Gud har hørt, også i denne indgriben retfærdiggør Gud stadig det navn, han gav ham. Gud vil gøre det frugtbart, det vil blive formeret og vil danne den store arabiske nation bestående af "tolv fyrster". Dette tal 12 svarer til Jakobs 12 sønner af hans hellige alliance, som vil blive efterfulgt af Jesu Kristi 12 apostle, men lignende betyder ikke identisk, fordi det bekræfter guddommelig hjælp, men ikke en frelsende alliance vedrørende hans projekt om evigt liv. Ydermere vil Ismael og hans efterkommere være fjendtlige over for alle dem, der indgår i Guds hellige alliance, successivt jøder og derefter kristne. Denne skadelige rolle vil sanktionere en illegitim fødsel ved lige så illegitime processer, som den sterile mor og den alt for selvtilfredse far forestiller sig. Dette er grunden til, at Abrahams kødelige sønner vil bære den samme forbandelse og i sidste ende vil lide den samme afvisning fra Gud.

Efter at have kendt Gud og hans værdier, kan Ismaels efterkommere vælge at leve i overensstemmelse med hans regler, indtil de går ind i den jødiske alliance, men dette valg vil forblive individuelt ligesom den evige frelse, der vil blive tilbudt de udvalgte. Ligeledes, som med andre mennesker af enhver oprindelse, vil frelsen i Kristus blive tilbudt dem, og vejen til evigheden vil være åben for dem, men kun på Kristi, frelserens, korsfæstede, døde og opstandne, lydige standard.

1 Mos.17:21: " *Jeg vil oprette min pagt med Isak, som Sara skal føde dig på denne tid næste år .* "

Da Ismael var 13 år på tidspunktet for dette syn ifølge vers 27, vil han derfor være 14 år, når Isak bliver født. Men Gud insisterer på dette punkt: hans pagt vil blive oprettet med Isak, ikke Ismael. Og han vil blive født af Sarah.

1 Mos.17:22: " *Da han var færdig med at tale til ham, ophøjede Gud sig selv over Abraham .* "

Guds tilsynekomster er sjældne og usædvanlige, og dette forklarer, hvorfor mennesker ikke værner sig til guddommelige mirakler, og hvorfor deres ræsonnement ligesom Abraham forbliver betinget af jordelivets naturlove. Hans budskab, Gud trækker sig tilbage.

1 Mos.17:23: " *Abraham tog sin søn Ismael og alle dem, der var født i hans hus, og alle dem, som han havde købt for penge, alle mandlige af folket i Abrahams hus; og han omskar dem samme dag efter den befaling, som Gud havde givet ham .* "

Ordren givet af Gud udføres straks. Hans lydighed retfærdiggør hans pagt med Gud. Denne magtfulde mester i antikken købte tjenere, og status som slave eksisterede og blev ikke anfægtet. Faktisk er det, der vil gøre emnet tvivlsomt, brugen af vold og mishandling af tjenere. **Status som slave er også status for alle Jesu Kristi forløste, selv i dag .**

1 Mos.17:24: " *Abraham var nioghalvfems år gammel, da han blev omskåret .* "

Denne afklaring minder os om, at lydighed kræves af Gud af mennesker, uanset deres alder; fra den yngste til den ældste.

1 Mos.17:25: " *Hans søn Ismael var tretten år gammel, da han blev omskåret .* "

Han vil derfor være 14 år ældre end sin bror Isaac, hvilket vil sikre ham en kapacitet til at forvolde reel skade på sin yngre bror, søn af den legitime hustru.

1 Mos.17:26: " *Samme dag blev Abraham omskåret, og hans søn Ismael .* "

Gud minder om Ismaels legitimitet over for Abraham, som er hans far. Deres almindelige omskæring er lige så vildledende som påstandene fra deres efterkommere, der hævder at være fra den samme Gud. For at gøre krav på Gud, er det ikke nok at have den samme forfædres kødelige far. Og når de vantro jøder påstår denne forbindelse med Gud på grund af deres far Abraham, vil Jesus afvise dette argument og tilskrive dem djævelen, Satan, løgnens fader og morderen fra begyndelsen. Det, Jesus sagde til sin tids oprørske jøder, gælder lige så meget for vores arabiske og muslimske prætentioner.

1 Mos.17:27: " *Og alle mændene i hans hus, enten de var født i hans hus eller erhvervet for penge fra fremmede, blev omskåret med ham .* "

Efter denne lydighedsmodel vil vi se, at hebræernes ulykker, der forlader Egypten, altid vil komme fra deres undervurdering af denne lydighed, som Gud kræver absolut, til alle tider og indtil verdens ende.

Første Mosebog 18

Adskillelsen af fjendens brødre

1 Mos.18:1 : " *Herren viste sig for ham blandt egetræerne i Mamre, mens han sad ved indgangen til sit telt på hede dagen .* "

1 Mos.18:2: " *Og han løftede sine øjne og så, og se, tre mænd stod ved siden af ham. Da han så dem, løb han dem i møde fra indgangen til sit telt og bøjede sig til jorden .* "

Abraham er en hundrede år gammel mand, han ved, at han er gammel nu, men han bevarer en god fysisk form, da han " *løber for at møde* " sine besøgende. Genkendte han dem som himmelske budbringere? Det kan vi antage, da han " *bøjer sig til jorden* " foran dem. Men det, han ser, er "tre mænd", og vi kan da se i hans reaktion, hans følelse af spontan gæstfrihed, som er frugten af hans naturlige kærlige karakter.

1 Mos.18:3: " *Og han sagde: Herre, hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så gå ikke fra din tjener .* "

At kalde en besøgende "herre" var resultatet af Abrahams store ydmyghed, og igen er der ingen beviser for, at han troede, han henvendte sig til Gud. Fordi dette besøg af Gud i en total menneskelig fremtoning er enestående, da selv Moses ikke vil være autoriseret til at se " *herligheden* " af Guds ansigt ifølge 2 Mos.33:20 til 23: " *YaHWéH siger: Du vil ikke være i stand til at se mit ansigt, for mennesket kan ikke se mig og leve. HERREN sagde: Her er et Sted nær mig; du vil stå på klippen. Når min herlighed er forsvundet, vil jeg lægge dig i en klippehule, og jeg vil dække dig med min hånd, indtil jeg er gået over. Og når jeg vender min hånd, vil du se mig bagved, men mit ansigt vil ikke blive set .* " Hvis visionen om Guds " *herlighed* " er forbudt, forbyder han ikke sig selv at tage et menneskeligt udseende for at nærme sig sine skabninger. Gud gør det for at

besøge Abraham, hans ven, og han vil gøre det igen i Jesu Kristi skikkelse fra hans embryonale undfangelse og indtil hans sonende død.

1 Mos.18:4: “ *Lad nogen komme med lidt vand til at vaske dine fødder; og hvil under dette træ .* ”

Vers 1 gjorde det klart, det er varmt, og føddernes sveden er dækket af jordstøv retfærdiggør at vaske besøgendes fødder. Det er et behageligt tilbud til dem. Og denne opmærksomhed er Abrahams ære.

1 Mos.18:5: “ *Jeg vil gå hen og tage et stykke brød for at styrke dit hjerte; hvorefter du fortsætter din rejse; thi derfor gaar du forbi din Tjener. De svarede: Gør, som du har sagt .* ”

Her ser vi, at Abraham ikke identificerede disse besøgende som himmelske væsener. Den opmærksomhed, han viser mod dem, er derfor et vidnesbyrd om hans naturlige menneskelige egenskaber. Han er ydmyg, kærlig, mild, generøs, hjælpsom og gæstfri; ting, der gør ham glad for Gud. I dette menneskelige aspekt godkender og accepterer Gud alle hans forslag.

1 Mos.18:6: “ *Abraham gik hurtigt ind i sit telt til Sara og sagde: Hurtigt, tre mål fint mel, ælt det, og lav kager .* ”

Mad er nyttig for den kødelige krop, og da Abraham så tre kroppe af kød foran sig, fik han mad tilberedt for at forny den fysiske styrke hos sine besøgende.

1 Mos.18:7: “ *Og Abraham løb hen til sin hjord og tog en øm og god kalv og gav den til en tjener, som skyndte sig at tilberede den .* ”

Valget af en øm kalv viser yderligere dens generøsitet og naturlige velvilje; hans glæde ved at behage sin næste. For at opnå dette resultat tilbyder den det bedste til sine besøgende.

1 Mos.18:8: “ *Og han tog noget mere fløde og mælk sammen med den kalv, der var blevet tilberedt, og stillede dem foran dem. Han stod selv ved siden af dem, under træet. Og de spiste .* ”

Disse appetitlige fødevarer præsenteres for forbipasserende fremmede, mennesker han ikke kender, men som han behandler som medlemmer af sin egen familie. De besøgendes inkarnation er meget reel, da de spiser mad lavet til mennesker.

1 Mos.18:9: “ *Så sagde de til ham: Hvor er Sara, din kone? Han svarede: Hun er der, i teltet .* ”

Med værtens prøvelse en succes til Guds ære og hans egen, afslører de besøgende deres sande natur ved at navngive hans kones navn, "Sarah", som Gud skænkede ham i hans tidligere vision.

1.Mos.18:10: “ *En af dem sagde: Jeg vender tilbage til dig på samme tid; og se, din Hustru Sara skal have en Søn. Sarah lyttede ved indgangen til teltet, som var bag ham .* ”

Lad os bemærke, at i udseendet af de tre besøgende, er der intet, der kan identificere YaHWéh fra de to engle, der ledsager ham. Det himmelske liv manifesteres her og afslører den egalitære mening, der hersker der.

Mens en af de tre besøgende annoncerer Sarahs forestående fødsel, lytter hun fra indgangen til teltet til, hvad der bliver sagt, og teksten specificerer, hvem "der stod *bag ham* "; hvilket betyder, at han ikke så hende og menneskeligt ikke kunne være opmærksom på hendes tilstedeværelse. Men de var ikke mænd.

1 Mos.18:11: " *Abraham og Sara var gamle og fremskredne i årene, og Sara kunne ikke længere håbe på at få børn .* "

Verset definerer normale menneskelige forhold, der er fælles for hele menneskeheden.

1 Mos.18:12: " *Og hun lo ved sig selv og sagde: Nu hvor jeg er gammel, skal jeg stadig begære? Min herre er også gammel .* "

Bemærk igen præcisionen: " *Hun lo i sig selv* "; så ingen har hørt ham le undtagen den levende Gud, som ransager tanker og hjerter.

1 Mos.18:13: " *Herren sagde til Abraham: Hvorfor lo Sara da og sagde: Skal jeg virkelig få et barn, selvom jeg er gammel? »*

Gud benytter lejligheden til at afsløre sin guddommelige identitet, hvilket retfærdiggør omtalen af YaHWÉH, fordi det er ham, der taler i denne menneskelige fremtoning til Abraham. Kun Gud kan kende Saras skjulte tanker, og nu ved Abraham, at Gud taler til ham.

1 Mos.18:14: " *Er der noget forbløffende fra JaHWÉHs side? Til det fastsatte tidspunkt vil jeg vende tilbage til dig, på samme tid; og Sara skal have en søn .* "

Gud bliver autoritær og fornyer sin forudsigelse tydeligt i hans guddommeligheds navn YaHWÉH.

1 Mos.18:15: " *Sara løj og sagde: Jeg lo ikke. Fordi hun var bange. Men han sagde: Tværtimod, du lo .* "

" *Sarah løj* " siger teksten, fordi Gud hørte hendes hemmelige tanke, men der kom ingen latter fra hendes mund; så det var kun en lille løgn for Gud, men ikke for mennesker. Og hvis Gud irettesætter hende, er det, fordi hun ikke indrømmer, at Gud har kontrol over hendes tanker. Hun giver beviser og går så langt som at lyve for ham. Det er derfor, han insisterer ved at sige: " *Tværtimod (det er falsk), du lo .* " Lad os ikke glemme, at det af Gud velsignede menneske er Abraham og ikke Sara, hans legitime hustru, som kun nyder godt af sin mands velsignelse. Hans ideer har allerede resulteret i forbandelsen af Ismaels fødsel, Israels fremtidige arvefjende og konkurrent; det er sandt at udføre et guddommeligt projekt.

1 Mos.18:16: " *Og disse mænd rejste sig for at tage af sted og så mod Sodoma. Abraham gik med dem for at ledsage dem .*

Slukket, næret og efter at have fornyet Abraham og Sara den fremtidige fødsel af den lovlige søn Isak, afslører de himmelske besøgende for Abraham, at deres besøg på jorden også har en anden mission i tankerne: det vedrører Sodoma.

1 Mos.18:17: " *Da sagde YaHWÉH: Skal jeg skjule for Abraham, hvad jeg vil gøre?...* "

Her har vi den præcise anvendelse af dette vers fra Amos 3:7: " *For Herren, JaHWÉH, gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere profeterne* " .

1 Mos.18:18: " *Abraham skal visselig blive et stort og mægtigt folk, og i ham vil alle jordens nationer blive velsignet .* "

På grund af det sædvanlige tab af betydning, som anvendes på adverbiet " *bestemt* ", husker jeg, at det betyder: på en bestemt og absolut måde. Før han

afslører sit destruktive projekt, skynder Gud sig at forsikre Abraham om sin egen status foran hans ansigt, og han fornyer de velsignelser, som han vil give ham. Gud begynder at tale om Abraham i tredje person for at ophøje ham til rang af en stor historisk karakter af menneskeheden. På denne måde viser han sine kødelige og åndelige efterkommere den model, som han velsigner, og som han minder om og definerer i det vers, der kommer.

1 Mos.18:19: “ *Thi jeg har udvalgt ham, at han kan befale sine sønner og sit hus efter ham at holde Herrens vej i retfærdighed og retfærdighed; Abrahams gunst, de løfter han gav ham...* ”

Det, Gud beskriver i dette vers, gør hele forskellen med Sodoma, som han vil ødelægge. Indtil verdens ende vil dens udvalgte være som denne beskrivelse: at holde YaHWÉHs vej består i at praktisere retfærdighed og retfærdighed; den sande retfærdighed og sande retfærdighed, som Gud vil bygge på lovtekster for at lære sit folk Israel. Respekt for disse ting vil være betingelsen for, at Gud respekterer sine løfter om velsignelser.

1 Mos.18:20: “ *Og YaHWÉH sagde: Skriget mod Sodoma og Gomorra er blevet større, og deres synd er stor .* ”

Gud bringer denne dom over Sodoma og Gomorra, de kongers byer, som Abraham kom for at hjælpe, da de blev angrebet. Men det var også i Sodoma, at hans nevø Lot havde valgt at bosætte sig, med sin familie og sine tjenere. Ved at kende det tilknytningsbånd, som Abraham har til sin nevø, formerer Gud former for opmærksomhed mod den gamle mand for at bekendtgøre sine hensigter for ham. Og for at gøre dette sænker han sig selv til menneskets niveau for at menneskeliggøre sig selv så meget som muligt for at sætte sig selv på niveau med Abraham, hans tjeners menneskelige ræsonnement.

1 Mos.18:21: “ *Derfor vil jeg drage ned og se, om de har handlet helt efter den beretning, der er kommet til mig; og hvis det ikke er, vil jeg vide det .* ”

Disse ord står i kontrast til viden om Saras tanker, for Gud kan ikke ignorere det niveau af umoral, der nås i disse to byer på sletten, og deres rigelige velstand. Denne reaktion afslører den omhu, han tager for at få sin trofaste tjener til at acceptere sin doms retfærdige dom.

1 Mos.18:22: “ *Og mændene drog af sted og drog til Sodoma. Men Abraham stod stadig i YaHWÉHs nærhed .* ”

Her giver adskillelsen af de besøgende Abraham mulighed for blandt dem at identificere den levende Gud, YaHWÉH, der er til stede sammen med ham i et simpelt menneskeligt udseende, som opmuntrer til ordveksling. Abraham vil blive modig til det punkt at gå i dialog med Gud i en slags handel for at opnå frelsen for de to byer, hvoraf den ene er beboet af hans kære nevø Lot.

1 Mos.18:23: “ *Abraham trådte frem og sagde: Vil du også ødelægge den retfærdige sammen med de ugudelige? »*

Det spørgsmål, som Abraham stillede, er berettiget, fordi menneskeheden i sine kollektive retfærdighedshandlinger forårsager døden for uskyldige ofre kaldet collateral damage. Men hvis menneskeheden ikke kan se forskel, kan Gud det. Og han vil levere bevis for dette til Abraham og os, der læser hans bibelske vidnesbyrd.

1 Mos.18:24: “ *Måske er der halvtreds retfærdige midt i byen; »*

I sin milde og kærlige sjæl er Abraham fuld af illusion, og han forestiller sig, at det er muligt at finde mindst 50 retfærdige mennesker i disse to byer, og han påkalder disse 50 mulige retfærdige mennesker for at opnå de to byers nåde fra Gud. selve navnet på hans fuldkomne retfærdighed, som ikke kan ramme den uskyldige med den skyldige.

1 Mos.18:25: “ *At slå den retfærdige ihjel med den ugudelige, så det kan være med den retfærdige som med den ugudelige, langt være det fra dig! Langt fra dig! Mon ikke den, der dømmes hele jorden, udøve retfærdighed?* »

Abraham tænker således at løse problemet ved at minde Gud om, hvad han ikke kan gøre uden at fornægte hans personlighed, som er så knyttet til følelsen af fuldkommen retfærdighed.

1 Mos.18:26: “ *Og JaHWéH sagde: Hvis jeg i Sodoma finder halvtreds retfærdige mennesker midt i byen, vil jeg tilgive hele byen for deres skyld.* ”

Med tålmodighed og venlighed lod YaHWéH Abraham tale, og i sit svar beviser han, at han har ret: for 50 retfærdige mennesker vil byerne ikke blive ødelagt.

1 Mos.18:27: “ *Abraham svarede og sagde: Se, jeg har vovet at tale til Herren, jeg, som er støv og aske.* ”

Er det tanken om “ støv og aske ”, at der vil være ugudelige mænd tilbage efter ødelæggelsen af de to byer i dalen? Alligevel indrømmer Abraham, at han selv ikke er andet end “ støv og aske ”.

1 Mos.18:28: “ *Måske mangler fem af de halvtreds retfærdige; thi fem vil du ødelægge hele byen? Og HERREN sagde: Jeg vil ikke ødelægge det, hvis jeg finder femogfyrre retfærdige der.* ”

Abrahams frimodighed vil få ham til at fortsætte sin forhandling ved hver gang at sænke antallet af udvalgte, der muligvis findes, og han vil i vers 32 stoppe med antallet af ti retfærdige. Og hver gang vil Gud give sin nåde på grund af det tal, Abraham har foreslået.

1 Mos.18:29: “ *Abraham fortsatte med at tale til ham og sagde: "Måske vil der være fyrre retfærdige mennesker der. Og HERREN sagde: Jeg vil ikke gøre noget for disse fyrretyve Skyld.* ”

1 Mos.18:30: “ *Abraham sagde: Lad ikke Herren blive vred, så vil jeg tale. Måske vil der være tredive retfærdige mennesker der. Og HERREN sagde: Jeg vil ikke gøre noget, hvis jeg finder tredive retfærdige der.* ”

1 Mos.18:31: “ *Abraham sagde: Se, jeg har vovet at tale til Herren. Måske vil der være tyve retfærdige mennesker der. Og HERREN sagde: Jeg vil ikke ødelægge det for disse tyves Skyld.* ”

1 Mos.18:32: “ *Abraham sagde: Lad ikke Herren blive vred, og jeg vil ikke tale mere end denne gang. Måske vil der være ti retfærdige mennesker der. Og HERREN sagde: Jeg vil ikke ødelægge det for disse ti retfærdiges Skyld.* ”

Her slutter Abrahams forhandlinger, som forstår, at der er en grænse, der skal sættes ud over hvilken hans insisteren ville være urimelig. Han stopper ved antallet af ti retfærdige mennesker. Han tror optimistisk på, at dette antal retskafne mennesker skal findes i disse to korrupte byer, hvis blot man tæller Lot og hans slægtninge med.

1 Mos.18:33: “ *Herren gik bort, da han var færdig med at tale til Abraham. Og Abraham vendte tilbage til sin bolig .*”

Det jordiske møde mellem to venner, den ene himmelske og almægtige Gud og den anden, mennesket, jordens støv, slutter, og hver vender tilbage til deres erhverv. Abraham mod sin bolig og JaHWéH mod Sodoma og Gomorra, som hans ødelæggende dom vil falde på.

I sin udveksling med Gud afslørede Abraham sin karakter, som er i Guds billede, optaget af at se sand retfærdighed opnået og samtidig give livet dets styrke og dyrebare værdi. Dette er grunden til, at hans tjeners forhandling kun kunne glæde og glæde Guds hjerte, som fuldt ud deler hans følelser.

Første Mosebog 19

Adskillelse i en nødsituation

1 Mos.19:1: “ *De to engle kom til Sodoma om aftenen; og Lot sad ved Sodomas port. Da Lot så dem, rejste han sig dem i møde og faldt på sit ansigt til jorden .*”

Vi genkender i denne adfærd Abrahams gode indflydelse på hans nevø Lot, da han udviser samme betænksomhed over for forbipasserende besøgende. Og han gør det med desto mere opmærksomhed, da han kender den dårlige moral hos indbyggerne i byen Sodoma, hvor han har slået sig ned for at bo.

1 Mos.19:2: “ *Da sagde han: Se, mine herrer, gå ind i din tjeners hus og overnatte der; vask dine fødder; du står tidligt op om morgenen, og du fortsætter din rejse. Nej, svarede de, vi skal overnatte på gaden .*”

Lot gør det til sin pligt at byde velkommen til folk, der passerer gennem hans hjem, for at beskytte dem mod de skamløse og ondsindede handlinger fra de korrupte indbyggere. Vi finder de samme indbydende ord, som Abram havde givet til sine tre besøgende. Lot er i sandhed en retfærdig mand, der ikke lod sig fordærve af sit samliv med de perverse væsener i denne by. De to engle er kommet for at ødelægge byen, men før de ødelægger den, ønsker de at forvirre indbyggernes ondskab ved at fange dem på barsel, i aktiv demonstration af deres ondskab. Og for at opnå dette resultat er det nok for dem at overnatte på gaden for at blive angrebet af sodomitterne.

1 Mos. 19:3: “ *Men Lot manede dem så meget, at de kom til ham og gik ind i hans hus. Han gav dem et gæstebud og bagte usyret brød. Og de spiste .*”

Det lykkes derfor Lot at overbevise dem, og de accepterer hans gæstfrihed; hvilket stadig giver ham mulighed for at demonstrere sin generøsitet, som Abraham havde gjort før ham. Oplevelsen lærer dem at opdage Lots smukke sjæl, en retfærdig mand midt i de uretfærdige.

1 Mos.19:4: “ *De var endnu ikke gået i seng, da byens folk, Sodomas folk, omringede huset, fra børnene til de gamle; hele befolkningen kom løbende .*”

Påvisningen af indbyggernes ondskab går ud over de to engles forventninger, eftersom de kommer for at lede efter dem selv i det hus, hvor Lot

tog imod dem. Bemærk niveauet af smitte af denne ondskab: " *fra børn til ældre* ".
YaHWéHs dom er derfor helt berettiget.

1 Mos.19:5: " *Og de kaldte på Lot og sagde til ham: Hvor er de mænd, der kom ind til dig i nat? Bring dem ud til os, så vi kan kende dem .* "

Naive mennesker kan blive bedraget af sodomitternes hensigter, fordi det ikke er en anmodning om bekendtskab, men om viden i bibelsk betydning af udtrykket i eksemplet "Adam kendte sin kone, og hun fødte en søn." Disse menneskers fordærv er derfor total og uden afhjælpning.

1 Mos.19:6: " *Lot gik ud til dem ved døren til huset og lukkede døren efter sig .* "

Modige Lot, der skynder sig at gå selv for at møde de afskyelige væsener, og som sørger for at lukke døren til sit hjem bag sig for at beskytte sine besøgende.

1 Mos.19:7: " *Og han sagde: Mine brødre, gør ikke onde; »*

Den gode mand formaner de ugudelige til ikke at gøre ondt. Han kalder dem "brødre", fordi de er mænd som ham, og han har bevaret håbet i sig selv om at redde nogle af dem fra den død, som deres adfærd leder dem mod.

1 Mos.19:8: " *Se, jeg har to døtre, som aldrig har kendt et menneske; Jeg vil bringe dem udenfor til dig, og du kan gøre ved dem, hvad du vil. Gør kun intet mod disse mænd, siden de er kommet til skyggen af mit tag .* "

For Lot nåede sodomitternes adfærd højder, som aldrig før var nået i denne oplevelse. Og for at beskytte sine to besøgende kommer han for at tilbyde sine to stadig jomfruelige døtre i deres sted.

1 Mos.19:9: " *De sagde: Gå bort! De sagde igen: Denne er kommet som en fremmed, og han vil optræde som dommer! Nå, vi vil gøre dig værre end dem. Og de pressede Lot voldsomt på og trådte frem for at bryde døren op .* "

Lots ord beroliger ikke den forsamlede flok, og disse monstrøse væsener, siger de, forbereder sig på at gøre ham værre end mod dem. De forsøger så at bryde døren ned.

1 Mos.19:10: " *Mændene rakte deres hænder ud og førte Lot ind i huset til sig og lukkede døren .* "

Med den modige Lot selv i fare griber englenerne ind og bringer Lot ind i huset.

1 Mos.19:11: " *Og de slog dem, der stod ved husets dør, blinde, fra den mindste til den største, så de gjorde sig forgæves anstrengte for at finde døren* " .

Udenfor bliver de nærmeste ophidsede slået blinde; husets beboere er derfor fredede.

1 Mos.19:12: " *Mændene sagde til Lot: Hvem har du her endnu? Svigersonner, sønner og døtre og alt hvad der tilhører jer i byen, før dem ud fra dette sted .* "

Lot fandt nåde i englernes øjne og hos Gud, som sendte dem. For at hans liv kan reddes, skal han " **komme ud** » af byen og slettens dal, fordi englenerne vil ødelægge indbyggerne i denne dal, som vil blive et ruinområde ligesom byen Ai. Englernes ofring omfatter alt, hvad der tilhører ham i levende menneskeskabninger.

I dette tema om **adskillelse** er den guddommelige befaling om at "**komme ud**" permanent. Fordi han opfordrer sine skabninger til at **adskille sig** fra det onde i alle dets former, såsom falske kristne kirker. I Åb.18:4 beordrer han sine udvalgte til at "**gå ud**" af "*Babylon den store*", som for det første angår den katolske religion og for det andet den mangfoldige protestantiske religion, under hvilken indflydelse de har været indtil dette øjeblik. Og som med Lot, vil deres liv kun blive reddet ved straks at adlyde Guds befaling. For så snart loven er bekendtgjort, som vil gøre søndagshvilen på den første dag obligatorisk, vil afslutningen på nådetiden komme til en ende. Og så vil det være for sent at ændre din mening og holdning til dette problem.

Her gør jeg opmærksom på faren ved at udsætte den nødvendige beslutningstagning til senere. Vores liv er skrøbeligt, vi kan dø af en sygdom, en ulykke eller et angreb, ting der kan ske, hvis Gud ikke værdsætter vores langsomhed til at reagere, og i dette tilfælde mister slutningen af den kollektive nådes tid al sin betydning, fordi den, der dør før hende, dør i sin uretfærdighed og sin fordømmelse af Gud. Med bevidsthed om dette problem siger Paulus i Heb.3:7-8: "*I dag, hvis I hører hans røst, så forhærder I ikke jeres hjerter som i oprøret...*". Det haster derfor altid med at reagere på Guds tilbud, og Paulus er af denne opfattelse ifølge Hebr.4,1: "*Lad os derfor frygte, mens løftet om at gå ind til hans hvile endnu består, at nogen af jer synes ikke at være kommet for sent.*"

1 Mos.19:13: "*For vi vil ødelægge dette sted, fordi råbet mod dets indbyggere er stort for JaHWéH. JaHWéH har sendt os for at ødelægge det.*"

Denne gang, tiden er ved at løbe ud, lod englens Lot vide årsagen til deres tilstedeværelse i hans hjem. Byen skal hurtigt ødelægges ved beslutning fra YaHWéH.

1 Mos.19:14: "*Lot gik ud og sagde til sine svigersønner, som havde taget hans døtre: Stå op, sagde han, gå væk fra dette sted; thi JaHWéH vil ødelægge byen. Men i sine svigersønners øjne så han ud til at lave sjov.*"

Lots svigersønner var bestemt ikke på niveau med de andre sodomitters ondskab, men for frelse tæller kun troen. Og det havde de tydeligvis ikke. Deres svigerfars tro havde ikke interesseret dem, og den pludselige idé om, at Gud YaHWéH var klar til at ødelægge byen, var simpelthen utrolig for dem.

1 Mos.19:15: "*Fra dagens morgen tilskyndede englens Lot og sagde: Stå op, tag din hustru og dine to døtre, som er her, for at du ikke skal omkomme i byens ruin.*"

Ødelæggelsen af Sodoma giver anledning til hjerteskrærende **adskillelser**, der afslører tro og fravær af tro. Lots døtre skal vælge mellem at følge deres far eller at følge deres mand.

1 Mos.19:16: "*Og da han tøvede, tog mændene ham i hånden, ham, hans hustru og hans to døtre, fordi JaHWéH ville skåne ham; De tog ham bort og efterlod ham uden for byen.*"

I denne handling viser Gud os "*et mærke taget fra ilden*". Endnu en gang er det for den retfærdige Lot, at Gud frelser, med ham, hans to døtre og hans kone. Således revet fra byen befinder de sig udenfor, frie og levende.

1 Mos.19:17: " *Da han havde ført dem ud, sagde en af dem: "Gem for dit liv; se ikke bag dig, og stop heller ikke i hele sletten; flygt til bjerget, for at du ikke skal omkomme ."*

Frelsen vil være i bjerget, valget overladt til Abraham. Lot kan således forstå og beklage sin fejl ved at have valgt sletten og dens velstand. Hans liv er på spil, og han bliver nødt til at skynde sig, hvis han vil være i sikkerhed, når Guds ild rammer dalen. Han bliver beordret til ikke at se sig tilbage. Ordren skal tages bogstaveligt og billedligt. Fremtiden og livet ligger foran de overlevende fra Sodoma, for bag dem vil der snart ikke være andet end glødende ruiner antændt af svovlsten kastet fra himlen.

1 Mos.19:18: " *Lot sagde til dem: Åh! nej, Herre! »*

Ordren givet af englen skræmmer Lot.

1 Mos.19:19: " *Se, jeg har fundet nåde for dine øjne, og du har vist din store barmhjertighed mod mig, ved at bevare mit liv; men jeg kan ikke undslippe til bjerget, før ulykken rammer mig, og jeg vil omkomme ."*

Lot kender denne region, hvor han bor, og han ved, at det vil tage ham meget tid at nå bjerget. Det er derfor, han bønfaller englen og tilbyder ham en anden løsning.

1 Mos.19:20: " *Se, denne by er nær nok til, at jeg kan søge tilflugt i, og den er lille. Åh! at jeg kan flygte dertil,... er det ikke småt?... og at min sjæl lever!* »

For enden af dalen ligger Tsoar, et ord som betyder lille. Hun overlevede tragedien i dalen for at tjene som et tilflugtssted for Lot og hans familie.

1 Mos.19:21: " *Og han sagde til ham: Se, jeg giver dig også denne nåde, og jeg vil ikke ødelægge den by, som du taler om ."*

Tilstedeværelsen af denne by vidner stadig om denne dramatiske episode, som påvirkede byerne i dalen af sletten, hvor de to byer Sodoma og Gomorra lå.

1.Mos.19:22: " *Skynd dig og søg tilflugt der, for jeg kan intet gøre, før du kommer dertil. Derfor blev denne by givet navnet Zoar .*

Englen er nu afhængig af hans aftale og vil vente, indtil Lot kommer ind i Zoar for at slå dalen.

1 Mos.19:23: " *Solen stod op på jorden, da Lot gik ind i Zoar ."*

For sodomitterne syntes en ny dag at blive annonceret under en smuk solopgang; en dag som alle andre...

1 Mos.19:24: " *Da regnede JaHWéH svovl og ild fra himlen over Sodoma og over Gomorra fra JaHWéH ."*

Denne mirakuløse guddommelige handling modtog et stærkt vidnesbyrd gennem opdagelserne af adventistarkæologen Ron Wyatt. Han identificerede stedet for byen Gomorra, hvis boliger lænede sig op ad hinanden mod den vestlige skråning af bjerget, der grænser op til denne dal. Grunden på dette sted er lavet af svovlsten, som, når de udsættes for ild, stadig antændes i dag. Det guddommelige mirakel er således fuldt ud bekræftet og værdig til de udvalgte tro.

I modsætning til hvad man ofte troede og sagde, kaldte Gud ikke på atomkraft for at ødelægge denne dal, men på sten af svovl og rent svovl, anslået til 90 % renhed, hvilket er usædvanligt ifølge specialisterne. Himlen bærer ikke svovlskyer, så jeg kan sige, at denne ødelæggelse er skabergudens værk. Han kan

skabe enhver materie efter hans behov, eftersom han skabte jorden, himlen og alt, hvad de indeholder.

1 Mos.19:25: " *Han ødelagde disse byer og hele sletten og alle byernes indbyggere og jordens planter .* "

Hvad kan overleve på et sted, der er udsat for en regn af sten af flammende svovl? Intet, undtagen klipper og svovlsten er stadig til stede.

1 Mos.19:26: " *Lots hustru så sig tilbage, og hun blev en saltstøtte .* "

Dette tilbageblik fra Lots kone afslører beklagelser og en fastholdt interesse for dette forbandede sted. Denne sindstilstand behager ikke Gud, og han gør den kendt ved at forvandle sin krop til en saltsøjle, billedet af absolut åndelig sterilitet.

1 Mos.19:27: " *Abraham stod tidligt op om morgenen for at gå til det sted, hvor han havde stået for JaHWéHs nærhed .* "

Uvidende om det drama, der har fundet sted, kommer Abraham til egetræet i Mamre, hvor han bød sine tre besøgende velkommen.

1 Mos.19:28: " *Og han så mod Sodoma og Gomorra og over hele slettens område; og se, han så røg stige op fra jorden, som røgen fra en ovn .* "

Bjerget er et fremragende observatorium. Fra sin højde dominerer Abraham regionen, og han ved, hvor Sodoma og Gomorras dal ligger. Hvis stedets grund stadig er et glødende fyrfad, stiger der ovenover en skarp røg forårsaget af svovlen og af forbruget af alle de materialer, som er indsamlet i en by af mennesker. Stedet er dømt til sterilitet indtil verdens ende. Der finder vi kun sten, sten, svovlsten og salt, en masse salt, som fremmer jordens sterilitet.

1 Mos.19:29: " *Da Gud ødelagde byerne på sletten, kom han Abraham i hu; og han fik Lot til at undslippe midt i ulykken, hvorved han væltede de byer, hvor Lot havde taget sin bolig .* "

Denne afklaring er vigtig, fordi den afslører for os, at Gud frelste Lot kun for at behage Abraham, hans trofaste tjener. Han holdt derfor ikke op med at bebrejde ham for hans valg til den velstående dal og dens korrupte byer. Og dette bekræfter, at han faktisk blev reddet fra den skæbne, som Sodoma kendte som "et mærke, der blev revet fra ilden" eller ekstremt præcist.

1 Mos.19:30: " *Lot forlod Zoar til højderne og slog sig ned på bjerget med sine to døtre, fordi han var bange for at blive i Zoar. Han boede i en hule, han og hans to døtre .* "

Behovet for **adskillelse** bliver nu klart for Lot. Og det er ham, der beslutter sig for ikke at blive i Zoar, som, skønt "lille", også var befolket af mennesker, der var korrupte og syndige over for Gud. På sin side går han til bjerget og, langt fra nogen trøst, bor han sammen med sine to døtre i en hule, et naturligt sikkert husly, som Guds skaberværk tilbyder.

1 Mos.19:31: " *Den ældste sagde til den yngste: Vor far er gammel; og der er ingen mand i landet, der kan komme til os, efter alle landes skik .* "

Der er intet skandaløst i de initiativer, som Lots to døtre har taget. Deres motivation er retfærdiggjort og godkendt af Gud, fordi de handler med henblik på at give eftertiden til deres far. Uden denne motivation ville initiativet være incestuøst.

1 Mos.19:32: " *Kom, lad os få vores far til at drikke vin, og lad os ligge hos ham, så vi kan bevare vor fars slægt .* "

1 Mos.19:33: " *Så lod de deres far drikke vin den nat; og den ældste gik i seng med hendes far: han mærkede hverken når hun lagde sig, eller når hun rejste sig .* "

1 Mos.19:34: " *Næste dag sagde den ældste til den yngste: Se, jeg lå i nat hos min far; lad os få ham til at drikke vin igen i nat og gå og sove hos ham, så vi kan bevare vor fars slægt .* "

1 Mos.19:35: " *De fik deres far til at drikke vin igen den nat; og den yngste gik i seng med ham: han mærkede hverken når hun lagde sig, eller når hun rejste sig .* "

Lots totale bevidstløshed i denne handling giver processen billedet af kunstig befrugtning anvendt på dyr og mennesker i vores sidste tid. Der er ikke den mindste søgen efter nydelse, og sagen er ikke mere chokerende end sammenkoblingen af brødre og søstre i begyndelsen af menneskeheden.

1 Mos.19:36: " *Lots to døtre blev gravide med deres far .* "

Vi bemærker hos disse to døtre af Lot usædvanlige egenskaber af selvopofrelse til gavn for deres fars ære. Som ugifte mødre vil de opdrage deres barn alene, officielt uden en far, og de giver således afkald på at tage en mand, en ægtefælle, en ledsager.

1 Mos.19:37: " *Den førstefødte fødte en søn og kaldte ham Moab; han er fader til moabitterne indtil denne dag .* "

1 Mos.19:38: " *Den yngste fødte også en søn, og han kaldte ham Ben Ammi; han er ammonitternes far den dag i dag .* "

Vi finder i profetien i Daniel 11:41 omtalen af de to sønners efterkommere: " *Han skal komme ind i det smukkeste land, og mange vil falde; men Edom, Moab og den øverste af Ammons børn skal reddes af hans hånd .* " Et kødelig og åndeligt bånd vil derfor forene disse efterkommere til Israel, der er grundlagt på Abraham, roden efter Heber til det hebraiske folk. Men disse fælles rødder vil vække skænderier og sætte disse efterkommere mod nationen Israel. I Zefanias 2:8 og 9 profeterer Gud om ulykke for Moab og Ammons børn: " *Jeg hørte Moabs skældsord og Ammons børns skældsord, da de håned mit folk og rejste sig hovmodigt mod dets grænser. Det er derfor, jeg er i live! siger Hærskarers HERRE, Israels Gud, Moab skal blive som Sodoma, og Ammons Børn som Gomorra, et Sted dækket med Torne, en Saltmine, en Ørken for evigt; resten af mit folk vil plyndre dem, resten af mit folk skal tage dem i besiddelse .* "

Dette beviser, at Guds velsignelse kun var over Abraham, og at den ikke blev delt af hans brødre født af den samme far, Terah. Hvis Lot var i stand til at drage fordel af Abrahams eksempel, vil dette ikke være tilfældet for hans efterkommere født af hans to døtre.

Første Mosebog 20

Adskillelse ved status som Guds profet

For at forny oplevelsen med Faraos, der er rapporteret i 1. Mosebog 12, præsenterer Abraham sin kone Sara som sin søster for Abimelek, kongen af Gerar (nuværende Palæstina nær Gaza). Endnu en gang får Guds reaktion, som straffer ham, ham til at opdage, at Saras mand er hans profet. Abrahams magt og frygt spredte sig således over hele regionen.

Første Mosebog 21

Adskillelsen af det legitime og det illegitime

Adskillelse gennem **ofring** af det, vi elsker

1 Mos.21:1: “ *Og HERREN besøgte Sara, som han havde sagt, og HERREN gjorde med Sara, som han havde sagt.* »

I dette besøg sætter Gud en stopper for Saras lange ufrugtbarhed.

1 Mos.21:2: “ *Og Sara blev frugtsommelig og fødte Abraham en søn i hans alderdom, på den fastsatte tid, som Gud talte til ham.* »

Es.55:11 bekræfter dette: “ *Sådan er det med mit ord, der går ud af min mund: det vender ikke tomt tilbage til mig uden at have gjort min vilje og gennemført mine planer* ”; løftet til Abraham holdes, verset er derfor berettiget. Denne søn kommer til verden, efter at Gud bekendtgjorde sin fødsel. Bibelen præsenterer ham som "forjættelsens søn", hvilket gør Isak til en profetisk type af den messianske "Guds søn": Jesus.

1 Mos.21:3: “ *Og Abraham kaldte sin søn, som var født ham, som Sara havde født ham, navnet Isak.* »

Navnet Isak betyder: han ler. Både Abraham og Sara lo, da de hørte Gud bekendtgøre deres kommende søn. Hvis latter af glæde er positivt, er det ikke tilfældet med hånende latter. Faktisk havde begge ægtefæller den samme reaktion, da de var ofre for menneskelige fordomme. Fordi de lo ved tanken om de menneskelige reaktioner fra dem omkring dem. Siden syndfloden er levetiden blevet stærkt forkortet, og for mennesker markerer 100-årsalderen høj alderdom; den, hvor vi forventer lidt af livet. Men alder betyder intet i sammenhæng med et forhold til skaberguden, der sætter grænserne for alle ting. Og Abraham opdager dette i sin oplevelse, og han modtager gennem Gud rigdom, ære og faderskab, denne gang, legitimt.

1 Mos.21:4: “ *Og Abraham omskar sin søn Isak, da han var otte dage gammel, som Gud havde befalet ham.* »

Til gengæld bliver den legitime søn omskåret. Guds befaling adlydes.

1 Mos.21:5: “ *Og Abraham var hundrede år gammel, da hans søn Isak blev født ham.* »

Sagen er bemærkelsesværdig, men ikke efter antediluvianske standarder.

1 Mos.21:6: “ *Og Sara sagde: Gud har givet mig anledning til at le; den, der hører det, vil le med mig.* »

Sarah finder situationen latterlig, fordi hun er et menneske og et offer for menneskelige fordomme. Men denne lyst til at grine afspejler også en uventet

glæde. Ligesom sin mand Abraham opnår hun muligheden for at føde i en alder, hvor dette ikke længere er tænkeligt med hensyn til menneskelig normalitet.

1 Mos.21:7: “ *Og hun sagde: Hvem ville have sagt til Abraham: Sara vil amme sønner? For jeg har født ham en søn i hans alderdom.* »

Sagen er virkelig enestående og fuldstændig mirakuløs. Ser vi på disse ord fra Sara på et profetisk niveau, kan vi se sønnen Isak, som profeterer den nye pagt i Kristus, mens Ismael profeterer den første pagts søn. Ved sin afvisning af Kristus Jesus vil denne naturlige søn, der er født efter kødet ved omskærelsens tegn, blive forkastet af Gud til fordel for den kristne søn udvalgt ved hjælp af tro. Ligesom Isak vil Kristus-grundlæggeren af den nye pagt blive født mirakuløst for at åbenbare og repræsentere Gud i menneskelig fremtoning. I modsætning hertil er Ismael udelukkende undfanget på kødelige grundlag og strengt menneskelige forståelser.

1 Mos.21:8: “ *Og barnet voksede op og blev vænnet fra; og Abraham gjorde et stort gilde på den dag, da Isak blev vænnet fra.* »

Den ammede baby bliver en teenager, og for far Abraham åbner en fremtid fuld af løfter og lykke, som han fejrer med glæde.

1 Mos.21:9: “ *Og Sara så Hagars søn, den ægyptiske, som hun havde født Abraham, le; og hun sagde til Abraham: "*

Latteren indtager tydeligvis en stor plads i det velsignede pars liv. Ismaels fjendskab og jalousi mod Isaac, den legitime søn, får ham til at grine og håne ham. For Sarah er grænsen for, hvad der er tåleligt, nået: efter moderens hån kommer sønnens; det er for meget.

1 Mos.21:10: “ *Kast denne tjenestepige og hendes søn ud ; thi denne Tjenestes Søn vil ikke arve med min Søn, med Isak.* »

Vi kan forstå Sarahs irritation, men se med mig ovenfor. Sara profeterer uværdigheden af den første alliance, som ikke vil arve med de udvalgte den nye, baseret på troen på Kristi Jesu retfærdighed.

1 Mos.21:11: “ *Og det var meget ondt i Abrahams øjne på grund af hans søn.* »

Abraham reagerer ikke som Sara, fordi hans følelser deles mellem hans to sønner. Isaks fødsel eliminerer ikke de 14 års hengivenhed, der binder ham til Ismael.

1 Mos.21:12: “ *Og Gud sagde til Abraham: Lad det ikke være ondt i dine øjne på grund af barnet og på grund af din trælkvinde. I alt, hvad Sara sagde til dig, lyt til hendes røst; thi hos Isak skal du kaldes Sæd.* »

I dette budskab forbereder Gud Abraham til at acceptere Ismaels, hans ældste søns, fremmedgørelse. Denne **adskillelse** er i Guds profetiske projekt; da han profeterer om den gamle mosaiske alliances fiasko. Som en trøst, i Isak, vil Han formere sine efterkommere. Og opfyldelsen af dette guddommelige ord vil ske gennem oprettelsen af den nye pagt, hvor de " udvalgte " vil blive " kaldt " af budskabet om Guds evige evangelium i Jesus Kristus.

Paradoksalt nok vil Isak således være den gamle pagts patriark, og det er frem for alt i Jakob, hans søn, at Guds Israel efter kødet og omskærelsens tegn vil blive grundlagt på dets grundlag. Men det paradoksale er, at denne samme Isak kun profeterer lektier om den nye pagt i Kristus.

1 Mos.21:13: “ *Og jeg vil også gøre tjenestepigens søn til et folk, for han er din afkom. »*

Ismael er patriark for mange folk i Mellemøsten. Indtil Kristus viste sig for sin jordiske frelsende tjeneste, tilhørte åndelig legitimitet udelukkende efterkommerne af disse to Abrahams sønner. Den vestlige verden levede i flere former for hedenskab og ignorerede eksistensen af den store skabergud.

1 Mos.21:14: “ *Og Abraham stod tidligt op om morgenen og tog brød og et skind vand og gav det til Hagar og lagde det på hendes skulder, og han gav hende barnet og sendte hende bort . Og hun gik hen og vandrede rundt i Beersebas ørken. »*

Guds indgriben beroligede Abraham. Han ved, at Gud selv vil våge over Hagar og Ismael, og han accepterer at **skilles** fra dem, fordi han stoler på, at Gud beskytter og vejleder dem. For han er selv blevet beskyttet og vejledt indtil videre af ham.

1 Mos.21:15: " *Og da vandet i vinskindet var opbrugt, kastede hun barnet under en af buskene, "*

I Beershebas ørken bliver det bortførte vand hurtigt fortæret og uden vand ser Hagar kun døden som det endelige resultat for hendes uheldige situation.

1 Mos.21:16: “ *gik hen og satte sig overfor, inden for en bue rækkevidde; thi hun sagde: Lad mig ikke se barnet dø. Og hun satte sig overfor, og hun løftede sin Røst og græd. »*

I denne ekstreme situation fælder Hagar for anden gang sine tårer foran Guds ansigt.

1 Mos.21:17: “ *Og Gud hørte barnets røst, og Guds engel kaldte på Hagar fra himlen og sagde til hende: Hvad er der i vejen med dig, Hagar? Vær ikke bange, for Gud har hørt barnets røst, hvor det er. »*

Og for anden gang griber Gud ind og taler til hende for at berolige hende.

1 Mos.21:18: “ *Rejs dig, tag barnet op og tag det i din hånd; thi jeg vil gøre det til et stort Folk. »*

Jeg minder dig om, at barnet Ismael er en teenager i alderen 15 til 17, men han er ikke desto mindre et barn, der er underlagt sin mor Hagar, og de to har ikke længere vand at drikke. Gud ønsker, at hun skal støtte sin søn, fordi en magtfuld skæbne venter ham.

1 Mos.21:19: “ *Og Gud åbnede hendes øjne, og hun så en brønd med vand; og hun gik hen og fyldte Huden med Vand og lod Barnet drikke. »*

Resultatet af et mirakel eller ej, denne brønd med vand dukker op i det nødvendige øjeblik for at give Hagar og hendes søn smag for livet. Og de skylder deres liv til den magtfulde Skaber, som åbner eller lukker tingenes vision og intelligens.

1 Mos.21:20: “ *Og Gud var med barnet, og det voksede op og boede i ørkenen og blev en bueskytte. »*

Ørkenen var derfor ikke tom, da Ismael jagede dyr, som han dræbte med sin bue for at spise.

1 Mos.21:21: “ *Og han boede i Parans ørken; og hans Moder tog ham en Hustru fra Ægyptens Land. »*

Båndet mellem ismaelitterne og egypterne vil derfor styrkes, og over tid vil Ismaels rivalisering med Isak øges til det punkt, at de bliver permanente naturlige fjender.

1 Mos.21:22: “ *Og det skete på den tid, at Abimelek og Pikol, hans hærfører, talte til Abraham og sagde; Gud er med dig i alt, hvad du gør. »*

Oplevelserne forårsaget af præsentationen af Sara som hans søster, ting, der er beskrevet i 1 Mos.20, lærte Abimelek, at Abraham var Guds profet. Han er nu frygtet og frygtet.

1 Mos.21:23: “ *Og nu sværger du mig her ved Gud, at du ikke vil handle løgn mod mig eller med mine børn eller med mine børnebørn, efter den godhed, jeg har vist dig, vil du handle mod mig og mod det land, du opholdt dig i. »*

Abimelek ønsker ikke længere at være et offer for Abrahams tricks og ønsker at få fra ham faste og resolute forpligtelser til en fredelig alliance.

1 Mos.21:24: “ *Og Abraham sagde: Jeg vil sværge. »*

Abraham har ingen dårlig hensigt over for Abimelek, og han kan således gå med til denne pagt.

1 Mos.21:25: “ *Og Abraham irettesatte Abimelek på grund af en brønd, som Abimeleks tjenere havde taget med magt. »*

1 Mos.21:26: “ *Og Abimelek sagde: Jeg ved ikke, hvem der har gjort dette, og du har ikke advaret mig om det, og jeg har først hørt om det i dag. »*

1 Mos.21:27: “ *Og Abraham tog kvæg og kvæg og gav dem til Abimelek, og de to sluttede en pagt. »*

1 Mos.21:28: “ *Og Abraham skilte syv unge får fra hjorden; »*

Abrahams valg af "syv får" vidner om hans forbindelse med skaberguden, som han således ønsker at forbinde med sit arbejde. Abraham har slået sig ned i et fremmed land, men han ønsker, at frugten af sit arbejde forbliver hans ejendom.

1 Mos.21:29: “ *Og Abimelek sagde til Abraham: Hvad er disse syv unge får, som du har udskilt? »*

1 Mos.21:30: “ *Og han sagde: Du vil tage disse syv unge får ud af min hånd for at være et vidnesbyrd for mig om, at jeg har gravet denne brønd. »*

1 Mos.21:31: “ *Derfor kaldte de det sted Beersheba, fordi de begge svor der. »*

Den omstridte brønd blev opkaldt efter ordet "sheba", som er roden til tallet "syv" på hebraisk, og som vi finder i ordet "shabbat", som betegner den syvende dag, vores lørdag helliget ved den ugentlige hvile af Gud siden begyndelsen af hans jordiske skabelse. For at bevare mindet om denne alliance blev brønden således kaldt "de syvs brønd".

1 Mos.21:32: “ *Og de sluttede en pagt i Beersheba. Da stod Abimelek op og Pikol, hans Hærfører, og de vendte tilbage til Filisternes Land. »*

1 Mos.21:33: “ *Og Abraham plantede et tamarisktræ i Beerseba; og der påkaldte han HERRENS, den evige Guds, Navn. »*

1 Mos.21:34: “ *Og Abraham opholdt sig lang tid i filisternes land. »*

Gud havde organiseret betingelser for fred og ro for sin tjener.

Første Mosebog 22

Adskillelsen af faderen og den eneste søn ofret

Dette kapitel 22 præsenterer det profetiske tema om Kristus ofret som et offer af Gud som Faderen. Den skildrer princippet om frelse, som Gud har forberedt i hemmelighed fra begyndelsen af hans beslutning om at skabe frie, intelligente og autonome modstykker overfor ham. Dette offer vil være prisen, der skal betales for at opnå en tilbagevenden af kærlighed fra sine skabninger. De udvalgte vil være dem, der har reageret på Guds forventninger med fuldstændig valgfrihed.

1 Mos.22:1: “ *Efter disse ting prøvede Gud Abraham og sagde til ham: Abraham! Og han svarede: Her er jeg!* »

Abraham er meget lydige over for Gud, men hvor langt kan denne lydighed gå? Gud kender allerede svaret, men Abraham må efterlade sig, som et vidnesbyrd for alle de udvalgte, et konkret bevis på hans eksemplariske lydighed, som gør ham så værdig til sin Guds kærlighed, som gør ham til patriarken, hvis efterkommere vil blive sublimeret af Kristi Jesu fødsel.

1 Mos.22:2: “ *Gud sagde: Tag din søn, din eneste søn, den du elsker, Isak; gå til Morias land og ofre ham der som et brændoffer på et af de bjerge, som jeg vil fortælle dig om.* »

Gud presser bevidst på det, der gør ondt, til grænsen af det tålelige for denne gamle mand på over hundrede år. Gud skænkede ham på mirakuløst vis glæden ved at få en søn født til ham og Sarah, hans lovlige hustru. Han vil også skjule Guds utrolige anmodning for dem omkring ham: " *Offer din eneste søn som et offer* ". Og Abrahams positive reaktion vil have evige konsekvenser for hele menneskeheden. For efter at Abraham har givet samtykke til at ofre sin søn, vil Gud selv ikke længere være i stand til at give afkald på sit frelsende projekt; hvis han kunne have overvejet at opgive det.

Lad os bemærke interessen for præcisionen: " *på et af bjergene, som jeg vil fortælle dig* ". Dette præcise sted er programmeret til at modtage Kristi blod.

1 Mos.22:3: “ *Abraham stod tidligt op om morgenen, sadlede sit æsel og tog to tjenere og sin søn Isak med sig. Han kløvede Brænde til Brændofferet og drog afsted for at gaa hen til det Sted, som Gud havde sagt ham.* »

Abraham besluttede sig for at adlyde dette overskud, og med døden i sin sjæl organiserede han forberedelsen af den blodige ceremoni, som var bestilt af Gud.

1 Mos.22:4: “ *På den tredje dag løftede Abraham sine øjne og så stedet langt væk.* »

Landet Morija ligger tre dages gang fra det sted, hvor han bor.

1 Mos.22:5: “ *Og Abraham sagde til sine tjenere: Bliv her med æslet; Jeg og den unge mand vil gå så langt for at tilbede, og vi vil vende tilbage til dig.* »

Den frygtelige handling, han er ved at begå, behøver ingen vidner. han **skiller sig derfor** fra sine to tjenere, som må vente på hans tilbagevenden.

1 Mos.22:6: “ *Abraham tog brændet til brændofferet og ladede det på sin søn Isak og bar ilden og kniven i sin hånd. Og de gik begge sammen .* »

I denne profetiske scene, ligesom Kristus bliver nødt til at bære den tunge "patibulum", som hans håndled vil blive naglet til, bliver Isak fyldt med træet, som, antændt, vil fortære hans ofrede krop.

1 Mos.22:7: “ *Da talte Isak til sin far Abraham og sagde: Min far! Og han svarede: Her er jeg, min søn! Isak svarede: Her er ilden og veden; men hvor er Brændofferlammet?* »

Isak har været vidne til mange religiøse ofre, og han har ret i at blive overrasket over fraværet af det dyr, der skal ofres.

1 Mos.22:8: “ *Abraham sagde: Min søn, Gud vil forsyne sig med lammet til brændofferet. Og de gik begge sammen.* »

Dette svar fra Abraham var direkte inspireret af Gud, fordi det på storslået vis profeterer det enorme offer, som Gud vil bringe ved at ofre sig selv til korsfæstelse i menneskeligt kød, og dermed sørge for de udvalgte synderes behov for en effektiv og retfærdig Frelser i guddommelig fuldkommenhed. Men Abraham ser ikke denne frelsende fremtid, denne rolle som Kristus, Frelseren, profeteret af dyret, der blev ofret til YaHWéH, den almægtige skabergud. For ham giver dette svar ham simpelthen mulighed for at vinde tid, da han ser med rædsel på den forbrydelse, han bliver nødt til at begå.

1 Mos.22:9: “ *Da de kom til det sted, som Gud havde talt til ham, byggede Abraham et alter der og ordnede træet. Han bandt sin søn Isak og satte ham på alteret oven på skoven.* »

Desværre for Abraham foran alteret er der ikke længere nogen måde at skjule for Isak, at det er ham, der skal være offerets får. Hvis fader Abraham viste sig at være sublim i denne ekstraordinære accept, er Isaks føjelige adfærd en afspejling af, hvad Jesus Kristus ville være på sin tid: sublim i sin lydighed og selvopofrelse.

1 Mos.22:10: “ *Så rakte Abraham sin hånd ud og tog kniven for at dræbe sin søn.* »

Bemærk, at for at reagere, venter Gud til den allersidste ende af testen for at give vidnesbyrd om hans udvalgte reel værdi og autenticitet. " *kniven i hånden* "; det eneste, der er tilbage, er at slagte Isak som de mange får, der allerede er blevet ofret.

1 Mos.22:11: “ *Da kaldte JaHWéHs engel til ham fra himlen og sagde: Abraham! Abraham! Og han svarede: Her er jeg!* »

Demonstrationen af Abrahams lydige tro er lavet og perfekt udført. Gud sætter en stopper for den gamle mands prøvelser og hans søns, der er ham og hans kærlighed så værdig.

Læg mærke til, at når han kaldes af Gud eller sin søn, svarer Abraham altid ved at sige: " *Her er jeg .*" Denne spontane reaktion, der udspringer af ham, vidner om hans generøse og åbne natur over for sin næste. Ydermere står det i kontrast til Adams holdning, der var fanget i en syndssituation, som skjulte sig for Gud, til det punkt, at Gud var forpligtet til at sige til ham: " *Hvor er du?* ".

1 Mos.22:12: " Og englen sagde: Ræk ikke din hånd mod barnet og gør det ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og ikke har holdt din eneste søn tilbage fra mig. »

Med demonstrationen af sin trofaste og lydige tro kan Abraham være i alles øjne, og indtil verdens ende, blive vist som et forbillede for sand tro, af Gud, indtil Kristi komme, som vil inkarnere ham. vende i guddommelig fuldkommenhed. Det er i denne model af upåklagelig lydighed, at Abraham bliver den åndelige far til sande troende, frelst ved Jesu Kristi udgydte blod. I denne oplevelse har Abraham netop spillet rollen som Gud Faderen, som vil ofre som et ægte og dødeligt offer, hans eneste søn ved navn Jesus fra Nazareth.

1 Mos.22:13: " Abraham løftede sine øjne og så bag sig en vædder holdt i en busk af hornene; og Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den som Brændoffer i sin Søns Sted. »

På dette tidspunkt kan Abraham indse, at hans svar til Isak, " min søn, Gud vil sørge for sig selv lammet til brændofferet ", var blevet inspireret af Gud, fordi "lammet ", i virkeligheden, "den unge vædder ". , er i sandhed " leveret " af Gud og tilbudt af ham. Bemærk, at dyrene, der ofres til YaHWÉH, altid er hanner på grund af ansvaret og herredømmet givet til mennesket, den mandlige Adam. Kristus Forløseren vil også være mand.

1 Mos.22:14: " Abraham gav dette sted navnet YaHWÉH Jireh. Derfor siges der i dag: På YaHWÉHs bjerg skal han ses. »

Navnet " YaHWÉH Jireh " betyder: YaHWÉH vil blive set. Antagelsen af dette navn er en sand profeti, som bekendtgør, at i Moria's land vil den store usynlige Gud, som inspirerer frygt og ærefrygt, blive set i et mindre formidabelt menneskeligt udseende, for at bringe og opnå frelsen for de udvalgte. Og oprindelsen til denne udnævnelse, ofringen af Isak som et offer, bekræfter " Guds Lam, som bærer verdens synder ", den jordiske tjeneste. Ved at kende Guds interesse i hans respekt for de typer og modeller, der gengives og gentages, er det sandsynligt og næsten sikkert, at Abraham ofrede sit offer netop på det sted, hvor Jesus 19 århundreder senere skulle korsfæstes, ved foden af Golgata-bjerget. , uden for Jerusalem, byen, kun for en tid, hellig.

1 Mos.22:15: " JeHWÉHs engel kaldte Abraham fra himlen anden gang, "

Denne frygtelige prøvelse vil være den sidste, som Abraham bliver nødt til at gennemgå. Gud fandt i ham den værdige mønsterpatriark af lydige tro, og han gjorde det kendt for ham.

1 Mos.22:16: " og sagde: Ved mig selv sværger jeg, JaHWÉHs ord! Fordi du har gjort dette og ikke har tilbageholdt din søn, din eneste søn. " »

Gud understreger disse ord " din eneste søn ", fordi de profeterer hans fremtidige offer i Jesus Kristus ifølge Joh 3:16: " Så elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv ."

1 Mos.22:17: " Jeg vil velsigne dig og mangfoldiggøre dine efterkommere, som himlens stjerner og som sandet på havets strand; og dit efterkommere skal tage deres fjenders port i besiddelse. »

Opmærksomhed ! Abrahams velsignelse er ikke arvet, den er til ham alene, og hver mand eller kvinde af hans efterkommere skal til gengæld fortjene

Guds velsignelse. For Gud lover ham en talrig efterkommere, men blandt denne efterkommere vil kun de udvalgte, som vil handle med samme troskab og samme lydighed, blive velsignet af Gud. Du kan så måle al den åndelige uvidenhed hos jøderne, som stolt hævdede at være sønner af Abraham og derfor sønner, der fortjente arven af hans velsignelser. Jesus modbeviste dem ved at vise dem sten og sige, at fra disse sten kan Gud give Abraham efterkommere. Og han krediterede dem som deres far, ikke Abraham, men Djævelen.

I sin erobring af Kanaans land vil Josua besidde sine fjenders port, hvoraf den første til at falde var byen Jeriko. Til sidst, med Gud, vil de udvalgte helgener besidde døren til den sidste fjende: " *Babylon den Store* " ifølge forskellige læresætninger åbenbaret i Jesu Kristi Apokalypse.

1 Mos.22:18: " *Alle jordens nationer vil blive velsignet i dit slægt, fordi du har adlødt min røst.* »

Det er i sandhed " *alle jordens nationer* ", fordi tilbuddet om frelse i Kristus tilbydes alle mennesker, af enhver oprindelse og alle folkeslag. Men disse nationer skylder også Abraham det faktum, at de er i stand til at opdage de guddommelige orakler åbenbaret for det hebræiske folk, der kommer ud af Egyptens land. Frelse i Kristus opnås ved den dobbelte velsignelse fra Abraham og hans efterkommere repræsenteret af det hebræiske folk og Jesus fra Nazareth, Jesus Kristus.

Det er ønskeligt tydeligt at bemærke velsignelsen og dens årsag i dette vers: lydighed godkendt af Gud.

1 Mos.22:19: " *Da Abraham vendte tilbage til sine tjenere, stod de op og drog sammen til Beersheba; thi Abraham boede i Beerseba.* »

1 Mos.22:20: " *Efter disse ting blev det meldt til Abraham, idet han sagde: Se, Milka har også født sønner til din bror Nahor:* "

De følgende vers har til formål at forberede forbindelsen til " *Rebekka* ", som vil blive den ideelle hustru, som Gud har udvalgt til den trofaste og føjelige Isak. Hun vil blive taget fra Abrahams nære familie i hans bror Nahors efterkommere.

1 Mos.22:21: " *Uz, hans førstefødte, Buz, hans bror Kemuel, Arams fader* , "

1 Mos.22:22: " *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph og Betuel.* »

1 Mos.22:23: " *Betuel avlede **Rebekka** . Dette er de otte sønner, som Milka fødte til Nahor, Abrahams bror .* »

1 Mos.22:24: " *Hans medhustru, ved navn Reuma, fødte også Tebach, Gaham, Tahash og Ma'aka.* " .

Opfyldelsen af løfterne givet til Abraham

Første Mosebog 23 fortæller om hans kone Saras død og begravelse i Hebron i Makpelas hule. Abraham tog et gravsted i Kanaans jord i besiddelse, mens han ventede på, at Gud ville give hele landet til sine efterkommere omkring 400 år senere.

Så, i 1. Mos.24, bevarer Abraham stadig Guds rolle. For at forblive **adskilt** fra de lokale hedenske folk, vil han sende sin tjener til et fjernt sted, til sin nærmeste familie, for at finde en hustru til sin søn Isak, og de vil lade Gud vælge for dem. På samme måde vil Gud udvælge de udvalgte, som skal udgøre Kristi brud, Guds Søn. I denne udvælgelse har mennesket intet med det at gøre, fordi initiativet og dommen tilhører Gud. Guds valg er perfekt, uangribeligt og effektivt, ligesom Rebekka den udvalgte hustru, kærlig, intelligent og smuk af udseende og frem for alt åndelig og trofast; perlen, som alle åndelige mænd, der ønsker at tage en kone, bør lede efter.

Jakob og Esau

Senere, ifølge 1. Mos.25, er Rebekka oprindeligt ufrugtbar ligesom Abrams kone Saraj før hende. Denne delte sterilitet skyldes, at de to kvinder vil bære velsignede efterkommere til Kristus, som selv vil blive formet af Gud i en ung jomfrupiges livmoder ved navn Maria. På denne måde er slægten til Guds frelsende projekt præget af hans mirakuløse handling. Da hun lider af denne naturlige sterilitet, appellerer Rebekka til YaHWÉH, og hun får fra ham to tvillinger, der kæmper i hendes mave. Bekymret spørger hun Gud om denne ting: *“ Og YaHWÉH sagde til hende : To nationer er i dit liv, og to folkeslag skal skilles fra dit liv; en af disse mennesker vil være stærkere end den anden, og den større vil være underlagt den mindre . »*Hun føder to tvillinger. På grund af hans intense hårdhed, og han var helt " rødt ", deraf navnet " Edom " givet til hans efterkommere, hedder den ældste " Esau ", et navn, der betyder "håret". Den yngste hedder " Jakob ", et navn, der betyder: "Bedrager". Allerede de to navne profeterer deres skæbne. "Velu" vil sælge sin førstefødselsret til den yngste for en saftig ret med " roux " eller røde linser. Han sælger denne førstefødselsret, fordi han undervurderer dens dagsværdi. Tværtimod begærer den åndelige "Bedrager" denne titel, som ikke kun er æres, fordi Guds velsignelse er knyttet til den.

"Bedrager" er af typen af de voldelige mennesker, der for enhver pris ønsker at tvinge Himmeriget til at tage det i besiddelse, og det var med ham i tankerne, at Jesus talte om dette emne. Og når man ser denne kogende nidkærhed, bliver Guds hjerte meget glad. Også synd for "Hairy" og så meget desto bedre for "Deceiver", fordi det er ham, der vil blive "Israel", efter Guds beslutning. Tag ikke fejl, Jakob er ingen almindelig bedrager, og han er en bemærkelsesværdig mand, for der er intet andet bibelsk eksempel på hans vilje til at opnå Guds velsignelse, og det er kun for at nå dette mål, han snyder". Så vi kan alle efterligne ham, og den trofaste himmel vil glæde sig. For sin del vil Esau have som sine efterkommere folket i "Edom", et navn, der betyder "rødt", med samme rod og betydning som Adam, dette folk vil være en modstander af Israel, som den guddommelige profeti annoncerede.

Jeg specificerer, at farven "rød" kun betegner synd i de profetiske billeder af det frelsende projekt åbenbaret af Gud, og dette kriterium gælder kun for skuespillerne i hans produktioner, såsom "Esau". I middelalderens mørke tider blev rødhårede børn, der blev betragtet som onde, dræbt. Det er derfor, jeg påpeger, at den røde farve ikke gør den almindelige mand mere syndig end brunetten eller blondinen, fordi synderen er identificeret af hans tros dårlige gerninger. Det er derfor kun i symbolsk værdi, at "rød", farven på menneskeblod, er et symbol på synd, ifølge Es.1:18: "*Kom og lad os bønfalde! siger YaHWéH. Hvis dine synder er som skarlagen, bliver de hvide som sne; hvis de er røde som lilla, bliver de som uld .* » Ligeledes forbinder Jesus i sin Apokalypse, sin Åbenbaring, den røde farve til menneskelige redskaber, som tjener, ubevidst eller ej, djævelen, Satan, livets første synder skabt af Gud; eksempler: den "røde hest" i Åb.6:4, den "røde eller ildrøde drage" i Åb.12:3 og det "skarlagentrøde dyr" i Åb.17:3.

Nu hvor han har denne førstefødselsret, vil Jakob til gengæld leve livserfaringer, der profeterer Guds planer, som Abrahams efterfølger.

Han forlod sin familie af frygt for sin broder Esaus vrede, med god grund, ifølge 1. Mos.27:24, fordi han havde besluttet sig for at dræbe ham, efter at hans døende fars velsignelse var blevet omledt, "bedraget" af en løb ud af sindet på sin kone Rebecca. I denne kidnapning afslører tvillingernes to navne deres betydning. Fordi "tempeuren" brugte en behåret hud til at bedrage Isak, som var blevet blind, og dermed udgav sig for at være sin naturligt "hårede" ældre bror. Åndelige mennesker støtter hinanden, og Rebekka var mere som Jakob end Esau. I denne handling modsiger Gud Isaks menneskelige og kødelige valg, som foretrak Esau jægeren, der bragte ham vildt, som han satte pris på. Og Gud giver førstefødselsretten til den, der er mest værdig til den: Jakob Bedrageren.

Da han ankom til Laban, hans aramæiske onkel, Rebekkas bror, for at arbejde for ham, bliver Jakob forelsket i Rachel, den yngste, men smukkeste af Labans døtre. Hvad han ikke ved er, at i sit virkelige liv får Gud ham til at spille en profetisk rolle, som skal profetere hans frelsende projekt. Også efter "syv års" arbejde for at få sin elskede Rachel påtvinger Laban ham sin ældste datter "Lea" og giver ham hende som sin hustru. For at få og gifte sig med Rachel bliver han nødt til at arbejde "syv år mere" for sin onkel. I denne oplevelse profeterer "Jacob" hvad Gud skal gennemgå i sit frelsende projekt. For også han vil indgå en

første alliance, der ikke er i overensstemmelse med hans hjertes ønske, fordi oplevelsen af et kødelig og nationalt Israel ikke vil være præget af den succes og ære, som dets godhed fortjener. Rækkefølgen af "dommere" og "konger" ender altid dårligt, på trods af nogle få sjældne undtagelser. Og den ønskede hustru, der er værdig til hans kærlighed, vil han først opnå i en anden alliance efter at have demonstreret sin kærlighed og åbenbaret sin frelsesplan i Jesu Kristi tjeneste; hans lære, hans død og hans opstandelse. Bemærk, at menneskelige og guddommelige præferencer er fuldstændig omvendt. Jakobs elskede er den golde Rakel, men Guds er den produktive Lea. Ved først at give Jakob Lea som sin hustru, får Gud sin profet til at opleve den skuffelse, som de begge vil opleve i deres første alliance. I denne oplevelse bebuder Gud, at hans første alliance vil blive en frygtelig fiasko. Og afvisningen af Messias Jesus af hans efterkommere bekræftede dette profetiske budskab. Lea, som ikke var den elskede udvalgt brudgommen, er et billede, som profeterer de udvalgte af den nye alliance, som af hedensk oprindelse i lang tid levede i uvidenhed om eksistensen af den unikke skabergud. Imidlertid profeterede Leas produktive natur en pagt, der ville bære megen frugt til Guds ære. Og Esajas 54:1 bekræfter og siger: "*Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke bærer mere! Lad din glæde og din glæde bryde frem, du som ikke længere har ondt! Thi den forladtes Børn skal være flere end Sønnen af hendes gifte, siger HERREN.*" Her profeterer de forladte, gennem Lea, den nye pagt, og den gifte, gennem Rakel, den gamle hebraiske pagt.

Jakob bliver til Israel

Efter at have forladt den rige og velstående Laban vender Jakob og de, der tilhører ham, tilbage til sin bror Esau, hvis retfærdige og hævnerrige vrede han frygter. En nat viser Gud sig for ham, og de kæmper mod hinanden indtil daggry. Gud sår ham endelig i hoften og fortæller ham, at han fra nu af vil blive kaldt "Israel", fordi han kom sejrrig ud og kæmpede mod Gud og mennesker. I denne oplevelse ønskede Gud at skildre billedet af Jakobs kæmpende sjæl i sin troskamp. Han er navngivet Israel af Gud, og han opnår det, han desperat ønskede og søgte: sin velsignelse fra Gud. Abrahams velsignelse i Isak tog således form gennem forfatningen af det kødelige Israel, som, bygget på Jakob, der blev til Israel, snart ville blive en frygtet nation, efter udgangen af slaveriet Egypten. Da Guds nåde har forberedt Esau, befinder de to brødre sig i fred og glæde.

Med sine to hustruer og deres to tjenere blev Jakob far til 12 drenge og kun én pige. Steril i starten som Sarai og Rebekka, men afgudsdyrkende, får Rachel to børn fra Gud, Josef den ældste og Benjamin den yngste. Hun døde under fødsel af sit andet barn. Hun profeterer således afslutningen på den gamle pagt, som vil ophøre med oprettelsen af den nye baseret på Jesu Kristi forsonende blod. Men i den anden ansøgning profeterer disse jordiske omstændigheder den endelige skæbne for hans udvalgte, som vil blive frelst ved hans lykkelige indgriben, når han vender tilbage i sit herlige guddommelige aspekt i Michael Jesus Kristus. Denne vending af situationen for de sidst udvalgte er profeteret af navneændringen på det barn, der kaldte "*Ben-Oni*" eller "min sorgs søn", af den døende mor, omdøbt af Jakob, faderen, "*Benjamin*" » enten, "højre søn" (højre side) eller, velsignet søn. Som bekræftelse vil Jesus Kristus i Matt.25:33 placere "

sine får ved sin højre side og bukkene på sin venstre side ". Dette navn "*Benjamin* " blev udvalgt af Gud, udelukkende for hans profetiske projekt, derfor for os, fordi det for Jakob havde ringe betydning; og for Gud fortjente den afgudsdyrkende Rachel ikke kvalifikationen "*rigtigt* ". Disse ting vedrørende verdens ende er udviklet i forklaringerne i Åb.7:8.

Den beundringsværdige Joseph

I Israels historie vil den rolle, som Gud giver Josef, få ham til at dominere sine brødre, som, ophidset over hans åndelige herredømme, sælger ham til arabiske købmænd. I Egypten gjorde hans ærlighed og loyalitet ham værdsat, men hans herres kone ønskede at misbruge ham, efter at have modstået ham, befandt Josef sig i fængsel. Der, for at forklare drømme, vil begivenheder føre ham til den højeste rang under faraoen: den første vesir. Denne ophøjelse er baseret på hans profetiske gave som for Daniel efter ham. Denne gave gjorde ham værdsat af faraoen, som betroede Egypten til ham. Under en hungersnød vil Jakobs brødre tage til Egypten, og der vil Josef blive forsonet med sine onde brødre. Jakob og Benjamin vil slutte sig til dem, og det er sådan, hebræerne slår sig ned i Egypten i Gosen-regionen.

Udvandringen og den trofaste Moses

I slaver vil hebræerne i Moses finde det hebraiske barn, hvis navn betyder "frelst fra vandet" i Nilen, opvokset og adopteret af Faraos datter, befrieren forberedt af Gud.

Mens forholdene for deres slaveri hærder og øges, for at forsvare en hebræer, dræber Moses en egypter, og han flygter ud af Egypten. Hans rejse fører ham til Midian i Saudi-Arabien, hvor Abrahams efterkommere bor, og Keturah, hans anden kone, giftede sig efter Sarahs død. Da han 40 år senere giftede sig med Zippora, den ældste datter af hans svigerfar Jetro, mødte Moses Gud, mens han vogtede sine hjerde mod Horeb-bjerget. Skaberen viser sig for ham i form af en glødende busk, der brænder, men ikke fortæres. Han afslører for ham sin plan for Israel og sender ham til Egypten for at lede sit folks udrejse.

Ti plager vil være nødvendige for at tvinge Farao til at lade sine dyrebare slaver gå frit. Men det er den tiende, som vil få en stor profetisk betydning. For Gud slog alle Ægyptens førstefødte ihjel, både mennesker og dyr. Og samme dag fejrede hebræerne den første påske i deres historie. Påsken profeterede Messias Jesu død, den "*førstefødte* " og det rene og pletfrie "*Guds Lam* " ofret som "*lammet* " som blev slagtet på dagen for udvandringen fra Egypten. Efter Isaks offer, som Gud havde bedt Abraham om, er påsken ved udvandringen fra Egypten den anden profetiske bekendtgørelse om Messias (Salvede) Jesu død, eller, i græske termer, om Jesus Kristus. Udvandringen fra Egypten blev gennemført på den 14. ^{dag} i årets første måned, omkring det 15. ^{århundrede} f.Kr., omkring 2500 år efter Evas og Adams synd. Disse tal bekræfter tiden på "400 år" af de "*fire generationer* " givet af Gud til amoriterne, indbyggerne i Kanaans land.

Faraos stolthed og oprørske ånd vil forsvinde med sin hær i vandet i det "røde hav", som således finder sin mening, fordi det lukker sig om dem efter at have åbnet for at tillade hebræerne at komme ind i Saudi-Arabiens land, ved at den sydlige ende af den egyptiske halvø. For at undgå Midian leder Gud sit folk gennem ørkenen mod Sinaj-bjerget, hvor han vil præsentere sin lov om de "ti bud" for dem. Før den ene sande Gud er Israel nu en lærd nation, der skal sættes på prøve. Til dette formål kaldes Moses til ham på Sinaj-bjerget, og Gud holder ham der i 40 dage og nætter. Han giver ham lovens to tavler indgraveret med hans guddommelige finger. I det hebræiske folks lejr begunstiger det langvarige fravær af Moses de oprørske ånder, som lægger pres på Aron og ender med at få ham til at acceptere støbningen og støbningen af en "guldkalv ". Alene denne oplevelse opsummerer oprørske menneskers adfærd over for Gud til alle tider. Deres afvisning af at underkaste sig dens autoritet får dem til at foretrække at tvivle på dens eksistens. Og Guds mange straffe ændrer intet. Efter disse 40 dages og nætters prøvelser vil frygten for Kanaans kæmper dømme folket til at vandre i ørkenen i 40 år, og kun af denne prøvede generation vil Josva og Kaleb være i stand til at komme ind i det forjættede land, som Gud har tilbudt. omkring 2540 siden Adams synd.

Hovedpersonerne i Genesis-historien er skuespillerne i en produktion organiseret af skaberen Gud. Hver af dem overfører, med et profetisk formål eller ej, en lektie, og denne idé om skue blev bekræftet af apostlen Paulus, som sagde i 1 Kor.4:9: "For Gud, det forekommer mig, har skabt *os* , *apostle*, *de sidste af mennesker*, *dømt til døden på en måde*, *da vi har været et skue for verden*, *for engle og for mennesker* . »Siden da skrev Herrens budbringer, Ellen G. White, sin berømte bog med titlen "The Tragedy of the Ages". Ideen om " *skuespillet* " er derfor bekræftet, men efter "stjernerne, stjernerne" i den hellige bog, er det hver enkelt af os tur til at spille vores egen rolle, vel vidende, at vi er instrueret af deres oplevelser. anbragt i pligten til at efterligne deres gode gerninger uden at gengive deres fejl. For os, som for Daniel (Min Dommer er Gud), forbliver Gud "vores Dommer", medfølelse, bestemt, men "Dommeren", som ikke gør nogen undtagelse for nogen.

Oplevelsen af det jødiske nationale Israel er katastrofal, men det er ikke mere end oplevelsen af vor tids kristne tro, som ender i udbredt frafald. Vi bør ikke blive overrasket over denne lighed, for Israel i den gamle pagt var kun et mikrokosmos, et udsnit af de mennesker, der befolker hele jorden. Det er grunden til, at sand tro var lige så sjælden der som i den nye pagt, bygget på Frelseren og " *trofaste vidne* " Jesus Kristus.

Fra Bibelen generelt

Hele Bibelen, dikteret og derefter inspireret af Gud til hans menneskelige tjenere, bærer profetiske lektioner; fra Første Mosebog til Åbenbaringen. De af Gud udvalgte skuespillere præsenteres for os, som de virkelig er i deres sande natur. Men for at konstruere profetiske budskaber i dette evige skue, bliver Skaberen Gud Arrangør af begivenheder. Efter udgangen fra Ægypten giver Gud

Israel det frie aspekt af sin himmelske lov i 300 år, "dommernes" tid, som slutter omkring 2840. Og i denne frihed forpligter tilbagevenden til synd Gud til at straffe sit folk "syv gange" som han til sidst leverer til filistrene, deres arvefjender. Og "syv gange" opdrager han "befriere". Bibelen siger, at i de dage, "*gjorde enhver, hvad han ville* ." Og denne tid med total frihed var nødvendig for at den frugt, som hver person bar, kunne åbenbares. Det er det samme i vores "*endetid* ". Disse tre hundrede års frihed præget af hebræernes konstante tilbagevenden til synd, inviterer Gud os til at sammenligne dem med de tre hundrede år af den retfærdige Enoks liv, som han præsenterer for os som et eksemplarisk forbillede for sine udvalgte, idet han siger: "*Enok vandrede med Gud tre hundrede år, så var han ikke mere, fordi Gud tog ham* "; med ham ved at få ham til først at gå ind i hans evighed ligesom Moses og Elias efter ham og de hellige, der opstod ved Jesu død, før alle de andre udvalgte, inklusive Jesu Kristi apostle; de vil alle blive forvandlet eller genopstået på den yderste dag.

Efter "dommernes" kom kongernes tid og der igen giver Gud sine to første skuespillere en profetisk rolle, som bekræfter budskabet om det ondes fremskridt mod det endelige gode, det vil sige fra nat eller mørke, mod lyset. Sådanne profeterede disse to mænd, Saul og David, det overordnede projekt af frelsesplanen forberedt for de jordiske udvalgte, det vil sige de to faser eller to på hinanden følgende hellige alliancer. Tag den med mig, David bliver først konge ved kong Sauls død, ligesom den gamle evige pagts død tillader Kristus at etablere sin nye pagt, sin regering og sit evige herredømme.

Jeg har allerede nævnt dette emne, men jeg vil gerne minde dig om, at jordiske monarkier ikke har guddommelig legitimitet, fordi hebræerne bad Gud om at have en konge "som de *andre* jordiske nationer", de "hedenske". Hvilket betyder, at modellen for disse konger er af typen sataniske værdier og ikke guddommelig. Så meget som for Gud er kongen blid, ydmyg af hjertet, fuld af selvfornægtelse og medfølelse, og gør sig selv til alles tjener, så meget er Djævelens hårde, stolte, egoistiske og foragtende, og han kræver skal betjenes af alle. Uretfærdigt såret af hans afvisning af sit folk, imødekom Gud hans anmodning, og for hans ulykke gav han ham en konge i overensstemmelse med djævelens standarder og alle hans uretfærdigheder. Fra da af, for hans folk Israel, **men ham alene**, opnåede kongelige sin guddommelige legitimitet.

Verbal eller skriftlig tale er midlet til udveksling mellem to individuelle mennesker. Bibelen er Guds ord i den forstand, at Gud for at overføre dens lektier til sine jordiske skabninger har samlet vidnesbyrd dikteret eller inspireret til sine tjenere; vidneudsagn sorteret, udvalgt og grupperet af ham over tid. Vi bør ikke blive overraskede, når vi bemærker ufuldkommenheden af retfærdighed etableret på jorden, for afskåret fra Gud kan mennesker kun etablere deres retfærdighed på lovens bogstav. Nu fortæller Gud os gennem Jesus, at "*bogstaven dræber, men ånden giver liv*", dette bogstav. Bibelens hellige skrifter kan derfor kun være "*vidner*" som angivet i Åb. 11:3, men i intet tilfælde "dommere". Ved at erkende, at lovens bogstav ikke er i stand til at afsige retfærdig dom, åbenbarer Gud en sandhed, der udelukkende hviler på hans persons guddommelige natur. Han alene kan afsige en retfærdig dom, fordi hans evne til at analysere de hemmelige tanker i hans skabningers sind gør det muligt for ham at kende motivationen hos dem,

han dømmer, ting skjult og ignoreret af andre skabninger. Bibelen giver derfor kun grundlaget for de vidnesbyrd, der bruges til at dømme. I løbet af de " tusind år " med himmelsk dom vil de udvalgte helgener få adgang til motiverne for de sjæle, der bliver dømt. Med Jesus Kristus vil de således være i stand til at afsige en fuldkommen dom, som er blevet nødvendig, eftersom den endelige dom fastslår længden af den lidelsesperiode, der led i den anden død. Denne viden om den skyldiges virkelige motivation giver os mulighed for bedre at forstå Guds nåde over for Kain, den første jordiske morder. Ifølge det eneste vidnesbyrd, der er fremlagt skriftligt i Bibelen, blev Kain skubbet til jalousi ved Guds valg om at velsigne Abels offer og foragte Kains tilbud, uden at sidstnævnte vidste årsagen til denne forskel, som var åndelig, og stadig ignoreret. Sådan er tingene, livet består af utallige parametre og forhold, som kun Gud kan identificere og bedømme med fuld viden om fakta. Når det er sagt, forbliver Bibelen for mænd, den eneste bog, der i bogstaver præsenterer grundlaget for loven, som dømmer deres handlinger, mens de venter på, at deres hemmelige tanker bliver åbenbaret for de udvalgte helgener i himlen. Men brevets rolle er at fordømme eller dømme handlingen. Det er derfor, Jesus i sin åbenbaring minder mænd om vigtigheden af deres " gerninger ", og han taler sjældent om deres tro. I Jakobs brev 2:17 mindede apostelen Jakob om, at " uden gerninger er troen død ", hvilket bekræfter også denne opfattelse, Jesus taler kun om de gode eller dårlige " gerninger " skabt af tro. Og for at blive frembragt ved tro, er disse gerninger udelukkende dem, som Bibelen lærer under guddommelige love. Gode gerninger værdsat af den katolske kirke tages ikke i betragtning, fordi de er værker af humanistisk karakter og inspiration.

I endens tid er Bibelen totalt foragtet, og det menneskelige samfund præsenterer et globaliseret mystificerende og løgnagtigt aspekt. Det er da, at ordet " sandhed ", som kendetegner Bibelen, den levende Guds ord, og mere generelt dets globale universelle projekt, får sin fulde betydning. Fordi foragt for denne unikke " sandhed " får menneskeheden til at bygge sig selv på løgne på alle relationelle, sekulære, religiøse, politiske eller økonomiske områder.

Denne artikel, der bliver skrevet på sabbatten den 14. august 2021, i morgen, den 15. august, i store forsamlinger, vil ofrene, der er bedraget af falsk religion, hylde den mest succesrige sataniske mystifikation af hans karriere, siden hans brug af "slangen " som et medie i " Eden ": hendes optræden under billedet af "Jomfru Maria". Den rigtige var ikke længere jomfru, da hun efter Jesus fødte sønner og døtre; Jesu brødre og søstre. Men løgne dør hårdt og modstår selv de bedste bibelske argumenter. Lige meget, efter denne 15. august vil der kun være tilbage til denne forargelse, højst otte fester for at irritere Gud og vække hans retfærdige vrede, som vil falde på hovedet på de skyldige. Bemærk, at i denne genfærd blev børn udvalgt til at autentificere visionen om "jomfruen". Er de så uskyldige, som folk siger og lader som om? Født syndere, uskyld tilskrives dem fejlagtigt, men vi kan derfor ikke beskyldte dem for medvirken. Synet disse børn fik var meget virkeligt, men Djævelen er også en meget ægte oprørsk ånd, og Jesus Kristus dedikerede mange af sine ord til ham for at advare sine tjenere om ham. Historien vidner om dens vildledende forførende kraft, som fører dens forførte og bedragede ofre til den " anden død ". Tilbedelsen af djævelen i hele

den pavelige og romersk-katolske kirke fordømmes af Gud, i dette vers fra Åb. 13:4: "**Og de tilbad dragen, fordi han havde givet dyret myndighed** ; de tilbad Dyret og sagde: *Hvem er som Dyret, og hvem kan kæmpe imod det?* ". I virkeligheden er det først efter afslutningen af denne " *tilbedelse* " af det tvingende og forfølgende " *dyr* " af Jesu Kristi sande udvalgte hellige, at denne tilbedelse begynder i en tid med tolerance, som omstændighederne har pålagt det. ved den djævelske "jomfrus" forførende midler; en " *kvinde* " for at erstatte " *slangen* " efter " *slangen* " forførte " *kvinden* ", der forførte sin mand. Princippet forbliver det samme, og det er stadig lige så effektivt.

Sidste valg tidspunkt

Denne undersøgelse af guddommelige åbenbaringer slutter med analysen af Første Mosebog, som åbenbarede for os, hvem Gud er i alle hans karakteraspekter. Vi har netop set, hvordan han er resolut i sit krav om lydighed fra sine skabninger ved at udsætte Abram for en ekstraordinær trosprøve, da han var næsten hundrede år gammel; dette guddommelige krav skal derfor ikke længere demonstreres.

På tidspunktet for det sidste valg, som Gud havde foreslået siden foråret 1843, og mere præcist krævet siden den 22. oktober 1844, kræves overholdelsen af sabbatten af Gud som bevis på den kærlighed, som hans sande udvalgte helgener har givet ham. Den universelle åndelige situation præsenteres således i form af et enkelt spørgsmål, som udelukkende henvender sig til alle medlemmer af religiøse, kristne organisationer.

Spørgsmålet, der dræber eller får dig til at leve evigt

Er en kejser, en konge eller en pave bemyndiget og bemyndiget til at ændre de ord, der er talt og skrevet af Gud, eller under hans diktat, som Moses gjorde?

Efter at have forudset alt, selv dette spørgsmål, gav Jesus sit svar på forhånd, idet han sagde i Mat.5:17-18: "Tro ikke, *at jeg er kommet for at ophæve loven eller profeterne; Jeg kom ikke for at afskaffe, men for at opfylde. For sandelig siger jeg jer, indtil himmel og jord forgår, vil **ikke en jot eller en tøddel forgå af loven, før alt er fuldendt*** . » Den samme Jesus meddelte også, at hans ord, som han talte, vil dømme os, i Joh 12:47 til 49: " *Hvis nogen hører mine ord og ikke holder dem, er det ikke mig, der dømmer ham; thi jeg er ikke kommet for at dømme verden, men for at frelse verden. Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har sin dommer; **det ord, som jeg har talt, skal dømme ham på den yderste dag*** . For jeg har ikke talt om mig selv; men Faderen, som har sendt mig, har selv foreskrevet mig, hvad jeg skal sige og forkynde. »

Dette er Guds opfattelse af hans lov. Men Dan.7:25 afslørede, at **hensigten med at " ændre "** det var at dukke op i den kristne æra, idet han sagde om det romersk-katolske pavedømme: " *Han vil tale ord mod den Højeste, han vil undertrykke den Højestes hellige.* " -Høj, **og han vil håbe på at ændre tiderne og loven** ; og de hellige skal overgives i hans hænder for en tid og tider og en halv tid. »En forargelse, der vil ophøre, og som han vil vide, hvordan han retfærdigt

skal straffe i henhold til vers 26, som følger: " *Derefter vil dommen komme, og hans herredømme vil blive taget fra ham, som vil blive ødelagt og tilintetgjort for evigt.* » Disse " *tider* " eller profetiske år bebuder, at hans forfølgende regeringstid var fuldført i 1260 år, fra 538 til 1798.

Denne " *dom* " udføres i flere faser.

Den første fase er forberedende; det er arbejdet med **adskillelsen** og helliggørelsen af den "adventistiske" tro, som Gud har etableret siden foråret 1843. Adventismen er **adskilt** fra den katolske og protestantiske religion. I Åbenbaringen omhandler denne fase " *Sardis, Filadelfia og Laodikea* " epokerne i Åb.3:1-7-14.

Den anden fase kan håndhæves: " *vi vil fjerne hans herredømme* ". Det er Jesu Kristi herlige genkomst, der forventes i foråret 2030. De udvalgte adventister går ind i evigheden **adskilt** fra de uværdige katolske, protestantiske og adventistiske oprørere, der dør på jorden. Handlingen er fuldført i slutningen af den " *laodikeiske* " æra i Åb.3:14.

Den tredje fase er dommen over de faldne døde, sat i værk af de udvalgte, som er trådt ind i Guds celestiale rige. Ofrene er blevet dommere , **og** hver af oprørernes liv bliver dømt hver for sig, og en endelig dom, der er proportional med deres skyld, afsiges. Disse sætninger bestemmer længden af den tid af " *pine* ", som handlingen af deres " *anden død* " vil forårsage. I Åbenbaringen er dette tema emnet for Åb.4; 11:18 og 20:4; dette siden Dan.7:9-10.

For det fjerde, i slutningen af det syvende årtusinde, den store sabbat for Gud og hans udvalgte i Kristus, kommer den udførende fase af sætningerne afsagt af Kristus og hans udvalgte. I syndens land, hvor de genopstår, bliver de dømte oprørere udslettet, " *for evigt* ", af " *ilden fra anden død* ". I Åbenbaringen er denne udøvende dom eller "sidste dom" temaet i Åb.20:11-15.

På tidspunktet for det sidste valg **adskilles to uforenelige religiøse forestillinger** endegyldigt, fordi de er yderst modsatrettede af hinanden. Kristi udvalgte hører hans stemme og tilpasser sig hans krav på det tidspunkt, hvor han taler til dem og kalder dem. I den anden position er kristne, der følger århundreder gamle religiøse traditioner, som om sandheden var et spørgsmål om tid og ikke om intelligens, ræsonnement og vidnesbyrd. Disse mennesker forstod ikke, hvad " *den nye pagt* " repræsenterede af profeten Jeremias i Jer.31:31 til 34: " *Se, de dage kommer, siger JaHWéH, da jeg vil gøre med Israels hus og Judas hus en ny pagt, ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, den dag, jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægyptens land, en pagt, som de brød, selv om jeg var deres herre, siger JaHWéH. Men dette er den Pagt, som jeg vil slutte med Israels Hus efter de Dage, siger HERREN: Jeg vil give min Lov i dem, jeg vil skrive den i deres Hjerter ; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit Folk. Denne vil ikke længere undervise sin næste eller sin bror og sige: Kend JHWH! Thi alle skal kende mig, fra den mindste til den største, siger HERREN; For jeg vil tilgive deres misgerning og ikke mere huske deres synd .* » Hvordan kan Gud lykkes med at " *skrive i hjertet* » om menneskets kærlighed til sin hellige lov, noget som den gamle pagts norm ikke var lykkedes at opnå? Svaret på dette spørgsmål, og den eneste forskel mellem de to alliancer, kommer i aspektet af demonstrationen

af guddommelig kærlighed opnået ved den forsonende død af den stedfortrædende Jesus Kristus, i hvem han blev inkarneret og åbenbaret. Jesu død kom dog ikke for at sætte en stopper for lydighed, men tværtimod gav den de udvalgte grunde til at være endnu mere lydige over for den Gud, der var i stand til at elske så stærkt. Og når han vinder menneskets hjerte, nås det mål, som Gud søgte; han opnår en udvalgt egnet og værdig til at dele sin evighed.

Det sidste budskab, som Gud præsenterede for dig i dette værk, er genstand for **adskillelse**. Dette er det afgørende punkt, som gør hele forskellen mellem den udvalgte og den kaldede. I sin normale natur kan mennesket ikke lide at blive forstyrret i sine vaner og sine opfattelser af tingene. Imidlertid er denne forstyrrelse nødvendig, da mennesket er vant til den etablerede løgn, for at blive dens udvalgte, skal rykkes op med rode og omdirigeres for at tilpasse sig den sandhed, som Gud viser ham. Det er da, at **adskillelse fra dem, som Gud ikke godkender, bliver nødvendig**. Den udvalgte skal demonstrere sin evne til konkret at udfordre sine ideer, sine vaner og sine kødelige bånd med væsener, hvis skæbne aldrig bliver evigt liv.

For folkevalgte er den religiøse prioritet vertikal; målet er at skabe et solidt bånd til skaberguden, selvom det er til skade for menneskelige relationer. For de faldne er religion horisontal; de prioriterer forbindelsen etableret med andre mennesker, selvom det er til skade for Gud.

Syvendedags adventisme: En adskillelse, et navn, en historie

De sidste udvalgte i den kristne tro er samlet åndeligt for at danne Israel af de "12 stammer" i Åb.7. Deres udvælgelse blev gennemført gennem en række trosprøver baseret på interessen for det profetiske ord, som i Dan.8:14 bekendtgør datoen 1843. Det skulle markere kristendommens genoptagelse af Gud, indtil der repræsenteret ved den katolske tro siden 538 og af den protestantiske tro, der er et resultat af reformationens tid siden 1170. Verset i Dan.8:14 blev fortolket som at bekendtgøre Kristi herlige genkomst, hans komme, som forårsagede hans "venten", på latin "adventus" derfor adventistnavnet, som blev givet til oplevelsen og dens tilhængere mellem 1843 og 1844. Tilsyneladende talte dette budskab ikke om sabbatten, men kun tilsyneladende, fordi Kristi genkomst vil markere indgangen til det syvende årtusinde, den store sabbat profeterede hver uge på sabbatten på den syvende dag: jødernes lørdag. Uvidende om denne forbindelse opdagede tidlige adventister ikke den betydning, Gud tillægger sabbatten, før efter denne prøvelsestid. Og da de forstod dette, underviste pionererne fast i den sabbatssandhed, der huskes i navnet på den dannede kirke, "på den syvende dag". Men med tiden tillagde værkets arvinger ikke længere sabbatten den betydning, som Gud tillægger den, ved at knytte dens opfordring til tidspunktet for Jesu Kristi genkomst i stedet for at knytte den til datoen 1843, som Daniels profeti angiver. At udskyde et sådant fundamentalt guddommeligt krav udgjorde en fejl, hvis konsekvens i 1994 var, at Gud afviste organisationen og dens medlemmer, som han afleverede til oprørslejren, som han allerede havde fordømt siden 1843. Denne triste oplevelse og denne fiasko fra den sidste embedsmand Den kristne tros institution vidner om denne falske kristendoms manglende evne til at

acceptere **adskillelsen af menneskelige bånd** . Fraværet af kærlighed til guddommelig sandhed og derfor til Gud selv er på spil, og dette er den ultimative lektion i den kristne tros historie, som jeg kan forklare dig, for at lære dig og advare dig i den almægtige Guds navn , YaHWÉH-Michael-Jesus Kristus.

Til sidst, stadig i det samme tema, fordi det kostede mig prisen for en smertefuld åndelig adskillelse, minder jeg dig om dette vers fra Matt.10:37, og fordi de vers, der går forud for det, klart opsummerer den sande kristne tros adskillelseskarakter. , jeg nævner dem alle fra vers 34 til vers 38:

*" Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden; Jeg kom ikke for at bringe fred, men sværdet. Thi jeg er kommen for at skelne mellem en Mand og hans Fader, mellem en Datter og hendes Moder og mellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder; og en mands fjender skal være hans egen husstand. **Den, som elsker sin far eller sin mor mere end mig, er mig ikke værd , og den, som elsker sin søn eller sin datter mere end mig, er mig ikke værdig ; den, som ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værdig.** »Dette vers 37 retfærdiggør Abrahams velsignelse; han vidnede om, at han elskede Gud mere end sin kødelige søn. Og ved at minde en adventistbror om hans pligt, ved at citere dette vers til ham, skiltes vores veje, og jeg modtog en særlig velsignelse fra Gud. Jeg blev dengang kaldt en fanatiker af denne "bror", og siden denne oplevelse havde han fulgt den traditionelle adventistvej. Han, der introducerede mig til adventismen og fordelene ved vegetarisme, døde senere af Alseimers sygdom, mens jeg stadig er ved godt helbred, i live og aktiv i min Guds tjeneste, 77 år gammel, og n tyer hverken til læger eller medicin. Al æren går til skaberen Gud og hans dyrebare råd. I sandhed!*

For at opsummere **adventismens historie** må vi huske følgende fakta. Under dette "adventistiske" navn grupperer Gud sine sidste helgener efter en lang dominans af den katolske tro, som legitimerede, **religiøst** , søndagen, der blev etableret under sit hedenske navn "dag for den ubesejrede sol" af Konstantin I ^{den} 7. marts 321. Men de tidlige adventister var protestanter eller katolikker, som troende ærede den nedarvede kristne søndag. De blev derfor udvalgt af Gud ved deres opførsel efter at have glædet sig over Jesu Kristi genkomst, som blev annonceret for dem successivt i foråret 1843 og den 22. oktober 1844. Det var først efter denne udvælgelse, at sabbattens lys gav dem var forelagde. Deres fortolkninger af Daniels og Åbenbaringens profetier indeholdt også enorme fejl, som jeg retter i dette værk. Uden viden om sabbatten konstruerede pionererne teorien om såkaldt "undersøgende" dom, som de aldrig var i stand til at sætte spørgsmålstegn ved; selv efter at lyset på sabbatten blev givet dem. For dem, der ikke ved det, minder jeg jer om, at ifølge denne teori, siden 1843, derefter 1844, har Jesus i himlen undersøgt vidnesbyrdenes bøger for at udvælge sine sidste udvalgte, som skal frelses. Alligevel gav den klare identifikation af søndagssynden præcis mening til budskabet i Dan.8:14, selv i dets dårligt oversatte form af "**rensning af helligdommen** ". Og denne dårlige oversættelse skabte uløselige kontroverser, fordi dette udtryk først og fremmest drejede sig om opfyldelsen ved Jesu Kristi sonende død ifølge Hebr.9,23: "*Det var derfor nødvendigt, eftersom billederne af det, som er i himlen, skulle være renses på denne måde, om selve de himmelske ting blev renses ved ofre, der var bedre end*

disse . For Kristus er ikke gået ind i en **helligdom** lavet med hænder i efterligning af den sande, men i selve himlen, for nu at vise sig for Guds ansigt for os .” Alt, hvad der skulle renses i himlen, blev således rensed ved Jesu Kristi død: Den undersøgende dom har derfor ikke længere nogen logisk betydning. Efter Jesu død og opstandelse kommer ingen synd eller synder ind i himlen for at besmitte den igen, fordi Jesus rensede sit himmelske område ved at drive Satan og hans engletilhængere til jorden, ifølge Åb.12:7 kl. 12 og især i vers 9: " *Og den store drage blev kastet ud, den gamle slange, kaldet Djævelen og Satan, som forfører hele jorden, **han blev kastet ud til jorden** , og hans engle blev kastet ud sammen med ham.* »

Den anden fejl ved officiel adventisme kom også fra den oprindelige uvidenhed om sabbattens rolle, og den fik stor betydning meget senere. Adventister har fejlagtigt fokuseret deres opmærksomhed på tidspunktet for den sidste, den ultimative trosprøve, som i virkeligheden kun vil vedrøre dem, der stadig vil være i live på tidspunktet for Jesu Kristi sande genkomst. Især troede de fejlagtigt, at søndagen først ville blive " *dyrets mærke* " på tidspunktet for denne sidste prøve, og dette forklarer Guds søgen efter venskab med udøvere af den forbandede søndag, i virkeligheden fra dens oprindelse. Det bevis, som jeg giver, er eksistensen af de "syv trompeter" i Åb. 8, 9 og 11, hvoraf de første seks advarer efter 321, gennem hele den kristne æra, folket om deres udøvelse af synden fra den fordømte søndag pr. Gud. Hvilket Dan.8:12 allerede havde åbenbaret ved at sige: " *Hæren blev overgivet med det evige offer-på grund af synden ; hornet kastede sandheden til jorden og lykkedes med sine forehavender.* » Denne " **synd** " var allerede, søndagens praksis arvet borgerligt fra Konstantin I ^{siden} 321 og retfærdiggjort religiøst af det pavelige Rom siden 538, " **dyrets mærke** " citeret i Ap.13:15; 14:9-11; 16:2. I 1995, efter at have manifesteret en afvisning af det profetiske lys, som jeg foreslog mellem 1982 og 1991, begik den officielle adventisme den alvorlige fejl at indgå en alliance med Guds erklærede og åbenbarede fjender. Eksemplet på de talrige bebrejdelser, som Gud rettede til det gamle Israel for dets alliancer med Ægypten, et symbolsk billede på typisk synd, bliver i denne handling fuldstændig ignoreret; hvilket gør adventist-synden endnu større.

Faktisk burde adventistfolket, da de blev opmærksomme på sabbattens rolle og den betydning, den tillægger titlen Skabergud, klart have identificeret deres religiøse fjender og undgået enhver broderlig alliance med dem. For da **lørdagens** sabbat er " *den levende Guds segl* " i Åb.7:2, kunne det kongelige mærke for skaberguden, dens modstander, søndag , kun være " *dyrets mærke* " i Åb.13:15 .

Jeg husker her, at årsagerne til den officielle institutionelle adventismes fald er mange, men den vigtigste og mest alvorlige vedrører afvisningen af lyset, der kastes over den sande oversættelse af Daniel 8:14 og den foragt, der udvises over for den helt nye forklaring af Daniel 12. , hvis lektion er at fremhæve 7. ^{dags} adventismens guddommelige legitimitet . Så kommer fejlen ved ikke at have sat deres håb på Jesu Kristi genkomst, annonceret for 1994; som arbejds pionerer havde gjort i 1843 og 1844.

Guds vigtigste domme

Hans skabelse af jorden og himlene fuldført, på den sjette dag indsætter Gud mennesket på jorden. Og det er på grund af menneskehedens ulydige adfærd og derfor synden, at Gud successivt i løbet af sin syv tusinde års historie vil underkaste den sine talrige domme. Med hver af disse domme foretages og opfattes ændringer på en konkret og synlig måde. De udskejelser, der følges af menneskeheden, kræver disse guddommelige indgreb, som har til formål at placere den tilbage på sandhedens vej, godkendt af dens suveræne dom.

Den gamle pagts domme .

1. dom: Gud dømmes synden begået af Eva og Adam, som er forbandet og drevet ud af " *Edens* ^{Have} " .
2. dom: Gud ødelægger den oprørske menneskehed ved vandet i den globale " *flod* " .
3. dom: Gud **adskiller** mennesker med forskellige sprog efter deres ophøjelse fra " *Babelstårnet* " .
4. ^{dom} : Gud indgår en alliance med Abram, som så bliver til Abraham. På dette tidspunkt ødelægger Gud **Sodoma** og Gomorra, byerne hvor ekstrem synd praktiseres; den modbydelige og afskyelige " *viden* " .
5. dom: Gud udfrier Israel fra Egyptens slaveri, Israel bliver en fri og uafhængig nation, som Gud præsenterer sine love for .
6. dom: I 300 år, under hans ledelse og gennem handling fra 7 ^{befriende} dommere, udfrier Gud Israel invaderet af dets fjender på grund af synd.
7. dom: Efter anmodning fra folket og på grund af deres forbandelse bliver Gud erstattet af jordiske konger og deres lange dynastier (Judas konger og Israels konger) .
8. ^{dom} : Israel deporteres til Babylon.
9. ^{dom} : Israel afviser den guddommelige "Messias" Jesus - Afslutningen på den gamle pagt. Den nye pagt begynder på fuldkomment doktrinært grundlag.
10. dom: Nationalstaten Israel bliver ødelagt af romerne i 70 .

Den nye pagts domme .

De nævnes i Åbenbaringen af de " *syv basuner* " .

1. ^{dom} : Barbariske invasioner efter 321 mellem 395 og 538.
2. dom: Etablering af det dominerende pavelige religiøse regime ⁱ 538.
3. *dom* : Religionskrigene: de modsætter katolikerne de protestantiske reformatorer, der er afvist af Gud: " *hyklerne* " i Dan.11:34.
4. dom: Fransk revolutionær ateisme vælter monarkiet og sætter en stopper for romersk-katolsk despotisme .
5. ^{dom} : 1843-1844 og 1994.
 - Begyndelsen: Dekretet i Dan.8:14 træder i kraft – det kræver fuldførelsen af det arbejde, der blev iværksat af reformationen siden Peter Valdo, det perfekte eksempel, siden 1170. Den protestantiske tro falder, og adventismen fødes sejrrikt : De religiøse praksis af romersk søndag er fordømt, og at af

lørdagens sabbat er retfærdiggjort og krævet af Gud i Jesus Kristus siden 1843. Arbejdet med reform er således fuldført og afsluttet.

– Slutningen: " *brækket op* " af Jesus, hun døde institutionelt i 1994, i overensstemmelse med budskabet adresseret til " *Laodikea* ". Guds dom begyndte med, at hans hus gennemgik en fatal test af profetisk tro. Afvist, sluttede den tidligere folkevalgte sig til lejren af katolske og protestantiske oprørere.

6. dom: Den " *6. trompet* " udføres i form af den tredje verdenskrig, denne gang nuklear, beskrevet i Dan.11:40 til 45. De overlevende organiserer den ultimative universelle regering og genopretter resten af den første obligatoriske dag ved dekret. Følgelig var hvile på den syvendedags sabbat, lørdag, forbudt, forbudt på grund af sociale sanktioner i første omgang, derefter, til sidst, straffet med døden ved et nyt dekret.

7. dom: forud for tiden for de sidste syv plager beskrevet i Åb. 16, i foråret 2030, sætter Kristi herlige genkomst en ende på tilstedeværelsen af den menneskelige jordiske civilisation · Menneskeheden er udryddet. Kun Satan vil forblive en fange på den øde jord, "afgrunden" i Åb. 20, i " *tusind år* ".

8. dom: Optaget til himlen af Jesus Kristus går hans udvalgte videre til at dømmes de onde døde · Dette er dommen citeret i Åb.11:18.

9. ^{dom} : Den sidste dom; de onde døde genopstår for at lide standarden for den " *anden død* " på grund af " *ildsøen* ", som dækker jorden og sammen med dem fortærer alle spor af syndens gerninger.

10. ^{dom} : Den besmittede jord og himlen bliver fornyet og herliggjort. Byd de udvalgte velkommen til Guds nye, evige rige!

Guddommelig fra A til Z, fra Aleph til Tav, fra alfa til omega

Bibelen har intet til fælles med andre bøger skrevet af mennesker undtagen dens overflade visuelle udseende. For i virkeligheden ser vi kun dens overflade, som vi læser i henhold til skrivekonventioner, der er specifikke for sprogene hebraisk og græsk, hvor de originale tekster blev overført til os. Men i sin skrivning af Bibelen brugte Moses arkaisk hebraisk, hvis bogstaver i alfabetet var forskellige fra de nuværende bogstaver, de blev erstattet bogstav for bogstav under eksilet i Babylon, uden at forårsage problemer. Men bogstaverne var klistret sammen uden mellemrum mellem ordene, hvilket ikke gjorde dem lette at læse. Men bag denne ulempe ligger fordelene ved at danne forskellige ord afhængigt af valget af bogstav valgt til at markere dets begyndelse. Dette er muligt og er blevet demonstreret, hvilket beviser, at Bibelen virkelig er langt ud over mulighederne for menneskelig fantasi og præstation. Kun tanken og erindringen om den ubegrænsede skaber-Gud kan have udtænkt et sådant værk. Fordi denne observation af flere læsninger af Bibelen afslører, at hvert ord, der optræder der, blev udvalgt og inspireret af Gud til de forskellige forfattere af hans bøger over tid indtil den sidste, hans Åbenbaring eller Apokalypse.

Omkring 1890 demonstrerede den russiske matematiker Yvan Panin eksistensen af numeriske figurer i forskellige aspekter af konstruktionen af bibelske tekster. For hebraisk og græsk har det til fælles, at bogstaverne i deres alfabet også bruges som tal og tal. Yvan Panins demonstrationer har i betydelig grad forværret skyldfølelsen hos mænd, der ikke tager Guds bibel alvorligt. For

hvis disse opdagelser ikke har nogen indflydelse på at gøre mennesker i stand til at elske Gud, fjerner de alligevel enhver legitimitet fra ikke at tro på hans eksistens. Yvan Panin demonstrerede, hvordan tallet "syv" var allestedsnærværende gennem hele konstruktionen af Bibelen, især i det allerførste vers af den, i 1 Mos.1:1. Efter selv at have demonstreret, at syvendedags sabbat er "den *levende Guds segl*" i Åb.7:2, bekræfter dette værk kun beviserne opdaget af denne geniale matematiker, som tilbød krævende videnskabsmænd fra sin tid og vores uomtvistelige videnskabelige beviser .

Siden Yvan Panin har moderne databehandling analyseret de 304.805 tegn på bogstaverne, som udgør Skriften af den eneste antikke alliance, og software tilbyder utallige forskellige læsninger ved at placere hvert bogstav på et enormt skakbræt, hvis tilpasningsmuligheder begynder med en enkelt vandret linje af 304805 bogstaver, indtil man endelig opnår en enkelt lodret linje af disse 304805 bogstaver; og mellem disse to ekstreme justeringer alle de utallige mellemkombinationer. Vi opdager budskaber om den jordiske verden, dens internationale begivenheder og navnene på gamle og moderne mennesker, og mulighederne er enorme, fordi det eneste imperativ er at holde et identisk mellemrum (fra 1 til n...) mellem hvert bogstav i de dannede ord. Ud over vandrette og lodrette justeringer er der et væld af skrå justeringer, top til bund og bund til top, højre mod venstre og venstre mod højre.

Derfor, ved at tage billedet af havet, bekræfter jeg, at vores viden om Bibelen er på niveau med dets overflade. Det, der har været skjult, vil blive åbenbart for de udvalgte i den evighed, som de vil gå ind i. Og Gud vil stadig forbløffe sine elskede med sin enorme, ubegrænsede kraft.

Disse blændende demonstrationer er desværre ude af stand til at ændre menneskers hjerter, så de kommer til at elske Gud " *af hele deres hjerte, af hele deres sjæl, af hele deres styrke, af hele deres sind* " (5 Mos.6:5; Mat. 22:37); efter hans retfærdige anmodning. Jordisk erfaring vil have bevist det, bebrejdelser, irettesættelser og straffe ændrer ikke mennesker, hvorfor Guds frelsende projekt siden begyndelsen af det frie liv har været baseret på dette vers: "Den fuldkomne kærlighed driver frygt ud" (1 Joh 4:18). Udvælgelsen af de udvalgte er baseret på deres demonstration af fuldkommen kærlighed til Gud, deres himmelske Fader. I denne " *fuldkomne kærlighed* " er der ikke længere behov for lov eller bud, og den første til at forstå dette var gamle Enok, som viste Gud sin kærlighed ved at " *vandre med* " ham, forsigtig med ikke at gøre noget for at mishage ham. Fordi at adlyde er at elske og at elske består i at adlyde med det formål at give glæde og glæde til den elskede. I sin guddommelige fuldkommenhed kom Jesus til gengæld for at bekræfte denne lektion om " *sand* " kærlighed efter de første menneskelige modeller, Abraham, Moses, Elias, Daniel, Job og mange andre, hvis navne kun Gud kender.

Deformationer på grund af tid

Der er ikke et eneste sprog på jorden, der ikke har gennemgået udviklinger og transformationer forårsaget af menneskehedens perverse ånd. Og i denne sag er hebraisk ikke undsluppet denne menneskelige perversion, så den hebraiske tekst,

som vi betragter som original, allerede er intet andet end originalen af Moses' skrifter i en delvist forvrænget tilstand. Jeg skylder denne opdagelse til Ivan Panins arbejde og det faktum, at han i den version af den hebraiske tekst, han brugte i 1890, i 1 Mos.1:1, digitaliserede ordet Gud med det hebraiske udtryk "elohim". På hebraisk er "elohim" flertallet af "eloha", som betyder gud i ental. En tredje form findes: "Él". Det bruges til at forbinde ordet Gud med navne: Daniel; Samuel; Betel; osv... Disse udtryk, der betegner den sande Gud, får et stort bogstav i vores oversættelser for at markere forskellen mellem den sande Gud og de falske hedenske menneskers guder.

Bibelen understreger med rette og insisterende det faktum, at Gud er "én", hvilket gør ham til en "eloha", den eneste sande "eloha". Dette er grunden til, at Gud ved at tilskrive sig selv flertalsordet "elohim", i 1. Mosebog 1 og andre steder, sender os et budskab, hvormed han med rette hævder at være allerede Fader til skarer af liv, som allerede eksisterer for skabelsen af vores jordiske system eller dimension, og af alle de liv, der vil dukke op på jorden. Disse allerede skabte himmelske liv var allerede delt af synden, der viste sig i hans første frie skabning. Ved at betegne sig selv med ordet "elohim", hævder skaberen Gud sin autoritet over alt, hvad der lever og er født af ham. Det er i denne egenskab, at han senere vil være i stand til, i Jesus Kristus, at bære synderne fra mængden af sine udvalgte og frelse, alene gennem sin sonende død, mængder af menneskeliv. Ordet "elohim", flertal, betegner derfor Gud i hans skabende kraft af alt, hvad der lever. Dette udtryk profeterer også de mange roller, som han vil spille i sit frelsesprojekt, hvor han allerede hovedsagelig og successivt er " *Fader, Søn og Helligånd* ", som vil handle efter dåben for at rense og hellige sine udvalgte liv. Dette flertal vedrører også de forskellige navne, som Gud vil bære: Mikael for sine engle; Jesus Kristus for sine udvalgte mennesker købt af hans blod.

Som et eksempel på forvrængninger på grund af menneskelig perversion giver jeg verbet "velsigne", udtrykt på hebraisk med roden "brq", og hvis valg af vokaler, der bruges, vil ende med at blive oversat til "velsigne" eller "forbande". Denne perverse forvrængning fordrejer betydningen af budskabet om Job, til hvem hans kone faktisk siger " *velsign Gud og død* ", og ikke " *forband-Gud og død* ", som oversætterne foreslår. Et andet eksempel på snigende pervers forandring, i det franske sprog har udtrykket "bestemt", som oprindeligt betyder sikker og absolut, antaget i menneskelig tanke betydningen af "måske", totalt modsat. Og dette sidste eksempel fortjener at blive citeret, fordi det vil få betydning og få alvorlige konsekvenser. I "petit Larousse"-ordbogen bemærkede jeg en ændring vedrørende definitionen af ordet "søndag". Indført som den første dag i ugen i 1980-versionen, blev det den syvende dag i det følgende års version. Sandhedens Guds børn må derfor være på vagt over for de evolutionære konventioner etableret af mennesker, fordi for hans del, i modsætning til dem, ændrer den store skaber-Gud sig ikke, og hans værdier varierer ikke, ligesom tingenes orden og den tid, som han etablerede fra sin grundlæggelse af verden.

Menneskehedens perverse værker har præget selv den hebraiske tekst i Bibelen, hvor vokaler er uretfærdigt tildelt uden konsekvenser for frelsen, men for at beskytte dens officielle version, forberedte Gud ved den numeriske metode,

midlerne til at identificere den virkelige tekst fra den falske. Dette vil give os mulighed for at verificere og notere eksistensen af talrige numeriske figurer, som unikt karakteriserer den autentiske bibelske version, på hebraisk som på græsk, hvis tegn ikke er blevet ændret siden det 2. århundrede f.Kr.

Ånden genopretter sandheden om retfærdiggørelse ved tro (ved ens tro)

Jeg har netop nævnt forvrængningerne af den bibelske tekst; ting på grund af de mange oversættere af de originale skrifter. For at oplyse hans endetidsfolk genopretter sandhedens Ånd deres sandhed, og leder sine udvalgte sind mod tekster, hvor der stadig er betydelige forvrængninger tilbage. Dette er, hvad der netop er blevet opnået på denne sabbat den 4. september 2021, til det punkt, at jeg gav den navnet "krystalsabbat". Jeg overlod valget af temaet til at studere til en rwandisk søster, som vi deler vores sabbats fremskridt med online. Hun foreslog "retfærdiggørelse ved tro." Undersøgelsen bragte os nogle virkelig vigtige opdagelser, der gør vores forståelse af dette emne meget klar.

I Bibelen, i 1 Pet.1:7, symboliserer Ånden tro ved rensed guld: "*at prøven på din tro, som er dyrere end guld, der går til grunde, skønt prøvet af ild, resulterer i lovprisning, ære og ære, når Jesus Kristus viser sig .*" Vi forstår allerede af denne sammenligning, at tro, sand tro, er en yderst sjælden ting, vi finder småsten og sten overalt, hvilket ikke er tilfældet med guld.

Derefter, fra vers til vers, fastholdt vi først, at: "*uden tro er det umuligt at behage Gud*", ifølge Hebr.11:6: "*Og uden tro er det umuligt at behage ham; thi den, der kommer til Gud, skal tro, at Gud findes, og at han er Belønneren af dem, der søger ham.* » To lære er knyttet til tro: troen på dens eksistens, men også visheden om, at den velsigner "*dem, der søger den*", oprigtigt, en vigtig detalje, som den ikke kan snydes for. Og eftersom målet med troen er at være ham behagelig, vil den udvalgte reagere på Guds kærlighed ved at adlyde alle hans ordinancer og befalinger, som han præsenterer i selve navnet på sin kærlighed til sine skabninger. Frugten af dette kærlighedsbånd, der som en magnet forener dem, der elsker hinanden og elsker Gud i Kristus, præsenteres for os i den berømte lære citeret i 1. Kor.13, som beskriver sand kærlighed, som behager Gud. Efter denne læsning tænkte jeg på det ikke mindre berømte budskab i HabaKuk 2:4: "*... den retfærdige skal leve af sin tro*". Men i dette vers fortæller oversættelsen foreslået af Louis Segond os: "*Se, hans sjæl er opblæst, den er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro.* » I lang tid udgjorde dette vers et problem for mig, som jeg ikke havde forsøgt at løse. Hvordan kan en mand "*opblæst*" af stolthed blive dømt som "*retfærdig*" af Gud? Den, der ifølge Pro.3:34, Jak 4:6 og 1 Peter 5:5 "*modstår de stolte, men giver de ydmyge nåde*"? Løsningen dukkede op ved i den hebraiske tekst at finde ordet "*vanthro*" i stedet for ordet "*opsvulmet*" citeret i Segond, og med overraskelse fandt vi, i en "katolsk" Vigouroux-version, den gode og så logiske oversættelse, som gør det helt klart budskab fra Ånden. For faktisk inspirerer Ånden i Habakkuk et budskab i en stil, der allerede er inspireret af kong Salomon i form af hans ordsprog, hvori han sætter modsætningsparametre for absolutte modsætninger; her i Habakkuk, "

vantro " og " tro ". Og ifølge Vigouroux og det latinske Vulgata-grundlag for hans oversættelse, lyder verset: " *Se, den, der er vantro, har ikke (en) ret sjæl i sig; men den retfærdige skal leve ved sin tro .* » Ved at henføre begge dele af verset til det samme emne fordrejer Louis Segond Åndens budskab, og hans læsere forhindres i at forstå det sande budskab givet af Gud. Når tingen er blevet repareret, vil vi nu opdage, hvordan Habakkuk præcist beskriver "adventist"-processerne i 1843-1844, 1994, og den ultimative dato, som vedrører Kristi sande endelige genkomst, foråret 2030. Ja, dette nylige nye lys som fastlægger Kristi genkomst til 2030, giver os mulighed for bedre at forstå og autentificere de successive adventistiske oplevelser, som allerede er bekræftet i Åb. 10:6-7 med udtrykket: "der vil ikke være mere forsinkelse ... men Guds mysterium vil være gennemført ." Til denne demonstration tager jeg teksten i Habakkuk 2 fra begyndelsen, og blander de forklarende kommentarer.

L.Segond version ændret af mig

Vers 1: " *Jeg vil være på min post, og jeg vil stå på tårnet; Jeg vil se for at se, hvad YaHWéH vil sige til mig, og hvad jeg vil svare i min argumentation.* »

Læg mærke til den holdning af "venten" hos profeten, som vil karakterisere adventistprøven, hvor Ånden fortæller os i budskabet i Dan.12:12: " *Velsignet er den, der venter til 1335 dage* ". For at forstå klart, er meningen med dette " *argument* " givet til os i det foregående kapitel, hvor det problem, Habakkuk rejste, er forlængelsen af de ugudeliges velstand på jorden: " *Vil han tømme sit garn for dette og slagte- gør han altid nationer, uden at spare?* » (Hab 1:17). I denne refleksion og denne afhøring afbilder Habakkuk opførselen af alle mennesker, der gør den samme observation indtil verdens ende. Gud vil også præsentere sit svar ved profetisk at foreslå emnet Jesu Kristi genkomst, hvilket vil gøre en ende på, definitivt, for de onde, foragtelige, vantro, utro og oprørskes herredømme.

Vers 2: " *JahWeH talte til mig og sagde: Skriv profetien: indgravér den på tavler, så den kan læses almindeligt.* »

Mellem 1831 og 1844 præsenterede William Miller tabeller, der opsummerer hans meddelelser, som forudsagde Jesu Kristi genkomst først i foråret 1843, derefter i efteråret 1844. Mellem 1982 og 1994 foreslog og frier jeg også til adventister og andre mennesker. , på fire borde, sammendraget af de nye profetiske lys inspireret af Sandhedens Herre for vores " *endetid* ". Hvis de reelle konsekvenser forbundet med denne prøvelse af 1994 først blev forstået efter den markerede tid, som det var tilfældet i 1844, er datoen og dens beregning den dag i dag bekræftet af den levende Guds Ånd.

Vers 3: " *For det er en profeti, hvis tid allerede er fastsat,* "

Dette tidspunkt, som er udpeget af Gud, er blevet åbenbaret siden 2018. Med udgangspunkt i datoen for Jesu Kristi genkomst er dette fastsatte tidspunkt foråret 2030.

" *Hun går mod sin ende, og hun vil ikke lyve;* »

Den sejrrige Kristi genkomst vil blive fuldbyrdet på sin rette tid, og profetien, som bebuder det " *vil ikke lyve* ". Jesus Kristus vil helt sikkert vende tilbage i foråret 2030.

" *Hvis det forsinker, så vent på det, for det vil ske, det vil helt sikkert ske.* »

Hvis datoen blev fastsat af Gud, for ham, vil Kristi sande genkomst blive gennemført på dette faste tidspunkt, som kun han kendte indtil 2018. Den foreslåede forsinkelse, "hvis det *forsinker* ", kan derfor kun vedrøre mennesker, fordi Gud forbeholder sig ret til at bruge falske meddelelser om Jesu Kristi genkomst, som vil give ham mulighed for successivt i 1843, 1844, 1994 og indtil vores sidste tid at teste troen hos kristne, som hævder at være hans frelse, hvilket giver ham mulighed for at vælge sine udvalgte . Disse falske forudsete meddelelser om Jesu Kristi genkomst bruges af Gud til at **adskille indtil verdens ende**, " hveden fra avnerne, fårene fra bukkene ", de troende fra de vantro, " de troende fra de vantro », de faldnes udvalgte.

Verset bekræfter parameteren for den adventistiske " *forventning* ", som forbliver et beskrivende element for de sidste hellige, der er adskilt og beseglet ved praktiseringen af den sande syvendedags sabbat siden efteråret 1844, slutningen af den anden adventistprøve. I dette vers understreger Ånden forestillingen om **vished** , som kendetegner denne genkomst af Kristus, sejrherren, befrieren og hævneren.

Vigouroux version

Vers 4: " *Se, den, der er en vantro, har ikke en ret sjæl i sig; men den retfærdige skal leve ved **sin tro** .* »

Dette budskab afslører dommen om, at Gud fører over mennesker, der er udsat for de fire adventistiske prøvelser knyttet til datoerne 1843, 1844, 1994 og 2030. Guds dom er skarp i hver af epokerne. Gennem den profetiske bekendtgørelse afslører Gud de " *hyklere* " kristne , der åbenbarer deres " *vantro* " natur, ved at foragte de profetiske udsagn fra hans udvalgte budbringere eller hans profeter. I skarp kontrast giver de udvalgte Gud ære ved at modtage hans profetiske budskaber og adlyde de nye anvisninger, de åbenbarer. Denne lydighed, som af Gud bedømmes til at være " *behagelig* ", vurderes på samme tid værdig til at bevare den retfærdighed, som tilregnes Jesu Kristi navn.

Kun denne lydige tro "af kærlighed" til Gud dømmes værdig til at gå ind i den kommende evighed. Kun den, som Kristi blod renses fra sine synder, bliver frelst " **ved sin tro** ". Fordi troens reaktion er personlig , er det derfor, Jesus retter sine budskaber individuelt til sine udvalgte, f.eks.: Matt.24:13: " *Men **den**, der holder ud indtil enden, vil blive reddet .* " Tro kan blive kollektiv, hvis den opfylder en enkelt standard. Men pas på! Menneskelige påstande er vildledende, fordi Jesus alene bestemmer, hvem der skal frelses eller fortabes i henhold til hans vurdering af den tro, som er demonstreret af kandidater, der ønsker at komme ind i himlen.

Sammenfattende, i disse vers af Habakkuk, åbenbarer og bekræfter Ånden det tætte og **uadskillelige bånd** mellem " *tro* " og " *gerninger* ", den frembringer; noget allerede rejst af apostlen Jakob (Jak.2:17: " *Sådan er det med troen: har den ikke gerninger, er den død i sig selv .*"); hvilket indebærer, at emnet tro fra begyndelsen af evangeliseringen blev misforstået og misfortolket. Nogle, som i dag , knyttede kun trosaspektet til det og ignorerede vidnesbyrdet om de værker, der giver det dets værdi og dets liv. Menneskers adfærd, som Gud giver sine meddelelser om Jesu Kristi genkomst til kende, afslører den sande natur af deres tro. Og i en tid, hvor Gud udgyder sit store lys over sine sidste tjenere, er der ikke

længere nogen undskyldning for nogen, der ikke forstår de nye krav, som Gud har stillet siden 1843. Frelsen af nåde fortsætter, men siden denne dato er det kun gavner de udvalgte, udvalgt af Jesus Kristus, gennem vidnesbyrd om ægte demonstrationer af den kærlighed, som de giver ham. Først var sabbatten tegnet på denne guddommelige velsignelse, men siden 1844 har den aldrig været tilstrækkeligt i sig selv, fordi kærligheden til hans profetiske sandhed, åbenbaret mellem 1843 og indtil 2030, også altid har været krævet af Gud. Faktisk har de nye lys modtaget siden 2018 en tæt forbindelse med den syvendedags sabbat, som er blevet det profetiske billede på det syvende årtusinde, som vil begynde med Jesu Kristi genkomst i foråret 2030. Siden 2018 har "retfærdiggørelse v. troen » kommer til udfoldelse og gavner de kaldede, som bliver de udvalgte ved at manifestere deres kærlighed til Gud og alle hans gamle og nye lys åbenbaret i Jesu Kristi navn som belært i Matt.13:52: "Og han sagde til dem: *Det is Derfor er enhver skriftlærd, der lærer om Himmeriget, som en herre i et hus, der bringer nyt og gammelt frem af sin skat* . Enhver, der elsker Gud, kan kun elske at opdage hans projekter og hans hemmeligheder, som længe har været skjult og ignoreret af mennesker.

Habakkuk og Messias' første komme

Denne profeti fandt også opfyldelse for det jødiske nationale Israel, som den bekendtgjorde Messias' første komme. Tidspunktet for dette komme blev fastsat og annonceret i Dan.9:25. Og nøglen til dens beregning blev fundet i Ezras Bog, i kapitel 7. Det viser sig, at jøderne placerede Daniels Bog blandt de historiske bøger, og den gik forud for Ezras Bog. Men på denne måde blev hans profetiske rolle reduceret og mindre synlig for læseren. Jesus var den første profet, der henledte sine apostles og disciples opmærksomhed på Daniels profetier. Den annoncerede forsinkelse, " *hvis den forsinker, vent på den* ", fik også sin opfyldelse, fordi jøderne ventede på en messias, som var hævneren og romernes befrier, idet de stolede på Esajas 61, hvor Ånden siger om Kristus i vers 1 : " *Herrens, JaHWéHs ånd er over mig, for YaHWéH har salvet mig til at bringe gode nyheder til de fattige; Han har sendt mig for at helbrede de knuste hjerter, for at forkynde frihed for fangerne og udfrielse for fangerne; "* . I vers 2 specificerer Ånden: " *At udråbe et nådeår fra JaHWéH og en hævnens dag fra vor Gud ; At trøste alle de ramte; "* . Jøderne vidste ikke, at der mellem " *nådens år* " og " *hævnens dag* " stadig skulle gå 2000 år for at lede folket til Kristi, sejrherrens, befrieren og hævnerens genkomst, ifølge Esajas 61:2. Denne lektie ses tydeligt i det vidnesbyrd, der er citeret i Lukas 4:16-21: " *Han tog til Nazaret, hvor han var blevet opdraget, og efter hans skik gik han ind i synagogen på sabbatsdagen. Han rejste sig for at læse og fik profeten Esajas' bog. Da han havde rullet det ud, fandt han stedet, hvor der stod skrevet: Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde et godt budskab for de fattige; Han har sendt mig for at helbrede de knuste hjerter, for at forkynde udfrielse for de fangne og for blinde at få synet tilbage, for at sætte de undertrykte fri, for at forkynde Herrens nådeår. Så rullede han bogen sammen, rakte den til tjeneren og satte sig. »* Ved at stoppe sin læsning her bekræftede han, at hans første komme kun vedrørte dette " *nådens år* ", som profeten Esajas havde annonceret. Vers 21

fortsætter og siger: " *Alle, som var i synagogen, så på ham. Så begyndte han at sige til dem: I dag er skriften gået i opfyldelse, som I lige har hørt. »Den ignorerede og ulæste " **hævnens dag** " blev fastsat af Gud til foråret 2030, til hans andet komme, denne gang, i al hans guddommelige kraft.* Men før denne tilbagevenden måtte Habakkuks profeti opfyldes ved " *forsinkelse* " gennem "adventist"-prøverne i 1843-1844 og 1994, som vi lige har set.

Den sidste dedikation

Se sandheden i øjnene

I foråret 2021, begyndelsen af det guddommelige år, har den rige, men falsk kristne vestlige menneskehed netop demonstreret sit ønske om at bevare de ældres liv, selv om det er på bekostning af national økonomisk ruin. Dette er grunden til, at Gud vil udlevere det til den tredje verdenskrig, som vil fjerne skarer af liv for mennesker i alle aldre, vel vidende at der ikke er nogen kur eller vaccine mod denne anden guddommelige straf. Foran os, om 8 år, vil det jordiske skabelses år 6000 være, hvis afslutning vil blive markeret ved Jesu Kristi genkomst. Triumferende og sejrrig vil han føre sine forløste, sine levende udvalgte og dem, han vil genoplive, ind i sit himmerige, og han vil ødelægge alt menneskeliv på jorden, hvorpå han vil efterlade den oprørske engel alene, isoleret i mørket fra begyndelsen. , Satan, djævelen.

Tro på 6000 års princippet er afgørende for at acceptere dette program. Præcise beregninger fra tallene i Bibelen blev umuliggjort på grund af en "vaghed" vedrørende datoen for Abrahams fødsel (en enkelt dato for Terahs tre sønner: 1 Mos.11:26). Men rækkefølgen af rækkefølger af menneskelige generationer fra Adam til Kristi genkomst bekræfter tilgangen til dette tal 6000. Ved at give vores tro til dette runde, præcise tal, tilskriver vi dette valg til et "intelligent" væsen, dvs. skaberguden, kilden til al intelligens og liv. I overensstemmelse med princippet om "sabbatten", der citeres i hans fjerde bud, gav Gud mennesket "seks dage" og seks tusinde år til at udføre alt dets arbejde, men den syvende dag og det syvende årtusinde er "hellige" hviletider. (set separat) for Gud og hans udvalgte.

intelligente eller kloge " opførsel af hans udvalgte, som nyder godt af alt, hvad Gud siger, profeterer eller tænker (se Daniel 12:3: " Og de kloge vil skinne som herligheden af udstrækningen og dem, der lærte mængden retfærdighed, som stjernerne for evigt og evigt. " På denne måde retfærdiggør de Guds valg om at få dem til at drage fordel af hans forløsende retfærdighed, manifesteret i Jesus Kristus.

For at afslutte dette værk, lige før det kommende drama, vil jeg på min side dedikere til alle de sande Guds børn, som vil læse det og vil tage imod det med tro og glæde, dette vers fra Joh 16:33, som blev indviet af to forskellige kilder i anledning af min dåb den 14. juni 1980; den ene på min dåbsattest fra institutionen, den anden på forordet til bogen "Jesus Kristus", som blev ofret mig ved denne lejlighed af min medtjener på det tidspunkt, næsten til den alder, hvor Jesus ofrede sit liv som et offer: " Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I vil få trængsel i verden; men tag mod til mig, jeg har erobret verden ."

Samuel, Jesu Kristi velsignede tjener, "sandelig"!

Det sidste opkald

Mens jeg skriver denne besked, i slutningen af 2021, nyder verden stadig en mærkbar og værdsat universel religiøs fred. Men baseret på min viden om de dechiffrede profetiske åbenbaringer udarbejdet af Gud, bekræfter jeg uden den mindste tvivl, at en frygtelig verdenskrig er under forberedelse og på vej til at blive gennemført inden for de næste 3 til 5 år. Ved at præsentere den under det symbolske navn "*den sjette trompet*" i Åb.9 minder Ånden os om, at der allerede er kommet fem forfærdelige straffe for at straffe opgivelsen af troskab til dens hellige sabbat og dens andre ordinancer, der er blevet tilsidesat siden den 7. marts 321. Disse den udødelige Guds afstraffelser strakte sig over 1600 års menneskelig historie organiseret på et guddommeligt religiøst program. Hans sjette straf kommer for en sidste gang at advare kristendommen skyldig i utroskab mod ham. Bortset fra Gud og hans frelsende projekt har menneskelivet ingen mening. Dette er grunden til, at "*basunerne*" med en gradvis karakter åbenbaret ved analogi i 3. Mosebog 26, vil den morderiske intensitet af den "*sjette*" nå højder af rædsler, som menneskeheden længe har frygtet og frygtet. Den "*sjette trompet*" vedrører den ultimative verdenskrig, som vil udlette mængder af mennesker, "*en tredjedel af mennesker*" ifølge Åb.9:15. Og denne andel kan bogstaveligt talt nås i en krig, hvor 200.000.000 bevæbnede, trænedede og udstyrede professionelle krigere vil konfrontere hinanden, ifølge den præcision, der er givet i Åb.9:16: "Antallet af ryttere i hæren var to myriader af myriader : *Jeg hørte antallet af dem*"; dvs. 2 x 10000 x 10000. Før denne sidste konflikt, i løbet af det 20. ^{århundrede}, var de to verdenskrige 1914-1918 og 1939-1945 varslere om den store straf, som kommer til at afslutte tiden med frie nationer og uafhængige. Gud har ikke givet tilflugtsbyer til sine udvalgte, men han har efterladt os tilstrækkeligt klare indikationer til, at vi kan flygte fra de områder, som hans guddommelige vrede prioriterer højt. Han vil dirigere de slag, der skal leveres af mennesker, der er kaldet til denne opgave. Men ingen af dem vil være en af hans udvalgte. De vantro oprørere eller vantro spredt over hele jorden vil være redskaber og ofre for hans guddommelige vrede. Anden Verdenskrig blev udkæmpet mellem vestlige folk, hvis religioner var kristne og konkurrerende. Men i den kommende tredje vil motivet for sammenstødene i det væsentlige være religiøst, og sætte konkurrerende religioner op mod hinanden, som aldrig har været doktrinært forenelige med hinanden. Kun fred og handel har tilladt denne illusion at vokse. Men på det tidspunkt, som Gud har valgt, ifølge Åb.7:2-3, vil den dæmoniske universalitet, som Guds engle besidder, blive frigivet til at "*gøre skade på jorden og havet*" eller, symbolerne bliver afkodet, "*til skade*" "Protestanter og katolikker", som er utro mod Jesus Kristus. Meget logisk udgør den utro kristne tro hovedmålet for den retfærdige Dommer Jesu Kristi vrede; ligesom i den gamle pagt blev Israel straffet for dets konstante utroskab indtil dets nationale ødelæggelse i år 70. Parallelt med denne "*sjette trompet*" bekræfter profetien i Dan.11:40 til 45 ved at fremkalde "*tre konger*", implikationen af monoteismens

tre religioner: europæisk katolicisme, arabisk og nordafrikansk islam og russisk ortodoksi. Konflikten endte med en vending af situationen på grund af den amerikanske protestantismes indgriben, ikke navngivet som konge, men foreslået som en traditionel potentiel fjende af Rusland. Elimineringen af konkurrerende magter åbner adgang til dens sidste dominans under titlen " *den dyr, der stiger op fra jorden* ," beskrevet i Åb.13:11. Lad os præcisere, at i denne sidste sammenhæng er den amerikanske protestantiske tro blevet en minoritet, hvor den romersk-katolske tro er flertallet på grund af successive spansktalende immigrationer. I 2022 er dens præsident af irsk oprindelse selv katolik, ligesom den myrdede præsident John Kennedy.

I Åb.18:4, i den almægtige Gud, befaler Jesus Kristus alle, der tror og håber på ham, hans udvalgte, at " *komme ud af Babylon den Store* ." Identificeret med beviser i dette værk til den pavelige romersk-katolske kirke, bliver " *Babylon* " dømt og fordømt på grund af " *hendes synder* ." Ved historisk arv af " *dets synder* " strækker katolicismens skyld sig til protestanter og ortodokse mennesker, som gennem deres religiøse praksis retfærdiggør søndagshvilen arvet fra Rom. Udgangen fra Babylon indebærer opgivelse af " *ens synder* ", hvoraf den vigtigste, fordi Gud gør det til et identificerende " *mærke* ": den ugentlige hviledag, den første dag i ugen i den guddommelige orden, romersk søndag.

I dette budskab opfordrer jeg indtrængende Guds sønner og døtre til at forlade den nordlige zone af Frankrig, centreret om dens hovedstad, Paris. Fordi den snart vil blive ramt af Guds vrede, lide under " *ilden fra himlen* ", denne gang nuklear, ligesom byen " *Sodoma* ", som han sammenligner den med, i sin åbenbaring i Åb. 11:8. Han betegner det også med navnet " *Egypten* ", et symbolsk billede på " *synd* ", på grund af den oprørske holdning af dets irreligiøse forpligtelse, som er imod Gud, ligesom faraoen i den historiske beretning om hebræernes udvandring. I en krigssituation, hvor veje er afskåret og forbudt, vil det være umuligt at forlade det målrettede område og undslippe den dødelige tragedie.

Samuels tjener for den levende Gud, Jesus Kristus

De, der først ønsker at opdage, hvad der præsenteres i slutningen af dette værk, vil have svært ved at forstå, hvorfor jeg er så overbevist om den uigenkaldelige karakter af den forestående ødelæggelse af Frankrig og Europa. Men de, der har læst det, fra dets begyndelse til dets slutning, vil under læsningen have samlet de beviser, som konstant hober sig op, så de i sidste ende giver dem mulighed for at dele den urokkelige overbevisning om, at 'Guds Ånd har bygget i mig og i alle, som tilhører ham; i sandhed. HEM tilhører hele HERREN.

Dårlige overraskelser vil kun komme fra dem, der stædigt nægter at anerkende hans uforlignelige magt, den mest talrige, og hans evne til at lede alt i overensstemmelse med hans plan, indtil dets perfekte udførelse.

Jeg lukker dette værk her, men den inspiration, som Jesus fortsætter med at give mig, noteres og registreres evigt i form af budskaber, der præsenteres i værket " **De sidste adventistvandreres himmelske manna** ".